ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
OPERA
GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

STUDIIS SOCIETATIS BIPONTINAE

BIPONTI

EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS

CIↃIↃCCLXXXIX

888.7
AA

LIBRARY
FEB 12 1970
UNIVERSITY OF TORONTO

PA
4230
A2
1789
v.1

LUCIANI SAMOSATENSIS

O P E R A.

I. F. REITZII SYLLOGE

DE AETATE, VITA SCRIPTISQUE

L U C I A N I.

PRO exiguo quod mihi conceditur temporis ſpatio, (cauſam in fine praefationis indicavi) vitam Luciani concinnaturus ab nemine adhuc plene conſcriptam, ſatiſque inveſtigatu difficilem, ſi ſingula perſequi velis, ea incedam via, ut prius omnia quae inveſtigare potui ſparſim ab aliis tractata colligam, atque in una tabella, immixtis obſervatiunculis quibuſdam, proponam; poſtremo vero meam de Noſtro ſententiam ſubiungam, aetatemque eius ex ipſius ſcriptis, quantum licebit, eliciam, ibi deſiturus, ubi typographorum efflagitatio manum de tabula tollere iuſſerit: cumque plerique, maxime *Zvingerus* & *Bourdelotius*, in ſuis praefationibus nimis amplificatis, quam ut totae repeti mereantur, ſuum de Luciani ſcriptis atque aetate iudicium ita coniunxerint, ut aegrius disiungi queant, eundem ſequar morem, de aetate, vita ſcriptiſque Noſtri ſimul agendo, & ex amborum praefatt. ea tantum, quae huc pertinent, ante excerpendo, quam ad alios transeam. Praemittimus autem ecce vitam LUCIANI ex SUIDA, qualem *Zvingerus* editioni ſuae Baſileenſi tertiae praefixit.

Lucianus Samoſatenſis, cognomento blaſphemus, ſive maledicus, aut atheus potius appellatus, eo quod in Dialogis ſuis ridicula etiam illa eſſe proponit, quae de rebus divinis & ſacris prodita ſunt. Dicitur autem vixiſſe temporibus Traiani Caeſaris, & deinceps. Ceterum fuit ab initio cauſidicus, Antiochiae, quae in Syria eſt; ſed cum ea res illi non ſatis ex ſententia ſuccederet, ad ſcribendum ſeſe convertit, ſcripſitque adeo infinita. Obiiſſe autem ipſum, fama eſt, a canibus laceratum, quoniam & contra veritatem velut rabiem exercuiſſet. Nam in vita Peregrini Chriſtianiſmum quoque inſectatur, ipſum Chriſtum contumelioſe inceſſit, ſceleſtus ille. Quare & rabiei iſtius poenas ſufficientes in praeſenti vita dedit, & in futurum heres aeterni ignis una cum Satana erit. Haec ille. Addit autem Volateranus, neſcio quo auctore: cum ab initio Chriſtianus fuiſſet, poſtea eiuſdem religionis deſertorem factum eſſe, dictitantem ſe nihil ex ea conſecutum, quam quod nomen ipſius corruptum eſſet, ex *Lucio*, *Lucianus* factum. Fuit autem Samoſata, ut hoc quoque addamus, urbs non longe ab Euphrate ſita, Commagenes metropolis. Plinius & Stephanus.

Haec partim vera, partim ficta aliquanto melius exſequitur *Bourdelotius*, Luciani vitam hiſce verbis conſcribens:

Luciani Samoſatenſis Philoſophi vitam ſcripturum, ope ſumma niti decet, ne temere voluntati & opinioni eorum videatur aſſentiri, qui aggreſſi hactenus falſa veris miſcuerunt, & ex tribus vel pluribus huius nominis vel rhetoribus vel ſophiſtis, longo inter ſe intervallo viventibus, Luciani noſtri vitam texuerunt. Suidas, qui ex an-

tiquis *βιογράφοις* ſolus Lucianum nobis tradidit, proh Iuppiter! quae mendacia blateravit? Satis ad eum refutandum, quae nos in contrarium ſcribimus. Volateranus non Suidae contentus nugis alias inſuper de ſuo liberalis adiunxit. Ceteri aut non viderunt viam, qua iretur ad illam, aut viſam ſimilibus aliiſque mendaciis refarſerunt. Igitur ne ſimili coinquiner audacia, Lucianum de ſe narrantem exſcribo, ut verus ad oculos legentis accedat. LUCIANUS natione Syrus fuit, urbe Samoſata, [1] quae iuxta Euphratis confluenta ſita eſt: circa Traiani [2] tempora videtur natus, cum Epictetus, illud virtutis exemplar, velle eſſe deſineret. Patris ignoratur conditio, ſed tamen ut appareat, eum ex hoc genere hominum fuiſſe, qui in extrema paupertate morientes non multum heredem adiuvant. Nam cum deliberandum eſſet de futura Luciani filii conditione, videretque patrem ſuum & uxoris fratrem eximios audiri ſtatuarios, ne deliberavit quidem ut videretur contatus, ſed ſtatim fortunae ſtatuariae filium addixit: qui neſcio an ingenii bona indole, an fato [3]

1 Urbe Samoſata) *Lucian. Q. Hiſt.* § 24 *τὰ Σαμοσάτα* dicit plur. num. ut etiam *Strabo*: itaque *Samoſatis* natus dicendum fuiſſet. *I. Alb. Fabricius* in Bibl. Graec. L. IV, p. 485, eandem hanc vitam ex Bourdelotio exhibet, additis notulis; ad haec autem verba ait: Lucianum patriam indicantem vid. in Q. *Hiſt.* l. d. Item in *Scytha* ad fin. § 9: *τοὺς Σύρους ἡμᾶς.* In *Reviviſc.* § 19: *πατρὶς δὲ τίς; Σύρος — τῶν Εὐφρατίδων.* Porro Luciani nomen iam *Λυκῖνος* efferri, iam *Λυκιανός.*

2 Traiani) *Fabric.* hic *Suidam* indicat, qui *ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τραϊανοῦ καὶ ἐπέκεινα.* Sed conferendum Voſſium II, 25 de *Hiſt. Gr.* Immo c. 15. ubi eum ſerius collocat, quod pluribus referemus deinde, in hac Diſſert.

3 An fato) Quid dubitemus? ipſe cauſam refert, in *Somn.* § 3 ſeq. quod ſcu-

quodam, artis ſtatuariae deſertor efficitur, & ad meliorem frugem ſe recipit, atque ſtatim ut ſibi reliquam aetatem a ſtatuaria procul habendam decrevit, meliora pollicitus, rei familiaris inopia, relicta Samoſata, ubi levioribus ſtudiis inſtructus fuerat, Antiochiam petiit, ut cauſis dicendis [1] operam daret: ſed cum non illi ad mentem ſuccederet cauſidicinae conditio, videreturque nominis illuſtrior gloria futura, ſi Rhetoricam, qua plurimum pollebat, profiteretur: ut illa noteſceret, varias animo concepit peregrinationes, & ſuſcepit: iuvenis in Galliam [2] profectus, auditorum frequenti corona, & laudem meruit & retulit: ex Gallia Macedoniam [3] petiit, ubi variis diſſertationibus perfectiſſimum dicendi robur exponebat: quales ſunt, Herodotus, Scytha, Harmonides. Sed cum videret, Rhetores inductionibus & fallaciis divitias, & cetera, quae prima mortales putant, potius ſibi quaerere, quam verae virtutis mercedem, ea relicta philoſophiam [4] aggreſſus

tica percuſſus ab avunculo, ac nimis duriter habitus ſit.

1 Cauſis dicendis) *Fabric.* monet vidend. *Reviv.* § 29, ubi *propter fraudes, mendacia ac temeritates, quibus cauſidicis utendum*, ſe illam artem deſeruiſſe & ad philoſ. transiiſſe refert.

2 In Galliam) Vid. Apolog. *pro Merced. Cond.* § 15, ubi Sabinum alloquitur. Obſervatque *Fabr.* Eloquentiam & Atticam dicendi ſuavitatem in Luciano praedicat *Photius* Cod. 128.

3 Macedoniam) *Lucian. Herod.* verſ. fin. ſed & in *Ionia* & *Achaia* audiſſe ſe ſcriptores Hiſtoriam belli Parthici (A. C. 165 geſti) recitantes, teſtatur lib. *Quom. Hiſt.* § 14. Confer eius *Bis Acc.* § 27. *I. A. Fabric.*

4 Philoſophiam) Moralem potiſſimum, cuius argumenti ſunt pleraque eius ſcripta. Ita cum Socrate exiſtimabat, reliquam philoſophiam univerſam parum ad nos pertinere, certe parum eſſe utilem, niſi ad uſum vitae referatur. In *Convivio* philoſoph. § 34: ὡς οὐδὲν ὄφελος

eſt: in qua quid profecerit, eſt incredibile memoratu. Sed tamen ipſi etiam philoſophi plus divitiis quam philoſophiae parentabant, auditores invicem ſibi aut vellebant, aut vellicabant: & civitates, quibus fucatam illam oſtentabant philoſophiam, factionibus infeſtabant. At Lucianus non fuco cum fucatis, non factione cum factioſo, ſed cum ſtrenuo virtute, cum modeſto pudore, cum innocente abſtinentia certabat [1], ſemper ingenio ut conditione liber, tandem ſub Divo Marco Aegypti procurationi [2] praepoſitus, & ſuo & amicorum nomine innotuit. Qui mendaciis ſuis invicem credunt, Chriſtanum fuiſſe [3] arbitrantur,

ἦν ἄρα ἐπίστασθαι τὰ μαθήματα, εἰ μή τις ἄρα καὶ τὸν βίον ῥυθμίζει πρὸς τὸ βέλτιον. Neque philoſophiam ex ſolis libris, ſed & conſuetudine cum honeſtis hominibus hauriendam ratus, prope verum eſſe duxit, quod multi dicerent, *ὅτι τὸ πεπαιδεῦσθαι ἀπάγῃ τῶν ὀρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μόνα τὰ βιβλία καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις φροντίδας συνεχὲς ἀφορῶντας, eruditionem a recto ſenſu boniſque inſtitutis abducere iſtos, qui ſolos libros eorumque ſenſa aſſidue ſpectarent.* Ceterum Epicureum ſe fuiſſe indicat in Pſeudomante: & a Graeco Scholiaſte diſerte fuiſſe *τῆς Ἐπικούρου αἱρέσεως* traditur, licet ex ſcriptis eius tantum non omnibus rectius collegeris, eum perinde, ut, cuius vitam ſcripſit, Demonactem, Philoſophiae non unam ſectam peculiariter coluiſſe. *Demon.* § 5. *Idem.*

1 Abſtinentia certabat) *Reviviſc.* § 20: *μισαλαζών εἰμι, καὶ μισοψευδὴς, καὶ μισότυφος — φιλαλήθης δὲ καὶ φιλαπλοϊκὸς, καὶ ὅσα τῷ φιλεῖσθαι συγγενῆ. Arrogantiae, impoſturae, mendacii, & faſtus ſum oſor — amator veritatis, honeſtatis, ſinceritatis, & eorum quaecunque amore digna ſunt omnium.* Idem.

2 Aegypti procur.) *Apol. pro Merced.* § 6. Immo potiſſimum § 11 & ſeqq. ſed hoc *Tillemont.* iam egit.

3 Chriſtianum fuiſſe) Confer *Baronium* ad A. C. 171, num. 7, & *Tillemont.* Hiſt. Imperat. T. 2, p. 709. (ſed eum nos totum addidimus) Scholiaſtes Graecus ad *Mort. Peregr.* § 13: *Οἷα ληρεῖς, ὦ κατάρατε, κατὰ τοῦ Σωτῆ-*

ſuppoſititiorum pravitate decepti. Ipſa de Morte Peregrini narratio ſatis evincit errorem. Nec ſanior eorum opinio, qui a canibus laceratum [1] aſſeverarunt. Nam ſenio, vel, quod verius eſt, podagra [2] nonagenarius obiit: ſuperſtite unico filio [3],

ρος Χριστοῦ &c. Eidem Scholiaſtae ad Sacras hiſtorias Lucianus alludere videtur, notat *Fabric.* aliaque Scholiaſtae affert, ubi is Luciano male dicit, quod in S. Prophetas, in virgam Aaronis, in Moſen & Ioſephum ſcommata iacere videatur, ſed Scholiaſten fugiſſe rationem, ut editor bene obſervarit. Additque: ab Atheiſmi crimine Lucianum abſolvit D. *Io. Phil. Treunerus* in Diſſ. de Theologia Luciani. Ien. 1697, 4.

1 A canibus lacer.) *Suidas* in Λουκ. nimirum ſolemne fuit multis, horrenda mortis genera comminiſci de iis, quorum dogmata improbaſſent. Confer, quae de Epicuro idem *Suid.* in Ἐπικ. & quae de Zoilo notavi Lib. 2, c. 7, p. 365. *I. A. Fabr.*

2 Podagra) Podagra laboraſſe Lucianum, colligitur ex iis, quae in laudem podagrae ſcripſit. Ita Agrippinum Paſonium refert Stobaeus ſolitum, rerum, quae ipſi adverſae accidiſſent, encomia componere, ſi quidem febriret, febris, ſi notaretur infamia, infamiae, ſi exſularet, exſilii. *I. A. Fabr.*

3 Superſtite — filio) Haec verba *Fabricius* a vita Luciani Bourdelotiana reſcidit, ut aliena; ſed p. 488 ea referens merito refellit, dicens: parachroniſmus eſt, cum a M. Aurelii obitu ad primum annum Iuliani Imp. intercedat ſpatium annorum amplius CLXXX. Equidem in Iuliani epiſtolis triceſima ſecunda inſcribitur Λουκιανῷ σοφιστῇ —. Sed utrum iſte Luciani Samoſatenſis vel nepos fuerit (quos avorum nomine frequentius, quam parentum, appellabant; licet nec hoc inauditum fuiſſe, Antiſthenis exemplo pateat) vel pronepos, vel utrum ulla eum cognatione attigerit, neutiquam conſtat; nam filium quidem non fuiſſe, certos nos facit temporum ratio. Meminit Luciani noſtri etiam *Lactantius* L. I, c. 9: *Non enim iſta Lucilius narrat aut Lucianus, qui Diis & hominibus non pepercit; ſed hi potiſſimum, qui Deorum laudes canebant.* Latinae ſe linguae utcunque peritum fuiſſe teſtatur Lib. de errore in ſalutatione § 13. Haec ille, opti-

qui ſummus ſophiſta Iuliani tempore, & ad quem huius Imperatoris exſtat epiſtola.

De Luciani autem moribus, vita, ſcriptiſque haec fere IA. ZVINGERUS loco ſub init. indicato. Primo autem plures Lucianos refert, *Politicum* unum, cuius Suidas mentionem facit, *Philoſophum* alterum, qui hic noſter Samoſatenſis, cui, an quae leguntur in Antholog. tribuenda ſint epigrammata, adhuc ſub iudice litem vigere haud unquam decidendam: pergitque *ibid.* Sunt ea quidem σκωπτικὰ nonnulla: at plura, quod notat H. Stephanus, tam elegantis pietatis, ut ne Chriſtiano quidem auctori pudori eſſent.

Theologos quoque Lucianos complures fuiſſe mox commemorat; & apud Cyprianum eſſe, cui IV & XVII epiſtolarum adſcribatur. Fuiſſe & hoc nomine Antiochenae eccleſ. presbyterum, item Hieroſolymitanae, qui & monumentis literarum poſteris innotuerit, ib. commemorat. Sed cum de his Biographi poſſint conſuli, nihilque ad noſtrum inſtitutum faciant, ſufficiat eos tantum nominaſſe, & potiſſima Zvingeri ad Noſtrum ſpectantia excerpere; de quo ille p. 2 & ſeqq. ait:

Parentes noſtri Luciani tenuis fortunae homines puerum Lucianum praeclara indole ad literarum ſtudia natum, arti ſtatuariae addixere, maius inde certiuſque lucrum, quo ſublevarentur, captantes, & ſumtus diſciplinae minores. [Sed vide haec ipſum plenius narrantem in Dial. omnium primo.] Nominare quidem eos videtur in Piſcatore, vocans ſe Parrhiſiaſten Alethionis Elenxiclei.

me. Sed Bourdelotii error forſan inde natus, quod Chronologos conſulens, Dium Iulianum, pro altero longe poſteriore acceperit feſtinans.

At ficta ſunt nomina, quibus ſtudium, quo ducatur, veritatis, & perſonatae ſapientiae odium deſignat.

Patria Samoſata, Syriae civitas, non longe ab Euphrate, ut ſe ipſum Syrum & Aſſyrium non ſemel cognominet: alibi etiam Patrenſem, quae civitas eſt Achaiae: tanquam natus hinc, oriundus illinc, ait Beroaldus in octavum Apuleii. [locus, quem Zvingerus ob oculos habuit, eſt T. 2, in *Aſin.* c. 55, ubi ait: *Patria nobis Patrae, urbs Achaiae;* ſed errare virum doctum, & alium eſſe iſtum Lucium Patrenſem, & Biographi, & noſtri commentatores ſatis indicarunt.]

De tempore nativitatis nihil certi. *Suidas* eum ſub Traiano, ante quem etiam fuerit, floruiſſe dicit: alii de Adriano quoque meminerunt. [aliquanto certiora tamen de Noſtri aetate dabuntur deinde.]

Quanta vero fuerit ingenii praeſtantia Luciani, pergit *Zvingerus* p. 3 f. non eſt in dubium vocandum. A prima pueritia emicuerant indicia artificis ingenii, ut eum pater ad praeclaram ſingendi artem dexterrimum arbitraretur.

Sed ad maiora natus puer, cui non lapidum, ſed humanorum animorum ſcabrities erat emendanda: innutritus ergo liberalibus diſciplinis, Rhetor fuit, Poëta, Logicus. Teſtantur id ipſius ſcripta: inprimis quanta dexteritate adverſarios diſputando convicerit: quanta facundia cauſas in foro peregerit, quanta facilitate Comicorum perſonam non tam ligato, quam ſoluto, dicendi genere repraeſentarit.

Ad Dei cognitionem & verum cultum ſi ſpectemus, hac parte vel maxime impium fuiſſe eum

& παμμιαρὸν, ut ait *Suidas*, libenter fatemur, qui non ſolum Dei providentiam riſui habere, ſed & Chriſtum ipſum, humani generis vindicem, cavillis & maledictis inſectari ſuerit auſus: tam ferali rabie, ut per ludibrium ἀνεσκολοπισμένον σοφιστὴν ſcelerate calumniaretur, & quod *Ponticus Virunius* in quadam epiſtola obſervat, Ioannis quoque Evangelium inceſſeret: quod de Philopatre dictum exiſtimari poteſt. [At neque *Philopatrin* ab Noſtro ſcriptum, nec *Peregrini* nomine Chriſtum, ſed aliquem *Cynicum*, Pario Helleſponti oppido oriundum, de quo *Gellius* aliique diſerte meminerunt, vel martyrum quendam ſub Antonino Vero deſignari, ſatis apertum eſt. Vide *Geſneri* Diſſert. de Philopatr. notaſque eiuſdem & *Solani Fabrique* ad *Peregrin.* pr. & quid de Chriſtiana religione ſciverit ſenſeritque Lucianus, ipſi dicemus ad finem huius Vitae.]

Deos certe Ethnicos coelo deducit graphice, tantam impietatem, tam profana ſcelera nullo divino honore dignanda arguens. Id quidem hactenus nec indigne nec impie: at quod inde ingratus homuncio, nec ex ſui ipſius quidem, ut alia taceam, vel corporis vel animi mira ſtructura, ad aliquam veri Dei, & vel ſaltem ignoti, Athenienſium exemplo, reverentiam erigere ſeſe vel voluerit, vel potuerit, ſed Epicureorum fatalem neceſſitatem, omni metu Deorum ſublato, exoſculatus admiſerit, id vero extremae impietatis eſſe, ipſius gentilis arbitrio, non ignoratur: a qua infame nomen ἀθέου optimo iure promeritus eſt. [Immo nemo magis fatalem illam neceſſitatem riſit: inſpice noſtri *Iov. Confut.* maxime c. 4. f. & c. 7. ubi ſervos Parcarum vocat Deos, ſi fato obnoxii forent. Sed ante omnia c. 18, ubi fa-

tum directe & valide impugnat. De Atheiſmo autem videbimus in fine.]

Quod ſi ad Phyſicam & Mathematicam nos convertamus, pergit *Zvinger.* plus quod laudemus, quam reprehendamus, ſeſe obiiciet. [Immo in mathematicis parum verſatum fuiſſe, bene aliquoties demonſtravit *Solan.* in notis errores eius indicans.]

In practicis autem, ait *Zvingerus*, habitibus, maior eſt ipſius praeſtantia. Ethicus fuit, minimeque deſes veritatis & virtutis ſectator; ſed & alios ſecus agentes re & calamo acerrime eſt perſecutus, ut ab antiquis *δύσφημος καὶ βλάσφημος*, a *Vive* ſubſannator Deorum & hominum, ab *Eraſmo* mitius, nugator ſeſtivus, quod ludendo acerbitatem animi ceu velo obducto occultare ſciret, cognominaretur. Huius philoſophiae (Ethicae) ſe admiratorem fuiſſe & ſectatorem, ipſe fatetur in Dial. *Piſcatoris*, ubi apertis verbis interroganti Philoſophiae profitetur, *duarum artium ſe ſcientem eſſe, Amandi virtutem, & Odio proſequendi vitia.* Saeviſſimus autem adverſus philoſophos fuit virtutum nomine abutentes, qui ſummi boni vice honorem, lucrum, voluptatem luxurioſe ambirent, effeminati mimi inſtar Achillem vel Theſeum exprimerent, leonina pelle induti, ad Cumani aſini exemplum, barba nimirum, inceſſu, induvio, philoſophiam mentiri infami ſtudio contenderent.

Vives equidem ad proſcindendam philoſophiam invidia Plutarchi Chaeronenſis impulſum fuiſſe ſcribit, quem in magno honore eſſe apud Traianum Caeſarem invitus & dolens vidiſſet. [ſed errat *Vives*, ut *Voſſius*, poſt paucas paginas allegandus, oſtendit.]

Politiae etiam & Oeconomiae ſtudioſus fuit, quod idem ſcripta eius teſtantur; ut cum jam ſenior, quod ſcribit *Gilb. Cognatus*, in aulam & familiam Caeſaris ſe contuliſſet, Procuratoris Principis conditionem acceperit.

Quod ad exercitationem, docuit viva voce, & ſcriptis ſimiliter inclaruit. Adhuc iuvenem in Gallia, & aliis in locis Rhetoricam profeſſum ſe eſſe, ipſemet teſtatur: quo non ſuccedente, ut *Suidas* vult, ad ſcribendum ſe contulit.

Sunt autem eius ſcripta quam plurima, quorum cauſas omnes quanta licebit brevitate enumerabimus. Finis illorum fuit veritas & virtus aſſerenda, & ut vel ſuis ſaltem monitis exorbitans humanum genus in viam rediret, & ſapere diſceret.

Verbis ad hoc uſus eſt, cum Aſianus fuerit, terſis, ingenio ac moribus ſuis congruentibus: tam apta facilitate, ut communem loquendi elegantiam miro ſucceſſu expreſſerit, rebuſque dicendis accommodarit, ut & his ſimul & iis lector magna animi voluptate perfundatur. In forma ſcribendi Platonis exemplum ſecutus, Dialogos ſcripſit, quibus res ipſa ceu geri videatur, magiſque audientium & legentium animis imprimi. Comica tamen facilitate & argutia illorum diluit gravitatem tam dextre, ut, ſi quis ullus miſcuit utile dulci, is *Thomae Moro* & *Eraſmo* Lucianus ſit.

Materia ſcriptorum eius varia eſt, & Hiſtorica, & Philoſophica. Hiſtoriam partim in genere perpendit, quomodo tractanda ſit, praeceptis propoſitis in Dialogo QUOMODO HISTORIA SCRIBENDA SIT: & exemplis, fictis licet, ad praecepta tamen accommodatis, duobus libris DE VERA HISTORIA: partim in ſpecie: varia nimirum,

quae vel aliis contigerunt, vel ſibi. De ſua ipſius adoleſcentia in SOMNIO agit: de ſenectute vero, in qua ne tum quidem eloquentiae exercitia deſeruerit, in HERCULE GALLICO. Quae ad alios ſpectant, diverſa ſunt: Theologica, in dialogo DE DEA SYRIA. Naturalia, de grandaevis, in MACROBIIS.

Politicam attinentia, tum ad plures, de amicitia Scytharum & Graecorum, in TOXARI. De philoſophis diverſarum ſectarum apud Ariſtaenetum convivantibus, in CONVIVIO: tum ad unum aliquem: ſic Demonactis vitam in DEMONACTE perſequitur. Lucii tranſmutationem in ASINO: Alexandri cuiuſdam res geſtas & vitam, qui ſe Podalyrii filium mentiebatur, in ALEXANDRO. Neronis conatus perfodiendi Iſthmi, in NERONE. Peregrini cuiuſdam mortem voluntariam, in oratione de MORTE PEREGRINI.

Ipſi praeterea Dialogi meras continent narrationes antiquae & gentilitiae religionis, fideique ſuperſtitioſae, quam ſcoptice traducere, & narrando dumtaxat in contemtum audientium, quibus, modo vellent, facile liceret inter lupinos & aera facere diſcrimen, abripere voluit.

Organica eius ſunt multiplicia, & quidem Grammatica nonnulla: de literis, in JUDICIO VOCALIUM: de Soloeciſmo, in PSEUDOSOPHISTA: de dictionis apophradis proprietate, in PSEUDOLOGISTA: de oratione affectata, in LEXIPHANE.

Poëtica tangit in cavillatione poëtarum, quae inſcribitur DISSERTATIO CUM HESIODO. In TRAGOPODAGRA & OCYPO dramatum duorum ſpecimen dat.

Ad Rhetoricam pertinent eiuſdem BACCHUS,

de ELECTRO, eamque contra reprehenſores defendit in ZEUXI & Apologia contra eum, a quo PROMETHEUS IN VERBIS fuerat appellatus; tum exemplo orationis in Macedonia habitae illuſtrat in HERODOTO. Confirmat in RHETORUM PRAECEPTIS, in quo de corrupta ſuorum temporum eloquentia & affectato genere dicendi conqueritur. Orationes ſunt aliquot illuſtres omnium generum. Demonſtrativi, Encomium balnei in HIPPIA: DEMOSTHENIS: PATRIAE: DOMUS: Macedonum quorundam in SCYTHA: podagrae, in TRAGOPODAGRA: pulchritudinis in CHARIDEMO: ſtudii ſui erga auditores, in DIPSADIBUS. Deliberativi ſunt: dum ſuadet taurum, ſupplicii genus, dono oblatum nequaquam parvi pendendum eſſe, in PHALARIDE SECUNDO: commendatitia in HARMONIDE. Iudicialis generis, ut cum quaeritur, dignuſne ſit praemio Tyrannicidae, qui filium tyranni occidit, in TYRANNICIDA: an receptus in familiam poſſit abdicari, in ABDICATO; an Phalaris taurum aeneum miſſurus Delphos iure ac neceſſitate tyrannidem arripuerit, in PHALARIDE PRIMO.

Ad Philoſophiam in genere pertinent ea, quae tum contra ſectas philoſophorum ſui temporis declamat in BIS ACCUSATO, & HERMOTIMO: tum de auditore philoſophiae, qualis is ſit, eſſeve debeat, lectioni potius quam multitudini deditus, in Dialogo ADVERSUS INDOCTUM: & an eunuchus poſſit eſſe philoſophus, in EUNUCHO.

Contemplatio de Deo & ſpiritibus metaphyſica eſt hic apud noſtrum auctorem, & poſitiva (verba ſunt Zvingeri) in ALCYONE, ubi de Dei poteſtate, quod illi omnia ſunt poſſibilia, differit, licet ſecundum *Athen.* & *Laërt.* is dialogus ſit Leo-

nis philoſophi Academici: [huius, non Luciani eſſe, Commentatores etiam noſtri perſuadent ad § 1 *Halcyonis.*] & negativa, dum feſtive & acriter contra Deos ethnicos eorumque ridiculos cultus invehitur, in CONCILIO DEORUM, IOVE TRAGOEDO, ac ceteris DEORUM DIALOGIS.

Religionem omnem, tum Chriſtianam in PHILOPATRE, tum Ethnicam in CYNISCO, ludibrio habet. [ſed Philopatrin ab ipſo non ſcriptum, iam diximus.] In Saturnalia invehitur in SATURNALIBUS: in Sacrificia, in Dial. de SACRIFICIIS. Contra incantamenta & ſpectra in PHILOPSEUDE.

Mathematica attigit in ASTROLOGIA.

Phyſica inſeruit ſubinde, ut in Dial. MUSCAE, ALCIONIS, DIPSADUM.

Inter Ethica ſunt, quae de fine, ſummo bono agunt contra philoſophos, in TIMONE MISANTHROPO, NAVIGIO, CYNICO. De virtute ac moribus in ICAROMENIPPO, NIGRINO, VITARUM AUCTIONE, PISCATORE, FUGITIVIS.

Contra libidinem in AMORIBUS & DIALOGIS MERETRICIIS. Contra calumniantes in oratione de NON TEMERE CREDENDO CALUMNIAE. Contra aſſentatores, in Dial. PRO IMAGINIBUS. Pro arte aſſentandi, in PARASITO. De humanitate in ſalutando, in Dial. PRO EO QUI INTER SALUTANDUM VERBO LAPSUS FUERAT: de avaritia, de incommodis divitiarum, & commodis paupertatis in SOMNIO ſ. GALLO.

De amicitia colenda in TOXARI. De luctus vanitate in Dial. DE LUCTU.

Politica ſunt mere particularia, ut DE GYMNASIIS, in quibus adoleſcentes boni cives evadant. De aulicae vitae moleſtiis, quas ingenuus ſubire

non debeat, in MERCEDE CONDUCTIS: de *Saltatione*, in Dialogo eiuſdem inſcriptionis.

Oeconomicum etiam aliquid tetigiſſe videtur in IMAGINIBUS, deſcribens mulierum virtutes praecipuas, & bona corporis & animi: quae inprimis in domeſtica adminiſtratione ſeſe proferre ſolent.

BOURDELOTIUS eadem ſingulis de Luciani ſcriptis praedicat in praefatione, ſed ordine aliquantum immutato & argumento multum dilatato, auctorem ſummis ubique laudibus cumulat. Miſſis autem illis ambagibus, ac reſciſſis, quae perlonga & ad pompam compoſita oratione de fatis priſcae philoſophiae praemittit *Bourdelotius*, quomodo ab antiqua ſimplicitate ac virtute deſciverit, quam revocare Epictetus, Favorinus, Muſonius, Demonax, Nigrinus, & alii quidam boni, fruſtra tentabant, ac potius exemplo virtutis auſterae invidiam ſui provocabant; ideoque elephantorum exemplo taciti ſervitutem deplorabant, donec unicum continentiae exemplum LUCIANUS, vitiorum omnium inimicus, unius virtutis & philoſophiae perfectae ſectator, cui (ut ille ait) *Nec viget quidquam ſimile aut ſecundum*, aliam viam ingreſſus, ubi rectum iter vitae coepit inſpicere, cum ipſis ingeniis, ipſo fato, & ipſis, quod aiunt, Diis conflictari, liberrimaque indignatione corruptos totius orbis mores mordaci Vero radere voluit.

Delibemus igitur breviter ea tantum, quae de ſcriptis eius accuratius, quam *Zvingerus*, expoſuit, ne bis eadem propinemus.

Si quis, ait, deſiderio flagret divinam virtutis imaginem ab Luciano depictam intueri, videat Dialogos, quorum tituli IMAGINES, in quibus

dum Pantheam Abradatae coniugem effingit, virtutem praebet abſolutam. Sed non ſolum virtutem efformandam decreverat, verum omnia inſuper, quibus coniungi Dea, & a quibus disiungi ſolet. Ne igitur incomitata procederet, eximios viros, unicum ornamentum decuſque ſeculi, addidit comites & aſſeſſores NIGRINUM & DEMONACTEM.

Qui autem veros philoſophos a fictis & ſimulatis diſcernere decreverit, exemplum utriuſque rei perfectiſſimum habet in Dialogis VITARUM AUCTIO, PISCATORES, NIGRINUS: quantum enim virtutis comites laudibus extulit, & aemulatione perſecutus eſt, tantum peſſimas illas & exſecrandas aves in his dialogis inſectatus eſt, vanos & fucatos eos clamitans, qui falſo ſe nomine iactarent, cum veram philoſophiam ignorarent, ac plane diverſa docerent, ob quaedam verbula virtutis nomine intexta non continuo in Heliconem veniſſe; nec ſolum circa res humanas incerta ac ſtulta docere, ſed & de mundo, de Deo, de ſideribus, de providentia divina, falſa, ementita & impia iactare, quae neque viderint ipſi, nec aliunde cognoverint. Quae omnia diligenter exſequitur ſublimis ille ICAROMENIPPUS. Veros philoſophos, qualem *Nigrinum, Demonactem* & CYNICUM exhibet, nuſquam ſcientia tumuiſſe, Socratis exemplo ſe nihil ſcire profeſſos, cum imperitiae profeſſio ſumma prudentia ſit. Simias vero & mimos ſuos ob quaedam ventoſa & obſcura argumenta, & falſas rerum definitiones ita ferre ſupercilium & elatos incedere, ut vix ſalutatione quemquam dignarentur.

Veros philoſophos amicitiae ſymbolum ſumma

conſervaſſe diligentia, ut probat eximiis decem exemplis TOXARIS ſive *Amicitia.*

Nullum eſſe pretium operae, ſi verbis virtutem laudemus, diſciplinas omnes perdiſcamus, omnes artes fuerimus adepti, niſi ſimul vitae ſocietatem, qua nihil melius Divi humano generi quidquam largiti ſunt, profiteamur. Quae omnia diligenter in LAPITHIS, in EUNUCHO & DE SECTIS amplexus eſt. Virtutis aſſeſſores modeſtia & frugalitate cenſeri, nihil in vitam, nihil in mores peccare. Elatos illos & tumidos torrenti ambitione vanaeque gloriae appetitu torqueri, in ſummam interim temeritatem & infamiam praecipitari, nihil intentatum relinquere, nec ſibi nec alteri parcere, ut vel poſt mortem ſuperſtitem nominis gloriam relinquant, Empedoclis duri ſenſuum damnatoris, ſed ſimulati, & inani gloriolae petitoris exemplo, ut patet tractatu DE MORTE PEREGRINI.

Alios, dum poëtarum carmina & vaniloquam Theologiam praedicant, non ſolum homines in denſiſſimas tenebras iniicere, verum Deos Deorumque principem Iovem: ut patet in DEORUM CONCILIO, PROMETHEO, in IOVE TRAGOEDO, IOVE CONFUTATO, DISSERTATIONE CUM HESIODO. Ineptam etiam & nugacem eſſe de fato perſuaſionem, quale ſcilicet plebecula poëtarum fabulis decepta effingit ſibi, Deos etiam huic fato ſubiici; ut teſtatur IUPPITER CONFUTATUS.

Si quis regnandi deſiderio teneatur, videat miſeros tyrannorum caſus, domeſticos luctus, inſidias omnium, ſervilem metum, cum antitheſi vitae paupertinae amplificata exhibent CATAPLUS, TYRANNICIDA; privatorum vitam praeſtantiſſimam ac tutiſſimam eſſe. Nam divitias, imperia,

regna, magiſtratus, & cetera prima mortalium, ad quae mundus avidiſſime ſuſpirat, quae ficti philoſophi totis viribus quaerunt, vana, fluxa, caduca.

Eorum animos in pecudes, & praecipue aſinos tranſire, quorum anteacta vita inerti pigritia langueſcebat, in LUCIO ſ. *Aſino.*

Omnium vitam eorundem iudicum ſententiis ſubiici, nullam aeſtimationem cuiuſcunque fortunae futuram, nullam perſonarum rationem, nullam potentiae, divitiarum, famae, dignitatum; pro virtute, pro vitiis, praemia & ſupplicia parari: DE MORTUIS.

Vana eſſe perditorum ſacrificia, niſi vitam virtuti ſacrificent: Iovem non placari donis hoſtiis eorum, qui periuris linguis minus audientem fatigant: litabilem eſſe hoſtiam, animum purum, rectam mentem, & ſinceram conſcientiam: quae omnia propoſuerunt VOTA & tractatus DE SACRIFICIIS.

Denique Lucianum fuiſſe Grammaticum, Rhetorem, Advocatum, Medicum, Hiſtoricum, Philoſophum, Poëtam, Politicum, ex ceteris eius Dialogis eodem fere more *Bourdelotius* demonſtrat, quo *Zvingerus.* Quare illa non repetentes, haec notabiliora, quibus praefationem concludit, tantum addimus:

Scripta haec (Luciani) poſtquam ingenioſorum hominum manibus teri coeperunt, crevit ſcientiarum & virtutis amor, qui uſque in hodiernum diem quorundam pectoribus inſidet. Et ex hac pingui ſegete philoſophicum illud ſemen concretum eſt, cuius progenies & ſurculi Philoſtratum, Eunapium, & alios occuparunt. Tantumque potuit aemulatio, ut Syri antea praedae intenti & latrociniis accincti, quibuſcum odium virtutis & literarum innatum erat, relicta ferarum &

praedonum natura, philoſophiam ſummo deſiderio ſint proſecuti. Nam ab antiquiſſimis Pherecyde & Iſaeo, pauciſſimiſque aliis Syris, quibus philoſophia cordi fuerat, uſque ad Luciani tempora vix ullum Syrum inter tot philoſophantium ſectas poteris numerare, licet Laërtium, Philoſtratum & alios evolveris. Atqui poſt Lucianum, mirandaque Luciani ſcripta, cetera ſunt philoſophorum Syrorum maria. Haec poſterior aetas, uno ſeculo Lucianum attingens, avis longe melior tulit Iamblichum, Epiphanium, Libanium, Magnum, innumeroſque alios Syros: qui ſi cum coaetaneis, qui Iuliani Caeſaris tempora illuſtrabant, conferantur, longe a primis erant ſecundi.

Tandem Lucianum ſuum ab obtrectatoribus defendit, in quos acerbiſſime invehitur, eos peſtes hominum vocans, qui nihil poſſunt, quam meliores carpere; cumque primum obiiciant, ceteros philoſophos aliam oſtendiſſe viam, qua iretur ad virtutem; tum quod Chriſtum rerum omnium dominum inſectatus ſit; denique quod amatoriis dialogis adoleſcentulos flagitiis nobilitet. Ad ea reſpondet, Lucianum ipſum ſatis haec refutare ſcriptis ſuis, & accuſationem falſi convincere, ipſumque a principio ad riſum provocaſſe. Fateor (ait) aliud propoſuiſſe philoſophos, nec quidquam ſimile propoſuiſſe. Nam ſi a philoſophiae reſtauratione talem viam fuiſſent ingreſſi, qualem Lucianus; non tam diu, Andabatarum more, de vero virtutis tramite digladiaſſent.

Longe acrius pungit (pergit idem) *quod ſequitur, Chriſtum contumelioſis verbis laeſiſſe. Impium, ſceleratum, damnandum fateor, niſi ſuperſtitionum erroribus etiam tum irretito parcatur: poenam in ſe repoſcere, quam Tacitus, Suetonius & alii Chriſtiano-*

rum hoſtes acriores paſſi ſunt. Nam cum nunquam Chriſtianum fuiſſe, alibi docuimus.

Reſtant amores meretricii, (Dialogum amorum non eſſe Luciani probabimus) in quibus quid aliud deſcribitur, niſi peſſima & ſceleratiſſima meretricum vita, nefanda vitia, corruptelae iuvenum, avaritia, gula, ſcelera in unum collecta? Ut enim in ceteris Dialogis ſolus Lucianus interiora virorum examinat, ita quarundam feminarum vaferrimum & praviſſimum ingenium explorat. In haec facinora quaere ſupplicium

Tu qui, naſute, ſcripta diſtringis ſua.

Haec autem *Bourdelotii* promiſſa probatio, *Amores* non eſſe Luciani, huc rediit, ut in notis ad huius Dial. initium diceret: *Non eſſe Luciani, --- ſed alicuius, qui Lucianum ſupervixerit, iam monui praefatione ad Lectorem, videtur eſſe Ariſtaeneti.* Interim & mihi aeque ac Kuſtero, non videtur Luciani eſſe, tam ex affectato & inflato ſtilo, quam ex longioribus digreſſionibus ante quam ad ipſam diſputationem veniatur, aut redeatur: nam ſi Luciano tribuendus ſit, coniicere licet, ſcriptum eſſe, ut Philoſophis *παιδεραστία* exprobretur, ut vid. § 35 eius *Dial.* ubi manifeſto pungit eoſdem, dicens, cum divina philoſophia hunc etiam amorem adoleviſſe. At non mihi ſatisfacit illa coniectura, & peſſimus hic exprobrandi eſt mos, qui nec ſatis ab auctore ridetur, nec ridendo ſanatur, ſed abominatione dignus.

G. I. Vossius de Hiſt. Graec. L. 2, c. 15, Lucianum Samoſatenſem aequalem facit Athenaeo Naucratitae, qui ſub M. Aurelio vixerit, ſed poſt Commodum etiam, immo uſque ad Pertinacem & Severum vitam protaxerit. [quod non adeo mi-

rum: ſi enim poſt Commod. vixit, facile Severum attingere poteſt, propter perbreve Pertinacis & Did. Iuliani, duorum triumve menſium imperium] paulo maiorem natu facit *Suidas:* nam vixiſſe ait ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τραϊανοῦ, καὶ ἐπέκεινα. Suntque in hac ſententia *Gilb. Cognatus* & *Iac. Zvingerus;* quin *Ludovicus Vives*, vir acris iudicii, ſuſpicatur eum ad inſectandos philoſophos impulſum fuiſſe invidia Plutarchi Chaeronenſis, quem ſummo apud Traianum loco eſſe cerneret ac doleret. Mihi ſecus videtur, nec levi de cauſa; quippe meminit Lucianus Marci Caeſaris, ac belli Marcomannici ab eo geſti, [in *Alex.* ſ. *Pſeudom.* § 48.] *Διαπέμπεται ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος, ὅτε θεὸς Μάρκος ἤδη τοῖς Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο.* Vides, ut non tantum belli meminerit cum Marcom. & Quadis; ſed Marcum θεὸν *Divum* vocet, quod arguit eum naturae ceſſiſſe. Quare extra controverſiam poni debet, Lucianum tum Marci Antonini Philoſophi aetate vixiſſe, cum referat ſermones, quos habuit ipſe cum Alexandro Pſeudomante, tum ſub Commodi Antonini philoſophi filio. --- Meretur locum inter Hiſtoriae ſcriptores, non ob *Ver. Hiſt.* libros, ſed propter tractatum *Quom. Hiſt. ſit ſcrib.* de *Dea Syria*, ac *Macrobios*. Eunapio vero refertur inter vitarum ſcriptores propter unam *Demonactis* vitam. --- *Gul. Philander* ad Vitruv. Apollonii vitam Luciano huic adſcribit, & *G. Cognatum* in nott. ad *Pſeudom.* eodem propendere arbitror: ſed Lucianum minime eſſe huius vitae ſcriptorem, facile probabo; nam Epicurei rident omnes praeſtigias ac vaticinia. Lucianus autem tam Epicureae ſectae addictus erat, quam qui maxime. Quorum neutrum negabit, qui vel eius Alexandrum oculis

percurrerit non conturbatis. [at non ita totus Epicureus fuit, ut ex aliis eius ſcriptis patebit; & qui etiam Epictetum probarit.] Illud quoque valide hanc rem confirmat, pergit *Voſſ.* quod Lucianus, oſtenſurus a cuiuſmodi praeceptoribus hauſerit hoc vitae genus, refert, quomodo eum primo in contubernium receperit *ἐραστὴς γέης*, --- huic ſe eum proſtituiſſe, ac mercedis loco *κακίαν*, ſeu maleficii artem, reportaſſe: fuiſſe autem doctorem hunc genere Tyaneum, e comitibus Apollonii Tyanei; cuius omnes impoſturas probe calluerit. Sic enim inquit: *Ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἐραστὴς, τὸ γένος* Τυανεὺς *τῶν* Ἀπολλωνίῳ *τῷ* Τυανεῖ *πάνυ συγγινομένων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγῳδίαν εἰδότων.* Quae manifeſte indicant, quo loco Apollonium habuerit Lucianus. Quemadmodum & illud, quod mox ſubiicit; *Ὁρᾷς ἐξ οἵας σοι διατριβῆς ἄνθρωπον λέγω;* Haec pluribus commemorare viſum fuit, quo pateat cuivis, quam inanis ſit ſuſpicio eorum, qui libros de Apollonii vita, contra Codicum omnium fidem, contra auctoritatem Eunapii, B. Hieronymi, Photii, Suidae, & tot aliorum, abiudicant Philoſtrato.

Voſſio maximam partem adſtipulatur HEMSTERHUSIUS, in praef. ad Polluc. p. 29 b. ſcribens: *Variis e Luciani locis patet, eum floruiſſe ſub Antoninorum imperio & Commodi: hac ſane de re nemo Luciano paululum familiarior addubitet: legendus enim ſolus eius* Pſeudomantis *ſeu* Alex. *qui omnem, ſi quis eſt, ſcrupulum demat: in eo θεὸν vocat Marcum Philoſophum, ex quo recte collegit* Voſſius, *l. d. eum de hoc Imperatore iam defuncto & in Deos relato loqui: huc accedit, quod oraculum illud Alexandri mendax Antonini Pii & Marci aetate ſit exortum, --- ea vero de re Lucianus tanquam*

ſibi comperta & explorata, quaeque ſe contigerit vivente & vidente, ſcribit, quod recte Marcil. *cum alibi, tum ad Philopatrin obſervavit: de hoc autem oraculo legendum ſuadeo prodigiali doctrina virum* Ezech. Spanh. *de Uſ. & Praeſt. numiſm. p.* 176. *Demonax, cuius buccinatorem egit Lucianus, iiſdem vixit temporibus: inter alia vero meminit Herodis Sophiſtae, quem Marci Philoſophi praeceptorem fuiſſe Capitolinus tradit:* cetera de Soſtrato, quae ibi ſequuntur, etiam allegavit *Solan.* ad *Demonactis* § 1.

Ioan. Ionsius de Scriptoribus Hiſtoriae philoſophicae, L. III, c. 10, § 6, p. 60, de Noſtro haec praedicat: Lucianus patria erat Samoſatenſis, teſte ipſo de ſe libro, *quomodo Hiſtoria ſit ſcribenda,* quo libro Avidii Caſſii poſt Lucium Verum defunctum Anticaeſaris ſub Marco occiſi aequalem ſe eſſe indicat: & Vologeſi, Frontonis, Titani & Severiani meminit, ut coaetaneorum, ad Celſum quoque dialogum ſcripſit. Hic vero laudari debet, quod *Demonactis* philoſophi vitam literis prodidit etiamnum ſuperſtitem. Vixit Demonax ille ſub Antonino Pio & M. Antonino, aequalis Epicteti, Luciani, Timocratis Heracleotae, Peregrini, qui & Proteus dicebatur, & ſub Marco flammis ſe devovebat, Herodis, Onocrati Cynici, Favorini, Pollucis, qui nobis Onomaſticum Commodo Imperatori nuncupatum reliquit, Agathoclis Peripatetici, Cethegi viri conſularis, Rufini Peripatetici, ut ex Demonactis vita apud Lucianum intelligimus. Laudat illam vitam *Eunapius* prooem. Λουκιανὸς ὁ ἐκ Σαμοσάτων, ἀνὴρ σπουδαῖος εἰς τὸ γελασθῆναι, Δημώνακτος φιλοσόφου κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους βίον ἀνέγραψεν, ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ βιβλίῳ καὶ ἄλλοις ἐλαχίστοις δι' ὅλου σπουδάσας. *Lucianus Samoſatenſis, vir ad concitandum riſum fa-*

ctus, Demonactis ſua aetate philoſophi vitam in literas retulit, atque eo in libro, ut perpaucis aliis, ſeriam operam conſumſit. Edidit quoque Demoſthenis encomium, Dialogum de Sectis, de moribus Philoſophorum, & Vitarum auctionem, quo dialogo cuiuſcunque ſectae philoſophos mire exagitat. Fuerunt, qui Apollonii Tyanei Pythagorici vitam a Philoſtrato ſcriptam Luciano adſcribere mallent, quorum ſententiam iure improbat *Voſſius* Hiſt. Gr. II, 15. Diverſus a noſtro eſt *Lucianus* ille, cuius meminit Laërtius L. VI, *Diog.* [i. e. L. VI, Sect. 73, p. 349, ubi ait: *ὡς δῆλον ἐν τῷ Θυέστῃ ποιεῖ. εἴ γε αὐτοῦ αἱ τραγῳδίαι, καὶ μὴ Φιλίσκου τοῦ Αἰγινήτου ἐκείνου γνωρίμου, ἢ Πασιφῶντος τοῦ Λουκιανοῦ, ὅν φησι Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, μετὰ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ συγγράψαι.* quod nihil mirum, aliquot enim ille ſeculis antiquior noſtro, qui ante Diogenem etiam, ut ex *Laërt.* patet, vixit, & cuius alia quoque patria ibi commemoratur.]

De Theologia autem Luciani, diſſertationem Ienae habitam ſub praeſidio *I. Phil. Treuneri*, idem *Ionſius* prodit p. 208 L. III, cuius & *Fabricius* meminit in Bibl. Gr. eamque indicat Ienae prodiiſſe 1697, ut ſupra vidimus. Si illius compos fieri potuiſſem, nonnihil inde delibaſſem: ſed cum eam inveſtigare *ἀδύνατον* ſit, videamus, num quid I. A. Fabric. amplius de noſtro habeat, praeter iam indicata ad vitam Lucian. a *Bourd.* ſcriptam. Concinnavit *Fabric.* catalogum ſingulorum Luciani ſcriptorum, cum breviſſimo eorum argumento; ſed ſatis de his iam actum: ideo pauca, ad aetatem Noſtri facientia, & alia quaedam ſingularia tantum inde exhibeamus. Pag. igitur 496 de Diſſert. *Quom. Hiſt.* agens, ait: liber ad Philo-

nem, quo Mileſium quendam, tum Creperium Calpurnianum Pompeiopolitam, Callimorphum Medicum haſtatorum legionis ſextae, Philoſophum Corinthium Antiochianum Hieronicem Apollinis, Demetrium Sagalaſſenſem, Piſidium, alioſque ineptos illa aetate belli Romanor. cum Parthis A. C. 165 commiſſi ſcriptores perſtringit, tum docet hiſtoricum alienum eſſe debere a rationibus encomii & invectivae, nec voluptati conſulere alii lectorum, niſi quae ex veritate conſequatur --- res narrare libere, perſpicue, graviter, non paucis illis, ad quos ſcribentis amor, odium, metus & ſpes forte ſpectat, ſed omnibus, & poſteris praecipue. Lucianus promittit *ib.* § 23, ſe in alio opere oſtenſurum, prooemia quaedam Hiſtoriarum eſſe, vulgus lectorum latentia. Niſi reſpicit alterum locum § 52 ſeq. quod mihi non videtur. Sic *Fabric.* Non video tamen commodiorem alium locum, ubi hoc egerit Lucian. quam in eod. tractatu *Quom. Hiſt.* a § 52 ad 56, ubi prooemiorum virtutes, abſentiam, exempla prodit; niſi dicas, promiſſum eius § 23, verbis ὡς ἐν ἄλλοις δείξομεν comprehenſum, ſpectare prooemia ſua aliis dialogis praefixa.

De MACROBIIS Luciani ad Quintillum ſcriptis notat idem, alterum librum de Longaevis Romanis [quem promiſit § ult. *Macrob.*] ad eundem Quintillum vel intercidiſſe, vel a Luciano non eſſe ſcriptum. Sed unde hi ſuppleri queant, vide ad *Macrob.* § 29, in not. *Maii.*

De MERCEDE CONDUCTIS diſſertationem ad philoſophum *Timoclem* eſſe conſcriptam, qui id vitae genus amplexurus erat, obſervat idem, nihil vero de tempore, quo ſcripta ſit, hinc eliciendo, (forſan quia difficile diiudicatu, Stoicuſne

is Timocles, an alius, vid. not. ad Dialog. *Merc. Cond.* c. 2. id ergo diſquiremus deinde.)

Apologiam vero PRO MERCED. COND. ad *Sabinum* philoſophum & ipſum. atque amicum ſuum eſſe conſcriptam. qua probet, ad ſe non ſpectare, quae ſuperiore libro diſſeruit, licet aetate provectus (ἐν γήρᾳ ὄντα τῷ, § 1.) ſub Imperatore Remp. ſuſceperit tractandam, (procurator, ut videtur, in Aegypto conſtitutus a M. Antonino. Imp.) notat idem.

Tum DE MORTE PEREGRINI diſſerit: eum philoſophum Cynicum Parianum ex-Chriſtianum fuiſſe, qui ſenex ſe ipſum poſt Olympia celebrata A. C. 169, die 16 Iulii, in Arpina, quae viginti ſtadiis Olympia diſtabat, conſcenſo rogo, ſpectantibus omnibus combuſſit. Epiſtola ad Cronium de *Mort. Peregr.* Non integrum ad nos perveniſſe hunc libellum, contendit idem *Fabr.* in nott. ad eiuſd. *Peregr.* § 11. [ſed refutatur a *Solano* & *Geſnero.*] Peregrinum a Chriſtianis reiectum fuiſſe, innuit Lucianus § 16, quod de idolothytis comediſſet --- ἐσθίων τῶν ἀποῤῥήτων. Varias hinc inde in CHRISTUM & Chriſtianos effutit blaſphemias § 11 & 13; & per νομοθέτην πρῶτον Chriſtianorum, *ibid.* videtur intelligere Ioannem Evangeliſtam, qui in Evangelio & Epiſtolis unus maxime omnium commendat illam, de qua Lucianus, ἀδελφότητα. Quae § 39 de vulture ex rogo Peregrini evolante leguntur, iis cum doctiſſimo *Lemonio* vix crediderim perſtringi acta Martyris Polycarpi: viderint etiam alii, num ad imitationem S. Ignatii fecerit Peregrinus, quod § 41 traditur, ante mortem omnibus fere celebrioribus civitatibus Epiſtolas miſiſſe, διαθήκας ſive praecepta, ad-

monitiones & leges. Fuit haec ſententia magni *Pearſonii* in Vindiciis Ignatii, parte 1, p. 6.

Dein de RHETORUM PRAEC. ait: hoc libello Iulium Pollucem perſtringi, cuius Onomaſticon habemus, auctor eſt Graecus Luciani Scholiaſt. Sed vide, quae adverſus hanc ſententiam diſſerit Pollucis editor *Hemſterh.* in prolegomenis p. 31 ſeq. qui Dioſcoridem quendam Rhetorem illius aetatis a Luciano exagitari exiſtimat. Idem ex eod. notat *Solan.* noſter ad c. 1 h. l.

De DEA SYRIA haec obſervat: ſcriptus eſt hic liber dialecto Ionica, & Luciano hinc abiudicatur a Petro Iurieo in Hiſt. Critica rituum Iudaicorum, Gallice non ita pridem edita. Sed Arrianus quoque, cum reliqua Attice ſcripſiſſet, nonnulla (ut Indica) ſcripſit Ionice. De Dea Syria conſulendus praeter laudatum Iurieum Seldenus ſyntagm. 2 de Diis Syris cap. 2. Quae de arca Deucalionis § 12, & columba § 33, a Luciano traduntur, illuſtrat *Octav. Falconerius* in diſſ. ad numum Apameenſem T. X Antiq. Graec. p. 678.

TIMON, de quo ultimo loco agit *Fabric.* qui ad ſeriem alphab. Gr. dialogos diſpoſuerat, fuſius eidem enarratur: quae omittimus, ex nota eiuſdem hiſtorica hoc addentes, (quia *Solan.* ait, aetatem eius aſſignari non poſſe:) *Timon Athenienſis Echecratides e tribu Colytto, clarus fuit circa tempora belli Peloponneſiaci, quod geſtum ab Olymp. LXXXVII, 1, ante Chriſt.* 432. *Timonem ſe ipſum deferentem ob Alcibiadis amores finxit* Liban. *Decl. IX, T.* 1, *p.* 343. *Callim. in eum Epigr. III,* 7 *Anthol. Ab hoc Antonius ab Auguſto victus regiam ſuam vocavit Timonium, in ea deinceps Timonis inſtar procul ab hominum conſortio victurus, teſte* Strab. *L.* 17,

p. 745. *Conſ.* Plutarch. *in Ant. p. 948 ſeq. qui praeter dicta eius quaedam & Callimachi Epigramma affert Timonis Epitaphium, & ab Ariſtophane & Platone Comicis ob miſanthropiam reprehenſum refert. At Pſeudo-Plato philoſophus Ep. 24. inter eas, quas Allatius edidit: συνέγνων ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος, μὴ εὑρίσκων μέντοι ἀνθρώπους οὐκ ἠδύνατο θηρία φιλεῖν. De hoc Timone & morte eius Suidas in ἀποῤῥῶγας. Hunc inferorum ianitorem fingit Lucianus,* Ver. Hiſt. c. 31. *Fuit & alius Timon iunior Sillographus poëta, patria Phliaſius, ἰδιοπράγμων & ipſe, teſte Laërtio IX,* 112, *diſcipulus Pyrrhonis Sceptici, de quo ſupra L. III, c. ult. Praeterea Timonem Aegyptium, memoratum Ptolemaeo Hephaeſtioni L. 4, & Timonem, quem in Sympoſiacis ſuis colloquentem inducit Plutarch. Faber* in nott. quas ſeorſum adiecimus, eum ad annum ante Chriſtum 429 refert; ſed *Fabricius* Chronologorum recentiorum calculum videtur ſecutus. Multa de Timone etiam *Hemſth.* in ed. Luciani minore, ubi ſummis laudibus hoc ingenii Lucianei monumentum effert, at nihil de eius aetate, quam curioſius hic inveſtigare nihil opus credo. Addo tantum *Photium,* qui Epiſt. CIV, p. 149: *Timon ille, apud antiquos improbitate hominum fortaſſis intolerabili motus, prudenter egiſſe quidem viſus eſt, cum pro Philanthropo miſanthropus haberi volebat.*

Philopatrin demum quod *Fabricius* contra aliorum ſententiam Luciano tribuat, nihil eſſe, iam occupavimus ſupra, ad Diſſ. *Geſneri* de illo provocantes.

Celebratiſſimus PETR. BAYLIUS in Lex. Hiſtorico Critico, quod miror, de Luciano ſeparatim non agit; in tranſitu tamen ſuum de eo iudicium profert in notis ad tit. PERRIERS, T. III, p. 678,

b. ubi ait: Patres Eccleſiae, qui omnia ridicula falſorum Deorum expoſuere, omnino ſunt laudandi; id enim egere, ut Ethnicis oculos aperirent, fideleſque confirmarent. Non ignorabant, ſe contemtum cultus Ethnici inſpirando efficere, ut credentes fortius verae fidei adhaererent, ſimulque bona arma Chriſtianis contra perſecutionis impetum ſubminiſtrare. Sed Lucianus, qui adeo ſubſannavit falſos Ethnicorum Deos, omnique iucunditate perfudit deſcriptionem ineptiarum & fraudum, quibus Graecorum religio abundabat, non ideo minus deteſtatione dignus eſt; quandoquidem id non agens utili conſilio, nil aliud quaeſivit, quam ut ad deridendum nato ſuo ſatisfaceret ingenio, & ut liberum evagandi campum aperiret Satyrico ſuo ſtilo, & quia ſe aeque indifferentem, vel aeque averſum a veritate praebet, quam a mendacio.

Idem Bayl. T. I, tit. Apelles, not. p. 258 b. anachroniſmum Luciani multis exagitat, quod in *Calumn.* § 2, Apellem proditionis accuſatum cum Theodoto Phoenices praefecto, referat, cuius tamen conſpiratio ſpectet regnum Ptolemaei Philopatoris, quae coeperit centum annis poſt Alexandri mortem, adeoque Apelles in vivis eſſe non potuerit. Confudiſſe igitur exiſtimat quandam conſpirationem ſub Ptolem. Philadelpho, cum proditione Theodoti, quod & mihi haud improbabile videtur.

Idem ibid. p. 653, tit. Brachmanes, obſervat, Lucianum horum ſeſe cremandi intrepidum morem opponere morti Peregrini, medias in flammas ſubito inſilientis, ac velle methodum Brachmanum, qui ſeſe tenebant immobiles, dum igne aſſarentur, multo eſſe glorioſiorem, ſuperque his

Baylius ita iudicat: *Ecce quomodo homo deriſor omnia carpere novit. Si Peregrinus iſtos philoſophos Indos eſſet imitatus, Lucianus eum accuſaſſet inertiae, ac dixiſſet*, paciſci cum morte quaerit, ac ſenſim ſenſimque ſe confirmare ſtudet: plus enim animi oſtenderet, ubi ſe uno ſaltu in rogum coniiceret.

At iuſtius, ingenioſe Bayli, forſan obiiceres, quod eundem ſubito in ignem inſiliendi actum laudet, ac generoſi animi eſſe praedicet *pro Merced. Cond.* § 4, ἑκὼν δὲ μάλα εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἁλλόμενος. Sed & haec ironice, & alterius nomine cum dicat, mihi non videntur contraria. Cumque & Brachmanum dementiam, & Peregrini aeque rideat, omnino licuit ei dicere, Brachmanes eſſe fortiores: ſi tamen ea mens eſt Baylii, oportuiſſe Lucianum in Peregrini facto improbando ſubſiſtere intra vanae gloriae exprobrationem, non vero extenuare eiuſdem audaciam aut fortitudinem, contra veritatem, recte iudicavit.

D. TILLEMONTIUS in Hiſt. Imperatorum T. II, part. 2, art. 29, p. 707 -- 10. cuius verba ſic verto: Celſus philoſophus Epicureus, (qui Eccleſiam ſcriptis oppugnare aggreſſus eſt) tempore Commodi adhuc vivebat, aeque ac LUCIANUS, qui ad eum poſt Aurelii exceſſum miſit hiſtoriam Alexandri impoſtoris, quam eius rogatu conſcripſerat. (vid. Alex. ſ. Pſeudomant. § 1 & 48.) Ille LUCIANUS & hodie perceleber eſt ſcriptis ſuis, quae ob linguae Graecae puritatem ſtilumque politum, iucundum, vividum, & acuminis plenum, magna cum voluptate leguntur. Sed palam profitetur impietatem, aeque ſubſannans veram religionem, de qua diverſis in locis loquitur, ac ſuperſtitiones Ethnicorum, quas vere ridiculas eſſe demonſtrat. Inde cognomen blaſphemi & Athei

traxit, teſte Suida. Namque & philoſophiam Epicuri ſectabatur, ut vid. in ipſius *Lucian.* Pſeud. c. 61, *Phot.* c. 128, p. 309, (quae ab atheiſmo parum diſtat) vel potius neque ulli religioni addictus fuit, neque dogma certum & conſtans fovit, omnia vero ut incerta ac problematica conſiderans, & omnia ridere volens. Quod ipſum apparet ex quatuor verſibus, qui tempore Photii eius operibus praefixi legebantur, [iam Epigrammatum primum eſt.] Sed quod praeterea ſcripta eius reddit lectu periculoſa, illud eſt, quod ſaepe non maiorem pudori, quam religioni, reverentiam exhibet.

Oriundus erat Samoſatis in Syria, (vid. *Quom. Hiſt.* c. 24.) fortuna tenui, per aliquod tempus cauſas dixit, (adi *pro Merced. Cond.* § ult.) & extrema ſenectute munus Graphiarii praefecti Aegypti accepit, (conf. *pro Merc.* c. 5, 9 & 12.) non aliam forte occaſionem nactus, qua paupertatem effugeret. (ipſe nos & alia plura ſigularia de ſua vita docet, quae non neceſſaria duximus referre. Vidimus, eum ſcripſiſſe canones ſuos hiſtoricos haud ſerius anno Chriſti 165, vitamque Alexandri poſt mortem Marci Aurelii.) Itaque non poſſumus ſequi illos, qui ex narratione *Suidae* eum collocarunt in tempus Traiani (Baron. 171, § 7.) *Suidas* addit, referri, eum a canibus diſcerptum interiiſſe, in poenam, quod auſus eſſet cavillari Iesum Christum, (quod forſan ne ipſi quidem daemones unquam ſunt auſi. Nos vero optaremus id teſtimoniis melius comprobatum.) Creditur etiam, nonnullorum dictum, quod Chriſtianus fuerit, haud aliunde natum, quam ex verbo Suidae male intellecto, & ex eo, quod maiorem Chriſtianiſmi notitiam habuerit, quam multi alii Ethnici. (*Bar.* 171, § 7.)

Non habemus hiſtoriam, quam conſcripſerat de Soſtrato Boeotio philoſopho illis temporibus celebratiſſimo, (vid. *Lucian.* Demonact. § 1.) cuius vita maxime dura fuit atque auſtera, & cuius vice alii contra omnem rationem atque auctoritatem eidem tribuunt vitam Apollonii Tyanenſis, quam Philoſtratus reliquit. (*Voſſ.* Hiſt. Gr. L. 2, c. 15, p. 233 & 234.

Eunapius pr. p. 12 & 13 aſſeverat, hunc, qui tam pauca compoſuit ſeria opera, auctorem eſſe vitae philoſophi Demonactis, cuius per longum temporis ſpatium diſcipulus fuerit. Eum omnium, quos noverit, maximum nobis philoſophum facit. Interim apparet, eundem tamen modo fuiſſe Cynicum aliquantum humaniorem ac magis politum, quam ceteros. (*Luc.* Vit. Demon. c. 3, 4 &c.) Nullam religionem amplectebatur, aut certe nulli ſatis favebat. [Verba Tillemontii erant: *Il avoit peu ou point de religion*, & ut id demonſtret, allegat *Demon.* p. 547 ed. Par. i. e. § 5 editionis noſtrae; ſed locum inſpicienti patebit, non id dicere Lucianum, ut ad finem huius vitae oſtendam.] quod tamen in eo melioris notae eſt, in eo conſiſtit, quod claro loco natus, (Dem. c. 3.) opibuſque, eloquentia ac ſcientia inſtructus, (ib. c. 6.) interea duram ac pauperem egit vitam, neminem ſibi aſciſcere volens, qui ei miniſtraret aut ſerviret. (ib. c. 5.) Sed finis huius ſplendidae virtutis fuit, quod videns ſe centeſimum fere annum agentem auxilio alterius indigere, nec ipſum ſibi amplius miniſtrare poſſe, fame interire maluerit. (c. 65 & 66.) Natus erat Cypri, (c. 3.) ſed vitam tranſegit Athenis, (c. 11.) ibique obiit magna cum exiſtimatione Athenienſium, tam in vita, quam poſt mortem. (ib. c. 66.)

Narratur de eo, cum Athenienſes pugnam gladiatoriam vellent inſtituere, ne Corinthiis hac in re quidquam cederent, ipſum eos monuiſſe, *ut ante quam hoc agerent, aram, quam miſericordiae conſecraſſent, deſtruerent.* (c. 57.) Cumque Imperator ex eo quaeri iuſſiſſet, quaenam optime gubernandi ratio eſſet, reſpondit, *pauca loqui, audire multa, & nunquam iraſci.* Nullo caſu commovebatur, praeterquam morbis ac morte amicorum, non maius bonum in vita agnoſcens, quam amicitiam. (c. 10.)

Optaremus, pergit idem, hic enarrare poſſe complura iucunda, quae acciderunt, & ad bene inſtituendam vitam utilia, quae Lucianus ſuis operibus immiſcet, & inprimis hiſtorias, quae ipſius tempore contigere, quaſque in dialogo de Amicitia commemorat; ſed hoc ab inſtituto noſtro longius nos abduceret. In quadam harum hiſtoriarum (*Tox.* c. 39.) loquitur de variis bellis Scytharum ad Tanaim habitantium, adverſus ceteros Septemtrionis barbaros, maxime contra Boſpori accolas, quorum Leucanor ac deinde Eubiotus frater nothus eo tempore reges erant. (*Tox.* c. 44, 51 & 54.) Leucanor forſan ſucceſſerat Rhoemetalci, qui erat rex Boſpori, tempore Antonini. (*T. Ant.* v. p. 20. *Lucian.* Pſeud. c. 57.) Naves, quae Lucianum ſervaverant, ut mox videbimus, vehebant legatos Eupatoris eiuſdem terrae regis, quae in Bithyniam proficiſcebantur ad ſolvendam pecuniam quotannis a ſe debitam, aut ad accipiendam eam, quam Romani ipſi ſolvebant: verba enim auctoris ἐπὶ κομιδῇ, dicto c. 57 *Pſeudom.* [ſed locum diligentius examinanti patebit, non in utramque partem accipi poſſe haec verba] utrumque ſenſum admittunt. Eubiotus in bello

contra Scythas dux praeerat omnibus Graecis, ſecundum verba Luciani, (Tox. c. 54.) id eſt, ut exiſtimo, incolis urbium Graecarum Cherſoneſi: idque eorum confirmat ſententiam, qui credunt, iſtam regionem paruiſſe imperio regis Boſpori.

Idem *Tillemontius* eod. T. 2, p. 711, hiſtoriam Alexandri impoſtoris ex Lucian. enarrat, quam ex Noſtro petendam non repetemus, haec tamen ex p. 713 ſeq. ad aetatem Luciani facientia non omittemus: Fama Alexandri mox in Italiam uſque delata eſt, & venerabantur eum etiam in aula *M. Aurelii*, ubi patronum habuit Rutilianum, virum primae dignitatis, ſed admodum ſuperſtitioſum, quique eo dementiae proceſſit, ut aetate valde profecta filiam huius impoſtoris duceret, credens Lunam eius eſſe matrem. Falſa quae ediderat oracula *Severiano* & *Vindici* ducibus exercituum Romanorum, (*Pſeudom.* c. 27.) auctoritatem eius non minuebant in mentibus illorum, quos daemon captivos tenuit, quique merebant, ut ſpiritui erroris relinquerentur, ut crederent mendacio, quod non receperant ac dilexerant veritatem, quae eos ad ſalutem perduxiſſet.

Eo porro inſolentiae progreſſus eſt, ut ab Imperatore veniam rogaret monetae percutiendae, quae imaginem ſuam ab altera parte, & Glyconis ab altera referret. Non additur, num id obtinuerit. [ſed ex parte obtinuiſſe exiſtimat *Solanus* in nota ad c. 58 *Pſeudom.*]

Fraus tandem deſiit morte impoſtoris. --- Periit enim ante *M. Aurelium*, (ſi ille idem eſt Alexander) de quo *Athenagoras* p. 29 & 30 ait, circa annum 180 conſpici ſepulcrum in area, *grande place* (foro maiore) Pariae urbis Helleſponti, in eodemque foro ſtatua etiam erat Alexandri, cui ſa-

crificabatur ut Deo, feſtaque publica inſtituebantur, ſpe obtinendae ſanationis a variis morbis.

Lucianus tandem accuſare Alexandrum tentavit coram praefecto Bithyniae & Ponti: ſed cum nihil obtineret a praefecto metuente, ne Rutilianum offenderet, non aliam Lucianus de Alexandro vindictam ſumere potuit, quam eius vitam, poſtquam obiiſſet, ſcribendo. Ibi ſe inimicum eius profitetur, adeoque accidentia quaedam addidiſſe potuit, quibus hunc impoſtorem magis diffamaret. Ipſius tamen hiſtoriae textus adeo certus atque in vulgus notus erat, ut ſuſpicari non liceat, veritatem ab eo eſſe adulteratam.

Eiuſdem Tomi p. 724 *Tillemont.* quaedam de *Lucio Patrenſi* refert, qui auctor fertur Dialogi de mutatione in aſinum, ex quo *Lucianus* aeque atque *Apuleius* ſuam hauſerint narratiunculam. [Sed cum ex *Voſſii* Hiſt. Gr. haec tantum afferat, *Solanuſque* & *Geſnerus* in notis ad iſtum Dial. cap. 1, hoc aliquanto pluribus dixerint, iſthoc mitto, *Geſneri* ſententiae interim omnino aſſentiens, Lucianum iſta ſcripſiſſe; ſtilus enim & ingenium plane reſpondent: ſed fictionem forſan ex altero hauſiſſe, inſertis ſuis iocis, quibus abſurditatem fabulae, & hominum turpes mores ac ſuperſtitionem derideret; licet idcirco laſcivum hoc ſcribendi genus minime probem.]

Biographi ceteri vix quidquam de Luciano ſingulare afferunt; ſed Suidam fere ſolum ſequuntur, vel Bourdelotium, a quo circa iter Luciani tamen aliquantum diſcrepat *I. C. Iſelinus* in Lexico univerſali Hiſtorico-Geographico haec referens, quae addere viſum fuit, quia corpus illud Germanice conſcriptum paucorum in manibus eſt: Initio, ait, cauſidicus evadere ſtuduit; ſed

cum lites forenſes ei diſplicerent, philoſophiae ac praecipue oratoriae operam dedit; tumque primo Antiochiam habitatum conceſſit, ac deinde Ioniam totamque Graeciam peragravit, unde in Galliam atque Italiam ſe contulit, ac tandem per Macedoniam in patriam rediit. Ex nonnullorum relatione vitam ad 90 annos produxit, ſcilicet a tempore Imperatoris Traiani, ultra finem imperii M. Aurelii, ſub quo magna in dignitate vixit, praeſectuſque Imperatorius Aegypti eſt conſtitutus. Fuit quidem ſummi vir ingenii atque eruditionis, ſed nulli religioni addictus, ac ſcurra Chriſtianae Ethnicaeque doctrinae. Fertur quondam Chriſtianiſmum profeſſus, & propter diſſolutam vitam a fide rurſus deſciviſſe. *Suidas* a canibus diſcerptum prodit. Auctores vero, unde haec hauſerit, *Iſelinus* allegat hoſce: *S. Hieron.* in catal. *Phot.* cod. 128, *Suidam*, *Voſſ.* de rhetor. antiq. c. 12, de Hiſt. Graec. L. 2, c. 15, *Ablancourt.* & *Ionſ.* de Script. hiſtor. philoſ. l. 3, c. 10, ac *Fabr.* Bibl. Gr. p. 485.

HOOGSTRATANUS vero in Lexico eiuſdem tituli, nulla quidem addita auctoritate, eadem habet; hoc tamen de eodem haud ineptum, ſi ea, quae de Philopatri ab antiquiore Chriſtiano ſcripto praedicat, excipias, iudicium addens: non ſolum ex maximis ſui aevi ingeniis ſuit, ſed & omnis antiquitatis. In operibus ſuis utile dulci miſcere ſcivit, erudire ſimul ac deridere, doctrinamque cum eloquentia coniungere. Perpetuum in eius ſcriptis videas iocum contra Theologiam Ethnicorum Deorum, vitamque ac mores philoſophorum. In iiſdem ſubinde ingentia praebet virtutis exempla, imagineſque philoſophiae repurgatae, ubique contemtum vitiorum inſpirans, quae ita

deridicula propoſuit, ut odio digna appareant. Nonnulli credidere eum Chriſtianum fuiſſe; &, ſi Dialogus de Peregrino revera ab ipſo profectus eſſet, veroſimile foret, eum in myſteriis Chriſtianorum fuiſſe exercitatum: ſed hoc opus eſt antiquioris Chriſtiani, qui Paulum viderat atque audierat, quod Luciano, qui ſub Traiano natus fuit, contingere non potuit. Illi, qui Lucianum impium ac ſine religione nobis deſcripſere, recte iudicarunt, ſi religionis nomine intellexere Theologiam poëtarum Ethnicorum, aut opinionum philoſophicarum portenta. Sed nullo iure impietatis vel Atheiſmi accuſatur, reſpectu exiſtentiae & cultus veri Dei, quia nunquam alterutrum impugnavit.

Henr. Dodwel in Diſſert. de *Iſidoro Characeno*, quae reperitur in Geograph. veteris Scriptt. Graecis minoribus, Vol. 2, p. 62 & ſeqq. accuratius, quam quiſquam priorum, de aetate Luciani egit; quare haec ex eodem ad verbum deſcripta inſerere non pigebit, quando ait:

Athenaeo paulo antiquior erat, ut puto, *Lucianus*, qui noſtrum, ut exiſtimo, advocat *Iſidorum* [*in Macrobiis* c. 15.] Nam a Parthiae finibus aliena non ſunt, quaecunque ille ab *Iſidoro* mutuatus eſt, de Perſarum novo rege *Artaxerxe*, de *Goſethro* illius fratre, & *Goaeſe Omanorum*, aliiſque *Characis Spaſinis* Principibus. Non alium *librum* intellexit *Lucianus*, quam hunc ipſum, quem habemus, quamvis illum ipſum legerit multo, quam habemus, *auctiorem*. Nec alium proinde *auctorem* quam illum, de quo agimus, *Iſidorum Characenum*. Hinc rurſus intelligimus, *Perſarum* regem, de quo *Iſidorum* teſtem advocat, *Artaxerxem* illum intelligi non poſſe, qui Perſarum regum iura in Parthorum ditionem quaſi e poſtliminio re-

vocavit. Hunc certe ſi intellexiſſet, *Perſiae manſiones*, non *Parthiae* appellaviſſet, & *Perſiae*, non *Parthiae*, Periegeſin. Sic enim loqui ſolent de illo ipſo Romanorum aemulo imperio Scriptores *iuniores*, iure imperii ad *Perſas* translato. Immo, ne is intelligi poſſit, obſtat certe hoc ipſum teſtimonium *Luciani*. Se quidem ad *ſenectutem* perveniſſe non uno in loco ipſe teſtatur: *Apol. pr. Merc. Cond.* ſub init. πρὸς αὐτῷ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενόμενον, καὶ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ (*Charontis* πορθμεῖον intelligit) ἔχοντα. Rurſus ib. c. 4 f. ἐν γήρᾳ ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν. Iterum γῆρας cauſatur c. 10. Sic etiam in *Baccho*, de *ſenibus*, οἱ κατ' ἐμὲ, c. 6 f. Ibid. ſuos de *Sileni* ſenectute iocos in ſe quadrare fatetur c. 8. In *Hercule Gallico*, *Herculem* illum *Gallorum Ogmium*, quem γέροντα εἰς τὸ ἔσχατον, cap. 1, ſibi confert τηλικῷδε ὄντι cap. 7. Vereturque, ne ad leviora ſtilum convertens videretur κομιδῇ μειρακιώδη ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν νεανιεύεσθαι, ibid. Tum χαλεπὸν γῆρας c. eod. a *iunoribus* ſibi exprobratum eſſe fingit, & ſe ἡλικιώτην τῆς εἰκόνος, illius nempe, quem dixi, *Herculis* agnoſcit, & ὑποπόλιον γένειον. Additque denique: ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτοῦ.

Hac demum aetate ſtudiorum ſuorum mercedem reportavit *Lucianus* ἀρχὴν quandam ſub *Caeſare*, de qua hac egit *Apologia*. Eam *Aegyptiacam* fuiſſe, teſtatur *pro Merc.* c. 12. Et *Soloeciſt.* c. 5. *Procuratoriam* fuiſſe, innuunt verba *Apolog.* οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπιτροπεύοντες c. 11. Ius etiam dixit, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν impoſuit. *ib.* De *fiſco*, ut opinor, quod a *procuratoris* officio alienum non erat. Sed *maiorem* praeterea habuit dignitatem, quam fuerit illa *Procuratoris*, quaeque a

principis perſona illum *abeſſe* non pateretur: *τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἁπαξαπάντων ὑπομνήματα γράφεσθαι, καὶ τάς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν καὶ παραδιδόναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν ἀεὶ χρόνον ἀποκεισομένας.* ibid. cap. 12. Itaque ſtipendium accepit, non *ἰδιωτικὸν, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως.* ibid. Et quidem illud *πολυτάλαντον.* Nempe *τῆς μεγίστης ἀρχῆς* quodammodo *κοινωνὸς*, ibid. cap. 12. Quia ſcilicet principis ipſius negotia aulica tractabat. Erat ergo tum etiam in *Aegypto Princeps* ipſe, ſub quo *Commentarios* publicos confecit *Lucianus.* Annus erat, ni fallor, aerae noſtrae 202, quo *perſecutionem* in *Chriſtianos* decrevit *Septimius Severus*, & quo ſcripſit hac occaſione in Chriſtianos *Philopatridem* ipſe *Lucianus.* [non ſcripſiſſe, quoties dicendum eſt?]

Edidit enim edictum illud *Severus Alexandriae*; teſte *Spartiano* in Sever. c. 47. quem nos potius credimus fuiſſe *Lampridium.* Nam praevias huic *perſecutionis Chriſtianorum κωμῳδίας* memorat teſtis horum temporum exceptione maior *Theophilus Antiochenus* ad *Autolyc.* quod neſcio quorſum commodius retulerimus, quam ad ſcurrae celeberrimi *Philopatridem*, ſi minus *ſolam*, ad ſaltem cum aliis *minoris* notae *Comoedis Antiochenis.* Comicae enim laſciviae infamia urbs utraque inclaruit, tam *Antiochiae*, quam *Alexandriae*: *Antiochiae* in *Iulianum* Apoſtatam, *Alexandriae* in *Caracallam.* [ſed non tam ſero collocandum Lucianum mox videbimus.]

Erat certe *Alexandriae*, ut videtur, *Lucianus*, cum ſcriberet *Philopatridem.* (*Philopatr.* c. 22.) Hoc e nomine menſis colligimus *Meſori Alexandrini*,

non *Syri*, non *Graeci*, non *Romani*. Hoſtes quidem *Perſas* & regiam *Suſa* nominat *Lucianus*, pro *Parthis* & regia illorum urbe *Cteſiphonte*. Nempe quia ſtilum affectat *Comicum* e veterum poëtarum *Atticorum* aliorumque laciniis, quibus ignoti *Parthi* atque *Cteſiphon*. Habet ipſe *Lucianus* exempla ſimilia in libro, *quomodo ſcribenda ſit Hiſtoria*, coaevorum ſcil. ſcriptorum, qui pro *Parthorum* nomine *Perſarum* nomen repoſuerint. Hinc ergo belli *ſedes* vel *tempus* intelligi non potuit. Facitque illa affectatio, ut difficillimus fuerit *Lucianus* in *coaevis hiſtoriis*, quod raro admodum *res* vel *homines* iisdem *nominibus* appellarit, quibus tum *vulgo* appellari ſolebant. Idem autem cum *Arabas* hoſtibus accenſet, facit, opinor, ne quis alius *Princeps* praeter *Severum* intelligi poſſit. Bellum enim deſignavit in *Atrenos Arabes*, quos nemo Principum *Romanorum*, quod meminerim, aggreſſus eſt, a temporibus *Traiani* uſque ad *Severum*, uterque autem ſatis infeliciter. Sed melius *Severus*. Et quidem *mala* illa *Chriſtianorum* mundi *finem* in dies exſpectantium de Republ. Romana *auguria*, quae perſtrinxit in *Philopatride Lucianus*, cauſam *perſecutioni* dediſſe veriſimillimum eſt, quae *Chriſtiani* nominis *hoſtes* pro argumento animi in *patriam* infenſi alienique habuerint. Tanti erant certe hoc ipſo tempore Chriſtianorum metus, ut *Iudas* decimum *Severi* annum pro *Danielis* συντελείᾳ habuerit, ap. *Euſeb.* H. E. VI, 7. S. *Hieronymi* de Script. Eccl. in *Iud.* & *Chron.* Non eſt certe, cur hoc miremur in Principe *ſaeviſſimo*, eodemque *Aſtrologiae ominumque* ſtudioſiſſimo. Satis autem erat *Luciano* ad illam, de qua loquitur, *ſenectutem*, ſi fuerit *ſexagenario* maior. Ea certe aetate ſuum fuiſſe dicit *Hermotimum* c. 13 & ſeqq.

item *ib.* c. 77. Sic autem de eo poſtea: *γέρων ἤδη, καὶ παντὸς ἡδέος ἔξωρος ὢν, καὶ τὸν ἕτερον πόδα Φασὶν ἐν τῇ σορῷ ἔχων.* c. 78 f. Verba fere ipſa ſunt, quibus *ſuam* ipſe tum *ſenectutem* deſcripſerat. Erat certa aetas illa *ὠμογέροντος*, illius nimirum, qui *primam* ſenectutis metam fuiſſet ingreſſus. Hoc anno *veteranis* honeſta *miſſio* erat. Hoc anno a *muneribus* Reipubl. gerendis excuſabantur. Ut proinde *ſera* eſſet *honorum* merces, cum alii a *capeſſendis* honoribus *excuſarentur.* Ego tamen illo anno paulo *ſeniorem* exiſtimo *Lucianum.* Illius *aetatem* ita colligo. Erat, ut fatetur ipſe, cum ſcriberet *Hermotimum*, quadragenarius, c. 13. Scripſit autem, ut ſuſpicor, in gratiam *Avidii Caſſii*, ut ſtudium *philoſophiae*, quo flagrabat *Marcus*, viro *principe* indignum oſtenderet. Sic *Marcum Caſſius anum philoſopham* appellaverat, & *Dialogiſtam*, Vit. *Avid. Caſſ.* c. 2 & 3, cum aliud praeterea nihil haberet, quod obiiceret. *Marcus Antoninus*, inquit, *philoſophatur*, *& quaerit de clementia*, *& de animis*, *& de honeſto & iuſto*, *nec ſentit pro Republica.* Hunc ergo traducit *Lucianus* in perſona *Hermotimi Clazomenii*, cuius *animam* pro arbitratu ſuo e corpore egredi ſolitam fabulantur *Muſcae Encom.* p. 376 ed. Graev. Fingit nimirum, in *Marco* iam agere illam ipſam *Hermotimi* animam. Et certe perſonam non *ſuam* agit in hoc *Luciani* dramate *Hermotimus*, ſed *Marci. Stoicum Hermotimum* facit *Lucianus*, ut fuit *Marcus. Sexagenarium* illum facit, *maioremque* natu, quam fuerit *Marcus.* Hoc, ut videtur, conſilio, ut perſonam ſenis *elementarii* ſuſtineret, quod *Marco* obiectum, *ſcholas philoſophorum* frequentanti pluſquam quinquagenario. Egit tum annum *aetatis* LIV. Paulo tamen ab exemplo *Marci* in *aetate* diſceſſit, ne illum videretur *dedi-*

ta opera deſignare, & quod *aetas* illa, quam dixi, magis ad *ſenectutem* videretur accedere. Sed quod converſus tandem *Hermotimus pallium philoſophicum* exuit, induitque *purpuram;* hoc certe eo ſpectabat, ut ſimiliter *philoſophi* perſonam *Marcus* exueret, indueretque illam, quam *Reſpubl.* contulerat, perſonam *Principis.* Sic enim perſonatus *Hermotimus*, (*Hermot.* plane ad fin.) τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσομαι, ὡς εἰδεῖεν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεστιν. Spectat eodem, quod in *Hermotimo philoſophiam* omnem damnat, cum tamen in *Demonacte*, & alibi *abuſum* tantummodo *philoſophiae* perſtringat, non veram *philoſophiam.* Nempe quia *cauſa* ipſa, quam agebat in *Marcum*, hoc ab eo exigebat, in quo nihil habebat, quod reprehenderet *alienum* a praeceptis caſtigatiſſimae *philoſophiae.* Eodem denique ſpectare cenſeo Dialogum, *de fide calumniis non facile adhibenda.* Nempe ut ſe muniret in illos, qui, *Caſſii* cauſa profligata, *Luciani* illam, quam dixi, ſententiam ex illius *Hermotimo* collegiſſent. Animum certe ſibi *conſcium* ipſa illa arguit *Apologia*, quae verſatur in *univerſalibus*, nec ad *cauſae* meritum penitus examinandum deſcendit. Sic ergo illo ipſo *anno*, quo defecit *Caſſius*, Hermotimum ſcripſerit *Lucianus*, annumque adeo egerit vitae, ipſo teſte, *quadrageſimum.* Itaque poſt *mortem Veri*, *media hieme* 169 aerae noſtrae *Chriſtianae*, cum *Tribunitiam poteſtatem* IX haberet ipſe *Verus.* Et tamen *ante* annum 173, ſi *Marci* gener fuerit *Pompeianus*, quem in *ſequentem* annum Coſ. deſignabat *Marcus*, cum de Caſſii cauſa ageretur. Sed alius fuerit oportet. Nam Coſſ. anni 175 defecit Caſſius, cum, metu *Caſſii*, *Roma* arceſſeretur *Commodus* ad *virilem togam* in *limite* recipiendam: cum

Tribunitiam poteſtatem daret pater impetratam a *Senatu.* Hinc enim certe numerantur *Tribunitiae Commodi poteſtates.* Sic *natus* fuerit *Lucianus* anno aer. Chr. 135. Deſiit ludum *literarium* frequentare ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσηβος, Somn. p. 1. ἀντίπαις, p. 11. κομιδῇ μειράκιον, *Bis Accuſ.* p. 231. Eſt autem *Luciano* μειράκιον, qui *annos* natus eſſet XIV praeter propter, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν. *Philopſeud.* p. 333. Ἐξ ἐφήβων autem, qui ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη. ib. p. 344. Πρόσηβος ergo, qui illa *aetate* paulo *inferior* erat. Sic tamen, ut eam *proxime* attigerit: ἀντίπαις propterea ſeu βούπαις appellandus, quod pueri aetatem nondum *egreſſus* eſſet, quae Romanorum erat *adoleſcentia.* Notae hae in *annum* conveniunt aetatis 14/15, aerae *noſtrae* 149, quo *patriam* reliquerit *Lucianus*, & *peregrinationes* verſus *occidentem* ſuſceperit, *rhetorices* ſtudiis deinceps initiandus. Tum *barbare* loquebatur, lingua *Aſſyriaca*, *Candyn indutus*, *neſcius quo ſe verteret*, *Bis Accuſ.* p. 231. Conveniunt ſatis accurate cum hac *Luciani* aetate reliqua eiuſdem *tempora.* Proximis aderat *Olympiis.* Olympiadis nimirum 233, quae anno aerae *Chr.* 153 celebrata eſt. Prima enim erant *Olympia* eorum, quae *quater* tum viderat *Lucianus*, cum ſcriberet de morte *Peregrini.* Et quarta proinde *Olympia* ante illa, quibus ſe combuſſit *Peregrinus.* de morte Peregrin. p. 583. Tum *comitem* navigationis ipſum habuit *Peregrinum.* Tum venit e *Syria Lucianus.* p. 589. Poſtquam evagatus fuiſſet per *Ioniam.* Bis Accuſat. p. 231. Egerit ergo tum *Lucianus* annum vitae 18/19. Sic *tria*, quibus poſtea aderat, *Olympia* in annos vitae convenient 22/23 26/27 30/31, *Chriſti* autem 157, 161, 165. Ante annos, quam ſcriberet Hermotimum, XV, πρὸ πεντεκαίδεκα σχεδὸν ἐτῶν, ad *philoſophiam* illum

hortatus ſuerat πρεσβύτης quidem, quem ille ὑπ' ἀνοίας καὶ νεότητος contemſit. *Hermotim.* p. 521. *Aetatis* ſuae anno ²⁵/₂₆, *Chriſti* 160. Anno autem *aetatis* ſuae ²⁸/₂₉, *Chriſti* 163, in *Ionia* audit *Hiſtoricos* de rebus primis *Veri* auſpicio geſtis in *Armenia* adverſus *Vologeſum* recitantes. *Quom. ſcrib. ſit Hiſt.* de *peſte Niſibi* orta, ab *Aethiopia* & *Aegypto* ἐς τὴν βασιλέως γῆν πολλὴν progreſſa. Locum autem Ioniae, quo praecipue verſatus eſt, Epheſum fuiſſe, colligimus e *Pſeudologiſta* p. 137 & 144. Anno aetatis ³¹/₃₂, Chriſti 166. ſcripſit librum *Quomodo ſcribenda eſſet Hiſtoria.* Poſt συνεχεῖς νίκας p. 601. *Lucii* nempe *Veri* Imperatoris, unde *Armeniacus*, *Parthicus* & *Medicus* appellatus eſt, & *Imp.* II, III, IV, ἅπαντα ἤδη κεχειρωμένων. p. 604. Cum tamen nondum triumphaſſet. p. 624. Quae *huius anni* notae ſunt. Iam erat in *Ionia.* p. 611. Πρώην in *Achaia.* ib. *Corinthi.* p. 614. Quod ſcilicet *Olympiis* ſuperiori anno interſuiſſet. *Peſtis* adhuc τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἱρουμένοις. pag. 612. Quae tamen *Verum* redeuntem *Romam uſque ſecuta eſt.* Capitolin. *Ver.* c. 9. *Vologeſum* praeterea memorat p. 612, 615 & 624. Oſroëm, p. 615. *Priſcum* ducem, p. 616. *Huius* nimirum *belli* nomina. Hoc *primum opus* ſcripſit, ni fallor, *Lucianus.* Simili enim argumento eſt uſus, cur etiam *ipſe* manum calamo admoveret, quo & *Iuvenalis*, a *multitudine* eorum ducto, qui *Veri* cum *Parthis* bellum deſcribendum ſuſceperant. Nec vero ullum *alterius* generis ſcriptum a ſe editum fuiſſe innuit, aut *novum* ſibi fuiſſe ſcribendi duntaxat *argumentum*, aut *Hiſtoriam* a ſe illorum exemplo ſcribendam. Immo alienum ſe ab illo argumento ſatis aperte profitetur. Nam quod *veram*, quam appellat, *Hiſtoriam* pro ſtili *hiſtorici* exemplo ſcripſerit, in eo *luſit* tantum-

modo, & pro more ſuo *cavillatus* eſt. *Satyra* enim illa verius in *Hiſtoricos*, quam *Hiſtoria*, appellanda erat. Cum ſcriberet in *Indoctum divitem*, p. 386, ait quidem fuiſſe quendam, qui χθὲς καὶ πρώην *Peregrini* baculum emiſſet, cum quo in *ignem* inſiluiſſet ipſe *Peregrinus*, quod fieri potuit *multis a morte* Peregrini *annis*. Et certe *Regem* tum memorat *unicum*, p. 390, dumtaxat παιδείαν τιμῶντα, cui *luxus* diſpliciturus erat, qualis certe nullus erat poſt *Marcum* uſque ad *Severum*. Tum *pauper* erat ipſe *Lucianus*, p. 380, nondum *ſtipendium* πολυτάλαντον adeptus. Tum adhuc *Syrus*, p. 388, necdum, ut poſtea, in illuſtrem aliquam *Graecam* civitatem aſcitus. Certe poſt annum *Aer. Chr.* 169, quo diſceſſit *Lucius*. Forte poſt *caedem Caſſii* A. D. 175, cum in *Orientem* veniret *Marcus*. Hinc ergo ſequitur, annum fere 90 attigiſſe *Lucianum*, ſiquidem *eouſque* ſuperſtes fuiſſet, cum iniret *Alexander Severus*. Ea autem certe *aetate* eſſe non potuit, cum ſcriberet de *Macrobiis*, quo opere noſtri meminit *Iſidori*. Alioqui certe *ſuam aetatem* non tacuiſſet, qui *Iuniores* ſeſe multos *Macrobiis* accenſuit. Vidit ille ſenem *Demonactem* & cum eo verſatus eſt, qui *Epicteto* familiaris erat liberto *Epaphroditi* ſub *Nerone*, & quem nos alibi ſub *Hadriano* periiſſe probavimus. Diſſ. de Aet. Peripli Mar. Euxin. n. 10, 11. A fine enim *Neronis* A. D. 68, ad primum *Alexandri* annum A. D. 222, ſpatium eſt annorum pluſquam 150. *Pii* certe imperio non admodum provecto (qui A. D. 138 coepit) *Lucianum inclaruiſſe* multa docent, antea proinde *natum*. Illum ergo *Artaxerxem* non potuit videre *Lucianus*, nedum ſcripta *Iſidori*, quibus mentio fuerat *Artaxerxis*, ſiquidem *Artaxerxi* par aetate fuiſſet non *Iſidorus* ipſe, ſed parentes dumtaxat *Iſidori*. Ita-

que quam certum eſt *noſtrum* eſſe *Iſidorum*, quem teſtem advocat *Lucianus*, tam certum etiam eſſe neceſſe eſt, alium eſſe ab eo, quem vicit *Alexander Severus*, *Artaxerxem Perſarum* regem, quem in *Iſidoro* reperit *Lucianus*. Huc uſque *Dodwellus*, cui ſubiungimus, quae ad illius dicta commentatus eſt M. V. LA CROZE in Miſcell. Berolin. Societatis Regiae, part. 1, p. 27.

Inter eos ſcriptores Graecos, qui aetatem tulerunt, vix ullum eſſe ferme contenderim, qui tot ac tantis ſe dotibus ingenii lectori commendet, atque Lucianus. Etenim ſive ad rerum varietatem & copiam animum attenderis, ſive ad feſtiviſſimos ſcriptoris elegantiſſimi iocos, & incredibilem in exagitandis vulgi & Philoſophorum opinionibus ingenii & orationis amoenitatem, nihil, opinor, erit, in quo eum ullo veterum inferiorem affirmare poſſis. Itaque nonnunquam ſubiit admirari, cur in tanta Criticorum copia, quos ab inſtauratis literarum ſtudiis floruiſſe novimus, nemo inventus ſit praeter Tanaquillum Fabrum, alioſque oppido paucos, qui in eo ſcriptore adornando ſupra Grammaticas obſervationes aſſurgere conati ſint. Latent haud pauca in Luciani ſcriptis, idonea rebus hiſtoricis illuſtrandis; quod hic brevi & properato ſpecimine demonſtrare conſtitui.

Edidit nuper vir inſignibus eruditionis & humanioris literaturae monumentis merito celeberrimus, Henricus Dodwellus, diſſertationes in minores Geographos a viro clariſſimo Ioanne Hudſon Oxoniae editos, in quibus de eorum aetate, qui veterem Geographiam ſcriptis ſuis illuſtrarunt, accuratiſſime diſputat. In ea autem, quae eſt de Iſidoro Characeno, Tomo ſecundo Geographorum, Luciani aetatem & res geſtas, occaſione data, ex

ipſis elegantiſſimi ſcriptoris lucubrationibus, ita illuſtrare aggreditur, ut ea in re ante eum nihil adhuc actum eſſe videatur. Sane licet vir eruditiſſimus ſemel & iterum fortaſſis [1] a vero aberraſſe cenſeri poſſit, multa tamen ſunt, quae in medium profert, quibus res & aetas Luciani extra omnem controverſiam temporibus ſuis aſſignantur.

Vereor tamen ut facile eruditis approbet ingenioſiſſimam coniecturam, qua Luciano Hermotimum Dialogum ſcriptum eſſe contendit, ut Avidio Caſſio blandiretur, & philoſophicos Marci Aurelii mores ſale ſatyrico defricaret. Quaecunque ab eo eam in rem afferuntur, ingenio quidem & eruditione clariſſimi auctoris lectorem alliciunt; at in re ſatis obſcura, vim & evidentiam demonſtrationis non habent. Avidium tamen Caſſium, (*Gallican. p.* 453.) Luciani popularem, teſte Dione, & a Marco Aurelio Syriacis legionibus praefectum Samoſatenſi noſtro innotuiſſe, per ſe omnino veroſimile videtur: mihi etiam permulta anim-

1 Cl. Dodwellus Hermotimi nomine Marçum Aurelium vult intelligi, qui tamen in Luciani Dialogo pag. 514, ſe anno aetatis XL philoſophari coepiſſe profitetur, quod ſane de Marco Aurelio (*Capitolin. in Marco Antonino Philoſ. c. 1.*) *in omni vita philoſophante viro*, dici non potuit. Tribuit praeterea idem Dodwellus Philopatrim Dialogum Luciano, qui tamen Dialogus ab eius ſcribendi ratione immane quantum abit, & propterea νοθεύεσθαι veteribus Criticis merito annotatur. Credidit, poſt alios non paucos, vir incomparabilis Hugo Grotius, (*in Pſalm. CIV.*) ſcriptum fuiſſe Philopatrim imperante Traiano: verum id de eo ſcriptore dici non poteſt, qui Artemidori Daldiani Ὀνειροκριτικὰ laudat. (p. 775.) Ego ad Aureliani Imperatoris tempora, adeoque diu poſt Luciani aetatem referendam eſſe eius Dialogi ſcriptionem aliquando demonſtraturus ſum.

adverſa ſunt, quae, Lucianum inter Avidii Caſſii familiares cooptatum aliquando fuiſſe, propemodum perſuadeant. Etſi enim celeberrimi iis temporibus Caſſii nomen raro in Luciani (*legitur in tractatu quomodo conſcribenda ſit hiſtoria, pag.* 624.) lucubrationibus appareat, nonnunquam tamen tacito nomine non obſcure Caſſius apud eum ſignificari videtur. Crediderim ſane, Lucianum tota illa *προσλαλιᾷ*, quae eſt de lapſu inter ſalutandum [1], ipſum Avidium Caſſium adulari, & modeſte excuſare vocem *ὑγιαίνειν*, apud eum in matutina ſalutatione alieno tempore uſurpatam. Hominem certe in praecipua dignitate conſtitutum arguunt haec Luciani verba: (*pag.* 500 *&* 501) *Νῦν δὲ καὶ ἕωθεν καὶ μεσούσης ἡμέρας, καὶ νύκτωρ ἀεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον καὶ μάλιστα* ΤΟΙΣ ΑΡΧΟΥΣΙΝ, *καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν, ὅσῳ καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθαι τοῦ σώματος. Nunc vero & mane meridie noctuque bene valere ſemper neceſſe eſt: inprimis vero principibus vobis, qui multa negotia geritis, eoque ad multa ſano corpore opus habetis.* Sunt & alia quaedam, quae in eadem oratione Avidium Caſſium innuere videantur, cui, antequam a Marco defeciſſet, iam Lucianus, ut puto, adhaeſerat. Eiuſdem praeterea *σύνεσιν καὶ ἀνδρείαν καὶ μεγαλόνοιαν* a Luciano (*pag.* 489) commendari opinor in Apologia pro mercede conductis, quae circa ea tempora ſcripta eſt, quibus iam Avidius cum exercitu ſuo defecerat. Haec enim non abs re mi-

1 Πρὸς Ἀσκλήπιον, id eſt, ad quendam Aeſculapium, ſcriptam fuiſſe credidit Bourdelotius. At male intellexit ultimam τῆς προσλαλιᾶς periodum, quae non Aſclepium, quem hic ſibi finxit Bourdelotius, ſed ipſum Aeſculapium Medicinae inventorem alloquitur. Neque id obſervarem, niſi nuper Bourdelotii lapſum viro cuidam celebri & erudito fraudi fuiſſe animadvertiſſem.

hi colligere videor ex his Luciani verbis, in quibus iactat ſpes ſuas, & mercedem fidei in Avidium, in cuius partes Syros omnes coniuraſſe Dio apud Xiphilinum (*pag.* 491) teſtatur. Καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως, οὐ σμικρὸς οὐδὲ οὗτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, ΕΙ ΤΑ ΕΙΚΟΤΑ ΓΙΓΝΟΙΤΟ, ἀλλ᾽ ἔθνος ἐπιτραπῆναι, ἤ τινας ἄλλας πράξεις βασιλικάς. *Deinde non a privato, ſed ab Imperatore, mercedem accipio, eamque non exiguam, ſed multorum talentorum. Poſtea, ſi, quod par eſt, contigerit, ſpes non inanis eſt, fore ut alicui provinciae praeficiar, aut imperatorium aliquod mihi negotium demandetur.* Hinc manifeſto ſatis apparet, ſtuduiſſe novis rebus una cum Avidio (*Capitol. in Marc. & Volc. Gallic. in Avidio Caſſio*) ſuo Lucianum, nec poſt eius fata futurum fuiſſe ſuperſtitem, niſi Marcus Aurelius clementiſſimus principum, in quemquam Caſſianorum ſaeviri vetuiſſet.

Laudavit uno & altero eleganti Dialogo Lucianus principem feminam, uxoris Abradatae Xenophontei cognominem, Pantheam videlicet nomine, quam Bourdelotius (*in notis ad imagines Luciani*) eandem eſſe cum Abradataea, lapſu plane ioculari affirmat. Eam ego Avidii Caſſii uxorem fuiſſe coniicio, antiquis quibuſdam hiſtoriarum ſcriptoribus memoratam, qui tamen ad unum omnes nomen eius reticuerunt. Quae mea opinio hiſce potiſſimum nititur argumentis. Pantheae illius in Dialogo Luciani nomen certe fictitium non eſt, & eam mulierem innuit, quae uxor eſſet Romani Imperatoris. Ita eam τὴν βασιλεῖ συνοῦσαν Lucianus (*Tom.* 2, *p.* 7.) appellat, eamque, quam decuit Imperatorem virum bonum & manſuetum inter cetera felicitatis inſtrumenta numerare (*pag.*

15.) Ἔπρεπε δὲ καὶ τῷ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν εὐδαιμονῆσαι, ὡς ἐπ' αὐτοῦ καὶ φῦναι γυναῖκα τοιαύτην, καὶ συνοῦσαν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. *Conveniebat enim, ut Imperator, qui vir bonus eſt & manſuetus, huius etiam boni poſſeſſione una cum aliis, quae iam habet, bearetur, ut naſceretur eius aetate mulier huiuſce modi, quae cum eo matrimonio coniuncta, eius amore flagraret.* Unde maniſeſtum, in utroque horum Dialogorum contubernalem Imperatoris laudari, quae & Panthea dicta ſit, & a pulchritudine & ab animi moderatione merito commendata. Quam Pantheam cum neque hiſtoriarum ſcriptores, neque inſcriptiones ullae, neque numiſmata commemorent, Avidii Caſſii, cuius nulla huiuſmodi monumenta ſuperſunt, uxorem fuiſſe prope adducor ut credam. Neque enim ulla fuit Luciani (*pro imag. pag.* 29.) temporibus eo nomine mulier, quae Graeca eſſet, Romani Imperatoris coniux, & Abradatae Xenophontei uxoris cognominis. Haud enim facile animum induxerim, ut credam Pantheam noſtram eam concubinam fuiſſe Marci Aurelii, (*Capitolin. in Marco Antonin. Philoſ. ſub finem*) quam ille ſibi poſt Fauſtinae mortem adſcivit, procuratoris uxoris ſuae filiam, ne tot liberis novercam ſuperduceret. Ei tamen ſententiae forte favere videbuntur ſupra memorata verba Luciani, in quibus Imperatorem Pantheae maritum a bonitate & manſuetudine morum commendat: quae dotes ut Marci Aurelii propriae ſunt, ita ab iis, quae de Caſſio ſcriptores antiqui retulerunt, abhorrere videntur. Verum quis neſcit, immanes etiam tyrannos enumeratione earum virtutum interdum commendari, a quibus communi hominum ſenſu alieniſ-

ſimi iudicantur? At alia ſunt, quae impediant, quo minus Pantheae nomine, Marci concubinam intelligi putem. Haud puto, vixit in tanta rerum affluentia concubina modeſtiſſimi Imperatoris, neque in eam convenire dixerim & Eunuchos & milites, quos ſe in Pantheae comitatu Lucianus (*p.* 7 & 24.) vidiſſe commemorat; ut taceam laudatam in ea morum in ſumma rerum amplitudine moderationem: quae ſane omnia in eam mulierem cadere videntur, quae legitimo connubiorum iure deducta eſſet in torum illius, qui aut Imperator foret, aut imperatoriam ſibi dignitatem vindicare aggrederetur.

Longior ſui quam putaram in exigui momenti rebus. Multo plura & forte meliora ſuperſunt commodiori occaſione dicenda. Lucianum tamen dimittere animus non eſt, antequam rem, ni fallor, aliis indictam de Alexandro Pſeudo-Propheta Abonotichitarum attigero. Prolata ſunt iam olim in medium a viris doctiſſimis ea numiſmata, quae aetatem tulerunt, in quibus redivivus ille Paphlagonum Aeſculapius Glycon, ad eam plane formam exactus eſt, quam Lucianus in Pſeudomanti deſcripſit. At nemo animadvertit, eam fraudem, quae, Luciano narrante, Marco Aurelio facta eſt in Germania contra Marcomanos & Quados bellum gerenti, in columna Antoniniana accurate depictam exhiberi. Eam hic ego cum ipſa narratione hiſtoriae ex ipſo Luciano deſumta, a Collega meo coniunctiſſimo harum rerum intelligentiſſimo depictam exhibeo, ut inde manifeſtum ſit, tum quanta in rebus hiſtoricis Luciano fides haberi poſſit, tum quantum utilitatis rei literariae ſit acceſſurum, ſi quis in criticam hiſtoricam lucubrationum Luciani ſedulus inve-

ſtigator incubuerit. (*Lucianus Pſeudom.* pag. 775 & 776.)

Cum iam ſibi non mediocrem in Regiam, aulamque Caeſaream aditum pateſeciſſet ingreſſumve; ad celebrem virum Rutilianum, vigente Germanico bello, mittit oraculum, quo tempore DIVUS MARCUS (θεὸς Μάρκος) *cum Marcomanis & Quadis confligebat. Iubebat autem oraculum, ut duo leones cum multis aromatibus magnificiſque victimis in Danubium immitterentur.* Sed praeſtat ipſum oraculum referre:

Iſtri gurgitibus, celſi Iovis imbribus aucti,
Iniiciant binos Cybeles edico miniſtros,
Ortas monte feras, tum, quas alit Indicus aër,
Flores atque herbas bene olentes: moxque futura eſt
Et victoria, pax & amabilis & decus ingens.

His factis, ut praeſcripſerat, leones cum regiones hoſtium enataſſent, barbari tanquam canes peregrinoſve lupos fuſtibus confecerunt. Tum protinus noſtrorum magna ſtrages eſt edita, viginti ferme millibus ſimul exſtinctis. Deinde ſecuta ſunt ea, quae Aquileiae contigerunt, cum parum abfuit, quin illa urbs caperetur. [Sic la Croze verterat, Graeca etiam praemittens, quae omiſi, quia ex Luciano peti poſſunt.]

Voluptati puto erit hic rem uni Luciano memoratam graphice depictam agnoſcere, tranantes videlicet e ſuperiori narratione leones, & ipſum Marcum Imperatorem ſummi Pontificis officio fungentem, & praecepta in oraculo aromata in ipſa Danubii ripa adolentem. De eo tamen vulnere, τραῦμα vocat Lucianus, Romanorum exercitibus a Germanorum copiis illato, fruſtra aliquid apud eorum temporum ſcriptores quaeſiveris, deperdita iam dudum Dionis eius aevi hiſto-

ria, unde procul dubio Luciano maxima lux affunderetur. Verum de his forte alias uberius agam, ut de Chriſtianiſmo & apoſtaſia Luciani, cuius veſtigia quaedam mihi aliquando viſus ſum in eius ſcriptis obſervare, quae modo inveſtigare non licet, ut & multa alia, quae in eo ſcriptore ad veterem hiſtoriam pertinent, nemini adhuc Criticorum memorata.

Huc uſque *Crozius.* Tempus eſt noſtram ſententiam paucis addere.

LUCIANI *patria* ſatis conſtat, eamque iam ſatis audivimus. Educationis initia quoque ſatis ipſe refert in *Somn.* Tranſitum ab opificio ad ſtudia liberalia *ibid.* Iter, quod eorum cauſa ſuſcepit, ex vita a *Bourdelotio*, ſubiectaque nota Fabricii: ſatis quoque notum, Athenas ſe profectum ad Graeca diſcenda. *Tox.* c. 57. In Macedoniam, *Aët.* c. 7. Qui cauſidicorum gregem deſeruerit, ob fraudes & mendacia, *Piſcat.* c. 29, & ad philoſophiam tranſierit, & hoc alios bene obſervantes audivimus. vid. *pro Merc.* c. ult. De *aetate* nondum confectum negotium: quare hoc experiamur, quantum licet, ex ipſo elicere; dein de Chriſtianiſmo deſerto & Atheiſmo, quem obiiciunt, ingenioque & moribus eius diſquiramus.

AETAS facilius & accuratius ex ſcriptis eius erueretur, ſi Dialogos haberemus hodie eodem ordine ac ſerie diſpoſitos, qua ipſe eos conſcripſit: cum vero ad extremam ſe iam fere ſenectam perveniſſe teſtetur in Diſſert. *pro merced. conduct.* c. 1 & 4, ut ſatis iam allegatum ſupra; in ſequente vero Dial. *Hermotimi* c. 13, ſe quadraginta annos natum diſerte dicat; perverſio ordinis facile patet, aeque atque ex aliis locis, haud aliunde nata, quam quod diverſis temporibus ſinguli libelli

prodierint, prout ſcribendi materies ſubnaſcebatur. Iuvant tamen eiuſmodi aetatis ſuae commemorationes. Potiſſimum autem aetas Noſtri cognoſcitur ex *perſonis*, quas ut aequales alloquitur, aut paulo ante ſe defunctas indicat; ex *auctoribus*, quos allegat, quorum catalogum diligenter conſcriptum ſubiunximus, & ex *factis hiſtoricis*, quae ſe vivente contigiſſe memorat.

Praecipui autem aequalium aut proxime antecedentium, quos memorat, virorum, ſunt: *Alexander impoſtor*, *Apollonius Thyanenſ.* (*Alex.* c. 5.) *Arrianus*, (*Alex.* c. 2.) *Celſus*, (ibid. c. 1, & not. *Sol.* item c. 17 & 21.) *Cronius*, (de quo *Geſn.* ad *Peregr.* c. 1.) *Demonax*, *Epictetus*, *Herodes Sophiſta*, (*Demon.* c. 24.) *Paetus Medicus*, (qui vivus memoratur, *Alex.* c. 60.) *Peregrinus*, *Quintillius*, (ad quem Macrobios ſcripſit. ubi conſ. not. *Sol.* annum Chriſti CLXXI indicantem) *Rutilianus*, (*Alex.* c. 30.) *Sabinus*, (*Merc. Cond.* 1, & *pro merc.* c. 15.) *Soſtratus*; ut ceteros mittam ab *Ionſio* ſupra iam indicatos. Ex his omnibus liquido affirmari poteſt, veriſſimum eſſe, quod *Hemſterhuſius* in praefatione Pollucis ſtatuit, floruiſſe Lucianum ſub Antoninorum & Commodi imperio, ob rationes ex vita Alexandri Pſeudomantis iam allegatas. Ipſum autem annum nativitatis ac mortis Luciani definire eſt ἀδύνατον· illud tamen, quantum colligere ex ipſo potui, propius iam ſtatuere poſſum, vixiſſe Noſtrum ab anno Chriſti CXX ad CC.

Sed incipiamus ab Epicteto cum noſtri tempore comparando. Hic ſi ad Marci uſque tempora vixerit, ut *Menag.* ad Laërt. T. 2, p. notar. 1, ex *Suida* & *Themiſtio* aſſerit, (vid. *Themiſt.* or. XII, ut in Menag. nott. allegatur, vel or. V, p. 63 edit.

Pariſ. ubi invenio, multa commiſiſſe Epicteto utrumque Antoninum) etiam ſerius collocandus eſt Lucianus, quam adhuc factum: loquitur enim de Epicteto ut iam aliquamdiu defuncto, *Adverſ. Indoct.* c. 13 narrans, *ſua aetate fuiſſe, & forte adhuc ſupereſſe, qui lucernam fictilem Epicteti Stoici* 3000 *drachmis emerit.* Illa autem verba, *& forte adhuc ſupereſt,* indicium praebent, iam aliquod tempus ab Epicteti morte elapſum. Eundem vero libellum *Adverſ. Indoct.* ſcriptum eſſe paulo poſt Peregrini in rogum inſilientis mortem, docet c. 14, ubi heri & nudius tertius aliquem emiſſe eius baculum, refert. Cumque *Aul. Gell.* XII, 11, Peregrini vivi, quicum ipſe collocutus ſit, meminerit, nihil de eius morte; patet, Lucianum & Gellio aequalem, ſed & aliquanto poſteriorem. Peregrini autem hanc mortem contigiſſe *Solanus* exſtimat anno Chriſti CLXV. quod non repugnat ſententiae, nempe Epictetum tum iam aliquamdiu ante eſſe defunctum, cum Lucianus *Adverſ. Indoct.* ſcriberet, adeoque Lucianum eum potuiſſe videre. Falli tamen Bourdelotium putem, qui Lucianum Epicteto mortuo demum natum ſtatuit; ſi hic ſenex ſub Nerone iam vivens Adriano familiaris, (vid. Ael. Spart. c. 16, p. 159.) ad Marc. uſque vit. protraxiſſe potuit, ut etiam Caſaub. obiter monet ad l. d. Vixiſſe autem Lucianum aliquamdiu poſt Epictetum, etiam patet ex Luciani *Alex.* cap. 2, ubi Arriani Epicteti diſcipuli meminit, & quidem tanquam defuncti; ubi confer not. *Solani,* ac vid. eundem ad eiuſdem *Alex.* cap. 48 & cap. 56, ubi Alexandri inſidias Luciano ſtructas contigiſſe anno Chriſti circiter CLXX probabiliter aſſerit, quo Lucianus in flore aetatis adhuc

eſſet, qui patrem ſuum vivum ibid. commemoret. Unde ego porro colligo, cum Lucianus Alexandro ſupervixerit, eoque demum mortuo librum ſuum contra ipſum ediderit, ut refert cap. 59, eum miſerrime periiſſe, nondum 70 annos natum, aeque ac Rutiliano, qui ad ſeptuaginta annos vitam produxit, ſuperſtitem ſe vixiſſe teſtatur eod. *Alex.* c. 34 f. quem cum ſexagenarium duxiſſe Alexandri filiam refert, quod Luciano vidente contigit, facile patet, Lucianum non ſolum reliquos X annos Rutiliani, ſed & plures vixiſſe. Plura alia *Solanus* ad c. 35, quem & confer ad eiuſdem cap. 4, 5 & 30, & ad *Demonactis* cap. 1, ubi Demonactem Luciano partim aequalem, partim anteriorem, fuiſſe quadragenarium coniicit, anno Chriſti CXXV, vel CXXX. Adde iam, quae *Imag.* cap. 3 habemus, de Panthea Avidii Caſſii uxore, ut cl. *La Croze* aſſerit, & quod *Ionſius* attulit, de bello Parthico, cuius meminit Lucianus, quod *Ionſius* anno Chriſti 165 contigiſſe retulit, ut ſupra vidimus. Cumque in *Quom. Hiſt.* init. Lucianus perſtringat eius belli ſcriptores, patet, eundem Noſtrum aliquamdiu poſt id bellum vixiſſe, adeoque, quod & ſupra indicavi, aliquanto ſerius vixiſſe, quam nonnulli putarunt. Ad ſummam autem ſe ſenectam perveniſſe, ſatis ipſe teſtatur *pro Merced.* c. 1, qui prope Aeacum eſſet, & alterum pedem in cymba Charontis haberet. ib. c. 5: *ἐν γήρᾳ ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν.* Quin ad Commodum ſe perveniſſe, ex nomine unius Imperatoris bene iudicat *Solanus* ad *pro merc.* c. 12, aeque ac *Hemſterhuſius* in praef. Poll. ſupra indicata, quod Marcum *θεὸν* vocet Lucianus, adeoque de defuncto loquatur. Conf. quae *Tille-*

mont. ſupra excerptus, ex pag. 713, T. 2, de Severiano, qui etiam in *Q. Hiſt.* c. 24 commemoratur, ait, eum Priſco iungi, ducemque cum Vindice fuiſſe, & nott. ad Noſtri *Alex.* c. 27 & 48. cuius rei & plura habeo indicia; ſed plura nunc addere nequeo; reſtaret enim accuratius definienda Epicteti vita, de qua diſſident Salmaſius & Menag. ex qua lite diremta accuratius etiam vita Luciani definiretur, ſed & hoc iam dimittendum, (licet ad Menagii ad Laërt. ſententiam paulo ſupra adducti propendeam, ut forſan in praef. Indicis maioris dicam) & nonnihil de Noſtri dotibus addendum.

Eruditionis certe ſumma documenta in ſcriptis eius elucent, ingenii autem tanti, quantum eius ſeduli lectores viri docti recte depraedicarunt. Stilus eius eſt admodum floridus, at ſimul ſimplicior, quod non exigui eſt ingenii. Imitatur ſaepe Alciphronem, ut plus decies in notis, praecipue ad *Dial. Meretric.* monuimus, nec ab Longi, qui Paſtoralia reliquit, ſtilo multum eius dictio abit. In Timone vero & in traducendo Socrate *Vit. Auct.* 15 - 18, & alibi, imitatur Ariſtophanem, licet & alibi prodat, ſe magni facere virum. Ceterum vel millies dictione utitur Homerica, quod nec opus erit monuiſſe. Itaque quamquam non fuit natione Graecus, ingenio ſuo, tempore, atque Athenis verſando, Atticiſmi lepores ſibi ita reddidit familiares, ut vel commodius eo idiomate verba faceret, quam hi, qui in Attica erant nati. Ter, quater tantum frigidos eius iocos improbat ſummus ceteroquin eius admirator Hemſterhuſius, cuius iudicio plus tribuo, quam decem aliis: nec ego Lucianum nunquam dormitare dixero; tamen, quia facile ſe pati in ſua praefat. dixit, Lu-

ciani defenſionem ſuſcipi, videndum cenſeo, anne, quando in *Timon.* c. 52 nimis affectatam illam blanditiam praetermitti potuiſſe ab Luciano ait, ſtudio frigidos adulatoris ſales propoſuerit Lucianus, quo paraſitorum mores eo abſurdiores proponeret, & quia aſſentatores plerique re vera tales eſſe ſolent; qui etſi acutiores iocos etiam proferunt, tamen prae dicacitate non poſſunt quin & frigidos, etiamſi vel ingenioſiſſimi eſſent. Conf. Dial. *Paraſiti* fin. ubi ſimilia abſurda tribuuntur paraſitis, ut ibi paucis indicavi.

Nullam eum religionem profeſſum fuiſſe, ex *Demon.* c. 5 ait *Tillem.* Unde & alii Atheiſmum eius deducunt. Sed ex iſto Luciani loco nihil aliud conficias, quam eum philoſophum fuiſſe eclecticum, ut hodie dicimus: quare Atheiſmus eius ex aliis potius locis, vel ex toto eius libellorum habitu deducendus foret, quem tamen ei non impingendum idem Tillem. & Hoogſtratanus monent, quia atheiſmum nuſquam diſerte profiteatur. Mihi tamen diu ſuſpectus fuit Atheiſmi, tum ex charactere laſciviae, quem his miſeris fere proprium eſſe, recte Bentleius in *Friponnerie Laïque* obſervat, aliique ſaepe monuerunt; tum ex nimio omnia ridendi ſtudio; tum quod & animae immortalitatem rideat. Verum eſt, non ſemper ſufficere, vitiorum tantum turpitudinem proponere, niſi & virtutum laudem ſubinde addas: nam ut avaritiae ſordes, ebrietatis deformitas, rixarum de rebus nauci vel incertis ſtultitia, ſimiliaque ſatis impugnantur, ſola earum deformitate propoſita; ita tamen impurorum amorum turpitudo non eodem modo ſe erui ex iuvenum animis patitur, nuda illorum imagine propoſita, eaque revelando, quae natura ipſa tegi flagitat; quin ii

ſic incenduntur potius. Sed & poſtea detegens, non eſſe ab noſtro profectos dialogum illum impuriorem *Amorum*, ſcriptaque cetera diligentius pertractans, benignius de auctore exiſtimare didici; cui tamen & peſſimum illum dialogum *Meretricium* V abiudicare poſſe vellem, in cuius ſine aliquam quidem pudoris ſui conſcientiam prodit, nimius tamen fuit ipſe iam turpiculus in eius pictura, quam longe magis odioſam, omiſſis obſcoenitatibus, potuiſſet proponere, ſi vere ab turpitudine abhorruiſſet; ſed cum naturalia non eſſe turpia male cum perditis Epicureis ſentire videtur, licentius in his ſibi indulſit, qui, licet nulli ſectae addictus fuerit, Epicuro tamen prae aliis favebat, cuius continentiam virtuteſque amavit. (loca ex Indice peti poſſunt.)

Amor autem eius in veros philoſophos patet ex pluribus locis, ſeque impoſtores tantum traducere, diſerte ait *Piſc.* c. 15, ac virtutis amatorem ſe profitetur. Vide Vit. *Demon.* c. 2, f. & 3, ubi ad virtutem & bonorum exemplorum imitationem hortatur. Adde & *Nigrinum*, aliaque hic non repetenda. Sed & ſinceritas eius patet ex teſtimonio peſſimo ab Alexandro Pſeudomante in Lucianum pronuntiato, c. eius Dial. 54: *Noctivago gaudet coitu, inceſtoque cubili.* quod omittere potuiſſet: at proferre non veretur, quia eo non tangebatur; nec verbis refutat, quia ipſa vita id refutabat. Tum & honeſtas Luciani patet ex eo ipſo, quod cauſidicorum gregem reliquerit ob fraudes & mendacia, *Reviv.* c. 29.

Chriſtianum quondam fuiſſe minime exputo: melius enim eorum dogmata ſciviſſet, nec Iudaeorum ritus cum horum confudiſſet, ut qui illis ſacerdotes & ſcribas Iudaeorum tribuat, in *Peregr.*

c. 11 ſcribens: *Χριστιανῶν — τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦσιν συγγενόμενος*, quod bene etiam *Solan.* ad l. d. obſervavit. Nec adeo infenſus fuit Chriſtianis, atque alii exiſtimant: caritatem enim eorum mutuam in eod. Peregr. vere praedicat, morumque ſimplicitatem eorundem ita deſcribit, ut quae ſe falli potius ſinat, quam ut fallat; ſed eosdem praeſtigiis ac ſuperſtitionibus tamen non falli ſe ſiviſſe, ſive ſtudio, ſive caſu, ſincere tamen agit, qui commemoret in *Alex.* c. 38, ubi impoſtor Chriſtianos etiam arcebat ſuis ſacris, veritus, ne hi facilius ipſius fraudes detegerent ac riderent; ſed & idem Atheos arcebat & Epicureos, unde quidem nihil probatur, quod Chriſtianos ibi laudarit Lucianus; ſed eius integritas tamen apparet; at Chriſtum Sophiſtam vocat idem in *Peregr.* l. d. nec ego confugio ad excuſationem Voſſii, quaſi id alterius nomine dicat, & quod etiam in bonam partem valeat illa vox; nam ſe nihili facere religionem Chriſtianam, ſatis patet aliunde, & licet hoc doleam, non tamen magis miror in Luciano, quam in aliis auctoribus priorum ſeculorum, qui multo peiora in hanc ſcripſere, & quos tamen ſerimus, ac propter alia utilia laudamus: quin ſic verum videmus, quod Apoſtolus dixit, ſe annutiare Chriſtum, qui Iudaeis offenſio, Graecis ſtultitia eſſet; cumque Iudaeos feramus, Chriſto, pro dolor! maledicentes, quidni hunc feramus, neque Chriſto, neque Chriſtianis maledicentem? Riſit autem Epicureorum more animae immortalitatem vitaeque ſempiternae exſpectationem, in *Peregr.* c. 13, quodque hac ſpe freti ſponte ſe occidendos praebeant. Ut autem priorem illius ſententiam merito improbamus, ita & Chriſtianorum iſtorum voluntario impetu ad

martyrium ruentium gloriam probare non poſſumus. Num vero & in eo plane cum Epicuro ſenſerit, otioſum Deum faciens, non ſatis indicat: nam in *Iov. Conf.* c. 10, Iovi dicenti, *Tu vis oſtendere, nullam nos rerum humanarum curam agere?* reſpondet, *Non meum hoc eſt.* Niſi credas, eo ipſo id tacite exprobrari Iovi, quaſi velit Lucianus: non opus eſt, ut hoc a me probetur; te enim ipſum hoc melius deceret probare tuis actionibus, ſi id a nobis credi velis. Nam Scepticum fuiſſe Noſtrum, ſatis prodit, utcunque Scepticos belle traducat in *Vit. Auct.* c. 27.

Praefecturam Aegypti quod ſpectat, quam ei mandatam alii iam narrarunt ex *Merc. Cond.* c. 11, ſed quam graphiarii munus fuiſſe *Tillemontius* ſtatuit; videmus eiuſmodi fuiſſe, ut non omnino Praefectus provinciae totius fuerit; nam προστασίαις munus ſuum generaliter annumerans diſtinguit tamen a maiore praefectura, *ib.* & in fin c. 12, ubi fore praeſumit, ut deinde etiam integra gens ei committatur. Et quamvis *non ſervilem ſe conditionem accepiſſe*, ſed publici imperii ſe participem eſſe, *eoque nomine mercedem ab Imperatore accipere* c. 11 & 12 declaret, tamen ſe actuarii vel graphiarii partes egiſſe, qui ſub ſe habet ſcribas, ibid. indicat, dicens, *ſe eorum, quae aguntur in iudiciis, commentarios ſcribendos curare, & decreta --- tradere reponenda.* Itaque actuarius ſive graphiarius fuerit ac Procurator partis Aegypti: num vero voti compos factus ſit, ut integrae provinciae gubernandae praeficeretur, non proditur. Dignitas autem ac gravitas perſonae, quam ſuſtinuit, haud levi eſt indicio, vitae fuiſſe noſtrum compoſitae, laborioſae, & ad magna aptae.

Pauperem ſe tacite fatetur eadem Apologia *pro*

mercede conductis c. 11. Non tamen famelicum: neque enim ita pauperem olim fuiſſe oportet, cui tanta itinera eruditionis acquirendae cauſa inſtituere licuit; ſed cum ſenectuti ingruenti melius proſpiciendum exiſtimarit, nihil mirandum, ſi mercedem complurium talentorum, ut indicat *ib.* praetulit vitae privatae, in qua peculium puſillum conſumendum, & ad graviorem paupertatem potius recidendum fuiſſet, quam ut priſtinis laboribus victum parare potuiſſet.

Matrimonium iniit media aetate; filiique meminit *Eunuch.* c. 13 f.

Periiſſe podagra non affirmare auſim cum Bourdelotio, licet id non abſimile vero ſit, ſi ipſe auctor eſt tragopodagrae; quod Lucianeo ingenio non indignum drama, ſed verſibus ſaepe adeo claudicantibus, ut potius ſtatuendum ſit, eum tragica licentia & aetatis venia, ſtudio hic uſum, quam ut emendationem centum locis tentemus. A canibus vero laceratum, fabulam eſſe, nullis teſtimoniis probandam, ſed ad aetatem provectam ſupra octoginta annorum perveniſſe, ſatis eſt certum.

EDITIONES LUCIANI

I. OPERUM

a) *GRAECAE.*

1496 *Florentiae*, fol. *Editio princeps.* Luciani Samoſatenſis Opera omnia. Florentiae, ſine typographo. Quam a Phil. Iunta excuſam ſuſpicatur Maittarius Annal. typ. T. I, p. 65.

1503 *Venetiis*, fol. *Aldina I.* Luciani Opera. Icones Philoſtrati. Eiuſdem Heroica. Eiuſdem vitae Sophiſtarum. Icones iunioris Philoſtrati. Deſcriptiones Calliſtrati. *Venetiis, in aedibus Aldi, menſe Iunio 1503.* — Quam omnium, quas viderit, corruptiſſimam vocat Bourdelotius.

1522 *Venetiis*, fol. *Aldina II.* Luciani Dialogi & alia multa Opera. Imagines Philoſtrati. Eiuſdem Heroica. Eiuſdem vitae Sophiſtarum. Imagines iunioris Philoſtrati. Deſcriptiones Calliſtrati. *Venetiis, in aedibus Aldi & Andreae Aſulani Soceri, 1522 menſe Octobri.* — Emendatior priori. Expreſſae ſunt ex hac editione pleraeque poſteriores, neglecta Florentina, in non paucis locis meliore, ut obſervatum Io. Ienſio.

1526 *Hagenoana I*, 8. tomi duo.

1535 *Hagenoana II*, 8. Ambae Reitzio viſae & collatae.

——— *Venetiis*, 8. *Iuntina*, cum Indice copioſo. II voll. nova recognitione, ut habet titulus, emendata.

1545 *Baſilienſis I*, 8. Io. Ribitti. II voll.

1546 *Francofurti*, II voll. in forma minore. Conſulta Io. Fred. Reitzio.

1550 *Venetiis*, 8. Luciani Opera, Graece. 2 voll.

1555 *Baſilienſis II*, quae a priore interdum recedit, aliquoties meliorem exhibet lectionem, frequentius tamen prioris vitia auget.

b) LATINAE.

1514 *Pariſiis*, 4. Scripta Luciani pleraque ab *Eraſmo* & Th. *Moro* tranſlata, & ab Eraſmo recognita, prodiere apud *Aſcenſium.* — Quae Luciani vertit Eraſmus (vertit autem admodum iuvenis, unde Graecae linguae ignoratione ſaepe peccare notavit Palmerius. vid. notas ad T. I ed. Amſt. p. 474.) leguntur etiam Tomo primo Eraſmi Operum Baſileae olim, & hoc ipſo tempore iterum Amſtelodami recuſorum. Sunt autem haec: *Saturnalia, Cronoſolon, Epiſtolae Saturnales, de Luctu, Abdicatus, Icaromenippus, Toxaris, Pſeudomantis, Gallus, Timon, pro Tyrannicida, de Mercede conductis, Dialogi amatorii XVIII, Hercules Gallicus, Eunuchus ſeu Pamphilus, Convivium ſ. Lapithae, de Sacrificiis* & *de Aſtrologia.*

1517 *Venetiis*, 4. Opera Luciani philoſophi luculentiſſimi: De veris narrationibus, de Aſino, Philoſophorum vitae, Scipio, Tyrannus, Scaphidium, Palinurus, Charon, Diogenes, Terpſion, Hercules, Virtus Dea, in Amorem, Timon, de Callumnia, laus Muſcae. — In fine: *Finiunt omnia opera praeclariſſimi oratoris: necnon philoſophi acutiſſimi Luciani accurata diligentia. Impreſſa Venetiis per Melchiorem ſeſſam & Petrum de rauanis ſocios: Anno domini M. D. XVII. die XX menſis ſeptembris.*

——*Baſileae*, 4. Aſcenſiana 1514 repetita.

1518 *Hagenoae*, 4. Luciani Samoſatenſis Dialogi duo Charon & Tyrannus, in quibus mira gratia humanae conditionis miſeriae depinguntur, Petro Moſellano Protegenſi interprete. — In fine: *Hagenoae ex Academia Anshelmiana, menſe Octobri anno M. D. XVIII.*

1519 *Argentorati*, 4. Manium Luciani omnes dialogi, iucundis ſalibus, & impendio feſtivis iocis referti: quibus aequiſſima trutina expenditur ab iis qui vita defuncti ſunt, quantis in malis vita mortalium verſetur. Eraſmo Roterodamo interprete. Pontico Virunio. Ottomaro Luſcinio. Vitarum dein, ſeu philoſophorum auctio, Luciani dialogus, Nycholao Beraldo interprete. Querela item virtutis, e Luciano Carolo aretino traductus nuper dialogus.

Moribus eſte procul rigidi vultuque Catones,
Qui fugitis riſus, ſcommata mixta iocis.
Luſimus in teneris, ſeris quoque ludimus annis,
Et reliquum vitae quid, niſi luſus erit?

Cum privilegio caeſareo ad quadriennium ab anno Chriſti 1519. Ioannes Schottus Argentorati premebat.

1521 *Baſileae*, fol. ap. Frobenium repetita Pariſienſis 1514.

1538 *Francofurti*, fol. Luciani Samoſatenſis Opera, quae quidem exſtant, omnia, e Graeco ſermone in Latinum, partim iam olim diverſis autoribus, partim nunc demum per Iacobum *Micyllum*, quaecunque reliqua fuere, translata. Cum argumentis & annotationibus eiuſdem, paſſim adiectis.

Lucianus in ſuum ipſius librum:

Lucianus ſcripſi haec, antiquaque ſtultaque doctus.
Id quoque enim ſtultum eſt, quod tibi valde ſapit.
Nil homini certum eſt, nec voto vivitur uno,
Sed ridens, eadem, hic elevat, ille probat.

Francofurti, apud Chriſtianum Egenolphum. — In fine: *Chriſtianus Egenolphus excudebat, menſe Martio. M. D. XXX. VIII.*

1543 Eadem ibid. fol.

1546 *Pariſiis*, fol. Luciani Samoſatenſis Opera, quae quidem exſtant, omnia &c. Pariſiis, *ex officina Michaëlis Vaſcoſani, 1546 menſe Ianuario.*

1549 *Lugduni*, fol. Repetitio Pariſienſis an. 1546.

c) GRAECO-LATINAE.

1563 *Baſilienſis III*, 8. apud Sebaſtian. Henricpetri, IV voll. — Verſio Graecis adiuncta varios auctores agnoſcit, argumenta ſunt Iac. *Micylli*, denique notae Gilberti *Cognati*, quibus accedunt ad libros pleroſque annotatiunculae Io. *Sambuci.*

1602 *Baſilienſis IV*, 8. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΑΠΑΝΤΑ. Luciani Samoſatenſis Opera, quae quidem exſtant, omnia, Graece & Latine, in quatuor Tomos diviſa: una cum Gilberti Cognati & Ioannis Sambuci annotationibus utiliſſimis: narratione item de Vita & Scriptis authoris Iacobi Zvingeri: adiectis ſuo loco Tractatuum elenchis, & rerum ac verborum Indicibus.

Editio nitidiſſima. Baſileae, per Seb. Henricpetri, In fine vol. IV legitur: *Baſileae per Seb. Henricpetri. Anno M. DCII. menſe Septembri.* — Editio omiſſa bibliographis, nec viſa Reitzio.

1615 *Pariſiis*, fol. Luciani Samoſatenſis Philoſophi Opera omnia quae extant. Cum Latina doctiſſ. virorum interpretatione. Io. *Bourdelotius* cum regiis Codd. aliiſque MSS. contulit, emendavit, ſupplevit. Adiectae ſunt eiuſdem Bourdelotii, Theodori Marcilii, Gilberti Cognati notae. Cum indice locupletiſſimo. Lutetiae Pariſ. apud Iulianum Bertault. — Elegans eſt haec editio, quam Bourdelotius ait ſe emendaſſe collatis non modo editionibus, ſed 2 MSS. Bibl. regis Galliae, & variis lectionibus Codicis Thomae Linacri & Florentini. At Tan. Faber ad Luciani Timonem c. 1 negat ſe mirari ſatis poſſe illius impudentiam, qui auſus ſit poſteris imponere, profeſſuſque ſit editionem hanc e MSS. Codd. regiae Bibliothecae expreſſam eſſe. Neque tamen affert rationes ſiniſtri huius iudicii. Idem Bourdelotius teſtatur, ſe novam Luciani verſionem affectam habuiſſe.

1619 *Salmurii*, 8. II voll. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΑΠΑΝΤΑ. Luciani Samoſatenſis Opera omnia in duos Tomos diviſa. Iohannes *Benedictus* Medicinae Doctor, & in Salmurienſi Academia regia linguae Graecae Profeſſor, ex antiquis libris, locorumque ſenſu emendavit: & Latinam verſionem ita recognovit, ut maxima ex parte propriam fecerit. Editio puriſſima, cum Indice locupletiſſimo. Salmurii, ex typis Petri Piededii.

——— *Baſilienſis V*, quatuor voluminibus, apud Sebaſt. Henricpetri. Quam Reitzius in praef. *quartam* putavit.

1687 *Amſtelodami*, 8. II voll. Luciani Samoſatenſis Opera, ex verſione Ioannis Benedicti. Cum notis integris Io. Bourdelotii, Iac. Palmerii a Grentemeſnil, Tan. Fabri, Aeg. Menagii, Franc. Guieti, Io. Georg. *Graevii*, Iac. Gronovii, Lamb. Barlaei, Iac. Tollii, & ſelectis aliorum. Accedunt inedita Scholia in Lucianum ex Bibliotheca Iſaaci Voſſii. Amſtel. ex typogr. P. & I. Blaeu, proſt. ap. Wolfgang, Ianſſonio - Waesbergios &c. — Editio omnium vitioſiſ-

ſima. Curavit eam Io. *Clericus*, qui primus addidit Anonymi Scholia ex Cod. Iſ. Voſſii.

1743 *Amſtelodami*, 4. III voll. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΑΠΑΝΤΑ. Luciani Samoſatenſis Opera. Cum nova verſione Tiber. *Hemſterhuſii* & Io. Matthiae *Geſneri*, Graecis Scholiis, ac notis omnium proximae editionis Commentatorum, additis Io. Brodaei, Io. Ienſii, Lud. Kuſteri, Lamb. Boſii, Hor. Vitringae, Ioan. de la Faye, Ed. Leedes, aliiſque ineditis, ac praecipue Moſis Solani & Io. Matth. Geſneri. Cuius priorem partem ſummo ſtudio curavit & illuſtravit Tiberius Hemſterhuſius. Ceteras inde partes ordinavit, notaſque ſuas adiecit Ioannes Fredericus *Reitzius*. Amſtelod. ſumtibus Iacobi Wetſtenii. — Huic editioni omnium locupletiſſimae & optimae acceſſit

1746 *Traiecti ad Rh.* 4. Index verborum ac phraſium Luciani, ſive Lexicon Lucianeum, ad editiones omnes, maxime noviſſimam Wetſtenianam, concinnatum a Car. Conr. *Reitzio*. Traiecti ad Rhenum, ex typographia Hermanni Beſſeling, bibliopolae.

1776 - 1780 *Mitaviae*, 8. VII voll. Luciani Opera omnia Gr. & Lat. cum notis ſelectis (ſive potius Hemſterhuſii aliorumque male contractis & excerptis) cura I. P. *Schmidii*.

II. SCRIPTORUM VEL SINGULORUM VEL SELECTORUM.

1497 *Avinione*. Luciani Palinurus, eiuſdem Scipio Rom. Bruti Rom. Epiſt. & Diogenis Cynici Epiſtolae. Avinione, per Nic. *Sepe*. — Editionem rariſſimam & ſatis incognitam dicit Sam. *Engelius* Bernas in Bibl. ſelectiſſ. ſub voce Aldobrandinus.

1515 *Argentinae*, 4. Luciani Deorum Dialogi numero 70, una cum interpretatione e regione Latina, per Ioannem *Schottum*.

—— *Noribergae*, 4. Lucianus de ratione conſcribendae hiſtoriae, ex Graeco in Latinum traductus.

1516 *Venetiis*, 8. Luciani Opuſcula, *Eraſmo* Roterodamo & Th. *Moro* interpretibus. Venetiis, in aedibus

Aldi & Andreae Aſulani. — Vid. Catalogue raiſonné de la Collection de livres de P. A. Crevenna T. IV, p. 229.

1517 *Noribergae*, 8. Luciani Piſcator ſ. Reviviſcentes, interprete Bilibaldo *Pirckheimero*; eiuſd. Epiſt. Apologetica. Orat. in Calumniam & Dialogi duo.

1522 *Baſileae*, 4. Luciani Tyrannicida Gr. Lat. ab *Eraſmo*. Eiuſd. Abdicatus eodem interprete Gr. Lat. apud Val. *Curionem*.

1527 *Hagenoae*, 8. Luciani Dialogi coeleſtes, marini & inferni. Item Plutarchus de Educ. Liber.

——— *Pariſiis*, 8. Lucianus in Calumn. & Plutarch. Hirund. Latine, *Melanchthone* interprete; Lyſid. Epiſt. ad Hipparch. Latine, *Churrero* interprete; Luciani adverſus indoctum libros multos coëmentem opuſculum, Latine ab *Anaſtaſio* verſum. Pariſ. apud Rob. *Stephanum*.

1536 *Pariſiis*, 8 Luciani aliquot Dialogi, cum notis. Pariſ. apud Rob. *Stephanum*.

ſ. l. & a. 4. Luciani Icaro-Menippus ſ. Hypernephelus, item eiuſd. Menippus ſ. Necyomantia, item Vitarum auctio.

1537 *Norimbergae*, 4. Luciani Macrobii, id eſt, Longaevi, *Opſopaeo* interprete.

1548 *Pariſiis*, 8. Luciani aliquot Dialogi, Latine, cum explanatione. Pariſ. apud Rob. *Stephanum*.

1556 *Argentinae*, 8. Dialogi Luciani ſelectiores Superorum, Marinorum, & Inferorum. Quibus additi ſunt Prometheus ſive Caucaſus, Menippus ſeu Necyomantia, Timon vel Miſanthropos. Praeterea alii venuſtiores iſtorum in locum ſubſtituti, qui Chriſtianis auribus ſunt indigni. Cum converſione vulgata. Adjecta ſunt Σχόλια ῥητορικὰ Valentini *Erythraei*: & argumenta Dialogorum, Latinis verſibus tractata: cum quarundam fabularum μυθολογίᾳ Ioannis *Sambuci* Tirnavienſis Pannonii: & Michaëlis *Toxitae* Rhoeti. Argentinae. Per Paulum & Philippum *Cephaleos* fratres. — Praemittitur huic edit. praefatio Valentini Erythraei ad Io. Chriſtoph. Surgandum, ſtudioſum bonarum artium adoleſcentem, data Argentorati Id. Aug. anno 1550.

1557 *Baſileae*, 8. Luciani Somnium Graece & Latine per

Mich. *Neandrum.* ex officina Iac. Parei ſumtibus Ioh. Oporini.

1568 *Lipſiae*, 8. apud Voegelin. Luciani Dialogi ſelectiores. Gr. & Lat.

1574, 1576 & 1579 *Baſileae*, 8. de Scribenda hiſtoria. Lat. in Io. *Wolffii* Tabernaemont. Penu hiſtorica, apud P. *Pernam* T. II.

1577 *Lipſiae*, 4. Somnium, ſ. Gallus dialogus Gr. & Lat. exſtat in *Neandri* Opere ſcholaſtico.

——— *Pariſiis*, 8. Luciani dialogi, in Henr. *Stephani* collectione, cui tit. Epiſtolia, Dialogi breves, Oratiunculae & Poëmata, Gr. & Lat.

1578 *Francofurti*, 8. Luciani declamatio de iis, qui mercede conducti in Aula ſeu divitum familiis vivunt. Exſtat cum *Petrei* vita aulica & privata.

——— *Lipſiae*, 8. Luciani Samoſ. Dialogi ſelectiores & coeleſtes, marini & inferni. Gr. & Lat.

1589 *ibid.* 8. Luciani Dialogi ſelectiores coeleſtes, marini & inferni. Gr. & Lat.

1592 *Wittembergae*, 8. Luciani Samoſateni Oratio de non facile credendis calumniis cum duplici verſione Lat. edita a Dethard *Horſtio.*

1593 *Ingolſtadii*, 8. Luciani Dialogorum ſelectorum libri duo. Gr. & Lat.

1594 *Helmſtadii*, 4. De calumnia Gr. & Lat. per Io. *Caſelium.*

1595 *Coloniae Agripp.* 12. Luciani Dialogi ſelecti & Theognidis Sententiae. Gr. & Lat.

——— *ibid.* 12. Dialogus gallus. Gr.

1608 *Ingolſtadii*, 8. Luciani Dialogorum ſelectorum libri duo, Gr. & Lat. it. Theognidis Sententiae elegiacae.

1614 *Pariſiis*, 4. Luciani lis vocalium interprete Fed. *Morello* annexa Clenardi Inſt. L. Gr. cum Ren. Guillonii Annot.

1618 *Lugd. Bat.* 8. Dialogus Amores, exſtat cum Euſtathio de amoribus Iſmeniae & Iſmenes & Parthenio Nicaeno de Amatoriis affectibus. Latine.

——— *ibidem.* Tragopodagra Gr. & Lat.

1619 *Hanoviae*, fol. In Caſp. *Dornavii* Amphitheatro Sapientiae Socraticae Ioco-ſeriae exſtant Luciani Encomium Muſcae Gr. & Lat. T. I, p. 117 ſqq. Actio literae Σ adv. T. Gr. & Lat. T. I, p. 680. De paraſito, ſ. quid

ſit ars paraſitica. Gr. & Lat. T. II, p. 113. Tragopodagra a Io. Sinapio carmine verſa T. II, p. 196.

1620 *Auguſtoriti Pictonum*, 8. Dialogi Luciani ſelecti. Gr. & Lat.

1622 *Auguſtae Munatianae*, 12. Luciani Dialogi ſelecti. Gr. & Lat.

1629 *Pariſiis*, 8. Luciani Dialogi mortuorum cum interpretatione Latina & Grammatica ſingularum vocum explanatione.

1636 *Lugduni*, 8. Luciani Dialogi ſelecti, Graece, cum nova verſione Latina & notis ab uno e Patribus S. I. ad uſum collegiorum eiuſdem Societatis. Editio quarta, aucta & emendata.

1652 *Lugduni Bat.* 8. Luciani Timon ſive de Divitiis & Paupertate Dialogus feſtiviſſimus, nunc ſeorſim editus in gratiam ſtudioſae iuventutis, & Scholiis Plutique Ariſtophanis collatione illuſtratus a Lamberto *Barlaeo*. Adiuncta eſt Latina verſio Eraſmi, a Benedicto *Pererio* interpolata, ſed variis in locis caſtigata. Lugd. Bat. apud Io. *Meyer*.

1653 *Pariſiis*, 4. Luciani de morte Peregrini libellus. Cum notis Tan. *Fabri*. Graece & Latine. Pariſ. ex officina Cramoiſiana.

——— *Pariſiis*, 4. Luciani Timon. Cum notis Tan. *Fabri*. Gr. & Lat. Pariſ. ex officina Cramoiſiana.

1668 *Amſtelodami*, 8. Luciani Pſeudoſophiſta ſeu Soloeciſta. Gr. & Lat. cum notis & animadverſionibus Io. Georgii *Graevii*. Amſt. ap. Dan. *Elzevir*.

1671 *Pariſiis*. Dialogi mortuorum. Gr. & Lat.

1677 *Londini*, 12. Dialogi Luciani ſelecti, una cum Timone. Gr. & Lat. cura Guil. *Dugardi*.

——— *Lugduni Bat.* 12. De calumnia. Gr. & Lat. cum notis Iac. *Tollii*. Lugd. Bat. ap. Dan. a *Gaesbeck*.

1700 *Londini*, 12. Dialogi Luciani ſelecti, ex ed. Guil. *Dugardi* an. 1677 repetiti.

1702 *Francofurti ad M.* 8. Luciani Dial. Timon Gr. & Lat. editus a Io. Iac. *Schudt*.

1708 *Amſtelaedami*, 12. Luciani Samoſatenſis Colloquia ſelecta & Timon. Cebetis Thebani Tabula. Menandri Sententiae morales. Graece & Latine. Colloquia Luciani & Timonem notis illuſtravit Tiberius *Hemſterhuis*. Amſt. apud *Wetſtenios*.

1710 *Londini*, 8. Nonnulli e Luciani Dialogis ſelecti, & in duas partes diviſi; alteram prius editam, alteram nunc additam: Omnes Scholiis illuſtrati ab Edwardo *Leedes* &c. Acceſſit etiam, (quod ad hanc rem ſpectare viſum eſt) quidquid ſcripſerunt Graevius, Gronovius, Ienſius, cum nuper tantum edito Scholiaſta Graeco. Londini, R. *Clavel.*

1715 *Ienae*, 8. Philopatris Dialogus. Diſputationem de illius aetate & auctore praemiſit, verſionem ac notas adiecit Io. Matth. *Geſnerus.* Ienae, apud I. F. *Bielcke.*

1724 *Gieſſae*, 4. Macrobii, ſive de Longaevis tractatus, Gr. & Lat. cum nova verſione & notis Philologicis Io. Henr. *Maii*, Prof. biennio ante per modum Diff. Acad. ſub Maii praeſidio propoſitus reſp. Io. Herm. Benner.

1726 *Londini*, 8. Luciani Dialogi ſelecti, Scholiis illuſtrati ab Edw. *Leedes.* vid. ad an. 1710.

1731 *Lipſiae*, 8. Chreſtomathia Graeca ſive loci illuſtres ex optimis Scriptoribus dilecti, quam potuit emendate editi, notulis brevibus &c. illuſtrati a Io. Matth. *Geſnero.* Obiter Demoſthenis encomium Lucianeum tranſpoſita una pagina integritati reſtituitur. Lipſ. apud Iacob. *Schuſterum.* — Saepius repetita.

1732 *Amſtelaedami*, 12. Luciani Colloquia ſelecta & Timon. Cebetis Thebani Tabula. Menandri Sententiae morales, Graece & Latine. Colloquia Luciani & Timonem notis illuſtravit Tib. *Hemſterhuis.* Amſt. ap. R. & I. *Wetſtenios* & *G. Smith.*

1739 *Helmſtadii*, 8. Luciani mortuorum Dialogi, cur. I. C. *Schlaeger.*

1745 *Londini* & *Etonae*, 8. Excerpta quaedam ex Luciani Operibus per Nic. *Kent.* In uſum tyronum. Editio altera aliquanto auctior & emendatior. Londini, ap. Io. *Clarke* & Io. *Rivington;* Etonae, apud Ioſ. *Pote.*

1762 *Lipſiae* & *Guelph.* 8. Luciani de Somnio, ſeu vita Luciani, Gr. & Lat. ex recenſione Hemſterhuſii, cum var. lectt. & notis Io. Adami *Schier.*

1764 *Londini*, 8. Editio 1745 recuſa.

1771 *Baſileae*, 12. Luciani Colloquia ſelecta & Timon,

Cebetis Thebani Tabula &c. cum notis Tib. *Hemſterhuſii.* Rep. ed. 1708.

1772 *Catinae*, 8. Excerpta ex Luciano, notis ac Lexico illuſtrata ad uſum Seminarii Catinenſis. — Ob praeſtantiam, nitorem & notarum delectum laudatur haec editio.

1773 *Dublini*, 8. Selecti ex Luciano Dialogi quidam, una cum eiuſdem libello quomodo hiſtoria ſcribenda ſit. Accedunt interpretatio noviſſima caſtigata & notae variorum.

——— *Helmſtadii*, 8. Luciani Dialogi mortuorum, Graece. Recenſuit & in priores decem Dialogos notas adſperſit Io. Bened. *Carpzov.*

1774 *Gothae*, 4 & 8. Luciani Opuſcula ſelecta, Graece & Lat. edidit & notis illuſtravit Dav. Chriſtoph. *Seybold.*

1775 *Oxonii* & *Londini*, 8. Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν βιβλ. cum Anglica verſione notiſque Franc. *Riollay.*

1779 *Upſalae*, 8 Luciani Dialogi mortuorum ſelecti, Gr. cum Indice locuplet. cura I. *Floderi.*

1780 *Lipſiae*, 8. Luciani Opuſc. de non temere credendo calumniae, Macrobii & Patriae encomium. Gr.

1785 *Gothae*, 8. Luciani Opuſcula ſelecta, edidit Dav. Chriſtoph. *Seybold.* Edit. II.

VERSIONES.

GERMANICAE.

1745 *Leipzig*, 8. Lucians auserleſene Schriften von moraliſchem, ſatiriſchem und kritiſchem Inhalte, durch verſchiedene Federn verteutſcht, und mit einer Vorrede vom Werthe und Nuzzen der Ueberſezzungen ans Licht geſtellt von Ioh. Chriſtoph. *Gottſcheden.* Leipzig, bey B. Ch. *Breitkopf.* — Nullius pretii.

1769 — 1772 *Zürich*, 8. IV Baende. Lucians von Samoſata Schriften, aus dem Griechiſchen überſezt (von *Waſer.*) — Verſio ante Wielandinam apud Germanos praecipua; ſed qua facile nunc caremus.

1783 *Mannheim*, 8. VIII Theile. Eadem repetita.

1788 & 1789 *Leipzig*, 8. Lucians von Samoſata ſaemtliche Werke. Aus dem Griechiſchen überſezt und mit Anmerkungen und Erlaeuterungen verſehen von C. M. *Wieland.* Im Verlag der Weidmanniſchen Buchhandlung. VI Theile. — In qua totus vivit ſpiratque Lucianus.

* De ſingulorum Luciani ſcriptorum verſionibus vernaculis vid. I. G. *Schummels* Ueberſetzer-Bibliothek, fortgeſezt von I. G. K. *Schlüter.* Hannover, 1784, 8.

GALLICAE.

1582 *à Paris*, fol. Lucien traduit par Filbert *Bretin.* Imprimé par Abel *L'Angelier.* — De Bretino vid. Bibl. Françoiſe de *Du Verdier*, à Paris 1773, T. III, p. 190 ſq. Art. *Philibert Bretin;* ubi inter alia: *Il a traduit du Grec les Oeuvres de Lucien — non moins utiles que plaiſantes*, repurgées de paroles impudiques & profanes &c.

. . . . *à Paris.* Oeuvres de Lucien traduites par I. *Baudoin.* (qui † 1650.)

1654 *à Paris*, 4. II voll. Lucien de la traduction de N.

Perrot Sr. *Dablancourt*. Chez Auguſtin *Courbé*. — Elegantior quidem eſt Dablancourtii verſio illa Bretini. Quoniam vero non uſquequaque Luciani mentem reddit, Aegidius Menagius feſtive eam appellabat *la belle infidele*, ut legas in Menagianis pag. 329.

1674 Eadem ibid. 8.

1683 *à Amſterdam*, 8. Eadem recognita & emendata.

1707 *à Paris*, 12. III voll. Les Dialogues & autres Oeuvres de Lucien, traduits du Grec en François, avec des Remarques par Nic. Perrot Sr. *Dablancourt*.

ANGLICAE.

1634 *Oxonii*, 4. prodiere Luciani Dialogi ſelecti Anglice verſi, cum Luciani vita, auctore Fr. *Hickeſio*.

1684 *London*, 8. IV voll. Lucian's Works, by *Spence*.

1773 *London*, 8. Dialogues of Lucian, from the Greek (by *Carr*.)

1780 *London*, 4. II voll. The Works of Lucian, from the Greek, by Thomas *Franklin*, D. D. ſometime Greek Profeſſor in the Univerſity of Cambridge. — Verſio excellens.

ITALICAE.

1527 *Venetia*, 8. Dialoghi di Luciano.

1535 *Venetia*, 8. Dialoghi di Luciano tradotte per Nic. da *Lonigo*.

1551 *Venetia*, 8. I Dialoghi piacevoli, le vere Narrationi, le facete Epiſtole di Luciano Philoſopho. Di Greco in volgare tradotte per M. Nicolo da *Lonigo*. Venetia, per Giovanne Padouano. Con figure.

1764 — 1768 *Venezia*, 8. IV voll. Opere di Luciano Filoſofo, tradotte dalla Greca nell' Italiana favella, (da Spiridione *Luſi*, Greco di Nazione) Londra (Venezia, Colombani.)

HISPANICAE.

Hiſpanice nonnulla Luciani tranſtulerunt Franciſcus de *Herrera* Maldonado & Ioannes de *Larava*, teſte Fabricio in Bibl. Gr. Lib. IV, pag. 507.

IO. FRED. REITZII
PRAEFATIO.

NIMIS diu exſpectationem tuam, amice Lector, remorata eſt haec Luciani editio; nimis, inquam, diu in editorum operarumque manibus haeſit opus ab tot annis deſideratum, ab tot annis iam inchoatum, & forſan nunquam ad exitum perducendum, niſi quis tandem inventus fuiſſet, qui rupta mora miſſiſque ambagibus vi quadam atque impetu Lucianum capite in partu difficili haerentem in lucem protrahere aggrederetur. Cum enim anno 1720 eius edendi curam in ſe recepiſſet clariſſ. TIBERIUS HEMSTERHUSIUS, & ab anno 1730, quo praelum exerceri coepit, ad annum 1736, ad ſextam circiter totius operis partem perveniſſet, id eſt, ad initium Dialogi de Sacrificiis, veriti bibliopolae Wetſtenii, ne inſignes iam factae ad comparanda undique ſubſidia impenſae ſibi perirent, & ut ſtadium vitae ſuae editoriſque ſufficeret, ſi reliquae quinque partes eadem temporis ratione procederent, alium diſquirere coeperunt, qui tarditatem hanc feſtinando compenſaret. Verum cum poſt varios conatus, intermiſſo interim per complures menſes commentandi labore, & quieſcente praelo, nondum inveniretur quiſquam, cui per alias occupationes liceret, aut qui telam ab tanto artifice, (quantus re vera eſt Hemſterhuſius) exorſam detexendam, idque ne conceſſo quidem ad praeparandum ſpatio, recipere auderet, famam reveritus, ne Atlanti illi priori impar, tantum onus minus firmis humeris ſuſtuliſſe diceretur; adeo enim accurate atque erudite Hemſterh. pertractavit omnia, ut nihil deſideraretur, ſi ei opus ad finem perducere licuiſſet, aut libuiſſet, quem ego Zeuxidi pictori comparo, qui teſte Plutarcho in Πολυφιλ. culpatus, quod tarde pingeret, reſpondit, quia in multum tempus ea vellet durare: tandem itur ad me, cui vel iuſtiores erant detrectandi cauſae, quam aliis; ſi enim occupationes ſpectes, nemo iis me magis eſt obrutus; ſi vires, id eſt, ingenii facultates, doctrinaeque apparatum, ad priorem editorem compoſita conſideres, nemo illorum, quos ad ſubeundas has vices ſollicitatos ſcio, me erat

infirmior; quare & ego tergiverſabar initio, utramque iſtam excuſationis cauſam ſerio praetexens, nec praeterea lubenti animo ad opus edendum acceſſurus, ad quod nihil fere praeparati haberem, quodque meo conſilio in lucem emittere nunquam deſtinaſſem. Sed mea me vicit aliis obſequendi nimia facilitas, & gloriae contemtio minus de ſucceſſu ſollicita, ſatiſque iam a bibliopolis comparatum adeſſe ſubſidiorum videbam, ex quibus in ordinem redactis haud levis fieret novarum commentationum & emendationum acceſſio, quae hanc editionem prioribus omnibus redderet meliorem, etſi ego verbum de meo addidiſſem nullum. Cumque novae verſionis adornandae curam in ſe recepiſſet clar. IOAN. MATTH. GESNERUS, *cuius diligentia & ſumma in omni literarum genere eruditio notior eſt, quam ut me praecone indigeat, iſque ſuas etiam annotationes additurus eſſet, dimidia me laboris parte ſublevatum ſentiebam; & cum ſpectatae diligentiae doctrinaeque vir,* MOSES DU SOUL (*ſive* SOLANUS, *ut ipſe ſe ſcribere amat*) *ſatis diu in emaculando Luciano occupatus notas ſuas ad eum plane deſcriptas ac praelo paratas reliquiſſet, vel hoc nomine egregie commendabilem futuram cernebam editionem, ſi ſolis horum duorum, Geſneri ac Solani, acceſſionibus ditatam emitterem.*

His conſideratis, cetera coepi perveſtigare adminicula, quae mihi a Iacobo Wetſtenio, *eiuſque ſocio ac fratre per affinitatem iuncto*, Gulielmo Smith *tradebantur, medio fere anno 1737, comperique, ſatis ſupereſſe moleſtiae in iis in ordinem redigendis ac deſcribendis, nec fieri poſſe, ut ſine ulla addita animadverſione aut commentatione iis uterer. Non tamen me deterruit labor ille, quo me eo celerius defungi poſſe confidebam, quod in legendis Luciani ſcriptis non plane hoſpes eram, ut ex crebris eiuſdem locis, quos in notis a me adductos & inter ſe comparatos videbis, patebit. Satius igitur duxi editionem ea, quam tempus permittebat, diligentia promovere, quam nimia ſollicitudine ſingula perveſtigandi diutius premere.*

Et quamvis lector non ſoleat rogare, quam cito, *ſed* quam bene? *neceſſarium tamen hic eſt commemorare, quam parum temporis ad haec deproperanda mihi fuerit conceſſum; adeo ut interdum ne ſpatium quidem ſupereſſet ad excutienda excerpta mea literaria, ex quibus aliorum auctorum teſtimonia ad confirmandas nonnullas emendationes facientia producere potuiſſem; dato enim ſex tantum hebdomadarum ad aliquot plagulas praelo praeparandas ſpatio, operam deinde bibliopolis addixi ea lege, ut haud interrupto ſcribendi labore tantum quotidie penſi abſolverem, quantum haud impiger typotheta continuata opera typis deſcribere va-*

leret, id quod fideliter, quantum in me fuit, praeſtiti, atque ita quinque annorum ſpatio opus ad finem perduxi. Omnia enim ad Luciani corpus pertinentia typis iam deſcripta fuere menſe Octobri 1742; ſed Indices complures, quibus priores edd. carebant, adiiciendi, novam iniecere properanti moram, atque effecere, ut non prius publicari potuerint.

Iam quibus copiis inſtructus, & quomodo iis uſus fuerim, B. L. accipe. Editiones Luciani adhibui principes haſce. Florentinam *primam omnium, anni 1496, Graecam, in forma maiore. Haec etſi ab typographicis vitiis non eſt immunis, in veſtigiis tamen priſcae lectionis ſervandis tantum alias praecellit, ut Codicis Manuſcripti vicem praeſtare queat. Hanc licet* Solanus *totam contulerit, ego tamen aeque ac reliquas ſaepiſſime inſpexi, ac de novo conſului.*

Sequebatur Aldina *prima, & ea Graeca, plura habens vitia typogr. in forma maiore, Venetiis excuſa, an. 1503, quam utendam liberaliſſime conceſſit clar. Weſſelingius in edendo* Diod. Siculo *ſtrenue occupatus; eius margini adſcriptae erant manu antiqua varietates potiſſimum ed. Florentinae, ſed & aliae, quas ex Codd. excerptas eſſe nullus dubito, tum quia varietatibus aliorum codicum interdum conveniunt, tum quia depravatas etiam lectiones exhibet, nuſquam alibi a me detectas, quod non factum fuiſſe credo, ſi coniecturae tantum illae forent lectionis emendandae.*

Hagenoanam *primam anni 1526 ita contuli, ut in corrigendis operarum noſtrarum ſpeciminibus modo hanc, modo alteram, qua cl.* Geſnerus *in conficienda verſione uſus erat, eiuſque ſphalmata plurimum correxerat, fratre optimo & collega* I. H. Reitzio *praelegente, ducem ſequerer, exceptis iis locis, quae vel ex Codd. vel manifeſta ex neceſſitate mutare inſtitui, de quibus mox pluribus agam.*

Dein plurimum omnium uſus ſum Iuntina *Graeca, Venetiis anno 1535 excuſa II tomis in forma, quam octavam vocamus, quaeque Florentinae parum inferior, licet interdum interpolata. In huius margine* Solanus *omnes a ſe collectas varietates tam Codicum Mſſ. quam decem & nonnunquam plurium editionum, diligenter & nitide conſignaverat; ſed charactere adeo minuto, ut aciem oculorum diutius inhaerentis lectoris obtunderent. Quibus autem Codicibus ille uſus fuerit, & quo ſcribendi compendio iidem aeque ac editiones in notis & variantibus Lectionibus allegatae deſignentur, ad finem huius praefationis indicabimus.*

Porro ad manus habui Baſilienſem *utramque, ſimiliter mere Graecam, duobus quamque tomis in forma octava conſtantem,*

quarum prior anno 1545, altera 1555 prodiit. De poſteriore illa verum quidem eſt, quod Solanus *prodit, eam ita caeco ductu veſtigia primae ſecutam, ut vitia etiam typographica prioris expreſſerit. Non tamen id adeo ſemper verum, quin aliquot locis meliorem etiam lectionem altera* Baſil. *prae priore exhibeat. Ex. c. in* Bis Acc. *c. 1*, ἐκκεκώφωται *recte dedit altera illa, cum prior male cum aliis* ἐκκεκώφηται. *In* Philopſ. *c. 36*, ἐπαντλοῦν *bene* Baſ. 2, *ubi* ἐπανπλοῦν *male* Baſ. 1. *In* Dem. Enc. *c. 44*, λαμβάνουσιν *recte altera*, λαμβάνουσι *prave prior. Item in* Soloec. *init.* Baſ. 2 *bene* ἐπιστάμενον, *cum prior male* ἐπιστάμενος. *Alibi vero etiam a priore receſſit, ut in* Icarom. *c. 28, ubi in verſ. Hom.* εἶχε *prior habuerat, altera* ἔχει *dedit, utraque male. Generaliter autem affirmari poteſt, ſecundam iſtam prioris vitia auxiſſe; veluti cum in* Bis Acc. *c. 12*, ἀκούοντι *recte* B. 1 *haberet, altera* ἀκούων τι *prave expreſſit, ne pluribus lectori moleſtus ſim. Quare miratus ego, cur* Solanus *tamen alteram longe ſaepius alleget, quam priorem, potius habui plurimis in locis conſulere primam; non enim id agimus, ut vitioſas potiſſimum lectiones conquirendo, earum notandarum copia editionem exornari credamus, ſed ut ex optimae notae libris & edd. probas lectiones eruamus, (quamquam vitioſas etiam non omittendas duximus.)*

Baſil. *quartam anni 1619 nanciſci non contigit. Tertiam vero* ibid. *anno 1563 ap. Henricum Petri editam Graeco-Latinam, cum nott. Cognati & Sambuci ſerius nactus ſum, quam ut ea adiuvari potuerim; nec multum opus erat. Cognati enim ex Pariſina inſeruimus, & in Sambuci puerilibus notis perpauca tantum lectu digna invenias.*

Praeterea adhibuimus Francofurtanam *anni 1546, mere quoque Graecam, duobus in forma minore tomis comprehenſam, nec vitiis typographicis deſtitutam, nec multum ſingularium lectionum exhibentem, non tamen ad inſtitutum noſtrum plane inutilem, ut ex indicatis varr. lectt. apparet.*

Tum non neglеximus Salmurienſem *Benedicti Graeco Latinam omnibus notam, duobus in octavo tomis eodem anno 1619, quo Baſilienſis quarta, excuſam. De hac Salmurienſi Benedictus in praefatione affirmat, ſe Graecum contextum vel ex collatione variorum & antiquorum codicum, vel ex proprio iudicio emendaſſe. Et quamvis mallem indicaſſet, ubi Codd. ducibus, ubi ſolo iudicio uſus fuerit, verum tamen eſſe deprehendi, nonnulla probe ab ipſo emendata, quae & mihi fuere imitanda, ut ſuis locis in notis indicabitur. A vitiis certe typotheticis ita ſuam purgavit*

editionem Benedictus, ut plurima antiquiorum errata ſuſtulerit; licet ad veram lectionem ex Mſſ. reſtituendam minus operae mihi videatur impendiſſe.

Pariſinam *denique Bourdelotii Graeco-Latinam, anni 1615, forma, quam in folio dicimus, & in qua Solanus nonnulla emendarat, ſuaſque paragraphorum ſive capitum diviſiones addiderat, ita adhibuimus, ut, exemplo cl. Hemſterhuſii, ad eius contextum, emendatis, quantum potuimus, emendandis, typothetas noſtram editionem deſcribere curaverimus. Notas vero Marcilii, Cognati & Bourdelotii textui ibid. non ſubiectas, ſed calci annexas, exſcribere inde coactus fui.*

Noviſſimam tandem Amſtelodamenſem omnium vitioſiſſimam cl. Graevii *editionem eo potius conſilio adhibui, ut eius & cl.* Gronovii *notas inde excerperem, quam ut ex Graeco eius contextu aliquid utilitatis ſperarem, qui ita negligenter eſt habitus, ut non modo ex Codd. qui ibid. indicantur, nihil in eo ſit reſtitutum, ſed mendis typographicis Latina Graecaque ſcateant, maxime in notis & Scholiaſte. Id tamen boni habuit, quod cl. Hemſterh. in eius marg. quaedam adpinxerat, quae de conſulendo* Dukero *ad Thucyd.* Daviſ. *ad Cic. &* L. Bos *in Obſ. Crit. monerent, unde & ea notis noſtris inſerui, monitoris nomine addito, niſi ubi forte idem per me iam notaſſem.*

Nunc de ceteris adminiculis, & quid laboris exhauriendum habuerim, quidve eo praeſtiterim, mihi docendus es. Ex Brodaei miſcell. *quas in Lampadem criticam retulit Gruterus, plurima quoque inſerui, etſi levia ſaepe ſunt, & ita vitioſe in illa crebris ubique naevis obfuſcata face expreſſa, ut ad auctoris mentem potius, quam ad id, quod literis expreſſum legitur, ſaepe reſpiciendum fuerit: dandum tamen hoc omnium, quos novi, primo Luciani commentatori fuit, ut eius annotata plerumque perbrevia, & contextum interdum bene emendantia repeterentur; quare ea tantum omiſi, quae nimis puerilia videbantur, ut quando ad verbum* πέπονθα *monet, id eſſe a* πάσχω, *vel* διαπαρεὶς, *a* διαπείρω, *& ſimilis farinae; interdum & ea, quae aliud agens in Luciano emendat, ſed quae nimis diſperſa conquirere non potui.*

Tum etiam communicatae mecum fuere notae manu ſcriptae Fr. Guieti, *ex quibus* Aeg. Menagium *ſua omnia hauſiſſe mihi perſuadeo, ita ad verbum eadem ubique habet, quae* Guietus, *quo defuncto forſan nactus eſt exemplar Luciani, in cuius marginem* Guietus *breves ſuas commentationes & coniecturas coniecerat, quas deinde deſcribens auxit. Sunt enim* Guieti *illae notulae aliquanto plures, quam quas* Menagius *dedit; & veterem fuiſſe po-*

pularium huius querelam, quod ex aliis ſua deſumere amaret; vid. in Miſcell. novis Lipſ. quae in forma minore prodiere anno 1742, vol. 1, pag. 122. Item Lamberti Bos, Horatii Vitringae, & paucae Maturini Veyſſierii La Croze, quae omnes rurſus a me deſcribendae non modo erant, aeque ac Solani illae ſupra iam commemoratae, ſed & quaerendum, quo pertinerent; cum quiſque fere alia Luciani editione uſus aliam paginam allegaret, & Solanus notas etiam ſuas ad Iuntinae paginas accommodaſſet. La Crozii autem commentationes ſerius nactus, a Tom. 2 demum inſerere coepi, ceteras Addendis adiecturus, niſi eaſdem obſervatt. ab aliis iam occupatas deprehendero. Notas I. H. Maii ad Macrobios, & Er. Schmidii ad Tragopodagram unde hauſerim, ad initium eorum Dialogorum indicavi. In hoc vero negotio plurimum temporis abſumendum fuit, ut in omnium notis prolata Luciani teſtimonia, tam diverſis paginis indicata, iam ad paragraphorum ſive capitum noſtrorum numeros aptarem, id quod aliquot millies contigiſſe facile credes, ubi cl. Ienſii notam, quae eſt ad Imag. c. 22, conſideraveris, in qua ſola Lucianus advocatur plus centies & quadragies. Solanus quidem Lucianum allegans ſaepius capitum numeros a ſe inſtitutos, quam paginarum expreſſit; ſed cum cl. Hemſt. ad medium uſque Tomi I capita aliter diſpeſcuit, in notis tamen Solani numerum eorum non mutavit, accidet interdum, ut id iam aliquot paragraphis ulterius quaerendum ſit, quod Solanus in anterioribus inveniri ſcripſit. E. c. quando affert Nigrin. c. 10, id iam ex diviſione Hemſterhuſiana eſt c. vel § 17. Totum enim Nigrinum Solanus diſtribuerat in capita 23, Hemſt. in 38. Nos vero dialogos omnes ſequentes a Dial. de Sacrif. ad fin. tomi ult. ex mente Solani diſpeſcuimus, ne opus eſſet ſingulas allegationes mutare, quod in iis facere coacti ſumus, quae partem illam priorem ſpectabant, exceptis forſan aliquot locis per feſtinationem mutare neglectis, quae lector tamen hac ratione indicata facilius inveniet.

In hiſce tamen interdum ſublevatus ſum iuvenum praeſtantiſſimorum opera, primum Theodori Woertmanni, qui olim gymnaſii noſtri coryphaeus, iam in cauſarum patronis eximium tenet locum, procedente tempore principem etiam obtenturus. Hoc vero gravioribus negotiis occupato idem auxilium mihi partitis vicibus praeſtitere Regnerus Henricus Siblink, & is Iuris Doctor ex meritis nuper renuntiatus, nec non Iacobus Gobius, eodem honore brevi forſan mactandus. His itaque diſcipulis olim primariis ac dulciſſimis, nunc amicis optimis, hoc nomine quantas poſſum gratias ago.

Ex clar. Ioan. Ienſii *Lectionibus Lucianeis inſerui omnia, reſectis tantum paucis excurſionibus ad Lucianum non plane ſpectantibus, atque in compendium redactis Luciani verbis ab eo longiore ſerie productis, quae repeti nihil opus erat, cum textui Lucianeo iam ſubiectae ſint illae obſervationes, ex quo nexus verborum peti poteſt. Ut autem egregiam illius de me optime meriti viri in Luciano emaculando operam magni facio, literarumque peritiam in ea iuventute, qua illas Lect. conſcripſit, admiror, ita ipſe non aegre feret, ubi bis terve tamen ab ipſo diſſenſero, ſed pari humanitate mihi & alibi per feſtinationem lapſo ignoſcet.*

Variantium autem Lectionum ſat amplum catalogum ab Solano *in ed. Iuntinam, ut ſupra monui, collatum, totum deſcribere lectorique exhibere, interdum & alias ab eo omiſſas addere, non ſum veritus, ut appareret, quanta diligentia editionum codicumque collatio ſit inſtituta. Interdum tamen nimis manifeſto vitioſa, qui meri tantum errores typothetarum eſſe apparebant, quaeque nec* Sol. *notarat, omittere ſatius duxi; ut quando* Iunt. *in* Iov. Trag. *c. 30 habet* πρίποδα *pro* τρίποδα, *vel cum in* Abdic. *c. 23 f. eadem ridicule exhibet* ιατρις *pro* ιατροις. *Alibi* ονος *pro* μόνος, *ubi manifeſtum eſt* μ *tantum inter imprimendum excidiſſe, vel ubi* Hag. 2 *in* Bis Acc. *c. 2* θεσπότης *pro* δεσπότης, *& ib. c. 31* τολμόντων *pro* τολμώντων, *& ſimilibus. Etſi enim non ſum in eorum ſententia, qui nihil utilitatis ex collectione variantium lectionum exſpectant, eoſque ad praefationem Lucani a ſummo literatore* P. Burmanno, *& ad praefat.* Montefalconii, *quam bibliothecae Coslcianae praemiſit, ablegare, quam hic multa ſuper his diſputare malo, ſatis enim uterque earum neceſſitatem commendavit; modum tamen aliquem ſervari poſſe in iis notandis, probe intelligo: plus enim ex uno antiquo & accurate ſcripto codice ad emendationem auctoris denuo edendi profici, quam ex decem aliis vitioſis ſive codd. ſive edd. nemo negaverit. Cumque* Solanus *plus millies adſcripſerit* † Fl. *vel* † Edd. *id eſt nihil mutare Florentinam vel editiones ceteras, ſed cum vulgata lectione convenire, nihil opus credidi id ubique addere, quia ex varietatum ſilentio ſatis patebit edd. conſentire. Qui autem etiam ſine codicum ope ſe omnia ſanare poſſe contendunt, ſua fruantur felicitate. Mihi certe mira videntur dicta cl.* Heumanni, *qui in Poecile* nimis ſervilem operam *vocat*, ex Codicibus corrigere; *quod iis nihil opus ſit, ubi rem ingenio perficere poſſis. Et ut facile largiar, ingenioſiorem eſſe illum, qui ſua ſponte invenit emendationem, quam qui ex libris tantum eandem deſcribit; ita tamen mihi largietur viciſſim, ingenii quidem acumine poſſe*

excogitari, quid auctor dicere potuerit, non ſemper quid re verâ dixerit; qui tamen veterum ſcripta recudendi primarius eſt finis. Quin & in Codd. tales ſaepenumero emendationes invenias, de quibus vel acutiſſimus Criticus ne quidem cogitaſſet unquam.

Ceterum omnino cum eodem & cl. Gronovio *ſentio, inutiles fere eſſe tot repetitas auctorum edd. & Codd. collationes, ſi ſemper emendanda & ſananda haec vel illa verba clames, corruptas interim lectiones ubique ſerves, nihilque in contextu uſquam mutare audeas. Quare & ego mediam quandam viam inter audaciam ac timiditatem nimiam ſectari ſtuaui, in contextum ſaepe recipiens, quae vel in Codd. inveni vulgatae multo praeſtantiora, vel quae neceſſitas etiam ſine librorum auctoritate mutare iuſſit, id quod cl. noſter* Weſſeling. *etiam in D. Siculo facere inſtituit, E. gr. L. XI, c. 46, vſ. 8,* ἔργῳ πεῖραν εἰληφὼς *in textum recipiens ſine auctoritate, pro vulgato* ἐγὼ *&c. idque & alibi recte faciens. Sed ut de noſtris emendationibus Lector eo melius iudicet, nonnulla hic apponam ex iis, quae audaciora videbuntur, at parva literarum, immo unius literae, ſyllabae, accentuſque mutatione verum ſenſum auctori reddunt.*

Ita pro Lapſu *c. 8* Καρδιανὸς *praeeunte* Sol. *dedi, contra Codd. & edd. quae* Σαρδιανός. *De* Merced. Cond. *c. 30 med. conſentientibus commentatoribus hoc dedi, ut* θέλω *pro* θέλῃ *reciperem, quia res ipſa clamabat, verbum primae perſonae requiri.*

Εικοσι ἔτη *ſimili confidentia cum eodem edidi in* Hermot. *c. 59 f. pro abſurdo vulgato* εἰκὸς ἔτι.

Ἄζευκτον *in* ἄζυκτον *mutavi paulo poſt, ſine Codd. & edd. auctoritate, ſed exemplis Luciani.*

Αὑτοῦ *bis dedi pro* αὐτοῦ, *in* Quom. Hiſt. *c. 62, ac ſaepiſſime alibi, quoties opus erat, nihil in his fidem librorum exſpectans.* Ὀνομαζων *excudi curavi pro* ὀνομάσων, *ex emendatione neceſſaria* Ienſii, *in* Quom. Hiſt. *c. 41.*

Ἐπιπολῶν *iuſſu* Geſneri *ib. c. 57, pro* ἔτι πόλεων.

Ἁπάντων ὧν ἐγὼ εἶδον *dedi ſine auctoritate librorum, pro vulgata edd. lectione,* ἅπαντα· ὧν ἐγὼ εἶδον, 1. Ver. Hiſt. *c.* 40; *etſi verſionem ad vulgatam compoſitam intactam reliqui.*

Αὑτοὺς μὲν ἀγνοεῖν *edidi in* 2. Ver. Hiſt. *c. 20, ex uno* Pell. *invitis ceteris, quia ſenſus id poſtulabat.*

Ζῶν ἔτι *non extimui edere ſine auctoritate, pro abſurdo* ζῶντι, *praeeunte* Sol. *in* Tyran. *c. 1.*

Αἰτίᾳ *item pro* αἴτια, Abdicat. *c. 21.*

Γὰρ *omiſſum inſerui iubente* Solano, *ſine alia auctoritate,* Salt. *c. 75 f.*

Ἢ τὴν τοῦ Βρισέως *excudi iuſſi in* Imag. *c. 8 f. pro vulgato* ἢ τῇ — *ut Latina verſio congrueret, quam cl.* Geſnerus *ſic optime dederat.*

Καλλίω δὲ καὶ ἐρασμιωτέραν ψυχὴν σκέπουσα *neceſſario repoſui* ibid. *c. 22, pro* καλλίων καὶ ἐρασμιωτέρα ψυχὴν σκέπουσα.

Αὖθις *inſerui ex uno Cod. O.* Iov. Conf. *c. 3, ubi Lector iudicet, anne ſic longe melius procedat oratio?*

Πεπαρῴδηται *admiſi ſine auctoritate, pro* πεπαρῴνηται, ibid. *c. 14.*

Ἐπὶ τῷ συμφέροντι *ex uno* L. *recepi, quia res ipſa clamat, cum edd. male* ἐπὶ τὸ συμφέροντι. ibid. *c. 19.*

Coniunctionem τε *eieci in* ἄλλως τ' οὐδὲ φιλόπονος ὤν, *& in ſenſum oppoſitum verſionem neceſſario mutavi.* Gall. *c. 29 med.*

Δεδιότας *pro* δεδιότες *expreſſi ſine alia auctoritate, quam quia* προϊόντας *&* ἀποκλείοντας *proxime connectitur, in* Paraſit. *c. 55.*

Diſtinctionem mutavi in Bis Accuſ. *c. 16; quae erat,* καταδόμενος, ἕωθεν εἰς ἑσπέραν μεθύων ἀεὶ, καὶ κραιπαλῶν, *comma prius tollens, & ante* μεθύων *collocans, quia* μεθύων *iam habebat ſuum adverbium temporis. Sed & alias diſtinctionem non raro immutavi, praecipue editionis* Iuntinae *innumera illa commata, quorum magnam partem* Sol. *iam deleverat, ſaepe reiiciens, interdum etiam traiiciens, quando neceſſitas id flagitabat, quod nemo culpabit, qui norit in hiſce plenam fere editorum eſſe libertatem.*

Μελλήσας *exarari curavi, pro* μελήσας *praeeunte* Geſnero, *diſtinctioneque mutata etiam* δὲ *pro* καὶ *dedi in* Rhet. Praec. *c. 18.*

Συνηλίσθησαν *dedi pro* συνηυλ — Philopſ. *c. 12.*

Ἐπικλυσθῆναι *revocaſſe pro vulgato* ἐπικλεισθῆναι *religioni non duxi, conſenſui doctorum virorum magis quam libris obſecutus eod.* Philopſ. *c. 36 f.*

Βοῤῥᾶν ventum boream *feci ex* βορὰν eſcam; *quod licet in omnibus legeretur, audacter mutavi in* Hipp. *c. 7.*

Ὑπὸ τῶν δρομέων γίγνεται *exhibui ſine ulla auctor. pro vulgato* ἐπὶ τῶν — *idque tamen neceſſario, quia* ἐπὶ *iam praeceſſerat, vid.* Calumn. *c. 12.*

Δράματος διασκευὴ *reſtitui pro* πράγματος διασκευὴ, *in* Mort. Per. *c. 3.*

Τοῦτο, *quod vulgabatur, diremi in* τοῦ τὸ *ſine Codd. ſed belle monente Fabro,* ibid. *c. 20.*

Συνεξελέξαντο *ſcribere non dubitavi, cum omnes male habe-*

rent συνεξελλέξαντο, *in* Epiſt. Sat. *c. 28 med.* Ibid. σύγκεκαττυμέναι *iubente* Solano *repoſui pro vulgato* συγκεκομμέναι.

Ἐπ' ἴσης ἀξίας *iuſſu* Geſneri, *ſine auctoritate librorum, pro vulgato* ἐπίσης ἀξίως *in* Demoſth. Enc. *c. 10.*

Καλὸν γὰρ κρησφύγετον θάνατος *reſcripſi contra libros, qui* θάνατον *abſurde; nam* ἐστὶ *intelligitur:* ibid. *c. 46.*

Εὐσχήμως *etiam reſtitui pro* εὐσχημόνως, *ut metro Euripideo conſulerem*, ibid. *c. 47.*

Notabilem recepi correctionem, οὐδὲν χεῖρον *reponens ex Cod.* L. *in* Cyn. *c. 4, pro* οὐδὲ εἰ χεῖρον ἔχουσιν, *quod ridicule etiam olim vertebatur in Pariſinae p. 1103:* At non poſſent, ſeu ſeſe melius ſeu deterius haberent, officium ſuum praeſtare?

Ἔκλαυσε δακρυῤῥοῶν *repoſui, pro* ἔκλυσε δακρ. *in* Philopatr. *c. 6, ſuaſu* Solani, *etſi invitis libris.* Ibid. *c. 9* τε *inſerto verſui conſultum, & c. 10* λόχμια *receptum non* δόχμια.

Tandem in Tragopod. *verſu 41* ἄτην *cum* Geſnero *ſcripſi ſine alia auctoritate, pro* αὐτὴν· *quia metrum Anacreonticum ac ſenſus ita poſtulant.*

Ubi vero maior erat mutatio facienda, non uſus ſum pari audacia, ut quando in Hermot. *c. 77 elegantiſſima coniectura* Solanus ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἐστι *reſcripſerat, pro vulgato* ἔξω τῆς ὁδοῦ ἐσμεν, *idque deleta vulgata lectione iam contextui inſeruerat, ego id tamen non admiſi, ne modeſtiae fines egrederer. Quare etiam abſtinui manum, ubi vulgata tolerabilem praeſtabat ſenſum, etſi melior poterat excogitari, aut a viris doctis probabilior erat propoſita.*

Haec igitur ſpeciminis loco ſufficiant; cetera enim ex Codd. vel antiquioribus edd. emendata ſatis, ſpero, ſe probabunt, ſuntque ea haud pauca, ita ut affirmare non dubitem, mille fere locis iam aliter legi, quam ante.

Verſionem cl. Geſneri *rariſſime mutavi, niſi in levioribus ac manifeſtis, quae vel ipſum ſic reddi velle facile credebam, non quod ſupra illum ſapere mihi perſuadebam, ſed quod is eadem non habens ſubſidia, aut ad vulgatam lect. tantum accommodavit interpretationem, aut eam mancam vertendo adiuvit: alias intactam ſervavi, etiam ubi a Graeco contextu, qualis is nunc eſt, differret, ubi videlicet ratio ex variantibus lect. vel notis appareт, uti in* Rhet. Praec. *c. 2* anhelantes *ab* ἐκπνοῦς *relictum eſt in verſione, licet* ἐκείνους *iam legamus, quia in notis id defendit.*

Accentuum curam quantam potui, habui, ut ad Grammaticorum placita revocarentur, ubi in edd. ab iis erat receſſum; quod non raro contingit. Ita & encliticorum tonum ad Grammaticos canones reſtituere laboravi, quorum ii mihi videntur rectius ſentire,

qui duos accentus acutos in ſyllabis contiguis non admittunt, nolentes ſcribi λόγός τις, ſed λόγος τις, nec ἄλλῴ τινι, ſed ἄλλῳ τινὶ, nec patientes praepoſitionis accentum ſequente enclitica mutari, ſed iubentes παρὰ σοῦ ſcribere, non παρά σου. Verum poſtea animadvertens, edd. antiquiſſimas, interdum & Codd. perſaepe tamen ita duos acutos iungere, encliticarum autem accentum ſemper in praepoſitionem traiicere, quoties opus eſt, idque cl. Hemſterhuſium *etiam ſecutum, qui e. c. in* Necyom. *§ 4 edidit ὥστέ μοι; ibid. § 6 παρά τινος; rurſus § 10 ἄλλό τι & ἔκ τινος, ac ſaepiſſime alibi: ideo deinde etiam in praepoſitionibus a ſimili ſcriptura non adeo ſollicite abſtinui, quamvis prius inſtitutum ſervarim, ne unquam ἄλλό τι ſcriberem, niſi forte per incuriam ita remanſerit. Sed quid his minutiis lectorem detineo?*

Placet ſuper hiſce ſententia Ioan. Wallis, *qui in praef. ad Claud. Ptolem. Harmon. bene monet, alia minutiora eſſe, quam ut ſemper notentur.* Idemque dicendum de vocum encliticarum accentu vel retento, vel inclinato, vel penitus amiſſo; puta δὲ ἐστὶ, vel δέ ἐστι, vel δ' ἐστὶ, & quae ſunt huiuſmodi: qua in re tum plurimum variant Codd. tum magnam ſibi ſolent ſcriptores (ſcribas dicere ego malim) licentiam indulgere, ſeu pingendi, ſeu non pingendi; & ſic, aut ſecus. Ego itaque in tantillo negotio (praeſertim niſi emphaſeos ratio hoc aut illud ſuadeat) codices ubi conſentiunt, ſequor; ubi differunt, arbitrio utor meo; neque admodum ſollicite, ne nimis curioſus videar in re nihili: permiſſo interim aliis iudicio ſuo, ſi quando ſecus factum malint.

Cum itaque & ego viderem, Scholiaſten Luciani accentum in ἐστὶ & φησὶ fere perpetuo retinere, hunc ei morem plerumque relinquere ſatius habui.

Idem intellige, *pergit Wallis*, de vocibus, quae nunc coniunctim, nunc ſeparatim ſcribi ſolent, & quidem pro cuiuſque arbitrio: ut ὥς τε ὥστε, οὐκ ἔτι οὐκέτι, οὐδ' ὅλως οὐδόλως, μὴ δὲ μηδὲ, μόνον οὐ μονονοὺ, τοὶ γὰρ οὖν τοιγαροῦν, ἐφ' ὅσον ἐφόσον, ἐξ ἀρχῆς ἐξαρχῆς, ἐφ' ἑξῆς ἐφεξῆς, ὃν τινα οὖν ὁντινοῦν, τοῦτ' ἔστι τουτέστι, δι' ὃ διὸ, γ' οὖν γοῦν, & multis aliis.

Addo οὔμενουν, quod Fl. *in Luciano οὐμενοῦν, & ſimilia, quae in variantibus ſemper notaſſe inane fuiſſet. Inter μὴ δὲ autem & μηδὲ volui initio obſervare differentiam, ſed comperi deinde, id eſſe ἀδύνατον, cum aliae edd. id perpetuo connectant, aliae*

perpetuo diſiungant, aliae promiſcue utantur; quare Pariſinae ſcripturam in eo plerumque retineri ſum paſſus, quae fere ſemper μηδὲ, *ubi* I. *&* H. μὴ δὲ, *licet &* Fl. *id perſaepe ſeiungat. Adde e poſſem* ἐπιμήνιστον, *quod iungunt edd. ſed* Fl. *ſeparat, vid. quae* Hemſterh. *ad* D. Mort. VI, 5, *notat. Item* διατουτο, *quod* I. *amat, ac* ταὐτὸν *&* ἐπιπλέον. *Sed quo maior in his diligentia, eo minus forſan utilitatis. Sic* τ' ἀλλα Iunt. *fere ſemper,* Fl. *vero & pleraeque* τ' ἄλλα. *Eadem* κωλύει τὲ, *&* κύειν τὲ, *cum tamen in* οἷός τε, *in* ἡδονήν τε *accentum particulae adimat. Ita &* Rhodomanni *editio D. Siculi* τὲ *ubique accentu inſignit. Nos vero* τε *etiam in* κωλύει τε *& ſimilibus accentu privavimus ex accuratiorum Grammaticorum praeceptis.*

Commentatoribus autem ſuam ſervavi orthographiam, interdum & vitia, maxime Bourdelotio, *quod &* Hemſterh. *feciſſe video, ut eius incuria appareret. Quare ne putes, me omnia illorum probare, quae non refutavi, quaeve poſt deſcripta demum typis folia detexi, e. gr. quando in* Demon. *c. 30* Solanus *in contextu* οὐδὲ μέγα *nihil immutans, in notis tamen ſcribit* οὐδὲν μέγα, *ut alia mittam.*

Scholiaſten vero totum manu deſcribere ſumus coacti, quia plurima erant emendanda, quae cl. Clericus *non correxerat, plurima longe alio ordine collocanda, & integra ſcholia perſaepe ad alios dialogos referenda, ad quod tamen* Solani *diligentia viam iam munierat, ſingula numeris diſtinguendo, & varias lect. ex Codd. Anglicis adiiciendo, atque utrumque* Voſſianum *codicem conferendo, quem & ipſe oculis ſubiicere volui; ſed bis fruſtra aditu ad Mſſ. bibliothecae Leidanae expetito, non tanti duxi, ut tertium iter eodem ſuſciperem. Cetera typothetica vitia, quibus immanem in modum ſcatebant illa ab* Clerico *edita Scholia, quantum licuit, ſuſtuli, interdum & pauca quaedam corrupta ex coniectura emendavi; ſed reſtant & alia nondum ſana, quae feſtinatio non ſivit attingere, neque tanti eſt iſte Scholiaſtes, ut cura adeo exquiſita dignus ſit. Mirere tamen, qui* Clericus *in epiſtola ad* Graevium *de ſua cura maiora praedicet, quam praeſtitit.*

Sed nec noſtra Scholiorum nec Luciani editio ab mendis eſt libera: etſi enim ab viro perito ſedulo eſt correcta, ante quam ad me ſpecimina tranſmitterentur, tamen arte nulla caveri poteſt, quin aliqua reſideant, vel quae noſtram legentium aciem effugere, vel quae operae negligunt, quantumvis corrigas, id quod eo facilius contingit, quando praelum alia in urbe exercetur, quo factum eſt, ut ſemel tantum perluſtrare mihi quamque plagulam licuerit: hoc tamen affirmare audeo, vel manus typographicarum

mendarum iam in contextu Luciani inventum iri, quam in edd. aliarum ulla. Quare Lector non tam reſpiciet, quot forſan remanſerint, quam quot ſublata ſint: pro tribus enim rurſus admiſſis, contra vel triginta eſſe emendata deprehendet.

In commentationibus autem meis interdum a me erratum, aut, ſi mavis, peccatum eſſe mea culpa, ſed per properationem, iam deprehendi: quare in Addendis potiſſima corrigam, ſi modo & ad ea ſubiungenda tempus concedatur, quod ſi non ſuperfuerit, Lector veniam dabit in aliam occaſionem & ea reiicienti, quae ſubinde in notis promiſi accuratius in Addendis excutere.

Luciani vitam promiſerat Solanus; *nec dubitabam, quin eam iam confecerit, cum ab anno 1720, quo ſe ſuas ad Lucianum notas typographo tradidiſſe ſcriptum reliquit, vel ſaltem ab anno 1723, quo additamenta etiam, quibus eas auxit, ad finem ſe perduxiſſe teſtatur, ſatis ſpatii ad id praeſtandum habuiſſe videtur; decennio enim & amplius ſupervixit: ſpem deinde quoque fecit peritiſſimus omnis elegantioris literaturae* Hemſterhuſius, *ſe illam vitam conſcripturum; quod cum per alias occupationes facere prohiberetur, & clar. noſter* Geſnerus *eandem ſpem feciſſet; hinc ego minus de ea concinnanda ſollicitus excerpere atque colligere ex ipſo Luciano neglexi, quae illuc ſpectant; tamen quae ex eodem aliiſque corradere per tempus licebit, Lectori exhibere, quam neceſſariam hanc provinciam plane deſerere malo.*

Indices Graecos tres incredibili labore ac patientia, (continent enim ſupra quinquaginta locorum indicatorum millia) confecit frater dulciſſimus Carolus Conradus Reitzius, *Gorinchemiani gymnaſ. Rector, quorum duos adiecimus, primum Scholiorum & Variantium quarundam Lectionum; Notarum alterum. Tertium omnium verborum ac phraſium, tam locupletem, ut annecti tertio Luciani tomo non potuerit, retinere coactus ſum. Et quia praecipua tamen in notarum indice ſatis quoque amplo, occurrunt, confidimus, Lectorem hiſce duobus contentum fore, eoque magis, cum priores edd. nullo Graeco Indice, praeterquam ſolo Dialogorum, ſint donatae. Cum vero copioſiſſimus ille tertius Index iam plane confectus ſit, promiſit bibliopola, ſe eum quoque ſtatim praelo ſubiecturum, ut primum ſenſerit eum eruditorum votis expeti. Ego vero, qui nullus dubito, quin deſiderio plurimorum reſpondeat iſtud opus, vel meo periculo illum ſeorſum edi curabo, ubi Wetſtenius noſter hanc aleam ſubire gravabitur, & quidem eadem forma, qua haec volumina, faciamque, ut Lexici Lucianei vicem praeſtare queat, indicata via, qua, etſi ad noſtram potiſſimum editionem eſt aptatus ac deſtinatus, non adeo magno negotio etiam*

ad alias editiones uſui eſſe queat; hunc enim maiore cura, quam reliquos, compoſitum eſſe novi.

In indicandis autem Luciani locis, non ſolum paginarum numerum, ut vulgo fit, Indices hi commonſtrabunt; ſed & Dialogorum paragraphos ſive capita ſimul addita reperies, ut nunquam fruſtra ſis quaeſiturus; nam ſi forte in exprimendo altero numero erratum ſit ab operis, alter tamen tibi locum commonſtrabit.

Ut igitur ego fratri immortales gratias ago habeoque, quod mea gratia moleſtum hunc laborem ſubierit, nihil reveritus ignobilis, ut nonnullis audit, huius operae exprobrationem, ita & benevolus Lector ſua ſtudia hac ope adiuta gratus agnoſcet, & utriuſque conatibus benigno iudicio favebit. Vale. Dabam Traiecti ad Rhen. ipſis Kalend. Martiis, anni CIↃ IↃ CC XLIII.

Etsi mox ſubiungam notata Solani *de ſcripturae compendiis, quibus editiones & Codices in Variantt. Lectt. deſignantur, tamen & hic monendus es, literis quadratis Codices Manuſcriptos, currentibus vero, typis vulgatas editiones notari; exempli cauſa* P. *ſignificat Poli Cardinalis vel Perizonii collationes ex Cod. ſed P. obliquius exaratum, editionem Pariſinam;* W. *Codicem Wittianum, W. edit. Wechelianam; quam deinde potius per Wech. indicavi; ſed tam raro occurrit eius mentio, contra tam frequenter* W. *Codex commemoratur, ut confuſio non ſit metuenda.* B. *Baroccianum Codicem, B.* 1. *edit. Baſil. primam, & ſic deinceps, ut in catalogo ſequente fuſius exponitur. At ſi penes me ſtetiſſet, potius integris ſyllabis haec expreſſiſſem, Par. Baſ. &c. ſcribendo, quam unica tantum litera, quod brevitas iſta negotium faceſſit & corrigenti & lectori; ſed quia ſic coeptum erat, non licuit mihi ab iſto more recedere: cum tamen viderem, Solanum in ed. Hagenoana varietates Florentinae ſola litera F. deſignaſſe, idque & Hemſterhuſium ſic expreſſiſſe, uſque ad medium Tomi primi; at in Iuntina eundem Solanum, in qua longe plures varietates alleverat, Fl. pinxiſſe pro Florentina, & Fr. pro Francofurtana, id ſedulo deinde ſic diſtinxi. Cumque idem dubium poſſit oriri ex ſola litera A. ſitne Aldina an Amſtelodama intelligenda; licet per A.* Amſtelodamam *denotet Hemſt. & Solanus plerumque Ald. ad priorem illam denotandam ſcripſerit, tamen interdum in eo ab ipſo erratum deprehendi; quare & hoc poſtea diſtinxi, integras ſyllabas exprimens, niſi ubi numerus* 1. 2. *additur, ut A.* 1. *A.* 2. *ſatis patet* Aldinam *intelligendam, quia* Amſt. *non his eſt excuſa. Ita varietates* Aldinae primae Weſſelinganae *ſemper ſic notantur, marg. A.* 1 *W.*

MOSIS SOLANI

SYLLABUS NOTARUM.

m. 1. mendoſe.
   2. (poſt numerum) *mediam paginam* ſignificat.
i. *initio paginae.*
f. *finem, ſub finem.*
— Deeſt (At cum literae ſubiicitur, nihil in reliqua voce mutatum eſſe, notat.
E. vel EE. Editiones tunc ad manum.
Edd. (*Fl. Ald. Fr. P. I.*) vel *reliquae editiones.*
B. 1. Baſil. 1. in *erratis* ſeu potius variis lectionibus.
Coll. *Collectanea Galaei.*
W. *Wittianus Codex Mſ. a Ienſio collatus.*
M. *Marcianus Codex Mſ.* (qui olim Wittianus) *a me in his conſultus.*
P. *Poli* (Card.) cuius collatio penes Perizonium.
Ex. *Excerpta* penes Perizonium ex ed. Flor. *cum Codice Poli collata.* i. e. edit. Fl.
L. *Longolii excerpta* ex Codd. Mſſ. penes eundem Perizonium; ſunt autem hi collati cum edit. Ald.
W. *Wecheli editio* quorundam opuſculorum Luciani.
r. Recte.
V. Mſ. *Codex Vaticanus* in his locis a Io. Maſſon collatus. In Scholiis Codex Voſſianus.
O. Mſ. *Oxonienſis* vel Ox.
marg. *A.* 1 *W.* margo Aldinae primae Weſſelingii, de qua in praef. plura I. F. Reitz.

CATALOGUS

Commentatorum Luciani, ſecundum ordinem aetatis.

Ioannes Brodaeus. *deſignatur*	Brod.
Gilbertus Cognatus.	Cogn.
Ioannes Bourdelotius.	Bourd.
Theodorus Marcilius.	Marcil.
Lambertus Barlaeus.	Barl.
Iacobus Palmerius a Grentemesnil. . . .	Palm.

Tanaquillus Faber.	Faber.
Franciſcus Guietus.	Guiet.
Aegidius Menagius.	Menag.
Adolphus Vorſtius.	Vorst.
Iacobus Tollius.	Toll.
Ioannes Georgius Graevius.	Graev.
Iacobus Gronovius.	Gron.
Ioannes Clericus.	Cler.
Ioannes Ienſius.	Iens.
Ludovicus Kuſterus.	Kuster.
Lambertus Boſius.	Bos.
Horatius Vitringa.	Vitring.
Io. de la Faye.	Fay.
Eduardus Leedes.	Leed.
Moſes du Soul, (ſive Solanus)	Solan.
Maturin. Veyſſi. la Croze.	Croz.
Tiberius Hemſterhuſius.	Hemst.
Ioannes Matthias Geſnerus.	Gesn.
Ioannes Fredericus Reitzius.	Reitz.

SOLANI MONITA.

EDITIONES Luciani, quibus uſi ſumus.

Anno 1494. Florentina Graeca, quam totam cum hac contuli. deſignatur in Var. Lect. nota *Fl.* vel *F.*
1503. Aldina 1. Graeca. notatur *Ald.* vel *A.* 1.
1522. Ald. 2. Gr. deſignatur *A.* 2.
1526. Hagenoana 1. Gr. inſignitur *H.*
1535. Iuntina Gr. ſcribitur *I.*
——— Hag. 2. Gr. *H.* 2.
1545. Baſileenſis 1. Gr. *B.* 1.
1546. Francofurtana Gr. *Fr.*
1550. Veneta 2. Gr. *V.* 2.
1555. Baſ. 2. Gr. (Baſ. 1. ne correctis quidem mendis in indice notatis exprimit.) *B.* 2.
1563. Baſil. tertia. *B.* 3.
1615. Pariſina Graeco Latina. *P.*
1619. Salmurienſis Graeco Lat. *S.*
——— Baſil. 4. Gr. Lat.
1687. Amſtelod. Gr. Lat. *Amſt.* & *A.*

CODICES COLLATI.

O. vel B. Baroccianus vel Oxonienſis Codex Mſ.

I. Codex Mſ. Bar. (N°. LVI.) continet hoſce Luciani

libros: Διαβ.	fol. 132.
Καταπλ.	136.
Συμπ.	142.
Ἰκαρ. (deeſt folium unum aut alterum)	147.
Ῥητ. (capite truncatus NB. in Catal. omiſſus)	152.
Προμ. ἐν Λόγ.	154.
Εὐχ.	155.
Ἔρωτες (de induſtria omiſſa hic plurima)	162.
Ζ. τρ. (deeſt folium unum)	164.
Ζ. ἐλ. (non integer)	171.
Δικ. (pars tantum)	173.
Ἀναβ.	174.

II. ——— (N°. 136.) continet tantum dialogos aliquot *Mort.* cum *Iud. Dearum* & uno *Marino.*

III. Bodleianus N°. E. 2. 16. *Dialogos Mortuorum* non plures *quinque.*

I. IENSIUS.

I. [Nobiliſſ. Io. de Witt dedit mihi anno 1698 Codicem quorundam Luciani opuſculorum Manuſcriptum, quem contuli, & reperi, eum eſſe ſatis antiquum. 1°. nunquam litera ι ſubſcribitur, ſed pone apponitur. Tum vocabula γ᾽οῦν, ὅταν, ἐπειδὰν &c. ubique diſtinctim erant ſcripta, ut γ᾽ οὖν ὅτ᾽ ἂν ἐπεὶ δ᾽ ἂν &c. Tum ζῷα non ζῶα. πρῴην non πρώην. Litera B. ſcripta eſt υ. nullae uſquam diſtinctae erant dialogorum perſonae ipſis perſonarum nominibus; ſed duo tantum puncta (:) exeunte qualibet perſona, erant picta. Denique ſcholia ad marginem, ſed ita minutis & abolitis literis, ut minima pars eaque vix legi potuerit.]

Opuſcula Mſſ. erant haec

Πρ. λ.	Ἁρμ.	Εὐν.	Ἐρω.	Ἡσιοδ.
Μισθ.	Σκυ.	Ἀστρ.	Ὑ. εἰκ.	Συρ.
Ἀ. μισθ.	Συγγρ.		Γυμν.	
Πτα.	Ὀρχ.		Ἀποφρ.	
Ἑρμ.	Λεξ.		Διψ.	

De hoc ipſo Codice vide plura a me initio vol. 2. annotata.

Omnia quae ex illo Mſ. Cod. in Ienſiano codice erant an-

notata, in hunc meum a me ſub nota W. transſumta ſunt. SOLAN. 1707.

II. [Excerpta codicis Reginaldi Poli Cardinalis tit. Iſ. Nirei & Achillei Archiepiſcopi Cantuarienſis, anno MDLVII.] (ad *παρασ.* uſque; cetera manca.)

III. [Excerpta ex Chriſtophori Longolii Luciano (ap. Ald. MDIII.) cum Mſſ. collato MDL.]

De Codice MARCIANO.

Codex eſt membranaceus in folio, ut vocant, qui ex libris Cardinalis Seripandi olim fuiſſe teſtem habet eius manum. Alibi etiam Chalcopyli Conſtantinopolitani fuiſſe, ſcriptum eſt.

Ex Italia advexiſſe credo virum Nob. Io. de Wit; quo defuncto, emtus eſt a viro nob. D°. van der Mark, qui eum nunc Ultraiecti poſſidet. Codicem hunc Mſ. nunc vir egregius Lucianique ſtudioſiſſimus Bridges I. C. Anglus 1722.

Scriptus eſt elegantiſſime, nullis literarum, niſi una aut altera voce, compendiis; ut ϑ—ς, π. & αν—ς, pro ϑεὸς, πνεῦμα, ἄνθρωπος. Litera β in textu hac fere forma pingitur u. in ſcholiis vero figura β conſtanter adhibetur; unde patet, recentioris eſſe aevi.

Continet autem opuſcula Luciani ſequentia; hoc ordine.

1.	Πτα. ἀκέφαλον	eſt.	8.	Μισϑ.	ξστ′.	15.	Ἐρωτ.	ογ′.
2.	ἀ: μισϑ.	ξ′.	9.	Γυμν.	ξζ′.	16.	Ὑ. εἰκ.	οδ′.
3.	Ἁρμ.	ξα′.	10.	Σὺρ.	ξη′.	17.	Ἀποφρ.	οε′.
4.	Ἡσ.	ξβ′.	11.	Ὀρχ.	ξθ′.	18.	Ἑρμ.	οστ′.
5.	Σκυ.	ξγ′.	12.	Λεξ.	ο′.	19.	Πρ. λ.	οζ′.
6.	Συγγρ.	ξδ′.	13.	Εὐν.	οα′.			
7.	Διψ.	ξε′.	14.	Ἀστρ.	οβ′.			

Quibus opuſculis adſcripti ſunt, quos hic vides, numeri. Unde liquet LVIII titulos ab initio periiſſe; ſummamque, ſi a fine integer cenſeatur, fuiſſe libellorum LXXVII. qui numerus, reiectis ſpuriis, cum noſtris Codicibus ſatis conſtat, in quibus LXXXI cum nothis inveniuntur.

Quaterna folia erant, niſi quod, lacerato folio uno, primo tria tantum inveniuntur. Quaternario autem cuique inſcriptus numerus Graecus, indicat amiſſos a capite quaterniones XLVI, & XLVII in folium unum; incipit autem Co-

dex, non ab initio libelli *de Lapſu* &c. ſed ab his in eo verbis, τὸ παράδοξον τῆς προσαγορεύσεως, quae in Iunt. editione p. 312 occurrunt. Deſinit, ſerie continua quaternionum, cum LXIII.

Ex 63 quaternionibus
deme 46 qui periere,
habebis 17 quaterniones ſuperſtites.
qui ducti in 16 paginas cuiuſque quaternionis,
efficiunt 102.
17.
272 pag.
aufer 4 pag. laceratas,
habebis 268 paginas, quibus codex nunc conſtat.

Conſtiterat autem, cum integer eſſet a capite, mille & 8 paginis; qui numerus ex 63 quaternionibus in 16 paginas ductus conficitur.

Ego ratione inita comperio 263 illas, quibus nunc conſtat Codex, efficere 312 Iunt. editionis paginas. 1008, quibus integer conſtabat, efficiebant 1173. qui numerus vera ſumma (1274) 101 paginis diſtat; quibus aut a fine multatum codicem cenſeas oportet, aut in eo non extitiſſe ſpuria quaedam, numero IV, quibus & titulorum numeri diſtant, ut ſupra monitum eſt.

Contuli ego poſt cl. Ienſium { Συγγρ. / μισῶ. / γυμν. } integros in quibus paucula a viro doctiſſimo omiſſa obſervavi, in reliquis, quia feſtinabam, ea tantum loca conſului, quae mihi negotium faceſſebant.

Scholia quamvis ſint aliquando evanida; alicubi etiam vitiato codice, nulla ope legi poſſint; & abſciſſis multis marginibus, non habeantur omnia, plerumque tamen cum Voſſianis conveniunt, aut cum ineditis Galaeanis.

Paucula tamen etiam in eis nova a me, quam potui diligentiſſime, ſunt deſcripta, praeloque cum reliquis parata 1707. SOLAN.

Codices Vaticani Mſſ. quos inſpexit

I O. M A S S O N.

V. 1. perg. fol. n°. 90. videtur XI ſeculi. Incipit a Φαλ.

α. fol. 5. (quatuor primis foliis chartaceis manu recentiſſima) ordo opuſculorum in eo Codice hic eſt.

Φαλ. α. β.
γ. Ἱππ.
δ. Διον.
ε. Ἡρ.
στ. Ἠλ.
ζ. μυια.
η. Νιγρ.
ϑ. Δημων.
ι. οἰκ.
V. 2. πατρ.
κ. Μακροβ.
ἱστ. α. β. paucis Schol.
διαβ.
δ. φων.
Συμπ.
ψευδοσ.
καταπλ.
Ζ. ἐλ.
Ζ. τρ.
Ἀλεκτρ.
Προμ.
Ἰκαρ.
Τιμ.
ἐπισκ.
β. πρ.
ἀναβ.
δ. κατ.
ϑυσ.
ἀπαιδ.
ἐνυπν.
παρασ.

φιλοψ.
V. 2. νεκ. δ. 7.
{ εν. δ. 19.
{ ετ. δ. 7.
{ γυμν. &c.
Deinde in quibuſdam aliis ab hoc diſcrepat
ϑ. κρ.
μισϑ.
γυμν.
νεκ.
ὀν.
Ἀλεξ.
εἰκ.
Συρ.
Ὀρχ.
λεξ.
εὐν.
ἀστρ.
ἐρ.
ἀποφρ.
ϑ. ἐκκ.
τυρ.
ἀποκ.
Περ.
Τοξ.
Δημ.
συγγρ.
διψ.
Κρον.

Ἡροδ.
Ζευξ.
πτ.
ἁ. μισϑ.
Ἁρμ.
Ἡσ.
Σκυθ.
Τραγ.
Ἑρμ.
πρ. λ.
ἀλκ.
εὐχ.
ὠκ.
* προς Ἀριστείδην.
Κυν.
νεκρ. δ.
ἐν. δ.
ϑ. δ.
Deſunt igitur.
{ ἑτ. δ.
{ δραπ.
{ ὑ. εἰκ.
{ Νερ.
{ πατρ.
{ πενθ.
{ ῥητ.
{ φιλοπ.
{ & χαριδ.

Novus autem unus libellus hic comparet, qui πρὸς Ἀριστείδην ſtellula notatus in laterculo conſpicuus eſt.

In Codice f. 34. leguntur haec verba Εγω Ἀλεξανδ. ἐπισκοπος Νικαιας τῆς κατα Βιθυνιαν μετα Ιακωβου τοῦ φιλτατου ἀδελφου καὶ μετροπολιτοῦ Λαρισσης. Eadem manu ac cetera. f. 45. Idem nomen, ſed cum alio coniunctum, ſc. μετα Θεοδωρου διακόνου τοῦ ἡμιν ὑπηρετουντος. F. 122. ad marginem nota haec reperitur: Εγω Ἀλεξανδ. ἐπισκοπος Νικαιας τῆς ἐν Βιθυνια μετα Ἰακωβου τοῦ ὁμοψυχου ἀδελφου καὶ μὲν ἀριερινς τοῦ πρωτ` μ. τ′ κατα δρομ. τῶν Βουλγαριων, ἰδιωσαντ᾽ ἀναλωμασιν ἀναστησαντ᾽ κ᾽κο᾽ς μεν αὐτῆ κ῾κ τοις κτημασι δόντος πλείονα. f. 124. E. A. — ε — N — της προς τῃ Ἀσκανίᾳ μετα Ιωαννου τοῦ ἐπὶ τῃ ἀδελφῃ Κη-

δεστου. Alibi f. ut ſupra, *μετα του ον μεμνηλε. . . συνιερεῶς καὶ συνεπισ'κ' ἀδελφου.*

V. 2. n°. 89. Chartaceus 4°. incipit a Φαλ. β. cum ſcholiis paſſim, literis rubris, f. 299. Δραπ. videtur XV ſeculo nitide ſatis exaratus.

V. 3. Chart. 4°. n°. 88. haud nitidus. Paulo recentior illo videtur: habet fol. 316. opuſcula, quae continet, alio ordine, quam in ſuperioribus. Pauca ſunt ſcholia. fol. 308. Φιλοπ. uſque ad f. 315. ſine Schol. ſolus Codex, qui hunc Dial. habeat.

INDEX ALPHABETICUS

VARIORUM LUCIANI TRACTATUUM

Quem verbis dimidiatis exhibeo, quia ſic allegari ſolet in notis Solani.

Αἰρ. v. Ἑρμ.
Ἀλεκτρ. . . . Ὄνειρος, ἢ Ἀλεκτρυών.
Ἀλεξ. . . . . Ἀλέξανδρος, ἢ Ψευδόμαντις.
Ἁλκ. . . . . . Ἁλκυὼν, ἢ περὶ μεταμορφώσεως.
Ἀναχ. v. Γυμν. Ἀνάχαρσις, ἢ περὶ γυμνασίων.
Ἀναβ. . . . . Ἁλιεὺς, ἢ Ἀναβιοῦντες.
Ἀπαιδ. . . . Πρὸς ἀπαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ὠνούμενον.
Ἀποκ. . . . . Ἀποκηρυττόμενος.
Ἀποφρ. . . . Ψευδολογιστὴς, ἢ περὶ τῆς Ἀποφράδος.
Ἁρμ. . . . . . Ἁρμονίδης.
Ἀστρολ. . . . Περὶ ἀστρολογίας.
Β. πρ. . . . . Βίων πράσις.
Γυμν. v. Ἀναχ.
Δημ. . . . . . Δημοσθένους ἐγκώμιον.
Δημων. . . . . Δημώνακτος βίος.
Διαβ. . . . . Περὶ τοῦ μὴ ῥᾳδίως πιστεύειν διαβολῇ.
Θ. διαλ. . . . Θεῶν Διάλογοι.
Ἐν. δ. . . . . Ἐνάλιοι Διάλογοι.
Νεκ. δ. . . . . Νεκρικοὶ Διάλογοι.
Ἑτ. δ. . . . . Ἑταιρικοὶ Διάλογοι.
Δικ. . . . . . Δὶς κατηγορούμενος, ἢ Δικαστήρια.
Δ. φων. . . . Δίκη φωνηέντων.
Διον. . . . . . Προσλαλιὰ, ἢ Διόνυσος.

Διψ. . . . . . Περὶ τῶν διψάδων.
Δραπ. . . . . Δραπέται.
Εἰκ. . . . . . Εἰκόνες.
ὑ. εἰκ. . . . . Ὑπὲρ τῶν εἰκόνων.
Ἐκκλ. . . . . Θεῶν ἐκκλησία.
Ἐνυπν. . . . . Περὶ τοῦ ἐνυπνίου, ἤτοι, βίος Λουκιανοῦ.
Ἐπισκ. . . . . Χάρων, ἢ Ἐπισκοποῦντες.
Ἐπιστ. κρον. . Ἐπιστολαὶ Κρονικαί.
Ἑρμ. . . . . . Ἑρμότιμος, ἢ περὶ αἱρέσεων.
Ἐρωτ. . . . . Ἔρωτες.
Ἑτ. Δ. vid. Δ.
Εὐν. . . . . . Εὐνοῦχος.
Εὐχ. . . . . . Πλοῖον, ἢ εὐχαί.
Ζ. ἐλ. . . . . Ζεὺς ἐλεγχόμενος.
Ζ. τρ. . . . . . Ζεὺς Τραγῳδός.
Ζευξ. . . . . . Ζεῦξις, ἢ Ἀντίοχος.
Ἠλεκτρ. . . . Περὶ τοῦ Ἠλέκτρου, ἢ Κύκνων.
Ἡρακλ. . . . . Προσλαλιά, ἢ Ἡρακλῆς.
Ἡροδ. . . . . Ἡρόδοτος, ἢ Ἀετίων.
Ἡσ. . . . . . Διάλεξις πρὸς Ἡσίοδον.
Θ. Δ. . . . . . Θεῶν Διάλογοι.
Θυσ. . . . . . Περὶ θυσιῶν.
Ἰκαρ. . . . . . Ἰκαρομένιππος, ἢ Ὑπερνέφελος.
Ἱππ. . . . . . Ἱππίας, ἢ βαλανεῖον.
Ἱστ. α. . . . . Ἀληθοῦς ἱστορίας λόγος πρῶτος.
Ἱστ. β. . . . . ——— ——— ——— δεύτερος.
Καταπλ. . . . Κατάπλους, ἢ Τύραννος.
Κρον. . . . . . Ἱερεὺς καὶ Κρόνος.
Κρονοσ. . . . . Κρονοσόλων.
Κυν. . . . . . Κυνικός.
Λεξ. . . . . . Λεξιφάνης.
Μακρ. . . . . Μακρόβιοι.
Μισθ. . . . . Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.
ἀ. Μισθ. . . . Ἀπολογία περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.
Μυια. . . . . Μυίας ἐγκώμιον.
Νεκ. . . . . . Μένιππος, ἢ Νεκυομαντία.
Νερ. . . . . . Νέρων, ἢ περὶ τῆς ὀρυχῆς τοῦ Ἰσθμοῦ.
Νιγρ. . . . . . Νιγρῖνος, ἢ περὶ φιλοσόφου ἤθους.
Οἰκ. . . . . . Περὶ τοῦ οἴκου.
Ὀν. . . . . . . Λούκιος, ἢ Ὄνος.
Ὀρχ. . . . . Περὶ ὀρχήσεως.
Παρασ. . . . . Περὶ παρασίτου, ἤτοι ὅτι τέχνη ἡ παρασιτική.

Πατϱ. . . . . Πατρίδος ἐγκώμιον.
Πενθ. . . . . . Περὶ πένθους.
Πεϱ. . . . . . Περὶ τῆς Περεγρίνου τελευτῆς.
Πϱ. λ. . . . . Πρὸς τὸν εἰπόντα, Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις.
Πϱομ. . . . . Προμηθεὺς, ἢ Καύκασος.
Πται. . . . . Ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγορεύσει πταίσματος.
Ῥητ. . . . . . Ῥητόρων διδάσκαλος.
Σκυ. . . . . . Σκύθης, ἢ Πρόξενος.
Σολ. . . . . . Ψευδοσοφιστὴς, ἢ Σολοικιστής.
Συγγϱ. . . . . Πῶς δεῖ ἱστορίαν ξυγγράφειν.
Συμπ. . . . . Συμπόσιον, ἢ Λαπίθαι.
Συϱ. . . . . . Περὶ τῆς Συρίης θεοῦ.
Τιμ. . . . . . Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος.
Τοξ. . . . . . Τόξαρις, ἢ Φιλία.
Τϱαγ. . . . . Τραγοποδάγρα.
Τυϱ. . . . . . Τυραννοκτόνος.
Φαλ. α. . . . Φάλαρις πρῶτος.
Φαλ. β. . . . ——— δεύτερος.
Φιλοπ. . . . . Φιλόπατρις, ἢ Διδασκόμενος.
Φιλοψ. . . . . Φιλοψευδὴς, ἢ ἀπιστῶν.
Χαϱιδ. . . . . Χαρίδημος.
Ψευδ. . . . . Ψευδοσοφιστὴς, ἢ Σολοικιστής.
Ὠκυπ. . . . . Ὠκύπους.

AD
IO. FREDERICUM REITZIUM
IO. MATTHIAE GESNERI
EPISTOLA.

MONITUS ab ornatiſſimo viro Wetſtenio noſtro, ſi quid haberem, quo frons operis, quod ab aliquo inde tempore molimur, exornari poſſet, tempus eſſe; iam prodire tandem geſtire Lucianum, & oculos hominum atque manus ſubire: excutere equidem coepi, quae in ſcidas, ut ſit, coniecta diverſis temporibus, ſecure deinde repoſueram. Sed mox abieci illud conſilium, cum obſervarem, quanta tu, vir doctiſſime, diligentia & iudicio in iiſdem rebus verſatus eſſes, quamque metuendum eſſet, ne aut fruſtra alteruter noſtrûm exhauſiſſet illum colligendi ordinandique laborem, aut bis eadem legenda offerrentur lectoribus, quod poſterius tanto magis vitandum erat incommodum, quo magis vela nos contrahere, & brevitati ſtudere iuberet ἐργοδιώκτης noſter Wetſtenius. Ne tamen plane ἀσύμβολος ab hoc velut primo miſſu dapum Lucianearum diſcedam, iuvat paucis ea vel apud te commemorare, vel tibi commendare, quae illis partibus, quas in hoc opere atque munere adhuc ſuſtinui, videbuntur coniunctiora.

Nam de ipſo Luciano dicere totum tibi relinquo, cum vix aliunde, quam ex ipſius libellis hauriri poſſint, quae ad ipſum pertinent: quos tibi ita notos eſſe, ut domus cuique eſt ſua, apparet. De libellis quibuſdam quid ſentirem, paſſim iam, de Philopatride etiam iuſta diſputatione, indicavi. Placetne, de aliis quibuſdam hic breviter ferre me ſuffragium, quos tu calculos forte ad Catalogum opuſculorum referes. Igitur

AMORES non videntur Luciani eſſe. Sunt certe alterius plane characteris, & multo magis, quam eſt ipſe Lucianus, Sophiſtici.

IMAGINES totum, quantus eſt, Lucianum ſpirant & referunt.

IUPPITER CONFUTATUS, & alter ille TRAGOEDUS multum mihi videntur ad evertendam ſuperſtitionem, & fidem Dis illis abrogandam contuliſſe. Referendi hi libelli ad Apologias pro

religione Chriſtiana, in quantum harum princeps fere argumentum eſt, deſtruere ſuperſtitionem & cultum Deorum.

DE ASTROLOGIA *opuſculum imbecilli hominis & ſuperſtitioſi, non igitur Luciani, niſi tamen imitatione, & velut παρωδία ridere voluit ſuperſtitioſum aliquem ſcriptorem, quod etiam Ioniſmi affectatio oſtendit.*

DE DEA SYRIA *idem, quod de libello de Aſtrologia, exiſtimo.*

Aliud velut caput eorum, quae hic a me exſpectari debent, ſunt obſervationes quaedam, quae, dum percurro miſſas ad me chartas feſtinans plerumque & aliis rebus impeditus, in mentem mihi venere. Has ad te mitto, intexendas, ſi videtur, Addendis, quae parari video, reliquis. Habes autem ea tantum, in quae a media fere parte Tomi I incidi: ſi qua ad priora de interpretatione praeſertim monenda occurrebant, ea ad Tiber. Hemſterhuſium *virum clar. pro veteri amicitia iubentem perſcripſi.*

* * *
** ** **

Supereſt, ut, id quod conceditur vulgo ſcriptoribus, de meo conſilio & laboribus meis quaedam apud te diſputem, quae nempe ad ipſos quoque poſteros eadem opera cupiam perferri.

Fuiſſe mihi veterem cum Luciano familiaritatem, oſtendunt ea, quae iam quarto decimo huius ſeculi anno, qui aetatis meae tertius & viceſimus erat, in Philopatrin & de Philopatride a me ſcripta, & in Ienenſium Philoſophorum cathedra diſputata ſunt. Iam eo tempore conſilia agitabam revocandi in publicam lucem Sophiſtae doctiſſimi, amoeniſſimi, & ad variam eruditionem, quam adamavi a puero, accommodatiſſimi: quae cauſa fuit, ut nunquam plane illum deponerem de manibus, etſi illi editionis conſilio multa ſubinde impedimenta obiicerentur, quo factum eſt, ut non nonum *modo* in annum *ex Horatii praecepto, premerentur pleraque cogitata noſtra, ſed fere ad* triceſimum *penes nos deliteſcerent, niſi quod capitalem illam encomii Demoſthenis reſtitutionem, non tantum anno ſeculi* XXI *cum venerabili iam collega meo* C. A. Heumanno, *& cum laudatiſſimo viro* Tib. Hemſterhuſio, *communicavi; ſed etiam menſe Iulio anni* XXXI *in Chreſtomathia Graeca publicavi Lipſiae, unde in Acta Eruditorum illius anni relata eſt.*

Inter haec modo cum Tho. Fritſchio, *principe dum viveret librariae negotiationis, conſilia agitata, modo communicata cum cl.* Hemſterhuſio, *quae effectu cauſis hic non commemorandis caruere; donec vir hic doctiſſimus provinciam, quam nemo melius ipſo*

ornare poteſt, neſcio quibus rebus commotus, deponeret, & bonum Lucianum, cum ſexta circiter pars illius praeclare ab ipſo curata eſſet, ſuas ſibi res habere iuberet. Hic enim ad me, veterem ſodalem ſuum confugit, &, ſi non aliud, certe Latine paulo commodius diſertiuſque loqui ſe docerem rogavit, & impetravit, quantum per alia, inprimis per curationem Theſauri Linguae Latinae, licuit. Quinctilianus enim & Plinius iunior non multum temporis ſibi vindicarunt. Interpretationem igitur plane novam, quod diu eſt cum optarunt eruditi homines, condidi a libello inde de Sacrificiis. Eorum, quae praecedunt, verſionem emendavit, puto, cl. Hemſterhuſius. *Porro in interpretando eam rationem tenui, ut ex Graeco exemplari Hagenoenſi transferrem omnia, non inſpecta prius alia interpretatione, quam tum demum adhibere ſolebam, ubi aliquid circa lectionem dubitationis offerretur, ut quam ſecutus eſſet ſuperior interpres, liberet exquirere. Igitur non habeo dicere, quatenus mea interpretatio vel conveniat cum vulgata, (id eſt, ea, quam Benedictus emendatam a ſe & interpolatam dedit, a diverſis auctoribus ſcriptam) vel ab ea diſcrepet, melior illa ſit, an deterior. Hoc tantum ſcio, cum iuvenis tractarem Lucianum, ſexcentis locis me offenſum vulgata, quam dixi, interpretatione, & iam tum ſperaſſe melius aliquid a me poſſe dari: quae ſpes ne me falleret, ſtudioſe equidem elaboravi: & illud inter alia dedi operam, ut, quantum eius per utriuſque linguae rationes liceret, non diſcederem a ſingulorum verborum ſignificatione, nec ab ordine verborum, & figura dictionis; ſed ipſum quoque genus dicendi, cumque, quem charactera vocant, exprimerem: quod illis praecipue locis difficultatem habuit, ubi corruptum ſermonem ridendo imitatur, & imitando ridiculum facit auctor. Iniquus ergo fuerit, ſi quis talibus locis offendatur, aut vitia accuſet, quae ultro affectavimus, uti ſimilis eſſet Lucianeae noſtra oratio. Ubi plane nihil difficultatis erat in Graecis, minus ſingulorum rationem verborum habuimus, ſi eo genere charactera, quem dixi, aſſequi facilius nos poſſe ſperabamus, inprimis iis in locis, ubi poëticas formulas, aut verſus integros Homeri & aliorum, parodiaſque adeo, intexit: quod genus vix ad verbum licet exprimere, niſi putidus fieri velis, & pro iucunda ſalſaque oratione languidum & fatuum ſermonem reddere.*

Servile enim illud & interlineari *ſimile interpretandi genus facilius ad pueros corrumpendos, quam ad ſublevandos iuvandoſque viros pertinere, iudicamus: ut contra illam Gallorum praeſertim quorundam licentiam bonis literis fraudi eſſe dicimus, qui non, quid ſibi voluerit Lucianus, ſpectavit, ut hoc potiſſimum hic utar, Ablancurtius, ſed quid a mulierculis & cirratis facile capi & pro-*

bari adeo poſſet. Voluimus ergo interpretationem noſtram Lucianeae orationi, quantum eius conſequi potuimus, eſſe ſimillimam. Annotationes adiecimus, non quibus divitias in hoc genere oſtentaremus; ſed quibus vel rationem redderemus interpretationis, ſi ea a vulgata legendi ratione diſcederet; vel coniecturas de emendando contexto, cum argumentis ſicubi opus videretur, proponeremus; vel denique lucem affunderemus locis, quos obſcuros videri etiam his poſſe putabamus, qui in his literis iam aliquo uſque progreſſi ſunt. Suſpenſo hic plerumque animo fuimus, cum ſemper metueremus, ne ea poneremus, quae alii iam occupaſſent: quod quidem ſatis ſaepe accidiſſe video, tum in aliis, Elſnerianis, ut hoc utar, cuius viri doctiſſimi obſervationes neſcio qua mea incuria, vel quo caſu alio oculis, cum iſta ſcriberem, a me uſurpatas non memineram; tum frequentiſſime in his, quae vir doctiſſimus Moſes Solanus *commentatus eſt. Huius viri obſervata adeo ſaepe cum noſtris congruere deprehendi, poſtquam emendata ab illo interpolataque Luciani interpretatio ad me miſſa eſt, ut interdum optaverim pudoris mei cauſa, ne factum eſſet, quod optimo conſilio factum novi, ut illud monumentum diligentiae viri clar. ad me mitteretur. Supereſt, ut mihi conſulam qua licet, & primum hoc indicem, perveniſſe ad me e mercatu verno Lipſienſi an.* XXXVII *exemplum verſionis Latinae variorum, cum argumentis Micylli, initio & fine truncatum, editionis, ut coniicio, Francof. 1538 f. cum mea interpretatio proceſſiſſet ad finem Hermotimi. Solebam autem, quod ſcis, vir doctiſſime, per mercatus modo dicti opportunitatem mittere penſiones velut Luciano debitas. Illud porro exemplum manu* Solani *eleganti & nitidula, quae animum etiam bene compoſitum indicet, correctum & interpolatum eſt eo haud dubie conſilio, uti traderetur typographis: continetque opuſcula Luciani uſque ad Anacharſim ſive de Gymnaſiis libellum, cuius tantum initium hic eſt, uſque ad columnam 616. Fuit itaque in muſeo meo interpretatio illa diverſorum Solani manu caſtigata, a declamatione inde Herodoti, ſ. Aëtione, ad principium libelli de Gymnaſiis; niſi quod Amores & Lucium libellos Solanus non attigit. In his igitur libellis plerifque potui conſulere Solani ſententiam, quod aliquoties a me factum, in ipſis meis annotationibus profeſſus ſum. Nimirum inſpexi interdum, quoties cognoſcere cupiebam, quam ille lectionem in locis dubitationem aliquam habentibus ſecutus ſit. Perpetuam collationem neque cum hac, neque cum ulla alia interpretatione inſtitui. Quid enim attinebat, in hac laborioſa praeſertim vita mea, circumſpicere, quomodo alii ea interpretati eſſent, quae recte a me intelligi, recte converſa eſſe, non poteram dubitare? An-*

notationis plane nihil, literam nullam Graecam, libro huic adſcripſit vir doctiſſimus: quem librum in Bibliotheca Academiae noſtrae publica repoſui, ut ſi qui vel iam viventes vel poſteri adeo requirere velint, in quantum mihi cum Solano conveniat, ſuis poſſint oculis fidem habere. Qui hoc agere volent, illi collatis noſtris annotationibus intelligent facile, non minus ſaepe nobis convenire in iis libellis, quorum ego interpretationem a Solano correctam oculis uſurpare non potui, quam in aliis: convenire nobis ſaepe in annotationibus, quarum ego plane nullam unquam vidi ante, quam typis expreſſae ad me venirent: convenire in illa encomii Demoſthenis reſtitutione, cap. 29; convenire tamen ita, ut appareat, duo eſſe, qui unum egerint, ambo familiares Luciano, ambo non novicios in hoc genere ſtudiorum, ſed qui ſuam ſibi viam teneant, non opus habeant ſemper alios reſpicere. Apud te quidem, doctiſſime Reitzi, *non opus erat haec diſputare, qui conſcius es, qui aliquot locis indicaſti, tibi quoque in mentem venire ſolere, quae vel a me vel ab aliis occupata deinde intellexiſti: qui ipſe aliquot locis hunc ipſum veri charactera prodidiſti, quod inter me & alios, de quorum cogitatis neutris aliquid conſtare poterat, pulchre convenire obſervares. Itaque tota haec oratio ſupervacua apud te & paene inanis eſt: neque, fateor, mihi in mentem veniſſet, ita minute hac de re diſputare, cum conſcientia videri poſſit tam accuratum in tali re ſtudium; niſi hiſce ipſis diebus mihi allatus tandem eſſet liber, in quo a magna me ſpe deiectum, non ſine morſiuncula quadam doloris obſervo. Putabam ita a me adminiſtratam provinciam edendorum* Scriptorum rei ruſticae, *ut forte in ingenio meo, in diligentia, in doctrina aliquid deſiderari poſſet; candoris quidem, pudoris, honeſtatis ſummam a me habitam rationem, ſcio, eiusque rei animum meum teſtem habeo, ut velim ita mecum agi dum vivo, & cum ero mortuus, ut ego cum viventibus & mortuis egi, quorum mihi lucubrationes commiſſae atque creditae erant.*

Itaque laetus in manus ſumebam exſpectatum aliquamdiu librum Iulii Pontederae, *viri merito ſuo clariſſimi, Patavii* CIↃ IↃ CCXL *editum, cui titulum praeſcripſit,* Antiquitatum Latinarum Graecarumque enarrationes atque emendationes praecipue ad veteris anni rationem attinentes epiſtolis LXVIII comprenſae & tabulis plurimis ornatae. *Cupide evolvebam Epiſtolam IIII, quam agere docebat argumentum* de Lipſienſi ruſticorum auctorum editione. *Non magis, credo, perturbatus eſt Cicero, cum redux a Quaeſtura Sicula & laudibus ſuorum civium inhians, quas meruiſſe ſibi videbatur, obſervaret, eſſe homines Romae, qui ipſum de vultu ac nomine noſſent, qui iidem, fuiſſe ipſum in Si-*

cilia, neſcirent; quam ego miratus ſum, non potuiſſe me humanitatem & fidem meam probare Pontederae, ſed eorum poſtulari, quae ego non niſi ab humilis admodum & abiecti animi hominibus admitti poſſe, arbitror. Coniecit ille quidem partem maiorem eorum, quae inclementer & inique in me & editionem illam dicuntur, in perſonam amici ſui Andreae Marani, *de qua re, fateor, in mentem mihi venit Ciceronis illa expoſtulatio cum Appio*, Tu cum iſtiuſmodi ſermones ad te delati de me ſunt, non debuiſti credere. Si autem hoc genere delectaris, ut quae tibi in mentem veniant, aliis attribuas, genus ſermonis inducis in amicitiam minime liberale. — Quare potes — genus hoc totum orationis tollere, *Diſputabant, Ego contra diſſerebam: Dicebant, Ego negabam.* An mihi de te nihil eſſe dictum. (*nihil dici poſſe de epiſtolis tuis*) putas? *cetera. Verum ſit ita. Ita calide amaverit* Iulium Pontederam, *dignum profecto amore ob multas res, quas ego vel e tanto intervallo noſſe potui*, Andreas Maranus, *vir vel hoc nomine a me non contemnendus, quod Pontederae bona videtur intelligere. Sit igitur: ita amarit Maranus Pontederam, ut indulgentiſſima mater ſuos liberos: amarit etiam cum aliena iniuria. At a Pontederae ſapientia hoc exſpectari iure poterat, ut bilem amici, quam iniuſtam ipſe agnoſcit, quam de* puerorum *impotentia aliquid habere ipſe fatetur,* * *mitigaret potius privatis literis, &, ut potens eſt herbarum, catharticis quibuſdam educeret, quam ut victuris eas chartis mandaret, monumentum futuras, quidquid de cauſa exiſtiment homines, pudoris alicuius literarum, quibus parum profecto decorum eſt, obiecta talia eſſe ruſticarum rerum editori, ſive vera ſint illa crimina, ſive ficta.*

Plane & ſimpliciter ficta eſſe ad unum omnia, non auſim equidem dicere. Neque enim otium adhuc fuit indagare omnia: quam rem aliquantum operoſiorem fecit ratio illa, quod non uſus eſt vir doctiſſimus conſuetudine ea, qua ſolemus loca ſcriptorum, quae deſignamus, accurate indicare, qua ego per totum opus ruſticum non librum modo & caput, ſed minorem etiam particulam laudavi; ſed plerumque ne librum quidem nominavit, verum ſimpliciter unum aut pauca verba, ad quae crimen pertinet, poſuit. Unde fit, ut ſi cuius non multum intereſt, ille ne evolvere quidem curet locum, de quo agitur, & ita ne audire quidem alteram partem poſſit. Nondum igitur indagare lubuit omnia: ſuperſunt ſex ſeptem

* *P. 464 med. Hoc ſi dabis (quod nullo modo infitiari potes)* pueri eſt *credere, quae ex te commemoravimus, ad Geſnerum pertinere.*

loca ita laxe, uti dixi, deſignata, ea praeſertim, ubi argumenta Victorianarum annotationum, id eſt, verba, ad quae illae referuntur, non recte dicuntur poſita, de quibus nihil niſi hoc dicere poſſum, ſecutos nos eſſe rationem hanc, ut annotationibus tanquam titulos ſive indices praemitteremus, verba ad quae referuntur, qualia ſupra in ipſo contexto ſcriptorum ſunt expreſſa: ita tamen ut ſi vel Victorius, vel Pontedera, vel alius, quid mutandum cenſeret, illud ex ipſa annotatione intelligi ſatis poſſet. Fac autem bis, ter, quater, ſaepius, aliquid hic peccatum eſſe, quod nondum equidem deprehendi: humanorum hominum erat, ut cum tot a nobis commoditatibus auctos ſe ſentirent, ut non iam per plures, raros bonam partem, libros diſcurrendum eſſet, aut bibliothecae Italiae, Belgii, Galliae, Germaniae adeundae; viciſſim aliquid nobis ignoſcerent, homines eſſe tum nos, tum correctores, & typographicas operas, cogitarent, pro miliens κατορθώμασι unum nobis alterumque humanum errorem ſine ſcutica tranſmitterent. Ingrati enim profecto animi eſt & nimis ieiuni, uti aliorum laboribus, ingeniiſque dum commodum eſt, ſexcentis inde in ſingulos prope dies commoditatibus frui: & deinde, ubi ſemel aut aliquoties caeſpitatum eſt, clamare, flagella, ſtimulos, faces verborum expedire, ſtigmata inurere hominibus optime meritis. Redeo ad Epiſtolam Pontederae. Non auſim confirmare, plane nihil eſſe in hac Epiſtola veri: ſuperſunt enim, quae nondum invenire potui: fateor aliquot locis omiſſum eſſe, cum ego Gottingae iam eſſem, ultima operis excuderentur Lipſiae, nomen Pontederae: ſed iis in locis, quae vel ſui auctoris alium charactera haberent, vel e quibus nihil, ſi reliqua viri decora ſpectes, ipſi decedere; parum mihi, addendum enim hoc quoque eſt, accedere, ſi quis mihi tribuat, poſſit. Ut enim is eſt vir doctiſſimus, ea illius in his literis exſtant decora, quae nullam profecto iacturam ſentiant, ſi aliquot minutae annotatiunculae operarum typographicarum culpa nomine ipſius careant: ita me non ita abiectum & ignavum hominem terra protulit, ut velim illa aerugine de Pontederae theſauris detrita diteſcere. Nam quod obiicitur, Noſtra (*i. Pontederae obſervata*) ut abdita eſſent, neque lucem, ſi fieri poſſet, aſpicerent, qua potuit diligentia curavit. Huc atque illuc diſperſit inhonora atque abſcondidit, *illud movere eum forte poteſt, ſi quis opus illud nunquam in manus ſumſit. Nam ceteri vident, nos ſecutos eſſe morem olim receptum, ſuis locis adiiciendi annotationes, unicuique annotationi nomen ſui auctoris, literis quidem maiuſculis & ferientibus oculos, adſcribendi; niſi quod noſtras eo ipſo ſatis ſignatas putabamus, ſi nullum nomen adſcriptum haberent. Qua in re moleſtum nobis*

laborem compendii poteramus facere, & ſumtum Bibliopolae non mediocrem, ſi illo more, quem temere v. g. in Iulio Caeſare Iungermannus, Henninius in Iuvenale, uno tenore poni iuſſiſſemus, primo Beroaldi obſervationes, tum explicationes ſuarum caſtigationum Victorii, & ita Scaligeri, Urſini, Pontederae, lucubrationes. Nempe lectoris commoditati iſtuc datum eſt, quos labore, ſumtu, moleſtia, & ut nunc apparet, invidia noſtra adiuvimus. Quod ſi ſeparatim ſua edi iuſſiſſet vir clariſſimus, a laetis ac triumphantibus hoc ipſi datum eſſet.

Ex eodem fonte eſt, quod ſequitur, Tabulas ipſarumque explicationes (*quae libro tertio Columellae praemiſſae ſunt*) *eo animo* diſtribuit, ut non noſtra, ſed Geſneriana exiſtimarentur. Non nulla itaque praemiſit, deinde noſtra annexuit nullo intervallo aut indice ſeparata. Quamobrem qui meum nomen in extremis legerit, id a nobis tantum; reliqua ſine nomine a Geſnero prodita reputabit. *Quin qui morem ac legem libri ſupra expoſitam intelliget, is putabit, illam praemiſſam noſtram animadverſiunculam, cui nomen meum apponere neglectum eſt, (quia alias, ultimum locum tenentibus meis obſervationibus, illud apponi, quemadmodum modo monui, non ſolebat) etiam eſſe Pontederae, cuius illum tanto minus pudere debet, quod ea continet, quae ipſe quoque obſervavit. Et ita cohaeret tabularum illa explicatio, ut oporteat non luſcum ſed caecum, non feſtinantem ſed ſtupidum & paene furioſum videri, qui de illa Geſnero aliquid attribuat: quod quidem genus hominibus ego auctor videri tabularum non opto.*

Illud plane non intelligo, quod ſequitur, de ſuis vero *nihil niſi* ampla forma, & magnifice exornatum edendum fuit. *Praefatio noſtra, ſi huc forte reſpexit, pro more maioribus eſt literis expreſſa, reliqua ita aequalia, ita ſimilia, ut, quid ſibi velit accuſatio iſta, nullo modo comminiſcar. Sequitur grave crimen.* Tum a magno illo ruſtico apparatu, quae a nobis reſtituta ſunt, ad ruſticos auctores intelligendos maxime attinentia, reiecit; ubi enim *ſeges*, ut nos explicavimus; ubi *arvum*; ubi *origa* & *auriga*; ubi *focus* & *foculus*; ubi *capiuntur* priſca ſignificatione & *praecipio*; ubi *ſictores* & reliqua a *ſico* pro *ſeco*; ubi *ſerarius*; ubi *articularius*; ubi *curia* pro *coenaculo*; ubi tot alia? *Cum haec legerem, putabam amiſſum aliquid eſſe, non perveniſſe ad me omnia viri doctiſſimi in ruſticos commentaria. Nam culpa mea nihil ſubtractum, ſatis certus eram. Sed cum de* ſegete *ipſa mihi memoria ſubiiceret, cum ſcirem in ultima Fabri editione laudatum a me illo nomine Pontederam, lubuit quaerere,*

licet non ſine temporis iactura, cum loca neque hic indicata ſint. Sed inveni ſuis locis praeter unum omnia. Nempe ea, quae ſtatim ad manus fuerant, ſub ipſo contexto orationis, ut de Segete *&* Arvo *ad Varr. 1, 29, 1; reliqua in Addendis, quae ſerius venerant:* Origa *&* auriga *Varr. 2, 7, 8;* Focus *&* foculus *Cat. 76, 4;* Capiuntur *&* praecipio *Cat. 142;* Sictores *&* ſico *Cat. 144, 3;* Serarius *Cat. 150, 2;* Articularius *Cat. 157, 8. Ubi* curia *pro* coenaculo *lateat, non habeo iam dicere: culpa quidem mea, dolo volebam dicere; culpam enim quis praeſtare omnem poteſt? literam unam Pontederae abeſſe nego. De compendiis quibuſdam lectorum in gratiam, vel emtorum potius admiſſis, in praefatione cauſa dicta eſt, quam aliis me probaſſe, ſat exploratum habeo.*

Quod deinde dicitur Hieronymus Lagomarſinius XC *varietates in Columellae lib. 2, 2, notatas e Politiani libro protuliſſe, quibus careat Lipſienſis editio, fieri poteſt: neque meum eſt praeſtare quidquam, praeter hoc, quae* Henrici Brenkmanni *ſtudio deſcripta Florentiae & ad Thomam Fritſchium miſſa ſunt, ea diligenter & cum fide repraeſentata eſſe. Adhuc nihil dictum eſt contra Geſnerum, in quo non iniuriam illi factam videant, quicunque aperire oculos voluerint. Graviora ſuperſunt.* Nemini perſuadere poterit Geſnerus, *de Marani ſententia, quam a parte probat Pontedera*, ea ſe inveniſſe primumque excogitaſſe, quae a Pontedera Lipſiam miſſa inter manus habebat. Quis enim ante illum de Creſcentio in illa re ſomniavit unquam? Quis de Catonis libro, Catoniana omnia eſſent an contra, a quo eſt ante Pontederam oſtenſum? Quis de Columellae volumine *de arboribus* inſcripto ea, quae tu collegiſti, meditatus eſt? *Quaſi vero mirum eſſet, duo homines ab ingenio & literis non deſtitutos, hoc agentes diligenter, cum eadem ſubſidia habeant, videre idem. Quin ille ipſe veri character eſt, ſi idem pluribus videatur. Ceterum viam unumquemque noſtrum ſuam iviſſe, apparebit, ſi quis tanti putet noſtras utriuſque commentationes inſpicere & inter ſe comparare. Pauca moneamus de ſingulis. De Creſcentio, ut bona fide & quaſi teſtis circumſpectius agam, non auſim poſt* XV *annorum intervallum, neque dicere, neque negare, primam illius notitiam a me deberi vel Pontederae, vel Morgagno. Sed hoc ſcio, me in Bibliotheca, quam curabam, Vinarienſi reperiſſe exemplar illud ipſum, cuius in Catalogo ruſticis praemiſſo mentionem feci, in quo cum viderem crebram Catonis & Varronis & Palladii mentionem, & ipſe ſatis otii non haberem, dedi librum* Io. Rodolpho Engavio, *diſcipulo tum*

meo, iam anteceſſori apud Ienenſes praeclare merenti, ab eoque petii, ut ubicunque triumvirorum alicuius mentionem videret fieri, locum ipſum diligenter quaereret, & quo libro, capite, particula inveniretur, ſcriberet in margine libri, verba autem ex illis ſumta ſubductis lineis ſignaret: quod alacriter, ut erat ardens, ſi gratificari mihi poſſet, ab illo perfectum ſummam mihi commoditatem conferendi illos locos praeſtitit. Porro monumentum illud diligentiae Engavii ſervat adhuc Bibliotheca Vinarienſis; vivit autem, & diu, quaeſo, vivat ipſe Engavius, *quem mendacii mei conſcium habere nolim. De Catone, & Columellae libro qui potuit me fugere, niſi peponem pro corde haberem? qui familiariter per plures annos in illis verſarer, qui in Lexicon illud ruſticum referrem illorum formulas, qui componerem hinc ſcriptores inter ſe, hinc ſecum ipſo unumquemque, hinc omnes cum Plinio: qua in re meis me oculis uſum, docet ipſa illa allegandi ratio, qua nemo ante me uſus eſt, ipſa illa adſcripta loca parallela demonſtrant. Igitur nunquam mihi in mentem venit gloriari, tanquam viderim aliquid in Catone & Columellae de arboribus libro: ſed ſtupidum me putarem, & obtuſum, ſi non vidiſſem Catoniani libri hinc defectus, hinc interpolationes, Columelliani autem operis praelectionem repetitam. Si alii ante nos haec non viderunt, non ingenium illis defuiſſe puto, ſed hoc, quod in praefatione ruſticorum memoravi, quod deſultoriam nimis operam navare ſolent libris antiquis plerique, quod non uno tenore legunt, non contrahunt cum iis penitiorem velut familiaritatem. Haec tu,* Reitzi *praeſtantiſſime, vere a me dici eo facilius ſenties, quo plura tibi vel hic ipſe noſter Lucianus ſuppeditavit eius rei ſpecimina. Si tamen ſubdolus hic fui, ſi invadere gloriam alienorum inventorum volui, ſi porro conſilio omittere Pontederae alias obſervationes auſus ſum: quis me ſtupor, aut quae religio tenuit, quo minus ea omitterem, in quibus illa inventa hecatombe digna Pontedera propoſuit? Quis non furem rideat, qui in divitem domum abſente per multa millia paſſuum domino ubi irrepſit, & ſatis temporis habuit ſuo arbitratu optima quaeque eligendi, deinde ſcruta quaedam ſecum auferat, pretioſa monilia, & auri ſiſcos intactos relinquat? Talis ego profecto, tam aſtutus Autolyci de gente fur ſum, ſi ea ſubducere volui, de quibus ſupra dictum eſt; publicari autem cum nomine Pontederae curavi, & ad ea inſuper lectorem remiſi, quibus ſuppreſſis mihi tribuere pulchra quaedam inventa in ſolidum poteram. Ad ſummum crimen accedo, in quo commotiorem fuiſſe moderatum alioquin virum, res ipſa loquitur, id eſt verba, quibus utitur p. 465:*
At enim in nos *dicaculus* evaſit, noſtraque, eius fidei tra-

dita & commiſſa, ut ederentur, temere habuit, *immiſcuit*; dictis perſtrinxit & carpſit, eorum vim infirmare & diſſolvere conatus, quod nemo ſuſpicatus eſſet, quia *ſacra* & intemerata eſſe oportebat? *In his omnibus nihil agnoſco, niſi illud* immiſcuit. *Nempe, ſi id crimen eſt, fateor, me reliquorum hominum eruditorum, Victorii, Scaligeri, ceterorum annotationibus ea, qua ſupra dictum eſt, ratione cogitata Pontederae* immiſcuiſſe. *Male id factum, ſi invito Pontedera factum eſt. Tu quidem, mi* Reitzi, *vel non iuranti mihi facile credis, me maluiſſe ſimpliciter tradere typographis Pontederae obſervationes, quam curare ſingulatim deſcriptae ut ſuis quaeque locis inſererentur. Reliqua vana ſunt: & poſſem ego, ſi* dicaculo *eſſe mihi luberet, hic pluſcula reponere. Cogita hoc unum,* Reitzi, *ſi mihi in mentem veniret tibi obiicere, dolo tuo omiſſa eſſe, quae tu ſuo loco poſita eſſe e veſtigio poſſes demonſtrare; ſi quererer mihi ſubrepta, in quibus tu eadem tibi in mentem veniſſe oſtendis, ſi indignarer a te reprehenſas eſſe annotationes quaſdam meas, ſi ea in re ita eſſem diſertus, qualem modo virum clariſſimum audivimus: ecquid de me cogitares, diceres, ſcriberes? Sed nimirum ſatis, ac plus forte quam ſatis erat, datum eſt famae meae, cui obeſſe poterat Epiſtola cl.* Pontederae, *ſi plane eam ſilentio praetermiſiſſem. Obeſſe autem, ſcio, nihil poterit apud eos, qui conferre inter ſe & meam & viri doctiſſimi rationem voluerint, potuerintque. Examen quidem & iudices acerrimos adeo non refugio, ut potius optarim, ſedere Caſſiana quoſdam ſeveritate, & ſatis eoſdem rerum de quibus agitur peritos. Si ceteroquin in his epiſtolis deprehendero, & ſpero me inventurum pluſcula, quae prodeſſe ruſticis noſtris cenſeam, (maiorem quidem partem, praeter laborioſas de anno veteri diſputationes, nos iam habere puto) diligenter curabo, ut illa utilia eſſe queant pluribus, hoc eſt, ut repetendae ruſtici operis editioni inſerantur, honoſque habeatur eorum auctori, cui, ſi in me fuit iniquior, non ideo ſubtrahendae ſunt gratiae, & laus, quae ob rem bene geſtam ipſi debetur. Quin acerbitatis & contentionis omnis adeo ipſa quoque veſtigia tollere conabimur, ſtudebimuſque honeſtiſſimam ex hoc certamine palmam aequitatis humanitatiſque referre, ut fruantur per nos poſteri utriuſque ingenio & induſtria, litem interceſſiſſe ne quidem ſuſpicentur. Hoc Pontederae bellum, hoc ſi quis alius pugnare mecum velit, denuntio.*

Verum hic addere lubet de accuſatione, qua in Commentario ad Lucanum petitus ſum a viro, cuius ego doctrinam & merita ſemper feci, ut merebantur, maximi. Inſimulatus ſum quaeſiviſſe *in ſummi, dum viveret, viri obſervatis ad Quinctilianum* quod reprehenderem. *Ab hac malignitate cum abeſſe mores meos nove-*

rim, etiam famam meam liberari equidem cupio. Sed cum graviter aegrotante, deinde mortuo, contendere indecorum amicis & mihi videbatur. Igitur haec ſilentio contrivi, neque unquam ulciſcar; niſi provocatus ab his, qui Virgilium ipſius curant: tum enim cogar oſtendere, quam non quaeſierim quod reprehenderem, ſed quae ultro ſe obtulerint, ut ſumus homines, peccata, ea me ſedulo, uti decebat literas noſtras, uti poſtulabat, quam profitemur, humanitas, texiſſe. Non ego deprecor, quo minus vel Burmannus, aliique acerbam etiam cenſuram in ſcripta a me exerceant, ne iniqua quidem de ingenio, de doctrina, de laboribus meis, iudicia deprecor; nunquam, ubi de hiſce agetur rebus, contendam ultra, niſi ſi forte illuſtrari ſententia aliqua mea poſſit: quin beneficio me affectum profitebor ab eo, ſi quis meas mihi aberrationes vel placide, vel ſuperbe etiam oſtenderit; Beneficium, inquam, interpretabor, quamquam non ex diſciplina Senecae. Magis enim mihi placet Platonici Timaei illud, Ἀλλὰ τῷ τοῦτο ἐλέγξαντι, καὶ ἀνευρόντι δὲ μὴ οὕτως ἔχον, κεῖται φίλια τὰ ἆθλα. Sed cum nihil mihi pudore, candore, ingenuo animo, maius videatur aut carius; cum mihi conſcius ſim, quanto laudem illam ſtudio conſecter; non eſt mihi committendum, ut eam quiſquam tacente me mihi ereptum eat; quoties nempe in manu mea eſt, iniquitatem accuſationis oſtendere. Si quis tamen, ubi feci omnia, maledicere, de animo, de conſilio meo exiſtimare, h. e. divinationem ſibi arrogare iniuſtam & ridiculam voluerit: meum erit ea contemnere, & a conſcientia & animi tranquillitate petere, quam aliis obnoxiam non eſſe oportet, felicitatem. Haec galea nobis, hic clypeus, hic thorax erit: gladio enim utemur nunquam, certe non niſi ad repellendum. Ceterum apud te iſta diſputata, Reitzi humaniſſime, aegre non feres, arbitrum idoneum talium negotiorum, in fronte operis, quod poteſt hanc noſtri conſilii ſignificationem ferre ad omnes, quibus probari illud cupio, quodque duraturum videtur cum ipſis literis. Haec igitur non dimittenda erat opportunitas. Dixi, quae volebam, de Luciano & de me etiam. Quod ſupereſt, te rogo, vir doctiſſime, ut quae inter nos contracta eſt Luciani occaſione notitia, eam coaleſcere in amicitiam, ſi non indignum me exiſtimas, patiare. Gottingae XV a Kalend. Febr. CIↃ IↃ CC XLIII.

LECTORI BENEVOLO

S. D.

TIBERIUS HEMSTERHUIS.

Cum primum ad Lucianum expoliendum aggrederer, comparatis rebus neceſſariis, quibus eram haud ſane contemnendis inſtructus, id praecipue mearum eſſe partium duxi, ut doctis peritiſque literarum antiquarum hominibus diligentiae meae fideique adhibitae ratio conſtaret. Verſatus in hoc labore qua poteram attentione animi notas, easque ſaepe luculentiores, certe ſatis verboſas, perduxi ad finem Ἐπισκοπούντων· *qua quidem in re ingenio meo nonnihil indulgere malui, quam multo faciliorem & nimis ieiunam brevitatem conſectari. Non itaque refugi voces aliquas paulo retruſiores loquendique formulas uberius explicare, & quaedam paſſim interſerere, quae non nimis videbantur ab inſtituto abhorrere: quod dum ago, haud raro contigit, ut aliis etiam ſcriptoribus, qua corrigendo, qua ſenſus eorum ignoratos enodando, prodeſſe fuerim conatus. Quid autem quantumque, & an quidquam ſtudio noſtro Lucianus debeat, iudicium aequi lectoris facio. Ad eum, quem ſupra dixi, locum poſtquam perveneram, res ita tulit, ut conſultius exiſtimarem operae ſuſceptae curam deponere, & curſu interrupto aliis lampada non invitus traderem. Ex illo tempore anni plures effluxerunt, quibus equidem, quid Luciano fieret, ad me pertinere non putavi. Nunc, cum fauſto pede in publicum eſt proceſſurus, temperare mihi non potui, quin lectoris in gratiam, ne quid a me commiſſum ipſi officeret, olim ſcripta repeterem, &, quae videbantur emendationis indigere, paucis enotarem. Huc eo magis ſum impulſus, quod* Io. Matth. Geſnerus, *vir ut excellenti doctrina multiſque rebus probata praeditus, ſic, quod ego non minoris aeſtimo, omni humanitate perpolitus, literis ad me datis ea perſcripſiſſet, quae Luciani intereſſe arbitrabar, ne privatis chartis premerentur. De verſione vero illius, quam curavi, Lucianeae partis hoc unum admonere reſtat, eam a me fuiſſe con-*

ſectam in multis prorſus novam: in aliis, praeſertim in Nigrino, Moſis Solani *viri doctiſſimi ſervata eſt paene integra, niſi quid aliud vel ſenſus Luciani manifeſtus, vel verba eius ex Codd. mutata poſtularent. Timonis tota eſt* Tanaquilli Fabri, *hominis ingenio ſimul & eruditione praeſtantiſſimi, qua melior, ſi univerſam ſpectes, dari vix poterat. Haec ideo non praeterire operae videbatur pretium, ne quis me cogeret ad praeſtandum, quod ab aliis forte fuiſſet admiſſum. Vale.*

TESTIMONIA QUAEDAM
DE
LUCIANO.

PHOT. *cod.* 128: Ad ſtilum quod attinet, longe optimus: dictione uſus ſignificante ac propria, quae efficax dicendi genus decet. Diſtinctionis ad haec, atque puritatis, aeque ut perſpicuitatis, & aptae magnitudinis, ſi quis alius, perſtudioſus eſt. Compoſitionem quoque adeo commode concinnat, ut lector credat, non ſe orationes legere, ſed iucundum aliquod carmen, ſine manifeſto cantu, audientium auribus inſtillari.

Eraſm. Epiſt. L. 29, *Ep.* 5, *in Luciani Somnium: Omne tulit punctum* (ut ſcripſit Flaccus) *qui miſcuit utile dulci.* Quod quidem aut nemo, mea ſententia, aut noſter hic Lucianus eſt aſſecutus; qui priſcae comoediae dicacitatem, ſed citra petulantiam referens, Deum immortalem! qua vafricie, quo lepore perſtingit omnia, quo naſo cuncta ſuſpendit, quam omnia miro ſale perfricat, nihil vel obiter attingens, quod non aliquo feriat ſcommate, praecipue philoſophis infeſtus, atque inter hos Pythagoricis potiſſimum, ac Platonicis ob praeſtigias: Stoicis item propter intolerandum ſupercilium, hos punctim ac caeſim, hos omni telorum genere petit; idque iure optimo: quid enim odioſius, quid minus ferendum, quam im-

probitas virtutis nomine perſonata? Hinc illi *Blaſphemi*, hoc eſt, maledici vocabulum addidere; ſed hi nimirum, quorum ulcera tetigerat.

Idem ibid. Tantum obtinet in dicendo gratiae, tantum in inveniendo felicitatis, tantum in iocando leporis, in mordendo aceti; ſic titillat alluſionibus, ſic ſeria nugis, nugas ſeriis miſcet; ſic ridens vera dicit, vera dicendo ridet; ſic hominum mores, affectus, ſtudia, quaſi penicillo depingit, neque legenda, ſed plane ſpectanda oculis exponit, ut nulla comoedia, nulla ſatyra cum huius Dialogis conferri debeat, ſeu voluptatem ſpectes, ſeu ſpectes utilitatem.

Io. Benedictus in praef. Luciani: Nunc ſupereſſet, ut aliqua commendatione Lucianum cohoneſtarem, niſi ſic, actum ab aliis multis, agerem. Et certe quid opus eſt, ut poſt illos repetam, eum eſſe Atticae eloquentiae exemplar ſincerum, ſumma dicendi feſtivitate, magna rerum varietate, magna ſcientia, multaque doctrina clarere? Hic ſi res ſerias tractat, fit gravis: ſi iocoſas, feſtivus: ſi praecipit, ſi monet, ſi mordet, eſt prudens, eſt lenis, eſt aſper: ſi orator cauſam agit, eſt facundus, acutus, ſolidus. Denique adeo foecundo flexilique valet ingenio, ut veluti Proteus omnes formas, veluti Chamaeleon omnes orationis colores ſuſcipiat: varioque ſtili penicillo varia argumenta explanet, dum in gravibus exſurgit ſublimis, in tenuibus incedit humilis, in mediis inter utrumque dicendi genus fertur medius: ſemper ſacrificat perſpicuitati: ſicubi lubet obſcuritatem affectare, dextre id facit. Ex quibus conſtat, nullum eſſe auctorem, quo commodius uti poſſit, quicunque Graece diſcere ſtudebit. Hic, ſi locos recte deligas, tironibus eſt facilis, provectioribus

accommodus, Graeca lingua iam plene imbutis utilis. Hinc florentiſſimis Europae gymnaſiis commendatiſſimus, ut ex eo ſtudioſa iuventus, tanquam ex fonte, purum Graeciſmum hauriret: illique aliorum, qui in ſcholis praelegi ſolent, auctorum fabulis ſcatentium, amplus & planus eſſet commentarius: & ex varietate ſcriptorum πολυτρόπου hominis huius, apud quem nulla fere res eſt, quae non veniat in ſermonem, Graece loquendi formularum flores decerperet. Quae cum citra controverſiam ita ſint, omne punctum tulit Lucianus, qui utile dulci miſcuit: dignus profecto, quem omnis φιλόμουσος amet, quem alioqui impium vel pius non dedignetur, ſiquidem puris omnia pura, qui ceu Ponticae apes, mel dulciſſimum ex amariſſimo abſinthio conficiunt. Age ergo quicunque ſeria, quicunque iocoſa quaeris, hic invenies, quod animum tuum quocunque tandem modo affectum refocillet, ſive te domi haerentem, ſive ruri verſantem, ſive peregre euntem, politiſſimi auctoris lectione recreare cupies. Hic inter agrorum ſata laeta, rerum omnis generis ſegetem tibi ſuppeditabit: in horto florido, rhetoricorum florum varias coronas nectet: in viridi & irriguo prato, perenni eloquentiae ſcaturigine, & limpidis facundiae rivis te recreabit. Denique magno parvove ſub lare degentem, moribus tuae ſorti convenientibus, nunc ſalſa dicacitate vitia mordendo, nunc merita laude virtutem extollendo, nunc recta praecipiendo, te informabit.

Alia de Luciano iudicia vid. ſupr. in Diſſert. de eius vita.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ
ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ
ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝΥΠΝΙΟΥ, ΗΤΟΙ, ΒΙΟΣ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἄρτι μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν, ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσηβος ὤν· ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μετὰ τῶν φίλων, ὅ, τι καὶ διδάξαιτό με. Τοῖς πλείστοις οὖν ἔδοξε παιδεία μὲν καὶ πόνου πολλοῦ, καὶ χρόνου μακροῦ, καὶ δαπάνης οὐ σμικρᾶς, καὶ τύχης δεῖ-

ΣΧΟΛΙΑ.

1 ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ.) Οὕτως ἐν τῷ Πῶς δεῖ ἱστορίαν, (c. 24.) καὶ ἐν τῷ Λούκιος, ἢ Ὄνος, περὶ πατρὸς αὐτοῦ καὶ πατρίδος· καὶ ἐν τῷ τέλει τῆς Ἀπολογίας (A. μισθ. c. 15.) καὶ Ψευδομάντι· (c. 55.) Περὶ ἠθῶν αὐτοῦ ἐν τῷ Δικαστήρια· περὶ δὲ λέξεως καὶ λόγων αὐτοῦ ἐν τῷ Ζεῦξις, καὶ ἐν τῷ Πρὸς τὸν εἰπόντα Προμηθεύς. Ὅρα καὶ περὶ Ἀσσυρίας θεοῦ (c. 60.) καὶ ἐν τῷ Ἁλιεὺς ἢ Ἀναβιοῦντες. Collectenea Galei.

5 Φοιτῶν) Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ φοιτᾷν· οὕτω καὶ τὸ γλύφων, ἀντὶ τοῦ γλύφειν. C. G.

7 Διδάξαιτό με.) Διδάσκομαί τινα, εἰς διδάσκαλον πέμπω μαθησόμενον. V.

LUCIANI SAMOSATENSIS
DIALOGI.

DE SOMNIO, SEU, VITA LUCIANI.

Nuper admodum cum deſiiſſem in ſcholas ventitare, jam pubertati proximus, tum pater conſilium inire cum amicis, quid me doceret. Pleriſque igitur eruditio viſa fuit & labore multo, & longo tempore, & ſumtu non exiguo,

σθαι λαμπρᾶς· τὰ δὲ ἡμέτερα μικρά τε εἶναι, καὶ ταχεῖάν τινα τὴν ἐπικουρίαν ἀπαιτεῖν. Εἰ δέ τινα τέχνην τῶν βαναύσων τούτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκοῦντα παρὰ τῆς τέχνης, καὶ μηκέτι οἰκόσιτος εἶναι, τηλικοῦτος ὤν· οὐκ εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων ἀεὶ τὸ γιγνόμενον.
2 Δευτέρας οὖν σκέψεως ἀρχὴ προὐτέθη, τίς ἀρίστη τῶν τεχνῶν, καὶ ῥάστη ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέπουσα, καὶ πρόχειρον ἔχουσα τὴν χορηγίαν, καὶ διαρκῆ τὸν πόρον. Ἄλλου τοίνυν ἄλλην ἐπαινοῦντος, ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τὸν θεῖον ἀπιδών, (παρῆν γὰρ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἄριστος ἑρμογλύφος εἶναι δοκῶν, καὶ λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα εὐδόκιμος) οὐ θέμις, εἶπεν, ἄλλην τέχνην ἐπικρατεῖν, σοῦ παρόντος· ἀλλὰ τοῦτον ἄγε, δείξας ἐμέ, καὶ δίδασκε παραλαβὼν λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ

& fortuna indigere ſplendida: reculas autem noſtras tum tenues eſſe, tum promtum quoddam ſubſidium poſtulare. Sin aliquam vilium iſtarum artium, quae manu conſtant, edidiciſſem, primum me quidem ipſum ſtatim inde habiturum, quo vitam tuear, neque amplius domi coenaturum [paternae menſae gravem] id aetatis: dein non diu fore, quin patrem ſim hilaraturus, allato uſque, quod mihi natum erit mercedis. Ergo ſecundae deliberationis initium eſt propoſitum, quae optima ſit artium, & ad ediſcendum facillima, & homini libero conveniens, & expedito ſumtu parabilis, & quaeſtu commodo. Alio aliam commendante, ut cuiuſque ſenſus aut experientia ferebat, pater ad avunculum converſus, (aderat enim maternus avunculus, qui optimus eſſe ſtatuarius videretur, & poliendis lapidibus in primis laudatiſſimus) fas non eſt, inquit, aliam artem primas tenere, te praeſente: quin tu illum ducito, me de-

συναρμοστὴν, καὶ ἑρμογλυφέα· δύναται γὰρ καὶ τοῦτο, φύσεως γε, ὡς οἶσθα, ἔχων δεξιῶς· ἐτεκμαίρετο δὲ ταῖς ἐκ τοῦ κηροῦ παιδιαῖς. ὁπότε γὰρ ἀφεθείην ὑπὸ τῶν διδασκάλων, ἀποξέων ἂν τὸν κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ καὶ νὴ Δί' ἀνθρώπους ἀνέπλαττον, εἰκότως, ὡς ἐδόκουν τῷ πατρί· ἐφ' οἷς παρὰ μὲν τῶν διδασκάλων πληγὰς ἐλάμβανον· τότε δὲ ἔπαινος εἰς τὴν εὐφυΐαν καὶ ταῦτα ἦν· καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας, ὡς ἐν βραχεῖ μαθήσομαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς
πλαστικῆς. Ἅμα τε οὖν ἐπιτήδειος ἐδόκει ἡμέρα τέχνης 3
ἐνάρχεσθαι, κἀγὼ παρεδεδόμην τῷ θείῳ, μὰ τὸν Δί' οὐ σφόδρα τῷ πράγματι ἀχθόμενος· ἀλλά μοι καὶ παιδιάν τινα οὐκ ἀτερπῆ ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς τοὺς ἡλικιώτας ἐπίδειξιν, εἰ φαινοίμην θεούς τε γλύφων, καὶ ἀγαλμάτιά τινα μικρὰ κατασκευάζων ἐμαυτῷ τε, κἀκείνοις, οἷς προῃρούμην. Καὶ τόγε πρῶτον ἐκεῖνο

monſtrans, tuamque in curam receptum effice lapidum artificem bonum, & coagmentatorem, ac ſtatuarium: poteſt enim, idque ingenio praeditus, ut noſti, dextro. Scilicet argumentum capiebat ab iſtis e cera ludicris: nam dimiſſus a magiſtris, deraſa cera, boves aut equos, aut, ita me Iuppiter amet, homines effingebam, ſcitule, ut videbar patri: ob quae quidem a magiſtris vapulabam; at tunc ad ingenii felicis laudem & iſta quoque pertinebant: quare bona tenebantur de me ſpe, fore ut brevi artem diſcerem, idque ex iſta fingendi dexteritate. Simul igitur atque idonea videbatur dies arti auſpicandae, committebar avunculo, rem haud ſane quam valde gravatus: quin & ludum quendam non iniucundum mihi videbatur habere, & ad aequales oſtentationem, ſi Deos ſculperem, & ſimulacra quaedam parva concinnarem mihimet ipſe, & quibus vellem. Tum primum illud, & quod ſolet incipientibus, contigit: ſcal-

καὶ σύνηθες τοῖς ἀρχομένοις ἐγίγνετο· ἐγκοπέα γάρ
τινά μοι δοὺς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ἠρέμα καθικέσθαι
πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπὼν τὸ κοινὸν, Ἀρχὴ δέ
τοι ἥμισυ παντός. Σκληρότερον δὲ κατενεγκόντος ὑπ᾽
ἀπειρίας, κατεάγη μὲν ἡ πλάξ· ὁ δὲ ἀγανακτήσας,
σκυτάλην τινὰ κειμένην πλησίον λαβὼν, οὐ πρᾴως,
οὐδὲ προτρεπτικῶς μου κατήρξατο, ὥστε δάκρυά μοι
4 τὰ προοίμια τῆς τέχνης. Ἀποδρὰς οὖν ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν
οἰκίαν ἀφικνοῦμαι, συνεχὲς ἀνολολύζων, καὶ δακρύων
τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπόπλεως· καὶ διηγοῦμαι τὴν σκυτά-
λην, καὶ τοὺς μώλωπας ἐδείκνυον. καὶ κατηγόρουν πολ-
λήν τινα ὠμότητα, προσθεὶς, ὅτι ὑπὸ φθόνου ταῦτα
ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβάλωμαι κατὰ τὴν τέχνην.
Ἀγανακτησαμένης δὲ τῆς μητρὸς, καὶ πολλὰ τῷ ἀδελ-
φῷ λοιδορησαμένης, ἐπεὶ νὺξ ἐπῆλθε, κατέδαρθον ἔτι
5 ἔνδακρυς, καὶ τὴν νύχθ᾽ ὅλην ἐννοῶν. Μέχρι μὲν δὴ τού-

3 Ἀρχὴ δέ τ. ἥ. π.) Ἡσιόδου τοῦτο, καὶ Ἀριστοτέλους ἐν ά Προβλημ. καὶ Πολιτικῶν πέμπτῳ· αὐτὸς δὲ Λουκ. ἐν Ἑρμοτίμῳ. C. G.

9 Ἀνολολύζων) ἄλλως γράφεται ἀναλύζων. C. G.

pro mihi dato avunculus iuſſit leniter perſtringere tabulam in medio iacentem, addens vulgatum illud, *Dimidium facti, qui coepit, habet*: me vero durius impingente prae imperitia, confracta eſt tabula. Ille indignatus, ſcutica, quae ſub manu erat, capta, haud placide, neque adhortantis more me initiavit, ſic ut lacrimae mihi prooemium eſſent artis. Hinc ergo me domum proripio, crebros ſingultus ducens, lacrimiſque oculos oppletus: commemoro ſcuticam, vibicibuſque oſtenſis, & incuſata multa quadam [avunculi] crudelitate, adieci, haec illum ex invidia feciſſe, [metuentem] ne arte ſe ſuperarem. Indigne ferens mater cum multa fratri dixiſſet convicia, ego primis tenebris obdormivi adhuc in lacrimis, totamque noctem cogitabundus. Hacte-

των γελάσιμα, καὶ μειρακιώδη τὰ εἰρημένα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐκέτι εὐκαταφρόνητα, ὦ ἄνδρες, ἀκούσεσθε, ἀλλὰ καὶ πάνυ φιληκόων ἀκροατῶν δεόμενα· ἵνα γὰρ καθ' Ὅμηρον εἴπω, Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος, Ἀμβροσίην διὰ νύκτα, ἐναργὴς οὕτως, ὥστε μηδὲν ἀπολείπεσθαι τῆς ἀληθείας· ἔτι γοῦν καὶ μετὰ τοσοῦτον χρόνον τάτε σχήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, καὶ ἡ φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων ἔναυλος· οὕτω σαφῆ πάντα ἦν. Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν 6
χεροῖν εἷλκόν με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως καὶ καρτερῶς· μικροῦ γοῦν με διεσπάσαντο πρὸς ἀλλήλας φιλοτιμούμεναι· καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἂν ἡ ἑτέρα ἐπεκράτει, καὶ παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχέ με. ἄρτι δὲ ἂν αὖθις ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἰχόμην. ἐβόων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα, ἡ μὲν, ὡς αὐτῆς ὄντα με κεκτῆσθαι βούλοιτο· ἡ δὲ, ὡς μάτην τῶν ἀλλοτρίων ἀντιποιοῖτο. ἦν δὲ ἡ

4 Ἐνύπνιον) τ. κατὰ ὕπνον. C. G.

nus quidem, quae dixi, ridicula ſunt & puerilia: quae vero deinceps conſequuntur, non iam contemtu digna, o viri, accipietis, ſed talia, quae valde diligentes auditores requirant: ut enim cum Homero dicam, Divinum mihi ſecundum quietem venit inſomnium almam per noctem, tam clarum, ut nihil abeſſet a veritate: quare poſt tantum tempus ſpecies rerum viſarum in oculis uſque inhaeret, & ſonus auditorum auribus inſonat; tam erant omnia manifeſta. Duae mulieres prehenſis manibus me utraque ad ſe trahebant vehementer ſane & valide, ſic ut parum abeſſet, quin me diſcerperent illo mutuo contendendi ſtudio: namque modo haec ſuperior paene me totum habebat, modo rurſus ab altera tenebar. Interea vociferabantur invicem ambae: haec, eam me ſuum poſſidere velle; illa, fruſtra res alienas iſtam ſibi vindicare. Erat autem una ope-

μὲν ἐργατικὴ, καὶ ἀνδρικὴ, καὶ αὐχμηρὰ τὴν κόμην, τὼ χεῖρε τύλων ἀνάπλεως, διεζωσμένη τὴν ἐσθῆτα, τιτάνου καταγέμουσα, οἷος ἦν ὁ θεῖος, ὁπότε ξέοι τοὺς λίθους· ἡ ἑτέρα δὲ μάλα εὐπρόσωπος, καὶ τὸ σχῆμα εὐπρεπὴς, καὶ κόσμιος τὴν ἀναβολήν. τέλος δ᾽ οὖν ἐφιᾶσί μοι δικάζειν, ὁποτέρᾳ βουλοίμην συνεῖναι αὐτῶν. προτέρα δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνδρώδης ἔλεξεν·

7 *Ἐγὼ, φίλε παῖ, Ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμὶ, ἣν χθὲς ἤρξω μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι καὶ συγγενὴς οἴκοθεν· ὅ, τε γὰρ πάππος σου (εἰποῦσα τοὔνομα τοῦ μητροπάτορος) λιθοξόος ἦν, καὶ τὼ θείω ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι᾽ ἡμᾶς. εἰ δὲ θέλοις λήρων μὲν καὶ φληνάφων τῶν παρὰ ταύτης ἀπέχεσθαι, δείξασα τὴν ἑτέραν, ἕπεσθαι δὲ καὶ συνοικεῖν ἐμοὶ, πρῶτα μὲν θρέψῃ γεννικῶς, καὶ τοὺς ὤμους ἕξεις καρτεροὺς, φθόνου δὲ παντὸς ἀλλότριος ἔσῃ, καὶ οὔποτε ἄπει ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν, τὴν πατρίδα καὶ τοὺς οἰκείους καταλιπών· οὐδὲ*

raria, virilis, ſqualida coma, manibus callo plenis, ſuccincta veſtem, calce referta, qualis erat avunculus, cum poliret lapides: altera vero facie valde formoſa, habitu decora, atque eleganti veſtitu. Tandem ergo mihi permittunt arbitrari, utri malim adeſſe. Prior autem inculta illa & virilis ſic eſt locuta: Ego, care puer, ars ſum Statuaria, quam heri coepiſti diſcere, & domeſtica tibi & cognata genere: etenim & avus tuus, (matris ipſo nomine patrem appellabat) lapidum erat ſculptor, & avunculi utrique magnam ſunt adepti laudem ex nobis. Siquidem optes nugis & quiſquiliis, quas illa praebet, abſtinere, (monſtrabat alteram) & me ſectari mecumque degere, primum tu quidem aleris firmo cibo, & humeros habebis robuſtos; ab omni autem invidia eris alienus, neque unquam abibis in peregrinas regiones, patria familiaribuſque relictis: nec te

ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονταί σε πάντες. Μὴ μυσαχθῇς δὲ 8
τοῦ σώματος τὸ εὐτελὲς, μηδὲ τῆς ἐσθῆτος τὸ πιναρόν·
ἀπὸ γὰρ τῶν τοιούτων ὁρμώμενος καὶ Φειδίας ἐκεῖνος
ἔδειξε τὸν Δία, καὶ Πολύκλειτος τὴν Ἥραν εἰργάσατο,
καὶ Μύρων ἐπῃνέθη, καὶ Πραξιτέλης ἐθαυμάσθη·
προσκυνοῦνται γοῦν οὗτοι μετὰ τῶν θεῶν. εἰ δὴ τούτων
εἷς γένοιο, πῶς μὲν οὐ κλεινὸς αὐτὸς παρὰ πᾶσιν ἀν-
θρώποις γένοιο; ζηλωτὸν δὲ καὶ τὸν πατέρα ἀποδείξεις,
περίβλεπτον δὲ ἀποφανεῖς καὶ τὴν πατρίδα. ταῦτα καὶ
ἔτι τούτων πλείονα διαπταίουσα, καὶ βαρβαρίζουσα
πάντοθεν, εἶπεν ἡ Τέχνη, μάλα δὴ σπουδῇ συνείρουσα,
καὶ πείθειν με πειρωμένη· ἀλλ᾽ οὐκέτι μέμνημαι· τὰ
πλεῖστα γὰρ ἤδη μου τὴν μνήμην διέφυγεν. ἐπεὶ δ᾽
οὖν ἐπαύσατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρα ὧδέ πως· Ἐγὼ δὲ, ὦ 9
τέκνον, Παιδεία εἰμὶ ἤδη συνήθης σοι, καὶ γνωρίμη, εἰ

13 Μνήμην διέφυγεν) Ὁ τὰ σχήματα τῶν φανέντων τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐντετυπωμένα φέρων, καὶ τὴν φωνὴν ἔναυλον, ἆρα τὴν ἔννοιαν τῶν εἰρημένων οὕτω ταχέως ἐξήμβλωκας; καινὸν τοῦτο. Y.

ſane ob declamatiunculas laudabunt cuncti. Cave autem, faſtidiveris habitus vilitatem, aut illud veſtimenti ſordidum: a talibus enim initiis profectus etiam Phidias ille Iovem exhibuit, & Polycletus Iunonem effinxit, & Myron in laude, & Praxiteles in admiratione fuerunt: hi nunc propterea cum Diis adorantur. Iam ſi tu unus eorum fias, qui poteſt fieri, quin celebris apud omnes homines ipſe habeare? immo patrem efficies, ut beatus praedicetur te filio, patriamque inſuper reddes illuſtrem. Iſta, atque iſtis itidem plura titubans & uſquequaque barbare locuta dixit Statuaria, perquam ſane ſedulo compoſita, ut quae mihi perſuadere conaretur: ſed non amplius recordor: nam plurima iam quidem memoriam effugerunt. Poſtquam igitur deſiit, infit altera hunc fere in modum: Ego, fili, Eruditio ſum, iam tibi familiaris & nota, etſi necdum ad finem uſque me

καὶ μηδέπω εἰς τέλος μου πεπείρασαι. ἡλίκα μὲν οὖν τὰ ἀγαθὰ ποριῇ λιθοξόος γενόμενος, αὕτη προείρηκεν· οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ, τῷ σώματι πονῶν, κἀν τούτῳ τὴν ἅπασαν ἐλπίδα τοῦ βίου τεθειμένος, ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὤν, ὀλίγα καὶ ἀγεννῆ λαμβάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελὴς δὲ τὴν πρόοδον, οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος, οὔτε ἐχθροῖς φοβερὸς, οὔτε τοῖς πολίταις ζηλωτός· ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τῶν ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου εἷς, ἀεὶ τὸν προὔχοντα ὑποπτήσσων, καὶ τὸν λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, λαγὼ βίον ζῶν, καὶ τοῦ κρείττονος ἕρμαιον ὤν. εἰ δὲ καὶ Φειδίας, ἢ Πολύκλειτος γένοιο, καὶ θαυμαστὰ πολλὰ ἐξεργάσαιο, τὴν μὲν τέχνην ἅπαντες ἐπαινέσονται, οὐκ ἔστι δὲ ὅστις

6 Οὔτε φ. ἐπιδικάσιμος) Ὁ τοῖς φίλοις ἐν τῷ δικάζεσθαι συνηγορῶν, καὶ τούτοις βοηθῶν ἐν ταῖς δίκαις. V.

10 Λαγὼ βίον ζῶν) Ὁ λαγὼς, ἐπὶ δειλίας αἰνίττεται. Φιλόστρ. δ. βίου Ἀπολλων. C. G. Παροιμία εἰς τοὺς δειλούς· δειλὸν γὰρ ἄγαν ζῶον ὁ λαγώς. Vorſt.

11 Ἕρμαιον) Τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος, ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς τιθεμένων ἀπαρχῶν, ἃς οἱ ὁδοιπόροι κατεσθίουσι. V. Ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν ἔθει λεγομένου, κοινὸς Ἑρμῆς, ἐπὶ τῶν εὑρισκόντων τι· οἷον, κοινὸν τὸ εὕρημα. Vorſt.

pertentaveris. Quanta quidem tu bona ſis conſecuturus, ſi ſtatuarius fias, iſta praedixit: nihil utique niſi operarius eris, corpus labori impendens, in eoque ſpem vitae omnem habens repoſitam; dum ipſe ſis obſcurus, parvam eamque illiberalem accipias mercedem, humilis animo, viliſque prodeas & incomitatus in publicum, neque amicis utilis advocatus, nec inimicis metuendus, nec quem tui cives aemulentur: ſed ipſum illud operarius, unuſque e plebe multa, qui ſemper praeſtantiorem revereatur, dicendo promtum colat, leporis vitam vivens, potentioriſque praeda facilis. Fac autem te Phidiam aut Polycletum fieri, multaque admiranda affabre perficere, artem cuncti laudabunt; at nullus eorum, qui ſpectant, ſiquidem ſapiat,

τῶν ἰδόντων, εἰ νοῦν ἔχοι, εὔξαιτ' ἄν σοι ὅμοιος γενέ-
σθαι· οἷος γὰρ ἂν ᾖς, βάναυσος, καὶ χειρῶναξ, καὶ
ἀποχειρόβιωτος νομισθήσῃ. Ἢν δέ μοι πείθῃ, πρῶτον 10
μέν σοι πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ
πράξεις θαυμαστὰς, καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγέλ-
λουσα, καὶ πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἔμπειρον ἀποφαίνουσα·
καὶ τὴν ψυχὴν, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, κατακοσμή-
σω πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνῃ, δι-
καιοσύνῃ, εὐσεβείᾳ, πρᾳότητι, ἐπιεικείᾳ, συνέσει, καρ-
τερίᾳ, τῷ τῶν καλῶν ἔρωτι, τῇ πρὸς τὰ σεμνότατα ὁρ-
μῇ· ταῦτα γάρ ἐστιν ὁ τῆς ψυχῆς ἀκήρατος ὡς ἀληθῶς
κόσμος. λήσει δέ σε οὔτε παλαιὸν οὐδὲν, οὔτε νῦν γενέ-
σθαι δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα προόψει μετ' ἐμοῦ·
καὶ ὅλως, ἅπαντα, ὁπόσα ἐστὶ τάτε θεῖα, τάτε ἀν-
θρώπινα, οὐκ εἰς μακρὰν σε διδάξομαι. Καὶ ὁ νῦν 11
πένης ὁ τοῦ δεῖνος, ὁ βουλευσάμενός τι περὶ ἀγεννοῦς

optet ſe tibi ſimilem eſſe: qualiſcunque enim fueris, vilis artifex, mercenariuſque, & manibus vitam quaerens habebere. Quod ſi mihi morem geras, primum equidem tibi multa oſtendam veterum virorum acta, reſque geſtas admirabiles, dum eorum ſcripta tibi recito, atque omnium, ut plane dicam, te peritum reddo. Quin & animum, quae tui pars eſt primaria, excolam multis boniſque ornamentis, temperantia, iuſtitia, pietate, placiditate, aequitate, prudentia, conſtantia, honeſti amore, acri denique praeſtantiſſimarum rerum ſtudio: iſta enim vere ſunt ſincera mentis decora. Praeteribit autem te nec vetuſtum quidquam, nec quod nunc fieri expediat: quin & futura proſpicies mecum; & in univerſum quidquid eſt rerum divinarum humanarumque, non diu erit, quod te docebo. Tum qui nunc pauper audis, & iſtius, cuius nomen vix conſtat, filius, qui deliberas adhucdum de tam ignobili arte,

*οὕτω τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασι ζηλωτὸς καὶ ἐπίφθονος
ἔσῃ, τιμώμενος καὶ ἐπαινούμενος, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις
εὐδοκιμῶν, καὶ ὑπὸ τῶν γένει καὶ πλούτῳ προὐχόντων
ἀποβλεπόμενος, ἐσθῆτα μὲν τοιαύτην ἀμπεχόμενος,
(δείξασα τὴν ἑαυτῆς· πάνυ δὲ λαμπρὰν ἐφόρει) ἀρχῆς
δὲ καὶ προεδρίας ἀξιούμενος. κἂν που ἀποδημῇς, οὐδ'
ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἀγνὼς οὐδ' ἀφανὴς ἔσῃ· τοιαῦτά
σοι περιθήσω τὰ γνωρίσματα, ὥστε τῶν ὁρώντων ἕκα-
στος τὸν πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ,* ΟΥ-
12 ΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, *λέγων. Ἂν δέ τι σπουδῆς ἄξιον ᾖ,
καὶ τοὺς φίλους ἢ καὶ τὴν πόλιν ὅλην καταλαμβάνῃ,
εἰς σὲ πάντες ἀποβλέψονται· κἂν που τι λέγων τύχῃς,
κεχηνότες οἱ πολλοὶ ἀκούσονται, θαυμάζοντες, καὶ εὐ-
δαιμονίζοντές σε τῶν λόγων τῆς δυνάμεως, καὶ τὸν πα-
τέρα τῆς εὐποτμίας. ὃ δὲ λέγουσιν, ὡς ἄρα ἀθάνατοι
γίγνονταί τινες ἐξ ἀνθρώπων, τοῦτό σοι περιποιήσω.
καὶ γὰρ ἢν αὐτὸς ἐκ τοῦ βίου ἀπέλθῃς, οὔποτε παύσῃ*

paulo poſt omnibus eris aemulationi & invidendus: honores laudemque conſequeris, ob rerum optimarum cultum inſignis, quique genere ac divitiis excellunt te ſuſpicient: porro tali veſte, (ſua, quam ſplendidiſſimam gerebat, oſtentata) amictus, magiſtratu primaeque ſedis honore dignus habeberis: ſi quo peregre proficiſcaris, ne in extera quidem regione ignotus eris obſcuruſve: eiuſmodi tibi circumdabo inſignia, ut videntium unuſquiſque proximum impellat, teque digito deſignans, *Hic ille eſt*, aiat. Si quid autem maioris momenti aut amicos, aut civitatem etiam univerſam occuparit, ad te cuncti reſpicient: dixeris aliquando publice, a tuo dicentis ore plerique pendebunt auditores admirabundi, & gratulabuntur tum tibi diſertae orationis potentiam, tum patri prolis felicitatem. Quod autem ferunt, immortales fieri quoſdam ex mortalibus, id tibi con-

συνὼν τοῖς πεπαιδευμένοις, προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. ὁρᾷς τὸν Δημοσθένην ἐκεῖνον, τίνος υἱὸν ὄντα ἐγὼ ἡλίκον ἐποίησα; ὁρᾷς τὸν Αἰσχίνην, ὃς τυμπανιστρίας υἱὸς ἦν; ἀλλ' ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππος ἐθεράπευσεν· ὁ δὲ Σωκράτης καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἑρμογλυφικῇ ταύτῃ τραφεὶς, ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε τοῦ κρείττονος, καὶ δραπετεύσας παρ' αὐτῆς ηὐτομόλησεν ὡς ἐμὲ, ἀκούεις ὡς παρὰ πάντων ᾄδεται; Ἀφεὶς δὲ αὐτοὺς τηλικούτους καὶ τοιούτους ἄνδρας, καὶ πράξεις λαμπρὰς, καὶ λόγους σεμνοὺς, καὶ σχῆμα εὐπρεπὲς, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν, καὶ ἔπαινον, καὶ προεδρίας, καὶ δύναμιν, καὶ ἀρχὰς, καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκιμεῖν, καὶ τὸ ἐπὶ συνέσει εὐδαιμονίζεσθαι, χιτώνιόν τε πιναρὸν ἐνδύσῃ, καὶ σχῆμα δουλοπρεπὲς ἀναλήψῃ, καὶ μοχλία, καὶ γλυφεῖα, καὶ κοπέας, καὶ κολαπτῆρας ἐν ταῖν χεροῖν ἕξεις, κάτω νενευκὼς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετὴς, καὶ χαμαίζηλος, καὶ πάντα τρόπον ταπεινός· ἀνακύπτων δὲ οὐδέ-

ciliabo: etenim cum e vita diſceſſeris, non tu deſines unquam adeſſe doctis, & conſuetudinem habere cum optimis. Viden' Demoſthenem illum, quo patre natum, ego quantum reddiderim? viden' Aeſchinem, qui piatricis tympanum pulſantis erat filius? & tamen ipſum propter me Philippus coluit. Socrates autem & ipſe ſub iſta Statuaria nutritus, ſimul atque meliora percepit, illaque deſerta transfugit ad me, audis, ut ab omnibus celebretur? His tu miſſis tantis talibuſque viris, rebus ſplendidis, ſermonibus ſapientiſſimis, habitu decoro, honore, gloria, laude, principe conſidendi loco, opibus, dignitate, facundae orationis fama, publica prudentiae gratulatione, tuniculam indues ſordidam, & habitum ſuſcipies ſervilem, vecticulos, caela, malleolos, ſcalpra in manibus habebis, vultu ad opus prono, humilis & humilia conſectans, omnemque in modum

ποτε, οὐδὲ ἀνδρῶδες, οὐδὲ ἐλευθέριον οὐδὲν ἐπινοῶν, ἀλ-
λὰ τὰ μὲν ἔργα ὅπως εὔρυθμα καὶ εὐσχήμονα ἔσταί
σοι προνοῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς εὔρυθμος τε καὶ κόσμιος
ἔσῃ, ἥκιστα πεφροντικὼς, ἀλλ᾽ ἀτιμότερον ποιῶν σεαυ-
14 τὸν λίθων. Ταῦτα ἔτι λεγούσης αὐτῆς, οὐ περιμείνας
ἐγὼ τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀναστὰς ἀπεφηνάμην· καὶ
τὴν ἄμορφον ἐκείνην καὶ ἐργατικὴν ἀπολιπὼν, μετέ-
βαινον πρὸς τὴν Παιδείαν μάλα γεγηθώς· καὶ μάλι-
στα ἐπεί μοι καὶ εἰς νοῦν ἦλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι
πληγὰς εὐθὺς οὐκ ὀλίγας ἀρχομένῳ μοι χθὲς ἐνετρί-
ψατο. ἡ δὲ ἀπολειφθεῖσα τὸ μὲν πρῶτον ἠγανάκτει,
καὶ τὼ χεῖρε συνεκρότει, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐνέπριε· τέλος
δὲ, ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀκούομεν, ἐπεπήγει, καὶ εἰς λί-
θον μετεβέβλητο. εἰ δὲ παράδοξα ἔπαθε, μὴ ἀπιστή-
15 σητε· θαυματοποιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι. Ἡ ἑτέρα δὲ πρός με
ἀπιδοῦσα, τοιγαροῦν ἀμείψομαί σε, ἔφη, τῆσδε τῆς

abiectus: nunquam tu rectum caput efferes, virile nihil, nihil liberale cogitabis; ſed opera quomodo tibi concinna & elegantia procedant, providebis: ut ipſe ſis concinnus & honeſtis moribus ornatus, minime curabis, ſed lapidibus te viliorem reddes. Haec cum adhuc diceret, ego, non exſpectato ſermonum fine, ſurgens litem decrevi: mox illa deformi atque operaria ſpreta, conferebam me ad Eruditionem valde laetus: maxime quandoquidem in mentem mihi venit ſcutica, & plagas ſtatim non paucas inchoanti mihi heſterno die fuiſſe impoſitas. Illa deſerta primum indignabatur manibus comploſis, & dentes infrendens: tandem, quomodo Nioben audimus, fixa diriguit, inque lapidem fuit verſa. Si vero paſſa videatur incredibilia, ne tamen non credatis: miras enim ſomnia praeſtigias obiiciunt. Tum altera, cum ad me reſpexiſſet, at ego iam, inquit, tibi vices rependam cauſae iuſtiſſime diiudicatae: age

δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας. καὶ ἐλθὲ ἤδη, ἐπίβηθι τούτου τοῦ ὀχήματος, (δείξασά τι ὄχημα ὑποπτέρων ἵππων τινῶν, τῷ Πηγάσῳ ἐοικότων) ὅπως ἴδῃς οἷα καὶ ἡλίκα μὴ ἀκολουθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσειν ἔμελλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε, καὶ ὑφηνιόχει· ἀρθεὶς δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπεσκόπουν, ἀπὸ τῆς ἕω ἀρξάμενος ἄχρι πρὸς ἑσπέραν, πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ δήμους, καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν. οὐκέτι μέν τοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπειρόμενον ἐκεῖνο ἦν· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφορῶντες οἱ ἄνθρωποι, ἐπῄνουν, καὶ μετ᾽ εὐφημίας, καθ᾽ οὓς γενοίμην τῇ πτή-
σει, παρέπεμπον. Δείξασα δέ μοι τὰ τοσαῦτα, κἀμὲ 16
τοῖς ἐπαινοῦσιν ἐκείνοις, ἐπανήγαγεν αὖθις, οὐκέτι τὴν αὐτὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα, ἣν εἶχον ἀφιπτάμενος· ἀλλ᾽ ἐμοὶ ἐδόκουν εὐπάρυφός τις ἐπανήκειν. καταλαβοῦσα οὖν καὶ τὸν πατέρα ἑστῶτα καὶ περιμένοντα, ἐδείκνυεν αὐτῷ ἐκείνην τὴν ἐσθῆτα, κἀμὲ, οἷος ἥκοιμι·

ergo, inſcende in hunc currum, (currum aliquem oſtendebat equorum alatorum, Pegaſo ſimilium) ut perſpicias, qualia & quanta, ſi te mihi non dediſſes, ignoraturus fueras. Simul autem aſcendi, agitabat illa & moderabatur: atque ego in altum evectus contemplabar, ab Aurora curſu inſtituto ad Occidentem uſque, urbes, gentes, populoſque, quaſi Triptolemus ſeminis quiddam in terram proiiciens: quamquam haud ſane memini, qualenam eſſet ſparſum illud ſemen, niſi hoc tantum, homines ad me ſuſpicientes laudare, & fauſtis acclamationibus, quoſcunque volatu adiiſſem, proſequi. Poſtquam igitur tot res mihi, meque laudantibus iſtis oſtendiſſet, reduxit iterum non iſta quidem veſte indutum, quam habebam, cum volucri curru efferrer: ſed videbar omnino mihi in amictu honoratiore & praetextato redire. Quin &, ut patrem invenit adſtantem, meque op-

καί τι καὶ ὑπέμνησεν, οἷα μικροῦ δεῖν περὶ ἐμοῦ ἐβουλεύσατο. ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπαις ἔτι ὢν, ἐμοὶ
17 *δοκεῖ ἐκταραχθεὶς πρὸς τὸν τῶν πληγῶν φόβον. Μεταξὺ δὲ λέγοντος, Ἡράκλεις, ἔφη τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ δικανικόν. εἶτ᾽ ἄλλος ὑπέκρουσε, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μήκισταί εἰσιν αἱ νύκτες· ἢ τάχα που τριέσπερος, ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτός ἐστι. τί δ᾽ οὖν ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νυκτὸς, καὶ ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἤδη γεγηρακότων; ἕωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία· μὴ ὀνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑποκριτάς τινας ὑπείληφεν; οὐκ ὦ ᾽γαθέ. οὐδὲ γὰρ ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγούμενος τὸ ἐνύπνιον, ὡς ἐδόκει αὐτῷ καὶ ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα, (ἴστε γὰρ) οὐχ ὑπόκρισιν τὴν ὄψιν, οὐδὲ ὡς φλυαρεῖν ἐγνωκὼς αὐτὰ διεξῄει· καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ ἀπο-*

perientem, monſtrabat ipſi veſtem illam, & me, qualis reverterer: immo etiam ſubmonefecit, quam fere de me conſilii rationem iniiſſet. Iſta me vidiſſe memini pueritiam tantum quod egreſſus, ut mihi quidem videtur, conturbatus ex verberum metu. Haec dum exſequor, Hercules, inquit nonnemo, quam longum ſomnium & iudiciale: tum alius interpellat, hibernum ſcilicet, nam longiſſimae ſunt noctes: aut ſi forte trinoctiale, quemadmodum Hercules eſt & ipſe: quid vero ipſi in mentem venit, ut iſta nugaretur ad nos, puerilemque noctem commemoraret, & ſomnia vetera, iamque obſoleta: futile profecto hoc narrationis frigus: num nos ſomniorum interpretes eſſe quoſdam ſtatuit? Minime certe, o tu, quiſquis es: neque enim Xenophon, cum narraret aliquando ſomnium, fulmen ſibi viſum in paternam cecidiſſe domum, & reliqua, (noſtis enim) velut hiſtrionicam, viſionem iſtam, neque nugaturus de induſtria perſequebatur, idque in bello & deſperatione rerum, ur-

γνώσει πραγμάτων, περιεστώτων πολεμίων· ἀλλά τι
καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις. Καὶ τοίνυν κἀγὼ τοῦ- 18
τον ὄνειρον ὑμῖν διηγησάμην ἐκείνου ἕνεκα, ὅπως οἱ νέοι
πρὸς τὰ βελτίω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται· καὶ
μαλιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐθελοκακεῖ, καὶ πρὸς
τὰ ἡττω ἀποκλίνει, φύσιν οὐκ ἀγεννῆ διαφθείρων. ἐπιῤ-
ῥωσθήσεται εὖ οἶδ' ὅτι κἀκεῖνος, ἀκούσας τοῦ μύθου,
ἱκανὸν ἑαυτῷ παράδειγμα ἐμὲ προστησάμενος, ἐννοῶν
οἷος μὲν ὢν πρὸς τὰ καλλιστα ὥρμησα, καὶ παιδείας
ἐπεθύμησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τὴν
τότε, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλ-
λο, οὐδενὸς γοῦν τῶν λιθογλύφων ἀδοξότερος.

gente hoſte; ſed ſane & utile quiddam habebat iſta narratio. Similiter & ego ſomnium iſtud meum enarravi vobis eius rei cauſa, ut iuvenes ad meliora convertantur: inprimis ſi quis eorum ob paupertatem animo deficiat, ſeque deterioribus applicet, indolem haud ignobilem corrumpens. Hic, ſat ſcio, confirmabitur, audita ſomnii noſtri fabula, meque ſibi idoneum exemplum ob oculos ponet, conſiderando, ex quali conditione ad pulcherrima me contuli, eruditionemque concupivi, nequaquam ignave cedens rei familiaris, quae tum premebant, anguſtiis; itemque qualis ad vos me recepi, ſi nihil aliud, at ſaltem nemine ſculptorum obſcurior.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΙΠΟΝΤΑ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΕΙ ΕΝ ΛΟΓΟΙΣ.

1 Οὐκοῦν Προμηθέα με εἶναι φής; εἰ μὲν κατὰ τοῦτο, ὦ ἄριστε, ὡς πηλίνων κἀμοὶ τῶν ἔργων ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καὶ φημὶ ὅμοιος εἶναι αὐτῷ· οὐδ' ἀναίνομαι πηλοπλάθος ἀκούειν, εἰ καὶ φαυλότερος ἐμοὶ ὁ πηλὸς, οἷος ἐκ τριόδου, βόρβορός τις παρὰ μικρόν. εἰ δὲ ὑπερεπαινῶν τοὺς λόγους ὡς δῆθεν εὐμηχάνους ὄντας, τὸν σοφώτατον τῶν Τιτάνων ἐπιφημίζεις αὐτοῖς, ὅρα μή τις εἰρωνείαν φῇ, καὶ μυκτῆρα, οἷον τὸν Ἀττικὸν, προσεῖναι τῷ ἐπαίνῳ. ἢ πόθεν γὰρ εὐμήχανον τοὐμόν; τίς δ' ἡ περιττὴ σοφία καὶ προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν; ὡς ἔμοι γε ἱκανὸν, εἰ μὴ πάνυ σοι γήϊνα ἔδοξε, μηδὲ κομιδῇ ἄξια τοῦ Καυκάσου. καίτοι πόσῳ

10 Τὸν Ἀττικὸν) Οἷον φησὶ, εἰ καὶ Ἀττικόν με ἐπαινῶν εἶπας τὸν Σύρον καὶ ἐκ Σαμοσάτων. μυκτηρισμὸν γὰρ ἂν ἡγητέον, οὐκ ἔπαινον τοῦτο. V.

AD EUM, QUI DIXERAT, PROMETHEUS ES IN VERBIS.

PROMETHEUM igitur me eſſe ais? Si ea ratione, o optime, quod & mea opera lutea ſint, agnoſco imaginem, meque ſimilem illi eſſe fateor: neque luti figulus dici recuſo; tametſi lutum mihi vilius ſit, quale ex triviis colligitur, coenum propemodum. Sin vero extollens orationem meam, perinde ut artificioſam, doctiſſimi illius Titanum nomine eam cohoneſtas, vide, ne quis ironiam dixerit, & quaſi quandam Atticam ſubſannationem ſubeſſe huic laudi: unde enim artificioſum eſt, quod ego facio? Quae vero eximia ſapientia & prudentia in ſcriptis meis? Mihi certe illud ſatis fuerit, ſi non lutea prorſus, aut digna Caucaſo

δικαιότερον ὑμεῖς ἂν εἰκάζοισθε τῷ Προμηθεῖ, ὁπόσοι
ἐν δίκαις εὐδοκιμεῖτε, ξὺν ἀληθείᾳ ποιούμενοι τοὺς ἀγῶ-
νας; ζῶντα οὖν ὡς ἀληθῶς, καὶ ἔμψυχα ὑμῖν τὰ ἔργα·
καὶ νὴ Δία, καὶ τὸ θερμὸν αὐτῶν ἐστι διάπυρον. καὶ
τοῦτο ἐκ τοῦ Προμηθέως ἂν εἴη, πλὴν εἰ μὴ διαλλατ-
τοιτε, ὅτι μηδ᾽ ἐκ πηλοῦ πλάττετε, ἀλλὰ χρυσᾶ ὑμῖν
τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα. Ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη 2
παριόντες, καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἐπαγγέλ-
λοντες, εἴδωλα ἄττα ἐπιδεικνύμεθα. καὶ τὸ μὲν ὅλον,
ἐν πηλῷ, καθάπερ ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν, ἡ πλαστι-
κὴ κατὰ ταὐτὰ τοῖς κοροπλάθοις· τὰ δ᾽ ἄλλα, οὔτε
κίνησις ὁμοία πρόσεστιν, οὔτε ψυχῆς δεῖγμά τι, ἀλλὰ
τέρψις ἄλλως, καὶ παιδιὰ τὸ πρᾶγμα. ὥστέ μοι ἐν-
θυμεῖσθαι ἔπεισι, μὴ ἄρα οὕτω με Προμηθέα λέγοις
εἶναι, ὡς ὁ Κωμικὸς τὸν Κλέωνά φησιν· οἶσθα περὶ
αὐτοῦ. Κλέων Προμηθεύς ἐστι μετὰ τὰ πράγματα.

tibi videantur. At vero quanto iuſtius vos comparare Prometheo poteratis, quicunque in cauſis agendis celebres eſtis, vera certamina ſubeuntes? Viva enim re vera atque animata vobis opera ſunt, & per Iovem etiam calor illorum ignitus eſt. Quod ipſum a Prometheo profectum videri poſſit, niſi quod hoc diſcriminis ineſt, quod ex luto vos non fingitis, ſed aurea vobis pleriſque figmenta ſunt. Nos autem, qui ad multitudinem prodimus, atque ibi huiuſmodi declamationes profitemur, ſimulacra tantum quaedam ſpectanda exhibemus. Et in ſumma, circa lutum, uti paulo ante dixi, haec figulina verſatur, quemadmodum puparum figuli: ceterum neque motus ſimilis ineſt, neque animae ſignificatio ulla, ſed delectatio quaedam ad ſummum, & luſus merus eſt. Ut cogitare incipiam, num ita me Prometheum dixeris, ut Comicus ille Cleonem: noſti ſiquidem. *Cleon*, inquit, *Prometheus ipſe poſt negotia eſt.* Ipſi

καὶ αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς χυτρέας, καὶ ἰπνοποιοὺς, καὶ πάντας, ὅσοι πηλουργοὶ, Προμηθέας ἀπεκάλουν, ἐπισκώπτοντες ἐς τὸν πηλὸν, καὶ τὴν ἐν πυρὶ οἶμαι τῶν σκευῶν ὄπτησιν. καὶ εἴγε σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεὺς, πάνυ εὐστόχως ἀποτετόξευται, καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν δριμύτητα τῶν σκωμμάτων, ἐπεὶ καὶ εὔθρυπτα ἡμῖν τὰ ἔργα, ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυτρίδια· καὶ μικρόν τις λίθον ἐμβαλὼν, συντρίψειεν ἅπαντα.

3 Καίτοι φαίη τις παραμυθούμενος, οὐ ταῦτα εἰκάσαι τῷ Προμηθεῖ, ἀλλὰ τὸ καινουργὸν τοῦτο ἐπαινῶν, καὶ μὴ πρός τι ἄλλο ἀρχέτυπον μεμιμημένον· ὥσπερ ἐκεῖνος οὐκ ὄντων ἀνθρώπων, τέως ἐννοήσας αὐτοὺς ἀνέπλασε· τοιαῦτα ζῶα μορφώσας, καὶ διακοσμήσας, ὡς εὐκίνητά τε εἴη, καὶ ὀφθῆναι χαρίεντα. καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἀρχιτέκτων αὐτὸς ἦν. συνειργάζετο δέ τοι καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐμπνέουσα τὸν πηλὸν, καὶ ἔμψυχα ποιοῦσα εἶναι τὰ

etiam Athenienſes figulos ollarum, furnorum conſtructores, & quicunque circa lutum verſantur, Prometheos vocabant olim, alludentes ad lutum, opinor, & ad illam, quae fit in igne, vaſorum cocturam. Quod ſi hoc ſibi vult Prometheus iſte tuus, admodum directe iaculatus es, & ſecundum Atticam illam mordendi acerbitatem: quoniam & noſtra opera fragilia ſunt, perinde ut illorum ollulae: & modicum quiſpiam lapillum iniiciens, facile contriverit omnia. Atqui, dixerit aliquis, conſolando nos, nequaquam iſta aſſimilaſſe te Prometheo, ſed novitatem hanc, laudans, & ad nullum aliud exemplar effictum opus; quemadmodum ille, cum nondum eſſent homines, ſua ſollertia excogitatos illos finxit, ac talia animantia formavit atque adornavit, quae & moverentur facile, & aſpectu gratioſa forent; & in ſumma, architectus ipſe erat, ſed cooperabatur tamen etiam Minerva, quae & lutum inſpirabat, &

πλάσματα. ὁ μὲν ταῦτα ἂν εἴποι, πρός τε τὸ εὐφημότατον ἐξηγούμενος τὸ εἰρημένον. καὶ ἴσως οὗτος ὁ νοῦς ἦν τῷ λελεγμένῳ· ἐμοὶ δὲ οὐ πάνυ ἱκανὸν, εἰ καινοποιεῖν δοκοίην· μηδὲ ἔχοι τις λέγειν ἀρχαιότερόν τι τοῦ πλάσματος, οὗ τοῦτο ἀπόγονόν ἐστιν· ἀλλὰ εἰ μὴ καὶ χάριεν φαίνοιτο, αἰσχυνοίμην ἂν, εὖ ἴσθι, ἐπ᾽ αὐτῷ, καὶ ξυμπατήσας ἂν, ἀφανίσαιμι. οὐδ᾽ ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ, παρὰ γὰρ ἐμοὶ, ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ συντετρῖφθαι ἄμορφον ὄν. καὶ εἴγε μὴ οὕτω φρονοίην, ἄξιος ἄν μοι δοκῶ ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι, οὐ συνιεὶς, ὡς πολὺ ἀμορφότερα τὰ μετὰ τοῦ ξένου αὐτὰ πεποιθότα. Πτολεμαῖος οὖν ὁ Λάγου δύο καινὰ ἐς Αἴγυπτον ἄγων, 4 κάμηλόν τε Βακτριανὴν παμμέλαιναν, καὶ δίχρωμον ἄνθρωπον, ὡς τὸ μὲν ἡμίτομον αὐτοῦ, ἀκριβῶς μέλαν εἶναι, τὸ δ᾽ ἕτερον, ἐς ὑπερβολὴν λευκὸν, ἐπίσης δὲ μεμερισμένον, ἐς τὸ θέατρον συναγαγὼν τοὺς Αἰγυπτίους,

figmenta illa animata reddebat. Talia quidem ille dixerit, in meliorem partem dictum iſtud exponens. Et fortaſſis haec ſententia etiam dicti fuit: ſed mihi non ſane ſatis eſt, ſi videar nova finxiſſe, figmentoque noſtro nihil vetuſtius afferri poſſit, cuius progenies cenſeatur. Sed niſi elegans videatur, pudeat me ſane (ſat ſcias) illius, & conculcans comminuerim. Neque illi profuerit apud me novitas, quo minus conteratur, ſi non & formoſum videatur. Ac niſi ita ſentiam, dignus mihi videor, qui a ſedecim vulturibus arrodar: ut qui non intelligam, longe deformiora ea eſſe, quae cum peregrinitate coniunctam habent turpitudinem. Ptolemaeus igitur Lagi filius, cum duas res novas in Aegyptum adduxiſſet, camelum Bactrianam totam nigram, & hominem bicolorem, cuius dimidia pars plane nigra, altera autem ſupra modum candida erat; congregatis in theatrum Aegyptiis, exhibuit illis cum alia multa

ἐπεδείκνυτο αὐτοῖς ἄλλα τε πολλὰ θεάματα, καὶ τὸ τελευταῖον καὶ ταῦτα, τὴν κάμηλον, καὶ τὸν ἡμίλευκον ἄνθρωπον· καὶ ᾤετο ἐκπλήξειν τῷ θεάματι. οἱ δὲ, πρὸς μὲν τὴν κάμηλον, ἐφοβήθησαν, καὶ ὀλίγου δεῖν ἔφυγον ἀναθορόντες· καίτοι χρυσῷ πᾶσα ἐκεκόσμητο, καὶ ἁλουργίδι ἐπέστρωτο, καὶ ὁ χαλινὸς ἦν λιθοκόλλητος, Δαρείου τινὸς, ἢ Καμβύσου, ἢ Κύρου αὐτοῦ κειμήλιον. πρὸς δὲ τὸν ἄνθρωπον, οἱ μὲν πολλοὶ ἐγέλων· οἱ δέ τινες, ὡς ἐπὶ τέρατι ἐμυσάττοντο. ὥστε ὁ Πτολεμαῖος συνιεὶς ὅτι οὐκ εὐδοκιμεῖ ἐπ᾽ αὐτοῖς, οὐδὲ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἡ καινότης, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς τὸ εὔρυθμον καὶ τὸ εὔμορφον κρίνουσι, μετέστησεν αὐτά· καὶ τὸν ἄνθρωπον οὐκέτι διὰ τιμῆς ἦγεν ὡς πρὸ τοῦ· ἀλλ᾽ ἡ μὲν κάμηλος ἀπέθανεν ἀμελουμένη· τὸν ἄνθρωπον δὲ τὸν διττὸν Θέσπιδι τῷ αὐλητῇ ἐδωρήσατο καλῶς αὐλήσαντι παρὰ τὸν πότον.
5 Δέδοικα δὲ μὴ καὶ τοὐμὸν, καμη-

ſpectacula, tum inter poſtrema, haec quoque, camelum & ſemialbum hominem: putabatque, ſe magnam admirationem iſto ſpectaculo concitaturum eſſe. At illi ad cameli quidem conſpectum perterriti ſunt, & parum abfuit quin exſilientes profugerent, quamquam tota ea auro exornata, ac purpura inſtrata erat, frenum etiam gemmis diſtinctum habebat, ex Darii, aut Cambyſis, aut etiam ipſius Cyri theſauris depromtum. Homine autem viſo, plerique ridebant: quidam etiam ut monſtrum ſunt averſati. Quare Ptolemaeus intelligens ſe parum laudis capere, neque novitatem apud Aegyptios in admiratione eſſe, ſed prae ipſa concinnitatem iuſtamque formam probari, abduci ea iuſſit; hominemque non amplius eodem honore habuit, quo antea. Camelus neglecta mortua eſt: hominem autem illum duplicem Theſpidi cuidam tibicini, cum in convivio belle cecinisſet, dono dedit. Vereor itaque, ne & mea, camelus

λος ἐν Αἰγυπτίοις, ᾖ. οἱ δὲ ἄνθρωποι, τὸν χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζωσι, καὶ τὴν ἁλουργίδα. ἐπεὶ δὲ οὐδὲ τὸ ἐκ δυοῖν τοῖν καλλίστοιν συγκεῖσθαι, διαλόγου καὶ κωμῳδίας, οὐδὲ τοῦτο ἀπόχρη εἰς εὐμορφίαν, εἰ μὴ καὶ ἡ μῖξις ἐναρμόνιος, καὶ κατὰ τὸ σύμμετρον γίγνοιτο. ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον τὴν ξυνθήκην εἶναι, οἷον ἐκεῖνο τὸ προχειρότατον, ὁ ἱπποκένταυρος. οὐ γὰρ ἂν φαίης ἐπέραστόν τι ζῶον τουτὶ γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑβριστότατον, εἰ χρὴ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις ἐπιδεικνυμένοις τὰς παροινίας, καὶ σφαγὰς αὐτῶν. τί οὖν οὐχὶ καὶ ἔμπαλιν γένοιτ᾽ ἂν εὔμορφόν τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστοιν ξυντεθὲν, ὥσπερ ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος τὸ ξυναμφότερον ἥδιστον; φημὶ ἔγωγε· οὐ μὴν περί γε τῶν ἐμῶν ἔχω διατείνεσθαι ὡς τοιούτων ὄντων, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἑκατέρου κάλλος ἡ μῖξις συνέφθειρεν. Οὐ πάνυ γοῦν 6
συνήθη καὶ φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν ὁ διάλογος, καὶ ἡ κωμῳ-

in Aegypto, ſint, cuius homines adhuc frenum & purpuram admirentur: neque enim ad elegantiam ſufficit, quod ex duobus optimis conſtat, Dialogo & Comoedia, niſi & ipſa compoſitio inter ſe conſentiens, iuſtaque proportione temperata fuerit. Ex duobus pulchris certe compoſitio abſurda fieri poteſt, quale illud vulgatiſſimum eſt Hippocentaurus. Non enim amabile hoc animal eſſe dixeris, ſed potius contumelioſiſſimum, ſi modo convenit pictoribus credere, temulentiam & caedes illorum exhibentibus. Quid ergo? an non rurſus ex duobus optimis compoſitum fieri poteſt pulchrum? Ut ex vino & melle commixtum & temperatum ſuaviſſimum? Poteſt ſane. Meas vero compoſitiones contendere non auſim tales eſſe; quin potius vereor, ne utriuſque pulchritudinem ipſa mixtura corruperit. Neque enim omnino conſueta inter ſe atque affinia ab initio Dialogus & Comoedia fuere. Siquidem ille domi & ſeor-

δία· εἴγε ὁ μὲν, οἴκοι, καὶ καθ᾽ ἑαυτὸν νὴ Δία ἐν τοῖς περιπάτοις μετ᾽ ὀλίγων τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο· ἡ δὲ, παραδοῦσα τῷ Διονύσῳ ἑαυτὴν, θεάτρῳ ὡμίλει, καὶ ξυνέπαιζε, καὶ ἐγελωτοποίει, καὶ ἐπέσκωπτε, καὶ ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. ἐνίοτε καὶ τὸ ὅλον ἀναπαίστοις μέτροις ἐποχουμένη, τὰ πολλὰ τοὺς τοῦ διαλόγου ἑταίρους ἐχλεύαζε, φροντιστὰς, καὶ μετεωρολέσχας, καὶ τὰ τοιαῦτα προσαγορεύουσα καὶ μίαν ταύτην προαίρεσιν ἐπεποίητο ἐκείνους ἐπισκώπτειν, καὶ τὴν Διονυσιακὴν ἐλευθερίαν καταχεῖν αὐτῶν· ἄρτι μὲν ἀεροβατοῦντας δεικνύουσα, καὶ νεφέλαις ξυνόντας· ἄρτι δὲ, ψυλλῶν πηδήματα διαμετροῦντας, ὡς δῆθεν τὰ ἀέρια λεπτολογουμένους. ὁ διάλογος δὲ σεμνοτάτας ἐποιεῖτο τὰς συνουσίας, φύσεώς τε πέρι καὶ ἀρετῆς φιλοσοφῶν· ὥστε τὸ τῶν μουσικῶν τοῦτο, δὶς διὰ πασῶν, εἶναι τὴν

7 Μετεωρολέσχας) Οἱ φλυαροῦντες τὰ μετέωρα. V. ἐν ταῖς Νεφέλαις Ἀριστοφάνης, addit M.

13 Ὁ διάλογος) Ὥσπερ Ἀρίστωνος Πλάτων. M.

ſum, mehercle, in ambulacris cum paucis quibuſdam diſputationes ſuas habebat: haec vero, Baccho ſe totam tradens, in theatris verſabatur, ſimulque ludebat, & riſum movebat, gaudebatque ſalibus, & dicacitate, & ad numeros tibiae incedebat. Interdum etiam anapaeſticis verſibus prorſus vecta, Dialogi ſectatores ut plurimum, ſubſannabat, *meditatores*, ac *vanos ſublimium rerum diſceptatores*, & id genus alia vocitando. Eique id cordi erat, ut eos ſugillaret, & Dionyſiacam iſtam libertatem in eos effunderet; nunc *in aëre ambulantes*, & *cum nubibus verſantes* illos exhibens, nunc *pulicum ſaltus metientes*, ut qui de aëreis & ſublimibus iſtis rebus nimis exiliter argutarentur. Dialogus vero graviſſimas diſputationes habebat, de natura rerum deque virtute philoſophans: ita ut Muſicorum illud, bis per omnes chordas, ab acutiſſimo ad graviſſimum uſque,

ἁρμονίαν, ἀπὸ τοῦ ὀξυτάτου ἐς τὸ βαρύτατον· καὶ ὅμως ἐτολμήσαμεν ἡμεῖς τὰ οὕτως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ξυναγαγεῖν, καὶ ξυναρμόσαι, οὐ πάνυ πειθόμενα, οὐδὲ εὐμαρῶς ἀνεχόμενα τὴν κοινωνίαν. Δέδια τοίνυν μὴ αὖθις 7
ὅμοιόν τι τῷ Προμηθεῖ τῷ σῷ πεποιηκὼς φαίνωμαι, τὸ θῆλυ τῷ ἄρρενι ἐγκαταμίξας, καὶ δι' αὐτὸ δίκην ὑπόσχω. μᾶλλον δὲ μὴ καὶ ἄλλό τι τοιοῦτο φανείην, ἐξαπατῶν ἴσως τοὺς ἀκούοντας, καὶ ὀστᾶ παραθεὶς αὐτοῖς κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ, γέλωτα κωμικὸν ὑπὸ σεμνότητι φιλοσόφῳ· τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς (καὶ γὰρ κλεπτικὸς ὁ θεὸς) ἄπαγε· τοῦτο μόνον οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις. ἢ παρά του γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιούτους πιτυοκάμπτας, καὶ τραγελάφους καὶ αὐτὸς συντεθεικώς; πλὴν ἀλλὰ τί ἂν πάθοιμι; ἐμμενετέον γὰρ οἷς ἅπαξ προειλόμην· ἐπεὶ τόγε μεταβουλεύεσθαι, Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστί.

inter eos eſſet. Et tamen auſi fuimus nos, haec ita ſeſe habentia, inter ſeſe coniungere & coaptare, non admodum obſequentia, neque facile ſocietatem ſuſtinentia. Vereor itaque, ne denuo ſimile aliquid Prometheo iſti tuo feciſſe videar, ut qui feminam cum mari commiſcuerim, & ob id ipſum nunc reus agar. Vel potius aliud quid, ne videar decepiſſe fortaſſe auditores, atque oſſa appoſuiſſe ipſis pinguedine obducta, riſum ſcilicet Comicum ſub philoſophica gravitate. Ad furtum enim quod attinet, (nam & furandi arte hic Deus inſignis eſt) abſit: hoc certe noſtris ineſſe non dices. Unde enim furatus ſim? niſi forte quis me fugit, qui eiuſmodi Pityocamptas & Hircocervos & ipſe compoſuerit. Verum quid faciam? Perſeverandum enim eſt in iis, quae ſemel elegi: mutare enim conſilium, Epimethei, non Promethei eſt.

ΝΙΓΡΙΝΟΣ

ἢ περὶ Φιλοσόφου ἤθους.

ΠΡΟΣ ΝΙΓΡΙΝΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πράττειν.

Ἡ μὲν παροιμία φησί, Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας, ὡς γελοῖον ὂν εἴ τις ἐκεῖ κομίζει γλαῦκας, ὅτι πολλαὶ παρ' αὐτοῖς εἰσιν. ἐγὼ δὲ εἰ μὲν δύναμιν λόγων ἐπιδείξασθαι βουλόμενος, ἔπειτα Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον ἔπεμπον, εἰχόμην ἂν τῷ γελοίῳ, γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμπορευόμενος. ἐπεὶ δὲ μόνην σοι δηλῶσαι τὴν ἐμὴν γνώμην ἐθέλω, ὅπως τε νῦν ἔχω, καὶ ὅτι μὴ παρέργως εἴλημμαι πρὸς τῶν σῶν λόγων, ἀποφεύγοιμ' ἂν εἰκότως καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου λέγοντος, ὅτι ἡ ἀμαθία μὲν θρασεῖς, ὀκνηροὺς δὲ τὸ λελογισμένον ἀπεργάζεται. δῆλον

9 Εἰχόμην) Ἀντὶ τοῦ ἔνοχος ἦν. V.

NIGRINUS

ſive de moribus Philoſophorum.

EPISTOLA AD NIGRINUM.

Lucianus Nigrino ſalutem.

NOCTUAS Athenas, inquit proverbium: quaſi ridiculum ſit, ſi quis eo noctuas apportet, quoniam apud illos abundent. Ego vero ſi, dicendi facultatem oſtendere volens, Nigrino librum a me ſcriptum mitterem, obnoxius equidem huic ridiculo forem. Nunc autem, cum id ſolum agam, ut ſententiam meam tibi aperiam, & quo nunc ſim animo, & quod non leviter oratione tua affectus fuerim, effugero ſane merito etiam Thucydidis illud, cum ait, Imperitia audaces, res autem cogitata atque conſiderata cunctatores

γὰρ ὡς οὐχ ἡ ἀμαθία μοι μόνη τῆς τοιαύτης τόλμης, ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρως αἴτιος. ἔῤῥωσο.

ΕΤΑΙΡΟΣ, ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

ΕΤΑΙ. ῾ΩΣ σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα, καὶ μετέωρος ἐπαν- 1
εληλύθας; οὐ τοίνυν προσβλέπειν ἡμᾶς ἔτι ἀξιοῖς, οὐθ' ὁμιλίας μεταδίδως, οὔτε κοινωνεῖς τῶν ὁμοίων λόγων, ἀλλ' ἄφνω μεταβέβλησαι, καὶ ὅλως ὑπεροπτικῷ τινι ἔοικας; ἡδέως δ' ἂν παρὰ σοῦ πυθοίμην, ὅθεν οὕτως ἀτόπως ἔχεις, καὶ τί τούτων αἴτιον;

ΛΟΥΚ. Τί γὰρ ἄλλο γε, ὦ ἑταῖρε, ἢ εὐτυχία;

ΕΤΑΙ. Πῶς λέγεις;

ΛΟΥΚ. Ὁδοῦ πάρεργον ἥκω σοι εὐδαίμων τε καὶ μακάριος γεγενημένος, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀπὸ τῆς σκηνῆς ὄνομα, τρισόλβιος.

ΕΤΑΙ. Ἡράκλεις, οὕτως ἐν βραχεῖ;

efficit. Manifeſtum enim eſt, mihi non imperitiam ſolum, verum etiam amorem ac ſtudium orationis, huius audaciae cauſam eſſe. Vale.

AMICUS, LUCIANUS.

Am. QUAM oppido gravis nobis & ſublimis rediiſti? Neque enim aſpicere nos amplius dignaris, neque converſaris nobiſcum, neque ſermones ut antea confers, ſed repente immutatus es, & omnino faſtidioſus videris evaſiſſe. Lubens igitur audierim ex te, unde ad hoc inſolentiae perveneris, & quae eius rei cauſa ſit?

Luc. Quid enim aliud, o amice, quam felicitas?

Am. Quid ais?

Luc. Inſperato felicem & beatum vides factum, &, quod in ſcena ſolet uſurpari, ter beatum.

Am. Papae! tam ſubito!

ΛΟΥΚ. Καὶ μάλα.

ΕΤΑΙ. Τί δὲ τὸ μέγα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ κομᾷς, ἵνα μὴ ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ εὐφραινώμεθα, ἔχωμεν δέ τι καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι τὸ πᾶν ἀκούσαντες;

ΛΟΥΚ. Οὐ θαυμαστὸν εἶναί σοι δοκεῖ πρὸς Διὸς, ἀντὶ μὲν δούλου με ἐλεύθερον, ἀντὶ δὲ πένητος ὡς ἀληθῶς πλούσιον, ἀντὶ δὲ ἀνοήτου τε καὶ τετυφωμένου γενέσθαι μετριώτερον;

2 ΕΤΑΙ. Μέγιστον μὲν οὖν· ἀτὰρ οὔπω μανθάνω σαφῶς ὅ, τι καὶ λέγεις.

ΛΟΥΚ. Ἐστάλην μὲν εὐθὺ τῆς πόλεως βουλόμενος ἰατρὸν ὀφθαλμῶν θεάσασθαί τινα· τὸ γάρ μοι πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ μᾶλλον ἐπετείνετο.

ΕΤΑΙ. Οἶδα τούτων ἕκαστα, καὶ ηὐξάμην σέ τινι σπουδαίῳ ἐπιτυχεῖν.

15 Ἐπιτυχεῖν) Ὅρα τὸ ἐπιτυχεῖν κείμενον ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν, καὶ δοτικῇ συντάσσεται. V.

Luc. Ita res habet.

Am. Quidnam autem tantum illud eſt, quo te ſic effers? ut non ſummatim modo laetemur, ſed &, auditis ſingulis, accurate ſcire poſſimus?

Luc. An non admiratione dignum tibi videtur, per Iovem, pro ſervo liberum, pro paupere vere divitem, pro ſtulto autem & inſano me factum modeſtum?

Am. Immo vero maximum. Sed nondum tamen plane intelligo quidnam illud ſit, quod dicis.

Luc. Recta in urbem profectus ſum, ut ibi oculorum aliquem medicum circumſpicerem: nam ille oculi affectus, quo laborabam, magis ac magis ingraveſcebat.

Am. Ordine haec omnia novi, ideoque etiam optabam, ut in bonum atque peritum aliquem incideres.

ΛΟΥΚ. Δόξαν οὖν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν Νι-
γρῖνον τὸν Πλατωνικὸν φιλόσοφον, ἕωθεν ἐξαναστὰς ὡς
αὐτὸν ἀφικόμην, καὶ κόψας τὴν θύραν, τοῦ παιδὸς
εἰσαγγείλαντος, ἐκλήθην· καὶ παρελθὼν εἴσω, κατα-
λαμβάνω τὸν μὲν ἐν χερσὶ βιβλίον ἔχοντα, πολλὰς δὲ
εἰκόνας παλαιῶν σοφῶν ἐν κύκλῳ κειμένας. προὔκειτο
δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχη-
μάτων καταγεγραμμένον, καὶ σφαῖρα καλάμου πρὸς
τὸ τοῦ παντὸς μίμημα, ὡς ἐδόκει, πεποιημένη. Σφό- 3
δρα οὖν με φιλοφρόνως ἀσπασάμενος, ἠρώτα, ὅ, τι καὶ
πράττοιμι. κἀγὼ πάντα διηγησάμην αὐτῷ· καὶ δῆτα
ἐν μέρει καὶ αὐτὸς ἠξίουν εἰδέναι, ὅ, τι τε πράττοι, καὶ
εἰ αὖθις αὐτῷ ἐγνωσμένον εἴη στέλλεσθαι τὴν ἐπὶ τῆς
Ἑλλάδος. ὁ δὲ ἀπαρξάμενος, ὦ ἑταῖρε, περὶ τούτων λέ-
γειν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην διηγεῖσθαι, τοσαύτην τινὰ
μου λόγων ἀμβροσίαν κατεσκέδασεν, ὥστε καὶ τὰς

Luc. Cum igitur ſtatuiſſem, Nigrinum quoque illum Platonicum philoſophum, ut quem longo temporis intervallo non videram, compellare, mane ſurgens, ad ipſum adeo, & pulſata ianua, cum puer intro de me renuntiaſſet, arceſſitus ſum. Ingreſſus, deprehendo ipſum quidem manibus librum tenentem, circum autem undique multas veterum ſapientum imagines poſitas. In medio autem erat etiam tabella quaedam, in qua Geometricae quaedam figurae deſcriptae erant, ac ſphaera arundinea, ad imitationem univerſi, ut videbatur, compoſita. Amantiſſime igitur me amplexatus ille, interrogavit de rebus meis. Quibus omnibus illi expoſitis, & ego quoque viciſſim ex eo quaeſivi, & quid ipſe ageret, & numquid apud ſe ſtatuiſſet in Graeciam denuo navigare. Ibi vero ille, o amice, poſteaquam coepiſſet de hiſce rebus dicere, ſuamque ſententiam explicare, tantam verborum ambroſiam mihi affudit, ut mihi

Σειρῆνας ἐκείνας, εἴ τινες ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς ἀηδόνας, καὶ τὸν Ὁμήρου λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδεῖξαι· οὕτω
4 θεσπέσια ἐφθέγξατο. Προήχθη γὰρ αὐτήν τε φιλοσοφίαν ἐπαινέσαι, καὶ τὴν ἀπὸ ταύτης ἐλευθερίαν, καὶ τῶν δημοσίᾳ νομιζομένων ἀγαθῶν καταγελάσαι, πλούτου, καὶ δόξης, καὶ βασιλείας, καὶ τιμῆς, ἔτι τε χρυσοῦ, καὶ πορφύρας, καὶ τῶν πάνυ περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς, τέως δὲ κἀμοὶ δοκούντων. ἅπερ ἔγωγε ἀτενεῖ καὶ ἀναπεπταμένῃ τῇ ψυχῇ δεξάμενος, αὐτίκα μὲν οὐδὲ εἶχον εἰκάσαι ὅπερ ἐπεπόνθειν, ἀλλὰ παντοῖος ἐγιγνόμην· καὶ ἄρτι μὲν ἐλυπούμην, ἐληλεγμένων μοι τῶν φιλτάτων, πλούτου τε, καὶ ἀργυρίου, καὶ δόξης· καὶ μόνον οὐκ ἐδάκρυον ἐπ' αὐτοῖς καθῃρημένοις· ἄρτι δὲ αὐτὰ μὲν ἐδόκει μοι ταπεινὰ καὶ καταγέλαστα· ἔχαιρον δ' αὖ, ὥσπερ ἐκ ζοφεροῦ τινος ἀέρος τοῦ βίου τοῦ πρό-

2 Ἀρχαῖον) Ἀνόητον. V.

plane Sirenes illas, ſi quae unquam fuerunt, & luſcinias, & Loton illam Homeri obſcuraſſe & obliteraſſe videretur. Adeo divina erant, quae loquebatur. Huc enim dicendo provectus eſt, ut Philoſophiam laudaret, &, quae ab ea manat, libertatem, & iſta, quae vulgo pro bonis habentur, irrideret, divitias nimirum, gloriam, regna, honores: praeterea aurum quoque, & purpuram, & cetera, quae admodum ſpectabilia pleriſque, antea vero etiam mihi videbantur. Quae ego animo intento atque aperto accipiens, continuo ita affectus fui, ut quid paterer ipſe, neſcirem, atque in omnes partes raperer. Nunc quidem dolebam, quod vanitatis coarguerentur ea, quae mihi cariſſima fuerant, divitiae videlicet, argentum, & gloria: ac tantum non lacrimabar, cum de gradu dimotas cernerem: eadem mox mihi videbantur vilia atque ridicula eſſe; gaudebamque rurſum, tanquam ex tenebroſo quodam aëre prioris

σθεν, ἐς αἰθρίαν τε καὶ μέγα φῶς ἀναβλέπων· ὥστε δὴ (τὸ καινότατον) τοῦ ὀφθαλμοῦ μὲν, καὶ τῆς περὶ αὐτὸν ἀσθενείας ἐπελανθανόμην· τὴν δὲ ψυχὴν ὀξυδερκέστερος κατὰ μικρὸν ἐγιγνόμην. ἐλελήθειν γὰρ τέως αὐτὴν τυφλώττουσαν περιφέρων. Προϊὼν δὲ ἐς τόδε περιήχθην, ὅπερ ἀρτίως ἡμῖν ἐπεκάλεις. γαῦρός τε γὰρ ὑπὸ 5
τοῦ λόγου καὶ μετέωρός εἰμι, καὶ ὅλως μικρὸν οὐκέτι οὐδὲν ἐπινοῶ. δοκῶ γάρ μοι ὅμοιόν τι πεπονθέναι πρὸς φιλοσοφίαν, οἷόν περ καὶ οἱ Ἰνδοὶ πρὸς τὸν οἶνον λέγονται παθεῖν, ὅτε πρῶτον ἔπιον αὐτοῦ. θερμότεροι γὰρ ὄντες φύσει, πιόντες ἰσχυρὸν οὕτω ποτὸν, αὐτίκα μάλα ἐξεβακχεύθησαν, καὶ διπλασίως ὑπὸ τοῦ ἀκράτου ἐξεμάνησαν. οὕτω σοι καὶ αὐτὸς ἔνθεος, καὶ μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι.

ΕΤΑΙ. Καὶ μὴν τοῦτό γε, οὐ μεθύειν, ἀλλὰ νήφειν 6
τε καὶ σωφρονεῖν ἐστιν. ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἂν, εἰ οἷόν τε, αὐτῶν ἀκοῦσαι τῶν λόγων. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ κατα-

vitae ad ſerenitatem & magnam aliquam lucem reſpiciens. Adeo ut, novo ſane exemplo, neglecto oculo eiuſque infirmitate, animo perſpicaciori paulatim evaſerim, quem ad id tempus caecutientem inſciens circumtuleram. Tandemque in eum ſtatum adductus ſum, de quo mox querebare. Nam & elatus oratione illius, & tanquam in ſublime evectus ſum, & omnino humile nihil iam cogito. Videor enim mihi a philoſophia non aliter affectus, quam Indi a vino feruntur, quando primum bibere eis contigit. Natura enim calidiores cum iam eſſent, accedente potu adeo vehementi, continuo bacchari coeperunt, ac duplo, quam ceteri, magis ex mero inſanire. Ita & ego oratione eius quaſi furore captus, ac ebrius obambulo.

Am. Atqui hoc quidem non eſt ebrium, ſed ſobrium atque temperantem eſſe. Ego vero optarim, ſi fieri poſſit,

φθονεῖν αὐτῶν οἶμαι θέμις, ἄλλως τε εἰ καὶ φίλος, καὶ περὶ τὰ ὅμοια ἐσπουδακὼς ὁ βουλόμενος ἀκούειν εἴη.

ΛΟΥΚ. Θάρρει, ὦ 'γαθέ. τοῦτο γάρ τοι τὸ τοῦ Ὁμήρου, σπεύδοντα καὶ αὐτὸν παρακαλεῖς. καὶ εἴγε μὴ ἔφθης, αὐτὸς ἂν ἐδεήθην ἀκοῦσαί μου διηγουμένου. μάρτυρα γάρ σε παραστήσασθαι πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐθέλω, ὅτι οὐκ ἀλόγως μαίνομαι· ἄλλως τε καὶ ἡδύ μοι τὸ μεμνῆσθαι αὐτῶν πολλάκις, καὶ ταύτην ἤδη μελέτην ἐποιησάμην· ἐπεὶ κἂν τις μὴ παρὼν τύχῃ, καὶ οὕτω δὶς ἢ τρὶς τῆς ἡμέρας ἀνακυκλῶ πρὸς ἐμαυτὸν τὰ εἰρη-
7 μένα. Καὶ ὥσπερ οἱ ἐρασταὶ, τῶν παιδικῶν οὐ παρόντων, ἔργ' ἄττα καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημονεύουσι, καὶ τούτοις ἐνδιατρίβοντες ἐξαπατῶσι τὴν νόσον, ὡς παρόντων σφίσι τῶν ἀγαπωμένων· ἔνιοι γοῦν αὐτοῖς καὶ προσλαλεῖν οἴονται, καὶ ὡς ἄρτι λεγομένων

12 Διαμνημονεύουσι) Ὅρα τὸ διαμνημονεύουσι, ὡς αἰτιατικῇ συνῆψεν. V.

ipſam illam audire orationem. Neque enim contemnere eam, opinor, fas eſt; praeſertim ſi qui audire cupit, & amicus eſt, & eodem tenetur ſtudio.

Luc. Bono animo eſto, o bone. nam iuxta Homericum illud, ultro feſtinantem hortaris. Ac niſi praevortiſſes, iam ipſe rogaſſem, me narrantem audires. Teſtem enim te adhibere apud homines volo, me non ſine ratione inſanire. Quin & crebro meminiſſe, volupe mihi eſt; & hanc meditando familiarem iam exercitationem feci. Nam etiamſi nemo mihi adſit, tamen ſic quoque bis terve de die dicta illa mecum ipſe revolvo. Et quemadmodum amatores, abſentibus amaſiis, dicta eorum & facta memoria repetunt, iiſque immorando morbum fallunt, perinde ac ſi illi ipſi amati adſint; quidam vero etiam colloqui ſecum illos putant, atque iis, quae tum ſibi audire viſi ſunt, quaſi paulo

πρὸς αὐτούς, ὧν τότε ἤκουσαν, ἥδονται, καὶ προσάψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων σχολὴν οὐκ ἄγουσιν ἐπὶ τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιᾶσθαι· οὕτω δὴ καὶ αὐτός, φιλοσοφίας οὐ παρούσης, τοὺς λόγους, οὓς τότε ἤκουσα, συναγείρων, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἀνατυλίττων, οὐ μικρὰν ἔχω παραμυθίαν. καὶ ὅλως, καθάπερ ἐν πελάγει καὶ νυκτὶ πολλῇ φερόμενος, ἐς πυρσόν τινα τοῦτον ἀποβλέπω, πᾶσι μὲν παρεῖναι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ πραττομένοις τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον οἰόμενος· ἀεὶ δὲ ὥσπερ ἀκούων αὐτοῦ τὰ αὐτὰ πρός με λέγοντος, ἐνίοτε δέ, καὶ μάλιστα ὅταν ἐνερείσω τὴν ψυχήν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μοι φαίνεται, καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς παραμένει. καὶ γάρ τοι κατὰ τὸν κωμικόν, ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπέ τι κέντρον τοῖς ἀκούουσι.

ΕΤΑΙ. Παῦε, ὦ θαυμάσιε, μικρὸν ἀνακρουόμενος, 8

5 Ἀνατυλίττων) Σημειοῦ τὸ ἀνατυλίττων ἀντὶ τοῦ ἀνελίττων κείμενον. V.

7 Πυρσόν τινα) Πυρσοὶ, λαμπάδες, πυρκαϊαὶ, λαμπτῆρες, φρυκτωρίαι. V.

13 Τὸν Κωμικὸν) Σημαίνει τὸ τοῦ Εὐπόλιδου. G. C.

ante revera dictis, gaudent, animumque memoriae praeteritorum applicantes, macerandi ſeſe praeſentibus otium non habent: ſic ſane & ipſe, philoſophia non praeſente, verba, quae tum audivi, recolligens, & mecum crebro revolvens, non exiguum capio ſolatium. In ſumma, perinde ac ſi in pelago, & per noctem atram ferar, ad hanc quaſi quandam facem reſpicio, omnibus illis rebus, quae a me geruntur, virum illum coram adeſſe exiſtimans, ſemperque velut audiens ipſum eadem illa ſua ad me dicentem. Interdum etiam, & maxime, quando mente in id defixa conſtiti, vultum ipſum illius videre mihi videor, & vocis ſonus in auribus mihi reſonat. Etenim iuxta Comicum, revera aculeum quendam in auditorum mente reliquit.

Am. Subſiſte, o admirande, paulumque retrocede, &

καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς, ἀναλαβὼν ἤδη τὰ εἰρημένα· ὡς οὐ μετρίως με ἀποκναίεις περιάγων.

ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις, καὶ οὕτω χρὴ ποιεῖν. ἀλλ' ἐκεῖνο, ὦ ἑταῖρε, ἤδη τραγικοὺς, ἢ καὶ νὴ Δία κωμικοὺς φαύλους ἑώρακας ὑποκριτὰς, τῶν συριττομένων λέγω τούτων, καὶ διαφθειρόντων τὰ ποιήματα, καὶ τὸ τελευταῖον ἐκβαλλομένων· καίτοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὖ ἐχόντων τε, καὶ νενικηκότων;

ΕΤΑΙ. Πολλοὺς οἶδα τοιούτους. ἀλλὰ τί τοῦτο;

ΛΟΥΚ. Δέδοικα μή σοι μεταξὺ δόξω γελοίως αὐτὰ μιμεῖσθαι· τὰ μὲν ἀτάκτως συνείρων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν ὑπ' ἀσθενείας τὸν νοῦν διαφθείρων· κᾆτα προαχθῇς ἠρέμα καὶ αὐτοῦ καταγνῶναι τοῦ δράματος. καὶ τὸ μὲν ἐμὸν, οὐ πάνυ ἄχθομαι· ἡ δὲ ὑπόθεσις οὐ μετρίως με λυπήσειν ἔοικε συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀ-

ab initio repetens iam tandem dicta illa enarra, quoniam non mediocriter me his ambagibus excrucias.

Luc. Recte dicis, atque ita facto opus eſt: ſed illud quaeſo, vidiſtine aliquando ſive Tragicos, ſive etiam, per Iovem, Comicos hiſtriones, malos iſtos dico, qui ſibilo excipiuntur, quique poëmata agendo corrumpunt, ac poſtremo theatris eiiciuntur, tametſi ipſae fabulae ſaepenumero bene ſe habeant, ac palmam etiam reportarint?

Am. Multos novi tales. ſed quorſum hoc?

Luc. Vereor, ne & ipſe minus apte imitari videar, alia quidem inordinate continuans, interdum autem etiam ipſam ſententiam prae imbecillitate ingenii corrumpens; adeo ut cogaris ſenſim ipſam damnare fabulam. Nam ad hiſtrioniam meam quod attinet, non admodum aegre id feram. Ceterum argumentum ipſum non mediocri dolore me affecturum eſſe videtur, ſi mecum una cadat, & (mea cul-

σχημονοῦσα. Τοῦτ' οὖν παρ' ὅλον μέμνησό μοι τὸν λόγον, ὡς ὁ μὲν ποιητὴς ἡμῖν τῶν τοιούτων ἁμαρτημάτων ἀνεύθυνος, καὶ τῆς σκηνῆς πόῤῥω ποι κάθηται, οὐδὲν αὐτῷ μέλον τῶν ἐν θεάτρῳ πραττομένων. ἐγὼ δὲ ἐμαυτοῦ σοι πεῖραν παρέχω, ὁποῖός τίς εἰμι τὴν μνήμην ὑποκριτὴς, οὐδὲν ἀγγέλου τὰ ἄλλα τραγικοῦ διαφέρων. ὥστε κἂν ἐνδεέστερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκεῖνο μὲν ἔστω πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν· καὶ ἄλλως ὁ ποιητὴς ἴσως διεξῄει· ἐμὲ δὲ κἂν ἐκσυρίττῃς, οὐ πάνυ τι λυπήσομαι. 9

ΕΤΑΙ. Ὡς εὖγε, νὴ τὸν Ἑρμῆν, καὶ κατὰ τὸν τῶν 10 ῥητόρων νόμον πεπροοιμίασταί σοι. ἔοικας γοῦν κἀκεῖνα προσθήσειν, ὡς δι' ὀλίγου τε ὑμῖν ἡ συνουσία ἐγένετο, καὶ ὡς οὐδ' αὐτὸς ἥκεις πρὸς τὸν λόγον παρεσκευασμένος, καὶ ὡς ἄμεινον εἶχεν αὐτοῦ ταῦτα λέγοντος ἀκούειν·

1 Μέμνησο) Ὅρα σύνταξιν τοῦ μέμνησο. C. G.

pa) indecorum appareat. Proinde hoc per totam memineris mihi orationem, quod poëta quidem ipſe talium peccatorum innocens eſt, ac procul a ſcena ſeiunctus alicubi ſedet, neque quidquam eorum curat, quae in theatro aguntur: ego vero mei ipſius periculum tibi exhibeo, qualis ſcilicet hiſtrio ſim, quantumque memoria valeam, quod ad cetera attinet, nihil a nuntio Tragico diſtans. Quare ſi quid minus pro rei dignitate dicere viſus fuero, illud tibi in promtu ſit, quod ſcilicet melius hoc fuerat, & quod ipſe poëta aliter fortaſſis idem dixerat. Me vero ſi exſibilaveris, non admodum moleſte feram.

Am. Ut bene ſane, ita me Mercurius amet, & iuxta rhetorum leges exordium hoc tibi peractum eſt. Videris igitur etiam haec additurus, ſermonem non fuiſſe longum, teque ad dicendum non venire paratum, & melius futurum fuiſſe, ſi ipſum dicentem audiſſem: te enim pauca quae-

σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἷόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος. οὐ ταῦτ' ἐρεῖν ἔμελλες; οὐδὲν ἂν οὖν αὐτῶν ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· νόμισον δὲ τούτου γε ἕνεκα πάντα σοι προειρῆσθαι, ὡς ἐγὼ καὶ βοᾶν καὶ κροτεῖν ἕτοιμός εἰμι. ἢν δὲ διαμέλλῃς, μνησικακήσω γε παρὰ τὸν ἀγῶνα, καὶ ὀξύτατα συρίξομαι.

11 ΛΟΥΚ. Καὶ ταῦτα μὲν, ἃ σὺ διῆλθες, ἐβουλόμην ἂν εἰρῆσθαί μοι· κἀκεῖνα δὲ, ὅτι γε οὐχ ἑξῆς, οὐδὲ ὡς ἐκεῖνος ἔλεγε, ῥῆσίν τινα περὶ πάντων ἐρῶ. πάνυ γὰρ τοῦθ' ἡμῖν ἀδύνατον. οὐδ' αὖ ἐκείνῳ περιθεὶς τοὺς λόγους, μὴ καὶ κατ' ἄλλο τι γένωμαι τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἳ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνονος, ἢ Κρέοντος, ἢ καὶ Ἡρακλέους αὐτοῦ πρόσωπον ἀνειληφότες, χρυσίδας ἠμφιεσμένοι, καὶ δεινὸν βλέποντες, καὶ μέγα κεχηνότες, μικρὸν φθέγγονται, καὶ ἰσχνὸν, καὶ γυναικῶδες,

dam, &, quantum licuit, memoriae mandata depromere. An non haec quoque dicturus eras? Nihil igitur illis apud me tibi opus eſt: exiſtimes autem, quantum ad hoc attinet, omnia iam tibi praedicta eſſe: habes enim & acclamare & plaudere paratum. Sin vero moras nectas, cum in rem ipſam ventum erit, alieniore me uſurum te ſcias, & acutiſſime ſibilaturo.

Luc. Equidem & haec, quae tu commemoraſti, dicta volui: & illa quoque, me neque ordine, neque, ut ille, iuſta quadam & continua oratione de omnibus dicturum eſſe; meae enim facultatis hoc minime eſt: neque rurſum illius perſonae attribuendo ſermonem, ne hac etiam in parte hiſtrionibus illis ſimilis fiam, qui ſaepenumero aut Agamemnonis, aut Creontis, aut etiam ipſius Herculis perſona aſſumta, ac veſtibus auro contextis induti, & horrendum tuentes, ore in immenſum diducto, exiguum & gracile, adeoque muliebre quiddam loquuntur, ipſa etiam

καὶ τῆς Ἑκάβης ἢ Πολυξένης πολὺ ταπεινότερον. ἵν' οὖν μὴ καὶ αὐτὸς ἐλέγχωμαι, πάνυ μεῖζον τῆς ἐμαυτοῦ κεφαλῆς προσωπεῖον περικείμενος, καὶ τὴν σκευὴν καταισχύνων, ἀπὸ γυμνοῦ σοι βούλομαι τοὐμοῦ προσώπου προσλαλεῖν, ἵνα μὴ συγκατασπάσω που πεσὼν τὸν ἥρωα ὃν ὑποκρίνομαι.

ΕΤΑΙ. Οὗτος ἀνὴρ οὐ παύσεται τήμερον πρός με 12
πολλῇ τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τραγῳδίᾳ χρώμενος.

ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν παύσομαί γε· πρὸς ἐκεῖνα δὲ ἤδη τρέψομαι. Ἡ μὲν ἀρχὴ τῶν λόγων ἔπαινος ἦν Ἑλλάδος, καὶ τῶν Ἀθήνῃσιν ἀνθρώπων, ὅτι φιλοσοφίᾳ καὶ πενίᾳ σύντροφοί εἰσι, καὶ οὔτε τῶν ἀστῶν, οὔτε τῶν ξένων οὐδένα τέρπονται ὁρῶντες, ὃς ἂν τρυφὴν εἰσάγειν εἰς αὐτοὺς βιάζηται· ἀλλ' εἰ καί τις ἀφίκηται παρ' αὐτοὺς οὕτω διακείμενος, ἠρέμα τε μεθαρμόττουσι, καὶ παραπαιδαγωγοῦσι, καὶ πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης

Hecuba Polyxenave multo demiſſius. Ne igitur & ipſe deprehendar maiorem omnino, quam pro capite meo, perſonam induiſſe, ipſumque ornatum dehoneſtare, ex nuda tecum volo meaque propria perſona colloqui, ne cadens alicubi, quem ago Heroëm, mecum una convulſum terrae affligam.

Am. Homo hic non deſinet hodie apud me crebra illa ſcena atque tragoedia uti.

Luc. Immo deſinam, & ad incepta me nunc convertam. Principium igitur orationis illius commendatio fuit Graeciae, & eorum hominum, qui Athenis commorantur, quod cum philoſophia & paupertate degant, & neque civium neque peregrinorum quemquam intueri gaudeant, qui luxum ad ſeſe invehere conentur: ſed ſi quis etiam veniat ad illos ita affectus, & paulatim transforment ipſum, & veteres mores dedoceant, atque ad puritatem vitae transfe-

13 μεγιστᾶσιν. Ἐμέμνητο γοῦν τινος τῶν πολυχρύσων, ὃς ἐλθὼν Ἀθήναζε μάλα ἐπίσημος, καὶ φορτικὸς ἀκολούθων ὄχλῳ, καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι, καὶ χρυσῷ, αὐτὸς μὲν ᾤετο ζηλωτὸς εἶναι πᾶσι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ὡς ἂν εὐδαίμων ἀποβλέπεσθαι. τοῖς δ' ἄρα δυστυχεῖν ἐδόκει τὸ ἀνθρώπιον· καὶ παιδεύειν ἐπεχείρουν αὐτὸν, οὐ πικρῶς, οὐδ' ἄντικρυς ἀπαγορεύοντες ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, καθ' ὅν τινα τρόπον βούλοιτο, βιοῦν· ἀλλ' ἐπεὶ κἀν τοῖς γυμνασίοις καὶ λουτροῖς ὀχληρὸς ἦν, θλίβων τοῖς οἰκέταις, καὶ στενοχωρῶν τοὺς ἀπαντῶντας, ἡσυχῇ τις ἂν ὑπεφθέγξατο, προσποιούμενος λανθάνειν, ὥσπερ οὐ πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον ἀποτείνων, Δέδοικε μὴ παραπόληται μεταξὺ λουόμενος. καὶ μὴν εἰρήνη γε μακρὰ κατέχει τὸ βαλανεῖον· οὐδὲν οὖν δεῖ στρατοπέδου. ὁ δὲ ἀκούων ἀεὶ ἦν, μεταξὺ ἐπαιδεύετο. τὴν δὲ ἐσθῆτα τὴν ποικίλην, καὶ τὰς πορφυρίδας ἐκείνας ἀπέδυσαν αὐτὸν, ἀστείως πάνυ

9 Θλίβων τοῖς οἰκέταις) Ἀντὶ τοῦ, διὰ τοῦ πλήθους τῶν οἰκετῶν στενοχωρίαν ποιῶν. V.

ferant. Memorabat itaque quendam ex iſtis multo auro fulgentibus, qui cum Athenas veniſſet admodum inſignis & turba comitum gravis, varia veſte auroque ornatus, Athenienſibus omnibus ſeſe admirationi eſſe exiſtimabat, & tanquam beatum ſuſpici; cum iis contra infelix quidam homuncio videretur: quin & erudiendum eum ſibi ſumſerunt, non acerbe, neque aperte vetantes, ne in libera civitate pro lubitu viveret: ſed cum in gymnaſiis & balneis moleſtus eſſet, ſuis ſervis premens, & in anguſtum cogens obvios, ſubmiſſa voce quidam, quaſi latere vellet, neque illum perſtringeret, Metuit, inquit, ne inter lavandum pereat? Atqui pax certe longa balneum tenet: proinde nihil opus eſt exercitu. Ille autem verum audiens, interea erudiebatur. Praeterea varia illa veſte atque purpurea eundem

τὸ ἀνθηρὸν ἐπισκώπτοντες τῶν χρωμάτων, ἔαρ ἤδη, λέγοντες, καὶ, πόθεν ὁ ταὼς οὗτος; καὶ, τάχα τῆς μητρός ἐστιν αὐτοῦ· καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ τὰ ἄλλα δὲ οὕτως ἀπέσκωπτον, ἢ τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος, ἢ τῆς κόμης τὸ περίεργον, ἢ τῆς διαίτης τὸ ἀκόλαστον. ὥστε κατὰ μικρὸν ἐσωφρονίσθη, καὶ παραπολὺ βελτίων ἀπῆλθε, δημοσίᾳ πεπαιδευμένος. Ὅτι δ᾽ οὐκ αἰσχύ- 14
νονται πενίαν ὁμολογοῦντες, ἐμέμνητο πρός με φωνῆς τινος, ἣν ἀκοῦσαι πάντων ἔφη κοινῇ προεμένων ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. ληφθέντα μὲν γάρ τινα τῶν πολιτῶν ἄγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει· τοὺς δὲ, ἰδόντας ἐλεῆσαί τε, καὶ παραιτεῖσθαι, καὶ τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐποίησε, τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος, ἀναβοῆσαι μιᾷ φωνῇ πάντας, ὥσπερ ἐσκεμμένους, συγγνώμην

exuerunt, urbane admodum floridum colorum nitorem irridentes, Iam ver adeſt, dicebant: &, Unde nobis pavo hic? &, Fortaſſis materna eſt: & ſimilia. Atque eodem pacto cetera illius cum riſu carpebant, nunc annulorum multitudinem, nunc comam iuſto curatiorem, nunc victus intemperantiam atque luxuriam notantes. Quare paulatim ad modeſtiam eſt revocatus, & longe melior, publice ita emendatus, abiit. Quod autem non pudeat eos paupertatem confiteri, referebat mihi vocem quandam, quam aiebat publice ab omnibus emiſſam audiſſe ſeſe in ludis Panathenaicis. Deprehenſum enim quendam ex civibus fuiſſe, & ad praeſidem ludorum adductum, quod veſte tincta amictus ſpectaculo intereſſet: quo viſo miſertos illius, ac veniam precatos eſſe: praecone autem proclamante contra leges feciſſe, quod tali cum veſte ludos ſpectaret, omnes una voce, quaſi antea ſuper hoc deliberaſſent, exclamare coepiſſe, ut venia ei daretur tali veſte induto; neque enim

ἀπονέμειν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένῳ· μὴ γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἕτερα. ταῦτα τε οὖν ἐπῄνει, καὶ προσέτι τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐκεῖ, καὶ τῆς διαίτης τὸ ἀνεπίφθονον, ἡσυχίαν τε καὶ ἀπραγμοσύνην, α δὴ ἄφθονα παρ᾽ αὐτοῖς ἐστι. ἀπεφαίνετο τε φιλοσοφίᾳ συνῳδὸν τὴν παρα τοῖς τοιούτοις διατριβὴν, καὶ καθαρον ἦθος φυλάξαι δυναμένην, σπουδαίῳ τε ἀνδρὶ καὶ πλούτου καταφρονεῖν πεπαιδευμένῳ, καὶ τῷ πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν προαιρουμένῳ τὸν ἐκεῖ βίον ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον. Ὅστις δὲ πλούτου ἐρᾷ, καὶ χρυσῷ κεκήληται, καὶ πορφύρᾳ, καὶ δυναστείᾳ μετρεῖ τὸ εὔδαιμον, ἄγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρατος δε παῤῥησίας, ἀθέατος δε ἀληθείας, κολακείᾳ τὰ παντα καὶ δουλείᾳ σύντροφος· ἢ ὅστις ἡδονῇ πᾶσαν τὴν ψυχὴν ἐπιτρέψας, ταύτῃ μόνῃ λατρεύειν διέγνωκε, φίλος μὲν περιέργων τραπεζῶν, φίλος δὲ πότων, καὶ ἀφροδισίων, ἀνάπλεως γοητείας, καὶ ἀπάτης, καὶ ψευδολογίας· ἢ ὅστις ἀκούων τέρπεται κρουμάτων

aliam habere illum. Haec igitur ille laudabat. & praeterea libertatem, quae illic eſt, ac victus frugalitatem, & tranquillitatem, & otium. quae apud illos ſunt cumulatiſſima. Oſtendebat etiam, converſationem eorum hominum philoſophiae conſonam eſſe, moreſque puros conſervare poſſe; viroque gravi, & qui divitias contemnere didiciſſet, & qui ſecundum ea, quae natura honeſta ſunt, vivere ſtatuiſſet, vitam, quae illic vivitur, quam maxime aptam atque accommodatam eſſe. At qui divitias amat, aurumque ſtupet, purpuraque & potentia felicitatem metitur, qui libertatem in dictis factiſque nunquam guſtavit, qui veritatem nunquam vidit, & cum aſſentatione & ſervitute enutritus eſt, aut qui totam animam voluptati addixit, eique uni inſervire ſtatuit, amans opiparae menſae, indulgens vino ac rebus venereis, plenus praeſtigiarum, fraudis atque men-

τε, καὶ τερετισμάτων, καὶ διεφθορότων ᾀσμάτων, τοῖς
δὴ τοιούτοις πρέπειν τὴν ἐνταῦθα διατριβήν. Μεσταὶ 16
γὰρ αὐτοῖς τῶν φιλτάτων πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, πᾶσαι
δὲ ἀγοραί· πάρεστι δὲ πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καταδέχεσθαι· τοῦτο μὲν δι' ὀφθαλμῶν· τοῦτο δὲ δι' ὤτων τε, καὶ ῥινῶν· τοῦτο δὲ καὶ διὰ λαιμοῦ, καὶ δι' ἀφροδισίων· ὑφ' ἧς δὲ ῥεούσης ἀενάῳ τε καὶ θολερῷ ῥεύματι, πᾶσαι μὲν ἀνευρύνονται ὁδοί· συνεισέρχεται γὰρ μοιχεία, καὶ φιλαργυρία, καὶ ἐπιορκία, καὶ τὸ τοιοῦτο φῦλον τῶν ἡδονῶν· παρασύρεται δὲ, τῆς ψυχῆς ὑποκλυζομένης πάντοθεν, αἰδὼς, καὶ ἀρετὴ, καὶ δικαιοσύνη· τῶν δὲ ἔρημος ὁ χῶρος γενόμενος, δίψης ἀεὶ πιμπλάμενος, ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις. τοιαύτην ἀπέφαινε τὴν πόλιν, καὶ τοσούτων διδάσκαλον ἀγαθῶν. Ἔγωγ' οὖν, ἔφη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπανῄειν 17
ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, πλησίον που γενόμενος, ἐπιστή-

dacii; aut cui chordarum pulſationes, inſtrumentorumque laſcivos crepitus, cantilenaſque perditas audire volupe eſt: talibus videlicet hominibus convenire huius urbis conſuetudinem. Hic enim rerum cariſſimarum ipſis, omnes plateas, omniaque fora referta eſſe: ac licere ipſis omnibus quaſi portis voluptatem recipere, partim per oculos, partim per aures & naſum, partim per gulam, & per venerea: qua fluente perenni turbulentoque flumine, omnes viae dilatantur. Una enim irruunt & adulterium, & avaritia, & periurium, & reliqua id genus voluptatum cognatarum natio. A quibus exundantibus, animo undique ſubmerſo, verecundia, & virtus, & iuſtitia abripiuntur: quibus carens iam ſolum ſemper ſiticuloſum multis ac feris cupiditatibus ſuppullulat. Talem eſſe urbem, taliumque magiſtram bonorum oſtendebat. Ego itaque, inquit, quando primum ex Graecia reverſus iam propius acceſſiſſem,

σας ἐμαυτὸν λόγον ἀπῄτουν τῆς δεῦρο ἀφίξεως, ἐκεῖνα δὴ τὰ τοῦ Ὁμήρου λέγων·

Τίπτ᾽ αὖ, ὦ δύστηνε, λιπὼν φάος ἠελίοιο,

τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην, καὶ τὴν ἐλευθερίαν, ἤλυθες, ὄφρα ἴδῃς τὸν ἐνταῦθα θόρυβον, συκοφάντας, καὶ προσαγορεύσεις ὑπερηφάνους, καὶ δεῖπνα, καὶ κόλακας, καὶ μιαιφονίας, καὶ διαθηκῶν προσδοκίας, καὶ φιλίας ἐπιπλάστους; ἢ τί καὶ πράξειν διέγνωκας, μήτ᾽ ἀπαλλάττεσθαι, μήτε χρῆσθαι τοῖς καθεστῶσι
18 δυνάμενος; Οὕτω δὴ βουλευσάμενος, καὶ, καθάπερ ὁ Ζεὺς τὸν Ἕκτορα, ὑπεξαγαγὼν ἐμαυτὸν ἐκ βελέων, φασὶν, ἔκ τ᾽ ἀνδροκτασίης, ἔκθ᾽ αἵματος, ἔκτε κυδοιμοῦ, τολοιπὸν οἰκουρεῖν εἱλόμην, καὶ βίον τινὰ τοῦτον γυναικώδη, καὶ ἄτολμον τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα προτιθέμενος, αὐτῇ φιλοσοφίᾳ, καὶ Πλάτωνι, καὶ ἀληθείᾳ προσλαλῶ. καὶ καθίσας ἐμαυτὸν, ὥσπερ ἐν θεάτρῳ

14 Προστιθέμενος) Ὅρα ὡς αἰτιατικῇ τὸ προστιθέμενος συνέταξε. V.

conſtiti, a meque ipſo rationem popoſci mei huc adventus, Homerica illa videlicet mecum ipſe dictitans:

Cur autem, infelix, deſerto lumine Phoebi,

(Graecia nempe, & felicitate illa atque libertate) *Veniſti? ut videas* loci huius tumultum, ſycophantas, ſalutationes ſuperbas, epulas, adulatores, caedes, teſtamentorum exſpectationes, & amicitias ſimulatas? Aut quid tandem facere decreviſti, cum neque diſcedere hinc, neque inſtitutis hiſce uti poſſis? Cum ita mecum conſultaſſem, & quemadmodum Iuppiter Hectorem, ita me ipſum *e telis*, ut ait ille, ſubducens, *eque hominum caede, atque tumultibus, eque cruore*, de cetero domi me continere ſtatui: & vitam hanc, muliebrem & timidam pleriſque viſam, anteponens, cum ipſa philoſophia, & Platone, & veritate colloquor. Ac me ipſum quaſi in frequentiſſimo theatro collocans, ex

μυριάνδρῳ, σφόδρα που μετέωρος ἐπισκοπῶ τὰ γιγνόμενα, τοῦτο μὲν πολλὴν ψυχαγωγίαν καὶ γέλωτα παρέχειν δυνάμενα, τοῦτο δὲ πεῖραν ἀνδρὸς ὡς ἀληθῶς
βεβαίου λαβεῖν. Εἰ γὰρ χρὴ καὶ κακῶν ἔπαινον εἰ- 19
πεῖν, μὴ ὑπολάβῃς μεῖζόν τι γυμνάσιον ἀρετῆς, ἢ τῆς ψυχῆς δοκιμασίαν ἀληθεστέραν τῆσδε τῆς πόλεως, καὶ τῆς ἐνταῦθα διατριβῆς. οὐ γὰρ μικρὸν ἀντισχεῖν τοσαύταις μὲν ἐπιθυμίαις, τοσούτοις δὲ θεάμασί τε καὶ ἀκούσμασι πάντοθεν ἕλκουσι, καὶ ἀντιλαμβανομένοις. ἀλλ᾽ ἀτεχνῶς δεῖ τὸν Ὀδυσσέα μιμησάμενον παραπλεῖν αὐτὰ, μὴ δεδεμένον τὼ χεῖρε, δειλὸν γὰρ, μηδὲ τὰ ὦτα κηρῷ φραξάμενον, ἀλλ᾽ ἀκούοντα, καὶ λελυ-
μένον, καὶ ἀληθῶς ὑπερήφανον. Ἔνεστι δὲ καὶ φιλοσο- 20
φίαν θαυμάσαι, παραθεωροῦντα τὴν τοσαύτην ἄνοιαν, καὶ τῶν τῆς τύχης ἀγαθῶν καταφρονεῖν, ὁρῶντα, ὥσ-

13 Ὑπερήφανον) Ὑπερήφανον θαυμασίως ἐνταῦθα κεῖται. C. G.

ſublimi admodum contemplor ea, quae geruntur: quae partim eiuſmodi ſunt, ut multum delectationis ac riſus exhibere poſſint; partim talia, in quibus vir vere conſtans periculum de ſe ipſo faciat. Nam ſi malorum quoque encomium aliquod dicere convenit, ne credas maiorem ullam virtutis palaeſtram eſſe, aut veriora uſquam animorum experimenta fieri, quam in hac urbe, & in ea, qua hic vivitur, conſuetudine. Neque enim parum eſt reſiſtere tot cupiditatibus, tot ſpectaculis atque aurium illecebris undique attrahentibus ac detinentibus: ſed oportet omnino Ulyſſis exemplo praeternavigare illa, non quidem ligatis manibus, ut ille, (nam hoc formidoloſum foret) neque etiam auribus cera obturatis, ſed audientem & ſolutum, & vere animum ſupra haec elatum habentem. Licet autem & philoſophiam mirari, conferendo cum illa tantam hominum amentiam: bonaque iſta fortunae contemnere, ubi aſpe-

περ ἐν σκηνῇ καὶ πολυπροσώπῳ δράματι, τὸν μὲν ἐξ
οἰκέτου δεσπότην προϊόντα, τόνδ' ἀντὶ πλουσίου, πένη-
τα· τὸν δὲ, σατράπην ἐκ πένητος, ἢ βασιλέα· τὸν δὲ
φίλον τούτου· τὸν δὲ ἐχθρόν· τὸν δὲ φυγάδα. τοῦτο γάρ
τοι καὶ τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὅτι καίτοι μαρτυρουμένης
τῆς τύχης παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, καὶ
ὁμολογούσης μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον, ὅμως ταῦθ'
ὁσημέραι βλέποντες, ὀρέγονται καὶ πλούτου, καὶ δυνα-
στείας· καὶ μεστοὶ περιΐασι πάντες οὐ γιγνομένων ἐλ-
21 πίδων. Ὃ δὲ δὴ ἔφην, ὅτι καὶ γελᾶν ἐν τοῖς γιγνομένοις
ἔνεστι, καὶ ψυχαγωγεῖσθαι, τοῦτο ἤδη σοι φράσω.
πῶς γὰρ οὐ γελοῖοι μὲν οἱ πλουτοῦντες αὐτοὶ, καὶ τὰς
πορφυρίδας προφαίνοντες, καὶ τοὺς δακτύλους προτεί-
νοντες, καὶ πολλὴν κατηγοροῦντες ἀπειροκαλίαν; τὸ δὲ
καινότατον, τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀλλοτρίᾳ φωνῇ προσ-
αγορεύοντες, ἀγαπᾶν ἀξιοῦντες, ὅτι μόνον αὐτοὺς προσ-

xeris, velut in ſcena, ac multiplicium perſonarum fabula, alium quidem ex ſervo dominum prodire, alium autem ex divite pauperem; contra alium ex paupere ſatrapam, aut regem; rurſus alium amicum huius, alium inimicum, alium etiam exſulem eſſe. Nam hoc certe vel graviſſimum eſt, quod licet Fortuna ipſa teſtetur ſeſe in humanis rebus ludere, fateaturque nihil illarum certum ac ſtabile eſſe, nihilo minus tamen qui quotidie iſta aſpiciunt, & divitias expetunt, & potentiam, ac pleni obambulant omnes earum rerum ſpe, quae non contingunt. Quod autem dixi, licere in iis, quae geruntur, ridere, animumque oblectare, illud tibi iam exponam. Quomodo enim non ridiculi ſint divites ipſi, qui & purpuram ſuam ſpectandam exhibent, & digitorum annulos oſtentant, & multas produnt ineptias? quod autem omnium abſurdiſſimum eſt, etiam obvios aliena voce ſalutant, & hoc quaſi magno aliquo conten-

ἐβλέψαν. οἱ δὲ σεμνότεροι, καὶ προσκυνεῖσθαι περιμένοντες, οὐ πόῤῥωθεν, οὐδ᾽ ὡς Πέρσαις νόμος, ἀλλὰ δεῖ προσελθόντα, καὶ ὑποκύψαντα, καὶ πόῤῥωθεν τὴν ψυχὴν ταπεινώσαντα, καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαντα τῇ τοῦ σώματος ὁμοιότητι, τὸ στῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν καταφιλεῖν, ζηλωτὸν καὶ περίβλεπτον τοῖς μηδὲ τούτου τυγχάνουσιν· ὁ δ᾽ ἕστηκε παρέχων ἑαυτὸν εἰς πλείω χρόνον ἐξαπατώμενον. ἐπαινῶ δέ γε ταύτης αὐτοὺς τῆς ἀπανθρωπίας, ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται.
Πολὺ δὲ τούτων οἱ προσιόντες αὐτοὶ καὶ θεραπεύοντες 22
γελοιότεροι· νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμενοι μέσης, περιθέοντες δὲ ἐν κύκλῳ τὴν πόλιν, καὶ πρὸς τῶν οἰκετῶν ἀποκλειόμενοι, κύνες, καὶ κόλακες, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀκούειν ὑπομένοντες. γέρας δὲ τῆς πικρᾶς ταύτης αὐτοῖς περιόδου, τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον, καὶ πολλῶν αἴτιον συμφορῶν· ἐν ᾧ πόσα μὲν ἐμφαγόντες, πόσα δὲ παρὰ

tos eſſe volunt, ſi ſolum ipſos aſpexerint. Quidam vero faſtuoſiores adorari etiam ſe patiuntur, non e longinquo, neque ut Perſis mos eſt, ſed neceſſe eſt propius accedentem, & ſeſe incurvantem, animo diu iam ante demiſſo, illiusque affectu etiam per corporis ſimilitudinem declarato, pectus aut dextram deoſculari: quod beatum atque ſpectabile videtur iis, qui ne hunc quidem honorem aſſequuntur. Ille vero diu ſtat ſe ipſum praebens decipiendum. Illorum autem laudo inhumanitatem, quod ad ora oſculanda nos non admittant. Ceterum his multo ridiculi magis ſunt, qui eos ſectantur, atque obſervant, de media nocte ſurgentes, & totam urbem circumcurſitantes, & a ſervis foribus excluſi, canes, & adulatores, & id genus alia audire ſuſtinentes. Praemium vero acerbae illius circuitionis, oneroſa illa, atque multorum malorum cauſa, coena eſt: in qua illi, quam multis comeſis epotiſque

γνώμην ἐμπιόντες, πόσα δὲ, ὧν οὐκ ἐχρῆν, ἀπολαλήσαντες, ἢ μεμψάμενοι τὸ τελευταῖον, ἢ δυσφοροῦντες ἀπίασιν, ἢ διαβάλλοντες τὸ δεῖπνον, ἢ ὕβριν, ἢ μικρολογίαν ἐγκαλοῦντες· πλήρεις δὲ αὐτῶν ἐμούντων οἱ στενωποὶ, καὶ πρὸς τοῖς χαμαιτυπείοις μαχομένων. καὶ μεθ' ἡμέραν οἱ πλείονες αὐτῶν κατακλιθέντες, ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων. ἔνιοι μὲν γὰρ, τὸ καινότατον,
23 *οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσιν. Ἐγὼ μέντοιγε πολὺ τῶν κολακευομένων ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας ὑπείληφα· καὶ σχεδὸν αὐτοῖς ἐκείνους καθίστασθαι τῆς ὑπερηφανίας αἰτίους. ὅταν γὰρ αὐτῶν τὴν περιουσίαν θαυμάσωσι, καὶ τὸν χρυσὸν ἐπαινέσωσι, καὶ τοὺς πυλῶνας ἕωθεν ἐμπλήσωσι, καὶ προσελθόντες ὥσπερ δεσπότας προσείπωσι, τί καὶ φρονήσειν ἐκείνους εἰκός ἐστι; εἰ δέ γε κοινῷ δόγματι κἂν πρὸς ὀλίγον ἀπέσχοντο τῆσδε τῆς ἐθελοδουλείας, οὐκ ἂν οἴει τοὐναντίον αὐτοὺς ἐλθεῖν*

praeter animi ſententiam, quam multa non dicenda prolocuti, poſtremo reprehendentes, aut aegre ferentes diſcedunt, & vel ipſam criminantur coenam, vel contumeliam aut ſordes accuſant! Pleni autem & angiportus ſunt vomentibus iſtis, & circa viliſſima quaeque proſtibula depugnantibus. Et plerique eorum in multum diem decumbentes, circumeundi cauſam medicis praebent. Quibuſdam enim, novo ſane exemplo, aegrotandi otium non eſt. Ego vero adulatores longe iis, quibus adulantur, nequiores exiſtimo, & propemodum auctores illis exſiſtere ſuperbiae ac faſtus iſtius. Nam cum illorum opulentiam admirantur, aurum laudibus extollunt, veſtibula mane complent, & adeuntes ipſos quaſi dominos appellant, quid quaeſo illos cogitare conſentaneum eſt? Quod ſi vero communi decreto vel tantiſper abſtinerent ab hac voluntaria ſervitute, an non putas vice verſa ipſos divites ad fores paupe-

ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πτωχῶν δεομένους τοὺς πλουσίους, μὴ ἀθέατον αὐτῶν μηδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλιπεῖν, μηδ' ἀνόνητόν τε καὶ ἄχρηστον τῶν τραπεζῶν τὸ κάλλος, καὶ τῶν οἴκων τὸ μέγεθος; οὐ γὰρ οὕτω τοῦ πλουτεῖν ἐρῶσιν, ὡς τοῦ διὰ τὸ πλουτεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. καὶ οὕτω δὲ ἔχει, μηδὲν ὄφελος εἶναι περικαλλοῦς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι, μηδὲ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος, εἰ μή τις αὐτὰ θαυμάζοι. ἐχρῆν οὖν ταύτῃ τοι καθαιρεῖν αὐτῶν, καὶ ἀπευωνίζειν τὴν δυναστείαν, ἐπιτειχίσαντα τῷ πλούτῳ τὴν ὑπεροψίαν. νῦν δὲ λατρεύοντες, εἰς ἀπόνοιαν ἄγουσι. Καὶ τὸ μὲν ἄνδρας ἰδιώτας, καὶ ἀναφανδὸν τὴν ἀπαιδευσίαν ὁμολογοῦντας τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, 24
μετριώτερον ἂν εἰκότως νομισθείη. τὸ δὲ καὶ τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων, πολλῷ ἔτι τούτων γελοιότερα δρᾷν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινότατόν ἐστι. πῶς γὰρ οἴει τὴν ψυχὴν διατεθεῖσθαί μοι, ὅταν ἴδω τούτων τινὰ μάλιστα

rum venturos eſſe, ultro rogantes, ne ignobilem, & abſque teſte latentem ſuam felicitatem relinquerent, neve inutilem, & ab omni uſu remotam menſarum pulchritudinem, & domorum magnitudinem eſſe paterentur? Neque enim tantopere divitias amant, quam propter divitias beatos atque felices ſeſe exiſtimari. Atque ita ſane res habet, ut neque pulchrarum aedium, neque auri, neque eboris ulla domino ſit utilitas, niſi ſit qui illa admiretur. Oportebat igitur tali aliqua via diruere ipſorum, & vilem reddere potentiam, contemtum hoc quaſi munimentum divitiis opponendo: nunc vero colendo, ad amentiam perducunt. Ac certe homines indoctos, & ignorantiam aperte confitentes, talia factitare, tolerabilius merito exiſtimetur: verum eos quoque, qui ſe philoſophari ſimulant, multo etiam ineptiora his, magiſque ridicula facere, illud tandem omnium maxime dolendum eſt. Quomodo enim me putas animo affectum

τῶν προβεβηκότων ἀναμεμιγμένον κολάκων ὄχλῳ, καὶ τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφοροῦντα, καὶ τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα παραγγέλλουσι κοινολογούμενον, ἐπισημότερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τοῦ σχήματος ὄντα, καὶ φανερώτεροι; καὶ ὃ μάλιστα ἀγανακτῶ, ὅτι μὴ καὶ τὴν σκευὴν μεταλαμβάνουσι, τὰ ἄλλα γε ὁμοίως ὑποκρινόμενοι τοῦ δράματος. Ἃ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάζονται, τίνι τῶν κολάκων εἰκάσομεν; οὐκ ἐμφοροῦνται μὲν ἀπειροκαλώτερον, μεθύσκονται δὲ φανερώτερον, ἐξανίστανται δὲ πάντων ὕστατοι, πλείω δὲ ἀποφέρειν τῶν ἄλλων ἀξιοῦσιν; οἱ δὲ ἀστειότεροι πολλάκις αὐτῶν καὶ ᾆσαι προήχθησαν· καὶ ταῦτα μὲν οὖν γελοῖα ἡγεῖτο. μάλιστα δὲ ἐμέμνητο τῶν ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφούντων, καὶ τὴν ἀρετὴν ὤνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς προτιθέντων. ἐργα-

5 Μεταλαμβάνουσι) Ὅρα τὸ μεταλαμβάνουσι αἰτιατικῇ συντεταγμένον. V.

eſſe, quoties video iſtorum aliquem, maxime eorum, qui aetate provecti ſunt, adulatorum turbis immixtum, & illorum aliquem, qui honores gerunt, ſatellitum modo ſectantem, & cum iis, qui ad coenam vocant, ſermones conferentem, ceteris inſigniorem & magis conſpicuum ob habitum? & quod vel maxime indignari ſoleo, quando non itidem habitum mutant, cum utique, quod ad cetera attinet, eaſdem partes agant. Nam quae in conviviis deſignantur, cui quaeſo adulatorum illa comparabimus? An non magis ruſtice replentur cibo? An non inebriantur magis, quam alii, manifeſte? a convivio autem ſurgunt omnium ultimi: deinde & plura aliis auferre ſecum volunt: ſi qui vero ipſorum urbaniores paulo ſunt, ſaepenumero etiam cantare non erubeſcunt. Atque haec quidem ille ridicula cenſebat. Praecipue vero eorum mentionem faciebat, qui pacta mercede philoſophantur, virtutemque ipſam venalem

στήρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεῖα τὰς τούτων διατριβάς· ἠξίου γὰρ τὸν πλούτου καταφρονεῖν διδάξοντα, πρῶτον ἑαυτὸν παρέχειν ὑψηλότερον λημμάτων. Ἀμέλει καὶ πράττων ταῦτα διετέλει· οὐ μόνον προῖκα τοῖς ἀξιοῦσι συνδιατρίβων, ἀλλὰ καὶ τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν, καὶ πάσης περιουσίας καταφρονῶν· τοσούτου δέων ὀρέγεσθαι τῶν οὐδὲν προσηκόντων, ὥστε μηδὲ τῶν ἑαυτοῦ φθειρομένων ποιεῖσθαι πρόνοιαν· ὅς γε καὶ ἀγρὸν οὐ πόῤῥω τῆς πόλεως κεκτημένος, οὐδὲ ἐπιβῆναι αὐτοῦ πολλῶν ἐτῶν ἠξίωσεν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ εἶναι διωμολόγει. ταῦτ' οἶμαι διειληφὼς, ὅτι τούτων μὲν φυ- 16

9 Οὐδὲ ἐπιβῆναι) Ἀργῆς τοῦτο καὶ ῥαθύμου ψυχῆς καὶ μὴ εἰδυίας εἰς δέον χρῆσθαι τῷ κτήματι· ἢ γὰρ ἐχρῆν φιλοσοφοῦντα μηδὲ τὴν ἀρχὴν κεκτῆσθαι, ἢ τῆς πατρόθεν ὑπούσης τῆς κτήσεως ἀπεσκευάσθαι τὸ ἀσχολίας παραίτιον, ἀλλὰ μὴ κεκτημένον ἐτώσιον ἄλλο ἄχθος περιφέρειν, ὥσπερ οὐ φθονοῦντα τῆς τοῦ ἀγροῦ περισσῆς καλλιεργίας, καὶ τῆς ἐκ ταύτης τοῖς χρῄζουσιν ὠφελείας· ὥσπερ οἶμαι καὶ ὁ Θηβαῖος Κράτης τοῖς ἄλλοις ἀφῆκε μηλόβοτον τὴν κατὰ ἀγροὺς κτῆσιν. ὥστε οὐ κατὰ Κράτητα Νιγρίνῳ τὸ φιλοσοφεῖν, οὐδὲ πρὸς ἔπαινον ἀδίκως κρίνειν ἐπισταμένῳ ἀνδρί. V.

10 Ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ εἶναι διωμολόγει) Λουκιανοῦ καὶ τοὐπίγραμμα,

Ἀγρὸς Ἀχαιμενίδου γενόμην πότε, νῦν δὲ Μενίππου·
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον·
Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν με πότε - V.

tanquam de foro proponunt. Hinc & officinas cauponaſque illorum ſcholas vocabat. Cenſebat enim, eum, qui divitias contemnere alios docere vellet, primum ſe ipſum quaeſtu ſuperiorem gerere debere. Quod & praeſtabat ipſe, non ſolum gratis converſando ac diſſerendo cum volentibus, ſed & indigentibus neceſſaria ſubminiſtrando, omnemque omnino opulentiam contemnendo. Ac tantum aberat, ut aliena expeteret, ut ne ſuarum quidem rerum, quae corrumpebantur, curam gereret; ut qui agrum, quem non procul ab urbe ſitum habebat, iam tot annis ne inviſere quidem dignatus fuerit. Immo ne ſuum quidem prorſus eſſe affirmabat; illud, opinor, reputans, quod natura

σει οὐδενὸς ἐσμὲν κύριοι, νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ τὴν χρῆσιν αὐτῶν εἰς ἀόριστον παραλαμβάνοντες, ὀλιγοχρόνιοι δεσπόται νομιζόμεθα, κἀπειδὰν ἡ προθεσμία παρέλθῃ, τηνικαῦτα παραλαβὼν ἄλλος ἀπολαύει τοῦ ὀνόματος. οὐ μικρὰ δὲ ἐκεῖνα παρέχει τοῖς ζηλοῦν ἐθέλουσι παραδείγματα, τῆς τροφῆς τὸ ἀπέριττον, καὶ τῶν γυμνασίων τὸ σύμμετρον, καὶ τοῦ προσώπου τὸ αἰδέσιμον, καὶ τῆς ἐσθῆτος τὸ μέτριον· ἐφ' ἅπασι δὲ τούτοις, τῆς
27 *διανοίας τὸ ἡρμοσμένον, καὶ τὸ ἥμερον τοῦ τρόπου.* Παρῄ*νει δὲ τοῖς συνοῦσι μήτ' ἀναβάλλεσθαι τὸ ἀγαθὸν, ὅπερ τοὺς πολλοὺς ποιεῖν, προθεσμίας ὁριζομένους ἑορτὰς, ἢ πανηγύρεις, ὡς ἀπ' ἐκείνων ἀρξομένους τοῦ μὴ ψεύσασθαι, καὶ τοῦ τὰ δέοντα ποιήσειν. ἠξίου γὰρ ἀμέλλητον εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὁρμήν. δῆλος δὲ ἦν καὶ τῶν τοιούτων κατεγνωκὼς φιλοσόφων, οἳ ταύτην ἄσκησιν ἀρετῆς ὑπελάμβανον, ἢν πολλαῖς ἀνάγκαις, καὶ πόνοις τοὺς νέους ἀντέχειν καταγυμνάσωσι· τοῦτο*

iſtarum rerum nullius domini ſumus. lege autem & per ſucceſſionem uſum earum in tempus incertum accipientes, temporarii poſſeſſores habemur: quo exacto tempore, alius eaſdem a nobis accipiens, nomine iridem fruitur. Idem non parva praebet imitari volentibus exempla, victus ſcilicet frugalitatem, exercitiorum iuſtum modum, vultus modeſtiam, & veſtitus mediocritatem, & ſuper omnia haec compoſitam mentem morumque manſuetudinem. Monebat ſecum verſantes, ne bene agendi tempus prorogarent, ut multis ſolemne eſt, certum ſibi tempus praefinientibus, aut feſtos dies, aut ſolemnes conventus, quibus auſpicentur non mentiri, & recte agere. Morae enim expertem eſſe illum ad honeſta impetum debere volebat. Oſtendebat etiam, ſe philoſophos illos damnare, qui ad virtutem formare ſe adoleſcentes putant, ſi multis tormentorum neceſſitatibus

μὲν δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες, ἄλλοι δὲ, μαστιγοῦντες·
οἱ δὲ χαριέστεροι, καὶ σιδήρῳ τὰς ἐπιφανείας αὐτῶν
καταξύοντες. Ἡγεῖτο γὰρ χρῆναι πολὺ πρότερον ἐν ταῖς 28
ψυχαῖς τὸ στεῤῥὸν τοῦτο καὶ ἀπαθὲς κατασκευάσαι,
καὶ τὸν ἄριστα παιδεύειν ἀνθρώπους προαιρούμενον, τοῦ-
το μὲν ψυχῆς, τοῦτο δὲ σώματος, τοῦτο δὲ ἡλικίας τε
καὶ τῆς πρότερον ἀγωγῆς ἐστοχᾶσθαι, ἵνα μὴ τὰ παρὰ
δύναμιν ἐπιτάττων ἐλέγχηται. πολλοὺς γοῦν καὶ τε-
λευτᾶν ἔφασκεν οὕτως ἀλόγως ἐπιταθέντας· ἕνα δὲ καὶ
αὐτὸς εἶδον, ὃς καὶ γευσάμενος τῶν παρ᾽ ἐκείνοις κα-
κῶν, ἐπειδὴ τάχιστα λόγων ἀληθῶν ἐπήκουσεν, ἀμε-
ταστρεπτὶ φεύγων ὡς αὐτὸν ἀφίκετο, καὶ δῆλος ἦν ῥᾷον
διακείμενος. Ἤδη δὲ τούτων ἀποστὰς, τῶν ἄλλων αὖ- 29
θις ἀνθρώπων ἐμέμνητο, καὶ τὰς ἐν τῇ πόλει ταραχὰς
διεξῄει, καὶ τὸν ὠθισμὸν αὐτῶν, καὶ τὰ θέατρα, καὶ
τὸν ἱππόδρομον, καὶ τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας, καὶ τὰ

atque laboribus ſuſtinendis exerceant; vincire plerique iubentes, alii flagris caedentes, & ſi qui elegantiores, etiam ferro cutim perradentes. Putabat enim ille, multo prius in animis duritiem iſtam & firmitatem contra dolores ac perturbationes parandam eſſe; eumque, qui homines optime inſtituere velit, partim animi, partim corporis, partim etiam aetatis, & prioris educationis rationem habere debere, ne ea, quae vires excederent, imponendo, reprehenſionem incurrat. Multos itaque & mortuos ex eo eſſe dicebat, dum praeter rationem ita ſupra vires intenderentur. Unum autem etiam ipſe vidi, qui cum iam ea apud illos mala deguſtaſſet, audita ſtatim vera doctrina, irrevocabili curſu aufugiens inde, ad ipſum venit, quem mox ab eo refectum cernere erat. Iam vero ab iſtis ad alios digreſſus, urbis tumultus, & turbae conflictus, perſecutus eſt, & theatra, & Circum, & aurigarum ſtatuas, & equorum

τῶν ἵππων ὀνόματα, καὶ τοὺς ἐν τοῖς στενωποῖς περὶ τούτων διαλόγους. πολλὴ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ ἱππομανία, καὶ πολλῶν ἤδη σπουδαίων εἶναι δοκούντων ἐπείληπται.

30 Μετὰ δὲ ταῦτα, ἑτέρου δράματος ἥπτετο τῶν ἀμφὶ τὴν νεκυίαν τε καὶ διαθήκας καλινδουμένων, προστιθεὶς, ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον προΐενται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας. ἃ δὲ καὶ μεταξὺ λέγοντες αὐτοῦ γελᾶν προήχθην, ὅτι καὶ συγκατορύττειν ἑαυτοῖς ἀξιοῦσι τὰς ἀμαθίας, καὶ τὴν ἀναλγησίαν ἔγγραφον ὁμολογοῦσιν· οἱ μὲν ἐσθῆτας ἑαυτοῖς κελεύοντες συγκαταφλέγεσθαι, οἱ δ' ἄλλο τι τῶν παρὰ τὸν βίον τιμίων· οἱ δὲ καὶ παραμένειν τινὰς οἰκέτας τοῖς τάφοις· ἔνιοι δὲ καὶ στέφειν τὰς στήλας ἄνθεσιν, εὐήθεις

31 ἔτι καὶ παρὰ τὴν τελευτὴν διαμένοντες. Εἰκάζειν οὖν ἠξίου, τί πέπρακται τούτοις παρὰ τὸν βίον, εἰ τοιαῦτα

nomina, deque iis ipſis in angiportis colloquia: frequentiſſimum enim revera equorum inſanum ſtudium, quod iam & multos ſummae exiſtimationis viros invaſit. Poſt haec quaſi alteram fabulam orſus eſt, notando ea, quae circa funera & teſtamenta agitantur, hoc addens, unam hanc vocem Romanos per omnem aetatem veram emittere; ea intelligens, quae in teſtamentis ſcribuntur, [quia verentur, dum in vivis ſunt,] ne ſibi veritas noceat. Quae vero dum ab eo dicebantur, riſum tenere non potui: [haec nimirum ſunt] quod & ſecum ſepeliri ignorantiam ſuam velle eos aiebat, & ſtultitiam ſuam aperte ſcripto etiam teſtari, dum hi veſtes, alii aliud quid eorum, quae per vitam fuerant cariſſima, comburere eodem rogo ſecum mandant; alii & ſervos certos ad ſepulcra adſtare, alii etiam cippos ſertis coronari praecipiunt, ſtolidi videlicet etiam in ipſa morte manentes. Conjecturam igitur inde fieri volebat, quid in

περὶ τῶν μετὰ τὸν βίον ἐπισκήπτουσι. τούτους γὰρ εἶναι
τοὺς τὸ πολυτελὲς ὄψον ὠνουμένους, καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς
συμποσίοις μετὰ κρόκων τε καὶ ἀρωμάτων ἐκχέοντας,
τοὺς μέσου χειμῶνος ἐμπιπλαμένους ῥόδων, καὶ τὸ
σπάνιον αὐτῶν καὶ τὸ παράκαιρον ἀγαπῶντας, τὸ δὲ
ἐν καιρῷ, καὶ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελὲς ὑπερηφανοῦν-
τας· τούτους εἶναι τοὺς καὶ τὰ μύρα πίνοντας· ὃ καὶ μά-
λιστα διέσυρεν αὐτῶν, ὅτι μηδὲ χρῆσθαι ἴσασι ταῖς
ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ κἀν ταύταις παρανομοῦσι, καὶ τοὺς
ὅρους συγχέουσι, πάντοθεν τῇ τρυφῇ παραδόντες αὐτῶν
τὰς ψυχὰς πατεῖν, καὶ τοῦτο δὲ τὸ ἐν ταῖς τραγῳδίαις
τε καὶ κωμῳδίαις λεγόμενον, ἤδη καὶ παρὰ θύραν εἰσ-
βιαζόμενοι. Σολοικισμὸν οὖν ἐκάλει τὸ τοιοῦτο τῶν ἡδο-
νῶν. Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς γνώμης κἀκεῖνα ἔλεγεν, ἀτεχ- 32
νῶς τοῦ Μώμου τὸν λόγον μιμησάμενος· ὡς γὰρ ἐκεῖ-
νος ἐμέμφετο τοῦ ταύρου τὸν δημιουργὸν θεὸν, οὐ προ-

vita ab illis actum ſit, quando talia de iis, quae poſt mortem ſecutura ſint, teſtamentis mandant. Hos enim illos eſſe, qui cara obſonia emunt, vinumque in conviviis cum croco & odoribus effundunt: qui media etiam hieme roſis opplentur, quas, dum rarae ſunt & intempeſtivae, amant; tempeſtivas, & a natura, nullo cogente, datas, tanquam viles faſtidiunt. Hos illos eſſe, qui & unguenta bibunt, &, quo nomine vel maxime eos carpebat, qui ne uti quidem cupiditatibus ſcirent, ſed & in hiſce peccarent, fineſque earum confunderent, animum voluptatibus undique conculcandum permittentes, & quod in Tragoediis atque Comoediis dicitur, alia quavis parte potius, quam per patentem ianuam, irruentes. Soloeciſmum igitur vocabat tale voluptatum genus. Ceterum & hoc ex eadem ſententia dicebat, prorſus Momi dictum imitatus. Ut enim ille reprehendebat tauri artificem Deum, quod cornua ante oculos

θεῖτα τῶν ὀφθαλμῶν τὰ κέρατα, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς ᾐτιᾶτο τῶν στεφανουμένων, ὅτι μὴ ἴσασι τοῦ στεφάνου τὸν τόπον. εἰ γάρ τοι, ἔφη, τῇ πνοῇ τῶν ἴων τε καὶ ῥόδων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέφεσθαι, παρ᾽ αὐτὴν ὡς οἷόν τε τὴν ἀναπνοὴν, ἵν᾽ ὡς
33 πλεῖστον ἀνέσπων τῆς ἡδονῆς. Καὶ μὴν κἀκείνους διεγέλα, τοὺς θαυμάσιόν τινα τὴν σπουδὴν περὶ τὰ δεῖπνα ποιουμένους, χυμῶν τε ποικιλίαις καὶ πεμμάτων περιεργίαις. καὶ γὰρ αὖ καὶ τούτους ἔφασκεν ὀλιγοχρονίου τε καὶ βραχείας ἡδονῆς ἔρωτι, πολλὰς πραγματείας ὑπομένειν. ὑπέφαινε γοῦν τεσσάρων δακτύλων αὐτοῖς ἕνεκα πάντα πονεῖσθαι τὸν πόνον, ἐφ᾽ ὅσους ὁ μήκιστος ἀνθρώπου λαιμός ἐστιν. οὔτε γὰρ, πρὶν ἐμφαγεῖν, ἀπολαύειν τι τῶν ἐωνημένων, οὔτε βρωθέντων, ἥδιω γενέσθαι τὴν ἀπὸ τῶν πολυτελεστέρων πλησμονήν· λοιπὸν

10 Τῆς ἡδονῆς) Περὶ ἡδονῆς, καὶ ἐφ᾽ ὅσον τις τὸν ἀπὸ ταύτης καρπὸν δρέπεται, καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φάρυγγος, καὶ τούτου μηδ᾽ ἐπὶ τεσσάραν δακτύλων μῆκος ἐκτεινομένου. V.

non poſſuiſſet: ita & ipſe inſcitiae arguebat eos, qui corollas in capite geſtabant Nam ſi odore, inquiebat, violarum roſarumque delectantur, ſub naribus potiſſimum eas collocari oportebat, iuxta ipſum, quam proxime fieri poteſt, ſpiraculum, ut quamplurimum inde voluptatis attraherent. Eos quoque irridebat, qui miram quandam diligentiam in apparandis coenis adhibent, dum condimentorum varietatem, & cupediarum bellariorumque curioſam compoſitionem ſectantur. Nam & hos brevis ac momentaneae voluptatis amore multa negotia ſuſtinere aiebat. Indicabat autem, quatuor illos digitorum cauſa totum hunc ſuſcipere laborem ſolere, quorum menſuram vix longiſſimum hominis guttur aequet: neque enim antequam edant, ullam ex emtis tanto pretio cibis voluptatem eos capere; nec devoratis, ſuaviorem, quam quae ex ceteris viliori-

εὖν εἶναι τὴν ἐν τῇ παρόδῳ γιγνομένην ἡδονὴν τοσούτων ὠνεῖσθαι χρημάτων. εἰκότα δὲ πάσχειν ἔλεγεν αὐτούς, ὑπ᾽ ἀπαιδευσίας τὰς ἀληθεστέρας ἡδονὰς ἀγνοοῦντας, ὧν ἁπασῶν Φιλοσοφία χορηγός ἐστι τοῖς πονεῖν προαιρουμένοις. Περὶ δὲ τῶν ἐν τοῖς βαλανείοις δρωμένων πολ- 34
λὰ μὲν διεξῄει, τὸ πλῆθος τῶν ἑπομένων, τὰς ὕβρεις, τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις, καὶ μικροῦ δεῖν ἐκφερομένους. ἓν δέ τι καὶ μάλιστα μισεῖν ἐῴκει, πολὺ δ᾽ ἐν τῇ πόλει τοῦτο καὶ τοῖς βαλανείοις ἐπιχωριάζον. προϊόντας γάρ τινας τῶν οἰκετῶν δεῖ βοᾶν, καὶ παραγγέλλειν προορᾶσθαι τοῖν ποδοῖν, ἢν ὑψηλόν τι ἢ κοῖλον μέλλωσιν ὑποβαίνειν, καὶ ὑπομιμνήσκειν αὐτούς, τὸ καινότατον, ὅτι βαδίζουσι. δεινὸν οὖν ἐποιεῖτο, εἰ στόματος μὲν ἀλλοτρίου δειπνοῦντες μὴ δέονται, μηδὲ χειρῶν, μηδὲ τῶν ὤτων ἀκούοντες, ὀφθαλμῶν δὲ ὑγιαίνοντες ἀλλο-

bus fit, repletionem reddi. Reſtare igitur, ut illam, quae velut in tranſcurſu percipitur, voluptatem, tam grandi pecunia mercentur. In haec autem abſurda delabi eos minime mirum, utpote qui imperiti veriorumque voluptatum ignari, quas omnes Philoſophia iis ſuppeditat, qui laborare volunt. De iis autem, quae in balneis aguntur, multa commemorabat: multitudinem proſequentium, contumelias, eos, qui ſervis impoſiti geſtantur, ac quaſi efferuntur. Unum autem maxime ac praeter cetera odiſſe viſus eſt, quod in urbe frequens, & in balneis valde familiare. Praeeuntes enim quoſdam ex ſervis clamare oportet & admonere, ut ante pedes proſpiciant, ſi quid exſtantius paulo, aut cavum praetergrediendum ſit, atque commoneſacere eos, (id quod abſurdiſſimum eſt) quo ſcilicet ſeſe incedere meminerint. Indignabatur itaque, ſi, cum ederent, alieno ore non indigerent, aut manibus; neque cum audirent, aliorum auribus uterentur: oculis autem aliorum, valentes ac ſani,

τρίων δέονται προσοψομένων, καὶ ἀνέχονται φωνὰς ἀκούοντες δυστυχέσιν ἀνθρώποις πρεπούσας, καὶ πεπηρωμένοις. ταῦτα γὰρ αὐτὰ πάσχουσιν ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἡμέρας μέσης καὶ οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι. Ταῦτά τε καὶ πολλὰ ἕτερα τοιαῦτα διελθὼν κατέπαυε τὸν λόγον. ἐγὼ δὲ τέως μὲν ἤκουον αὐτοῦ τεθηπὼς, μὴ σιωπήσῃ πεφοβημένος. ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τοῦτο δὴ τὸ τῶν Φαιάκων πάθος ἐπεπόνθειν. πολὺν γὰρ δὴ χρόνον ἐς αὐτὸν ἀπέβλεπον κεκηλημένος· εἶτα πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ κατειλημμένος, τοῦτο μὲν ἱδρῶτι κατεῤῥεόμην, τοῦτο δὲ φθέγξασθαι βουλόμενος ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀνεκοπτόμην· καὶ ἥτε φωνὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ γλῶττα διημάρτανε· καὶ τέλος, ἐδάκρυον ἀπορούμενος. οὐ γὰρ ἐξεπιπολῆς, οὐδ᾽ ὡς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθίκετο. βαθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγένετο· καὶ μάλα εὐστόχως ἐνεχθεὶς ὁ λόγος αὐτὴν, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διέκο-

ad proſpiciendum opus haberent, ac ſuſtinerent voces audire, quae miſeris hominibus & excaecatis convenirent: audiunt enim eaſdem in foro, & medio die, [viri ampliſſimi] quibus demandata eſt urbium cura. Haec atque huiuſmodi alia multa oratione perſecutus, dicendi ſinem fecit. Ego vero interim, dum loquebatur, ſtupens auſcultabam, metuens, ne conticeſceret. Ubi vero loqui deſiit, illud nimirum, quod Phaeacibus olim accidit, ego quoque paſſus ſum. Diu enim deſixis in eum oculis permulſus conſiti: deinde multa confuſione atque vertigine correptus, ſudore manabam, loqui volentem oratio deficiebat, ac retro inhibebar; ipſaque vox intercidebar, & lingua titubabat: poſtremo animi pendens lacrimabar. Neque enim ſummam dumtaxat cutem perſtrinxerat, aut leviter me eius oratio tetigerat, ſed altius & letale vulnus erat: ſcite enim admodum librata oratio, ipſum, ſi ita dici fas eſt,

ψε τὴν ψυχήν. εἰ γάρ τι δεῖ κἀμὲ ἤδη φιλοσόφων προσάψασθαι λόγων, ὧδε περὶ τούτων ὑπείληφα. Δοκεῖ 36
μοι ἀνδρὸς εὐφυοῦς ψυχὴ μάλα σκοπῷ τινι ἁπαλῷ προσεοικέναι. τοξόται δὲ πολλοὶ μὲν ἀνὰ τὸν βίον, καὶ μεστοὶ τὰς φαρέτρας ποικίλων τε καὶ παντοδαπῶν λόγων, οὐ μὴν πάντες εὔστοχα τοξεύουσιν· ἀλλ᾽ οἱ μὲν αὐτῶν σφόδρα τὰς νευρὰς ἐπιτείναντες, εὐτονώτερον τοῦ δέοντος ἀφιᾶσι· καὶ ἅπτονται μὲν καὶ οὗτοι τῆς ὁδοῦ, τὰ δὲ βέλη αὐτῶν οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ᾽ ὑπὸ τῆς σφοδρότητος διελθόντα καὶ παροδεύσαντα κεχηνυῖαν μόνον τῷ τραύματι τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. ἄλλοι δὲ πάλιν τούτοις ἀπεναντίως· ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τε καὶ ἀτονίας οὐδὲ ἀφικνεῖται τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸν σκοπόν· ἀλλ᾽ ἐκλυθέντα καταπίπτει πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ· ἢν δέ ποτε καὶ ἀφίκηται, ἄκρον μὲν ἐπιλίγδην

15 Ἐπιλίγδην] Ἄχρι τοῦ ἐπιξέσαι μόνον. V.

animum traiecit. Quod ſi iam decet nonnihil & me philoſophicos attingere ſermones, ita de hiſce exiſtimo. Videtur mihi animus hominis, bona indole praediti, admodum ſimilis eſſe ſcopo alicui tenero. Sagittarii autem in hac vita multi, qui plenas quidem pharetras variis atque omnis generis orationibus habent: ceterum non omnes certo iaculantur, ac deſtinata feriunt; ſed alii nervo nimium intento, vehementiori, quam par eſt, impetu telum emittunt: & hi quidem recta inſiſtentes via ſcopum pertingunt, ſagittae autem ipſorum non manent, ſed prae vehementia ictus penetrantes ac permeantes, hiantem modo vulnere animum relinquunt. Aliorum rurſus ſagittae prae imbecillitate virium, & quod laxiore nervo emittuntur, ad ſcopum uſque non perveniunt, ſed languente impetu, ſaepenumero in medio curſu deficiunt. Quod ſi vero interdum ſcopum contingant, ſummum illum quidem leviter perſtringunt,

ἅπτεται, βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγήν· οὐ γὰρ ἐπ' 37 ἰσχυρᾶς ἐμβολῆς ἀπεστέλλετο. Ὅστις δὲ ἀγαθὸς τοξότης, καὶ τούτῳ ὅμοιος, πρῶτον μὲν ἀκριβῶς ὄψεται τὸν σκοπὸν, εἰ μὴ σφόδρα μαλακὸς, εἰ μὴ στερρότερος τοῦ βέλους· γίγνονται γὰρ δὴ καὶ ἄτρωτοι σκοποί. ἐπειδὰν δὲ ταῦτα ἴδῃ, τηνικαῦτα χρίσας τὸ βέλος οὔτε ἰῷ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν χρίεται, οὔτε ὀπῷ, καθάπερ τὰ Κουρήτων, ἀλλ' ἠρέμα δηκτικῷ τε καὶ γλυκεῖ φαρμάκῳ τοῦτο χρίσας ἀτεχνῶς ἐτόξευσε. τὸ δὲ ἐνεχθὲν εὖ μάλα εὐτόνως, καὶ διακόψαν ἄχρι τοῦ διελθεῖν, μένει τε, καὶ πολὺ τοῦ φαρμάκου ἀφίησιν. ὃ δὴ σκιδνάμενον ὅλην ἐν κύκλῳ τὴν ψυχὴν περιέρχεται. τοῦτό τοι καὶ ἥδονται καὶ δακρύουσι μεταξὺ ἀκούοντες, ὅπερ καὶ αὐτὸς ἔπασχον, ἡσυχῇ ἄρα τοῦ φαρμάκου τὴν ψυχὴν περιθέοντος. ἐπῄει δ' οὖν μοι πρὸς αὐτὸν τὸ ἔπος ἐκεῖνο λέγειν,

altius autem vulnus nequaquam infligunt: neque enim validio impulſu emiſſae fuerunt. At qui bonus iaculator eſt, atque huic noſtro ſimilis, principio quidem diligenter ſcopum perſpiciet, num valde mollis, num rurſus nimis ſolidus, & telo impenetrabilis. Sunt enim ſcopi quidam invulnerabiles. Ubi autem haec omnia perſpecta habet, tum demum tincta ſagitta, non veneno, quemadmodum Scytharum ſagittae tinguntur, neque opio, ut Curetum, ſed ſenſim mordicante pariter & dulci pharmaco infecta, certo iam iaculatur. Telum autem, valide quantum ſatis eſt impulſum, eouſque penetrans ut inhaereat, intus manet, & multum medicamenti emittit, quod videlicet diſperſum, totum circumquaque animum ambit: hinc eſt, quod oblectantur, & lacrimas inter audiendum emittunt. Quod & mihi accidit, ſenſim medicamento illo animum mihi pervagante. Succurrebat igitur mihi Homericum illud ipſi dicere:

Βάλλ' οὕτως, αἴ κέντι φόως ἄνδρεσσι γένηαι.

Ὥσπερ γὰρ οἱ τοῦ Φρυγίου αὐλοῦ ἀκούοντες οὐ πάντες μαίνονται, ἀλλ' ὁπόσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται, οὗτοι δὲ πρὸς τὸ μέλος ὑπομιμνήσκονται τοῦ πάθους, οὕτω δὲ καὶ φιλοσόφων ἀκούοντες, οὐ πάντες ἔνθεοι καὶ τραυματίαι ἀπίασιν, ἀλλ' οἷς ὑπῆν τι ἐν τῇ φύσει φιλοσοφίας συγγενές.

ΕΤΑΙ. Ὡς σεμνὰ, καὶ θαυμάσια, καὶ θεῖά γε, 38
ὦ ἑταῖρε, διελήλυθας· ἐλελήθεις τέ με πολλῆς ὡς ἀληθῶς τῆς ἀμβροσίας, καὶ τοῦ λωτοῦ κεκορεσμένος. ὥστε καὶ μεταξὺ σοῦ λέγοντος ἔπασχόν τι ἐν τῇ ψυχῇ καὶ παυσαμένου, ἄχθομαι. καὶ ἵνα δὴ καὶ κατὰ σὲ εἴπω, τέτρωμαι· καὶ μὴ θαυμάσῃς· οἶσθα γὰρ ὅτι καὶ οἱ πρὸς τῶν κυνῶν τῶν λυσσώντων δηχθέντες, οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ κἂν τινας ἑτέρους καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι, καὶ αὐτοὶ ἔκφρονες γίγνον-

Sic iace, ſi qua viris per te nova lux oriatur.

Quemadmodum enim qui Phrygiam tibiam audiunt, non omnes in furorem vertuntur, ſed quotquot ipſorum a Rhea corripiuntur; iique audito carmine, prioris affectus reminiſcuntur: ita & qui philoſophos audiunt, non omnes a Deo inſpirati ac ſaucii abeunt; ſed illi ſolum, quorum ingenio quiddam philoſophiae cognatum ſubeſt.

Am. Quam gravia & admiratione digna, & divina, o amice, commemoraſti! quantaque revera ambroſia, quanto loto ſaturatus, me inſcio, fuiſti! Quare & te dicente, animo commovebar, & nunc deſinente, moerore afficior, &, ut tuis verbis utar, ſaucius ſum. Neque vero mireris: noſti enim, eos, qui a canibus rabioſis mordentur, non ſolos rabie corripi, ſed & ſi quos alios ipſi in ea inſania momorderint, etiam illos mente deiici, atque in furorem

ται. συμμεταβαίνει γάρ τι τοῦ πάθους ἅμα τῷ δήγματι, καὶ πολυγονεῖται ἡ νόσος, καὶ πολλὴ γίγνεται τῆς μανίας διαδοχή.

ΛΟΥΚ. Οὐκοῦν καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἐρᾷν ὁμολογεῖς;

ΕΤΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν, καὶ προσέτι δέομαί γέ σου κοινήν τινα τὴν θεραπείαν ἐπινοεῖν.

ΛΟΥΚ. Τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν.

ΕΤΑΙ. Ποῖον αὖ λέγεις;

ΛΟΥΚ. Ἐπὶ τὸν τρώσαντα ἐλθόντας ἰᾶσθαι παρακαλεῖν.

verti ſolere. Nam ſimul cum morſu etiam morbi iſtius quiddam in alium transfertur, & propagatur, fitque inſaniae iſtius multiplex ſucceſſio.

Luc. Itaque etiam ipſe nobis iam amare te confiteris?

Am. Maxime: oroque inſuper, ut communem aliquam medicinam nobis excogites atque invenias.

Luc. Ergo Telephi illud neceſſe erit facere.

Am. Quodnam illud dicis?

Luc. Ad eum, a quo vulnerati ſumus, eundum eſſe, & ab illo medicinam petendam.

ΔΙΚΗ ΦΩΝΗΕΝΤΩΝ.

Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀριστάρχου Φαληρέως, Πυανεψιῶνος 1
ἑβδόμῃ ἱσταμένου, γραφὴν ἔθετο τὸ Σίγμα πρὸς τὸ
Ταῦ ἐπὶ τῶν ἑπτὰ Φωνηέντων, βίας ὑπαρχόντων καὶ
ἁρπαγῆς, ἀφῃρῆσθαι λέγον πάντων τῶν ἐν διπλῷ ταῦ
ἐκφερομένων.

Μέχρι μὲν, ὦ Φωνήεντα δικασταὶ, ὀλίγα ἠδικού- 2
μην ὑπὸ τουτουὶ τοῦ ταῦ, καταχρωμένου τοῖς ἐμοῖς, καὶ
καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ, οὐ βαρέως ἔφερον τὴν βλάβην,
καὶ παρήκουον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος,
ἣν ἴστε με φυλάσσοντα πρός τε ὑμᾶς, καὶ τὰς ἄλλας
συλλαβάς. ἐπεὶ δὲ ἐς τοσοῦτον ἥκει πλεονεξίας, καὶ
ἀνοίας, ὥστε ἐφ' οἷς ἡσύχασα πολλάκις οὐκ ἀγαπῶν,

9 Καταίροντος) Καταπλέοντος, κατερχομένου. V.

13 Οὐκ ἀγαπῶν) Οὐκ ἀρκούμενος. V.

IUDICIUM VOCALIUM.

Archonte Ariſtarcho Phalereo, ſeptima Octobris, actionem inſtituit *Σίγμα* adverſus *Ταῦ* apud iudices ſeptem Vocales, de vi & rapina bonorum; ſpoliari ſe dicens omnibus illis vocibus, quae duplici *ταῦ* proferri ſolent.

Quamdiu, o iudices Vocales, non admodum gravibus iniuriis affectus ſum ab hoc *ταῦ*, dum meis rebus abutebatur, & eo ſe inferebat, ubi nullum ei ius erat, damnum non graviter tuli; nonnulla etiam, quae dicebantur, audiviſſe me diſſimulabam, propter modeſtiam, quam noſtis me ſervare cum erga vos, tum erga alias ſyllabas: poſtquam vero eo avaritiae & amentiae pervenit, ut non modo non ſit contentum iis, quae ego ſaepe diſſimulavi, ve-

ἤδη καὶ πλείω προσβιάζεται, ἀναγκαίως αὐτὸ εὐθύνω νῦν παρὰ τοῖς ἀμφότερα εἰδόσιν ὑμῖν. δέος δὲ οὐ μικρόν μοι ἐπὶ τῆς ἀποθλίψεως ἐπέρχεται τῆς ἐμαυτοῦ. τοῖς γὰρ προπεπραγμένοις ἀεί τι μεῖζον προστιθεὶς, ἄρδην με τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χώρας, ὡς ὀλίγου δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, ἐν ἴσῳ
3 *δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου. Δίκαιον οὖν οὐχ ὑμᾶς, οἳ δικάζετε νῦν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πείρας ἔχειν τινὰ φυλακήν· εἰ γὰρ ἐξέσται τοῖς βουλομένοις ἀπὸ τῆς καθ' αὑτὰ τάξεως εἰς ἀλλοτρίαν βιάζεσθαι, καὶ τοῦτο ἐπιτρέψετε ὑμεῖς, ὧν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι γράφεται, οὐχ ὁρῶ τίνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχὰς, ἕξουσιν. ἀλλ' οὔτε ὑμᾶς οἶμαι ποτὲ εἰς τοσοῦτον ἀμελείας τε καὶ παρορά-*

6 Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου) Ἀντὶ τοῦ διηνεκῆ κεκτῆσθαι τὸν φόβον, μηδὲν πλεονεκτούσης τῆς ἀφοβίας, ἀλλ' ἐν ἴσῳ ταλαντευομένης τῷ φόβῳ. V. Γρ. ὀρθότερον, ἐν ἴσῳ τῆς ψόφου, ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἂν εἴη τὸ Σ ἢ ψόφος. C. G.

rum iam maiorem vim inferat, ipſa me neceſſitas cogit, ut accuſem ipſum apud vos, qui utrumque noſtrum noviſtis. Non autem exiguus metus propter iſtam extruſionem meam me invaſit. Nam cum prioribus iniuriis maiores ſemper addat, prorſus me e domeſtica ſede expellet, eoque propemodum rediget, ut ſilendum mihi ſit, & ne inter literas quidem amplius numerer, calculoque tantum inſerviam. Eſt itaque aequum, non modo vos iudices, ſed omnes etiam reliquas literas ab hocce dolo ſibi cavere. Nam, ſi, ut libet unicuique, licebit e ſuo ordine in alium violenter irrumpere, idque vos, ſine quibus nihil omnino ſcribitur, permiſeritis, non video, quomodo ſua quique ordines iura, iuxta quae a principio conſtituti ſunt, tuebuntur. Sed non exiſtimo, vos unquam ad tantam incuriam vel negligentiam perventuros, ut ea feratis, quae

στεως ἥξειν, ὥστε ἐπιτρέψαι τινὰ μὴ δίκαια· οὔτε, εἰ
καθυφήσετε τὸν ἀγῶνα ὑμεῖς, ἐμοὶ παραλειπτέον ἐστὶν
ἀδικουμένῳ. Ὡς εἴθε καὶ τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε 4
αἱ τόλμαι εὐθὺς ἀρξαμένων παρανομεῖν· καὶ οὐκ ἂν
ἐπολέμει μέχρι νῦν τὸ λάμβδα τῷ ῥῶ, διαμφισβητοῦν
περὶ τῆς κισσήρεως, καὶ κεφαλαλγίας· οὔτε τὸ γάμμα τῷ κάππα διηγωνίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μικροῦ δεῖν
ἤρχετο πολλάκις ἐν τῷ κναφείῳ ὑπὲρ γναφάλων· ἐπέπαυτο δ' ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον τὸ, μόγις,
ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μάλιστα παρακλέπτον, καὶ
τὰ λοιπὰ δ' ἂν ἠρέμει συγχύσεως ἄρχεσθαι παρανόμου. καλὸν γὰρ ἕκαστον μένειν ἐφ' ἧς τετύχηκε τάξεως.
τὸ δὲ ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρὴ, λύοντός ἐστι τὸ δίκαιον.

6 Κισήρεως) Κίσηλις γὰρ φασί· γράφεται καὶ κεφαλαργίας. V.

8 Ἐν τῷ γναφείῳ) Κναφεῖον μὲν γὰρ φασί· γνάφαλλα δὲ τὰ ἀποξυόμενα. V.

9 Μόγις) Μόγις οἱ Ἀθηναῖοι· μόλις ἡ κοινή. V. Μόγις, φησὶν Ἀττικιστὴς, ἀναλογώτερον διὰ τὸ Γ γράφει ἐπὶ τῶν μετὰ πόνων γινομένων· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Ἰόλεις διὰ Λ ἐκφέρουσι καὶ γράφουσι. C. G.

cum aequo & iure pugnant. Nec ſi vos certamen declinaveritis, tamen mihi, qui iniuria affectus ſum, negligendum erit. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia ab initio ſtatim, cum coeperunt contra leges delinquere, eſſet repreſſa: neque enim digladiaretur ad hunc uſque diem *λάμβδα* cum *ῥῶ*, diſceptans de voce *κίσσηρις* & *κεφαλαλγία*. Neque etiam *τῷ γάμμα* eſſet cum *κάππα* certamen; neque tam ſaepe ad manus propemodum veniſſet in fullonia, de dictionibus *γναφεῖον* & *γνάφαλα*. Quin ceſſaſſet etiam hoc *γάμμα* cum *λάμβδα* contendere, dictionem *μόγις* illi extorquens, immo ſuffurans. Adeoque reliquae item literae quieviſſent, nec confuſionem legibus vetitam inferrent. Eſt enim pulchrum, unamquamque literam in eo ordine, quem primum ſortita eſt, manere: tranſcendere vero eo, quo non oportet, eius eſt, qui ius

5 Καὶ ὅς γε πρῶτος ἡμῖν τοὺς νόμους τούτους διατυπώσας, εἴτε Κάδμος ὁ νησιώτης, εἴτε Παλαμήδης ὁ Ναυπλίου, (καὶ Σιμωνίδῃ δὲ ἔνιοι προσάπτουσι τὴν προμήθειαν ταύτην,) οὐ τῇ τάξει μόνον, καθ᾽ ἣν αἱ προεδρίαι βεβαιοῦνται, διώρισαν, τί πρῶτον ἔσται, ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητας, ἃς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις συνεῖδον. καὶ ὑμῖν μεν, ὦ δικασταὶ, τὴν μείζω δεδώκασι τιμὴν, ὅτι καθ᾽ αὑτὰ δύνασθε φθέγγεσθαι. ἡμιφώνοις δὲ, τὴν ἐφεξῆς, ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκουσθῆναι δεῖται. πασῶν δὲ ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἔνια τῶν πάντων, οἷς οὐδὲ φωνὴ πρόσεστι καθ᾽ αὑτά. τὰ μὲν οὖν φωνήεντα φυλάσσειν ἔοικε τοὺς νόμους τού-
6 τους. Τὸ δὲ Τ τοῦτο, οὐ γὰρ ἔχω αὐτὸ χείρονι ὀνομάσαι ῥήματι, ἢ ᾧ καλεῖται, ὃ μὰ τοὺς θεοὺς, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο συνῆλθον ἀγαθοὶ, καὶ καθήκοντες ὁραθῆναι, τό, τε ἄλφα, καὶ τὸ Υ, οὐκ ἂν ἠκούσθη μόνον, τοῦτο

& aequum evertit. Et qui primus nobis has leges ſixit, ſive Cadmus fuerit ille inſularis, ſive Palamedes Nauplii filius, (ſunt & qui hanc curam Simonidi tribuant) non ordinem tantum, per quem ſua quibuſque literis ſedes ſtabilita eſt, finierunt, quae debeat eſſe prima, quae ſecunda; ſed qualitates etiam & virtutes, quas habent ſingulae noſtrûm, perſpexerunt. Et vobis quidem, o iudices, honorem tribuerunt maximum, propterea quod ſonum edere ſine ope aliena valetis. Semivocalibus vero ſecundum, quia, ut perfecte audiantur, veſtra acceſſione egent. Omnium autem poſtremum quibuſdam decreverunt, quibus ne vox quidem per ſe ulla eſt. Has itaque leges per vos Vocales conſervari decet. Hoc vero *ταῦ*, (neque enim poſſum ipſum turpiori nomine appellare, quam quo nominari ſolet) quod per Deos, niſi duae quaedam bonae ex vobis, & auditu decenti, *ἄλφα* ſcilicet, & *ὖ ψιλὸν*, [eius miſertae]

σὺν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶν πώποτε βιασάμενον, ὀνομάτων με καὶ ῥημάτων ἀπελάσαι πατρῴων, ἐκδιῶξαι δὲ ὁμοῦ συνδέσμων ἅμα καὶ προθέσεων, ὡς μηκέτι φέρειν τὴν ἔκτοπον πλεονεξίαν. ὅθεν δὲ, καὶ ἀπό
τινων ἀρξάμενον, ὥρα λέγειν. Ἐπεδήμουν ποτὲ Κυβέ- 7
λῳ (τὸ δέ ἐστι πολίχνιον οὐκ ἀηδὲς, ἄποικον, ὡς ἐπέχει λόγος, Ἀθηναίων,) ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κράτιστον ῥῶ, γειτόνων τὸ βέλτιστον. κατηγόμην δὲ παρὰ κωμῳδιῶν τινι ποιητῇ, Λυσίμαχος ἐκαλεῖτο, Βοιώτιος μὲν, ὡς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκαθεν, ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιοῦντι λέγεσθαι τῆς Ἀττικῆς. παρὰ τούτῳ δὴ τῷ ξένῳ τὴν τοῦ ταῦ τούτου πλεονεξίαν ἐφώρασα. μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγειν, ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγενημένων μοι, συνήθειαν ᾤμην συντεθραμ-

9 Λυσίμαχος) Οὗτος γὰρ πρῶτος ἤρξατο τῆς τοῦ σίγμα εἰς τὸ ταῦ μεταβολῆς, τέτταρα καταστολμήσας εἰπεῖν καὶ τήμερον. V.

conveniſſent, ne audiretur quidem, hoc inquam ταῦ mihi maiorem vim, quam ullae unquam literae, inferre auſum eſt. Nam nominibus & verbis patriis me extrudere, praeterea ex ipſis etiam coniunctionibus & praepoſitionibus expellere tentat; adeo ut iſtam immanem aviditatem ferre ulterius nequeam. Verum iam tempus eſt dicere, unde & a quibus initiis coeperit. Peregrinabar aliquando Cybeli, (id oppidum eſt non iniucundum, colonia, ſicuti fertur, Athenienſium) adduxeramque mecum fortiſſimum ῥῶ, ex vicinis meis optimum. Divertebam vero apud comicum quendam poëtam, Lyſimachum nomine, genere, quantum apparebat, Boeotium, ſed qui ſe tamen e media Attica oriundum dici volebat. Apud hunc hoſpitem ego huius ταῦ aviditatem deprehendi. Quod dum paucis aggrederetur dicere τετταράκοντα, privans me meis cognatis, exiſtimabam eam eſſe conſuetudinem literarum, quae una eſſent educatae,

μένων γραμμάτων· ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπι-
σπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ οἰστὸν ἦν μοι τὸ
8 ἄκουσμα, καὶ οὐ πάνυ τι ἐδακνόμην ἐπ' αὐτοῖς. Ὁπό-
τε δὲ καὶ ἐκ τούτων ἀρξάμενον ἐτόλμησε καττίτερον εἰ-
πεῖν, καὶ κάττυμα, καὶ πίτταν, εἶτα ἀπερυθριάσαν,
καὶ βασίλιτταν ὀνομάζειν, οὐ μετρίως ἐπὶ τούτοις ἀγαν-
ακτῶ, καὶ πίμπραμαι, δεδιὼς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ
σῦκα τῦκά τις ὀνομάσῃ. καί μοι πρὸς Διὸς ἀθυμοῦντι,
καὶ μεμονωμένῳ τῶν βοηθησόντων, σύγγνωτε τῆς δι-
καίας ὀργῆς. οὐ γὰρ περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχόντα
ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρουμένῳ τῶν συνήθων καὶ συνε-
σχολακότων μοι γραμμάτων· κίσσαν μου, λάλον ὄρ-
νεον, ἐκ μέσων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τῶν κόλπων ἁρπάσαν
κίτταν ὠνόμασεν. ἀφείλετο δέ μου φάσσαν ἅμα νήσ-
σαις τε, καὶ κοσσύφοις, ἀπαγορεύοντος Ἀριστάρχου.

11 Ἀφαιρουμένῳ τῶν συνήθων) Ἀντὶ τοῦ ἀποστερουμένῳ· ἢ ὅτι καὶ τὸ ἀφελέσθαι αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ὅμηρος· ἐπεί μ' ἀφέλεσθέ γε αὐτήν. V.

Praeterea cum *τήμερον* & ſimiles quaſdam voces ad ſeſe pertraheret, diceretque eas eſſe ſuas, audiebam patienter, nec vehementer admodum me ea res mordebat. Verum poſtquam, ſumto ab his initio, eo audaciae proceſſiſſet etiam, ut *καττίτερον, κάττυμα*, & *πίτταν* pronuntiaret, deinde, abiecto omni pudore, *βασίλιτταν* quoque nominaret: haud leviter ſum commotus, & ira accenſus, timens, ne quis temporis ſucceſſu etiam *σῦκα*, *τῦκα* appellet. Oro autem vos per Iovem, ut afflicti, & omni ope & auxilio deſtituti, iuſtam indignationem feratis. Neque enim parvum hoc, aut vulgare periculum eſt, cum aſſuetis & familiaribus me rebus ſpoliat; nam *κίσσαν* [id eſt, picam] avem meam loquaciſſimam, ex medio, ut ita dicam, ſinu abreptam, *κίτταν* appellavit. Quin & *φάσσαν*, [id eſt, palumbum] una cum *νήσσαις* [id eſt, anatibus] & *κοσσύφοις*,

περιέσπασε δὲ καὶ μελισσῶν οὐκ ὀλίγας. ἐπ' Ἀττικὴν
δὲ ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνήρπασεν ἀνόμως Ὑμηττὸν, ὁρώντων ὑμῶν καὶ τῶν ἄλλων συλλαβῶν. Ἀλλὰ 9
τί λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξέβαλεν ὅλης, Θετταλίαν ἀξιοῦν λέγειν, καὶ πᾶσαν ἀποκέκλεικέ μοι τὴν θάλασσαν, οὐδὲ τῶν ἐν κήποις φεισάμενον σεύτλων· ὡς, τὸ δὴ λεγόμενον, μηδὲ πασσαλόν μοι καταλιπεῖν. ὅτι δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ ζῆτα σμάραγδον ἀποσπάσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν Σμύρναν· μήτε τῷ ξῦ πᾶσαν παραβάντι συνθήκην, καὶ τὸν συγγραφέα τῶν τοιούτων ἔχοντι Θουκυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲν γὰρ γείτονί μου ῥῶ νοσήσαντι συγγνώμη, καὶ παρ' αὐτῷ φυτεύσαντί μου τὰς μυῤῥίνας, καὶ παίσαντί με ποτὲ ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόῤῥης. κἀγὼ μὲν τοιοῦ-

[id eſt, merulis] interdicente Ariſtarcho, eripuit. Pertraxit etiam ad ſe non paucas μέλισσας [apes.] In Atticam vero veniens, ex media illa regione Ὑμηττὸν praeter ius rapuit, idque vobis ipſis aliiſque ſyllabis videntibus. Verum quid ego iſta commemoro? tota me Theſſalia expulit, vultque eam Thettaliam dici? Toto inſuper [θάλασσῃ] mari ſum excluſus. Neque a [σεύτλων] betis hortenſibus ſibi temperat, ut iam, quod dici ſolet, ne [πάτταλος] paxillus quidem mihi reliquus ſit. Quod vero litera ſim iniuriarum patiens, vos ipſi mihi teſtes eſtis: neque enim unquam accuſavi literam ζῆτα, quae mihi σμάραγδον abſtulit, & totam Σμύρναν ſurripuit; nec ipſi etiam ξῦ, omnia [συνθῆκαι] foedera rumpenti, litem intendi, ipſo etiam Thucydide opem illi ad hanc tuendam iniuriam ferente. Etenim vicino meo ῥῶ venia danda, quod morbo laborans meas apud ſe μυῤῥίνας [id eſt, myrtus] plantarit, & aliquando atra bile percitum me [ἐπὶ κόῤῥης] in faciem

10 τον. Τὸ δὲ ταῦ τοῦτο σκοπῶμεν ὡς φύσει βίαιον καὶ πρὸς τὰ λοιπά. ὅτι δὲ οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα, καὶ τὸ θῆτα, καὶ τὸ ζῆτα, μικροῦ δεῖν πάντα ἠδίκησε τὰ στοιχεῖα, αὐτά μοι κάλει τὰ ἀδικηθέντα γράμματα. Ἀκούετε, φωνήεντα δικασταὶ, τοῦ μὲν δ λέγοντος, ἀφείλετό μου τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιοῦν λέγεσθαι παρὰ πάντας τοὺς νόμους· τοῦ θῆτα κρούοντος, καὶ τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας τίλλοντος ἐπὶ τῷ τῆς κολοκύνθης ἐστερῆσθαι· τοῦ ζῆτα, τὸ συρίζειν, καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ ἐξεῖναι μηδὲ γρύζειν· τίς ἂν τούτων ἀνάσχοιτο; ἢ τίς ἐξαρ-

11 κέσειε δίκη πρὸς τὸ πονηρότατον τουτὶ ταῦ; Τὸ δὲ ἄρα οὐ τὸ ὁμόφυλον τῶν στοιχείων μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέβηκε, τουτονὶ τὸν τρόπον. οὐ γὰρ ἐπιτρέπει γε αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρε-

11 Γρύζειν) Γρύττειν γὰρ λέγεται. V.

percuſſerit. Talis quidem ego ſum. Hoc vero *ταῦ* quam ſit natura violentum adverſus reliquas etiam literas, & quam a nullis omnino abſtinuerit, conſideremus; ſed & *δέλτα* & *θῆτα* & *ζῆτα*, & prope omnia literarum elementa iniuria affecerit. Arceſſe mihi laeſa Elementa. Auditis, Vocales iudices, ipſum *δέλτα* dicens: Surripuit mihi meam *ἐνδελέχειαν*, pro qua *ἐντελέχειαν* dicere iubet; quod ſane contrarium eſt omnibus legibus. Auditis *θῆτα* plangens, & capiti capillos evellens, eo quod privatum eſt [*κολοκύνθη*] cucurbita. Auditis ipſum etiam *ζῆτα* ſuis vocibus *συρίζειν* & *σαλπίζειν* ſpoliatum ſe querens, adeo ut ne *γρύζειν* quidem [id eſt, mutire] illi porro liceat. Quis iſta quaeſo ferat? aut quae poena ſatis magna erit tam ſceleſto Tau? Verum hoc non tantum cognatum ſibi elementorum genus laedit, ſed iam in homines ipſos graſſatur, in hunc modum. Neque enim permittit, ut recta ferantur linguis.

σθαι ταῖς γλώσσαις· μᾶλλον δὲ, ὦ δικασταί· μεταξὺ γάρ με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἀνέμνησε περὶ τῆς γλώσσης, ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μέρος ἀπήλασε, καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὦ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα ταῦ. ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' ἐκεῖνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτοὺς πλημμελεῖ. δεσμοῖς γάρ τισι στρεβλοῦν καὶ σπαράττειν αὐτῶν τὴν φωνὴν ἐπιχειρεῖ. καὶ ὁ μέν τι καλὸν ἰδὼν, καλὸν εἰπεῖν βούλεται· τὸ δὲ παρεισπεσὸν ταλὸν εἰπεῖν αὐτοὺς ἀναγκάζει, ἐν ἅπασι προεδρίαν ἔχειν ἀξιοῦν. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος διαλέγεται· τὸ δὲ (τλῆμον γάρ ἐστιν ἀληθῶς) τλῆμα πεποίηκε τὸ κλῆμα. καὶ οὐ μόνον γε τοὺς τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ, ᾧ καὶ γῆν καὶ θάλασσαν εἶξαι φασὶ, καὶ τῆς αὐτῶν φύσεως ἐκστῆναι, τὸ δὲ καὶ του-

3 Τὸ μέρος) Ἀντὶ τοῦ ὅσον κατ' αὐτό. V.

Immo vero, Iudices: interim enim res humanae rurſus me admonuerunt γλώσσης, [id eſt, linguae:] nam me hac quoque ex parte extruſit, & γλῶσσαν facit γλῶτταν. O linguae vere morbus ταῦ. Verum redeo ad illud, quod coeperam, hominibuſque patrocinabor in iis, in quibus adverſus eos delinquit. Nam vinculis quibuſdam vocem eorum torquere & diſcerpere conatur. Cum quis pulchrum quippiam videns, id καλὸν [pulchrum] appellare velit, hoc ταῦ ex tranſverſo irruens ταλὸν ipſum dicere cogit: adeo cupit in omnibus primas ſedes obtinere. Rurſum alius quiſpiam dicit, περὶ κλήματος [id eſt, de palmite:] hoc vero, eſt enim re vera τλῆμον, [id eſt, miſerum] τλῆμα facit, quod erat κλῆμα. Nec plebeios tantum homines iniuria afficit, ſed iam etiam magno illi regi, cui fama eſt ipſam terram & mare ceſſiſſe, atque naturam ſuam mutaſſe, in-

τῷ ἐπιβουλεύει· καὶ Κῦρον αὐτὸν ὄντα, Τῦρόν τινα ἀπέ-
12 φηνεν. Οὕτω μὲν οὖν ὅσον ἐς φωνὴν ἀνθρώπους ἀδικεῖ· ἔργῳ δὲ πῶς; κλάουσιν ἄνθρωποι, καὶ τὴν αὐτῶν τύχην ὀδύρονται, καὶ Κάδμῳ καταρῶνται πολλάκις, ὅτι τὸ ταῦ ἐς τὸ τῶν στοιχείων γένος παρήγαγε. τῷ γὰρ τούτου σώματι φασὶ τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, καὶ μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήματι τοιούτῳ ξύλα τεκτήναντας ἀνθρώπους ἀνασκολοπίζειν ἐπ' αὐτά. ἀπὸ δὴ τούτου καὶ τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ τὴν πονηρὰν ἐπωνυμίαν συνελθεῖν. τούτων οὖν ἁπάντων ἕνεκα, πόσων θανάτων τὸ ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι δικαίως τοῦτο μόνον ἐς τὴν τοῦ ταῦ τιμωρίαν ὑπολείπεσθαι, τὸ τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ τὴν δίκην ὑποσχεῖν· ὃ δὴ σταυρὸς εἶναι ὑπὸ τούτου μὲν ἐδημιουργήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

ſidiatur, & ex ipſo, cum Κῦρος ſit, τῦρον [caſeum] quendam efficit. Atque in hunc modum vocem hominum laedit. Quomodo vero re ipſa & opere eoſdem laedat, audite. Plorant homines, atque ſuae fortunae vices deflent, atque ipſum ſaepe Cadmum exſecrantur, quod ταῦ in elementorum genus invexerit: aiunt enim, Tyrannos eius literae corpus ſecutos, atque figuram imitatos, poſtea ſimili figura cruces fabricaſſe, quibus homines affigerent: atque ex hoc huic tam pernicioſae fabricae peſſimum nomen obveniſſe. Propter iſta omnia, quot mortibus ipſum ταῦ dignum eſſe cenſetis? Ego quidem exiſtimo, merito hoc ſolum ad ſupplicium ipſius ταυ relinqui, ut poenam in ſua illa figura ſuſtineat, quae ſane ut crux eſſet iſtius opera effectum eſt, nomenque etiam apud homines ſortiretur.

ΤΙΜΩΝ, Η ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ.

ΤΙΜΩΝ. ΖΕΥΣ. ΕΡΜΗΣ. ΠΛΟΥΤΟΣ. ΠΕΝΙΑ. ΓΝΑΘΩΝΙΔΗΣ. ΦΙΛΙΑΔΗΣ. ΔΗΜΕΑΣ. ΘΡΑΣΥΚΛΗΣ.

ΤΙΜ. Ὦ ΖΕΥ φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἑταιρεῖε, καὶ 1
ἐφέστιε, καὶ ἀστεροπητὰ, καὶ ὅρκιε, καὶ νεφεληγερέτα, καὶ ἐρίγδουπε, καὶ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ καλοῦσι, καὶ μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμενος ὑπερείδεις τὸ πίπτον τοῦ μέτρου, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχηνὸς τοῦ ῥυθμοῦ· ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρισμάραγος ἀστραπὴ, καὶ ἡ βαρύβρομος βροντὴ, καὶ ὁ αἰθαλόεις, καὶ ἀργήεις, καὶ σμερδαλέος κεραυνός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀναπέφηνε, καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω

12 Ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος) Ἀντὶ τοῦ οὐδὲν, εἰ μὴ μόνον ψόφος ποιητικῶν ὀνομάτων. V.

TIMON, SIVE MISANTHROPOS.

TIMON. IUPPITER. MERCURIUS. PLUTUS. PAUPERTAS. GNATHONIDES. PHILIADES. DEMEA. THRASYCLES.

Tim. O IUPPITER Philie, & Xenie, & Hetaereie, & Epheſtie, & Aſteropeta, & Horcie, & Nephelegereta, & Erigdupe, & ſi quo te alio vocant nomine attoniti poëtae, idque adeo cum in verſu faciundo haerent impediti; (tunc enim magno nominum agmine ſuſtines verſum labantem, & rhythmum hiantem reples) ubi nunc fulgur illud tuum tanto ſtrepitu erumpens? ubi tonitru tanto fremitu boans? ubi illud flammans, candens, ac terribile fulmen? Cuivis ſane conſtare poteſt, ea omnia nil eſſe aliud quidquam praeter nugas ſonoras, ac fumum plane poëticum, nomi-

τοῦ πατάγου τῶν ὀνομάτων. τὸ δὲ ἀοίδιμόν σου, καὶ ἑκηβόλον ὅπλον, καὶ πρόχειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ὀλίγον σπινθῆρα ὀργῆς
2 κατὰ τῶν ἀδικούντων διαφυλάττον. Θᾶττον γοῦν τῶν ἐπιορκεῖν τις ἐπιχειρούντων ἕωλον θρυαλλίδα φοβηθείη ἂν, ἢ τὴν τοῦ πανδαμάτορος κεραυνοῦ φλόγα· οὕτω δαλόν τινα ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι· μόνον δὲ τοῦτο οἴεσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβόλου. ὥστε ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεὺς ἀντιβροντᾶν ἐτόλμα, οὐ πάνυ τοι ἀπίθανος ὢν, πρὸς οὕτω ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία, θερμουργὸς ἀνὴρ, καὶ μεγαλαυχούμενος. πῶς γὰρ, ὅπουγε καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρᾳ καθεύδεις; ὃς οὔτε τῶν ἐπιορκούντων ἀκούεις, οὔτε τοὺς ἀδικοῦντας ἐπισκοπεῖς· λημᾷς δὲ, καὶ ἀμ-

12 Θερμουργὸς) Θερμουργὸς ὁ παρακεκινημένος καὶ πάντολμος. V.

13 Ὑπὸ μανδραγόρᾳ) Παροιμία ὑπὸ τῶν ἀνειμένων καὶ ῥαθύμων, παρόσον οἱ τὸν μανδράγοραν φαγόντες ἀνήγερτοι ὑπνώττουσιν. V.

num ſtrepitum ſi demas. Telum autem illud ita decantatum, & longe feriens, & expeditum, neſcio quo pacto plane reſtinctum eſt, & refrixit, ne tantillulam quidem irae ſcintillam adverſus ſceleratos retinens. Inde eſt, quod periuri potius metuerint heſternum aliquod ellychnium, quam fulminis cuncta domantis flammam. Ita videris illis titionem iaculari, ut ignem eius vel fumum haud timeant; hocque unum ex vulnere malum ſibi accidere exiſtiment, quod fuligine operiantur, atque inquinentur. Hinc adeo eſt, quod Salmoneus ille, te contemto, contra tonare auſus eſt, vir, qui hanc de ſe opinionem in animis hominum facile tueretur, audax quippe & ardens animo, adverſum Iovem tam frigidum. Quidni enim? cum tu veluti ſub mandragoris recubans periuros non audias, neque iniuſtos aſpicias; contra autem lippis & luſcioſis oculis ea, quae

βλυώττεις πρὸς τὰ γιγνόμενα· καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφω-
σαι, καθάπερ οἱ παρηβηκότες. Ἐπεὶ νέος γε ἔτι, καὶ 3
ὀξύθυμος ὤν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργὴν, πολλὰ κατὰ τῶν
ἀδίκων καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ οὐδέποτε ἦγες τότε πρὸς
αὐτοὺς ἐκεχειρίαν, ἀλλ᾽ ἀεὶ ἐνεργὸς πάντως ὁ κεραυνὸς
ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσείετο· καὶ ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο,
καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς, ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμὸν, προη-
κοντίζετο. οἱ σεισμοὶ δὲ, κοσκινηδὸν, καὶ ἡ χιὼν, σωρη-
δὸν, καὶ ἡ χάλαζα, πετρηδόν. καὶ ἵνα σοι φορτικῶς δια-
λέγωμαι, ὑετοί τε ῥαγδαῖοι, καὶ βίαιοι, ποταμὸς ἑκά-
στη σταγών. ὥστε τηλικαύτη ἐν ἀκαρεῖ χρόνου ναυαγία
ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος ἐγένετο, ὡς ὑποβρυχίων ἁπάντων
καταδεδυκότων, μόγις ἕν τι κιβώτιον περισωθῆναι προσ-
οκεῖλαν τῷ Λυκωρεῖ, ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρ-

3 Πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων) Εἴ ποτ᾽ ἄλλοτε μάλιστα νῦν τούτων χρεία τῶν ἀποδυσπετημάτων. Καταλλήλας ἄγαν καὶ προσφυῶς ἑκάστῃ πληγῇ τὴν ἔκβασιν ἐπιφέρει. V.

13 Ἕν τι κιβώτιον) Ὡς ἐπὶ τοῦ Νῶε ὁ κατακλυσμὸς γέγονε. V.

fiunt, videas; neque acriores habeas aures, quam qui aetatis ſunt iam provectioris. Nam cum adhuc iuvenis eras, ardenti animo, & iracundia gravi, multa quotidie adverſus iniuſtos ac violentos deſignabas, ſublataque omni induciarum ſpe, bella cum iis gerebas, neque unquam otioſum erat fulmen: aegis concuſſa illis intentabatur, tonitru remugiebat, fulgur in morem velitaris pugnae uſque & uſque mittebatur: terrae autem motus ita frequenter fiebant, ut cribri agitationem plane referrent: nix acervatim ruebat, grandinem autem ſaxa diceres; & ut violentius dicam & elatius paulo, imbres *ῥαγδαῖοι* & vehementes deferebantur in terras; ſingulae guttae fluvium aequabant. Quamobrem puncto temporis ſub Deucalione tot naves perierunt, ut omnibus aqua obrutis unica modo ſuperfuerit arcula ad Lycoreum montem appulſa, veluti quendam

4 ματος διαφυλάττον εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος. Τοιγάρτοι ἀκόλουθα τῆς ῥαθυμίας τἀπίχειρα κομίζῃ παρ' αὐτῶν, οὔτε θύοντος ἔτι σοι τινὸς οὔτε στεφανοῦντος, εἰ μή τις ἄρα πάρεργον Ὀλυμπίων· καὶ οὗτος, οὐ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρχαῖον συντελῶν. καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε, ὦ θεῶν γενναιότατε, ἀποφαίνουσι, παρωσάμενοι τῆς τιμῆς. ἐῶ λέγειν ὁποσάκις ἤδη σου τὸν νεὼν σεσυλήκασιν· οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι τὰς χεῖρας Ὀλυμπιάσιν ἐπιβεβλήκασι. καὶ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης ὤκνησας, ἢ ἀναστῆσαι τοὺς κύνας, ἢ τοὺς γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτοὺς συλλάβοιεν, ἔτι συσκευαζομένους πρὸς τὴν φυγήν. ἀλλ' ὁ γενναῖος, καὶ Γιγαντολέτωρ, καὶ Τιτανοκρά-

2 Τἀπίχειρα) Μισθοὺς, τὰ διὰ τῶν χειρῶν κέρδη· τὰ ἐπίχειρα, τὰ ἐπιχειρήματα, αἱ ἀνταποδόσεις. V.

8 Οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι) Ὁμοία ἡ σύνταξις αὕτη τῇ ἐν τῇ ἱερᾷ τοῦ Εὐαγγελίου Ματθαίου συγγραφῇ, τῇ οἱ δὲ ἐδίστασαν· ἀντὶ γὰρ τοῦ τινὲς τὸ οἱ δὲ κεῖται. V.

11 Ὡς βοηδρομήσαντες) Ἀντὶ τοῦ μετὰ βοῆς δραμόντες. V.

generis humani fomitem ſervans, quo maiora deinde ſcelera ſuboleſcerent. Ergo pretium ob ſocordiam ab iis tuliſti, cui nemo hodie rem ſacram facit, nec coronam quidem imponit, niſi forte unus aut alter quaſi Olympiorum corollarium: idque qui tibi praeſtat, rem ſe haud ſane perneceſſariam facere exiſtimat, ſed veteri neſcio cui inſtituto id dandum credit. Illi te, o Deorum praeſtantiſſime, paulatim in Saturni locum redigunt, qui te omni honore ſpolient. Mitto iam dicere, quoties templum tuum expilarint. Quidam etiam manus tibi apud Olympiam ſunt admoliti; & tu, quem *ὑψιβρεμέτην* poëtae vocitant, ne auſus quidem es excitare canes, vel vicinos advocare, qui e veſtigio concurrentes comprehenderent ſacrilegos, res ſuas etiamnum convaſantes, ut in pedes ſe protinus darent. Sed tu, fortis bellator, & qui *γιγαντολέτωρ*, & *τιτανοκρά-*

τωρ, ἐκάθησο, τοὺς πλοκάμους περικειρόμενος ὑπ' αὐτῶν, δεκάπηχυν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοίνυν, ὦ θαυμάσιε, πηνίκα παύσεται οὕτως ἀμελῶς παρορώμενα; ἢ πότε κολάσεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν; πόσοι Φαέθοντες, ἢ Δευκαλίωνες, ἱκανοὶ πρὸς οὕτως ὑπέραντλον ὕβριν τοῦ βίου; Ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ ἐάσας, τἀμὰ εἴπω, τοσούτους Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλουσίους ἐκ πενεστάτων ἀποφήνας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον ἐς εὐεργεσίαν τῶν φίλων ἐκχέας τὸν πλοῦτον, ἐπειδὴ πένης διὰ ταῦτα ἐγενόμην, οὐκ ἔτι γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν, οὔτε προσβλέπουσι οἱ τέως ὑποπτήσσοντες καὶ προσκυνοῦντες, κἀκ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρτημένοι. ἀλλ' ἤν που καὶ ὁδῷ βαδίζων ἐντύχοιμι τινὶ αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ στήλην

5 Πόσοι Φαέθοντες.) Τὴν ἐκπύρωσιν διὰ τοῦ Φαέθοντος ὑποδηλοῖ, ὥσπερ διὰ τοῦ Δευκαλίωνος τὸν κατακλυσμόν· δοκεῖ δὲ μοὶ καὶ τὴν θείαν γραφὴν μὴ ἀνεπισήμαντον τῆς ἐκπυρώσεως διατελεῖν, ἀλλὰ διὰ Σοδόμων ὑποφαίνειν. V.

τωρ praedicaris, ſedebas, manu decemcubitale fulmen ſuſtinens, interea dum cincinnos aureos otioſe tibi attondebant. Haec igitur, o Deorum praeſtantiſſime, ecquando tandem diſſimulare deſines? Ecquando erit, ut tanta facinora ultum eas? Quot orbis conflagrationes, quot diluvia ſatis eſſe queant, ut tam inexhauſta hominum inſolentia compeſcatur? De me enim ut dicam, iis, quae ad ceteros pertinent, omiſſis, poſtquam tot Athenienſes evexi, diviteſque ex pauperculis reddidi, atque omnibus ea, quibus egebant, benigne largitus ſum, ſeu, ut verius dicam, poſtquam acervatim, ut in amicos beneficus eſſem, opes effudi, atque ea re factum eſt, ut ad inopiam redactus ſim, illi me ignorant; ſed ne aſpiciunt quidem, cum tamen antea me revererentur, adorarent, & ex meo penderent nutu. Quin etiam ſi forte cui ipſorum in via occurram, ii

παλαιοῦ νεκροῦ ὑπτίαν, ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀνατετραμμένην, παρέρχονται, μηδὲ ἀναγνόντες· οἱ δὲ καὶ πόρρωθεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐκτρέπονται, δυσάντητον, καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεσθαι ὑπολαμβάνοντες, τὸν οὐ πρὸ πολλοῦ σωτῆρα, καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γεγενημένον.
6 Ὥστε ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατιὰν τραπόμενος, ἐναψάμενος διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν, ὑπόμισθος ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν ἐνταῦθα. τοῦτο γοῦν μοι δοκῶ κερδανεῖν, μηκέτι ὄψεσθαι πολλοὺς παρὰ τὴν ἀξίαν εὖ πράττοντας· ἀνιαρότερον γὰρ τοῦτό γε. ἤδη ποτὲ οὖν, ὦ Κρόνου καὶ Ῥέας υἱὲ, τὸν βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἀποσεισάμενος, καὶ νήδυμον, (ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοί-

13 Ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοίμ.) Ὑπὲρ γὰρ τὸν Ἐπιμενίδην. Ὁ Ἐπιμενίδης οὗτος Κρὴς ἦν χρησμολόγος, οὗ καὶ τὸ, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, λόγιον· λέγουσι δὲ ξ' ἔτη ὑπνώσαντα οὕτω μετὰ ταῦτα ἀναστῆναι παραλλάττοντα καὶ κεκινημένον τὴν διάνοιαν, καὶ εἰς χρησμολογίαν τὸ ἐντεῦθεν λοιπὸν ἀπιδεῖν. V.

me veluti everſum hominis iamdudum ſepulti titulum, & temporis diuturnitate collapſum, praetereunt, ne legentes quidem: alii autem quam longe me vident, in aliam deflectunt viam, rati quippe viſuros ſe ſpectaculum aliquod occurſu infauſtum, atque averſandum, me, inquam, qui non ita pridem *σωτὴρ* ipſis & *εὐεργέτης* fui. Tot itaque malis circumvallatus, in hunc remotum & deſertum agrum conceſſi; & ſuſpenſo ex humeris rhenone terram colo, quatuor in diem obolis locata opera, hic cum ligone & hac ſolitudine philoſophans. Mei certe laboris hoc videor praemium vel maximum conſequi, quod pleroſque praeter aequum & bonum fortunatos non ſum viſurus. Id enim mihi moleſtum eſt ut quod maxime. Ecquid igitur, Saturni ac Rheae fili, excutiens altiſſimum iſtum ſomnum ac vere *νήδυμον*, (nam Epimenidem dormiendo viciſti) flatu

μῆσαι,) καὶ ἀναῤῥιπίσας τὸν κεραυνὸν, ἢ ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυσάμενος, μεγάλην ποιήσας τὴν φλόγα, ἐπιδείξαιό τινα χολὴν ἀνδρώδους καὶ νεανικοῦ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ἐστι τὰ ὑπὸ Κρητῶν περὶ σοῦ, καὶ τῆς σῆς ταφῆς μυθολογούμενα.

ΖΕΥΣ. Τίς οὗτός ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τῆς 7
Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ὑμηττὸν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ; πιναρὸς ὅλος, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδίφθερος. σκάπτει δὲ οἶμαι ἐπικεκυφώς· λάλος ἄνθρωπος, καὶ θρασύς. ἦπου φιλόσοφός ἐστιν· οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διεξῄει καθ' ἡμῶν.

ΕΡΜ. Τί φὴς, ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδου, τὸν Κολυττέα; οὗτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ' ἱερῶν τελείων ἑστιάσας, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὅλας

1 Ἀναῤῥιπίσας) Ἀνακινήσας. V.
1 Ἐκ τῆς Οἴτης) Ἡ Οἴτη ἐστι μὲν τῆς Φωκίδος ὄρος ὑψηλον, οὐ μέντοι καὶ πεφυκὸς φλόγας ἀνιέναι· πῶς οὖν τοῦτο λέγει νῦν; ἔοικέ μοι, διότι ἐκεῖ Ἡρακλῆς τὸ τελευταῖον κατ' ἰδίαν ἀξίωσιν ὑπὸ Φιλοκτήτου ὡλοκαυτώθη. V.
7 Πιναρὸς) Ῥυπῶν. V.

denuo ſuſcitans fulmen, aut ex Aetnae crateribus accendens, ingenti edita flamma, iram illam Iovis fortis ac manu promti exſeres; niſi forte vera illa ſunt, quae de te Cretes, & ſepulcro tuo apud ſe ſito fabulantur?

Iup. Quis hic eſt, Mercuri, qui ex Attica vociferatur ad radicem montis Hymetti, ſordidatus, & ſqualidus, & caprinis pellibus ſemiamictus? incurvus autem, opinor, fodit; homo garrulus atque audax. Haud dubie Philoſophus eſt: neque enim ſermones de nobis adeo impios deblateraſſet.

Mer. Quid ais, o pater? tun' ut Timonem Colyttenſem, Echecratidae filium, haud noris? Hic ille eſt, qui nos toties ſacris rite factis opipare accepit; ille repente dives,

ἑκατόμβας· παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν ἑορτάζειν τὰ Διάσια.

ΖΕΥΣ. Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς· ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλούσιος, περὶ ὃν οἱ τοσοῦτοι φίλοι; τί παθὼν οὖν τοιοῦτός ἐστιν; αὐχμηρὸς, ἄθλιος, καὶ σκαπανεὺς, καὶ μισθωτὸς, ὡς ἔοικεν, οὕτω βαρεῖαν καταφέρων τὴν δίκελλαν.

8 ΕΡΜ. Οὑτωσὶ μὲν εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν, καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τοὺς δεομένους ἅπαντας οἶκτος. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἄνοια, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρισία περὶ τοὺς φίλους· ὃς οὐ συνίει κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος. ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων κειρόμενος τὸ ἧπαρ, φίλους εἶναι αὐτοὺς, καὶ ἑταίρους ᾤετο ὑπ' εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὀστᾶ γυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ περι-

1 Τὰ Διάσια) Ἑορτὴ Ἀθήνησι οὕτω καλουμένη, ἣν εἰώθεσαν μετὰ στυγνότητος ἐπιτελεῖν, θύοντες Διῒ τῷ Μειλιχίῳ· ἔοικε δὲ καὶ τοὔνομα ταύτῃ ἀπὸ τοῦ διασιαίνειν τεθεῖσθαι. V. Διασιαίνειν δὲ τὸ ἀποτρέπεσθαι τῆς ἀνίας· ὅρα ἐν τῷ Ἰκαρομ. καὶ προστίθει τοῦτο τοῖς ἐκεῖ. C. G.

qui totas hecatombas mactabat; apud quem ſplendide ſolebamus agere Diaſia.

Iup. Heu! quae iſthaec rerum converſio? illene pridem honeſtus, quem tot amici colebant? Unde igitur eo miſeriarum devenit, ſqualidus, infelix, & foſſor mercede conductus, uti ex ligone coniicere eſt, quem ille adeo gravem in terram demittit?

Mer. Sua illum, ut minus exacte loquar, comitas perdidit atque humanitas, nec non effuſa in omnes inopes miſericordia: vere autem ut dicam, ſtultitia & ſimplicitas, & imprudentia in admittendis amicis; qui non animadverteret, corvis ſe & lupis gratificari; exiſtimaret praeterea, tot vultures iecur ſibi aſſidue exedentes, amicos eſſe & ſodales aliqua in ſe benevolentia permotos, cum tamen opſoniorum gratia circa illum eſſent. Ii vero nudatis Ti-

τραγόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν, ἐκμυζήσαντες καὶ τοῦτον εὖ μάλα ἐπιμελῶς, ᾤχοντο, αὖον αὐτὸν, καὶ τὰς ῥίζας ὑποτετμημένον ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες, πόθεν γάρ; ἢ ἐπικουροῦντες, ἢ ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει. διὰ ταῦτα δικελλίτης, καὶ διφθερίας, ὡς ὁρᾷς, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνης τὸ ἄστυ, μισθοῦ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς· ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ, μάλα ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, οὐδὲ τοὔνομα εἰ Τίμων καλοῖτο εἰδότες.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν οὐ παροπτέος ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητέος, 9 εἰκότα γὰρ ἠγανάκτει δυστυχῶν· ἐπεὶ καὶ ὅμοια ποιήσομεν τοῖς καταράτοις κόλαξιν ἐκείνοις, ἐπιλελησμένοι ἀνδρὸς, τοσαῦτα μηρία ταύρων τε, καὶ αἰγῶν πιότατα καύσαντος ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ἔτι γοῦν ἐν ταῖς ῥισὶ τὴν κνίσσαν αὐτῶν ἔχω. πλὴν ὑπ' ἀσχολίας τε, καὶ

monis oſſibus, & circumroſis, ac medulla, ſi qua ſupererat, probe & diligenter exſucta, aridum illum & ab radicibus imis exciſum relinquentes, abierunt, ne noſcentes quidem amplius aut aſpicientes, (cur enim id facerent?) aut opem ferentes, vel aliquid viciſſim largientes. Itaque ligone, uti vides, & rhenone inſtructus, urbe prae pudore relicta, agrum mercede conductus arat, tot malis ad inſaniam adactus, quod certos homines a ſe antea ditatos praetereuntes ſuperbe videat, ne hoc quidem tenentes, Tïmon necne dicatur.

Iup. Sane nobis talis vir haudquaquam contemnendus negligenduſve eſt. Infelix enim iure indignaretur, ſi eadem faceremus ac ſceleſti illi aſſentatores, virum talem negligentes, qui nobis tot caprarum, totque taurorum femora in altaribus cremaverit: eorum certe nidorem etiam in naribus habeo. Ceterum propter negotia, quibus diſtrictus fui, ingentemque peierantium turbam, nec non eorum,

θορύβου πολλοῦ τῶν ἐπιορκούντων, καὶ βιαζομένων, καὶ ἁρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου τοῦ παρὰ τῶν ἱεροσυλούντων, πολλοὶ γὰρ οὗτοι, καὶ δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον καταμῦσαι ἡμῖν ἐφιᾶσι, πολὺν ἤδη χρόνον οὐδ' ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικήν· καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία, καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κεκραγότων, οὐδὲ ἐπακούειν ἐστὶ τῶν εὐχῶν. ὥστε ἢ ἐπιβυσάμενον χρὴ τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἢ ἐπιτριβῆναι πρὸς αὐτῶν, ἀρετήν τινα, καὶ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλῃ τῇ φωνῇ ξυνειρόντων. διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη πρὸς ἡμῶν, οὐ φαῦλον ὄντα. Ὅμως δὲ τὸν Πλοῦτον, ὦ Ἑρμῆ, παραλαβὼν, ἄπιθι παρ' αὐτὸν κατὰ τάχος· ἀγέτω δὲ ὁ Πλοῦτος καὶ τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ μενέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλαττέσθωσαν οὕτω ῥᾳδίως, κἂν ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότη-

qui per vim rapiunt, tum vero propter metum ſacrilegorum, (ii enim bene multi ſunt, & quos haud facile quis vitet, neque nobis connivendi ſpatium relinquunt) iamdiu in Atticam oculos non conieci; maxime poſtquam Philoſophia, & verboſae illae concertationes inter eos exortae ſunt. Cum enim inter ſeſe digladientur, perpetuoque vociferentur, non eſt ut quiſquam noſtrûm preces & vota hominum poſſit exaudire: quare vel obſtructis auribus otioſe ſedendum eſt, aut ab iis moleſtia confici neceſſe, Virtutem neſcio quam, & Incorporea, & meras nugas magna voce connectentibus. Hanc ipſam ob cauſam evenit, ut hic Timon, vir ſane neutiquam contemnendus, a nobis uſque adhuc fuerit neglectus. Sed ut ut haec ſe habent, aſſumto tecum Pluto abi, Mercuri, ad illum quam ociſſime. Adiungat ſibi comitem Theſaurum Plutus; maneantque ambo apud Timonem, neque tam cito ex eius

τος αὖθις ἐκδιώκῃ αὐτοὺς τῆς οἰκίας. περὶ δὲ τῶν κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὖθις μὲν σκέψομαι, καὶ δίκην δώσουσιν, ἐπειδὰν τὸν κεραυνὸν ἐπισκευάσω· κατεαγμέναι γὰρ αὐτοῦ καὶ ἀπεστομωμέναι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγισται, ὁπότε φιλοτιμότερον ἠκόντισα πρώην ἐπὶ τὸν σοφιστὴν Ἀναξαγόραν· ὃς ἔπειθε τοὺς ὁμιλητὰς μηδὲ ὅλως εἶναί τινας ἡμᾶς τοὺς θεούς. ἀλλ᾽ ἐκείνου μὲν διήμαρτον (ὑπερέσχε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς.) ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς τὸ ἀνάκειον παρασκήψας, ἐκεῖνό τε κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνετρίβη περὶ τῇ πέτρᾳ. πλὴν ἱκανὴ ἐν τοσούτῳ καὶ αὕτη τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλουτοῦντα τὸν Τίμωνα ὁρῶσιν.

ΕΡΜ. Οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγέναι, καὶ ὀχληρὸν 11 εἶναι, καὶ θρασύν; οὐ τοῖς δικαιολογοῦσι μόνοις, ἀλλὰ

10 Ἐς τὸ Ἀνάκειον) Τὸ τῶν Διοσκούρων ἱερὸν Ἀνάκειον ἐκαλεῖτο· Ἄνακες γὰρ αὐτοὶ παρ᾽ Ἑλλήνων ἐκαλοῦντο. V.

aedibus concedant, licet eos Timon, qua bonitate eſt, denuo emittat: de aſſentatoribus autem, qui ſe adeo immemores beneficiorum praebent, poſt videro: eos plectere certum eſt, ubi fulmen recuſum fuerit. Radii enim eius duo omnium maximi diffracti ſunt & retuſi, cum illud vehementius paulo in Anaxagoram Sophiſtam iacularer, qui diſcipulis ſuis perſuadebat, nos Deos in rerum natura non exſiſtere; & ab eo aberravi, fruſtrato ictu: protenta namque manu tutatus eum eſt Pericles; fulmen autem in Caſtorum aedem cum praeter ſpem delatum eſſet, eam exuſſit; ipſum autem fulmen tantum non ad ſaxum comminutum eſt. Quamquam interea ſatis poenarum luent aſſentatores, ſi in re perquam ampla Timonem viderint.

Mer. Quantam affert utilitatem magnis clamoribus rem agere, & moleſtum eſſe atque audacem! neque id modo

καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον· ἰδοὺ γὰρ αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐκ πενεστάτου καταστήσεται ὁ Τίμων, βοήσας, καὶ παῤῥησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπιστρέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτεν ἐπικεκυφὼς, ἔτι ἂν ἔσκαπτεν ἀμελούμενος.

ΠΛΟΥΤ. Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν.

ΖΕΥΣ. Διατί, ὦ ἄριστε Πλοῦτε, καὶ ταῦτα, ἐμοῦ κελεύσαντος;

12 ΠΛΟΥΤ. Ὅτι νὴ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμὲ, καὶ ἐξεφόρει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ ταῦτα, πατρῷον αὐτῷ φίλον ὄντα· καὶ μόνον οὐχὶ δικράνοις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀποῤῥιπτοῦντες. αὖθις οὖν ἀπέλθω παρασίτοις καὶ κόλαξι, καὶ ἑταίραις

10 Ἐξεφόρει) Ἀπήντλει, ἐξέφερε. C. G.

12 Δικράνοις) Δίκρανα πτύα τινὰ οὐ συνεχῆ, ἀλλὰ διῃρημένα, οἷς ἐφάπτονται τοῦ σωροῦ, ἢ κατὰ δύο ἢ κατὰ τρία· τούτοις δὲ καὶ λικμῶσιν ἐν ταῖς ἅλωσιν. V.

cauſarum actoribus utile eſt, ſed iis etiam, qui Deos comprecantur. Vel hic Timon, quam repente dives ex pauperculo factus eſt! nimirum ingenti clamore vociferans, & magna dicendi libertate in precibus uſus, Iovem ad ſeſe advertit denique: ſin vero tacitus incurvuſque fodiſſet, etiamnum neglectus foderet.

Plut. At ego, Iuppiter, ad ipſum non ibo.

Iup. Quid ita autem, optime Plute, me praeſertim iubente?

Plut. Quia per Iovem in me iniurius erat, domo me extrudens, ac fruſtulatim partiens, qui tamen ipſi paternus eſſem amicus; meque tantum non furca expellebat, aut ut eos facere videmus, qui ignem manibus haerentem excutiunt. Quid igitur? redeamne ad eum, paraſitis, aſſentatoribus, & meretriculis obiiciendus? Ad illos, Iuppiter,

παραδοθησόμενος; ἐπ᾽ ἐκείνους, ὦ Ζεῦ, πέμπε με, τοὺς αἰσθησομένους τῆς δωρεᾶς, τοὺς περιέψοντας, οἷς τίμιος ἐγὼ, καὶ περιπόθητος. οὗτοι δὲ οἱ λάροι τῇ πενίᾳ ξυνέστωσαν, ἣν προτιμῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέραν παρ᾽ αὐτῆς λαβόντες, καὶ δίκελλαν, ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι, τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες, οἱ δεκαταλάντους δωρεὰς ἀμελητὶ προϊέμενοι.

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν ἔτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσεται περὶ 13
σέ. πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκελλα πεπαιδαγώγηκεν, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάλγητός ἐστι τὴν ὀσφῦν, ὡς χρῆν σε ἀντὶ τῆς πενίας προαιρεῖσθαι. σὺ μέντοι πάνυ μεμψίμοιρος εἶναί μοι δοκεῖς, ὃς νῦν μὲν τὸν Τίμωνα αἰτιᾷ, διότι σοι τὰς θύρας ἀναπετάσας, ἠφίει περινοστεῖν ἐλευθέρως, οὔτε ἀποκλείων, οὔτε ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε δὲ τοὐναντίον ἠγανάκτεις κατὰ τῶν πλουσίων, κατακεκλεῖσθαι λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς, καὶ κλεισὶ,

3 Οἱ λάροι) Ἀντὶ τοῦ, οἱ ἡδεῖς. V. ἢ οἱ ἀδδηφάγοι. C. G. 5 Ἀγαπάτωσαν) Ἀντὶ τοῦ ἀρκείσθωσαν. V. 7 Προϊέμενοι) Ἀμεληταί. V.

me, quaeſo, mittas, qui benignitatis modum intelligant; qui me amplectantur, quibus pretioſus ſim & deſiderabilis: hi vero fatui cum Paupertate uſque & uſque verſentur, quando illam me potiorem ducunt, acceptoque ab ea rhenone & ligone, quatuor obolorum mercedula contenti vivant, qui decem talentorum munera ſic neglectim abiiciunt.

Iup. Nil tale poſthac adverſus te Timon faciet: a ligone probe perdoctus fuit te Paupertati anteponere; niſi ſi lumbos forte ſortitus eſt cuilibet dolori impenetrabiles. At tu mihi mirum in modum querulus videris, qui nunc Timonem accuſes, quod tibi recluſis foribus hac illac vagari, prout libitum fuit, permiſit, neque domi claudens, neque in te zelotypia ardens. Olim autem adverſus divites indignabaris, claudi te ab iis conquerens repagulis, cla-

καὶ σημείων ἐπιβολαῖς· ὡς μηδὲ παρακύψαι σοὶ ἐς τὸ φῶς δυνατὸν εἶναι. ταῦτα γοῦν ἀπωδύρου πρός με, ἀποπνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ· καὶ διὰ τοῦτο ὠχρὸς ἡμῖν ἐφαίνου, καὶ φροντίδος ἀνάπλεως, συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους πρὸς τὸ ἔθος τῶν συλλογισμῶν, καὶ ἀποδράσασθαι ἀπειλῶν εἰ καιροῦ λάβοιο παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπέρδεινον ἐδόκει σοι, ἐν χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δανάην, παρθενεύεσθαι ὑπ' ἀκριβέσι καὶ παμπονήροις παιδαγωγοῖς ἀνατρεφόμενον τῷ Τόκῳ, καὶ τῷ Λο-
14 γισμῷ. Ἄτοπα γοῦν ποιεῖν ἔφασκες αὐτοὺς, ἐρῶντας μὲν εἰς ὑπερβολὴν, ἐξὸν δὲ ἀπολαύειν, οὐ τολμῶντας, οὐδὲ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρίους γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐγρηγορότας, ἐς τὸ σημεῖον καὶ τὸν μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἱκανὴν ἀπόλαυσιν οἰομένους, οὐ τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μη-

6 Καὶ ἀποδράσεσθαι) Ἀποδράσεσθαι παρ' αὐτῶν, ἀντὶ τοῦ ἐξ αὐτῶν. V.

vibus, & annulo impreſſo, ut ne oculis quidem obliquis lucem tibi fas eſſet aſpicere. Haec igitur apud me lamentabaris, in tantis tenebris ſuffocari te dictitans: atque id propterea pallidus eras, curis perditus, digitoſque contractos habebas ob frequentem computandi conſuetudinem; quin & minitabaris, te quandoque aufugiturum, ſi quam nanciſci occaſionem poſſes. Ad pauca ut redeam, graviſſimum tibi videbatur, in ferreo aut aereo thalamo virginem cuſtodiri, velut alteram Danaën, & ſub acribus & ſceleroſis paedagogis educari, Foenore & Ratiocinio. Eos itaque plane ineptos eſſe dicebas, qui cum te miſere amarent, poſſentque frui, non auderent tamen: neque amore ſuo ſecure uterentur, quibus id liberum eſſet; ſed te pervigili cuſtodia ſervarent, ſigillum aut repagulum oculis haudquaquam demotis aſpicientes; ſeque abunde potiri exiſtiman-

δενὶ μεταδιδόναι τῆς ἀπολαύσεως, καθάπερ τὴν ἐν τῇ φάτνῃ κύνα, μήτε αὐτὴν ἐσθίουσαν τῶν κριθῶν, μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέπουσαν. καὶ προσέτι γε καὶ κατεγέλας αὐτῶν φειδομένων, καὶ φυλαττόντων, καὶ τὸ καινότατον, αὐτοὺς ζηλοτυπούντων· ἀγνοούντων δὲ ὡς κατάρατος οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδοτρίψ ὑπεισιὼν λαθραίως ἐμπαροινήσει, τὸν κακοδαίμονα, καὶ ἀνέραστον δεσπότην, πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόστομον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον ἐπαγρυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις. πῶς οὖν οὐκ ἄδικον, πάλαι μέν σου ταῦτα αἰτιᾶσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν;

ΠΛΟΥΤ. Καὶ μὴν εἴγε τἀληθῆ ἐξετάζοις, ἄμφω σοι εὔλογα δόξω ποιεῖν. τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ πάνυ τοῦτο ἀνειμένον, ἀμελὲς καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν, ὡς πρὸς ἐμὲ, εἰκότως ἂν δοκοίη· τούς τε αὖ κατάκλειστον ἐν θύραις καὶ

6 Παιδότριψ) Παιδοτρίβης, ἀλείπτης, διδάσκαλος, γυμναστής. V.

tes, non ſi fruerentur ipſi, ſed omnibus fruendi facultatem ſi praereptum irent; quod plane canem in praeſepio factitare videmus, qui nec ipſe hordeum attingat, nec equum eſurientem ſinat attingere. Inſuper, ſi ſatis memini, eos irridebas, qui perpetuo parcerent, & cuſtodirent, & (quod prodigii inſtar ſit) in ſe ipſos zelotypi forent; ignorarent autem, ſceleſtiſſimum aliquem ſervulum, aut paedotribam, clanculum ſubeuntem, hero inamabili & Diis iratis nato ſubliturum os, dum ad lucernam obſcuram, & exiguum habentem ellychnium, paululoque inſtructam oleo, uſuris computandis invigilat. Qui autem, o Plute, abſurdum non ſit, haec olim divitibus obieciſſe te, nunc vero plane contraria Timoni vitio vertere?

Plut. Atqui ſi vera lubet inquirere, utrumque meritiſſimo videbor facere. Nam huius quidem Timonis ſoluta licentia, mera negligentia, non benevolentia, ad me quod

σκότῳ φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην, καὶ πιμελὴς, καὶ ὑπέρογκος, ἐπιμελουμένους, οὔτε προσαπτομένους αὐτοὺς, οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας, ὡς μηδὲ ὀφθείην πρός τινος, ἀνοήτους ἐνόμιζον εἶναι, καὶ ὑβριστὰς, οὐδὲν ἀδικοῦντά με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς κατασήποντας· οὐκ εἰδότας ὡς μετὰ μικρὸν ἀπίασιν
16 ἄλλῳ τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καταλιπόντες. Οὔτ' οὖν ἐκείνους, οὔτε τοὺς πάνυ προχείρους εἰς ἐμὲ τούτους ἐπαινῶ, ἀλλὰ τοὺς, ὅπερ ἄριστόν ἐστι, μέτρον ἐπιθήσοντας τῷ πράγματι, καὶ μήτε ἀφεξομένους τοπαράπαν, μήτε προησομένους τὸ ὅλον. σκόπει γὰρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς τοῦ Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, καὶ καλὴν, ἔπειτα μήτε φυλάττοι, μήτε ζηλοτυποῖ τοπαράπαν, ἀφιεὶς καὶ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέλοι νύκτωρ, καὶ μεθ'

11 Σκόπει γὰρ, ὦ Ζεῦ) Παίζει πρὸς τοὺς ῥήτορας οὕτω συνεχῶς κεχρημένους· ἢ καὶ ἠθικὸν τοῦτο ποιεῖ καὶ ἀπλοϊκόν. V.

ſpectat, haberi debet: illos autem, qui me clauſum tot oſtiis in tenebris detinerent, dantes operam, ut me craſſiorem redderent & pinguiorem, atque corpulentiorem aequo, neque ipſi me attingentes, neque in lucem producentes, ut ne a quoquam viderer, prorſus deſipere, & in me contumelioſos eſſe rebar, qui nil peccantem computreſcere iuberent tot vinculis impeditum, neſcientes interim, poſt paulo ſe e vita deceſſuros, meque fortunatorum cuipiam relicturos. Itaque adeo neque illos reſtrictos laudem, neque eos rurſus, qui me libentius contrectant & inſumunt, ſed potius eos, qui, quod apprime in vita utile eſt, moderationem adhibeant; qui neque prorſus abſtineant, neque omnino proiiciant, & cuilibet obtrudant. Illud enim per Iovem vide, quaeſo, Iuppiter: ſi quis legitimis nuptiis formoſulam aliquam uxorem in ipſo aetatis flore duxerit, deinde neque domi cuſtodiat, neque ullo zelotypiae ſenſu moveatur, noctu & interdiu, qua viſum eſt, vagari per-

ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι τοῖς βουλομένοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀπάγοι μοιχευθησομένην, ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ μαστροπεύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἆρα ὁ τοιοῦτος ἐρᾷν δόξειεν ἄν; οὐ σύ γε, ὦ Ζεῦ, τοῦτο φαίης ἄν, ἐρασθεὶς πολλάκις. Εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυ- 17
ναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων, ὁ δὲ μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ καὶ στεῖραν κατακλείσας παρθενεύοι, καὶ ταῦτα ἐρᾷν φάσκων, καὶ δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς χρόας, καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτετηκυίας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων, ἔσθ' ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐ παραπαίειν δόξειεν ἄν, δέον παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τοῦ γάμου, καταμαραίνων εὐπρόσωπον οὕτω καὶ ἐπέραστον κόρην, καθά-

6 Ἐπ' ἀρότῳ) Ἐπὶ σπορᾷ. C. G.

mittens, & cum obviis quibuſque aetatulam ſuam oble-ctare; aut potius aliquo corrumpendam ab adulteris ducat, fores aperiens, proſtituens, & omnes ad eam convocans; quid, quaeſo, talis vir uxorem amare videatur? Haud iſtud tu quidem dixeris, Iuppiter, qui quid ſit amor, re ſaepenumero expertus es. Si quis contra uxorem lege domum duxerit, *Arvo ut venereo laetus liberos ſerat*, florentem autem puellam nec attingat ipſe, neque alium quemquam ad illam oculos adiicere ſinat; domi autem concluſam cuſtodiat, nullam ex ea prolem ſuſcipiens, eius tamen amore flagrare ſe dictitans, idque indicans vultus colore, macreſcente in dies & horas corpore, concavis & introrſum recedentibus oculis: an non eiuſmodi vir pro cerrito circumferri debeat, qui quaſi Cereri ſacerdotem per totam vitam nutriens, tam venuſtam tamque amabilem puellam deſloreſcere abſque omni Veneris uſu ſineret, cum con-

περ ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ τρέφων διὰ παντὸς τοῦ βίου; ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λακτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος, καὶ ἐξαντλούμενος· ὑπ' ἐνίων δὲ, ὥσπερ στιγματίας δραπέτης πεπεδημένος.

18 ΖΕΥΣ. Τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; διδόασι γὰρ ἄμφω καλὴν τὴν δίκην· οἱ μὲν, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἄποτοι καὶ ἄγευστοι, καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ἐπικεχηνότες μόνον τῷ χρυσίῳ· οἱ δὲ, καθάπερ ὁ Φινεὺς, ἀπὸ τῆς φάρυγγος τὴν τροφὴν ὑπὸ τῶν ἁρπυιῶν ἀφαιρούμενοι. ἀλλ' ἄπιθι ἤδη σωφρονεστέρῳ παραπολὺ τῷ Τίμωνι ἐντευξόμενος.

ΠΛΟΥΤ. Ἐκεῖνος γὰρ πότε παύσεται ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετρυπημένου, πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με, κατὰ σπουδὴν ἐξαντλῶν, φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπιῤῥοὴν, μὴ ὑπέραντλος εἰσπεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν; ὥστε ἐς τὸν

1 Θεσμοφόρῳ) Τῇ ἑστίᾳ· ἐπαρθενεύοντο γὰρ αἱ ἱέρειαι αὐτῆς πανταχοῦ. V.

3 Καὶ λαφυσσόμενος) Ἀντὶ τοῦ λαφύσσεσθαι καὶ ἐξαντλεῖσθαι παραχαρούμενος. V.

9 Ἀφαιρούμενοι) Παθητικῶς ἀκουστέον, ἀντὶ τοῦ στερούμενοι. V.

tra liberos ex ea tollere & coniugio frui deberet? Ad hunc plane modum quidam me calcibus ignominioſe quatiunt, luxuriaque ſua effundunt atque exhauriunt: a nonnullis autem velut fugitivus aliquis notis compunctus vincior.

Iup. Quid, quaeſo, illis ſuccenſes? utrique enim graves poenas dant: alii enim veluti Tantalus aliquis, ore ſicco ac ieiuno perſtant, ad auri aſpectum rictu diducto hiantes; alii autem ſibi, itidem ut Phineus, cibum ex penitiſſimis faucibus ab Harpyis eripi vident. Sed iam abi: nam Timonem multo impenſius, quam antea, ſapere deprehendes.

Plut. Quid autem? an is aliquando deſinet conſulto, veluti ex perforato cophino exhaurire me, priuſquam totus influxero, (veluti praevenire ſtudens nimiarum opum influxum) ne copioſior incidens ipſum inundem? Quare

τῶν Δαναΐδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος· ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι, σχεδὸν ἐκχυθησομένου τοῦ ἐπιῤῥέοντος· οὕτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἔκχυσιν κεχηνὸς τοῦ πίθου, καὶ ἀκώλυτος ἡ ἔξοδος.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράξηται τὸ κεχηνὸς τοῦτο, 19
καὶ εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπταμένον, ἐκχυθέντος ἐν βραχεῖ σου, ῥᾳδίως εὑρήσει τὴν διφθέραν αὖθις, καὶ τὴν δίκελλαν ἐν τῇ τρυγὶ τοῦ πίθου. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, καὶ πλουτίζετε αὐτόν· σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῆ, ἐπανιὼν, πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τοὺς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκευάσωσιν, ὡς ἤδη γε τεθηγμένου αὐτοῦ δεησόμεθα.

ΕΡΜ. Προΐωμεν, ὦ Πλοῦτε. τί τοῦτο; ὑποσκάζεις; 20
ἐλελήθεις με, ὦ γεννάδα, οὐ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὤν.

3 Τοῦ ἐπιῤῥέοντος) Τῆς ἐπιῤῥοῆς. V. 7 Εἰς τὸ ἅπαξ) Ἀντὶ τοῦ διόλου. V.

videor mihi aquam in Danaïdum dolium congeſturus, & fruſtra infuſurus, cum vas perfluat, & id, quod ingeſtum fuerit, iam iamque ſit effluxurum, priuſquam influxerit; adeo latus eſt ad effluxum liquoris hiatus dolii ac facilis exitus.

Iup. Proinde rimam iſtam & hiatum niſi ſemel & diligenter obſtruxerit, in faece dolii rhenonem una cum ligone reperiet, poſtquam tu cito effuſus fueris. Sed iam aliquando abite, atque hominem ditate. At heus tu, Mercuri, curato adductos tecum ex Aetna Cyclopas, qui mihi fulmen exacuant ac reficiant: eo enim perquam acuto nobis opus erit.

Mer. Pergamus, Plute. Quid hoc autem? claudicas? Ignorabam, o bone, eſſe te non modo caecum, ſed claudum etiam.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ ἀεὶ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ὁπόταν μὲν ἀπίω παρά τινα πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμφοτέροις, ὡς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα, προγηράσαντος ἐνίοτε τοῦ περιμένοντος. ὁπόταν δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέῃ, πτηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν ὀρνέων ὠκύτερον. ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὕσπληγξ, κἀγὼ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκὼς, ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον, οὐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν.

ΕΡΜ. Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φῄς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς ἂν εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθὲς μὲν οὐδὲ ὀβολὸν, ὥστε πρίασθαι βρόχον, ἐσχηκότας, ἄφνω δὲ τήμερον πλουσίους, καὶ πολυτελεῖς, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους ἐξελαύνοντας, οἷς οὐδὲ κἂν ὄνος ὑπῆρξε πώποτε. καὶ ὅμως πορφυροὶ καὶ

6 Ἔπεσεν ἡ ὕσπληξ) Τὸν συνέχοντα τὰς κιγκλίδας μοχλὸν, ἣν ἀρτίως λάμναν φασὶ, ὕσπληγα καλεῖ. V.

10 Πρίασθαι βρόχον) Βρόχον εἰς τὸ δι' ἀπορίας βίου ἀνάψαντας ἑαυτοὺς ἀπολῦσαι τοῦ ζῆν. V.

Plut. Id mihi non ſemper uſu evenit: ſed cum ab Iove ad quempiam mittor, repente tardior paulo fio, & utroque crure claudus, ita ut vix atque aegre itineris finem attingam, cum is iam, ad quem miſſus fueram, longo ſenio confectus plerumque iacet. At ſi quando diſcedendum ſit, tum vero me alatum dicas, ipſis avibus celeriorem. Itaque ubi primum excidit circi repagulum, iam me victorem proclamat praeco, qui ſtadium tanta pernicitate percurrerim, ut quandoque ne ſpectatores ipſi oculis me currentem ſequi potuerint.

Mer. Minus vere iſthaec, Plute: nam multos ego memorare poſſum, qui, cum heri ne obolum quidem haberent, qui ſibi pararent laqueum, hodie repente divites exſiſtunt, ſumtus ingentes faciunt, & bigis albis vehuntur, quibus ne aſellus quidem unquam domi fuit; & tamen purpura aureiſque annulis fulgentes incedunt, qui, ut opi-

χρυσόχειρες περιέρχονται, οὐδ᾽ αὐτοὶ πιστεύοντες οἶμαι ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν.

ΠΛΟΥΤ. Ἑτεροῖον τοῦτ᾽ ἐστὶν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οὐχὶ 21
τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ᾽ ὁ Πλούτων ἀποστέλλει με παρ᾽ αὐτοὺς, ἅτε πλουτοδότης, καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὤν. δηλοῖ γοῦν καὶ τῷ ὀνόματι. ἐπειδὰν τοίνυν μετοικισθῆναι δέῃ με παρ᾽ ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ κατασημηνάμενοι ἐπιμελῶς, φορηδὸν ἀράμενοι, μετακομίζουσι. καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ που τῆς οἰκίας πρόκειται, ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾷ τῇ ὀθόνῃ σκεπόμενος, περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κεχηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπε-

1 Χρυσόχειρες) Χρυσόχειρες ἤτοι τοῖς δακτυλίοις περιαυγαζόμενοι τοῖς χρυσοῖς, ἢ δι᾽ εὐπορίαν ὑπερβάλλουσαν χειροπληθῶς τὸν χρυσὸν διασπείροντες. V.

4 Ἀλλ᾽ ὁ Πλούτων) Αἰνίττεται εἰς τοὺς ἀπὸ τῶν τελευτάντων πλουσίων διαδεχομένους τὸν κλῆρον. ταύτῃ τοι καὶ ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος φησὶν αὐτοῖς τὴν ἀπὸ τῶν χειρόνων ἐπὶ τὰ κρείττονα μεταβολήν. V.

8 Δέλτον) Δέλτον καλεῖ καὶ τὸν ἐν εἰλήσει βιβλίον. C. G.

nor, nondum ſatis ſibi perſuadere poſſunt, ſuas illas opes ſomnium non eſſe.

Plut. Iſtuc, quod dicis, Mercuri, longe diverſum eſt; nec tunc meis me pedibus porto, neque me tunc Iuppiter, ſed Pluto ad eos mittit, ut pote qui πλουτοδότης & ipſe ſit [opum largitor] & ſplendidorum munerum dator, quod & ſuo ipſius nomine ſatis indicat. Itaque cum mihi ab alio ad alium migrandum eſt, me in tabulas teſtamentarias coniiciunt, ac diligenter obſignantes domo me baiulorum opera efferunt: interea mortuus in obſcuro aliquo aedium loco iacet, detrito linteo obtectis genibus, dum circa ipſum decertant feles, eius cadaver attingere geſtientes; me autem ii, qui tamdiu ſperaverant, ad forum itidem ut hi-

22 τομένην τετριγότες οἱ νεοττοί. Ἐπειδὰν δὲ τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λίνον ἐντμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ μου ὁ καινὸς δεσπότης, ἤτοι συγγενής τις, ἢ κόλαξ, ἢ καταπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρημένος ἔτι τὴν γναθον, ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤδη ἔξωρος ὢν ὑπηρέτησεν αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γενναῖος ἀπολαβὼν, ἐκεῖνος μὲν, ὅστις ἂν ᾖ ποτε, ἁρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ, θέει φέρων, ἀντὶ τοῦ τέως Πυῤῥίου, ἢ Δρόμωνος, ἢ Τιβίου, Μεγακλῆς, ἢ Μεγάβυζος, ἢ Πρώταρχος μετονομασθείς· τοὺς μάτην κεχηνότας ἐκείνους εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας καταλιπὼν, ἀληθὲς ἄγοντας τὸ πένθος, οἷος αὐτοὺς ὁ θύννος ἐκ μυχοῦ τῆς σαγήνης διέφυγεν,
23 οὐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ καταπιών. Ὁ δὲ, ἐμπεσὼν ἀθρόως

2 Ἀφαιρεθῇ) Τὸ ἀφαιρεθῇ καὶ τὰ ἑξῆς σχῆμα ἐστὶν ἰσοκατάληκτον παρὰ τοῖς ῥήτορσι λεγόμενον, ἢ καὶ πάρισον. V.

9 Ἀντὶ τοῦ τέως Πυῤῥίου) Οἰκετικὰ ταῦτα παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὀνόματα. V.

rundinem advolantem pulli exſpectant. Ubi autem ſublatum eſt ſigillum, & lineum teſtamenti vinculum inciſum eſt, tabulaeque apertae, ac novus opum dominus declaratus eſt cognatus aliquis, aut aſſentator, aut ſervulus denique, qui ad obſequium venereum praeſto erat, & ea gratia ceteris praelatus omnibus, raſa etiamnum barba; magnum pretium ferens tot voluptatum, quas hero attulit, dum ſe, iam exoletus, ei perdepſendum obſequioſe permittit. Is igitur, quiſquis tandem ſit, me cum teſtamenti tabulis arripiens, curriculo domum contendit, mutato repente nomine, ut qui antea Byrria, vel Dromo, aut, ſi mavis, Tibius vocabatur, deinceps Megacles, Protarchus, aut Megabyzus dicatur: illos incaſſum hiantes, & inter ſe aſpicientes relinquens, dolore non ficto lugentes, qui tantum thynnum ex intimo ſagenae receſſu elapſum amiſerint, poſt opimam eſcam conſumtam. In me igitur

ἐς ἐμὲ ἀπειρόκαλος καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος, ἔτι τὴν πέδην πεφρικὼς, καὶ εἰ παριὼν ἄλλος μαστίξειέ τις, ὄρθιον ἐφιστὰς τὸ οὖς, καὶ τὸν μυλῶνα ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον προσκυνῶν, οὐκ ἔτι φορητός ἐστι τοῖς ἐντυγχάνουσιν· ἀλλὰ τούς τε ἐλευθέρους ὑβρίζει, καὶ τοὺς ὁμοδούλους μαστιγοῖ, ἀποπειρώμενος εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξεστιν· ἄχρις ἂν ἢ ἐς πορνίδιόν τι ἐμπεσὼν, ἢ ἱπποτροφίας ἐπιθυμήσας, ἢ κόλαξι παραδοὺς ἑαυτὸν ὀμνύουσιν, ἦ μὴν εὐμορφότερον μὲν Νιρέως εἶναι αὐτὸν, εὐγενέστερον δὲ τοῦ Κέκροπος, ἢ Κόδρου, συνετώτερον δὲ τοῦ Ὀδυσσέως, πλουσιώτερον δὲ συνάμα Κροίσων ἑκκαίδεκα, ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ἄθλιος ἐκχέῃ τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιορκιῶν, καὶ ἁρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συνειλεγμένα.

ΕΡΜ. Αὐτά που σχεδὸν φὴς τὰ γιγνόμενα. ὁπό- 24

1 Ἀπειρόκαλος) Σημειοῦ τὸ ἀπειρόκαλος πᾶς ἐχρήσατο ἀντὶ τοῦ ἄπειρος τοῦ καλοῦ. V.

irruens talis vir, rerum bonarum imperitus, ſtolidus, qui pedicas etiamnum exhorreſcit, &, ſi quis temere praeteriens loris increpuerit, arrectis auribus repente reſiſtit, piſtrinum autem veluti templum adorat: talis, inquam, vir, iis, quibuſcum verſatur, non amplius tolerabilis, ſed in homines liberos contumelioſus eſt, conſervos autem ſuos flagellis urit, quaſi experiundi gratia, num id ſibi quoque liceat; uſque adeo, donec meretriculam aliquam nactus, vel equorum alendorum ſtudio inſaniens, aut aſſentatoribus ſeſe totum dedens, deierantibus formoſiorem ipſum Nireo eſſe, Cecrope aut Codro nobiliorem, Ulyſſe prudentiorem, ſedecim ſimul una Croeſis ditiorem, puncto temporis ea effundat infelix, quae unciatim ex multis periuriis, rapinis ac fraudibus ſibi pepererit.

Mer. Id ferme, quod res eſt, dicis. Cum vero tuis ipſius

ταν δ' οὖν αὐτόπους βαδίζῃς, πῶς οὕτω τυφλὸς ὢν εὑρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις ἐφ' οὓς ἂν σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, κρίνας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀξίους;

ΠΛΟΥΤ. Οἴει γὰρ εὑρίσκειν με οἵ τινές εἰσι;

ΕΡΜ. Μὰ τὸν Δία οὐ πάνυ. οὐ γὰρ Ἀριστείδην καταλιπὼν, Ἱππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ προσῄεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων οὐδὲ ὀβολοῦ ἀξίοις. πλὴν ἀλλὰ τί πράττεις καταπεμφθείς;

ΠΛΟΥΤ. Ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περινοστῶν, ἄχρις ἂν λάθω τινὶ ἐμπεσών. ὁ δὲ, ὅστις ἂν πρῶτός μοι περιτύχῃ, ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ τῷ παραλόγῳ τοῦ κέρδους προσκυνῶν.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς, οἰόμενός σε κατὰ τὰ αὐτῷ δοκοῦντα πλουτίζειν ὅσους ἂν οἴηται τοῦ πλουτεῖν ἀξίους;

ΠΛΟΥΤ. Καὶ μάλα δικαίως, ὦ 'γαθὲ, ὅσγε τυ-

pedibus uteris, qui, quaeſo, tanta in te cum ſit caecitas, viam tamen invenis? aut qui tandem diiudicas, ad quos te miſerit Iuppiter, divitiis illos eſſe dignos deputans?

Plut. Credis videlicet invenire me, quinam illi ſint?

Mer. Sane haud facile arbitror. Neque enim reiecto Ariſtide ad Hipponicum te aut Calliam adiungeres, compluresque ex Athenienſibus, homines vix obolares. Ceterum ab Iove miſſus quid facis?

Plut. Surſum deorſum vagor perambulans, donec imprudens in quempiam incidam: is autem, qui me cunque obvium habuerit, ad ſeſe abductum obſervat, te, Mercuri, ob lucrum adeo inſperatum venerans.

Mer. Deceptus ergo eſt Iuppiter, eos a te ditari exiſtimans, quos ipſe opibus dignos iudicarat?

Plut. Neque vero iniuria, o bone; qui quidem me cae-

φίλον ὄντα εἰδὼς, ἔπεμπεν ἀναζητήσοντα δυσεύρετον οὕτω χρῆμα, καὶ προπολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου· ὅπερ οὐδ᾽ ὁ Λυγκεὺς ἂν ἐξεύροι ῥᾳδίως, ἀμαυρὸν οὕτω καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν ἅτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείστων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπεχόντων, ῥᾷον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμπίπτω περιϊὼν, καὶ σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Εἶτα πῶς, ἐπειδὰν καταλίπῃς αὐτοὺς, ῥᾳδίως φεύγεις, οὐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν;

ΠΛΟΥΤ. Ὀξυδερκὴς τότε πῶς καὶ ἀρτίπους γίγνομαι πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς.

ΕΡΜ. Ἔτι δή μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι, πῶς τυφλὸς 26
ὢν, εἰρήσεται γὰρ, καὶ προσέτι ὠχρὸς, καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν, τοσούτους ἐραστὰς ἔχοις, ὥστε πάντας ἀποβλέπειν εἰς σέ; καὶ τυχόντας μὲν, εὐδαιμονεῖν οἴε-

cum eſſe ſciens, eos quaeſiturum mittebat, rem, ut vides, quam non ſine ſummo labore quis reperiat, quaeque iam pridem inter homines defecit: illam ne Lynceus quidem facile reperiat, cum adeo ſit evanida & exilis. Itaque cum boni perquam pauci ſint, pravi autem homines & ſcelerati in urbibus omnia teneant, facilius in hos, quam in illos, dum hac illac vagor, incido, & eorum retibus impeditus haereo.

Mer. At vero cum illos relinquis, quo pacto tam facile aufugis, qui viam non noris?

Plut. Ad ſolam fugiendi occaſionem oculi mihi ac pedes vigent.

Mer. Hoc mihi quoque reſponde, qui tandem fiat, ut, cum caecus ſis, inſuper etiam (neque enim vera libet reticere) pallidus, & cruribus gravior, tot amatores habeas, ut omnes omnino homines unum te aſpiciant; ſique potiri te licuerit, beatos ſe exiſtiment, ſin minus, vitam ſibi

σθαι· εἰ δὲ ἀποτύχοιεν, οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας; [1]οἶδα γοῦν τινας οὐκ ὀλίγους αὐτῶν οὕτω σου δυσέρωτας ὄντας, ὥστε καὶ εἰς βαθυκήτεα πόντον φέροντες ἔρριψαν αὑτοὺς, καὶ πετρῶν κατ' ἠλιβάτων, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὅτιπερ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἑώρας αὐτούς. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ ἂν εὖ οἶδα ὅτι ὁμολογήσειας, εἴ τι ξυνίης σαυτοῦ, κορυβαντιᾶν αὐτοὺς, ἐρωμένῳ τοιούτῳ ἐπιμεμηνότας.

27 ΠΛΟΥΤ. Οἴει γὰρ τοιοῦτον οἷός εἰμι ὁρᾶσθαι αὐτοῖς, χωλὸν ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἄλλά μοι πρόσεστιν;

ΕΡΜ. Ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλοῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσί;

ΠΛΟΥΤ. Οὐ τυφλοὶ, ὦ ἄριστε· ἀλλ' ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάζουσιν αὐτούς· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς, ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἴην, προσωπεῖον περιθέμενος ἐρασμιώτατον, διάχρυσον, καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδὺς, ἐντυγ-

1 Οἶδα γοῦν τινας) Τὸ Θεόγνιδος διαπαίζει. V.

abiudicent. Novi enim permultos, qui te ita miſere amarunt, *Ut ſe praecipites piſcoſa per aequora ſaltu Sublimi e ſcopulo dederint*, exiſtimantes a te contemni, quod ipſos ne primo quidem congreſſu aſpicere voluiſſes. Ceterum tute ipſe confiteberis, opinor, ſi modo te noſti, inſanire iſtos, qui talem amaſium, tam vehementi, tamque perdito amore proſequantur.

Plut. Cenſes nimirum, eum me ipſis videri, qui ſum, claudum ſcilicet, caecum, & quae alia in me ſunt vitia?

Mer. Qui, quaeſo, niſi & ipſi caeci ſunt?

Plut. Haud ita eſt, o bone, ſed ignorantia & error, quae nunc omnia invaſerunt, caliginem ipſis obiiciunt. Adde, quod ipſe quoque, ne prorſus deformis videar, aptata mihi perſona perquam amabili, inaurata, gemmiſque

χάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ, αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὁρᾷν τὸ κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ἀπόλλυνται μὴ ἐντυγχάνοντες. ὡς εἴ γε τις αὐτοῖς, ὅλον ἀπογυμνώσας, ἐπέδειξέ με, δῆλον ὡς κατεγίνωσκον ἂν αὐτῶν, ἀμβλυώττοντες τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀνεράστων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων.

ΕΡΜ. Τί οὖν ὅτι καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν γενό- 28
μενοι, καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ περιθέμενοι, ἔτι ἐξαπατῶνται; καὶ ἤν τις ἀφαιρῆται αὐτοὺς, θᾶττον ἂν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον πρόοιντο; οὐ γὰρ δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτοὺς, ὡς ἐπίχριστος ἡ εὐμορφία ἐστὶν, ἔνδοθεν τὰ πάντα ὁρῶντας.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ ὀλίγα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πρὸς τοῦτό μοι συναγωνίζεται.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα;

1 Αὐτοπρόσωπον) Ἀντὶ τοῦ αὐτόχρημα. V.

4 Ἀμβλυώττοντες) Ἀντὶ τοῦ μὴ ἔχοντες, ἤτοι μὴ δυνάμενοι βλέπειν τοσαῦτα μεγέθη τῶν κακῶν· ἢ συνυπακουστέον τὴν εἰς πρόθεσιν, ἵν' ᾖ, ἀμβλυώττοντες εἰς τὰ τηλικαῦτα, οἱονεὶ, σκοτοδινιῶντες, τὸ ἀκριβὲς τοῦ βλέπειν ἀπολωλεκότες. V.

diſtincta, inſuper varia veſte ornatus, iis me offero: illi autem, qui credant videre ſe non perſonatam aliquam pulchritudinem, ſed in ipſo vultu efflorefcentem, amore inardeſcunt, ac niſi potiantur, prae doloris impatientia ſeſe ipſi perditum eunt. Sane ſi quis me nudatum iis oſtenderit, damnabunt ipſi ſeſe, qui tantopere caecutiant, & res prorſus inamabiles & invenuſtas tam ſtudioſe petant.

Mer. Quid quod, poſtquam iam divites facti ſunt, ac ſibi perſonam aptavere, adhuc falluntur? Quid quod nonnulli capite libentius careant, quam perſona, ſi quis hanc illis eripere poſtulet? Neque enim cuiquam credibile ſit, ipſos, qui omnia introrſus videant, ignorare, totam illam pulchritudinem inauratam eſſe.

Plut. Plurima ſunt, o Mercuri, quae me in ea re adiuvant.

Mer. Quaenam illa?

ΠΛΟΥΤ. Ἐπειδὰν τις ἐντυχὼν τοπρῶτον, ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχεταί με, συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ λαθὼν ὁ τῦφος, καὶ ἡ ἄνοια, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἄττα μυρία. ὑπὸ δὴ τούτων ἁπάντων καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ οὐ θαυμαστὰ, καὶ ὀρέγεται τῶν φευκτῶν· κἀμὲ τὸν πάντων ἐκείνων πατέρα τῶν εἰσεληλυθότων κακῶν τέθηπε, δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάντα πρότερον πάθοι ἂν, ἢ ἐμὲ προέσθαι ὑπομείνειεν ἄν.

29 ΕΡΜ. Ὡς δὲ λεῖος εἶ, ὦ Πλοῦτε, καὶ ὀλισθηρὸς, καὶ δυσκάθεκτος, καὶ διαφευκτικὸς, οὐδεμίαν ἀντιλα-

3 Λαθὼν ὁ τῦφος) Τῦφος διὰ τὸ οἱονεὶ ἐκκεκαυμένον χωρίον ἐξηρημῶσθαι τὸν ἑαλωκότα τῷ πάθει τούτῳ τῶν βελτίστων φρενῶν, καὶ μηδ' ὅποι ἰέναι συμφέροντας αὐτῷ ἐπιστάμενον, παρ' ὃ καὶ τῦφος εἴρηται τὸ πάθος· τύφω γὰρ τὸ φλέγω καὶ καίω φασί· σύνδρομος γὰρ τούτῳ καὶ ἡ ἄνοια· ἀνοηταίνουσι γὰρ οἱ τῷ τύφῳ σεσαγηνευμένοι τῷ μηδ' εἰδέναι ἔχειν ὅ, τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἄκαιρος ἐπεισέρχεται μεγαλαυχία τῇ ἀπὸ τοῦ πλούτου περιττότητι· τὸ δῆθεν ὑποδυομένη φιλάνθρωπον, ἀλλά γε δὴ καὶ μαλακίας συνέστιον αὐτοῖς ἐκβιάζεται τιθέναι ἑαυτὴν, τὴν θρύψιν τε καὶ θηλύτητα διὰ τὴν εὐπορίαν προβαλλομένη. Σύμμαχοι ταύταις λοιπὸν ὕβρις τε καὶ ἀπάτη, τῆς μὲν τῶν ἄλλων διὰ τὸν πλοῦτον ὑπερφρονεῖν ἐχούσης, τῆς δὲ τὸ παράλογον τῆς οἰήσεως κρατύνειν ἀναπειθούσης, καὶ ὡς καλῷ καὶ σωτηρίῳ τούτῳ προσαναχεῖσθαι. V.

Plut. Cum aliquis ſemel tantum mecum congreſſus, apertis foribus me admittit, ingreditur una mecum, eo non animadvertente, Arrogantia, Dementia, Iactantia, Mollities, Inſolentia, Fraus, aliaque ſexcenta: quae ubi hominis animum invaſerunt, ibi tum quae miranda non ſunt miratur, & quae fugienda appetit; me autem tot malorum, quae ingreſſa ſunt, parentem ſuſpicit, illorum cinctum ſatellitio; cruciatus autem quoslibet patiatur facilius, quam me abiicere ſuſtinuerit.

Mer. Quam vero laevis es & lubricus, Plute, quamque aegre retineris; facile autem fugis, anſam nullam, quae

βὴν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ᾽ ὥσπερ ἐγχέλεις, ἢ οἱ ὄφεις, διὰ τῶν δακτύλων διαπετεύεις οὐκ οἶδα ὅπως· ἡ Πενία δ᾽ ἔμπαλιν ἰξώδης τε, καὶ εὐλαβὴς, καὶ μυρία τὰ ἄγκιστρα ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας εὐθὺς ἔχεσθαι, καὶ μὴ ἔχειν ῥαδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μεταξὺ ἤδη φλυαροῦντας ἡμᾶς πρᾶγμα οὐ μικρὸν διέλαθε.

ΠΛΟΥΤ. Τὸ ποῖον;

ΕΡΜ. Ὅτι τὸν Θησαυρὸν οὐκ ἐπηγαγόμεθα, οὗπερ ἔδει μάλιστα.

ΠΛΟΥΤ. Θάῤῥει τούτου γε ἕνεκα. ἐν τῇ γῇ αὐτὸν καταλείπων, ἀνέρχομαι παρ᾽ ὑμᾶς, ἐπισκήψας ἔνδον μένειν ἐπικλεισάμενον τὴν θύραν, ἀνοίγειν δὲ μηδενὶ, ἢν μὴ ἐμοῦ ἀκούσῃ βοήσαντος.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐπιβαίνωμεν ἤδη τῆς Ἀττικῆς. καί

6 Ἀλλὰ μεταξὺ) Ἀτελὴς ὁ λόγος, αὐτῷ τῷ τοῦ δράματος ἔθει· πολλὰ τοιαῦτα [ἐν] τῇ κωμῳδίᾳ. C. G. 12 Ἐπισκήψας) Ἐντειλάμενος. V.

firma ſit, praebens; ſed veluti anguillae, aut angues, inter digitos, neſcio quo pacto, elaberis! at contra viſcoſa ac tenax Paupertas eſt, facilem anſam praebens, & infinitos uncos ex omnibus corporis partibus exſertos habet, ita ut, qui ad eam acceſſerint, continuo arripiantur, nec ſe illinc expedire queant. Verum interea dum ſermones nugando caedimus, rem haud negligendam obliti ſumus.

Plut. Quam?

Mer. Theſaurum non adduximus, quo tamen vel maxime nobis opus erat.

Plut. Hac quidem cauſa animo otioſo eſto. Eum enim ſemper ſub terra relinquo, cum ad vos aſcendo, imperans domi ut adſit foribus occluſis, neve cuiquam aperiat, ni me clamantem audierit.

Mer. Sed iam Atticos fines ingrediamur; tu vero ſeque-

μοι ἕπου ἐχόμενος τῆς χλαμύδος, ἄχρις ἂν πρὸς τὴν ἐσχατιὰν ἀφίκωμαι.

ΠΛΟΥΤ. Εὖ ποιεῖς, ὦ Ἑρμῆ, χειραγωγῶν, ἐπεὶ ἤν γε ἀπολίπῃς με, Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπε-

4 Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι) Ὑπέρβολος οὗτος, ὡς Ἀνδροτίων φησὶν, Ἀντιφάνους ἦν, ὃν ὠστρακίσθαι διὰ φαυλότητα. ὁ δὲ αὐτὸς καὶ λυχνοποιὸς ἦν, καὶ ἐλυχνοπώλει, ὡς Ἀνδοκίδης ἱστορεῖ, ὃς καὶ ξένον αὐτὸν εἶναι καὶ βάρβαρον βούλεται· ἐπὶ τούτου δὲ καὶ τὸ ἔθος τοῦ ὀστρακισμοῦ κατελύθη, ὡς Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ Νόμων λέγει· Πολύζηλος δὲ ἐν Δημοτυνδαρέῳ Φρύγα αὐτὸν εἶναι εἰς τὸ βάρβαρον σκώπτων φησί. Κρατῖνος δὲ ἐν Ὥραις ὡς παρελθόντος νέου τῷ βήματι μέμνηται καὶ παρ' ἡλικίαν, καὶ Ἀριστοφάνης Σφηξὶ, καὶ Εὔπολις Πόλεσι· Πλάτων δὲ ὁ Κωμικὸς ἐν Ὑπερβόλῳ Λύδον αὐτὸν φησὶν εἶναι. . . . . . . ἄλλως· ἔστι δὲ τῇ ἀληθείᾳ Χρέμητος, ὡς Θεόπομπος ἐν τῷ περὶ Δημαγωγῶν· Θεόπομπος δὲ πάλιν ἐν δεκάτῳ Φιλιππικῷ ἐν Σάμῳ φησὶν ἐπιβουλευθέντα ὑπὸ τῶν Ἀθήνηθεν ἐχθρῶν ἀναιρεθῆναι, τὸ δὲ νεκρὸν αὐτοῦ εἰς σάκκον βληθὲν ῥιφῆναι εἰς τὸ πέλαγος.

Ὁ δὲ Κλέων δημαγωγὸς ἦν Ἀθηναίων προστὰς αὐτῶν ἕπτα ἔτη, ὃς πρῶτος δημηγορῶν ἀνέκραγεν ἐπὶ βήματος καὶ ἐλοιδορήσατο, θρασὺς ὢν οὕτως, ὥστε, καθὰς Θεόπομπος ἱστορεῖ, συνεληλυθότων Ἀθηναίων παρελθεῖν εἰς τὴν ἐκκλησίαν στέφανον ἔχοντα, καὶ κελεῦσαι αὐτοὺς ἀναβαλέσθαι τὸν σύλλογον, τυγχάνειν γὰρ αὐτὸν θύοντα, καὶ ξένους ἑστιᾷν μέλλοντα, καὶ διαλῦσαι τὴν ἐκκλησίαν. Δωροδόκος δὲ εἰς ὑπερβολὴν ὑπῆρχεν· καὶ τοῦτο δηλοῖ αὐτοῦ ἡ γραφεῖσα ὑπ' αὐτοῦ Μιτυληναίοις ἐπιστολή· ὕστερον δὲ Μιτυλήνης ἁλούσης ὑπὸ Πάχητος τοῦ στρατηγοῦ, τὴν μὲν ἔμπροσθεν ἡμέραν συμπεῖσαι τὸν δῆμον, ὡς χρὴ Λεσβίων ἁπάντων πλὴν Μηθυμναίων τοὺς μὲν ἡβῶντας ἀποκτεῖναι, παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσασθαι, καὶ τὸ ψήφισμα τοῦτο ἀποστεῖλαι ἐπὶ τῆς Παράλου· τῆς δὲ νυκτὸς ἐπιούσης ἐλθόντων ὡς αὐτὸν τῶν ἐπιδημούντων Ἀθήνησι Λεσβίων, καὶ δέκα ταλάντοις αὐτὸν ἀργυρίου μετελθόντων, μεταπεῖσαι πάλιν τὸν δῆμον, καὶ τριήρη πάλιν ἄλλην ἀποστεῖλαι ἀναιροῦσαν τὸ ψήφισμα· οὕτω Θουκυδίδης. Ἐπέστη δὲ καὶ τῇ πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνῃ, ὡς Φιλόχορος καὶ Ἀριστοφάνης, προσθεὶς ἄρχοντα Εὔθυνον· Ἀριστοτέλης δὲ καὶ περιζωσάμενον αὐτὸν λέγει δημηγορῆσαι, εἰς τὴν θρασύτητα αὐτοῦ ἀποσκώπτων· τὰ δὲ ὑπὸ τὴν ὄψιν ἦν ἀργαλέος, καὶ μάλιστα τὰς ὀφρῦς· εἶχε δὲ καὶ φωνὴν μεγάλην· βυρσοδέψην δὲ αὐτὸν λέγεσθαι ἢ ὡς βυρσοδέψου υἱὸν, ἢ ὡς αὐτοῦ ἔτι παιδὸς τὸ ἐπιτήδευμα μεταχειρισαμένου· ἐκωμῳδεῖτο δὲ καὶ ἐπὶ μανίας. Ἐξέπλευσε δὲ καὶ στρατηγὸς ἐπ' Ἀμφίπολιν, ἔνθα καὶ ἐτελεύτα νικηθεὶς ὑπὸ Βρασίδου ἐπὶ ἄρχοντος Ἀμεινίου. V. C.

re hac prehenſum me chlamyde tenens, donec ad Timonis ſolitudinem pervenero.

Plut. Recte ſane, o Mercuri, quod mihi caeco viam praeis: ſin me deſeras, fortaſſe in Hyperbolum aliquem,

σοῦμαι περινοστῶν. ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος οὗτός ἐστι, καθάπερ σιδήρου πρὸς λίθον.

ΕΡΜ. Ὁ Τίμων οὑτοσὶ σκάπτει πλησίον ὀρεινὸν, 31
καὶ ὑπόλιθον γήδιον. παπαὶ, καὶ ἡ Πενία πάρεστι, καὶ ὁ Πόνος ἐκεῖνος· ἡ Καρτερία δὲ, καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ Ἀνδρία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταττομένων ἁπάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων.

ΠΛΟΥΤ. Τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν ταχίστην; οὐ γὰρ ἄν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικούτου στρατοπέδου περιεσχημένον.

ΕΡΜ. Ἄλλως ἔδοξε τῷ Διΐ· μὴ ἀποδειλιῶμεν οὖν.

ΠΕΝ. Ποῖ τοῦτον ἀπάγεις, ὦ Ἀργειφόντα, χειρα- 32
γωγῶν;

ΕΡΜ. Ἐπὶ τουτονὶ τὸν Τίμωνα ἐπέμφθημεν ὑπὸ τοῦ Διός.

ΠΕΝ. Νῦν ὁ Πλοῦτος ἐπὶ Τίμωνα, ὁπότε αὐτὸν

aut Cleonem oberrans incidam. Sed quis hic ſonus, quaſi ſi ferrum ad ſaxum allidatur?

Mer. Hic Timon videlicet montanum ac ſaxoſum agellum fodit. Papae! Et Paupertas adeſt, & ille Labor, tum etiam Tolerantia, & Sapientia, nec non Fortitudo, & totum illud agmen, quod ſecum ſub ſignis habere ſolet Fames: multo haud dubie animoſiores ſunt ſatellitibus tuis.

Plut. Quid igitur cauſae ſit, quin hinc quam ociſſime fugiamus? neque enim eſt ut quidquam a nobis memorabile geratur cum eo viro, qui tanto inſtructus exercitu ſit.

Mer. Iovi aliter viſum eſt: quare ſtrenui ſimus.

Paup. Caecum iſtum, o Argiphonte Mercuri, quonam abducis?

Mer. Nos ad Timonem allegavit Iuppiter.

Paup. Quid? nunc ad Timonem Plutus mittitur? quem

ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς Τρυφῆς παραλαβοῦσα, τουτοισὶ παραδοῦσα, τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνῳ, γενναῖον ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἄξιον ἀπέδειξα; οὕτως ἄρα εὐκαταφρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ, καὶ εὐαδίκητος, ὥσθ' ὃ μόνον κτῆμα εἶχον, ἀφαιρεῖσθέ με, ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξειργασμένον, ἵν' αὖθις ὁ Πλοῦτος παραλαβὼν αὐτὸν Ὕβρει καὶ Τύφῳ ἐγχειρίσας ὅμοιον τῷ πάλαι, μαλθακὸν, καὶ ἀγεννῆ, καὶ ἀνόητον ἀποφήνας, ἀποδῷ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἤδη γεγενημένον;

ΕΡΜ. Ἔδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Διΐ.

33 ΠΕΝ. Ἀπέρχομαι· καὶ ὑμεῖς δὲ, ὦ Πόνε, καὶ Σοφία, καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ μοι. οὗτος δὲ τάχα εἴσεται, οἵαν με οὖσαν ἀπολείψει, ἀγαθὴν συνεργὸν, καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων· ᾗ συνὼν, ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶ-

13 Ἀγαθὸν σύνεργον) Σημειοῦ τὸ ἀγαθὸν σύνεργον πρὸς τὴν πενίαν θηλυκοῦ οὖσαν γένους ἀποδοθὲν αὐτὸ ἀρσενικὸν ὄν. V.

ego peſſime a Luxu habitum cum accepiſſem, his, quos vides, Mercuri, Sapientiae & Labori tradens virum fortem & quantivis pretii effeci? Itane vobis idonea Paupertas viſa eſt, in qua ſic illudatis, ut quem unum mihi habebam, eripere poſtuletis, poſtquam ad virtutem probe factus eſt, ut illum Plutus denuo acceptum Contumeliae & Arrogantiae tradens, qualis olim fuit, talem eum efficiat, mollem ſcilicet, ignavum & ſtolidum; mihi denique illum reddat, ubi nullius pretii fuerit, & detrito panno haud melior?

Mer. Iovi ſic viſum eſt, o Paupertas.

Paup. Abeo igitur. Voſque adeo, Labor, Sapientia, voſque ceteri, qui mecum aderatis, ſequimini. Nae iſte poſterius ſentiet, qualem me reliquerit, optimam nempe operis conſortem, & quae ipſum ad res praeclaras erudierim; me, inquam, quacum degens, tum ſalubri corpore,

μα, ἐῤῥωμένος δὲ τὴν γνώμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων· τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐστὶν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων.

ΕΡΜ. Ἀπέρχονται· ἡμεῖς δὲ προσίωμεν αὐτῷ.

ΤΙΜ. Τίνες ἐστὲ, ὦ κατάρατοι; ἢ τί βουλόμενοι δεῦρο ἥκετε, ἄνδρα ἐργάτην καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντες; 34
ἀλλ' οὐ χαίροντες ἄπιτε, μιαροὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων ταῖς βώλοις, καὶ τοῖς λίθοις, συντρίψω.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλῃς· οὐ γὰρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, οὗτος δὲ, ὁ Πλοῦτος. ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς ἐπακούσας τῶν εὐχῶν· ὥστε ἀγαθῇ τύχῃ δέχου τὸν ὄλβον, ἀποστὰς τῶν πόνων.

ΤΙΜ. Καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη, καίτοι θεοὶ ὄντες,

tum animo vegetus fuit, viri vitam agens, & ſeſe reſpiciens, cetera autem ſupervacanea exiſtimans, ut re ipſa talia ſunt.

Mer. Abeunt, o Plute: noſtrum nunc eſt, hominem convenire.

Tim. Qui eſtis vos, o ſcelera, aut quorſum huc veniſtis? mihine ut moleſti ſitis, homini mercede conducto? Sed non ſine infortunio eſtis hinc abituri, cum peſſimi mortalium ſitis: iam enim vos & glebis, & ſaxis opertos male perdam.

Mer. Cave faxis, Timon: non enim, quod credis, homines, ſed Deos percuſſeris. Videlicet ipſe ego Mercurius ſum, hic vero, Plutus: ad te autem Iuppiter, auditis precibus tuis, nos miſit. Itaque adeo, quod tibi fauſtum ſit, felicitatem & opes excipe, laboribus in poſterum valere iuſſis.

Tim. Vos quoque, etſi, ut praedicatis, Dii eſtis, vapu-

ὡς φατέ· πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ, τουτονὶ δὲ τὸν τυφλὸν, ὅστις ἂν ᾖ, καὶ ἐπιτρίψειν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ.

ΠΛΟΥΤ. Ἀπίωμεν, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς τοῦ Διὸς, μελαγχολᾷν γὰρ ὁ ἄνθρωπος οὐ μετρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν ἀπέλθω προσλαβών.

35 ΕΡΜ. Μηδὲν σκαιὸν, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πάνυ τοῦτο ἄγριον, καὶ τραχὺ καταβαλὼν, προτείνας τὼ χεῖρε, λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλούτει πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων, μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν.

ΤΙΜ. Οὐδὲν ὑμῶν δέομαι· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανὸς ἐμοὶ πλοῦτος ἡ δικελλα. τὰ δ' ἄλλα, εὐδαιμονέστατός εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος.

ΕΡΜ. Οὕτως, ὦ τᾶν, ἀπανθρώπως;

Τόνδε φέρω Διῒ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατερόν τε;

Καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναί σε, τοσαῦτα

labitis tamen: nam & Deos & homines ex aequo odi. Caecum vero iſtum, quiſquis eſt, hoc meo ligone comminuere certum eſt.

Plut. Per Iovem, o Mercuri, abeamus, ne quod malum iumento meo arceſſam: plane enim homo inſanire videtur.

Mer. Ne quid inſcite facias, Timon: quin potius agreſte iſthuc & aſperum ingenium mitte, porrectiſque manibus fortem Fortunam excipe, ut denuo dives fias, & Athenienſium primus; illoſque ingratos deſpicias, tibi uni beatus.

Tim. Ne mihi negotium faceſſite. Vobis haudquaquam egeo: affatim copiarum in hoc ligone habeo; cetera felix, ſi ad me nemo accedat.

Mer. Tene adeo inhumane agere, amice?

Haecne Iovi referam tam dura atque aſpera dicta?

Non ſane incredibile erat, inviſos eſſe tibi homines, a qui-

ὑπ᾽ αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον δὲ μηδαμῶς, οὕτως ἐπιμελουμένων σου τῶν θεῶν.

TIM. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διῒ πλείστη 36
χάρις τῆς ἐπιμελείας. τουτονὶ δὲ τὸν Πλοῦτον οὐκ ἂν λάβοιμι.

ΕΡΜ. Τί δή;

TIM. Ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιος οὗτος κατέστη, κόλαξί τε παραδοὺς, καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγὼν, καὶ μῖσος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθείᾳ καταφθείρας, καὶ ἐπίφθονον ἀποφήνας· τέλος δὲ, ἄφνω καταλιπὼν οὕτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς. ἡ βελτίστη δὲ Πενία, πόνοις με τοῖς ἀνδρικωτάτοις καταγυμνάσασα, καὶ μετ᾽ ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προσομιλοῦσα, τάτε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρεῖχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου, καὶ δείξασα ὅστις ἦν ὁ

bus tot tibi ortae eſſent iniuriae; Deos autem odiſſe, qui tibi optime conſultum velint, haud ſane par fuit.

Tim. Tibi quidem, Mercuri, ac Iovi praeterea maximam habeo gratiam, quod me haud neglexiſtis. Iſthunc vero Plutum haudquaquam admittam.

Mer. Quamobrem?

Tim. Quia olim infinitorum mihi cauſa malorum fuit, aſſentatoribus me prodens, mihi inſidiatores immittens, odium exſuſcitans, deliciis corrumpens, & livori obiiciens; ad poſtremum me repente per ſummam perfidiam, ut proditore dignum erat, deſerens. Contra autem optima Paupertas, labore perquam virili me exercens, ac mecum perpetuo agens cum Veracitate, & Libertate dicendi, quae tempus poſtulavit, ea mihi opus facienti praebuit, & tot illas res deſpicere docuit, efficiens, ut omnes ſpes vitae in memet ſitae eſſent; oſtendens praeterea, quaenam divitiae

πλοῦτος ὁ ἐμὸς, ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων, οὔτε συκοφάντης φοβῶν, οὐ δῆμος παροξυνθεὶς, οὐκ ἐκκλησιαστὴς ψηφοφορήσας, οὐ τύραννος ἐπιβουλεύσας ἀφελέσθαι δύναιτ' ἄν.
37 Ἐῤῥωμένος τοιγαροῦν ὑπὸ τῶν πόνων, τουτονὶ τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος, οὐδὲν ὁρῶν τῶν ἐν ἄστει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ ἄλφιτα παρὰ τῆς δικέλλης. ὥστε παλίνδρομος ἄπιθι, ὦ Ἑρμῆ, τὸν Πλοῦτον ἀπαγαγὼν τῷ Διΐ. ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν ἦν πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὸν οἰμώζειν ποιῆσαι.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ 'γαθέ· οὐ γὰρ πάντες εἰσὶν ἐπιτήδειοι πρὸς οἰμωγήν· ἀλλ' ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ μειρακιώδη, καὶ τὸν Πλοῦτον παράλαβε. οὔτοι ἀπόβλητά εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός.

ΠΛΟΥΤ. Βούλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσομαι πρὸς σέ; ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι;

meae forent, quas neque eripere poſſet aſſentator palpans, neque ſycophanta autem me terrens, non populus exaſperatus, non quilibet in concione ſuffragium ferens, non denique tyrannus inſidias ſtruens. Aucto itaque per laborem robore, agrum hunc induſtrie colens, nihil videns malorum eorum, quae tot in urbe occurrunt, ſufficientem ac perennem victum huius ligonis ope mihi paro. Quare iter tuum relegens abito, Mercuri, Plutum ad Iovem abducens: mihi autem ſat erit, ſi omnes omnino homines eiulare coëgerit.

Mer. Cave iſthuc dicas, o bone. neque enim omnes ad eiulandum recte comparati ſunt. Sed iſtam tuam iracundiam, & inconſulti adoleſcentis impetum mittas, Timon, ac Plutum recipe. Quae a Iove mittuntur dona, ea neutiquam aſpernanda ſunt.

Plut. Quid, Timon, utrum vis me cauſam adverſus te agere? an tibi moleſtum eſt loqui me?

ΤΙΜ. Λέγε, μὴ μακρὰ μέντοι, μηδὲ μετὰ προοιμίων, ὥσπερ οἱ ἐπίτριπτοι ῥήτορες· ἀνέξομαι γάρ σε ὀλίγα λέγοντα, διὰ τὸν Ἑρμῆν τουτονί.

ΠΛΟΥΤ. Ἐχρῆν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, οὕ- 38
τω πολλὰ ὑπὸ σοῦ κατηγορηθέντα· ὅμως δὲ ὅρα εἴ τι σε,
ὡς φῄς, ἠδίκηκα· ὃς τῶν μὲν ἡδίστων ἁπάντων αἴτιός
σοι κατέστην, τιμῆς, καὶ προεδρίας, καὶ στεφάνων,
καὶ τῆς ἄλλης τρυφῆς· περίβλεπτος δέ τοι καὶ ἀοίδι-
μος δι' ἐμὲ ἦσθα, καὶ περισπούδαστος· εἰ δέ τι χαλε-
πὸν ἐκ τῶν κολάκων πέπονθας, ἀναίτιος ἐγώ σοι· μᾶλ-
λον δὲ αὐτὸς ἠδίκημαι τοῦτο ὑπὸ σοῦ, διότι με οὕτως
ἀτίμως ὑπέβαλλες ἀνδράσι καταράτοις, ἐπαινοῦσι,
καὶ καταγοητεύουσι, καὶ πάντα τρόπον ἐπιβουλεύουσί
μοι· καὶ τόγε τελευταῖον ἔφησθα, ὡς προδέδωκά σε·

2 Ἀνέξομαι γάρ σε) Σκόπει, πῶς ἐνήλλαξε τὴν σύνταξιν, οὐκ ἐς τὸ ἀνέξομαι ἀποδοὺς τὴν πτῶσιν, ἀλλ' αἰτιατικὴν ἐπενέγκας, οἷον ὀλίγα λέγοντά σε. Ἴσως δὲ τὸ ἀνέξομαι ἀντὶ τοῦ εἰσδέξομαι ἢ παραχωρήσω προσελήφθη. V.

Tim. Dic, ſino: modo ne longam orationem & prolixis prooemiis gravem habeas, quod facere perditiſſimi iſti rhetores ſolent. Id enim Mercurio, qui hic adeſt, a me tribuatur, tibi ut pauca dicenti aures praebeam.

Plut. Conſentaneum quidem erat prolixa oratione uti me, quem tam graviter accuſaſti: tamen diſpice, an te, quod ais, iniuria affecerim, qui tibi ſuaviſſimarum quarumque rerum, honoris ſcilicet, praeſidentiae, coronarum, aliarumque voluptatum cauſa fui. Propter me ſpectabilis eras, & ab omnibus celebratus ac cultus: ſi quid autem, quod nolis, ab aſſentatoribus tibi accidit, in me non haeret culpa, immo magna mihi abs te facta iniuria eſt, quem adeo contumelioſe ſceleratorum illorum libidini ſubieceris, laudantium, aſſentantium, omni arte inſidiantium. Quin etiam poſt omnia dixiſti, proditum te a me fuiſſe: ſed cum

τοὐναντίον δὲ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον ἀπελαθεὶς ὑπὸ σοῦ, καὶ ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθεὶς τῆς οἰκίας· τοιγαροῦν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος, ταύτην τὴν διφθέραν ἡ τιμιωτάτη σοι Πενία περιτέθεικεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς οὑτοσὶ, πῶς ἱκέτευον τὸν Δία μηκέθ' ἥκειν παρὰ σὲ, οὕτω δυσμενῶς μοι προσενηνεγμένον.

39 ΕΡΜ. Ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς, ὦ Πλοῦτε, οἷος ἤδη γεγένηται; ὥστε θαῤῥῶν ξυνδιάτριβε αὐτῷ· καὶ σὺ μὲν σκάπτε ὡς ἔχεις· σὺ δὲ τὸν Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ· ὑπακούσεται γὰρ ἐμβοήσαντί σοι.

ΤΙΜ. Πειστέον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὖθις πλουτητέον. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις ὁπόταν οἱ θεοὶ βιάζωνται; πλὴν ὅρα γε εἰς οἷά με πράγματα ἐμβαλεῖς τὸν κακοδαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν εὐδαιμονέστατα διάγων, χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι οὐδὲν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέξομαι.

a te ex aedibus excuſſus ſim, & capite protruſus foras; quanto te verius proditionis accuſare poſſum? quare pro molli chlamyde rhenonem tibi induit veneranda iſta Paupertas: itaque hic Mercurius teſtabitur, quam enixe Iovem obſecraverim, ne ad te denuo mitterer, qui tantum in me odium exeruiſſes.

Mer. At nunc vides, Plute, qualis ſit: itaque cum eo iam audacter facito, ut conſueſcas. Tu quidem, Timon, terram fodito, quod facis: at tu, Plute, Theſaurum ſub eius ligonem adductum facito; tibi enim inclamanti auſcultabit.

Tim. Parere neceſſe eſt, Mercuri, & de integro diteſcendum. Cum enim Dii ipſi vim adhibeant, quid, quaeſo, fiat? Tamen illud vide, in quae me coniecturus ſis incommoda, qui vita uſque adhuc feliciter exacta, repente tantam auri vim accepturus ſum, & me tot curis impliciturus, cum nihil mali fecerim.

ΕΡΜ. Ὑπόστηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμὲ, καὶ εἰ χαλεπὸν τοῦτο, καὶ οὐκ οἰστόν ἐστιν, ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν Αἴτνην ἐς τὸν οὐρανὸν ἀναπτήσομαι. 40

ΠΛΟΥΤ. Ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ· τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν· σὺ δὲ αὐτοῦ περίμενε· ἀναπέμψω γάρ σοι τὸν Θησαυρὸν ἀπελθών· μᾶλλον δὲ παῖε· σέ φημι Θησαυρὲ χρυσοῦ, ὑπάκουσον Τίμωνι τουτῳὶ, καὶ πάρασχε σεαυτὸν ἀνελέσθαι. σκάπτε, ὦ Τίμων, βαθείας καταφέρων· ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι.

ΤΙΜ. Ἄγε δὴ, ὦ δίκελλα, νῦν μοι ἐπίῤῥωσον σεαυτὴν, καὶ μὴ κάμῃς ἐκ τοῦ βάθους τὸν Θησαυρὸν ἐς τοὐμφανὲς προκαλουμένη. ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῆ κερδῷε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; 41

10 Ὑποστήσομαι) Ἀποστήσομαι. G.

13 Φίλοι Κορύβαντες) Οὐ μάτην τοὺς Κορύβαντας ἐπὶ τῇ ἐκπλήξει ἐμβοᾶται, ἀλλ' ὡς ἐπὶ παραδόξῳ καὶ μανιάδει δῆθεν τῷ συγκυρήματι. V.

Mer. Perfer atque obdura, Timon, mea cauſa, etiamſi iſthuc moleſtum eſt, & aegre tolerandum: perfer, inquam, ſaltem ut invidia diſrumpantur aſſentatores. Ego autem in coelum, ubi ſupra Aetnae cacumen aſcendero, denuo volabo.

Plut. Abiit quidem Mercurius, ut videtur: id enim ex alarum remigatione coniicere eſt. Tu vero, Timon, iſthic maneto; hinc enim ubi abiero, Theſaurum ad te mittam: immo autem ligone impacto terram feri. Heus, heus, tibi dico, auri Theſaure, huic Timoni auſculta, teque illi tollendum e terra obiice. Heus, Timon, ſtrenue fodito, ligonem altius impingens. At ego nunc abſcedo.

Tim. Age, o ligo, mihi nunc validior fias, neque porro defatigere, dum Theſaurum ex terrae penetralibus in lucem eruis. O Iuppiter prodigialis, & propitii Corybantes, & Mercuri lucri praeſes, unde mihi tantum auri? hoccine

ἤ που ὄναρ ταῦτά ἐστι; δέδια γοῦν μὴ ἄνθρακας εὕρω, ἀνεγρόμενος· ἀλλὰ μὴν χρυσίον ἐστὶν ἐπίσημον, ὑπέρυθρον, βαρὺ, καὶ τὴν πρόσοψιν ὑπερήδιστον.

Ὦ χρυσὲ, δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς·

Αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἅτε διαπρέπεις, καὶ νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν. ἐλθὲ, ὦ φίλτατε, καὶ ἐρασμιώτατε. νῦν πείθομαί γε καὶ Δία ποτὲ γενέσθαι χρυσόν. τίς γὰρ οὐκ ἂν παρθένος ἀναπεπταμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαι-
42 το οὕτω καλὸν ἐραστὴν διὰ τοῦ τέγους καταῤῥέοντα; Ὦ Μίδα, καὶ Κροῖσε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα, καὶ τὸν Τίμωνος πλοῦτον, ᾧγε οὐδὲ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσος· ὦ δίκελλα, καὶ φιλτάτη διφθέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι καλόν· αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν πριάμενος τὴν ἐσχατιὰν, πυργίον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ,

2 Ἐπίσημον) Κεχαραγμένον. G.
13 Ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ) Ἐπὶ ταῖς ἐσχατιαῖς γὰρ καὶ τοῖς ἐρημοτέροις τῶν χωρίων εἰώθεσαν Ἕλληνες τὸν Πᾶνα ἱδρύεσθαι. V.

ſomnium ſit, an non? male metuo, ne expergefactus in theſauro carbones, quod aiunt, reperiam. At nil profecto tale eſt: nam aurum ſignatum video, ſubrubeſcens, ponderoſum, & aſpectu quam gratiſſimum.

Aurum, ſuave munus es mortalibus.

Namque ignis inſtar eximie micas, — & noctu & interdiu. Ades huc, o mea voluptas. Nunc ſane mihi credibile fit, Iovem ſe in imbrem aureum convertiſſe. Quae enim virgo amantem adeo formoſum, & per impluvium defluentem, expanſo ſinu non excipiat? O Mida, o Croeſe, & vos Delphici templi donaria, quam nihil eſtis prae Timone, & Timonis opulentia! ad quem magnus ille Perſarum rex ne comparandus quidem eſt. O ligo, & tu rheno ſuaviſſime, optimum erit vos huic Pani conſecraſſe. At ego univerſum hunc agrum coëmam, turremque aſſervando

μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδιαιτᾶσθαι· τὸν αὐτὸν καὶ τάφον ἀποθανὼν ἕξειν μοι δοκῶ. Δεδόχθω δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν ἐπίλοιπον βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία, καὶ ὑπεροψία· φίλος δὲ, ἢ ξένος, ἢ ἑταῖρος, ἢ Ἐλέου βωμὸς, ὕθλος πολύς· καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύοντα, ἢ ἐπικουρῆσαι δεομένῳ, παρανομία, καὶ κατάλυσις τῶν ἐθῶν· μονήρης δὲ ἡ δίαιτα καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ φίλος εἷς Τίμων. Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες 43 ἐχθροὶ, καὶ ἐπίβουλοι· καὶ τὸ προσομιλῆσαί τινι αὐτῶν, μίασμα. καὶ εἴ τινα ἴδω μόνον, ἀποφρὰς ἡ ἡμέρα. καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μηδὲν ἡμῖν

5 Ἡ Ἐλέου βωμὸς) Ἵδρυτο γὰρ παρ' Ἀθηναίοις Ἐλέου βωμὸς, ἐπὶ συμπάθειαν καὶ φιλανθρωπίαν αὐτοὺς παρακαλῶν. V.

10 Ἀποφρὰς ἡ ἡμέρα) Ἔστι τοῦ Λουκιανοῦ ἐπιγραφόμενος οὕτω λόγος. Ἦσαν παρ' Ἕλλησιν ἡμέραι ἀπραξίαν εἰσηγουμέναι παντὸς καὶ ἀργίαν, ἃς ἀποφράδας ἐκάλουν. ἐν ταύταις οὐδὲ προσεῖπεν ἄν τις τινὰ, οὐδὲ καθάπαξ φίλος ἐπεμίγνυτο φίλῳ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἱερὰ ἀχρημάτιστα ἦν αὐτοῖς· ἐτελεῖτο δὲ ταῦτα αὐτοῖς κατὰ τὸν Φευρουάριον μῆνα, ὅτε καὶ ἐνήγιζον τοῖς καταχθονίοις· καὶ πᾶς οὗτος ὁ μὴν ἀνεῖτο τοῖς κατοιχομένοις μετὰ στυγνότητος πάντων προϊόντων ἕτερον τρόπον. ὃν καὶ τὰ Διάσια στυγνάζοντες ἦγον Ἀθηναῖοι. Ἐντεῦθεν καὶ πάντα τινὰ τὸν ἀπαίσιον ἀποφράδα ἐκάλουν, οἱονεὶ ὃν μηδὲ φράσαι τὶς, μηδὲ προσειπεῖν ἄξιον νομίσαι δι' ὑπερβάλλουσαν κακίαν. V.

auro exſtruam, quae me unum excipere poſſit, non plures: in ea quoque ſepulcrum mihi, ut opinor, faciam. Ceterum quoad vivam, haec ſancita ſunto, & lege confirmata. Hominum congreſſum fugere, notum habere neminem, omnes autem deſpicere: amicus autem, vel hoſpes, vel ara Miſericordiae, logi ac nugae. Cuiuſquam lamentantis miſereri, vel inopi ſubvenire, legis tranſgreſſio habeatur, & morum ſubverſio: mihi autem vita ſit ſolitaria itidem ut lupis, & unus omnino amicus Timon Timoni. At ceteri mihi in hoſtium loco ſint, & inſidiatorum. Eorum quempiam ſi alloquar, impurus habear: ſi quando aliquem videro tantum, is dies ater eſto. denique nihil apud me ſtatuatur diſcriminis eos inter & ſimulacra marmorea, aut

διαφερέτωσαν· καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν,
μήτε σπονδὰς σπενδώμεθα· ἡ ἐρημία δὲ, ὅρος ἔστω πρὸς
αὐτούς. Φυλέται δὲ, καὶ φράτορες, καὶ δημόται, καὶ ἡ
πατρὶς αὐτὴ, ψυχρὰ, καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀνοή-
των ἀνδρῶν φιλοτιμήματα· πλουτείτω δὲ Τίμων μόνος,
καὶ ὑπεροράτω ἁπάντων, καὶ τρυφάτω μόνος καθ' ἑαυ-
τὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων φορτικῶν ἀπηλλαγμένος·
καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ εὐωχείσθω μόνος, ἑαυτῷ γείτων
καὶ ὅμορος, ἐκσείων τῶν ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δε-
ξιώσασθαι δεδόχθω, ἢν δέῃ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ στέφα-
44 νον ἐπενεγκεῖν. Καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ Μισάνθρωπος
ἥδιστον. τοῦ τρόπου δὲ γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ τρα-
χύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργὴ, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δέ
τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον, καὶ σβεννύναι ἱκε-
τεύοντα, πίττῃ καὶ ἐλαίῳ κατασβεννύναι. καὶ ἤν τινα
τοῦ χειμῶνος ὁ ποταμὸς παραφέρῃ, ὁ δὲ, τὰς χεῖρας

aerea. Neque miſſum ab iis legatum recipiamus, neque cum iis percutiamus foedus: fines inter me atque illos ſunto deſerta atque ſolitudines: tribules vero, & curiales, & populares, quin & patria ipſa, frigida & inutilia nomina habeantur, ac fatuorum hominum ambitio. Solus Timon dives eſto, ceteroſque deſpicetur: molliter ſecum vivat, procul ab aſſentatoribus, & iis, qui immodice laudare ſolent: Diis ſacrificet, ac ſplendide epuletur ſolus, ſibi vicinus & finitimus, longe a ceteris remotus hominibus. denique haec lex eſto, ſe unum amplecti atque amare, ſi vel mori oporteat, & coronam ſibi ipſi imponere. Nomen ſuaviſſimum ſit Μισάνθρωπος· morum autem character eſto moroſitas, aſperitas, ruſticitas, iracundia, atque inhumanitas: ſi quem autem forte igne pereuntem videro, atque ut exſtinguam obſecrantem, picis atque olei iniectu exſtinguere decretum eſto. Tum porro ſi quem hie-

ὀρέγων, ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὠθεῖν καὶ τοῦτον ἐπὶ κεφαλὴν βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυνηθείη· οὕτω γὰρ ἂν τὴν ἴσην ἀπολάβοιεν. Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκρατίδης Κολυττεὺς, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτός· εἶεν, ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς. Πλὴν ἀλλὰ περὶ πολλοῦ ἂν ἐποιησάμην 45
ἅπασι γνώριμά πως ταῦτα γενέσθαι, διότι ὑπερπλουτῶ· ἀγχόνη γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς· καίτοι τί τοῦτο; Φεῦ τοῦ τάχους. πανταχόθεν συνθέουσι κεκονιμένοι, καὶ πνευστιῶντες, οὐκ οἶδα ὅθεν ὀσφραινόμενοι τοῦ χρυσίου. πότερον οὖν ἐπὶ τὸν πάγον τοῦτον ἀναβὰς ἀπελαύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος, ἢ τόγε τοσοῦτον παρανομήσομεν, εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλέον ἀνιῶντο παρορώμενοι· τοῦτο οἶμαι καὶ ἄμεινον, ὥστε δεχώμεθα ἤδη αὐ-

13 Ἢ τόγε τοσοῦτον παρανομήσωμεν) Ἀντὶ τοῦ, ἢ τοῦτο μόνον παρανομήσωμεν, ἢ ἀντὶ τοῦ βραχὺ ἢ ὀλίγον παρανομήσωμεν. V.

me fluvius auferat, atque is manibus porrectis oret, ut retineatur, is in caput trudatur, quo ne ſe attollere poſſit: ſic enim iſti ſcelerati par pro pari acceperint. Hanc legem ſcripſit Timon Echecratidae filius Colyttenſis, concionis ſententiam confirmavit idem Timon. Eia, ſtatuta haec ſunto: haec viriliter obſervemus. Ceterum magni intereſſe arbitror, ut omnes reſciſcant, eſſe me ſatis ſuperque divitem: ea enim res ipſos ad ſuſpendium adegit. Sed hem, quid iſthuc, quaeſo, eſt? quid ſibi haec properatio quaerit? undique pulvere reſperſi atque exanimati concurrunt: neſcio certe, unde ipſis aurum ſubboluerit. Utrum igitur in hunc collem evadens, lapidibus ex ſuperiori loco miſſis ipſos arceam? aut hoc unum adverſus legem modo latam faciemus, eos ut ſemel alloquamur, quo videlicet in congreſſu contemti, urantur impenſius. Erit id, ut opinor,

τοὺς, ὑποστάντες. Φέρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν οὑτός ἐστι; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρώην ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βρόχον, πίθους ὅλους παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμημεκώς· ἀλλ' εὖγε ἐποίησεν ἀφικόμενος. οἰμώξεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων.

46 ΓΝΑΘ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὡς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων εὐμορφότατε, καὶ ἥδιστε, καὶ συμποτικώτατε.

ΤΙΜ. Νὴ καὶ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἁπάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ἐπιτριπτότατε.

ΓΝΑΘ. Ἀεὶ φιλοσκώμμων σύγε· ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τι σοι ᾆσμα τῶν νεοδιδάκτων διθυράμβων ἥκω κομίζων.

ΤΙΜ. Καὶ μὴν ἐλεγεῖά γε ᾄσῃ μάλα περιπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ.

ΓΝΑΘ. Τί τοῦτο; παίεις, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι·

melius. Quare hic ſubſiſtentes, iam eos excipiamus. Age, videam, quis hic ſit, qui agmen ducit? is eſt Gnathonides aſſentator, qui nuper mihi eranum petenti laqueum porrexit, & tamen integra dolia ſaepe apud me vomuit. Sed bene ſane, quod venit: ante enim alios eiulabit.

Gnath. Dixin' ego ſaepius, Timonem virum bonum a Diis non ſemper neglectum iri? Salve, Timon formoſiſſime, & ſuaviſſime, & potator hilariſſime.

Tim. Salve tu quoque, Gnathonide, vulturum omnium voraciſſime, & hominum nequiſſime.

Gnath. Tu quidem ſemper dicax es: ſed ubi paratae ſunt epulae? affero enim tibi novum quoddam canticum ex recentioribus dithyrambis.

Tim. Atqui elegiaca ad hunc ligonem canes, & quidem perquam pathetice.

Gnath. Quid iſtuc, o Timon, men' tu percutis? teſtes

ὦ Ἡράκλεις, ἰοὺ, ἰοὺ, προκαλοῦμαί σε τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον.

ΤΙΜ. Καὶ μὴν ἄν γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, φόνου τάχα προκεκλήσῃ με.

ΓΝΑΘ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ἐπιπάσας τοῦ χρυσίου· δεινῶς γὰρ ἰσχαιμόν ἐστι τὸ φάρμακον.

ΤΙΜ. Ἔτι μένεις;

ΓΝΑΘ. Ἄπειμι, σὺ δὲ οὐ χαιρήσεις οὕτω σκαιὸς ἐκ χρηστοῦ γενόμενος.

ΤΙΜ. Τίς οὗτός ἐστιν ὁ προσιὼν, ὁ ἀναφαλαντίας; 47
Φιλιάδης, κολάκων ἁπάντων ὁ βδελυρώτατος. οὗτος δὲ παρ' ἐμοῦ ἀγρὸν ὅλον λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μισθὸν τοῦ ἐπαίνου, ὁπότε ᾄσαντά με, πάντων σιωπώντων, μόνος ὑπερεπῄνεσεν, ἐπομοσάμενος

6 Ἴσχαιμον) Ἐπέχον τὸ αἷμα. V.

capiam. o Hercules! hei, hei. Vulneris tibi dicam dico apud Areopagum.

Tim. At ſi paululum modo ceſſes, tu mihi fortaſſe dicam caedis dixeris.

Gnath. Non fiet. Sed tu huic vulneri medicinam facito, auri aliquid ei inſpergens: facit enim aurum in primis ad ſiſtendum ſanguinem.

Tim. Etiam hic manes?

Gnath. Abeo vero. At tibi male erit ob iſtam morum converſionem, qui cum olim perquam benignus fueris & comis, nunc te adeo agreſtem atque inhumanum praebeas.

Tim. Quis hic recalvaſter horſum veniens? is Philiades eſt, ſupra omnes aſſentatores exſecrandus. Hic vero, qui a me agrum accepit, tum in dotem filiae talenta duo, quia vocem meam, ceteris tacentibus, miris tuliſſet laudibus, iureiurando aſſirmans, me vel cygnis ipſis ſuavius canere;

ᾠδικώτερον εἶναι τῶν κύκνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα πρώην εἶδέ με, καὶ προσῆλθον ἐπικουρίας δεόμενος, πληγὰς ὁ γενναῖος προσενέτεινε.

48 ΦΙΛ. Ὦ τῆς ἀναισχυντίας, νῦν Τίμωνα γνωρίζετε; νῦν Γναθωνίδης φίλος καὶ συμπότης; τοιγαροῦν δίκαια πέπονθεν οὗτος ἀχάριστος ὤν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξυνήθεις, καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημόται, ὅμως μετριάζομεν, ὡς μὴ ἐπιπηδᾷν δοκῶμεν. χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τοὺς μιαροὺς τούτους κόλακας φυλάξῃ, τοὺς ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κοράκων οὐδὲν διαφέροντας. οὐκ ἔτι πιστευτέα τῶν νῦν οὐδενί· πάντες ἀχάριστοι, καὶ πονηροί· ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἔχοις πρὸς τὰ κατεπείγοντα χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἤδη πλησίον ἤκουσα, ὡς πλουτοίης ὑπερμεγέθη τινὰ πλοῦτον. ἥκω τοιγαροῦν ταῦτά σε νουθετήσων· καίτοι σύ γε

ubi me nuper aegrotantem vidit, (ad eum enim me contuleram, mihi ut ſubveniret, orans,) plagas etiam, ſi Diis placet, bonus vir mihi infligere ſuſtinuit.

Phil. O impudentiam! nunc Timonem agnoſcitis? Nunccine Gnathonides amicus, & conviva? merito igitur, qui adeo ingratus ſit, a Timone ita depexus exornatuſque eſt. At nos, qui iam pridem eius familiares, & ſynephebi ſumus, ad haec populares, tamen verecunde agimus, ut ne in eius congreſſum irrumpere videamur. Here, ſalve; a ſceleratis iſtis aſſentatoribus caveto, qui ad menſam tantum praeſto ſunt: ceterum eos inter & corvos nihil diſcriminis. Noſtrae memoriae hominibus nulla fides habenda eſt: ingrati omnes ſunt & impuri: at ego talentum tibi afferens, quo uti ad ea, quae res poſtularet, poſſes, in itinere, cum iam huc viciniae perveniſſem, accepi, in re ampla & bene aucta ſorte eſſe te. Venio igitur, haec, quae iam audies, praecepta daturus; etſi fortaſſe, cum tanta

οὕτω σοφὸς ὢν, οὐδὲν ἴσως δέησῃ τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, ὃς καὶ τῷ Νέστορι τὸ δέον παραινέσειας ἄν.

ΤΙΜ. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλιάδη· πλὴν ἀλλὰ πρόσιθι, ὡς καὶ σὲ φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ.

ΦΙΛ. Ἄνθρωποι, κατέαγα τοῦ κρανίου ὑπὸ τοῦ ἀχαρίστου, διότι τὰ συμφέροντα ἐνουθέτουν αὐτόν.

ΤΙΜ. Ἰδοὺ τρίτος οὗτος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχε- 49
ται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενὴς ἡμέτερος εἶναι λέγων. οὗτος ἑκκαίδεκα παρ' ἐμοῦ τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πόλει· (καταδεδίκαστο γάρ, καὶ ἐδέδετο, οὐκ ἀποδιδούς, κἀγὼ ἐλεήσας ἐλυσάμην αὐτόν·) ἐπειδὴ πρώην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθηΐδι φυλῇ διανέ-

5 Κατέαγα τοῦ κρανίου) Καὶ τοῦτο Ἀττικόν· αὐτοὶ γὰρ ἀεὶ ἐπὶ μέρους εἰώθασι λέγειν, ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου. οὕτως οὖν καὶ κατέαγα τοῦ κρανίου. V.

12 Διανέμειν τὸ θεωρητικὸν) Ἐσπούδαζε τὸ ἀρχαῖον ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις περὶ τὰ θεωρεῖα, καὶ μάλιστα περὶ τὰς θέας τῶν Διονυσίων διὰ τὴν τραγῳδίαν ἐπὶ πλεῖστον ἀξιώματος προβᾶσαν ποιητῶν ἀρεταῖς καὶ χορηγῶν φιλοτιμίαις· μήπω δὲ τοῦ θεάτρου καταλαμβανόντων ὀχλήσεις τε ἐγένοντο καὶ μάχαι καὶ πληγαί. ἔδοξεν οὖν τοὺς τόπους μισθοῦν, ἵνα ἕκαστος ἔχων τὸν οἰκεῖον τόπον μὴ ἐνοχλοῖτο φυλάττων καὶ προκαταλαμβάνων, μήτε μὲν ὑστερῶν ἀποστεροῖτο τῆς θέας. Ἐπειδὴ δὲ ἠλαττοῦντο οἱ πένητες τῶν πλουσίων πολλοῦ καὶ ἑτοίμου μισθουμένων, τὸ εἰς τοῦτο ἀνάλωμα ἡ πόλις παρεῖχεν ἐκ τῶν κοινῶν ἑκάστῳ. Δραχμὴ δὲ ἦν τὸ διδό-

ſis praeditus ſapientia, his meis ſermonibus haud egeas, qui vel Neſtori praecipere potes, quid ſactu opus ſit.

Tim. Sane bene, o Philiade: ſed adeſdum, ut te quoque hoc ligone amantiſſime excipiam.

Phil. O cives! fractum mihi ab hoc ingrato cranium eſt, quoniam, quae ipſi conducibilia ſunt, monebam.

Tim. Ecce autem tertius ille advenit, rhetor ille Demea, decretum in dextra ferens, ſeque mihi cognatum dicens. Hic cum de meo ſolviſſet reipublicae uno die ſedecim talenta, (damnatus enim fuerat, ac in vincula coniectus, cum ſolvere nequiret; ego autem, quem illius commiſereſceret, hominem liberavi) nuper autem ſortito theoricum

μειν τὸ θεωρικὸν, κἀγὼ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με.

ΔΗΜ. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος· καὶ μὴν πάλαι σε ὁ δῆμος ξυνειλεγμένος, καὶ αἱ βουλαὶ ἀμφότεραι περιμένουσι· πρότερον δὲ ἄκουσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σοῦ γέγραφα· Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρατίδου, Κολυττεὺς, ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς κἀγαθὸς, ἀλλὰ καὶ σοφὸς, ὡς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι, παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων τῇ πόλει· νενίκηκε δὲ πὺξ, καὶ πάλην, καὶ δρόμον, ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας, καὶ τελείῳ ἅρματι καὶ συνωρίδι πωλικῇ.

ΤΙΜ. Ἀλλ᾽ οὐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν.

μενον, καὶ οὔτε πλέον ἐξῆν δοῦναι δραχμῆς, οὔτε ἔλαττον, ὡς μήτε οἱ πλούσιοι διὰ τὸν χρυσὸν πλεονεκτοῖεν, μηδὲ οἱ πένητες διὰ πενίαν βιάζοιντο. Ἔοικεν οὖν ὁ ὑποκείμενος κόλαξ Δημέας τὴν τοιαύτην ἐγχειρισθῆναι παρ᾽ Ἀθηναίων διανομήν· εἰκότως τοίνυν παρὰ τοῦ Τίμωνος ἀποπέμπεται, ὡς αἰτήσαντος αὐτοῦ τότε τὴν θεωρικὴν δραχμὴν καὶ ἀλαζόνως παροραθέντος. V.

Erechtheidi tribui diriberet, ego vero acceſſiſſem, ut, quod mihi obtingebat, acciperem, dixit, non conſtare ſibi, civis necne forem.

Dem. Salve, Timon, totius gentis decus, Athenienſium fulcrum, Graeciae propugnaculum; iamdiu te totius populi conventus, & utraque curia exſpectant. Sed prius audito decretum, quod in honorem tuum a me ſcriptum eſt: *Quandoquidem Timon Colytterſis Ethecratidae filius, vir non tantum probitate praeſtans, ſed ſapientia etiam praeditus, quanta haud in quoquam Graeci nominis reperiatur, uſque adhuc multa pro republica praeclare geſſit; vicit autem uno die pugilatu, & lucta, & curſu in ludis Olympicis, quadrigis praeterea & bigis equeſtribus.*

Tim. Quî pote, Demea, cum nunquam ad ludos Olympicos me contulerim?

ΔΗΜ. Τί οὖν; θεωρήσεις ὕστερον· τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκεῖσθαι ἄμεινον. καὶ ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχαρνέας, καὶ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας.

ΤΙΜ. Πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὅπλα, οὐδὲ προε- 51
γράφην ἐν τῷ καταλόγῳ.

ΔΗΜ. Μέτρια τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἴημεν ἀμνημονοῦντες. ἔτι δὲ καὶ ψηφίσματα γράφων καὶ συμβουλεύων, καὶ στρατηγῶν, οὐ μικρὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν· ἐπὶ τούτοις ἅπασι, Δέδοκται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλὰς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυσοῦν ἀναστῆσαι τὸν Τίμωνα παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις

11 Καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλὰς) Δικαστήριον Ἀθήνησιν ἡ Ἡλιαία εἰς ὕπαιθρον προκαθημένων τῶν δικαστῶν· παρ' ὃ καὶ Ἡλιαία ἐκαλεῖτο, παρὰ τὸ ἡλιοῦσθαι τοὺς ἐκεῖ ἀθροιζομένους. V.

14 Κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ) Κεραυνὸν μὲν, ὡς ἴσον δῆθεν τῷ Διῒ· ἀκτῖνας δὲ, ὡς τῷ Ἀπόλλωνι. V.

Dem. Quid tum? eos aliquando ſpectabis: talia praeterea huius generis multa addi ſatius eſt: *Quin & anno praeterito ſtrenue ſe circa Acharnas adverſus Peloponneſios pro republica geſſit, & duas ipſorum μοίρας* [mille viros] *cecidit.*

Tim. Quî tandem? nam arma mihi deerant; inde conſcribi cum ceteris non potui.

Dem. De te modeſte loqueris, Timon; nos autem plane ingrati haberemur, niſi memores eſſemus: *Inſuper ſcriptis decretis, & conſilio dato, exercitu ducto, civitati in primis profuit. Ob haec omnia placuit curiae, & populo, & Heliaeae per tribus, populis autem Atticae ſingillatim, omnibus communiter, aureum Timonem collocare iuxta Minervam in arce, fulmen dextra tenentem, radiato capite; eum praeterea ſeptem aureis co-*

ἑπτὰ, καὶ ἀνακηρυχθῆναι τοὺς στεφάνους σήμερον Διονυσίοις τραγῳδοῖς καινοῖς· (ἀχθῆναι γὰρ δι᾽ αὐτὸν δεῖ σήμερον τὰ Διονύσια·) εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ, συγγενὴς αὐτοῦ ἀγχιστεὺς, καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὤν· καὶ γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα
52 πάντα ὁπόσα ἂν ἐθέλοι. Τουτὶ μὲν οὖν σοι τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σὲ, ὃν ἐπὶ τῷ σῷ ὀνόματι Τίμωνα ὠνόμακα.

ΤΙΜ. Πῶς, ὦ Δημέα, ὃς οὐδὲ γεγάμηκας, ὅσαγε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι;

ΔΗΜ. Ἀλλὰ γαμῶ, ἢν διδῷ θεὸς, ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γεννηθησόμενον (ἄῤῥεν γὰρ ἔσται) Τίμωνα ἤδη καλῶ.

ΤΙΜ. Οὐκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ οὗτος, τηλικαύτην παρ᾽ ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων.

4 Ἀγχιστεὺς) Ἀγχιστεὺς καὶ ἀγχιστεία ἡ συγγένεια, καὶ ἀγχιστεῖς, οἱ ἀπὸ ἀδελφῶν καὶ ἀνεψιῶν καὶ θείων κατὰ πατέρα καὶ μητέρα ἐγγυτάτω τοῦ τελευτήσαντος· οἱ δὲ ἔξω τούτων συγγενεῖς μόνοι. οἱ δὲ κατ᾽ ἐπιγαμίαν μιχθέντες τοῖς οἰκείοις οἰκεῖοι λέγονται. V.

ronis redimire, cumque honorem hodie in Dionyſiis tragoedis novis proclamari: (nam hodie Timonis cauſa Dionyſia hic ſunt.) Hanc ſententiam dixit Demea rhetor, Timonis cognatus genere proximus, eiuſque diſcipulus: etenim optimus rhetor eſt Timon, & quidquid ei libuerit. Ad hunc igitur modum ſe tibi habet decretum: ego autem de adducendo ad te filio cogitabam, quem de tuo nomine Timonem vocavi.

Tim. Quo pacto, Demea, qui, quod ſciam, nunquam uxorem duxiſti?

Dem. At, Deo iuvante, ducam anno proximo, & liberis creandis operam dabo: &, quod naſcetur, Timonem ei iam dico nomen; nam haud dubie mas erit.

Tim. Haud equidem ſcio, utrum tam gravi ictu accepto uxorem unquam ducturus ſis.

ΔΗΜ. Οἴμοι· τί τοῦτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους, οὐ καθαρῶς ἐλεύθερος, οὐδ' ἀστὸς ὤν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας.

ΤΙΜ. Ἀλλ' οὐκ ἐμπέπρησται, ὦ μιαρὲ, ἡ ἀκρόπο- 53
λις, ὥστε δῆλος εἶ συκοφαντῶν.

ΔΗΜ. Ἀλλὰ καὶ πλουτεῖς, τὸν ὀπισθόδομον διορύξας.

ΤΙΜ. Οὐ διώρυκται οὐδὲ οὗτος· ὥστε ἀπίθανά σου καὶ ταῦτα.

ΔΗΜ. Διορυχθήσεται μὲν ὕστερον· ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις.

ΤΙΜ. Οὐκοῦν καὶ ἄλλην λάμβανε.

ΔΗΜ. Οἴμοι τὸ μετάφρενον.

ΤΙΜ. Μὴ κέκραχθι· κατοίσω γάρ σοι καὶ τρίτην. ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαι-

7 Τὸν ὀπισθόδομον ὀρύξας) Ὡς ἱερόσυλον διαβάλλων ταῦτα φησί· ὁ γὰρ ὀπισθόδομος ἱερόν· τὸ ὄπισθεν δὲ τοῦ ἀδύτου οὕτως ἐλέγετο. V.

Dem. Hei, hei! Quid hoc? tyrannidem invadere cogitas, Timon, liberos homines percutiens, tu, inquam, de cuius libertate & civitate non plane conſtat? ſed cito poenas dabis, tum ob alia multa, tum quod ignem arci ſubieceris.

Tim. At enim, o ſcelus, incenſa arx non eſt: quare cuivis apparet, eſſe te ſycophantam.

Dem. At perfodiſti aerarium, & inde natae tibi opes ſunt.

Tim. Sed perfoſſum non eſt: quare ne iſthaec quidem credibilia ſunt, quae dicis.

Dem. Perfodietur quidem poſtea: ſed iam illa omnia penes te habes, quae in eo antehac fuere.

Tim. Itaque hunc tibi ictum habeto denuo.

Dem. Hei, hei tergo meo!

Tim. Mitte clamorem; ſin minus, tertium tibi ictum inflixero: alioqui hoc plane ridiculum mihi acciderit, ſi uni-

μοιίων μοίρας κατακόψας ἀνόπλους, ἓν δὲ μιαρὸν ἀνθρώπιον μὴ ἐπιτρίψας. μάτην γὰρ ἂν εἴην καὶ νενικηκὼς
54 *Ὀλύμπια πὺξ, καὶ πάλην. Ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος οὗτός ἐστιν; οὐ μὲν οὖν ἄλλος· ἐκπετάσας γοῦν τὸν πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας, καὶ βρενθυόμενός τι πρὸς αὑτὸν, ἔρχεται, τιτανῶδες βλέπων, ἀνασεσοβημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, Αὐτοβορέας τις, ἢ Τρίτων, οἵους ὁ Ζεῦξις ἔγραψεν. οὗτος ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλὴς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολὴν, ἕωθεν μυρία ὅσα περὶ ἀρετῆς διεξιὼν, καὶ τῶν ἡδονῇ χαιρόντων κατηγορῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λουσάμενος ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλην τὴν κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ (τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα) καθάπερ τὸ Λη-*

6 Βρενθύεσθαι) Διὰ θυμὸν μετεωρίζεσθαι, ἢ προσποιεῖσθαι, ὀργίζεσθαι· καὶ βρενθύεται, ἐπαίρεται. Βρένθος δὲ εἶδος μύρου, ᾧ χριόμεναι αἱ γυναῖκες μέγα φρονοῦσι. V.

10 Καὶ σωφρονικὸς) Οἶμαι τοῦτο πέπαιχεν ἀπὸ τοῦ Σωφρονίσκου παρῳδήσας. V.

cum modo homuncionem, eumque impuriſſimum, perdere nequeam, qui Lacedaemonios mille inermis ipſe internecione deleverim. Nam fruſtra quoque vicerim Olympia, & pugilatu, & lucta. Quid hoc autem? ecquid hic eſt Thraſycles philoſophus? & certe is eſt. Sane exporrecta barba, extenſis ſuperciliis, graviter ſecum ac ſuperbe murmurans venit, Titanicis oculis aſpiciens, capillis anterioribus retrorſum reiectis, plane illum ipſum Boream aut Tritonem referens, quos pinxit Zeuxis. Hic ille eſt, qui habitu ſimplicitatem, inceſſu modeſtiam, pallio ſapientiam ac moderationem prae ſe fert; qui mane de virtute diſſerit, & eos, qui voluptate gaudent, graviter accuſat, frugalitatem laudans: talis vir, ubi lautus a balneo ad coenam venit, & ei capaciorem calicem ſervulus porrexit, (meracius autem libenter bibit) quaſi letheum poculum

θῆς ὕδωρ ἐκπιὼν, ἐναντιώτατα ἐπιδείκνυται τοῖς ἑωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις, προαρπάζων ὥσπερ ἰκτῖνος τὰ ὄψα, καὶ τὸν πλησίον παραγκωνιζόμενος, καρύκης τὸ γένειον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορούμενος, ἐπικεκυφὼς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν εὑρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον τοῦ μυττωτοῦ καταλίποι. Μεμψίμοιρος ἀεὶ ὡς τὸν πλα- 55
κοῦντα ὅλον, ἢ τὸν σῦν μόνος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅ, τι περ λιχνείας καὶ ἀπληστίας ὄφελος, μέθυσος, καὶ πάροινος, οὐκ ἄχρις ᾠδῆς καὶ ὀρχηστύος μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας, καὶ ὀργῆς προσέτι. καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι, τότε δὴ καὶ μάλιστα, περὶ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος· καὶ ταῦτα φησὶν ἤδη ὑπὸ τοῦ ἀκράτου πονήρως ἔχων, καὶ ὑποτραυλίζων γελοίως· εἶτα ἔμετος ἐπὶ τούτοις. καὶ τὸ τελευταῖον, ἀράμενοί τινες ἐκφέρου-

3 Καρύκης) Βρῶμα Λύδιον ἐξ αἵματος ἡ καρύκη. V.

7 Τοῦ μυττωτοῦ) Μυττωτὸς τρίμμα ἐξ ἀρτυμάτων τινῶν συντεθειμένον· ἐκάλουν δὲ καί τι ὑποτρίμμα διὰ σκορόδων, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ. Ἔοικε δὲ νῦν μυττωτὸν τὸν ἀπὸ τῶν κρεῶν ἐν τῷ ζωμῷ γλοιὸν καλεῖν, ὃς τοῦ ζωμοῦ ἐκλειπόντος τῷ τρυβλίῳ περικάθηται. V.

hauſerit, ea omnia facit, quae plane cum illis matutinis ſermonibus pugnant, convivis cibaria veluti milvus praeripiens, & ſibi accumbentem cubito propellens, mentum caryca illitum habens, canum more incurvus ſeſe cibis implens, quaſi in patinis virtutem inventurum ſe ſperans, lances digito indice ſedulo detergens, ut nihil ex alliato quidquam relinquat. Iniquius partita obſonia ſemper querens, ut ſolus placentam aut aprum integrum ſibi habeat; tum porro, (qui gulae & inſatiabilis voracitatis fructus eſt) ebrius ac temulentus, non ad cantum uſque & ſaltationem, ſed ad convicia & iracundiam provehitur. Ibi, ſumto in manum calice, multos ſermones funditat. Tum enimvero de ſobrietate & modeſtia agit, idque iam vino fere depoſitus, & ridicule balbutiens: poſt haec vomit.

σιν αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου τῆς αὐλητρίδος ἀμφοτέραις ἐπειλημμένον· πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων οὐδενὶ τῶν πρωτείων παραχωρήσειεν ἂν ψεύσματος ἕνεκα, ἢ θρασύτητος, ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα, καὶ ἐπιορκεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία προηγεῖται, καὶ ἡ ἀναισχυντία παρομαρτεῖ· καὶ ὅλως πάνσοφον τὸ χρῆμα, καὶ πανταχόθεν ἀκριβὲς, καὶ ποικίλως ἐντελές· οἰμώξεται τοιγαροῦν οὐκ εἰς μακρὰν χρηστὸς ὤν. Τί τοῦτο; παπαὶ, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς.

56 ΘΡΑΣ. Οὐ κατὰ ταὐτὰ, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφῖγμαι, ὥσπερ οἱ τὸν πλοῦτόν σου τεθηπότες, ἀργυρίου, καὶ χρυσίου, καὶ δείπνων πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεδραμήκασι, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐπιδειξόμενοι πρὸς ἄνδρα, οἷον σὲ, ἁπλοϊκὸν, καὶ τῶν ὄντων κοινωνι-

5 Καὶ ἡ γοητεία προηγεῖται) Οὐδὲ Ζεῦξις, ἢ καὶ Παῤῥάσιος οὕτως ἡμῖν διὰ φαρμάκων φιλοσόφων γοητείαν καὶ τερατείαν γράψας διετυπώσατο, ὡς οὗτος ἀπαραλλάκτως ὑπὸ τοῦ προκειμένου Θρασυκλέους θρασύτητά τε καὶ μιαρίαν ἠθῶν ψευδοσόφων ἀνδρῶν, ὡς ἐπὶ πίνακος, ἐναργῶς τῷ λόγῳ ἀπηκριβώσατο. V.

Ad poſtremum e triclinio a nonnullis effertur, tibicinam ambabus retinens manibus. Ceterum cum ſiccus eſt, nemini homini palmam vel mendacii, vel audaciae, vel avaritiae conceſſerit; ſed aſſentatorum longe princeps eſt, & peierare non cunctatur: illum in quovis negotio anteit fallacia, iuxta autem ſequitur impudentia; denique homo plane ſapiens, & undiquaque conſummatus eſt, & varia quadam perfectione praeſtans. Quare dabo operam, ut tam bonus vir iam iam auferat hinc grande infortunium. Quid hoc? papae! tamdiu eſt, cum venire diſtulit Thraſycles?

Thraſ. Alia me cauſa ad te ut venirem compulit, quam quae hos omnes, qui divitiarum tuarum amore perculſi huc concurrerunt, auri atque argenti, & ſumtuoſarum coenarum ſpe, experiundi gratia, quid in te aſſentationibus ſuis poſſint, virum ſimplicem, & qui facultates tuas liben-

κόν. οἶσθα γὰρ ὡς μᾶζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανὸν, ὄψον δὲ ἥδιστον θύμον, ἢ κάρδαμον, ἢ εἴποτε τρυφῴην, ὀλίγον τῶν ἁλῶν· ποτὸν δὲ ἡ ἐννεάκρουνος. ὁ δὲ τρίβων οὗτος ἧς βούλει πορφυρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὲν γὰρ οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. σοῦ δὲ αὐτοῦ χάριν ἐστάλην, ὡς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ἐπιβουλότατον κτῆμα ὁ πλοῦτος, ὁ πολλοῖς πολλάκις αἴτιος ἀνηκέστων συμφορῶν γεγενημένος· εἰ γάρ μοι πείθοιο, μάλιστα ὅλον εἰς τὴν θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτὸν, οὐδὲν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντα, καὶ τὸν φιλοσοφίας πλοῦτον ὁρᾷν δυναμένῳ. μὴ μέντοι ἐς βάθος, ὦ 'γαθὲ, ἀλλ' ὅσον ἐς βουβῶνας ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματωγῆς, ἐμοῦ ὁρῶντος μόνου.
Εἰ δὲ μὴ τοῦτο βούλει, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον ἀμείνω 57
κατὰ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ μηδ'

3 Ἐννεάκρουνος) Κρήνη τις Ἀθήνῃσι Καλλιρόη καλουμένη πρότερον. V.

ter aliis elargiris. Noſti enim, opinor, mazam ſatis mihi eſſe, ut recte coenem, caepe autem & naſturtium iucundiſſimum mihi eſſe opſonium, aut, ſi quando mihi melius eſſe volo, ſalis paululum: potus mihi ex Enneacruno, [ex Calliroë fonte] pallium autem hoc qualibet purpura carius eſt. Nam aurum mihi quidem haud pretioſius videtur iis lapillis, quibus plena ſunt litora. Sed huc tui unius gratia me contuli, ne te divitiae, pernicioſiſſima atque inſidioſiſſima poſſeſſio, corrumpant, quae multis ſaepe graviſſimas calamitates importarunt. Nam ſi mihi auſcultabis maxime, illas in mare coniicies, quippe quas non deſideret vir bonus, & qui philoſophiae opes poſſit contemplari. Ne tamen, o Timon, eas in altum mittas, ſed inguinum tenus aquam ingreſſus, paulo infra litoris crepidinem proiicito, me uno vidente. Id vero ſi minus placet, eas ex aedibus alia quavis ratione, quantum poteſt, eiicito, ne-

ὀβολὸν αὐτῷ ἀνῇς, διαδιδοὺς ἅπασι τοῖς δεομένοις, ᾧ μὲν, πέντε δραχμὰς, ᾧ δὲ, μνᾶν, ᾧ δὲ, ἡμιτάλαντον. εἰ δέ τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν, ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι δίκαιος· ἐμοὶ δὲ, καίτοι οὐκ ἐμαυτοῦ χάριν αἰτῶ, ἀλλ᾽ ὅπως μεταδῶ τῶν ἑταίρων τοῖς δεομένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτην τὴν πήραν ἐμπλήσας παράσχοις, οὐδὲ ὅλους δύο μεδίμνους χωροῦσαν Αἰγινητικούς. ὀλιγαρκῆ δὲ καὶ μέτριον χρὴ εἶναι τὸν φιλοσοφοῦντα, καὶ μηδὲν ὑπὲρ τὴν πήραν φρονεῖν.

ΤΙΜ. Ἐπαινῶ ταῦτά σου, ὦ Θρασύκλεις· πρὸ γοῦν τῆς πήρας, εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ.

ΘΡΑΣ. Ὦ δημοκρατία, καὶ νόμοι, παιόμεθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει.

ΤΙΜ. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ 'γαθὲ Θρασύκλεις; μῶν

que tibi vel obolum relinquas, ſed omnia egentibus diſtribuas, huic minam, huic ſemitalentum. Si quis vero ex iis philoſophus erit, duplam is aut triplam partem auferre debet: mihi autem, (quamquam non mea cauſa peto, ſed ut amicis, ſi qui forte egebunt, largiar) abunde erit, ſi hanc peram aureis oſſertam mihi reddas, quae duos Aegineticos modios non prorſus capit: paucis enim eſſe contentum, & mediocritatem ſequi, hominem philoſophantem decet, neque ſupra peram ſuam ſapere.

Tim. Iſthuc recte, o Thraſycles: ſed ante tibi caput implebo pugnis, auctarium hoc ligone addens, priuſquam tibi peram impleo.

Thraſ. O democratia, & leges! in libera civitate ab homine ſceleratiſſimo percutimur.

Tim. Quid conquereris, bone Thraſycles? an quod te

παρακέκρουσμαί σε; καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας. Ἀλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχονται· 58 Βλεψίας ἐκεῖνος, καὶ Λάχης, καὶ Γνίφων, καὶ ὅλως τὸ σύνταγμα τῶν οἰμωξομένων. ὥστε τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, τὴν μὲν δίκελλαν ὀλίγον ἀναπαύω πάλαι πεπονηκυῖαν, αὐτὸς δὲ ὅτι πλείστους λίθους ξυμφορήσας, ἐπιχαλαζῶ πόῤῥωθεν αὐτούς;

ΒΛΕΨ. Μὴ βάλλε, ὦ Τίμων· ἄπιμεν γάρ.

ΤΙΜ. Ἀλλ᾽ οὐκ ἀναιμωτί γε ὑμεῖς, οὐδὲ ἄνευ τραυμάτων.

1 Παρακέκρουσμαί σε) Ἠπάτων σε ἐν οἷς ἔλεγον περὶ τοῦ πλούτου. V.

inter admetiendum circumveni? atqui auctarii etiam loco adiiciam choenices quatuor. Sed quid hoc? multi concurrunt ſimul, Blepſias videlicet, & Laches, & Gniphon, ac denique hominum legio, quos ego miris modis mulcabo. Quid itaque cauſae, quin petram hanc conſcendam, & aliqua requie ligonem meum reficiam, quem iam tantopere exercui? ipſe autem magna vi lapidum in unum collata, eos grandinis in morem feriam?

Blepſ. Parce, quaeſo, mittere, Timon: abimus enim.

Tim. At ego certe, ſine cruore & vulneribus ne abeatis, faxo.

Α Λ Κ Υ Ω Ν

ἢ περὶ Μεταμορφώσεως.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

1 ΧΑΙΡ. Τίς ἡ φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν, ὦ Σώκρατες, πόῤῥωθεν ἀπὸ τῶν αἰγιαλῶν καὶ τῆς ἄκρας ἐκείνης; ὡς ἡδεῖα ταῖς ἀκοαῖς. τί ποτ' ἄῤ' ἐστὶ τὸ φθεγγόμενον ζῶον; ἄφωνα γὰρ δὴ τά γε καθ' ὕδατος διαιτώμενα.

1 Ἀλκυὼν ὄρνις μέγεθος μὲν ἴση μικρῷ στρουθῷ, χροιὰν δὲ ποικίλην· ἔστι γὰρ ἀναμὶξ χλωρὰ, κυανὴ, ὑποπόρφυρος· ῥάμφος ἔχουσα λεπτὸν, ἐπιμηκὲς, χλωρόν. Διαιτᾶται δὲ παρὰ τοὺς τοῦ Σικελικοῦ πελάγους αἰγιαλοὺς, πέντε μόνα κυΐσκουσα ὠά. ἐκ βελένης τε τοῦ ἰχθύος τῶν ἀκανθῶν ἐπιπλεκομένων ὑπ' αὐτῆς ὡς ἱστοῦ πηγνύσα τὴν καλιὰν παρὰ μόνων ἀνθρώπων φθείρεσθαι δυναμένην, ὑπ' ἄλλου δέ τινος τὸ παράπαν οὔ. Ἔστι δὲ σικύα τὸ σχῆμα ὁμοία ἰατρικῇ, ὡς εἶναι τὸ κύτος κοιλότερον αὐτῆς, τὸ στόμιον δὲ στενόν τε καὶ οὕτω κρύφιον, ὡς μόνῃ ταύτῃ εἶναι καὶ εἰσιτητὸν καὶ γνώριμον· ἐν παντὶ μὲν τῷ οἰκείῳ ἄῤῥενι μιγνυμένη καιρῷ, ἐν χειμῶνι δὲ νεοττεύουσα μέσῳ, ὡς ἕπτα ἡμέραις ἐργάζεσθαι τὴν καλιὰν, ἕπτα δὲ τίκτειν καὶ τρέφειν τοὺς νεοττούς. Τὴν δὲ ἡμέραν τοῦ τοκετοῦ φασιν ἱεράν. σπανίως δὲ φαίνεται, καὶ τότε κατὰ τὸν Πλειάδος δύσεως καιρόν· ἐπικαθεζομένη τε τῶν πετρῶν ᾄδει τι μέλος λιγυρόν. Ὅτε δὴ καὶ τὸ πέλαγος δὲ ἀκύμαντον καθάπαξ καὶ νήνεμον. Τῆς δὲ ἀλκυόνος ἡ μὲν μείζων ἄφωνος, ἡ δὲ ἐλάττων ᾠδική. πᾶσαι δὲ οὕτως ἀνδροκόμοι πεφύκασιν, ὡς τῶν ἀῤῥένων γηρασκόντων ὑποπτᾶσθαί τε καὶ διαφέρειν αὐτοὺς, ᾗ ἐκεῖνοι βούλοιντο· ἐπαποθνήσκειν τε τούτοις τὰς οἰκείας θηλείας ἐκ τοῦ ἀβρώτους τε καὶ ἀπότους διατελεῖν μετὰ τῶν ἀῤῥένων τελευτήν· καλοῦνται δὲ κηΰκες, ὧν μόνων εἴτις ἀκούσειε τὴν φωνὴν, σημεῖον ἔχειν πανάληθες, ὥς φασιν, ὡς μετὰ βραχύν τινα χρόνον τεθνήξεται. G.

H A L C Y O N

ſeu de Transformatione.

CHAEREPHON, SOCRATES.

Chaer. QUAE iſta vox nos pepulit, o Socrates, eminus a litoribus, illoque promontorio? quam ſuavis auribus? quodnam eſt tandem animal illud vocem edens? etenim muta ſunt, quae quidem in aqua degunt.

ΣΩ. Θαλαττία τις, ὦ Χαιρεφῶν, ὄρνις Ἀλκυὼν ὀνομαζομένη, πολύθρηνος καὶ πολύδακρυς· περὶ ἧς δὴ παλαιὸς ἀνθρώποις μεμύθευται λόγος· φασὶ γυναῖκά ποτε οὖσαν Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος θυγατέρα, κουρίδιον ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς τεθνεῶτα θρηνεῖν πόθῳ φιλίας, Κήϋκα τὸν Τραχίνιον, τὸν Ἑωσφόρου τοῦ ἀστέρος, καλοῦ πατρὸς καλὸν υἱόν· εἶτα δὴ πτερωθεῖσαν διά τινα δαιμονίαν βούλησιν, εἰς ὄρνιθος τρόπον περιπέτεσθαι τὰ πελάγη, ζητοῦσαν ἐκεῖνον· ἐπειδὴ πλαζομένη γῆν περὶ πᾶσαν, οὐχ οἵα τ' ἦν εὑρεῖν.

ΧΑΙΡ. Ἀλκυὼν τοῦτ' ἔστιν, ὃ σὺ φής; οὐ πώποτε 2 πρόσθεν ἠκηκόειν τῆς φωνῆς, ἀλλά μοι ξένη τις τῷ ὄντι προσέπεσε. γοώδη γοῦν ὡς ἀληθῶς τὸν ἦχον ἀφίησι τὸ ζῶον· πηλίκον δέ τι καὶ ἐστὶ, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Οὐ μέγα· μεγάλην μέντοι διὰ τὴν φιλανδρίαν εἴληφε παρὰ θεῶν τιμήν· ἐπὶ γὰρ τῇ τούτου νεοττείᾳ

So. Maritima quaedam, o Chaerephon, avis, Halcyon vocata, luctu lacrimiſque abundans, de qua ſane vetus hominibus eſt conficta fabula. Ferunt, illam, cum mulier eſſet quondam, Aeoli Hellenis filii nata, maritum, qui virginem duxerat, ſuum fato functum luxiſſe deſiderio conſuetudinis, Ceycem Trachinium Lucifero prognatum, pulchri parentis filium pulchrum; deinde vero alis inſtructam divina voluntate in avis morem circumvolitare maria, quaerentem illum, quandoquidem oberratis terris omnibus non poterat invenire.

Chaer. Halcyon id eſt, quod tu dicis? nunquam ante audiveram eius vocem, quae mihi inſolens revera accidit. Flebilem ergo plane ſonum emittit animal iſtud. Quali autem corporis eſt magnitudine, o Socrates?

So. Non magnum: attamen magnum ob ſingularem mariti amorem accepit a Diis praemium: cum enim nidula-

καὶ τὰς Ἀλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμος ἄγει, κατὰ χειμῶνα μέσον διαφερούσας ταῖς εὐδίαις, ὧν ἐστι καὶ ἡ τήμερον παντὸς μᾶλλον. οὐχ ὁρᾷς ὡς αἴθρια μὲν τὰ ἄνωθεν, ἀκύμαντον δὲ καὶ γαλήνιον ἅπαν τὸ πέλαγος, ὅμοιον ὡς εἰπεῖν κατόπτρῳ;

ΧΑΙΡ. *Λέγεις ὀρθῶς. φαίνεται γὰρ Ἀλκυονὶς ἡ τήμερον ὑπάρχειν ἡμέρα, καὶ χθὲς δὲ τοιαύτη τις ἦν. ἀλλὰ πρὸς θεῶν, τῷ ποτε χρὴ πεισθῆναι τοῖς ἐξ ἀρχῆς, ὦ Σώκρατες, ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναῖκές ποτε ἐγένοντο, ἢ ὄρνιθες ἐκ γυναικῶν; παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται πᾶν τὸ τοιοῦτον.*

3 ΣΩ. *Ὦ φίλε Χαιρεφῶν, ἐοίκαμεν ἡμεῖς τῶν δυνατῶν τε καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυωποί τινες εἶναι κριταὶ παντελῶς. δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην ἄγνωστον οὖσαν, καὶ ἄπιστον, καὶ ἀόρατον· πολλὰ οὖν φαίνεται ἡμῖν καὶ τῶν εὐπόρων ἄπορα, καὶ τῶν ἐφι-*

tur, halcyonios etiam, qui vocantur, dies mundus agit, hieme medio praecipuos ſerenitate, quorum eſt etiam hodiernus hicce quam maxime. Nonne vides, ut ſerena ſint ſuperna, fluctibuſque careat & tranquillum ſit totum pelagus, conſimile, ut ita dicam, ſpeculo?

Chaer. Recte dicis: videtur enim halcyonius hodiernus eſſe dies; & heri utique talis erat. Sed per Deos, qua tandem re fidem oportet haberi iis, quae initio ſunt dicta, o Socrates, ex avibus mulieres unquam exſtitiſſe, aut aves ex mulieribus? nihil enim omnium eſt, quod minus fieri videatur poſſe.

So. O care Chaerephon, videmur equidem eorum, quae fieri poſſunt, quaeque non, hebeti prorſus acie quidam eſſe iudices: exigimus enimvero ea ſecundum facultatem humanam, quae neque noſſe, nec credere, nec cernere valet: multa proinde apparent nobis & factu facilium dif-

κτῶν ἀνέφικτα· συχνὰ μὲν καὶ δι' ἀπειρίαν, συχνὰ δὲ καὶ διὰ νηπιότητα φρενῶν· τῷ ὄντι γὰρ νήπιος ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρων, ἐπείτοι μικρὸς πάνυ καὶ νεογιλὸς ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα. τί δ' ἂν, ὦ 'γαθὲ, οἱ ἀγνοοῦντες τὰς τῶν θεῶν καὶ δαιμονίων δυνάμεις ἔχοιεν ἂν εἰπεῖν, πότερον δυνατὸν ἢ ἀδύνατόν τι τῶν τοιούτων; ἑώρακας, Χαιρεφῶν, τρίτην ἡμέραν ὅσος ἦν ὁ χειμών; καὶ ἐνθυμηθέντι γάρ τοι δέος ἐπέλθοι καὶ τὰς ἀστραπὰς ἐκείνας καὶ βροντὰς, ἀνέμων τε ἐξαίσια μεγέθη· ὑπέλαβεν ἄν τις τὴν οἰκου-
μένην ἅπασαν καὶ δὴ συμπεσεῖσθαι. Μετὰ μικρὸν δὲ 4
θαυμαστή τις κατάστασις εὐδίας ἐγένετο, καὶ διέμεινεν αὕτη γε ἕως τοῦ νῦν· πότερον οὖν οἴει μεῖζόν τι καὶ ἐργωδέστερον εἶναι, τοιαύτην αἰθρίαν ἐξ ἐκείνης τῆς ἀνυποστάτου λαίλαπος καὶ ταραχῆς μεταθεῖναι, καὶ εἰς

1 Ἀνέφικτα) Ἀδύνατα καταληφθῆναι. V.

4 Καὶ νεογιλλὸς) Ἀντὶ τοῦ νεογνὸς, νεογέννητος, νεογενής. V. C.

ficilia, & eorum, ad quae pertingere datur, ardua; haec quidem pleraque propter imperitiam, alia etiam non pauca ob infantiam mentis: re enim vera infans videtur eſſe omnis homo, etſi vel valde ſenex, quandoquidem exiguum plane, & infantiae inſtar, vitae ſpatium ad omne aevum. Quid autem, o bone, qui vires Deorum Geniorumque ignorant, dicere habeant, utrum talium rerum fieri aliquid poſſit, necne? Vidiſti, Chaerephon, nudius tertius quanta fuerit hiems: quin & animo repetentem metus invadat & iſta fulmina ac tonitrua, ventorumque ingentes furores: exiſtimaſſet aliquis, tellurem totam utique fuiſſe collapſuram. Paulo autem poſt mirifica quaedam exſtitit compoſiti coeli ſerenitas. Iam tu utrum maius quiddam & operoſius eſſe putas, ex iſto turbine, qui vix ſubſiſti poterat, ac confuſione ad placatiſſimum nitorem mutatam coeli fa-

γαλήνην ἀναγαγεῖν τὸν ἅπαντα κόσμον, ἢ γυναικὸς εἶδος μεταπλασθὲν εἰς ὄρνιθός τινος ποιῆσαι; τὸ μὲν γὰρ τοιοῦτο, καὶ τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῖν, τὰ πλάττειν ἐπιστάμενα πηλὸν, ἢ κηρὸν ὅταν λάβῃ, ῥᾳδίως ἐκ τοῦ αὐτοῦ πολλάκις ὄγκου μετασχηματίζει πολλὰς ἰδεῶν φύσεις. τῷ δαιμονίῳ δὴ μεγάλην καὶ οὐ συμβλητὴν ὑπεροχὴν ἔχοντι πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις, εὐχερῆ τυχὸν ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, καὶ λεῖα· ἐπεὶ τὸν ὅλον οὐρανὸν πόσῳ τινὶ σαυτοῦ δοκεῖς εἶναι μείζω, φράσαις ἄν;

5 ΧΑΙΡ. Τίς δ' ἀνθρώπων, ὦ Σώκρατες, νοῆσαι δύναιτ' ἂν, ἢ ὀνομάσαι τι τῶν τοιούτων; οὐδὲ γὰρ εἰπεῖν ἐφικτόν.

ΣΩ. Οὐκοῦν δὴ θεωροῦμεν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους συμβαλλομένων μεγάλας τινὰς ὑπεροχὰς ἐν ταῖς

ciem referre, inque tranquillitatem revocare mundum univerſum, quam mulieris formam tranſmutatam in aviculam quandam facere? nam ad eum ſane modum & puerulі inter nos, qui quidem fingere ſciunt, luto cerave ſumta, facile ex eadem ſaepe materiae mole ſingunt refinguntque multas formarum naturas. Deo enimvero, magnam habenti virtutis praeſtantiam, neque omnino comparandam ad noſtras agendi vires, ad manum eſſe credere par eſt omnia iſtiuſmodi, atque in facili poſita. At enim totum coelum quanto tandem temet ipſo videatur maius, indicare tu poſſis?

Chaer. Quis autem hominum, o Socrates, intelligere queat, aut dicendo efferre tale quidquam? neque enim verbis illa conſequi licet.

So. Nonne vero animadvertimus, hominum, inter ſeſe ſi conferantur, magnum aliquod eſſe diſcrimen, quo alius

δυνάμεσι καὶ ἀδυναμίαις ὑπαρχούσας; ἡ γὰρ τῶν ἀν-
δρῶν ἡλικία, πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμ-
πταῖα ἐκ γενετῆς, ἢ δεκαταῖα, θαυμαστὴν ὅσην ἔχει
τὴν διαφορὰν δυνάμεώς τε, καὶ ἀδυναμίας, ἐν πάσαις
σχεδὸν ταῖς κατὰ τὸν βίον πράξεσι, καὶ ὅσα διὰ τῶν
τεχνῶν τούτων οὕτω πολυμηχάνων, καὶ ὅσα διὰ τοῦ
σώματος καὶ τῆς ψυχῆς ἐργάζονται. ταῦτα γὰρ τοῖς
νέοις, ὡς ἂν εἶπον, παιδίοις, οὐδ' εἰς νοῦν ἐλθεῖν δυνατὰ
φαίνεται. Καὶ τῆς ἰσχύος δὲ τῆς ἑνὸς ἀνδρὸς τελείου τὸ 6
μέγεθος, ἀμέτρητον ὅσην ἔχει τὴν ὑπεροχὴν πρὸς ἐκεῖνα.
μυριάδας γὰρ τῶν τοιούτων εἷς ἀνὴρ πάνυ πολλὰς χει-
ρώσαιτ' ἂν ῥᾳδίως· ἡ γὰρ ἡλικία παντελῶς ἄπορος δή-
που πάντων, καὶ ἀμήχανος ἐξαρχῆς παρακολουθεῖ τοῖς
ἀνθρώποις κατὰ φύσιν. ὁπηνίκ' οὖν ἄνθρωπος ὡς ἔοικεν
ἀνθρώπου τοσούτῳ διαφέρει, τί νομίσομεν τὸν σύμπαν-
τα οὐρανὸν πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις φανῆναι ἂν τοῖς

6 Τυχῶν) Γράφεται, τειχῶν. G.

alium ſuperet, virium imbecillitatiſque? nam virorum aetas ad pueros prorſus infantes, quinque, ſi lubet, a partu, aut decem diebus, comparata admirabilem plane habet differentiam roboris & infirmitatis in omnibus propemodum per vitam actionibus, & iis, quaecunque manibus iſtis tam artificibus, & corpore & animo perficiunt: iſta enim novellis, ut dixi, puerulis ne in mentem quidem venire videntur poſſe. Roboris autem unius viri adulti magnitudo immenſum quantum illos ſupergreditur, adeo ut millia talium unus vir valde multa devicerit facillime: aetas enimvero penitus omnium indiga, quaeque nullis ſibi machinis ipſa ſufficiat, ab initio hominibus adeſt comes naturae lege. Quandoquidem ergo homo, ut patet, homini tantum intereſt, quid exiſtimabimus omne ſimul coelum ad noſtras vires illis viſum iri, qui talia contemplari va-

τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνουμένοις; πιθανὸν οὖν ἴσως δόξει πολλοῖς, ὅσην ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν ὑπεροχὴν πρὸς τὸ Σωκράτους ἢ Χαιρεφῶντος εἶδος, τηλικοῦτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ, καὶ τὴν φρόνησιν, καὶ διάνοιαν, ἀνάλογον διαφέρειν τῆς περὶ ἡμᾶς διαθέσεως.

7 Σοὶ μὲν οὖν καὶ ἐμοὶ καὶ ἄλλοις πολλοῖς τοιούτοις οὖσι, πόλλ' ἄττ' ἀδύνατα τῶν ἑτέροις πάνυ ῥᾳδίων. ἐπεὶ καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις, καὶ ἀναγνῶσαι, ἢ γράψαι τοῖς ἀγραμμάτοις γραμματικὸν τρόπον, ἀδυνατώτερόν ἐστι τέως, ἕως ἂν ὦσιν ἀνεπιστήμονες, τοῦ ποιῆσαι γυναῖκας ἐξ ὀρνίθων, ἢ ὄρνιθας ἐκ γυναικῶν. ἡ δὲ φύσις ἐν κηρίῳ σχεδὸν παραβάλλουσα ζῶον ἄπουν, καὶ ἄπτερον, πόδας ὑποθεῖσα, καὶ πτερώσασα, ποικιλίᾳ τε φαιδρύνασα πολλῇ καὶ καλῇ καὶ παντοδαπῇ χρωμάτων, μέλιτταν σοφὴν ἀπέδειξε θείου μέλιτος ἐργάτιν· ἔκ τε ᾠῶν ἀφώνων, καὶ ἀψύχων, πολλὰ γένη πλάττει

lent? probabile ſcilicet videbitur multis, quantum magnitudo mundi ſuperat Socratis aut Chaerephontis ſpeciem, tantum quoque potentiam eius ac ſapientiam atque intellectum pro ratione antecedere facultatum noſtrarum dotes. Proinde tibi mihique ac multis aliis noſtri ſimilibus multa quidem impoſſibilia ſunt eorum, quae aliis valde facilia: nam & tibias inflare artis expertibus, & legere aut ſcribere illiteratis multo magis arduum eſt, uſque eo dum ſint imperiti, quam facere mulieres ex avibus, aut aves ex mulieribus. Natura vero acceptum in favo fere ſine pedibus ac pennis animal, pedibus appoſitis atque alis, & varietate multa expoliens pulchraque & omnimoda colorum, apem ſapientem produxit, divini mellis opificem: tum porro ex ovis mutis & inanimatis plura genera fingit alitum & terreſtrium, aquaticorumque animalium, ar-

πτηνῶν τε, καὶ πεζῶν, καὶ ἀνύδρων ζώων, ὡς λόγος, τέ-
χναις τινῶν ἱεραῖς αἰθέρος μεγάλου προσχρωμένη. Τὰς 8
οὖν ἀθανάτων δυνάμεις μεγάλας οὔσας, θνητοὶ καὶ
σμικροὶ παντελῶς ὄντες, καὶ οὔτε τὰ μεγάλα δυνά-
μενοι καθορᾷν, οὔτ᾽ οὖν τὰ σμικρὰ, τὰ πλείω δ᾽ ἀπο-
ροῦντες καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν, οὐκ ἂν
ἔχοιμεν εἰπεῖν βεβαίως οὔτ᾽ Ἁλκυόνων πέρι, οὔτ᾽ Ἀη-
δόνων· κλέος δὲ μύθων, οἷον παρέδοσαν πατέρες, τοιοῦτο
καὶ παισὶν ἐμοῖς, ὦ ὄρνι θρήνων μελῳδὲ, παραδώσω
τῶν σῶν ὕμνων πέρι· καί σου τὸν εὐσεβῆ καὶ φίλανδρον
ἔρωτα πολλάκις ὑμνήσω, γυναιξί τ᾽ ἐμαῖς, Ξανθίππῃ
τε καὶ Μυρτοῖ λέγων τά τ᾽ ἄλλα, πρὸς δὲ, καὶ τιμῆς
οἵας ἔτυχες παρὰ θεῶν. ἆρά γε καὶ σὺ ποιήσεις τι τοι-
οῦτον, ὦ Χαιρεφῶν;

ΧΑΙΡ. Πρέπει γοῦν, ὦ Σώκρατες· καὶ τὰ ὑπὸ σοῦ

11 Γυναιξίν τ᾽ ἐμαῖς) Ὅτι δύο γυναῖκας εἶχεν Σωκράτης Ξανθίππην καὶ Μυρτώ. V.

tibus quibuſdam, ut veterum fert ſententia, ſacris aetheris magni ad tanti operis curam inſuper uſa. Cum ergo vires immortalium ſint ingentes, nos mortales & puſilli plane, qui neque magna poſſumus perſpicere, & ne parva quidem, in pleriſque etiam, quae circa nos accidunt, haeſitantes, non valeamus utique explorate quidquam ſtatuere neque de Halcyonibus, nec de Luſciniis: famam autem fabulae, qualem tradiderunt parentes, talem & liberis meis, o ales lamentorum modulatrix, tradam, de tuis hymnis; tuumque pium & marito devinctum amorem ſaepe celebrabo, uxoribus meis Xanthippae & Myrto enarrans tum alia, tum praeterea, qualem honorem nacta fueris a Diis. Tu quoque, Chaerephon, ſimile quiddam quin facias, non refugies.

Chaer. Ita ſane decet, o Socrates: habent nimirum a te

ῥηθέντα διπλασίαν ἔχει τὴν παράκλησιν πρὸς γυναικῶν τε καὶ ἀνδρῶν ὁμιλίαν.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἀσπασαμένοις τὴν Ἁλκυόνα, προάγειν ἤδη πρὸς ἄστυ καιρὸς ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ.

ΧΑΙΡ. Πάνυ μὲν ποιῶμεν οὕτως.

4 Ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ) Φάληρον δῆμος Αἰαντίδος. G.

dicta duplicem adhortationem, quae mutuae uxorum virorumque conſuetudini conducat.

So. Ergo, ſalutata Halcyone, progredi iam ad aſty tempus eſt e Phalerico.

Chaer. Nulla quidem in me eſt mora.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ
ἢ Καύκασος.

ΕΡΜΗΣ, ΗΦΑΙΣΤΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΕΡΜ. Ὁ ΜΕΝ Καύκασος, ὦ Ἥφαιστε, οὗτος, ᾧ 1
τὸν ἄθλιον Τιτᾶνα τουτονὶ προσηλῶσθαι δεήσει· περισκοπῶμεν δὲ ἤδη κρημνόν τινα ἐπιτήδειον, εἴ που τῆς χιόνος γυμνός ἐστιν, ὡς βεβαιότερον καταπαγείη τὰ δεσμὰ, καὶ οὗτος ἅπασι περιφανὴς εἴη κρεμάμενος.

ΗΦΑΙ. Περισκοπῶμεν, ὦ Ἑρμῆ· οὔτε γὰρ ταπεινὸν καὶ πρόσγειον ἐσταυρῶσθαι χρὴ, ὡς μὴ ἐπαμύνειεν αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι, οὔτε μὴν κατὰ τὸ ἄκρον, (ἀφανὴς γὰρ ἂν εἴη τοῖς κάτω) ἀλλ' εἰ δοκεῖ, κατὰ μέσον ἐνταῦθά που ὑπὲρ τῆς φάραγγος ἀνε-

11 Τὰ πλάσματα αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι) Τὸν Προμηθέα γὰρ λέγουσιν Ἕλληνες τοὺς ἀνθρώπους δημιουργῆσαι. V.

PROMETHEUS
ſive Caucaſus.

MERCURIUS, VULCANUS, PROMETHEUS.

Merc. CAUCASUS quidem, o Vulcane, hicce, cui miſerum Titanem iſtum clavis affigi oportebit: nos iam nunc circumſpiciamus rupem aliquam opportunam, ſicubi quae ſit a nive nuda, ut firmius defigantur vincula, & hic omnibus conſpicuus ſit pendens.

Vulc. Circumſpiciamus, Mercuri: neque enim in humili & terrae proximo loco cruci affigendus eſt, ne ſuppetias ipſi ferant, quos finxit, homines; neque etiam ad montis verticem; fugiat enim viſum eorum, qui infra ſunt: ſed, ſi videtur, in medio iſthic propemodum ſupra praecipi-

σταυρώσθω, ἐκπεταθεὶς τὼ χεῖρε ἀπὸ τουτουὶ πρὸς τὸ ἐναντίον.

ΕΡΜ. *Εὖ λέγεις, ἀπότομοί τε γὰρ αἱ πέτραι, καὶ ἀπρόσβατοι, πανταχόθεν ἠρέμα ἐπινενευκυῖαι· καὶ τῷ ποδὶ στενὴν ταύτην ὁ κρημνὸς ἔχει τὴν ἐπίβασιν, ὡς ἀκροποδιτί που μόλις ἑστάναι· καὶ ὅλως ἐπικαιρότατος ὁ σταυρὸς ἂν γένοιτο. μὴ μέλλε οὖν, ὦ Προμηθεῦ, ἀλλὰ ἀνάβαινε, καὶ πάρεχε σεαυτὸν καταπαγησόμενον πρὸς τὸ ὄρος.*

2 ΠΡΟΜ. *Ἀλλ' ὑμεῖς γοῦν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ Ἑρμῆ, κατελεήσατέ με παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα.*

ΕΡΜ. *Τοῦτ' ἔφης, ὦ Προμηθεῦ, τὸ κατελεήσατε, ἀντὶ τοῦ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα μάλα παρακούσαντας τοῦ ἐπιτάγματος; ἢ οὐχ ἱκανὸς εἶναί σοι δοκεῖ ὁ Καύκασος καὶ ἄλλους ἂν χωρῆσαι δύο προσπατταλευθῆναι; ἀλλ' ὄρεγε τὴν δεξιάν· σὺ δὲ, ὦ Ἥφαιστε,*

3 *Ἀπότομοί τε γὰρ*) *Ἀποτετμημέναι, μηδεμίαν ἔχουσαι διάβασιν.* V.

tium ſuffixus haereat, diſpanſis manibus ab hac parte in adverſam.

Merc. Recte dicis: nam praeruptae ſunt hae cautes & inacceſſae, undiquaque leniter inclinatae: & pedi anguſtum oppido praecipitium habet ponendo veſtigio locum, ut ſumma planta vix alicubi conſiſtere liceat: commodiſſima denique fuerit iſta crux. Quin tu ergo ſine mora, Prometheu, aſcende, teque praebe defigendum ad montem.

Prom. At vos tamen, o Vulcane & Mercuri, miſeremini mei, qui praeter meritum hoc infortunium habeo.

Merc. Hoc ſcilicet aiebas, o Prometheu, miſereſcite, ut tua vice iam nos ſtatim in crucem agamur dicto non audientes: num idoneus eſſe tibi videtur Caucaſus, qui alios etiam duos capiat ſibi clavis affigendos? At tu porrige dextram: tu autem, Vulcane, include eam, additiſque cla-

κατάκλειε, καὶ προσήλου, καὶ τὴν σφῦραν ἐῤῥωμένως κατάφερε. δὸς καὶ τὴν ἑτέραν· κατειλήφθω εὖ μάλα καὶ αὐτή· εὖ ἔχει. καταπτήσεται δὲ ἤδη καὶ ὁ ἀετὸς ἀποκερῶν τὸ ἧπαρ, ὡς πάντα ἔχοις ἀντὶ τῆς καλῆς καὶ εὐμηχάνου πλαστικῆς.

ΠΡΟΜ. Ὦ Κρόνε, καὶ Ἰαπετὲ, καὶ σὺ Γῆ μῆτερ, 3
οἷα πέπονθα ὁ κακοδαίμων, οὐδὲν δεινὸν εἰργασμένος;

ΕΡΜ. Οὐδὲν δεινὸν εἰργάσω, ὦ Προμηθεῦ, ὃς πρῶτα μὲν τὴν νομὴν τῶν κρεῶν ἐγχειρισθεὶς, οὕτως ἄδικον ἐποιήσω, καὶ ἀπατηλὴν, ὡς αὑτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ὑπεξελέσθαι, τὸν Δία δὲ παραλογίσασθαι ὀστᾶ καλύψας ἀργέτι δημῷ; μέμνημαι Ἡσιόδου, νὴ Δί᾽, οὕτως εἰπόντος. ἔπειτα δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, πανουργότατα ζῶα, καὶ μάλιστά γε τὰς γυναῖκας· ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ τιμιώτατον κτῆμα τῶν θεῶν τὸ πῦρ κλέ-

6 Ὦ Κρόνε καὶ Ἰαπετὲ) Ὁ μὲν Κρόνος πατὴρ ἦν τοῦ Διός· ὁ δὲ Ἰαπετὸς ἀδελφὸς Προμηθέως· ἦσαν δὲ τῶν διωχθέντων ὑπὸ Διὸς θεῶν, καὶ διὰ τοῦτο αὐτοὺς καλεῖ. V.

9 Ἐγχειρισθεὶς) Ἐμπιστευθεὶς. V.

vis malleum valide, quantum potes, adige. Et alteram praebe: haec etiam omnino bene revincta eſto. Recte habet: devolabit iam mox quoque aquila detonſura iecur, ut nihil non habeas pro bella tua & ſollertiſſima fingendi arte.

Prom. Saturne, Iapete, tuque Terra mater, qualia perpetior miſer, qui nihil mali admiſi!

Merc. Nihil tu mali admiſiſti, Prometheu, qui primum diſtributione carnium tibi concredita, tam iniuſtam feciſti & fraudulentam, ut tibi quidem ſubdole partes optimas eximeres, Iovem autem circumvenires obtectis oſſibus adipe candida: memini ſane Heſiodi ſic dicentis. Deinde homines effinxiſti, animalia vaferrima, atque inprimis mulieres. Super omnia denique, pretioſiſſimam Deorum poſſeſſionem, ignem ſubreptum & illum ipſum dediſti homini-

ψας, καὶ τοῦτο ἔδωκας τοῖς ἀνθρώποις. τοσαῦτα δεινὰ εἰργασμένος, φὴς μηδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι.

4 ΠΡΟΜ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σὺ κατὰ τὸν ποιητὴν ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι· ὃς τὰ τοιαῦτα προφέρεις, ἐφ᾽ οἷς ἔγω γε τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, ἐτιμησάμην ἂν ἐμαυτόν. εἰ γοῦν σχολή σοι, ἡδέως ἄν σοι καὶ δικαιολογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, ὡς δείξαιμι ἄδικα ἐγνωκότα περὶ ἐμοῦ τὸν Δία· σὺ δὲ, στωμύλος γὰρ εἶ, καὶ δικανικὸς, ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς δικαίαν τὴν ψῆφον ἔθετο, ἀνεσταυρῶσθαί με πλησίον τῶν Κασπίων τούτων πυλῶν, ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, οἴκτιστον θέαμα πᾶσι Σκύθαις.

ΕΡΜ. Ἕωλον μὲν, ὦ Προμηθεῦ, τὴν ἔφεσιν ἀγωνιῇ,

6 Ἐτιμησάμην ἂν) Ἄξιον ἂν ἐμαυτὸν ἔλεγον. Πρυτανεῖον δέ ἐστιν, ἐν ᾧ οἱ πρῶτοι συνήγοντο τῶν βουλευτῶν, ὅθεν καὶ τὰς σιτήσεις ἀπέλυον· τοὺς δέ τι μέγα εἰργασμένους τῶν πολιτικῶν καλῶν, ταύτῃ δωρεᾷ οἱ πάλαι ἐτίμων. V.

13 Ἕωλον) Ψυχρὸν καὶ ἀνωφελές. V.

13 Τὴν ἔφεσιν ἀγωνιεῖ) Ἔφεσίς ἐστιν ἡ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς ἄλλο δικαστήριον μετάβασις, ἣν καλοῦσιν ἔκκλητον· φησὶ δὲ ὅτι ἀνωφελής σοι ἐστὶν ἡ ἔφεσις· μετὰ γὰρ τὴν ψῆφον

bus. Tot mala cum perfeceris, vinctum te eſſe dicis nulla re patrata.

Prom. Et tu mihi videris, Mercuri, ſecundum poetam, inculpatum culpare, qui talia adverſum me proferas, quorum ego cauſa victus in Prytaneo capiendi honore, ſiquidem ex merito ius redderetur, me dignum aeſtimaſſem. Quod ſi vacuum tibi tempus, libenter equidem apud te cauſam meam agam, oſtendamque, iniuſtam de me ſententiam pronuntiaſſe Iovem: tu vero, loquaculus enim es, & forenſi calliditate praeſtans, partes eius tuere, & proba, iuſte calculum eum tuliſſe, quo damnatus ſum ad crucem prope Caſpias iſtas portas, in Caucaſo, miſerabiliſſimum ſpectaculum omnibus Scythis.

Merc. Inani quidem, o Prometheu, provocatione certa-

καὶ ἐς οὐδὲν δέον, ὅμως δ' οὖν λέγε· καὶ γὰρ ἄλλως περιμένειν ἀναγκαῖον, ἔστ' ἂν ὁ ἀετὸς καταπτῇ ἐπιμελησόμενός σου τοῦ ἥπατος· τὴν ἐν τῷ μέσῳ δὴ ταύτην σχολὴν καλῶς ἂν εἴη ἔχον, εἰς ἀκρόασιν καταχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἶ σὺ πανουργότατος ἐν τοῖς λόγοις.

ΠΡΟΜ. Πρότερος οὖν, ὦ Ἑρμῆ, λέγε, καὶ ὅπως μου 5
ὡς δεινότατα κατηγορήσῃς, μηδὲ καθυφῇς τι τῶν δικαίων τοῦ πατρός· σὲ δὲ, ὦ Ἥφαιστε, δικαστὴν ποιοῦμαι ἔγωγε.

ΗΦΑΙ. Μὰ Δί', ἀλλὰ κατήγορον ἀντὶ δικαστοῦ ἴσθι με ἕξων· ὃς τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχράν μοι τὴν κάμινον ἀπολέλοιπας.

ΠΡΟΜ. Οὐκοῦν διελόμενοι τὴν κατηγορίαν, σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς ἤδη σύνειρε· ὁ Ἑρμῆς δὲ καὶ τὴν ἀνθρω-

τοῦ Διὸς οὐδὲν ποιῆσαι ἄλλο δυνάμεθα. Ἔφεσιν δὲ οἱ δικανικοί φασιν, ἡνίκα ὁ κρινόμενος μεῖζον δικαστήριον ἐξαιτῆται. V.

bis, nullamque in rem: attamen dic: etenim tantiſper manere neceſſe eſt, dum aquila devolet hepar tuum curatura. Quod autem interea vacui eſt temporis, optime fuerit factum, eo ſi ad declamationem audiendam abutamur ſophiſtae, qualis tu es aſtutiſſimus orationum artifex.

Prom. Prior ergo dic, Mercuri: utque me quam vehementiſſime accuſes, nec quidquam tibi perire ſinas eorum, quae pro iure patris dici poſſint. Te vero, Vulcane, iudicem mihi lego.

Vulc. Nullam in partem: ſed probe ſcito, me pro iudice accuſatorem tibi fore, qui igne ſubducto frigidum mihi fornacem reliquiſti.

Prom. Quin ergo diviſa inter vos actione tu de furto iam diſſere: Mercurius autem & hominum creationem, & car-

ποποιΐαν καὶ τὴν κρεανομίαν αἰτιάσεται· ἄμφω δὲ τεχνῖται, καὶ εἰπεῖν δεινοὶ ἐοίκατε εἶναι.

ΗΦΑΙ. Ὁ Ἑρμῆς καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐρεῖ· ἐγὼ γὰρ οὐ πρὸς λόγοις τοῖς δικανικοῖς εἰμι, ἀλλ' ἀμφὶ τὴν κάμινον ἔχω τὰ πολλά· ὁ δὲ, ῥήτωρ ἐστὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ παρέργως μεμελέτηται αὐτῷ.

ΠΡΟΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἄν ποτε ᾤμην καὶ περὶ τῆς κλοπῆς τὸν Ἑρμῆν ἐθελῆσαι ἂν εἰπεῖν, οὐδὲ ὀνειδιεῖν μοι τὸ τοιοῦτο, ὁμοτέχνῳ ὄντι. πλὴν ἀλλ' εἰ καὶ τοιοῦτον, ὦ Μαίας παῖ, ὑφίστασαι, καιρὸς ἤδη περαίνειν τὴν κατηγορίαν.

6 ΕΡΜ. Πάνυ γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ λόγων, καὶ ἱκανῆς τινος παρασκευῆς, ἐπὶ τὰ σοὶ πεπραγμένα· οὐχὶ δὲ ἀπόχρη μόνα τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τῶν ἀδικημάτων· ὅτι ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα, σαυτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ἐφύλαττες, ἐξηπάτησας δὲ τὸν βασιλέα,

nium diſtributionem incuſabit: ambo enim artifices & dicendi peritiſſimi videmini eſſe.

Vulc. Pro me dicet Mercurius: nam ego a iudicialium orationum ſtudio longe abſum, quippe circa caminum plerumque occupatus: hic vero rhetor eſt, ac talia non leviter ipſi ſunt meditata.

Prom. Nunquam putaveram fore, ut de furto Mercurius vellet dicere, mihique exprobraret tale quidquam in arte ſimili verſato: attamen ſi vel hoc ipſum, o Maiae fili, aggredi ſuſtines, tempus iam eſt peragere accuſationem.

Merc. Valde quidem, o Prometheu, longa opus ſit oratione, & inſtructo quodam apparatu adverſus ea, quae tu perpetraſti: nunc vero nonne ſatis eſt ſola capita exponere tuorum criminum? quod, cum praeficereris dividundis carnibus, tibimet ipſi pulcherrimas ſervares, deciperesſque re-

καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, οὐδὲν δέον· καὶ τὸ πῦρ κλέψας παρ' ἡμῶν, ἐκόμισας παρ' αὐτούς. καί μοι δοκεῖς, ὦ βέλτιστε, μὴ συνιέναι ἐπὶ τοῖς τηλικούτοις πάνυ φιλανθρώπου τοῦ Διὸς πεπειραμένος. εἰ μὲν οὖν ἔξαρνος εἶ μὴ εἰργάσθαι αὐτὰ, δεήσει καὶ διελέγχειν, καὶ ῥῆσίν τινα μακρὰν ἀποτείνειν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἔνι μάλιστα ἐμφανίζειν τὴν ἀλήθειαν· εἰ δὲ φὴς τοιαύτην πεποιῆσθαι τὴν νομὴν τῶν κρεῶν, καὶ τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους καινουργῆσαι, καὶ τὸ πῦρ κεκλοφέναι, ἱκανῶς κατηγόρηταί μοι· καὶ μακρότερα οὐκ ἂν εἴποιμι. λῆρος γὰρ ἄλλως τὸ τοιοῦτον.

ΠΡΟΜ. Εἰ μὲν καὶ ταῦτα λῆρός ἐστιν, ἃ εἴρηκας, 7
ὀψόμεθα μικρὸν ὕστερον· ἐγὼ δὲ καὶ ἐπεί περ ἱκανὰ φὴς εἶναι τὰ κατηγορημένα, πειράσομαι ὡς ἂν οἷός τε ὦ, διαλύσασθαι τὰ ἐγκλήματα. καὶ πρῶτον μὲν ἄκουσον τὰ περὶ τῶν κρεῶν. καίτοι, νὴ τὸν οὐρανὸν, καὶ νῦν λέγων

gem; quod homines effinxeris, quo nihil minus fieri debuerat; quod ignem ſuffuratus a nobis detuliſti ad iſtos. Et mihi quidem videris, o optime, minime intelligere, in tanta criminum gravitate quam clementem & benignum Iovem fueris expertus. Quod ſi neges iſta te feciſſe, arguendus eris, & longa quaedam oratio extendenda, annitendumque mihi, ut quam poſſum maxime declarem veritatem: ſin concedis, talem te feciſſe diviſionem carnium, condendorum hominum inventum novaſſe, & ignem ſubduxiſſe, ſatis eſt mihi accuſatum, nec, cur plura dicam, cauſa eſt: plane enim videar nugari.

Prom. Iſta ſintne nugae, quae dixiſti, videbimus paulo poſt. Ego vero, quandoquidem ſufficere ais, quae accuſatorie ſunt a te prolata, conabor, quantum potero, diſſolvere crimina. Primumque audi de carnibus. Atque equidem, ita me iuvet Coelus, nunc etiam iſta referens pu-

ταῦτα, αἰσχύνομαι ὑπὲρ τοῦ Διὸς, εἰ οὕτω μικρολόγος καὶ μεμψίμοιρός ἐστι, ὡς διότι μικρὸν ὀστοῦν ἐν τῇ μερίδι εὗρεν, ἀνασκολοπισθησόμενον πέμπειν παλαιὸν οὕτω θεὸν, μήτε τῆς συμμαχίας μνημονεύσαντα, μήτε αὐτὸ τῆς ὀργῆς τὸ κεφάλαιον ὅ ἐστιν ἐννοήσαντα· καὶ ὡς μειρακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ
8 μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται. Καίτοι τάς γε ἀπάτας, ὦ Ἑρμῆ, τὰς τοιαύτας συμποτικὰς οὔσας, οὐ χρὴ, οἶμαι, ἀπομνημονεύειν· ἀλλ᾽ εἰ καί τι ἡμάρτηται μεταξὺ εὐωχουμένων, παιδιὰν ἡγεῖσθαι, καὶ αὐτοῦ ἐν τῷ συμποσίῳ καταλιπεῖν τὴν ὀργήν· ἐς δὲ τὸ αὔριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος, καὶ μνησικακεῖν, καὶ ἕωλόν τινα μνήμην διαφυλάττειν, ἄπαγε, οὔτε θεοῖς πρέπον, οὔτε ἄλλως βασιλικόν. ἢν γοῦν ἀφέλῃ τις τῶν συμποσίων τὰς κομψείας ταύτας, ἀπάτην, καὶ σκώμματα, καὶ τὸ σιλλαίνειν, καὶ ἐπιγελᾷν, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι

16 Σιλλαίνειν) Σιλλαίνειν ἐπὶ σκαμμάτων, κατὰ τροπὴν τοῦ τ εἰς σ

dore ſuffundor Iovis vicem, qui tam ſordidi ſit contractique animi, ac ſuſpicioſe querulus, ut, quia parvulum os in ſua portione reperit, in crucem tollendum mittat vetuſtum adeo Deum, nihil amplius auxilii lati memor, neque adeo irae cauſa quantilla ſit cogitans, & plane pueri eſſe illud, ſuccenſere atque indignari, niſi partem ipſe maiorem accipiat. Atqui verſutias eiuſmodi, Mercuri, conviviales non decet, opinor, memori mente reponere; ſed, ſi quid etiam peccatum fuerit inter epulas, ludum putare, atque ibi in convivio depoſitam iram relinquere: verum ut in craſtinum ſub pectore recondas odium, & iniuriae recorderis, atque heſternae rei memoriam conſerves, apage, neque Deos hoc decet, nec praeterea regium eſt. Quod ſi quis abſtulerit a conviviis feſtivitates eas, aſtum & iocos & ſubſannationes & irriſiones, nihil ſcilicet aliud erit

μέθη, καὶ κόρος, καὶ σιωπὴ, σκυθρωπὰ καὶ ἀτερπῆ πράγματα, καὶ ἥκιστα συμποσίῳ πρέποντα· ὥστε ἐγὼ οὐδὲ μνημονεύειν εἰς τὴν ὑστεραίαν ἔτι ᾤμην τὸν Δία, οὐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, καὶ πάνδεινα ἡγήσεσθαι πεπονθέναι, εἰ διανέμων τις κρέα, παιδιάν τινα ἔπαιζε, πειρώμενος εἰ διαγνώσεται τὸ βέλτιον ὁ αἱρούμενος. Τίθει δὲ, ὦ Ἑρμῆ, τὸ χαλεπώτε- 9
ρον, μὴ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἀπονενεμηκέναι τῷ Διῒ, τὴν δ' ὅλην ὑφῃρῆσθαι· τί οὖν διὰ τοῦτο ἐχρῆν, τὸ τοῦ λόγου, τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμεμίχθαι, καὶ δεσμὰ, καὶ σταυροὺς, καὶ Καύκασον ὅλον ἐπινοεῖν, καὶ ἀετοὺς καταπέμπειν, καὶ τὸ ἧπαρ ἐκκόπτειν; ὅρα γὰρ μὴ πολλὴν ταῦτα κατηγορῇ τοῦ ἀγανακτοῦντος αὐτοῦ μικροψυχίαν, καὶ ἀγένειαν τῆς γνώμης, καὶ πρὸς ὀργὴν εὐ-

τιλλαίνειν τινές· τίλλειν δὲ ἐστὶ τὸ σκώπτειν. Δηλοῖ δὲ καὶ χλευαστικὸν ποίημα, παρὰ τὸ διασείειν τοὺς ἴλλους, καὶ διασύρειν τῷ σχήματι τῶν ὀφθαλμῶν· ἴλλοι γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι ἐν αὐτοῖς τὰς κόρας. Ἄλλως. Σιλλαίνειν, μυλλαίνειν, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σκώπτειν καὶ μυλλίζειν· σίλλος γὰρ ὁ μῖμος καὶ ὁ μῶμος καὶ ἡ ἀκολασία καὶ ὁ χλευασμός. Καὶ ὁ ταῦτα γράφων σιλλογραφεῖ. V.

14 Ἀγένειαν) Γρ. εὐτέλειαν. G.

reliquum, niſi ebrietas, ſatietaſque & ſilentium, res tetricae & iniucundae, quaeque minime compotationi conveniant. Quare nihil minus putaram, quam recordaturum eſſe Iovem poſtridie; nedum ut tantopere propterea indignaretur, ſeque gravem iniuriam exiſtimaret eſſe paſſum, ſi diſtribuens aliquis carnes ludum quendam luſerit tentando, num, qui deligit, meliorem partem dignoſcat. Pone vero, Mercuri, quod gravius eſt, non minorem me partem attribuiſſe Iovi, ſed totam ſubripuiſſe: quid igitur? ideone oportebat, quod proverbio dicitur, terrae coelum miſceri, vincula, cruces, totumque Caucaſum adinvenire, & aquilas demittere, & iecur extundere? Iſta vide ne magnam patefaciant indignantis humilitatem animi ignobilem, & in ira concipienda levitatem. Quid enim hic deſignet,

χέρειαν. τί ἂν ἐποίησεν οὗτος ὅλον βοῦν ἀπολέσας, εἰ
10 κρεῶν ὀλίγων ἕνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται; Καίτοι πόσῳ οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστερον διάκεινται πρὸς τὰ τοιαῦτα, οὓς εἰκὸς ἦν καὶ τὰ ἐς ὀργὴν ὀξυτέρους εἶναι τῶν θεῶν; ἀλλ' ὅμως ἐκείνων οὐκ ἔστιν ὅστις τῷ μαγείρῳ σταυροῦ ἂν τιμήσαιτο, εἰ τὰ κρέα ἕψων, καθεὶς τὸν δάκτυλον, τοῦ ζωμοῦ περιελιχμήσατο, ἢ ὀπτωμένων ἀποσπάσας τῶν κρεῶν κατεβρόχθισεν· ἀλλὰ συγγνώμην ἀπονέμουσιν αὐτοῖς. εἰ δὲ καὶ πάνυ ὀργισθεῖεν, ἢ κονδύλους ἐνέτριψαν, ἢ καὶ κατὰ κόρρης ἐπάταξαν, ἀνεσκολοπίσθη δὲ οὐδεὶς παρ' αὐτοῖς τῶν τηλικούτων ἕνεκα. καὶ περὶ μὲν τῶν κρεῶν τοσαῦτα· αἰσχρὰ μὲν κἀμοὶ ἀπολογεῖσθαι· πολὺ δὲ αἴσχιον κατηγορεῖν ἐκείνῳ.
11 Περὶ δὲ τῆς πλαστικῆς, καὶ ὅτι τοὺς ἀνθρώπους ἐποίησα, καιρὸς ἤδη λέγειν. τοῦτο δὲ, ὦ Ἑρμῆ, διττὴν ἔχον

9 Ἢ κονδύλους) Κόνδυλοι περὶ τὴν κάμψιν τῶν δακτύλων, οἱονεὶ κόνδυλοι ὄντες· περὶ αὐτοὺς γὰρ ἡ κάμψις τῶν δακτύλων ἐγγίνεται. Ἢ κόνδυλός τις ἂν, εἰς τὰ κενὰ δόμενος τῶν ῥαπιζομένων· κενὰ γὰρ σαρκῶν τὰ μέρη ταῦτα. V.

ſi totum bovem perdiderit, qui fruſtulorum carnis paucorum cauſa tantopere ſtomachetur? Contra homines quanto ſe praebent aequiores in iſtiuſmodi rebus, quos credi poterat ad iram eſſe promtiores Diis? & tamen eorum nemo eſt, qui coquum cruce multarit, ſi carnes elixans immiſſo digito de iuſculo deguſtarit, aut aſſatarum carnium quiddam avulſum deglutiverit; ſed veniam dant ipſis: ſin eſt, ut etiam valde iraſcantur, aut pugnos incutere ſolent, aut alapas in malam ingerere; nemoque hactenus apud eos in patibulum ire iuſſus ob tanta ſcilicet crimina. De carnibus iſta ſunt ſatis: quorum ut turpis eſt mihi defenſio, ſic multo turpior ipſi accuſatio. De arte ſingendi autem, deque eo, quod homines fecerim, tempus iam dicere. Illud autem, Mercuri, cum duplicem habeat

τὴν κατηγορίαν, οὐκ οἶδα καθ' ὁπότερον αἰτιᾶσθέ με·
πότερα, ὡς οὐδὲ ὅλως ἐχρῆν τοὺς ἀνθρώπους γεγονέναι,
ἀλλ' ἄμεινον ἦν ἀτρεμεῖν αὐτοὺς γῆν ἄλλως ὄντας ἀν-
έργαστον, ἢ ὡς πεπλάσθαι μὲν ἐχρῆν, ἄλλον δέ τινα
καὶ μὴ τοῦτον διεσχηματίσθαι τὸν τρόπον; ἐγὼ δὲ ὅμως
ὑπὲρ ἀμφοῖν ἐρῶ. καὶ πρῶτόν γε, ὡς οὐδεμία τοῖς θεοῖς
ἀπὸ τούτου βλάβη γεγένηται, τῶν ἀνθρώπων ἐς τὸν βίον
παραχθέντων, πειράσομαι δεικνύειν· ἔπειτα δὲ, ὡς καὶ
συμφέροντα καὶ ἀμείνω ταῦτα αὐτοῖς παραπολὺ, ἢ εἰ
ἐρήμην καὶ ἀπάνθρωπον συνέβαινε τὴν γῆν μένειν. Ἦν 12
τοίνυν πάλαι (ῥᾷον γὰρ οὕτω δῆλον ἂν γένοιτο εἴ τι ἠδί-
κησα ἐγὼ μετακοσμήσας, καὶ νεωτερίσας τὰ περὶ τοὺς
ἀνθρώπους) τὸ θεῖον μόνον καὶ τὸ ἐπουράνιον γένος. ἡ γῆ
δὲ, ἄγριόν τι χρῆμα καὶ ἄμορφον, ὕλαις ἅπασα, καὶ
ταύταις ἀνημέροις λάσιος· οὔτε δὲ βωμοὶ θεῶν, ἢ νεώς·
πόθεν δὲ ἄγαλμα, ἢ ξόανον, ἢ τί ἄλλο τοιοῦτο, οἷα

inſimulationem, neſcio equidem, quam in partem maxime me criminemini: utrum, in totum non oportuiſſe homines fieri, meliuſque fuiſſe, ſi conquieviſſent ac manſiſſent terra prorſus rudis atque inelaborata; an, eos quidem fingi debuiſſe, ſed alium quendam, non hunc in modum, efformatos. At ego tamen de utroque dicam: & primum quidem, nullum omnino Diis ex eo damnum accidiſſe, quod homines in vitam ſint producti, conabor oſtendere; deinde, multum intereſſe, ut utilius hoc ipſis & melius ſit, quam ſi terram deſertam hominumque vacuam contigiſſet reſtare. Ergo erat olim (facilius enim ſic palam fiat, an quid ego peccaverim alio ornatu inducto noveque fabricatis hominibus) divinum ſolum ac coeleſte genus: tellus vero inculta quaedam res & informis, ſilvis tota iiſque agreſtibus horrida: neque erant arae Deorum, nec templum, (qui poterat enim?) nec ſtatua, neque ſimulacrum, ne-

πολλὰ νῦν ἁπανταχόθι φαίνεται μετὰ πάσης ἐπιμελείας τιμώμενα· ἐγὼ δὲ, ἀεὶ γάρ τι προβουλεύω εἰς τὸ κοινὸν, καὶ σκοπῶ ὅπως αὐξηθήσεται μὲν τὰ τῶν θεῶν, ἐπιδώσει δὲ καὶ τἄλλα πάντα ἐς κόσμον, καὶ κάλλος, ἐνενόησα ὡς ἄμεινον εἴη ὀλίγον ὅσον τοῦ πηλοῦ λαβόντα, ζῶά τινα συστήσασθαι, καὶ ἀναπλάσαι τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα· καὶ γὰρ ἐνδεῖν τι ᾤμην τῷ θείῳ, μὴ ὄντος τοῦ ἐναντίου αὐτῷ, καὶ πρὸς ὃ ἔμελλεν ἡ ἐξέτασις γιγνομένη εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνειν αὐτό· θνητὸν μέντοι αὐτὸ εἶναι· εὐμηχανώτατον δ' ἄλλως, καὶ συνετώτατον, καὶ τοῦ βελτίονος αἰσθανόμενον.
13 Καὶ δὴ, κατὰ τὸν ποιητικὸν λόγον, γαῖαν ὕδει φύρας, καὶ διαμαλάξας, ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας συνεπιλαβέσθαι μοι τοῦ ἔργου. ταῦτ' ἐστὶν ἃ μεγάλα ἐγὼ τοὺς θεοὺς ἠδί-

9 Ἡ ἐξέτασις) Ἀντὶ τοῦ ἡ παράθεσις. V. 9 Εὐδαιμονέστερον) Τοῦ θείου δηλονότι. V. 15 Ταῦτ' ἐστὶ) Βαρύτητος ὁ λόγος. V.

que aliud quidquam eiuſmodi, qualia multa iam ubique apparent ſumma cum cura in honore habita. Ego vero, ſemper enim aliquid conſulo in commune, mecumque agito, quomodo amplificentur res Deorum, ceteraque omnia incrementum capiant ornatus ac pulchritudinis, in animum induxi optimum fore factum, ſi, parvula quadam luti parte accepta, animalia componerem atque effingerem ſpecie nobiſmet ipſis aſſimilia: etenim ita ſtatuebam, deficere quiddam naturam divinam, dum nihil exſtat ipſi contrarium, ad quod inſtituta comparatione, illam eſſe beatiorem dilucide pateat: tum mortale illud eſſe volebam, artificioſiſſimum alioquin & prudentiſſimum, quodque melioris haberet ſenſum. Itaque, ſecundum poëtae dictum, aqua terrae mixta & permollita effinxi homines, Minervamque etiam advocavi, ut una mecum operi manum accommodaret. Iſthaec ſunt ſcilicet, quae gravia in Deos ad-

ηκα. καὶ τὸ ζημίωμα ὁρᾷς ἡλίκον, εἰ ἐκ πηλοῦ ζῷα
πεποίηκα, καὶ τὸ τέως ἀκίνητον, εἰς κίνησιν ἤγαγον·
καὶ, ὡς ἔοικε, τὸ ἀπ᾽ ἐκείνου ἧττον θεοί εἰσιν οἱ θεοὶ,
διότι καὶ ἐπὶ γῆς θνητὰ ζῷα τινὰ γεγένηται. οὕτω γὰρ
καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεὺς ὥσπερ ἐλαττουμένων τῶν θεῶν
ἐκ τῆς τῶν ἀνθρώπων γενέσεως. εἰ μὴ ἄρα τοῦτο δέδιε,
μὴ καὶ οὗτοι ἀπόστασιν ἐπ᾽ αὐτὸν βουλεύσωσι, καὶ πό-
λεμον ἐξενέγκωσι πρὸς τοὺς θεοὺς, ὥσπερ οἱ Γίγαντες.
ἀλλ᾽ ὅτι μὲν δὴ οὐδὲν ἠδίκησθε πρὸς ἐμοῦ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ
τῶν ἐμῶν ἔργων, δῆλον· ἢ σὺ δεῖξόν τι καὶ ἓν τὸ μικρό-
τατον, κἀγὼ σιωπήσομαι, καὶ δίκαια ἔσομαι πεπον-
θὼς πρὸς ὑμῶν. Ὅτι δὲ χρήσιμα ταῦτα γεγένηται τοῖς 14
θεοῖς, οὕτως ἂν μάθοις, εἰ ἐπιβλέψειας τὴν γῆν οὐκέτι
αὐχμηρὰν καὶ ἀκαλλῆ οὖσαν, ἀλλὰ πόλεσι, καὶ γεωρ-
γίαις, καὶ φυτοῖς ἡμέροις διακεκοσμημένην, καὶ τὴν

14 Αὐχμηρὰν) Γρ. ἀκαμῆ, ἀντὶ τοῦ ἀκατέργαστον, ἀπεριποίητον. G.
14 Ἀκαμῆ οὖσαν) Γράφεται καὶ ἀκαλλῆ, ἀντὶ τοῦ ἀκατασκεύαστον, ἀπεριποίητον, ἀκατέργαστον. V. ἀκόσμητον. G.

miſi: tum detrimentum viden' quantum ſit, qui e luto animalia confecerim, quodque hactenus erat immobile, in motum deduxerim: ex eo, ut videtur, tempore minus Dii ſunt Dii, quia in terra quoque animantia quaedam mortalia exſtiterint: quippe illud etiam Iuppiter indignatur, quaſi deteriore Dii eſſent conditione ab hominum ortu; niſi forte hoc veretur, ne & illi defectionis conſilia adverſum ſe ineant, bellumque inferant Diis, perinde ac Gigantes. At nihil vobis accidiſſe mali a me, Mercuri, meiſque operibus, eſt manifeſtum: ſin, oſtende tu unum aliquod vel minimum, & conticeſcam, ac iuſta me perpeſſum a vobis fatebor. Quin contra haec in rem eſſe Deorum, ita maxime diſcas, ſi conſideres terram non amplius horridam & pulchritudine ſpoliatam, ſed urbibus, cultis agris, plantiſque mitibus ornate diſtinctam, mare naviga-

θάλατταν πλεομένην, καὶ τὰς νήσους κατοικουμένας, ἁπανταχοῦ δὲ βωμοὺς, καὶ θυσίας, καὶ ναοὺς, καὶ πανηγύρεις· μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, πᾶσαι δὲ ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ γὰρ εἰ μὲν ἐμαυτῷ μόνῳ κτῆμα τοῦτο ἐπλασάμην, ἐπλεονέκτουν ἂν τῆς χρήσεως· νῦν δ' εἰς τὸ κοινὸν φέρων τέθεικα ὑμῖν αὐτοῖς· μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σοῦ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, νεὼς ἰδεῖν ἁπανταχοῦ ἐστι, Προμηθέως δὲ, οὐδαμῶς. ὁρᾷς ὅπως τἀμαυτοῦ μόνα σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι, καὶ ἐλάττω ποιῶ. Τίθει δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε· ἐννόησον, εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, ἢ κτῆμα, ἢ ποίημα, ὃ μηδεὶς ὄψεται, μηδὲ ἐπαινέσεται, ὁμοίως ἡδὺ καὶ τερπνὸν ἔσεσθαι τῷ ἔχοντι. πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην; ὅτι, μὴ γιγνομένων τῶν ἀνθρώπων, ἀμάρτυρον συνέβαινε τὸ κάλλος εἶναι τῶν ὅλων· καὶ πλοῦτον

3 Μεσταὶ δὲ Διὸς) Ἀράτου. G.
8 Ὁρᾷς ὅπως) Κατ' εἰρωνείαν. καὶ τοῦτο βαρύτητος εἰρωνεία. V. θεοὺς ἠδίκηκα, βαρύτατος ὁ λόγος. G.

tum, inſulas habitatas, ubique aras, ſacrificia, templa, feſtorumque celebritates: Iovis autem plenae omnes viae, cuncta hominum fora. Quod ſi mihimet ſoli homines velut legitimam poſſeſſionem eſſinxiſſem, privatis uſibus ſtudere potuiſſem videri: nunc vobiſcum communicatam in medium attuli. Immo, quod magis eſt, Iovis, Apollinis, & tua, Mercuri, templa videre nuſquam non datur; Promethei nuſquam. Viden', ut meis ſolius commodis invigilem, publica prodam & imminuam? Hanc porro rationem mihi pone, Mercuri: expende tecum, tibine videatur bonum aliquod teſte carens, ſeu poſſeſſum, ſive arte laboratum ſit, quod nemo videat, laudet nemo, ſimiliter ſuave iucundumque fore habenti? Quorſum autem illud dixi? quia non factis hominibus teſtem habitura non erat pulchritudo univerſi: nimirum divitiis abundaremus, quae neque

τινα πλουτήσειν ἐμέλλομεν, οὔτε ὑπ' ἄλλου τινὸς θαυμασθησόμενον, οὔτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον. οὐδὲ γὰρ ἂν εἴχομεν πρὸς ὅ, τι ἔλαττον παραθῶμεν αὐτὸν, οὐδ' ἂν συνίεμεν ἡλίκα εὐδαιμονοῦμεν, οὐχ ὁρῶντες ἀμοίρους τῶν ἡμετέρων τινάς. οὕτω γὰρ δὴ καὶ τὸ μέγα δειχθείη ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ παραμετροῖτο· ὑμεῖς δὲ, τιμᾷν ἐπὶ τῷ πολιτεύματι τούτῳ δέον, ἀνεσταυρώκατέ με, καὶ ταύτην μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε τοῦ βουλεύματος.
Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φὴς εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ μοιχεύ- 16
ουσι, καὶ πολεμοῦσι, καὶ ἀδελφὰς γαμοῦσι, καὶ πατράσιν ἐπιβουλεύουσι· παρ' ἡμῖν γὰρ οὐχὶ πολλὴ τούτων ἀφθονία; καὶ οὐ δήπου διὰ τοῦτο αἰτιάσαιτ' ἄν τις τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν γῆν, ὅτι ἡμᾶς συνεστήσαντο· ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἴσως φαίης ἂν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ ἡμᾶς ἔχειν πράγματα ἐπιμελουμένους αὐτῶν. οὐκοῦν διά γε τοῦτο

3 Παραθῶμεν αὐτὸ) Ἀντὶ τοῦ ἐξετάζοιμεν, συγκρίνοιμεν, παραβάλλοιμεν. γράφεται δὲ καὶ παραθεωρῶμεν. V.

5 Δειχθείη ἂν μέγα) Γρ. δόξη ἂν μέγα. G.

alii cuiquam eſſent in admiratione, nec nobiſmet ipſis perinde carae; nihil enim exſtaret omnino, ad quod tanquam imperfectius eas exigeremus; neque intelligeremus, quanta verſemur in felicitate, niſi quoſdam intueri daretur bonorum noſtrorum expertes: ſic enim demum magnum patefiat eſſe magnum, ſi ad parvi menſuram comparetur. Vos vero, quem decebat ob ſollers inventum honoribus afficere, in crucem ſuſtuliſtis me, eaſque mihi vices reddidiſtis conſilii. At maleficos eſſe quoſdam ais in iis: adulteria committunt, bella gerunt, ſorores ducunt, patribus inſidiantur: quaſi apud nos non magna ſit vitiorum illorum copia: nec ſane propterea quis culpaverit Coelum & Terram, quod nos condiderint. Hoc inſuper fieri poteſt, ut dicas, neceſſum eſſe multis nos negotiis implicari, dum curamus illos. Eandem igitur ob cauſam paſtor indigne-

καὶ ὁ νομεὺς ἀχθέσθω ἐπὶ τῷ ἔχειν τὴν ἀγέλην, διότι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς. καὶ εἰ τούτῳ γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ φροντὶς οὐκ ἀτερπὴ ἔχουσά τινα διατριβήν. τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν, οὐκ ἔχοντες ὧν προνοοῦμεν; ἠργοῦμεν ἄν, καὶ τὸ νέκταρ ἐπίνομεν, καὶ τῆς ἀμβροσίας ἐνεφορούμεθα, οὐδὲν ποιοῦντες.
17 Ὃ δὲ μάλιστά με πνίγει, τοῦτ᾽ ἐστίν· οἱ μεμφόμενοι τὴν ἀνθρωποποιΐαν, καὶ μάλιστα τὰς γυναῖκας, ὅμως ἐρᾶτε αὐτῶν, καὶ οὐ διαλείπετε κατιόντες, ἄρτι μὲν, ταῦροι, ἄρτι δὲ, σάτυροι καὶ κύκνοι γενόμενοι, καὶ θεοὺς ἐξ αὐτῶν ποιεῖσθαι ἀξιοῦντες. ἀλλ᾽ ἐχρῆν, ἴσως φήσεις, ἀναπεπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους, ἄλλον δέ τινα τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν ἐοικότας· καὶ τί ἄλλο παράδειγμα τούτου ἄμεινον προεστησάμην, ὃ πάντως καλὸν ἠπιστάμην; ἢ ἀσύνετον καὶ θηριῶδες ἔδει, καὶ ἄγριον

4 Διατριβὴν) Ἡ διατριβὴ ἐνταῦθα τὴν ἄνεσιν σημαίνει καὶ τὴν κατὰ σχολὴν ἀπόλαυσιν. V.

9 Ἄρτι μὲν ταῦροι) Ταῦτα πάντα ὁ Ζεὺς γέγονε, δι᾽ Εὐρώπην ταῦρος, δι᾽ Ἀντιόπην σάτυρος, διὰ Λήδαν κύκνος. V. Ἔστι καὶ ἐπίγραμμα περὶ τούτου. G.

tur, quod gregem habeat, cuius ſibi cura ſit gerenda. Fuerit hoc ipſi laborioſum, at iucundum itidem: eaque ſollicitudo non ingratam praebet occupationem. Nos autem quid ageremus, non habentes, quibus proſpiciamus? ceſſaremus ſcilicet, bibereturque nobis nectar, & ambroſia non ingurgitaremus otioſi. Quod vero me maxime urit, hoc eſt: qui incuſatis hominum fabricationem, & potiſſimum mulieres, ipſi tamen amatis eas, neque intermittitis in terram deſcendere, nunc in tauros, alias in ſatyros & cycnos verſi, Deoſque ex illis procreare non dedignamini. At nihil oberat, forte dices, quo minus homines effingerentur, ſed alium quendam in modum, nec nobis ſimiles. At quod aliud exemplar iſto melius mihi propoſuiſſem, quod omnino pulchrum ſciebam? num rationis ex-

ἀπεργάζεσθαι τὸ ζῶον; καὶ πῶς ἂν ἢ θεοῖς ἔθυσαν, ἢ τὰς ἄλλας ὑμῖν τιμὰς ἀπένειμαν, οὐχὶ τοιοῦτοι γενόμενοι; ἀλλ᾽ ὑμεῖς ὅταν μὲν ὑμῖν τὰς ἑκατόμβας προσάγωσιν, οὐκ ὀκνεῖτε, κἂν ἐπὶ τὸν Ὠκεανὸν ἐλθεῖν δέοι, μετ᾽ ἀμύμονας Αἰθιοπῆας· τὸν δὲ τῶν τιμῶν ὑμῖν καὶ τῶν θυσιῶν αἴτιον ἀνεσταυρώκατε. περὶ μὲν οὖν τῶν ἀνθρώπων καὶ ταῦτα ἱκανά. Ἤδη δὲ, εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τὸ πῦρ 18
μέτειμι, καὶ τὴν ἐπονείδιστον ταύτην κλοπήν. καὶ πρὸς θεῶν τοῦτό μοι ἀπόκριναι, μηδὲν ὀκνήσας· ἔσθ᾽ ὅ, τι ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, ἐξ ὅτου καὶ παρ᾽ ἀνθρώποις ἐστίν; οὐκ ἂν εἴποις. αὕτη γὰρ, οἶμαι, φύσις τουτουῒ τοῦ κτήματος οὐδέν τι ἔλαττον γίγνεται, εἰ καί τις ἄλλος αὐτοῦ μεταλάβοι· οὐ γὰρ ἀποσβέννυται ἐναυσαμένου τινός· φθόνος δὴ ἄντικρυς τὸ τοιοῦτο, ἀφ᾽ ὧν μηδὲν ὑμεῖς ἠδίκησθε, τούτων κωλύειν μεταδιδόναι τοῖς δεομένοις· καίτοι θεούς γε ὄντας, ἀγαθοὺς χρὴ εἶναι,

14 Ἐναυσαμένου τινὸς) Ἅψαντος. V.

pers & ferum conveniebat, atque agreſte elaborari animal? quomodo Diis ſacrificaſſent, alioſque vobis honores tribuiſſent? & vos tamen, quando hecatombas offerunt, nullam moram facitis, etſi vel Oceanus longo itinere ſit petendus, ut viſatis probiſſimos Aethiopas: me vero, honorum vobis & victimarum cauſam, in patibulum egiſtis. De hominibus quidem iſta ſufficiunt. Iam, ſi videtur, ad ignem tranſeo, exprobratumque tantopere furtum. Per Deos ergo hoc mihi reſponde nihil moratus: eſtne quidquam iſtius ignis, quod amiſimus, ex quo apud homines eſt? non dixeris: haec, opinor, natura eius rei, nihil ut decreſcat, etſi vel alius inde partem capiat; non enim exſtinguitur, ſi quis ex eo lumen accenderit: invidia vero planiſſime eſt, ex quibus nullum ad vos damnum redeat, eorum prohibere ne uſus impertiatur indigentibus: atqui Dii cum ſitis, beneficos eſſe oportet, commodorumque

καὶ ἀστέρας ἐάων, καὶ ἔξω φθόνου παντὸς ἑστᾶσι· ὅπου γε εἰ καὶ τὸ πᾶν τοῦτο πῦρ ὑφελόμενος κατεκόμισα εἰς τὴν γῆν, μηδ᾽ ὅλως τι αὐτοῦ καταλιπὼν, οὐ μέγα ὑμᾶς ἠδίκουν· οὐδὲ γὰρ ὑμεῖς δεῖσθε αὐτοῦ, μήτε ῥιγοῦντες, μήτε ἕψοντες τὴν ἀμβροσίαν, μήτε φωτὸς ἐπιτεχνητοῦ
19 δεόμενοι. Οἱ δὲ ἄνθρωποι καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀναγκαίως χρῶνται τῷ πυρὶ, μάλιστα δὲ εἰς τὰς θυσίας, ὅπως ἔχοιεν κνισσᾶν ἀγυιὰς, καὶ τοῦ λιβανωτοῦ θυμιᾶν, καὶ τὰ μηρία καίειν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ὁρῶ δὲ ὑμᾶς μάλιστα χαίροντας τῷ καπνῷ, καὶ τὴν εὐωχίαν ταύτην ἡδίστην οἰομένους, ὁπόταν εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ κνίσσα γένηται ἑλισσομένη περὶ καπνῷ. ἐναντιωτάτη τοίνυν ἡ μέμψις ἂν γένοιτο αὕτη τῇ ὑμετέρᾳ ἐπιθυμίᾳ. θαυμάζω δὲ ὅπως οὐχὶ καὶ τὸν ἥλιον κεκωλύκατε καταλάμπειν αὐτούς· καίτοι πῦρ οὗτός ἐστι πολὺ θειότερόν τε, καὶ πυρωδέστερον. ἢ κἀκεῖνον αἰτιᾶσθε, ὡς σπαθῶντα ἡμῶν τὸ κτῆ-

1 Ἐάων) Τῶν ἀγαθῶν. V. 8 Κνισσᾶν) Θυμιᾶν. V. ἀντὶ τοῦ θύειν. G.

largitores procul ab invidia remotos. [Hoccine vos aegre feratis ,] ubi , ſi vel omnem hunc ignem ſubreptum detuliſſem in terram , nihilque omnino ex eo reliquiſſem , haud magna a me vobis iniuria foret facta ? neque enim vos eo indigetis , ut qui non frigeatis , nec ambroſiam coquatis , neque opus habeatis arte facta luce. Hominibus vero ignis uſus eſt & ad alia perneceſſarius , & plurimum ad ſacrificia , ut poſſint nidore vaporare vias , thus adolere , & lumbos hoſtiarum in aris : video ſane , vos ſummopere delectari iſto fumo , eaſque epulas putare ſuaviſſimas , quando nidor in coelum penetrat multo fumi volumine ſubvectus : adverſetur ergo haec criminatio quam maxime veſtro deſiderio. Miror autem , quomodo nec ſolem vetueritis eos illuſtrare : atqui ignis hic eſt multo divinior & flagrantior : aut illumne etiam accuſatis , quaſi diſſipantem

μαι; εἴρηκα. σφὼ δὲ, ὦ Ἑρμῆ καὶ Ἥφαιστε, εἴ τι μὴ καλῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, διευθύνατε, καὶ διελέγχετε· κἀγὼ αὖθις ἀπολογήσομαι.

ΕΡΜ. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Προμηθεῦ, πρὸς οὕτω γενναῖον 20
σοφιστὴν ἁμιλλᾶσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὤνησο, διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. εὖ γὰρ οἶδα, ὡς ἐξ καὶ δέκα γῦπας ἂν ἐπέστησέ σοι τὰ ἔγκατα ἐξαιρήσοντας· οὕτω δεινῶς αὐτοῦ κατηγόρηκας, ἀπολογεῖσθαι δοκῶν. ἐκεῖνο δέ γε θαυμάζω, πῶς μάντις ὢν οὐ προεγίνωσκες οὕτω κολασθησόμενος.

ΠΡΟΜ. Ἠπιστάμην, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ταῦτα μὲν, καὶ ὅτι ἀπολυθήσομαι αὖθις οἶδα, καὶ ἤδη τις ἐκ Θηβῶν ἀφίξεται σὸς φίλος οὐκ εἰς μακρὰν, κατατοξεύσων ὃν φὴς ἐπιπτήσεσθαί μοι τὸν ἀετόν.

ΕΡΜ. Εἰ γὰρ γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα, καὶ

5 Ὤνησο) Εὐφράνθητι, ὠμείωσο. V.
6 Οἶδα ὡς ἐξ καὶ δέκα) Ἓξ καὶ δέκα· τὸ ξ Ἀττικῶς ἐφυλάχθη· αὐτοὶ γὰρ ἐπὶ τῆς τῶν ἀριθμῶν συνθέσεως τὰ τέλη φυλάττουσι τῶν ἁπλῶν. V.

propriam vobis poſſeſſionem? Dixi. Vos autem utrique, Mercuri & Vulcane, ſi quid minus recte dictum videatur, emendate & arguite; tumque ego iterum partes meas tuebor.

Merc. Facile non eſt, Prometheu, cum tam valido Sophiſta contendere. Ceterum gratulare tibi, quod Iuppiter iſtam orationem tuam non inaudiverit: ſexdecim enim, quod probe ſcio, vultures appoſuiſſet tibi ad inteſtina eruenda; tam graviter ipſum obiurgaſti, dum cauſam tuam agere videris. Illud equidem miror, quo pacto, cum ſis vates, non praeſciveris, hoc te ſupplicio puniendum eſſe?

Prom. Noveram illud, Mercuri; &, me ſolvi debere in poſterum, novi: & iam quis Thebis adveniet tuus amicus non longo temporis intervallo, ſagittis confixurus eam, quam in me involaturam eſſe dicis, aquilam.

Merc. Ea, Prometheu, utinam eveniant, teque intuear

ἐπίδοιμί σε λελυμένον, καὶ κοινῇ σὺν ἡμῖν εὐωχούμενον, οὐ μέν τοι καὶ κρεανομοῦντά γε.

21 ΠΡΟΜ. Θάῤῥει· καὶ συνευωχήσομαι ὑμῖν, καὶ ὁ Ζεὺς λύσει με, οὐκ ἀντὶ μικρᾶς εὐδαιμονίας.

ΕΡΜ. Τίνος ταύτης; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς εἰπεῖν.

ΠΡΟΜ. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν; ἀλλ' οὐ χρὴ λέγειν. φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπόῤῥητον, ὡς μισθὸς εἴη, καὶ λύτρα μοι ἀντὶ τῆς καταδίκης.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ φύλαττε, ὦ Τιτὰν, εἰ τοῦτ' ἄμεινον. ἡμεῖς δὲ ἀπίωμεν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ γὰρ οὗτος ἤδη πλησίον ὁ ἀετός. ὑπόμενε οὖν καρτερῶς· εἴη δέ γε ἤδη σοι τὸν Θηβαῖον, ὃν φὴς, τοξότην ἐπιφανῆναι, ὡς παύσειέ σε ἀνατεμόμενον ὑπὸ τοῦ ὀρνέου.

6 Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν) Λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς Θέτιδος ἐδίωκε φθεῖραι βουλόμενος· ὡς δὲ ἐγένετο κατὰ τὸν Προμηθέα, ὁ Προμηθεὺς εἰς τὸν Δία φη, ὅτι ἐὰν συγγένη τῇ Θέτιδι, ὁ ἐξ αὐτῆς γενόμενος ἀναιρεῖ σε, ὡς ἀνεῖλές σὺ τὸν πατέρα σοῦ Κρόνον· καὶ αἰσθόμενος ὁ Ζεὺς, ὅτι ἀληθῆ εἶπεν, τὴν μὲν Θέτιν ἔζευξε τῷ Πηλεῖ, τὸν Προμηθέα δὲ δι' Ἡρακλέους τῶν δεσμῶν ἔλυσεν. V.

ſolutum, & una nobiſcum epulantem! ſic tamen, ut carnes non diſtribuas.

Prom. Bono eſto animo: & ſimul vobiſcum epulabor, & Iuppiter me vinculis ſolvet pro non exigua felicitate.

Merc. Quanam iſta? eloqui ne graveris.

Prom. Noſtin', o Mercuri, Thetin? Sed non expedit dicere: cuſtodire praeſtat hoc arcanum, ut merces ſit & pretium, quo me a poena redimam.

Merc. Quin tu tecum ſerva, o Titan, ſiquidem hoc melius eſt: nos autem abeamus, Vulcane; iam enim ecce, quae prope adeſt, aquilam. Tu vero ſuſtine fortiter: atatque utinam tibi iam Thebanus ille, quem dicis, ſagittarius exoriatur, ut te liberet laceratum ab iſta alite!

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN SOMNIUM.

Pag. 4. *l.* 2. Prius *τινα* deeſt in *F.* in cuius margine notatur ex P. *l.* 13. Καὶ) Abeſt ab *F.* habuit P. ceteraeque edd. *l.* 14. Εὐδόκιμος) Edd. priores *εὐδοκίμοις*. *Pag.* 5. *l.* 3. ὑπὸ) *ἀπὸ* P. L. V. 1. *l.* 13. Τοὺς) Deeſt in B. 2. P. *l.* 15. Τινα) Deeſt in *F.* *Pag.* 7. *l.* 1. Τὰ μ. τ. δὲ) *τὰ δὲ μ. τ. F.* *l.* 11. Γοῦν) γ' οὖν *F.* quae pari modo ſaepius. *Pag.* 8. *l.* 17. Οὐδὲ) οὔδε P. οἱ δὲ margo. *A.* 1 *W.* *Pag.* 9. *l.* 1. Μυσαχθὴς) *μυσαχθεὶς F.* *l.* 11. Πάντοθεν) Pr. edd. pleraeque *παντοπολλα.* *Pag.* 10. *l.* 5. Ἀγεννῆ) *ἀγενῆ I.* *l.* 6. Πρόσοδον) *πρόσοδον Fr. S. A.* *Pag.* 11. *l.* 5. Ἀπαγγέλλουσα) *ἀπαγγελῶ* & *ἀποφανῶ* P. margo *A.* 1 *W.* *Pag.* 13. *l.* 3. Ὃς τυμπανιστρίας) *ὡς τυμπανηστρίας F.* V. margo *A.* 1 *W.* P. ὃς *I. V.* 2. *l.* 4. Ὅμως) ὅπως P. *I.* *l.* 17. Ἀνακύπτων) *ἀνανήφων* A. P. *F. I. V.* 2. margo *A.* 1 *W.* *Pag.* 14. *l.* 1. Ἐλευθέριον) ἐλεύθερον C. *F.* & hinc margo *A.* 1 *W.* *l.* 11. Ἀπολειφθεῖσα) *ἀποληφθεῖσα* in quibuſdam edd. *l.* 12. Ἐνέπριε) *συνέπριε* margo *A.* 1 *W.* *Pag.* 15. *l.* 3. Ὑποπτέρων) ὑπόπτερον *F. I.* *l.* 4. Ἴδῃς) εἰδῆς A. B. P. *I.* *l.* 5. Ὑφηνιόχει) ἡνιόχει *I. V.* 2. *l.* 6. Ἐπεσκόπουν) ἐσκόπουν *I.* margo *A.* 1 *W.* *l.* 7. Ἑσπέραν) *τὰς* ἑσπέρι A. P. *τὰς* ἑσπερίας B. *I.* *Pag.* 16. *l.* 1. Ἐβουλεύσατο) Pr. edd. ἐβουλεύσαντο. *Pag.* 17. *l.* 5. Ἐθελοκακεῖ) ἐθελοκολακεῖ *F.* adſcriptum ἐθελοκακεῖ ex P. *l.* 8. Ἑαυτῷ) Priores edd. ἑαυτοῦ.

IN PROMETHEUM.

Pag. 18. *l.* 7. Βόρβορος) Ita recte *I. V.* 2. *P. S. A.* βάρβαρος M. O. & ceterae edd. prior lectio adſcripta margini *A. W.* *l.* 8. Εὐμηχάνους) *ἀμηχάνους F.* εὐμ. E. P. *l.* 9. Ἐπιφημίζεις) ἐπευφημίζεις *P.* *l.* 12. δ') δαὶ W. *Pag.* 19. *l.* 5. Εἰ

μὴ διαλλάττοιτε) εἰ μὲν διαλλάττετε O. εἰ μὲν διαλλάττοιτε M. *l.* 13. Μοι) με edd. μοι O. M. *Pag.* 20. *l.* 1. Ἱπποτ.) Edd. ἱππ. in O. ἱππ. *l.* 3. Καὶ) καὶ C. L. *P. S.* ἢ καὶ *I.* εἶναι O. M. edd. ceterae. *l.* 7. Ἡμῖν) ὑμῖν *F.* *l.* 15. Τοι) τι O. W. *Pag.* 21. *l.* 4. Λέγειν) λέγων O. M. *l.* 5. Χάριεν) καὶ χάριεν P. *I. S. A.* χάριέν τι C. L. καὶ χαρίεντα *F. A. H. P.* καὶ abeſt in O. M. *l.* 11. Πεποιθότα) πεπονθότα C. *l.* 16. Συναγαγὼν) ἀγαγὼν O. P. *Pag.* 22. *l.* 7. Κειμήλιον) καμήλου O. *l.* 9. Ἐμυσάττοντο) M. & Ox. Excepta *S.* & *A.* priores edd. omnes ἐμυσσάττ. *ead.* Ὥστε) ὁ μέν τοι *I.* Margo *A.* 2 *W.* *Pag.* 24. *l.* 3. Διονύσῳ) Ita O. C. W. Edd. Διονυσίῳ. *l.* 4. Ἐν ῥυθμῷ) ἐν deeſt in P. notatur quoque in margine *A.* 2 *W.* *l.* 6. Ἐποχουμένη) ἐπηχουμένη *B.* 2. *P.* *l.* 8. Προέλευσιν) προαίρεσιν C. P. L. *I.* margo *A.* 1 *W.* προσαιρ. A. *Pag.* 25. *l.* 7. Φανείην) φανοίην edd. priores. Quod reſtituimus, eſt in O. M. *l.* 10. Φιλοσόφῳ) φιλοσόφων *I.* φιλοσόφου P. *B.* 2. *ead.* Κλεπτικὸς) Edd. priores κλεπτικῆς. *l.* 13. Πιτυοκάμπτας) Ita K. M. S. πυτιοκ. O. *F. A.* 1. 2. & pleraeque edd. ἱπποκάμπτας L.

IN NIGRINUM.

Pag. 26. *l.* 7. Αὐτοῖς) αὐταῖς *I.* & margo *A.* 1 *W.* Prava rectae lectionis emendatio. *Pag.* 28. *l.* 2. Μέγα) Edd. priores μετά. *l.* 4. Ἀκριβῶς) ἀκριβὲς P. *I.* *Pag.* 29. *l.* 8. Καλάμου) καλάνου *P.* *Pag.* 30. *l.* 15. Δ' αὖ) δ' ἂν margo *A.* 2 *W.* *Pag.* 31. *l.* 2. Τοῦ ὀφθαλμοῦ) τῶν ὀφθαλμῶν, & mox αὐτῶν in *P.* ut reſtituimus, eſt in C. P. L. *Pag.* 32. *l.* 3. Γὰρ) δὴ *I.* *Pag.* 33. *l.* 3. Ἐπὶ) Priores edd. ἐν, quod ipſum deeſt in *I.* *l.* 10. Αὐτὰ) αὐτοῦ pleraeque edd. αὐτοῦ *B.* 2. αὐτὰ L. *I.* margo *A.* 1 *W.* Non dubito, quin haec vera ſit lectio. *l.* 17. *col.* 1. Ἀνατυλίττων) ἀνατυλίττω *V.* *Pag.* 34 *l.* 12. Προαχθῆς) προαχθεὶς L. *F. P.* *Pag.* 35. *l.* 2. Ἡμῖν) Ita quoque margo *A.* 1 *W.* *F.* & plures edd. ὑμῖν. *l.* 4. Μέλον) μελῶν *H.* 1. & aliae quaedam edd. *ead.* Πραττομένων) πραγμάτων *I.* margo *A.* 1 *W.* *Pag.* 36. *l.* 13. Πρόσωπον) προσωπεῖον *I.* margo *A.* 1 *W.* *Pag.* 37. *l.* 14. Βιάζηται) βιάζεται *F.* *Pag.* 38. *l.* 12. Παραπόληται) παραπόλυται *F.* pleraeque παραπόλλυται, exceptis *I. V.* 2. *S. A.* Emendatum παραπόληται in margine *A.* 1 *W.* *Pag.* 40. *l.* 4. Ἐστὶ) Deeſt in *F.* *l.* 5. Φιλοσοφίᾳ) φιλοσοφίαν C. *Pag.* 41. *l.* 7. Δὲ) δὴ P. *I.*

margo *A.* 1 *W.* *l.* 12. Δίψης) ἰλύος A. P. *I.* margo. *A.* 1 *W.* *Pag.* 42. *l.* 1. Ἐμαυτὸν) ἐμαυτοῦ margo *A.* 1 *W.* *Pag.* 43. *l.* 10. Δεῖ) δὴ *F.* *Pag.* 44. *l.* 8. Ὁσημέραι) ὅσαι ἡμέραι *I.* *l.* 12. Οἱ πλουτοῦντες) οἱ πλουτ. etiam in margine *A.* 2 *W.* Priores edd. excepta *I.* omittunt οἱ. *Pag.* 46. *l.* 10. Αὐτοῖς ἐκείνους) αὐτοὺς ἐκείνοις *I.* *Pag.* 47. *l.* 3. Ἀνόνητον) ἀνόητον C. *I.* *l.* 5. Τὸ) Edd. priores τοῦ. *l.* 10. Ἀπόνοιαν) ἄνοιαν C. *Pag.* 48. *l.* 5. Μεταλαμβάνουσι) Edd. priores μεταλαμβάνωσι. *Pag.* 49. *l.* 3. Ἑαυτὸν) αὐτὸν *F.* *Pag.* 50. *l.* 10. Μήτ' ἀναβάλλεσθαι) μήτ' ἀν. μήθ' ὑπερτίθεται *I.* μήθ' ὑπερτίθεσθαι *V.* 2. μήγ' ἀναβ. margo *A.* 1 *W.* *l.* 13. Ποιήσειν) ποιῆσαι margo *A.* 2 *W.* Vulgatam retinere malim ea conditione, ut modo ſcribatur ψεύσεσθαι. *Pag.* 52. *l.* 16. Ἠξίου) Edd. priores ἠξίουν. *Pag.* 53. *l.* 3. Κρόκων) κρόκων A. P. Edd. priores κρότων. *ead.* Ἀρωμάτων) ἀκροαμάτων L. *l.* 5. Τὸ δὲ ἐν καιρῷ) τῶν δ' ἐν κ. . . . . ὡς εὐτελῶν ὑπερφρονοῦντας *I.* *Pag.* 54. *l.* 2. Τοῦ στεφάνου) στεφ. τινας margo *A.* 1 *W.* *l.* 10. Πραγματείας) πρ. ὑπ' ἀμαθίας C. *l.* 11. Ὑπέφαινε) ἀπέφαινε margo *A.* 1 *W.* *Pag.* 58. *l.* 1. Ἐπ' ἰσχυρᾶς) ὑπ' ἰσχ. P. L. margo *A.* 1 *W.*

IN IUDICIUM VOCALIUM.

Pag. 61. *l.* 5. Λέγον) λέγων *F. B.* 2. *P.* *l.* 11. Ὑμᾶς) ὑμῶν C. *l.* 12. Πλεονεξίας) πλεονεξίας τε C. *Pag.* 62. *l.* 3. Μοι) με edd. priores. *ead.* Ἐπὶ τῆς ἀποθλ.) ἐπὶ τοῖς τῆς ἀποτρίψεως ἐπ. τοῖς ἐμ. C. *l.* 4. Προστιθὲν) προστεθὲν *F.* *Pag.* 63. *l.* 6. Κισσήρεως) κισήρεως *F.* *l.* 9. Δ' ἂν) ἂν omiſſo δὲ ſolum habent C. Quaedam edd. δὲ ἄν. *l.* 12. Ἧς) οἷς *F.* *l.* 15. *col.* 1. Κεφαλίδος) Exc. *G.* κεφαλαργίας. *V.* κεφαλαλργίας. *Pag.* 64. *l.* 13. Τὸ) τὸ δὲ abeſt a *F.* τό δέ γε C. *Pag.* 65. *l.* 1. Οὖν) τοινῦν margo *A.* 1 *W.* *l.* 14. Ὤμην) Poſt ᾤμην margo *A.* 1 *W.* interſerit τὸ πρᾶγμα. *Pag.* 66. *l.* 5. Ἀπερυθριάσαν) ἀπεριθριάσε *F.* *l.* 6. Ὀνομάζειν) ὀνομάζει *I.* *l.* 12. Γραμμάτων) ῥημάτων C. *l.* 13. Ἁρπάσαν) Abeſt a *F.* *Pag.* 67. *l.* 5. Ἀποκέκλεικέ μοι) μου C. Edd. priores praeter *I.* ἀποκεκλεισμένον τὴν θ. *l.* 6. Σεύτλων) σευτλίων *F.* *l.* 13. Παρ' αὐτῷ) παρὰ τῷ. C. *Pag.* 68. *l.* 9. Τῆς κολοκύνθης) καὶ τῆς C. *I.* *l.* 10. Τὸ συρίζειν) τοῦ *I. A.* 1 *W.* *ead.* Ἐξεῖναι) εἶναι C. *l.* 13. Οὐ) οὐδὲ C. *l.* 15. Αὐτοὺς) αὐτοῖς C. margo *A.* 1 *W.* *Pag.* 69.

l. 9. Εἰπεῖν) εἰπεῖν αὐτὸ C. *Pag.* 70. *l.* 3. Αὐτῶν) Edd. priores *αὐτήν. αὐτῶν* quoque ad marginem *A.* 1 *W.*

IN TIMONEM.

Pag. 71. *l.* 15. Ποιητικῶν) *C. G. ποιητικὸς τῶν ὀνομ.* *Pag.* 72. *l.* 4. Διαφυλάττον) *διαφυλάττων. F.* *l.* 12. Καὶ) Al. *καινά·* vel ſolum *καὶ* dele. Margo *A.* 1 *W.* *Pag.* 74. *l.* 18. *col.* 1. Ταύτη) Exc. G. & V. *αὕτη.* *Pag.* 75. *l.* 14. Ἐντύχοιμι) *ἐντύχω F.* *l.* 17. *col.* 2. Ὑποφαίνεται) *C. ὑποφάνειν. V. ὑποφαῖ.* *Pag.* 76. *l.* 16. *col.* 2. Εἰς χρησμόλογον) *V. εἰς χρησμολογίαν. C. G. πρὸς χρησμολογίαν.* *Pag.* 77. *l.* 2. Ἐναυσάμενος) *ἐγκαυσάμενος* C. *ead.* Ἐπιδείξαιο) Sic vetuſtae edd. omnes. *S.* & *A. ἐπιδείξαις.* *l.* 4. Σῆς ταφῆς) *τῆς ἐκεῖ σ. τ. I.* notatur quoque λ ad marginem *A.* 1 *W.* *l.* 17. *col.* 1. Οὐ μὲν καὶ) *V. μεν* (*μέντοι*). *ibid. col.* 2. Φιλοκτήτου) *C. Φιλοκτήμενος.* *Pag.* 78. *l.* 10. Τοὺς φίλους) *τῶν φίλων* R. *Pag.* 79. *l.* 1. Ἐνῆν) *ἦν I.* *l.* 13. Μηρία) Hac voce, quam R. habet, caruerunt priores edd. Pro *ἐπιλελησμένοι* margo *A.* 1 *W. ἐπιλελησμένοις.* male. *Pag.* 80. *l.* 12. Ἡμῶν) Priores edd. *ἡμᾶς.* Reſtituta lectio eſt in R. L. marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 81. *l.* 9. Αὐτοῦ) *αὐτὸν I.* *l.* 11. Περὶ) Ex R. ante *παρὰ τὴν πέτραν* edebatur. *Pag.* 82. *l.* 7. Αὐτὸν) *αὐτῷ F.* *l.* 13. Χειρῶν) *τειχῶν* L. *l.* 14. Ἑταίραις) *ἑταίροις* margo *A.* 1 *W.* *Pag.* 84. *l.* 1. Ἐπιβολαῖς) *ἐπηβολαῖς F. I. A.* 1. *l.* 6. Ἀποδράσασθαι) *ἀποδράσεσθαι* Schol. Aor. 1 & Fut. 1 ſaepe commutantur, ſic ut, quid ab ipſo ſcriptore venerit, diiudicari nequeat. *Pag.* 85. *l.* 6. Ὑπεισιὼν) *ἐπεισιὼν I.* marg. *A.* 1 *W.* *l.* 10. Πῶς οὖν οὐκ ἄ.) *πῶς οὖν οὐκ ἄδικα ταυ. . . . πάλαι μὲν ἐκεινᾶ αἰτιᾶ. . . .* Ita notatur in Exc. ex P. In C. *πῶς οὖν οὐκ ἄδικα ταῦτα π. μ. ἐκεῖνα. I.* habet *πῶς οὖν οὐκ ἄδικα ταῦτα σοὶ, πάλαι μὲν ἐκείνων αἰτιᾶσθαι.* *Pag.* 86. *l.* 6. Εἰδότας) *εἰδότες F.* *Pag.* 87. *l.* 1. Αὐτὸς) *αὐτοὺς F.* *Pag.* 90. *l.* 3. Τελεῖν) *ἐλθεῖν* R. P. L. *I.* marg. *A.* 1 *W.* *l.* 6. Ὀρνέων) *ὀνείρων* R. P. *I.* marg. *A.* 1 *W.* *l.* 9. Καὶ) *τοι* R. *Pag.* 91. *l.* 16. *col.* 2. Αὐτοῖς) *αὐτοὺς V.* *Pag.* 92. *l.* 2. Ἀφαιρεθῇ) *ἀφηρηθῇ* & mox *ἀνωχθῇ* A. *l.* 13. Αὐτοὺς) *αὐτοῖς* marg. *A.* 1 *W.* *l.* 17. *col.* 1. Ἢ καὶ πάρισον) *ὃ καὶ παρ' ἴσον. C. G.* *Pag.* 94. *l.* 1. Βαδίζῃς) *βαδίζεις* marg. *A.* 1 *W.* *l.* 11. Ἀπαγαγὼν) *ἀπαγαγὼν πρὸς αὐτὸν ἔρχεται τὸν Ἑρμῆν* &c. *I. πρὸ αὐτῶν ἔρχ.* marg. *A.* 1 *W.*

l. 13. Κατὰ) κατὰ τὰ αὐτῷ δοκοῦν κτλ. *I.* κατὰ τὸ αὐτοδοκοῦν marg. *A.* 1 *W.* *l.* 14. Οἴηται) οἴεται *S. A.* Priores omnes οἴηται. *Pag.* 95. *l.* 1. Ἔπεμπεν) ἔπεμψεν *I.* *l.* 14. Ἔχοις) ἔχεις *V.* 2. *B.* 2. recte: notatur etiam in marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 96. *l.* 3. Βαθυκήτεα) βαθυκύτεα R. *I.* *l.* 15. Αὐτοὺς) αὐτοῖς marg. *A.* 1 *W.* utrumque bonum. *Pag.* 97. *l.* 6. Ὅτι) Priores edd. Τί οὖν καὶ ἐν. Ὅτι καὶ R. marg. *A.* 1 *W.* τί οὖν ὅτι ἐν αὐτῷ *I.* *l.* 9. Πρόοιντο) πρόειντο *I.* *ead.* Δὴ) Ita C. P. L. Priores edd. δεῖ. *l.* 10. Ἐπίχριστος) Sic omnes edd. antiquae: ἐπίχρυσος *S.* & *A.* quod Faber, etſi nihil moneat, ſecutus videtur. *l.* 15. *col.* 2. Ἳν᾽ ἀμβλυώττοντες) *C.* ἐν ᾗ. *V.* ἵν᾽ ᾗ. *Pag.* 98. *l.* 12. Δυσκάθεκτος) δυσκάτοχος R. *l.* 14. *col.* 1. Ἐξηράσθαι) *C.* ἐξηρημῶσθαι. *V.* ἐξηρηθημῶσθαι. *Pag.* 99. *l.* 1. Ἐγχέλεις) οἱ ἐγχ. R. *l.* 3. Ἰξώδης) Ita A. P. L. (in quibus Exc. additur ἐξώλη τε) *I. B.* 1. *V.* 2. *S. A.* marg. *A.* 1 *W.* ubi, ſicut in *F.* & *P.* ἐξώδης. *l.* 4. Ἐκπεφυκότα) ἐμπεφ. R. *l.* 12. Ἀνέρχομαι) ἀεὶ ἀνέρχ. R. quod mihi placet. *Pag.* 100. *l.* 6. *col.* 2. Ὑπερβολὴν) ὑπέρβολον *V.* prave. *ibid.* *l.* 7. Ὑπ᾽ αὐτοῦ) ἀπ᾽ αὐτοῦ. *V.* *l.* 33. *col.* 1. Δημήγορος) δημηγορ *V.* id eſt, δημηγορῶν. *Pag.* 102. *l.* 3. Ἄρα) ἄνδρα. *F.* nulla diſtinctione poſt ἀπέδειξα poſita. Adſcriptum in hac ed. ex P. ἄρα. *Pag.* 103. *l.* 4. Προσίωμεν) δὲ καὶ προσίωμεν R. *l.* 12. Ἐπακούσας) ὑπακούσας marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 105. *l.* 9. Καταφθείρας) διαφθείρας *I.* marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 107. *l.* 1. Μακρὰ) Ita ſola *F.* ceterae μακράν. Notatum quoque in marg. *A.* 1 *W.* *l.* 3. Ἑρμῆν) Excepta *P.* omnes Ἑρμῆ. *Pag.* 108. *l.* 2. Ἐξωσθεὶς) ἐξωθεὶς *F.* *l.* 5. Μηκέθ᾽) Sic R. L. *I.* Marg. *A.* 1 *W.* reliquae μήθ᾽. *Pag.* 109. *l.* 10. Ὑμῖν) ἡμῖν ἀποστ. *I.* ὑμῖν ἀποστ. P. L. marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 111. *l.* 7. Τῶν ἐθῶν) τῶν ἠθῶν R. ἐθνῶν *I.* marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 112. *l.* 8. Εὐωχείσθω) Priores edd. εὐωχείτω. *Pag.* 114. *l.* 7. Εὐμορφότατε) εὐμορφώτατε. Ita priores edd. monuit I. Ienſius. *Pag.* 115. *l.* 4. Προκεκλήσῃ με) *F.* προκεκλήσομαι. notatum etiam in marg. *A.* 1 *W.* *l.* 15. Ἐπομοσάμενος) ἐπωμοσ. edd. *Pag.* 116. *l.* 1. Πρώην) πρότερον l. marg. *A.* 1 *W.* *l.* 6. Οὗτος) οὕτως marg. *A.* 1 *W.* idque Fabrum probaſſe, verſio declarat. *l.* 11. Πιστευτέα) *P.* πιστευτέον. *Pag.* 117. *l.* 4. Φιλοφρονήσομαι) φιλοφρονήσωμαι *B.* 2. *Pag.* 119. *l.* 5. Προεγράφην προυγράφην marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 120. *l.* 4. Poſterius αὐτοῦ deeſt in *F.* *Pag.* 121. *l.* 7. Διορύξας) ὀρύξας Schol. διωρύξας priores edd. διαρρήξας *I.* marg. *A.* 1 *W.* *l.* 10. Διορυχθήσεται) διωρυχ. edd. priores. *Pag.* 122. *l.* 1. Μικρὸν) μικρὸν

l. marg. *A.* 1 *W.* *l.* 8. Τις) Deeſt in *I.* *l.* 10. Σωφρονικὸς) Schol. *V.* & *F.* Σωφρονίσκος. *Pag.* 123. *l.* 7. Ὡς) κἂν marg. *A.* 1 *W.* *l.* 14. Γελοίως) γελοῖος priores edd. *Pag.* 124. *l.* 2. Τῶν πρωτείων) Ita *V.* 2. *B.* 2. *S.* ceterae pleraeque πρωτειων. *l.* 11. Σου) Ita recte *P. S. A.* Priores σοι. *Pag.* 125. *l.* 10. Ὄντα) ὄντι *I.* In marg. *A.* 1 *W.* οὔτι notatum erat pro μέντοι, quod accidiſſe credo deſcribentis culpa, qui variationem ed. *I.* nec fideliter expreſſit, & ad alienam voculam retulit. *l.* 12. Ἐπεμβὰς) ἐπίβὰς *I.* marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 126. *l.* 1. Ἀνῆς) ἀνεὶς *I.* marg. *A.* 1 *W.* Locus ſuſpectus. *l.* 2. Ἡμιτάλαντον) Priores edd. τάλαντον praeter *I.* cum qua conſentiunt R. Schol. & Th. Magiſt. Habet etiam margo *A.* 1 *W.* *l.* 8. Φιλοσοφοῦντα) φιλόσοφον *I.* marg. *A.* 1 *W.* *l.* 15. Μῶν) Τίμων R. vocem dividit T. Faber τί; μῶν π.

IN HALCYONEM.

Pag. 129. *l.* 16. Παρὰ) Sic *F.* ceterae omnes περί. *Pag.* 130. *l.* 3. Παντὸς) πάντων P. L. *I.* atque inde margo *A.* 1 *W.* *Pag.* 131. *l.* 4. Νεογιλὸς) νεογιλλὸς Schol. νεογνὸς C. *l.* 8. Τοι) τὸ margo *A.* 1 *W.* male. *l.* 11. Δὴ) ἤδη P. L. margo *A.* 1 *W.* *Pag.* 133. *l.* 10. Ἔχει) ἔχειν, niſi quod typorum vitio εἴχειν in *I.* edd. cunctae praeter *B.* 2. *Pag.* 134. *l.* 3. Τηλικοῦτον) τηλικαύτην καὶ τὴν δ. αὐτὸς *I.* margo *A.* 1 *W.* *Pag.* 135. *l.* 1. Ἀνύδρων) ἐνύδρων C. *I. A.* 1 *W.* rectum puto. *l.* 9. Ὀρνιθοθήρων) ὀρνιθοθήρων P. *l.* 12. Λέγων) λόγων in *I.* error eſt typorum. *l.* 15. Πρέπει γοῦν) In ſola *P.* πρ. γοῦν, ὦ Σώκρατες, καὶ τὰ ὑπὸ σοῦ ρ. δ. ἔχειν, &c. quod an emendantis Bourdelotii ſit, equidem ignoro.

IN PROMETHEUM.

Pag. 137. *l* 10. Ἐπαμύνειεν) Priores edd. ἐπαμύνειν. Suppletur in *I.* ἐπαμύνειν αὐτῷ δύνωνται· idem in marg. *A.* 1 *W.* ſed tranſverſa linea inductum. *Pag.* 138. *l.* 6. Ἀκροποδιτί που) ἄκρῳ ποδί που *I.* *l.* 14. Ἱκανὸς) Pleraeque edd. ἱκανῶς exceptis *V.* 2. *S. A.* Ἱκανὸς emendatum in marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 140. *l.* 6. Ἐμαυτὸν) ἐμαυτῷ P. marg. *A.* 1 *W.* quod alius iterum induxerat. ſic Noſter § 10. *Pag.* 141. *l.* 4. Ἔχον) Ita recte *I. A.* 1. *H.* 1. *V.* 2. *B.* 2. *S. A.* ἔχων *F. P.* ἔχειν & ἔχον-

τα C. *Pag.* 142. *l.* 5. Τὰ τ. οὐ παρ. μεμ.) Ex P. ita notatum invenio: καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ π. μεμέλεται) καὶ τῶν τοιούτων &c. ex L. μεμελέτηται αὐτῷ) μεμελῆκ τῶν τοιούτων *I.* τῶν τοιούτων οὐ π. μεμέληται αὐτῷ. *Pag.* 144. *l.* 5. Αὐτὸ τῆς ὀρ.) αὖ τὸ τ. ὀ. κ. ἡλίκον ἐστὶν. P. L. poſterius ἡλίκον ἐστὶν alios legere notatur in marg. *A.* 1 *W.* *l.* 15. Κομψείας) F. κομψὰς mendoſe. *l.* 16. Σιλλαίνειν) διασιλλαίνειν P. *I.* *ead.* Καταλειπόμενον) Priores edd. καταλοιπόμενον. *Pag.* 145. *l.* 3. Μνημονεύειν) μνημονεύσειν marg. *A.* 1 *W.* *l.* 9. Ὑφηρῆσθαι) In cunctis edd. ὑφηρεῖσθαι, quod Grammaticae leges reſpuunt. *l.* 14. Ἀγένειαν) In Exc. P. ſic legitur: καὶ ἀγένοιαν (haec ſcriptura *F.*) τῆς γνώμης) γρ. ἀγέλειαν. In L. ἀγέλειαν τῆς γν.) ἐντέλειαν. Haec male deſcripta credo: debuerat, ni fallor, dediſſe, ἐντέλειαν καὶ ἀγέλειαν τῆς γν. Ἐντέλειαν vitio vetuſti Codicis pro εὐτέλειαν, quod ipſum *I.* praebet loco τοῦ μικροψυχίαν· ἀγέλειαν pro ἀγένειαν. *Pag.* 146. *l.* 2. Τηλικαῦτα ὀργίζεται) Priores edd. τοιαῦτα ἐργάζεται. Quod reſtituimus, adſcriptum etiam in marg. *A.* 1 *W.* *l.* 7. Περιελιχμήσατο) Ita recte A. C. L. *I.* & *H. Stephan.* Th. T. II, p. 673. eſt autem a περιλιχμᾶσθαι. Reliquae edd. περιελικμ. *ead.* Ὀπτωμένων) Sic *I. V.* 2. *P.* In ceteris ὀπτομένων. *l.* 18. *col.* 1. Κόνδυλοι) Exc. *G.* κάνδυλοι. *Ibid. col.* 2. Δόμενος) Exc. *G.* δυόμενος, & antea κένδυλος. *Pag.* 147. *l.* 1. Ὁπότερον) Omnes excepta *I.* καθ' ὃ πρότερον. Confirmat P. vice τοῦ πρότερον in marg. *A.* 1 *W.* πότερον. *Pag.* 148. *l.* 13. Φύρας) φυράσας marg. *A.* 1 *W.* ſed poſtea deletum. *l.* 14. Συνεπιλαβέσθαι) Priores edd. excepta *B.* 1. συνεπιβαλέσθαι. Quod reddidi, habet etiam margo *A.* 1 *W.* *Pag.* 149. *l.* 14. Ἀκαλλῆ) Schol. invenerat in ſuo Codice ἀκαμῆ. *Pag.* 151. *l.* 13. Ἐπεὶ) ἔτι marg. *A.* 1 *W.* *l.* 14. Ἡμᾶς) ὑμᾶς marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 152. *l.* 3. Ἀτερπῆ) Priores edd. ἀτερπής. *l.* 5. Ὧν) ᾧ *I.* *Pag.* 153. *l.* 14. Ἐναυσαμένου τινὸς) ἐκκαυσαμένου C. male. *Pag.* 154. *l.* 1. Δοτῆρας ἐάων) Ita *F. P.* Ceterae, quod apud Homerum eſt, δωτῆρας ἑάων· formam vocum poëticam ſaepe noſter mutat, ſaepe retinet. Ἑάων ſcribendum ſit, an ἐάων, lis eſt ſub iudicibus Grammaticis. *l.* 13. Ὑμετέρᾳ) Ita *B.* 2. Priores edd. ἡμετέρᾳ. *Pag.* 156. *l.* 2. Καὶ) Ita *F. A.* 1. *I. V.* 2. *S. A.* Reliquae fere γάρ.

ANNOTATIONES

IN SOMNIUM.

Pag. 3. *l.* 1. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ. Δ.) Sic titulum auctori meritiſſimo fecimus, meliores editiones ſecuti. Mſſ. duo e regis Chriſtianiſſimi Bibliotheca, quos beneficio viri clariſſimi Nicolai Rigaltii videre contigit, nec titulum nec ordinem agnoſcunt. A poſtrema etiam editione Baſilienſi duae poſtremae voces aberant. Bourdelotius. Mixta cum ſint opera Luciani, in ſuas quaeque claſſes olim diſtributa fuiſſe omnia, credibile eſt; quae nullo nunc ordine, neque temporum, neque rerum habita ratione, uti a maioribus edita ſunt, a me quoque traduntur. Iſtarum claſſium praecipua, *Dialogi:* qui titulus ab iis, qui, poſt inventam artem typographicam, Lucianum primi ediderunt, omnibus praefixus manſit. De ordine opuſculorum in praefatione a me dicetur. Solanus.

ΛΟΥΚ. Σ. Δ.) Hunc titulum reperio in editis. Solan.

ead. l. 4. Περὶ τοῦ Ἐνυπνίου) Non dubium eſt, quin προσλαλιὰν iſtam voluerit Lucianus operibus ſuis praefigi. Nec tamen perſuaſum habeo, ſcribendi exordium eam illi fuiſſe. De ordine, quem in his Dialogis ſervandum putavimus, dictum eſt in Praefatione noſtra ad Lectorem. Bourd. Eſt λαλιὰ, vel προσλαλιὰ, ut patet in fine, ubi ait, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα. Marcilius. Scriptum eſt hoc Somnium a Luciano poſt primas in Graeciam, Italiam & Galliam peregrinationes, cum, in patriam redux, eloquentiae ſpecimen editurus, ſe ſuaſque fortunas oſtentare ſuis voluit; ne ſibi, foris tam claro, domi noceret generis nota humilitas; eademque opera tenuioris fortunae adoleſcentulos ad res magnas ſuo exemplo exſtimularet. Solan.

ead. l. 5. Εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτ.) Habet a Platone, in quo totus eſt, & a Xenophonte, cuius eſt aſſiduus imita-

tor, apud quos εἰς τοὺς διδασκάλους φοιτῶν. Sic in Hermotimo, ſive de Sectis: παρὰ τοὺς διδασκάλους φοιτῶντα. Sic de Merc. Cond. & paſſim alibi. Inde φοιτηταὶ, ἀντὶ τῶν μαθητῶν. *Heſych. Suid. Poll.* Diligens lector monendus eſt, Lucianum ſaepiſſime loquendi modos eoſdem, eaſdem paroemias, & citationes uſurpare: qui enim aliter fieri potuit in tam florida & variegata ſcriptura? Quod igitur ſemel monuerimus, illud ſequentibus ſufficiat. Ea ſatis conſtans ratio videbitur, cur paululum in his principiis immorandum. BOURD. Εἰς διδασκάλου ſolent illi ſcriptores uſurpare, non εἰς διδασκάλους· & ſic Noſt. Ἑρμ. § 82, & Ἑρ. § 44. SOLAN.

ead. l. 6. Τὴν ἡλ. πρόσηβος) Idem eſt prope finem huius ſcripti ἀντιπαις, ut Iungerm. annotavit ad Poliuc. II, 9, n. 51. Vocem, quia rarius occurrat, nudam nullaque auctoritate fultam deſtituunt Lexicographi: habet Xenoph. K. Π. I, p. 8, v. 29. Clearchus apud Athen. XII, p. 548 B. γυμνὴ παιδίσκη πρόσηβος. Dionyſ. Hal. A. R. II, p. 125, v. 41, πρόσηβος κοῦρος, & παῖδες πρόσηβοί τε καὶ τοῦ πομπεύειν ἔχοντες ἡλικίαν, VII, pag. 457, v. 47. quos *impuberes* in pompis ſolemnibus Latini dicunt. Aelian. V. H. III, 32, παῖς ὢν οὔπω πρόσηβος. Liban. T. II, p. 156 D. 263 C. de Iuliano: ἤδη δὲ πρόσηβος ἦν· Gloſſae: Πρόσηβος, *proximus pubertati:* formula loquendi ex Romano iure ſumta, quales ibi multae: L. 111 D. de Reg. Iur. & § 18 Inſtit. de Obl. quae ex del. retinuit ergo Latinas voces Theophilus: hinc integrandae, quod & eruditiſſ. Schultingium feciſſe video, Gloſſae verb. Iur. Πρώξιμος πουβερτάτι, ὁ ἐγγὺς ἐφηβότητος· ſic enim illi vocabulo veteribus ignoto τὴν τοῦ ἐφήβου ἡλικίαν, vel τὴν ἐφηβείαν vocant: *vicinum pubertati*, Servius etiam dixit ad Virgil. Ecl. VIII, 39. quae ex antiquo Iuriſconſulo videntur deſcripta. Πρὸς τὴν ἥβην προσάγειν apud Hippocratem eſt Aph. S. III. HEMST.

ibid. Ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο) Egregie congruunt illa Libanii T. I, pag. 804 A. Ἐπειδὴ γὰρ παῖς ἤδη ἦν, ἐν ᾧ τῆς ἡλικίας καιρὸν λαμβάνει τὰ παιδεύματα, συνεβουλευόμην τοῖς ἐπιτηδείοις, ἥν τινα αὐτῷ τέχνην δοτέον· qualia ſunt in eo permulta, ſi quis ad Lucianum diligentius conferre velit. Cum autem ludum literarium reliquerit noſter ἤδη πρόσηβος ὢν, annum egiſſe quartum & decimum manifeſtum eſt; quo ſcilicet expleto puberes fiebant, ut Stoicos ſecuti Proculeiani tradiderunt, obſervante Merillio Obſ. I,

22. id enim aetatis ſtudiis liberalibus vacabant pueri, ut intelligi poteſt ex L. 21, § 5 D. de Ann. Leg. & Fideic. Ceterum verti poterat initium huius libelli, quod me monuit etiam vir eruditionis elegantiſſimae Io. Matth. Geſnerus, paulo melius hunc in modum: *Tantum quod deſieram ludum literarium frequentare pubertati iam proximus, cum pater deliberabat cum amicis, quid me tandem doceret:* ubi *docere* ſumendum eſt ea poteſtate, qua reſpondet Graeco *διδάξασθαι* velut L. 12 D. de Leg. & Fideic. *ut eum heres artificium doceat, unde ſe tueri poſſit;* & mox: *ſtatuet, quod potiſſimum artificium heres docere cum ſumtibus ſuis debeat.* Neque aliter in principio vitae Terentii Donatus: *A quo, ob ingenium & formam, non inſtitutus modo liberaliter, ſed & mature manumiſſus eſt.* HEMST.

ead. l. 9. Τύχης δεῖσθαι λ.) Iac. Micyllus, interpres huius *λαλιᾶς*, auctoris mentem ſaepiſſime fruſtratur: *& egere quoquam fortunae ſplendore.* Sic de Merc. Cond. BOURD. Ariſtot. Pol. IV, c. 11, *πρὸς παιδείαν, ἢ φύσεως δεῖται καὶ χορηγίας τυχηρᾶς·* neque ineleganter Artemid. IV, 69, *ἐφόδιον παιδείας ὁ πλοῦτος. Λαμπρὰν τύχην* non aliter hic intellige, quam *λαμπρὰν οὐσίαν* apud Alciphronem I, 38, p. 182, *opes ſplendidas & lautas.* Idem I, 8, p. 30, *τὰ ἡμέτερα, ὡς οἶσθα, παντελῶς ἐστιν ἄπορα, καὶ βίος κομιδῇ στενός.* ubi Berglerus Lucianeum illud, quod ſequitur, annotare non neglexit. HEMST

in Schol. col. 1. *l.* 3. Λούκιος) In *Aſino* fruſtra Lucianum quaeras: quae enim illic de patria parentibuſque Scriptoris traduntur, non Luciano, ſed Lucio Patrenſi conveniunt. SOLAN.

ibid. col. 2. *l.* 5. Γλύφων) Reſpicit iſta cap. 3, *εἰ φαινοίμην γλύφων.* HEMST.

ibid. l. 8. Εἰς διδάσκαλον) Leg. *διδασκάλου.* SOLAN. Hoc quidem ad Atticam normam elegantius: ſed & alterum *εἰς διδάσκαλον* vel *εἰς διδασκάλους φοιτᾷν*, praeſertim recentiores, uſurparunt, Iulian. Miſop. p. 351 A. Diogen. L. VI, 69 Baſil. Hom. *πρὸς τοὺς Νεους·* (quamquam H. Stephano Ep. ad Redinger. Commentario de L. A. Idiom. praemiſſa, per ignorationem Atticae dialecti genitivus *διδασκάλου* in accuſativum depravatus fuiſſe videatur apud Baſilium) Thom. M. in *Φοιτᾷν·* quamobrem vulgatae lectioni ſua conſtat auctoritas: vid. Bergler. ad Alciphr. pag. 20, 21. Hoeſchel. ad Chryſoſt. *περὶ Ἱερ.* pag. 500. nec tamen H.

Valeſium culpo, qui, cum apud Euagr. H. E. IV, c. 29, legeretur *εἰς χαμαιδιδασκάλους φοιτῶντα*, reſtituit e Mſ. *εἰς χαμαιδιδασκάλου*. HEMST.

Pag. 4. *l.* 1. Τὰ *δὲ ἡμ.*) *Facultates autem noſtras*. BROD.

ibid. Ταχεῖάν *τινα τὴν ἐπ.*) Secundam voculam omiſit ed. *Fl.* ſola: ceterae cum Codd. Mſſ. tenent, quibus haud invitus accedo. Solemnis Atticorum in *τὶς* pleonaſmi H. Stephanus exempla dedit plena manu App. de D. A. p. 80. Noſt. in Nigr. § 33. HEMST.

ead. l. 2. Τέχνην *τῶν βαναύσων*) Generaliter pro qualibet mechanica: *ἁπλῶς* tamen *βαναυσία*, *πᾶσα τέχνη*, ut vult Heſych. Suid. vox eſt Peloponneſiaca. In Peloponneſo *βαῦνος κάμινον ἢ ἑστίαν δηλοῖ·* Interpr. Ariſtoph. Poll. BOURD. *Βάναυσος πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος· εἴρηται δὲ παρὰ τὸ τοὺς βαύνους αὔειν, τουτέστι τὰς καμίνους καίειν· καταβέβηκε δὲ ἡ λέξις εἰς πάντα χειροτέχνην*. VORST. Ex Etymologo ſumta in v. *Βάναυσος*. HEMST.

ead. l. 4. Μηκέτι *οἰκόσιτος*) In Mſſ. & aliis editionibus quoties occurrunt duae vocales in duabus dictionibus, prior ſemper eliditur, quod ſemel monitum volui. BOURD.

ead. l. 5. *Οὐκ εἰς μακρ.*) Brevi, non multum poſt tempus. BROD.

ead. l. 6. Τὸ *γιγν.*) Τὸν *γιγνόμενον μισθόν*. BROD. Artis proventum. Budaeus vertit *iuſtam mercedem*. BOURD. i. e. *μισθόν*. *Vorſt.* Vid. Μισθ. cap. 23, & Τοξ. cap. 18. SOLAN. *Quod mercedis ex opera locata naſcitur:* quam Latinam locutionem Graecae formulae comparatione I. Fr. Gronovius illuſtrat de P. V. p. 252. Budaeus C. L. G. p. 84 interpretatur, *iuſtam mercedem*. Illa vis aliis in locis apta, hic neutiquam: res eſt manifeſta e Luciani Tox. ubi Agathocles, ut amicum Diniam tueretur, in inſula Gyaro purpurariis operam addicebat, *καὶ τὸ γιγνόμενον ἐκ τούτου ἀποφέρων ἔτρεφε τὸν Δεινίαν*. HEMST.

ead. l. 9. Καὶ *πρόχ. ἔχ. τ. χορ.*) *Quae paratam opem ferret: quae promtas praeberet ſuppetias.* Ea repetit paſſim. BOURDELOTIUS.

ead. l. 12. Ἑρμογ. &c. *καὶ λιθ.*) Ἑρμογλύφος, ἑρμογλυφεὺς, qui ſtatuas ſive hermas fabricat ex quavis, ut ego putem, materia: *λιθοξόος, λιθογλύπτης, λιθογλύφος*, qui e lapidibus id praeſtat. Th. Magiſter in Dict. Att. Ecl. improbat vocem *λιθοξόος*, ut minus Atticam. Ait, *ἑρμογλύφος καὶ ἑρμογλυφεὺς, οὐ λιθοξόος* &c. Pari ratione, qua hic

agit Th. Magiſter, poſſet quis improbare ἑρμογλύφος & ἑρμογλυφεὺς, ut voces minus Atticas, ac probare τὸ λιθοξόος. Quid enim? an non continuo poſt priora Luciani ab Thoma noſtro producta verba ſequitur λιθοξόος; cur hoc magis quam illa improbari mereatur? quin aliquoties τὸ λιθοξόος in hoc brevi dialogo habet Noſter: iterum § 7, ὅ, τε γὰρ πατρός σου λιθοξόος ἦν, & § 9, ἀγαθὰ ποιῇ λιθοξόος γενόμενος. IENSIUS.

ead. l. 13. Ἐν τοῖς μ. εὐδοκίμοις) Non dubito, quin legendum ſit εὐδόκιμος. Sic enim loqui amant Graeci: voces ἐν τοῖς μάλιστα, quae nihil aliud deſignant, quam *cumprimis*, *maxime*, ponunt inter duos ſimiles caſus, quorum alter eſt nominis ſubſtantivi, alter adiectivi. Aelian. V. H. I, 31, Νόμος ἐν τοῖς μάλιστα φυλαττόμενος· *lex*, *quae maxime ſervatur.* Idem XIV, 40, Ἀλέξανδρος ὁ Φεραίων τύραννος ἐν τοῖς μάλιστα ἔδοξεν ὠμότατος εἶναι, *Alexander Pheraeorum tyrannus quammaxime truculentus fuit.* Lucian. noſter in Gallo: Ἐν τοῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἄξιος. Plutarch. in Coriolano p. 223: Ἄττιος μὲν οὖν Κλαύδιος αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημος εἶναι. Idem in eodem p. 232: Ἦν γὰρ ἐν τοῖς μάλιστα δεινὸς εἰπεῖν. Et in Iſide & Oſir. p. 364: Ἔτι τὴν Αἴγυπτον ἐν τοῖς μάλιστα μελάγγειον οὖσαν. Dionyſ. Halic. lib. I, p. 49: τὸ τῶν Τρώων ἔθνος Ἑλληνικὸν ἐν τοῖς μάλιστα ἦν. Idem pro eo dicit ἐν τοῖς πάνυ. lib. I, p. 15: Τοῦτο τὸ ἔθνος ἦν ἐν τοῖς πάνυ μέγα τε καὶ ἀρχαῖον. Herodot. dixit eodem ſenſu, ὅμοια τὰ μάλιστα, ut alibi oſtendimus. *L. Bos. Obſ. Crit. c. V, p. 18.* Contra Codices ſcriptos & edd. omnes veriſſimam emendationem probo L. Bos, ἐν τοῖς μ. εὐδόκιμος. Origo vitii a librariorum inſcitia, qui poſt ἐν τοῖς illud εὐδόκιμος alio caſu poſitum pati non potuerunt, praeſertim quod crederent, cum hoc ipſo vocabulo coniungi debere μάλιστα. Graeci ſolent, inprimis Attici, ἐν τοῖς μάλα, μάλιστα, πάνυ, σφόδρα εὐδόκιμος, ἄριστος, ἀρχαῖος· ubi perſpicuum eſt intelligi, ἐν τοῖς μάλα vel μάλιστα εὐδοκίμοις οὖσιν εὐδόκιμος, ut bene docuit H. Stephanus App. de D. A. p. 181, 182. Thucyd. VIII, 90, ἀνὴρ ἐν τοῖς μάλιστα καὶ ἐκ πλείστου ἐναντίος τῷ δήμῳ. ubi nulla eſt cauſa, cur H. Stephanus miretur, quid venerit in mentem Enarratori Thucydidis, ut ἐν τοῖς μάλιστα exponeret, ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις· hoc enim voluit, qui revera loci Thucydidei ſenſus eſt, *vir inter vehementiſſimos, & a longo iam tempore infeſtus plebi:* quem-

admodum in Plutarchi Coriol. Appius Claudius αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημος εἶναι, id eſt, ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις, *praecipuus inter eos, qui vehementiſſime plebem oderant.* Egregius Platonis locus ſub initium Sympoſii, quique optime, quomodo locutio ſuppleri debeat, oſtendit: Ariſtodemus Σωκράτους ἐραστὴς ὢν ἐν τοῖς μάλιστα τῶν τότε· in Crit. p. 38 E. καὶ οὐχ ἥκιστα Ἀθηναίων σε, ἀλλ' ἐν τοῖς μάλιστα· intellige, ταύταις ταῖς αἰτίαις ἐνεχομένοις· mox: ὅτι ἐν τοῖς μάλιστα Ἀθηναίων ἐγὼ αὐτοῖς ὡμολογηκὼς τυγχάνω· ſimilia, ſi quis deſideret, reperiuntur apud Dionyſ. Hal. A. R. I, p. 53, v. 3, Muſon. apud Stob. p. 166, v. 16, Aelian. V. H. II, 38, XIV, 44, Dion. Caſſium, imitatorem veterum diligentiſſimum, XLIV, pag. 244 C. 249 A. Neque adiectivis tantum, ſed & verbis apponitur. Dionyſ. Hal. de Comp. Verb. pag. 51, v. 36, ὃν (Demoſthenem) ἐν τοῖς μάλιστα οἶμαι τὴν ποιητικὴν ἐκμεμάχθαι. Plutarch. Pyrrh. p. 391 B. καὶ διετέλει τὸν ἄνδρα τιμῶν ἐν τοῖς μάλιστα καὶ χρώμενος. Noſter in Pſeudol. § 14, τοῦτο ἐν τοῖς μάλιστα τοὔνομα διετέλεσεν. Haec qui perpenderit, facile mihi largietur, corruptum Eunapii locum in Chryſ. pag. 194 ſic eſſe corrigendum, δυσκίνητος δὲ ἦν περὶ τὰς διαλέξεις, ταῖς φιλονεικίαις ἐν τοῖς μάλιστα τοὺς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνων ἐκτραχύνεσθαι· a quorum mente Hadr. Iunius prorſus aberravit. Nec diſpar eſt ratio in ſimilibus aliis, quae iſtorum adverbiorum indolem imitantur. Plato Crit. p. 32 C. ἣν (ἀγγελίαν) ἐγὼ, ὡς ἐμοὶ δοκῶ, ἐν τοῖς βαρύτατα ἂν ἐνέγκαιμι· *quem nuntium equidem, ut mihi videor, inprimis*, vel, *ut qui maxime feram aegerrime*: credat aliquis explendum eſſe, ἐν τοῖς βαρύτατα φερομένοις· ſed idem, ſi contulerit priora, minime dubitabit, quin rectius intelligatur, ἐν τοῖς β. φέρουσι vel ἐνεγκοῦσι. Thucydid. VII, 71, ἐν τοῖς χαλεπώτατα δῆγον· in quo H. Stephanus itidem obhaeſit. Ionibus autem forma non multum diverſa placuit, εὐδόκιμος ὅμοια τοῖς μάλιστα, vel, τῷ μ. Herodot. VII, 116, ἀνὴρ δόκιμος ὅμοια τῷ μάλιστα· parique modo cap. 141. quibus in locis equidem, quae ratio L. Bos impulerit Obſ. Miſc. p. 57, ut contra fidem edd. legeret ὅμοια τὰ μάλιστα, nequaquam intelligo; repugnat enim iſta ſcriptura non minus Graecae linguae ingenio, quam ipſi Herodoto III, c. 8, σέβονται δὲ Ἀράβιοι πίστις ἀνθρώπων ὅμοια τοῖσι μάλιστα. c. 57, θησαυρὸς ἐν Δελφοῖσι ἀνακέεται ὅμοια τοῖσι πλουσιωτάτοισι. ubi intelligendum eſt, πλούσιος ὁμ. &c. Ad hoc exem-

plum Thucydides quam proxime, veteris Ἀτθίδος, quae cum Ionica dialecto fere tota congruebat. unica norma I, 25, Corcyraei χρημάτων δυνάμει ὄντες κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὅμοια τοῖς Ἑλλήνων πλουσιωτάτοις. H. Stephanus hic parum extricat, nullaque parte lectorem adiutum dimittit: atqui in talibus ὅμοια ponatur, an ὁμοίως, nihil intereſt; Herodot. III, 68, Ὀτάνης ἦν Φαρνάσπεω μὲν παῖς, γενεῖ δὲ καὶ χρήμασι ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσέων· qui locus ad Thucydideam ſtructuram aptiſſime quadrat: neque aliter Pauſanias, qui ſtudioſe obſoletam quandam orationis compoſitionem ſectatur, II, p. 199, Arriphon Λυκίων τοῖς μάλιστα ὁμοίως δόκιμος· X, p. 825 de Herophila Sibylla, ταύτην ταῖς μάλιστα ὁμοίως οὖσαν ἀρχαίαν εὕρισκον· atque ita ſcribendum iudico, deleto ἐν VII, p. 591, ξόανον δὲ τοῖς μάλιστα ὁμοίως ἐστιν ἀρχαῖον· pro ἐν τοῖς μ. & X, pag. 836, forte ὅμοια pro ὁμοία, quemadmodum IV, pag. 364. Ὅμοιον ſimiliter apud Thucydidem exſtat VII, 29, τὸ γὰρ γένος τὸ τῶν Θρακῶν ὅμοιον τοῖς μάλιστα τοῦ βαρβαρικοῦ &c. φονικώτατόν ἐστι· at Scholiaſtes cum vetuſtis Codd. ὅμοια, quam lectionem praeferendam eſſe nullus dubito: vid. Dion. Caſſ. XLIX, pag. 404 D. Porro, ut operam hanc abſolvamus, pari virtute dicitur, εὐδόκιμος ἐν ὀλίγοις, quemadmodum ποταμὸς ἐν ὀλίγοισι μέγας apud Herodot. IV, c. 52; πομπὴν ὀνομαστὴν ἐν ὀλίγαις γενομένην, Heliodor. II, p. 127; πλούσιος ἐν ὀλίγοις apud Long. IV, pag. 123, & τὰ πολεμικὰ συνετὸς ἐν ὀλίγοις, quam Vaticani Codicis lectionem ſecutus eſt iure merito Hudſonus in Dionyſ. Hal. A. R. IV, p. 237, v. 19. eaedem membranae H. Stephani acumen approbant, hunc loquendi florem Dionyſio reſtituentis Sched. V, c. 27. Interpretem Aeliani de Anim. X, c. 50, haec formula feſellit, male a praecedentibus, ad quae pertinebat, divulſa: πατρὶς εὐδαιμονιζομένη καὶ ζηλωτὴ δοκοῦσα ἐν ὀλίγαις· illud ἐν ὀλίγαις ſequentibus adiunctum reddidit, *paucos poſt dies*, cum debuiſſet, *invidendis opibus inter paucas beata:* ſic enim & Latini loquuntur. Liv. XXIII, cap. 44, *pugna memorabilis inter paucas:* apud quem ſaepius occurrit. HEMST. Simillimum mendum apud Suidam in Μεσομήδης Κρὴς, λυρικὸς, γεγονὼς ἐπὶ τῶν Ἀδριανοῦ χρόνων, ἀπελεύθερος αὐτοῦ, ἢ ἐν τοῖς μάλιστα φίλοις. Lege: καὶ ἐν τοῖς μάλιστα φίλος. IDEM *in Addendis.*

ead. l. 15. Δίδασκε) Διδάσκου Thom. Mag. in Διδάσκομαι· atque ita margo ed. Ald. 1 Weſſelingii. Probavit hanc

lectionem Pricaeus ſic proferens ad Pauli Ep. II ad Timoth. II, 15. Utrumvis rectum. Idem.

Pag. 5. *l.* 1. *Δύναται γὰρ καὶ τοῦτο*) Meo iudicio melius erit mutari diſtinctionem: *δύναται γὰρ, καὶ τοῦτο φύσεώς γε* &c. Felices filii profectus ſibi amiciſque pater ſpondet, neque dubitat, quin in formando ad ſtatuariam Luciano opera minime ſit peritura. Formula quaedam legitima, *δύνασαι γὰρ, δύναται γάρ*. Callimach. H. in Apoll. v. 29, Τὸν χορὸν ὠ 'πόλλων &c. Τιμήσει· δύναται γὰρ, ἐπεὶ Διῒ δεξιὸς ἧσται. in Del. v. 226. Latinis haud minus uſitatum. Valer. Flacc. I, 13:

— *verſam proles tua pandet Idumen,*
(*Namque poteſt*) *Solymo & nigrantem pulvere fratrem.*

ibi plura notat N. Heinſius, & Adr. Behot. Apoph. III, c. 20. Hemst.

ead. l. 2. *Δεξιῶς*) Anglic. & Mſſ. *δεξιᾶς*, minus Attice. Bourd. In Codd. A. R. P. & L. *δεξιᾶς*· at Vat. 1 *δεξιῶς*. Vide ſupra hoc ipſo capite, & Τοξ. c. 44. Ἑτ. Δ. VII, *οὐ πάνυ μορφῆς εὐφυῶς ἔχοντες*· adde & Εἰκ. cap. 11. ubi in Impr. quidem legitur *μορφῆς εὖ ἡκούσας*· ego vero cum eo, qui in Cod. L. id adſcripſit, *ἐχούσας* malim: ſed vide, quae illic in eam rem a me aliiſque ultro citroque ſunt allata. Solan. Nihil eſt, quod in hac phraſi deſideres: ſimiliter enim dicitur, ac *φύσεως εὖ ἔχων*. Iulian. apud Cyrill. pag. 229 E. Zoſim. I, p. 12. verum conſpirantes in *δεξιᾶς* plerique Codd. vitii ſuſpicionem movent. Quid ſi a Luciano fuerit? *φύσεως τυχὼν δεξιᾶς*· quomodo Archytas apud Stob. p. 44, v. 24, *φύσεως εὐστόχω τε καὶ μναμονικᾶς καὶ φιλοπόνω τυχών*· neſcio quis apud Suidam in Πάριον· *φύσεώς τε δεξιᾶς τετυχηκώς*· vel, *φύσεως λαχὼν δεξιᾶς*, ut Democritus, teſte Dione Chryſoſt. p. 553 B. Ὅμηρος *φύσεως λαχὼν θεαζούσης*· & de hoc ipſo Dione Syneſius, ὁ δὲ λαχὼν *φύσεως θείας*· neutrum ſane tam longe ab *ἔχων* diſtat, quin, prima litera per vetuſtatem evaneſcente, facile potuerit in illam vocem abire. Commode quoque *φύσις δεξιά*· Malchus apud Suidam in Παμπρέπιος· Φύσει πρὸς ἅπαντα δεξιᾷ χρησάμενος· & *δεξιὸς τὴν φύσιν* in v. Γενέθλιος. Hemst.

ead. l. 3. Ὑπὸ τῶν δ.) Lege *ἀπό*. Brod. Angl. *ἀπό*. Bourd.

ead. l. 5. Ἀνέπλαττον) Ex hoc puerilis luſus oblectamento, ſi ſupra aetatem procedere videretur, indolis ma-

[illegible]ra promittentis omen capiebant. Locus eſt in Ariſtoph. Nub. v. 875 tam ſimilis, ut Lucianus imitatus fuiſſe videatur. Schol. ad v. 879, βούλεται δὲ αὐτὸν ὡς ἐκ παιδὸς ἀποδεῖξαι εὐφυᾶ, καὶ γλύφειν ἀστείως δυνάμενον. Vid. Gataker. ad M. Antonin. VII, § 23. HEMST.

ibid. Εἰκότως) *Ad veram imaginem*, πρὸς τὴν εἰκόνα. Non enim εἰκότως ibi vulgariam recipit interpretationem, cum nullus ſenſus elici poſſit. BOURD.

ead. l. 9. Ἐν βραχεῖ) Χρόνῳ addi non ſolet. BROD.

ead. l. 10. Ἐπιτήδειος — ἡμ.) *Dies apta*, quae opponitur *diei parum auſpicatae*, ἀποφράδι, de qua Lucian. in Pſeudol. CLER.

ead. l. 11. Παρεδεδόμην) Praefero παρεδιδόμην. HEMST.

Pag. 6. *l.* 3. Πλακὸς) Tabulam lapideam intelligit Soping. ad Heſych. in Πλάξ. Sic Moſis tabulae legis πλάκες λίθιναι. Locutionem καθικέσθαι πλακὸς, totumque locum illuſtrat A. Dounaeus ad Chryſoſt. p. 578. HEMST.

ibid. Τὸ κοινὸν) *Quod vulgo dicitur.* BROD.

ibid. Ἀρχ. δέ τοι ἥ.) Hemiſtichium eſt Heſiodi, citante Luciano in Hermot. Illud Horat. in Ep. lib. I ad Lollium ad hunc modum expreſſit: *Dimidium facti, qui bene coepit, habet.* COGNATUS. Heſiodeum illud repetit in Hermotimo & alibi. BOURD. Proverbium hoc Lucianus Heſiodo tribuit Ἑρμ. c. 3, cuius auctoritatem Scholiaſtes aliique non cunctanter ſunt ſecuti. Verum neque in Heſiodo hodierno legitur, neque omnino Heſiodeum eſſe, acute nuper coniecit Alb. Fabricius in notis ad pag. 85 vitae Procli. Putat enim confundi hoc adagium cum alio illo trito, πλέον ἥμισυ παντὸς, quod hodieque in Heſiodo legitur, & a Platone alicubi meminimus allatum. (ed. Baſ. 534.) Et ſane in alio illo Platonis, quem affert, loco, de Legg. VI ed. Lugd. pag. 614 D. ἀρχὴ γὰρ λέγεται μὲν ἥμισυ παντὸς ἐν ταῖς παροιμίαις ἔργου &c. ut & in vita Procli, proverbium quidem audit, ſed Heſiodeum eſſe minime dicitur. Suidas etiam ſine auctoris nomine habet. Galenus etiam de Semine l. I, p. m. 229, l. 10, τὸ ἥμισυ τοῦ παντὸς, ὡς ὁ κοινὸς λόγος· deinde ad Platonis locum ea de re alludit. Nam quod Scholiaſtes Ariſtotelem videtur adducere teſtem, nihili eſt, cum in Problem. I fruſtra iſta verba quaeras; Polit. autem V de Heſiodo auctore nihil habeat. ἡ δ' ἀρχὴ λέγεται ἥμισυ εἶναι παντός. Adde & Ἠθ. Νικ. I, p. m. 4, lib. 6, ubi, δοκεῖ οὖν πλεῖον ἢ τὸ ἥμισυ τοῦ παντὸς εἶναι ἡ

ἀρχή. De Heſiodo ne γρῦ quidem. Iamblichus diſertis verbis Pythagorae auctori tribuit N. 162, ἀπόφθεγμα Πυθαγόρου αὐτοῦ. Latine reddidit Horat. Ep. I, 2, 40: *Dimidium facti, qui coepit, habet.* Locus Platonis, de quo ſupra, exſtat de Legg. III, p. 590 G. ed. Lugd. Idem Plato Πολ. B. ed. Ald. p. 27 A. aliter effert: οὐκοῦν οἶσθα, ὅτι ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον. SOLAN. Heſiodo qui tribueret, antiquiorem Luciano neminem inveni: ſed infra Lucianum Hierocles etiam Hipp. II, p. 172, Ἡσίοδος μὲν ἥμισυ τοῦ παντός φησιν εἶναι τὴν ἀρχήν. Diogenian. C. II, n. 97, Ἀρχὴ ἥμισυ παντός· ἐπὶ τῶν εἴς τι προκοπτόντων· παρῆκται δὲ ἐκ τῆς Ἡσιόδου· vel ſcribendum ἐκ τῶν Ἡσ. vel haec, quod potius credo, mutilata ſunt; ſuſpicor autem hunc ad modum in integrum reſtitui poſſe: παρῆκται δὲ ἐκ τῆς Ἡσ. παροιμίας, πλέον ἥμισυ παντός· ut ſignificare voluerit, iſtam paroemiam ad Heſiodei dicti, quod itidem proverbii locum obtinuit, exemplar fuiſſe expreſſam: hoc ſuadet uſus verbi παράγεσθαι vel παρῆχθαι pro *deduci, derivari.* Nulla primi auctoris apud veteres mentio. Polyb. V, c. 32: Οἱ μὲν γὰρ ἀρχαῖοι τὴν ἀρχὴν ἥμισυ τοῦ παντὸς εἶναι φάσκοντες· ita nimirum ſolent laudare τοὺς ἀρχαίους, cum proverbia, vetuſtiſſimae ſapientiae reliquias, proferunt, neque pluribus in locis aliud eſt quidquam κατὰ τοὺς ἀρχαίους, ὡς οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι, quam, *ut vetus habet proverbium.* Demetr. περὶ Ἑρμ. § 122: καὶ τὴν παροιμίαν ἐποιήσαμεν, Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντὸς, ὡς ἐοικυῖαν τούτῳ τῷ σμικρῷ κακῷ· (nondum conſtitui, utrum malim. ἐποίσομεν an ἐποικειώσομεν· ἐποιήσαμεν certe vitioſum.) Saepius idem adagium non totidem verbis, ſed eleganter orationi intermixtum aliis etiam rebus aptatur. Dionyſ. Halic. de Ant. Orat. p. 129, v. 9, καίτοι μέρος γε τοῦ παντὸς ἥμισυ ἀρχὴ λέγεταί τε καὶ ἔστιν. Ariſtot. Probl. S. X, pag. 75, ἡ μὲν γὰρ ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον· ἥμισυ γάρ· τὸ δὲ σπέρμα ἀρχή. Ovidium huc reſpexiſſe A. A. I, 610, *Fac tantum incipias, ſponte diſertus eris*, obſervavit N. Heinſius. Marini locum in Vit. Procli c. 34 deſcripſit Suid. in Ἀρχή, ἡ μὲν φυσικὴ &c. Porro videndi ſunt praeter Eraſmum in *Principium dimidium totius*, Elias Vinetus ad Auſon. Ep. 81, & And. Schottus ad Prov. Suidae c. III, n. 64. HEMST.

ead. l. 6. Σκυτάλην) De hac voce, eiuſque varia acceptione, copioſe Grammatici. In Cod. Flor. & edit. Baſil. male σκυτάλλην. BOURD.

ead. l. 7. Κατήρξατο) Ut hic locus recte intelligatur, vocis *κατάρχομαι* ſenſus adſtruendus eſt, quem lexica non ſatis diſerte notarunt. De ritibus proprie uſurpatur, qui victimae mactationem antecedunt. vid. Schol. Eurip. ad v. 40 Iphig. in Taur. *Κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἄλλοισι μέλει. κατάρχομαι*, inquit Scholiaſtes, *οὐλοχύτας, τοῦτ' ἐστὶ προθύματά τινα, ὡς ἔθος ἀρχαίοις Ἕλλησιν, ἐξ οὐλῶν, ἤγουν κριθῶν ἁλσὶ μεμιγμένων, οἱονεί τινας ἀπαρχὰς ἐπιχέω τοῖς βωμοῖς.* Eo ſenſu uſurpat Noſter Τοξ. cap. 6. Hic idem valet, quod *τὰ προτέλεια* &c. Μισθ. c. 14. SOLAN.

ead. l. 8. Τὰ πρ. τῆς τ.) Poterat interponi *μοὶ εἶναι τὰ πρ.* vel *μοὶ εἶναι πρ.* ſed nihil opus videtur. Eleganter in hac voce transferenda Graeci luxuriant, praeſertim recentiores: nam veteres illi, caſtigatae ſobriaeque orationis legibus adſtricti, parcius. In Sophili fabula Phylarcho apud Athen. III, p. 100 A. paraſitus, dum prima menſae fercula imponuntur, bene ſibi fore ominatur, *τὰ προοίμια*, inquiens, *ὁρῶ.* & Alexis p. 107 B. Strab. I, p. 35 B. *φιλειδήμων γὰρ ὁ ἄνθρωπος· τὸ προοίμιον δὲ τούτου τὸ φιλόμυθον·* quod propius ad Noſtrum accedit, *ὁ ἐν προοιμίοις τῆς τέχνης*, apud Liban. Or. XXVIII, p. 619 A. paria reperies & verecunde tranſlata in Maxim. Tyr. D. IX, p. 94, Ariſtid. T. III, p. 305, 309, Philoſtr. de V. S. II, pag. 579; ne plura, quod facile foret, congeram. Iuven. imitatur III, 288: — *miſerae cognoſce prooemia rixae.* Declamatorem illum vix fero, qui Palaephati caput 47 de Hyacintho in florem verſo concinnavit: *λέγουσι δ' ὅτι καὶ τῆς προσηγορίας ἐν φύλλοις ἐπιγέγραπται τὸ προοίμιον.* Nec ſane me multum capit audax Baſilii Seleuc. figura in Vit. Thecl. p. 8, *Ἰκόνιον πόλις τῆς Πισιδῶν καὶ Φρυγῶν χώρας ἐν προοιμίῳ κειμένη·* Conſtantin. Porph. de Them. I, pag. 34, *τὰ δὲ ἄνω καὶ μεσόγαια τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας εἰσὶ προοίμια·* quod genus ſimilia neſcio equidem, an veteres illi eloquentiae naturali cultu nitentis auctores licere ſibi voluerint. Praeterea Lucianus, ut arbitror, ſolemnem huius vocis in ſacris uſum ſpectavit; eoque magis, quod praecedat indidem petitum *κατήρξατο·* nam *προοίμια* ſunt praeludia hymnorum, qui victimis in aram impoſitis decantabantur. Pari modo Iulian. Or. II, p. 56 D. *τὸν ἐκ τοιούτων προοιμίων καὶ προνομίων ἀρξάμενον.* quae utraque iunxit etiam Syneſ. Calv. Enc. p. 66 D. HEMST.

ead. l. 9. Συνεγ. ἀναλύζων) Emendo *ἀνολολύζων*. BROD.

Mſſ. & Angl. ἀνολύζων: de qua voce dico ad lib. 10 Heliod. Bourd. In P. L. & Coll. G. ἀναλύζων. Sed genuina eſt vulgata. Sic Ἑτ. διαλ. XI, ὀλολύζων ὥσπερ βρέτος. & Θ. Δ. XII. V. Eurip. Troad. 1000. Utitur tamen eo ſenſu verbo ſimplici λυζω. Περ. cap. 6. Solan. Utra lectio palmam mereatur, ἀνολολύζων, an ἀναλύζων, (pro quo Bourdelotium vitio ſcripſiſſe ἀνολύζων, paene credo) diiudicare promtum non eſt. Olim de fauſtis acclamationibus & ululatibus, quos mulieres ad ſacra vel furore divino percitae ingeminabant, ὀλολύζειν, ὀλολυγμὸν & ὀλολυγὴν proprie poſuerunt: Poll. I, 28. in Euripidae Medea v. 1173 ancilla anus, cum Glaucam Creontis filiam infelicis doni veneno contactam in ſolium incidere ſolutis membris vidiſſet, ἀνωλόλυξεν, quippe — δόξασά που Ἢ Πανὸς ὀργὰς, ἤ τινος θεῶν μολεῖν· ſed animadverſa ſaevientis mali labe, quae a furore divinitus immiſſo multum aberat, Εἶτ' ἀντίμολπον ἧκεν ὀλολυγῆς μέγαν Κώκυτον, *pro ſacro ululatu in flebiles eiulatus prorupit:* quod ideo monere viſum fuit, ne quis per errorem hunc locum in contrariam plane ſententiam, quod factum memini, capiendum exiſtimaret: ſimiliter Iph. in T. v. 1337. certe, niſi in rebus laetis, ὀλολύζειν apud veteres vix reperias uſurpatum: vide Euripid. El. v. 691. idque praeter Caſaubon. ad Theophr. Char. c. XXI, & Equit. Ariſtoph. v. 613, docuit Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Del. v. 258, H. in Pall. L. v. 139. attamen ad fletus & lamentationem traducta ſunt a poſterioribus haec vocabula, eorumque poteſtas tam prope ad λύζειν acceſſit, ut ſaepius ad id verbum explicandum adhibuerint Grammatici: vid. Heſych. in Λυγμὸς, Suid. in Ἀναλύζουσα, Λυγκαίνουσα, Λυγμός. Schol. Ariſtoph. ad Acharn. v. 690: Λύζει) ἐὰν διὰ (vel μετὰ, ut Suid. habet) τοῦ ζ ὀλολύζει· ἐὰν δὲ χωρὶς τοῦ ζ ἀλύει, τουτέστιν, ἀδημονεῖ. Λύζει, ποιὰν φωνὴν τραχεῖαν ἀφίησιν, ἢ λυγμῷ συνέχεται. ubi probe ſeparandae ſunt annotationes binae, prima vetuſtioris Scholiaſtae diverſam in Ariſtophane lectionem conſignantis, Εἶτα λύζει & Εἶτ' ἀλύει, (nam ut λύει vice τοῦ ἀλύει unquam fuerit poſitum pro ἀδημονεῖ, quamquam in Heſychio ſic quoque legatur, non inducor, ut credam) recentioris altera, vulgatam, &, meo quidem iudicio, deteriorem ſcripturam exponentis; quod minus intellectum tenebras obiecit H. Stephano Ind. Theſ. in Λύζω, & Foeſio Oecon. Hipp. in Λύζειν. Hinc patet, quam facili errore potuerit altera vox in alterius lo-

cum immigrare. Neque tamen diſſiteor, praeferendum mihi videri ἀναλύζων propter illud συνεχὲς, *crebros ſingultus ducens*, vel, ut cum Val. Flacco dicam III, 338, *crebris quatiens ſingultibus ora*. Vid. Petron. c. 91, p. 440. Philo περὶ Πρ. πρὸς Γ, p. 1019 B. ὁ δὲ μόλις μὲν, ἀναλύζων δὲ ὅμως κεκομμένῳ τῷ πνεύματι φησιν· antea mentionem fecerat δακρύων ἀθρόας φορᾶς. Similiter ταῦτα λέγων ὁ Ἰώσηπος (de B. I. VI, c. 2, § 2.) μετ᾽ ὀδυρμοῦ καὶ δακρύων λυγμῷ τὴν φωνὴν ἀνεκόπτη, vel potius (cur enim reſpuamus auctoritatem Mſſt.?) ἐνεκόπη. Stat. Theb. VII, 360: *Dicentis maduere genae — vociſque repens ſingultus apertum Intercepit iter.* nec minus eleganter Pedo Albin. ad Liv. v. 120:

Tandem, ubi per lacrimas licuit, ſic flebilis orſa eſt,
Singultu medios impediente ſonos.

cuius generis innumera congregare nihil attinet. Lucianus etiam in Peregr. ἐδάκουε μάλα γελοίως, & mox, ἀπῆγον αὐτὸν λύζοντα μεταξύ. Heſych. Ἀναλύζων, ἀνανύττων· *niſi potius ſcripſit* ἀναλύττων, inquit H. Stephan. in Theſ. Ind. hoc ſi verum, nam nonnihil addubito, in Λυγμὸς itidem pro ἀνανυγμὸς reſtituendum erit ἀναλυγμός· at non vereor affirmare, verbum illud Heſychio reddi debere in Ἀσταλύζειν, ἀναβλύζειν, κλαίειν· & Ἀστυλάζει, λυπεῖ μετὰ κλαυθμοῦ. utrobique ſcribe, ἀναλύζειν, λύζει· neutrum pervidere potuit Barneſius ad Anacr. Od. 56, p. 196. Gloſſae quidem Cyrilli: Ἀποβλύζω, λύζω, *ſingulto*: ſed hic quomodo defendi poſſit & declarari ex formula poëtarum, *ſingultare animas, ſanguinem*, facile video; in Heſychio, non item. Pari virtute dici ἀναφέρειν, oſtendit Galenus in Gl. Hipp. δηλοῖ ποτὲ καὶ τὸ ὑπολύζειν ἀναπνέοντα, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ νούσων τῷ μικροτέρῳ· καὶ ἀναφέρειν ὥσπερ παιδία τὰ πεπαυμένα, κλαίοντά τε καὶ εἰς τὰς ῥίνας ἀνέλκοντα τὸ πνεῦμα. haec commode faciunt ad ſingultus Luciani verberati: quod clarius patebit, ſi reſcribas πεπαιμένα vel πεπαισμένα. tantillum vitium cum Foeſius in Ἀναφέρειν non animadvertiſſet, prava verſione incruſtavit: idem apud Heſychium eruditos fefellit in Κεστητά. Egregie Propertius illud ἀναπνεῖν ὑπολύζοντα expreſſit: *Surget & invitis ſpiritus in lacrimis*, I Eleg. XVI, 32. Λυγδὴν κλαίειν eſt apud Sophoclem Oedip. Colon. v. 1618. HEMST.

ibid. Δακρύων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπόπλεως) Τοὺς ὀφθαλμοὺς aberant ab uno Mſ. BOURD.

ead. l. 11. Πολλήν τινα ὠμ.) Vix eſt, ut non putemus

excidiſſe, καὶ κατ. πολλήν τινα τοῦ θείου τὴν ὠμ. hoc, niſi fallor, poſtulant ἔδρασε & αὐτόν. Mox illud ἐννοῶν, ſuccedens poſt κατέδαρθον ἔτι ἔνδακρυς, mihi non probatur: ἔννοια potius vigilanti convenit. Long. II, p. 39, ἀγρυπνία ἔχουσα καὶ ἔννοιαν τῶν γεγενημένων, καὶ κατάμεμψιν (aſſentior Rhodomanno & Iungermanno ſic emendantibus: Mollius aberrat) τῶν παραλελειμμένων. melius quadraret ἐνυπνιάζων vel ὀνειροπολῶν, quemadmodum in Liban. Decl. XXXVII, pag. 807 B. περὶ μὲν πρῶτον ὕπνον κατέδαρθον· ἔπειτα ὀνειροπολήσας τὴν δωρεὰν, ἀνηγέρθην· ſed haec a vulgata lectione nimis recedunt. Hemst.

ead. l. 14. Ἀγανακτησαμένης) Reſtitue ἀνακτησαμένης. Brod. Thomas Mag. in Ἠγανακτησάμην. Neminem fore credo, cui Brodaei coniectura blandiatur. Hemst.

Pag. 7. *l.* 3. Φιληκόων) Φιλήκοος non debet verti *auſcultandi cupidus*, ſed *literatus* vel *ſtudioſus literarum*, qui ſic dicitur, quod ſit aſſuetus audire docentem, & libenter eruditis ſermonibus aurem praebeat. Hinc φιληκοΐα, *diſcendi ſtudium*. Cler.

ead. l. 4. Θεῖός μοι &c.) Agamemnonis verba, Iliad. B, v. 56. Bourd. Tritus uſu veterum verſiculus: ab eo orationem Ἀσκληπιάδας exorſus eſt Ariſtid. T. I, p. 73. εὐφήμως dicebant θεῖον ὄνειρον. Ariſtoph. Ran. v. 1379: Ὡς ἂν θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω. Hemst.

ead. l. 5. Ἐναργὴς) Indicium hoc eſt ſomnii divinitus miſſi: nam cetera ſomnia minus vivida eſſe credebantur. Cler.

ead. l. 8. Ἔναυλος) Hac dictione paſſim utitur. ἔναυλος ὁ ἐντὸς τῆς αὐλῆς. ὅθεν ὁ λόγος ἔναυλος ὁ ἐντὸς ὢν τῆς ἀκοῆς· atque hanc vocem ſic capit, dum ait σχήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, &c. Bourd. In Galei Coll. adſcriptum, *inſonans:* quomodo Boëth. C. Ph. II, Pr. 3: *Itaque cum haec auribus inſonare deſierint.* Quam Bourdelotius, eandem notavit vocis interpretationem Vorſtius: ſumta ſunt ex Euſtath. ad Iliad. Φ, p. 1236, v. 52, quem Phavorinus deſcripſit. Hemst.

ead. l. 9. Δύο γυναῖκες) Hoc Luciani ſomnium, ſeu viſio, convenit cum Prodici Cei Sophiſtae figmento, quo induxit Voluptatem & Virtutem in ſolitudine Herculi adhuc puero apparuiſſe, ut, utram vellet, ſibi comitem vitae aſſumeret. Huius Prodici σύγγραμμα περὶ Ἡρακλέους Xenophon lib. Ἀπομν. II citat. Meminit eiuſdem Quintil. IX, 2, Cicero de Off. I, & ad L. Luceium Epp. lib. V. Nec

diſſimilis eſt Chriſti doctrina de arcta & lata porta Matth. VII, & Pythagorae de litera bicorni, de qua praeter Virgilii carmen videndus eſt Lactant. lib. VI, c. 3, 4. Heſiodium bivium exponit etiam Plato in Protag. & de LL. IV; nos in libro noſtrarum Mythologiarum ſecundo Herculem Prodicium. Silius porro Italicus XV, Xenophontis figmentum ab Hercule ad Scipionem tranſtulit. COGN. Totius narrationis ſive τοῦ ἐνυπνίου exordium ſumtum e Prodici Philoſophi Hercule. Suid. in Prod. aliique multi. Verum figmentum illud non Prodico, ſed Xenophonti, quidam adſcripſerunt, ut Cic. epiſt. 12 lib. 5 ad Fam. Scholiaſt. Homeri ad 14 Odyſſ. Lucianus hac προσλαλιᾷ § 17. Male hoc illi. Prodicus enim huius auctor primus, ut patet apud ipſum Xenophontem. poſt primum auctorem alii illud ipſum tetigere, ut Max. Tyr. ſerm. 4, Themiſt. Euphrad. Orat. 3, D. Baſil. Orat. ad Nepot. BOURD. Imitatio Herculis Prodici. de quo vide Xenoph. ἀπ. β', p. 429 ed. St. Cic. Off. I, 32, Ovid. III Amor. 1, Sil. Ital. XV, Baſil. De leg. Gr. lib. (Grot. ed. 91.) SOLAN. Quin ex Hercule Prodici delitigantium inter ſe Ἑρμογλυφικῆς & Παιδείας hanc imaginem Lucianus conceperit, dubitat nemo, paſſimque eruditi viri notarunt, Dauſqu. & Drakenborg. ad Sil. Ital. XV, 20, I. Barneſ. V Euripid. § 12, ad Homer. Od. N. 288, I. A. Fabric. B. G. II, c. 23 & 41. Quid ſibi velit Bourdelotius, cum Lucianum inter eos ponit, qui fabulam Herculis non Prodico, ſed Xenophonti tribuerint, nullus capio. HEMST.

ead. l. 10. Βιαίως καὶ καρτερῶς) Sic iungi ſolita in Xenophonte & Platone. BOURD.

ead. l. 13. Ὅλον εἷχέ με) Sic in Epiſt. amator. Philoſt. IDEM.

ead. l. 16. Τῶν ἀλλοτρίων) Ἀγαθῶν. BROD.

Pag. 8. *l.* 2. Τὼ χεῖρε) Sic in omnibus & Mſſ. & edit. ſic paſſim, ut infra, τὼ χεῖρε, τὼ τέχνα, & ſimilia in Platone. BOURD.

ibid. Τύλων ἀναπ.) Ut ſolent, quibus a ruſtico aliove gravi opere, fabriliumque inſtrumentorum tractatione manus occalluerunt: huic hominum generi vitam ingloriam, qui Muſis operantur, adſcribunt. Divites ac potentes in Hieronis perſona Theocritus hortatur Ecl. XVI, 32, ut in poëtas faciles ſint & largi, ne ἀκλεεῖς ad Acherontem plorent, Ὡσεί τις μακέλᾳ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας. Dion Chryſo-

ſtomus p. 410 B. *ἐν ταῖς χερσὶ τύλους ἔχοντα.* Hemsterh.

ead. l. 5. Κόσμιος τὴν ἀναβολὴν) Ut poſt paſſim, *κοσμιώτερος τὴν ἀναβολήν.* Bourd.

ead. l. 11. Τὼ ϑ. ἀμφοτέρω, καὶ μ.) Tollo diſtinctionem omnium edd. *καὶ τὼ ϑείω ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον.* quod fieri iubet verbi numerus dualis: *εὐδοκιμεῖν* ad avunculum utrumque pertinet, non item ad avum maternum, qui ſtatuarius quidem, ſed artis laude inferior. Illud *καὶ μάλα*, quaſi novam periodum ordiri deberet, turbavit librarios. Thucyd. VIII, 1, *καὶ ὡς ἔδοξεν αὐτοῖς καὶ ἐποίουν ταῦτα.* Hemst.

ead. l. 14. Θρέψῃ γεννικῶς) Male verterunt, *generoſe educaberis:* hoc voluit Lucianus, *aleris firmo cibo*, unde validos humeros laborique aptos nanciſcaris; nam delicatae dapes, quibus iſti nutriuntur, robur corporis enervant. Γεννικὸς & γενναῖος, illud rarius, hoc frequentiſſimum, pari ſunt propemodum poteſtate: primum ſaepe videas degeneraſſe in *γενικὸς*, quae tamen diſtingui debere & ratio linguae docet, & recte monuit H. Stephanus in Theſ. Heſych. Γεννικῶς, ἰσχυρῶς, γενναίως· prave Suidas Γενικῶς. Lucian. Pſeudom. § 55. Dionyſ. Halic. Vet. Scr. Cenſ. p. 124, v. 13, *γενικὰ καὶ μεγαλοφυῆ τῶν προσώπων ἤθη καὶ πάθη·* lege, *γεννικά·* fruſtra eſt Sylburg. *fortaſſe γενναῖα mālit aliquis pro γενικά·* reponendum enim & p. 175, v. 4, *γεννικώτερον·* idem remedium apud Suidam placet in Πρόκωπος, ubi Porto ſuſpicanti *γενναῖα* Kuſterus adſtipulatur: hoc tamen in loco Suidae ſi quis *μανικὸν* potius habuerit, haud equidem adverſabor; quemadmodum in Gregor. Nazianz. Stel. II, p. 98, *ὀφθαλμὸς μανικὸν βλέπων.* Non aliter apud Platonem ſcribendum eſt in Theaet. p. 107 E. Γεννικὸν λέγεις τὸν ἄνδρα· Phrynichum Ecl. p. 42, *γεννικώτατον μάρτυρα*, ubi Nunneſius, *nobiliſſimum teſtem*, quaſi unquam ea virtus eſſet in *γενικός*. Porro Atticorum eſt ϑρέψῃ pro *τραφήσῃ*. Plato de Rep. II, p. 600 E. VIII, p. 726 D. Libanius: *πόθεν ὁ ἀριστεὺς ϑρέψεται;* Hemst.

ead. l. 15. Τοὺς ὤμους ἕξεις καρτεροὺς) Ut in Deor. & Mortuor. dialog. & in Contempl. Bourd.

ead. l. 16. Ἄπει ἐπὶ τὴν ἀλλοδ.) De Sophiſtarum peregrinationibus vide Creſoll. A. G. X, 87. ſed, qui ibi laudatur, A. Gellius de Philoſophis erraticis loquitur. Solan. Attico more pro *ἀπελεύσῃ·* quod ne quis uſurpet, cui caſtigatioris ſtili ſit cura, ſedulo cavet Phrynich. p. 10. Th.

M 3

M. in *Ἄπειμι* & *Ἰών*. Plato Apol. p. 23 C. *οὐκ εὐθὺς ἀφήσω αὐτὸν, οὐδὲ ἄπειμι*. Utitur hoc Luciani loco Kuſterus ad Ariſtoph. Plut. v. 70. Vide H. Stephani, qui iampridem haec copioſius fuerat perſecutus, App. de D. A. p. 139. HEMST.

ead. l. 17. *Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις*) Longe alia lectio concipitur ex Mſſ. & Angl. Cod. *οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις*, (id eſt, qui partes *τῆς παιδείας* tuentur) *οὐκ ἐπὶ ἔργοις ἐπαινέσονταί σε, ἀλλ' ἐπὶ λόγοις*. Recepta lectio facilior, haec durior. *πάντες* abeſt a Mſſ. BOURD. Pater adſcripſit notam Bourdelotii, mentem ſuam de ea non aperiens. Sane vulgata iocum & ſalem Luciani, & bonum ſenſum non habet. Cui enim dicere licuit, *neque ob orationem laudabunt te omnes*, ut Benedictus vertit, aut, ut apertius Micyllus, ſed abundantius quam Graeca patiuntur, *neque etiam ob verba & orationem modo laudabunt te omnes?* ad quod ipſum vides tendere Bourdelotium. Quem illum omnes laudant? Sed nec iudicium Bourdelotii probum eſt, dum cenſet receptam lectionem faciliorem, eam, quae in Mſſ. eſt, duriorem: nam contrarium verum eſt. Quid enim facilius & gratius hac lectione, *οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονταί σε*, omiſſa voce *πάντες*, quam non habent ſcripti libri? Senſus eſt, *pauci vero quidam* (ſic per contemtum doctos & facundos viros vocat *οἱ δὲ*, ne nominare quidem dignata) *ob ſtudia laudabunt te*, niſi quod etiam Graeca vox *λόγοις* invidiam quandam & contemtum maiorem prae ſe fert, fabulas quoque & narratiunculas & nugas denotans. *Ἐπαινεῖσθαι ἐπί τινι* paſſim in Luciano obvium. GRONOV. Recte animadvertit I. Gronovius, non poſſe haec aliter Latine exprimi, quam; *neque propter verba laudabunt te omnes*. Sine dubio opponuntur *λόγοι ἔργοις*, *verba operibus*. Sed cum prior dicat Statuaria, Eloquentia etiamnum tacente, tota res exprimi debuit. Omnino ergo exiſtimarim, omiſſa fuiſſe verba haec, *ἀλλ' ἐπ' ἔργοις*. Cum librarius ſcripſiſſet ad vocem *λόγοις*, oculoſque a libro amoviſſet, repeteretque ſcriptionem, deceptus ſyllaba *γοις*, omiſſis tribus voculis, quaſi eas iam deſcripſiſſet, tranſiliit ad eam, quae proxime ſequebatur, vocem *ἔργοις*. Lege ergo, *οὐδὲ ἐπὶ λόγοις, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις ἐπαιν.* &c. *non propter verba*, ut ſolent oratores, qui rivalem meam ſequuntur, *ſed propter opera laudabunt te omnes*. Eo clare reſpicit Eloquentia hiſce verbis, quae oſtendunt Statuariam ea dixiſſe, quae expoſuimus: *Εἰ δὲ καὶ Φειδίας ἢ Πολύκλειτος γένοιο, καὶ θαυμαστὰ πολλὰ* ἘΞΕΡΓΑΣΑΙΟ, *τὴν μὲν τέχνην* ἍΠΑΝΤΕΣ

'ΕΠΑΙΝΕΣΟΝΤΑΙ &c. Scio laudari Mſſ. Codices, qui pro οὐδὲ habeant οἱ δὲ, & omittant etiam πάντες· ſed haec confutat orationis ſeries, & videntur eſſe παραδιορθώσεις Grammatici, lacunam hic eſſe non intelligentis. De eiuſmodi omiſſionibus egimus in Arte Critica P. III, ſect. I, c. 5. Cler. Ἐπὶ λόγοις [ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις] ἐπ.) Sic edi ex coniectura curavimus, cum in editis antea legeretur, οὐδ' ἐπὶ λόγοις ἐπ. σ. π. nullo aut perobſcuro ſenſu. Praeivit emendationi noſtrae ſcriptura Codicis Bourdelotii, cuius notam praemiſi: in Pol. tamen eſt οἱ δὲ. Ne quis autem hoc exemplo audaciae me inſimulet, quod mea pro Lucianeis obtrudam, ſciat in pauciſſimis iiſque fere deſperatis locis id factum, neque uſquam quidquam contra fidem Codicum ſeu impreſſorum ſeu manuſcriptorum ſcientem prudentemque, non monito lectore, mutatum. De ἐπὶ λόγοις vid. c. 7, ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμῶν. & Φιλοψ. c. 6, ἐπὶ τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι. Solan. Turbatum hic fuit in Codd. Mſſ. eam ob rem, ut puto, quod quae primum ad illuſtrandam ſententiam margini fuerant adpicta, poſtmodum ipſum Luciani contextum invaſerint. Summo opere contendunt eruditiſſ. viri, ut inſeratur, tanquam neceſſarium ad mentem Luciani, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις· vulgatam lectionem, quam princeps ed. Fl. fideliſſima ſane, nec minus Iunt. tuentur, ut moverem, impetrare a me non potui. Oratio eſt morata, quae, ſicut in dramaticis uſu venit, ipſo geſtu vultuque ad irridendum compoſito iuvari debet: *me ſi praetuleris*, inquit, *non peregrinabere procul patria & propinquis, neque ob orationes (quae adverſariae meae λῆροι ſunt καὶ φλήναφοι) cuncti te laudabunt.* In his quid iure deſiderari poſſit, equidem non video: iſta ἐπὶ λόγοις per ſe poſita, quiddam invidioſum habent, quod evaneſcit, ſimulatque aſſutum fuerit ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις. Ἐπαινεῖσθαι ἐπὶ λόγοις exſtat in Lexiph. c. 22. οἱ δὲ pro οὐδὲ notavit etiam ignota manus ad oram ed. A. W. patrocinatur huic lectioni I. Gronovius: ego nihil aliud dicam, niſi me non aſſentiri. Hemst.

Pag. 9. *l.* 1. Μὴ μυσαχθῇς) In Flor. Cod. μυσαχθεὶς, male. hanc vocem alibi interpretatus ſum. Bourd.

ead. l. 2. Τοῦ σώματος τὸ εὐτ.) Immo vero σχήματος, *veſtis ornatus*: nemini enim ſuum ipſius corpus vile eſt. Vertendum ergo, *ne abhorreas a vili ornatu*, aut, *a ſorde veſtium.* Cler. Subſcribo I. Clerico: quemadmodum iungitur hic τῆς ἐσθῆτος τὸ πιναρὸν, eodem modo paulo ante σχῆμα & ἀναβολὴ

tum c. 13, quod emendationi probandae ſolum ſufficit, χιτώνιον πιναρὸν καὶ σχῆμα δουλοπρεπές· quod quid aliud eſt, quam τοῦ σχήματος τὸ εὐτελές; contra σχῆμα εὐπρεπὲς viri literis expoliti, eodem §. vid. Tim. § 54. Σχῆμα vero corporis habitus: qui, ſi liberalis, ingenium bene natum prodit; ſi vilis & indecorus, turpe atque abiectum. Saepius hae voces commutantur: bene merebor de Heraclide Pontico, eumque obeſi corporis, quod ſimili vitio debet, mole liberabo. Diogen. L. V, 86, οὗτος ἐσθῆτί τε μαλακῇ ἐχρῆτο, καὶ ὑπέρογκος ἦν τὸ σῶμα. Interpr. *tumentique fuit corpore*: ut apud Aelian. V. H. XIII, 1, p. 787, τὸ ὑπέρογκον τοῦ σώματος commemoratur: at tu lege potius, τὸ σχῆμα, *ſpecie corporis erat magnifica, & quaſi ad pompam compoſita*: quocirca non Ποντικὸν, unde domo erat, ſed Πομπικὸν Attici dixerunt. Quod porro ſequitur apud Diogenem, opinionem noſtram firmat: πρᾶός τε ἦν τὸ βάδισμα καὶ σεμνός. iunguntur ſaepe σχῆμα & βάδισμα. Xenoph. Socr. Ap. p. 411, v. 21, Ariſtoph. Veſp. v. 1165, Diogen. L. VII, 22. HEMST.

ibid. Τὸ εὐτελὲς) *Vilitatem.* Hanc vocem ſaepe interpretati ſunt viri doctiſſimi. Cetera huius concionatricis habes in Piſcat. BOURD.

ead. l. 3. Φειδίας ἔδειξε τὸν Δία) Olympicum, ut patet poſtea, & apud Iul. Imper. in epiſt. BOURD. Vidi, qui daret, *fecit Iovem*, allato pari verborum ἀποδεικνῦναι & ἀποφαίνειν uſu: hoc procul a vi locutionis abeſt. Tu cape: *tantam ſimulacro dignitatem addidit, ut Iovem ipſum mortalibus oſtendiſſe videretur.* Δεικνῦναι pictorum eſt, fictorumve, qui expreſſiſſima ſimilitudine imagines animant. Noſter in Imag. § 7: τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς δειξάτω κατὰ τὴν Παγκάστην. Piſcat. § 38: ἔδειξε τοὺς ἄνδρας ἐναργῶς καθάπερ ἐπί τινος γραφῆς τὰ πάντα προσεοικότας· vide locum. Eadem mens Senecae Contr. V, 36, p. 387: *Non vidit Phidias Iovem* &c. *dignus tamen illa arte animus & concepit Deos & exhibuit*: ἔδειξε. Simillimum illud Plotini Enn. V libr. VIII, p. 542 E. ubi, qualis idea ſit intelligenda pulchri, multis diſputat. ἔπειτα (l. ἔπλασεν) ὁ Φειδίας τὸν Δία πρὸς οὐδὲν αἰσθητὸν ποιήσας, ἀλλὰ λαβὼν (addendum omnino videtur νῷ) οἷος ἂν γένοιτο, εἰ ἡμῖν ὁ Ζεὺς δι' ὀμμάτων ἐθέλοι φανῆναι. vide Damaſc. apud Suid. in Ἰάκωβος ἰατρός. Liv. XLV, c. 28: *Olympiae & alia quidem ſpectanda viſa, & Iovem velut praeſentem intuens motus animo eſt*: in his, quod gravem hiſtoricum decebat, magnificum eſt orationis pondus: quan-

to ieiunius, idque minime mirandum eſt, Valer. Max. III, 7 ext. § 4, *vultum Iovis propemodum ex ipſo coelo petitum eboris lineamentis amplexus.* Sed cogitate Quinctilian. I. O. XII, c. 10, p. 1087: *cuius pulchritudo adieciſſe aliquid etiam receptae religioni videtur; adeo maieſtas operis Deum aequavit.* Cuius laudis ampliſſimum ſane praeconium cumulaſſe videri poteſt Propert. III, 7, v. 15: *Phidiacus ſigno ſe Iuppiter ornat eburno*, modo lectio ſit proba; quod nunc quidem exquirere non lubet. Scurra noſter illam hominum opinionem de Phidia tam honorificam palam irridet de Sacr. § 11: qui in templum ingrediuntur, non iam Indicum ebur amplius ſe videre putant, neque erutum e Thraciae venis aurum, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μετῳκισμένον. Porro notum eſt, quos Homeri verſus, ut dignam Iove maieſtatem repraeſentaret, animo ſecutus fuiſſe Phidias tradatur: eam ob rem de utroque perinde dictum, ὁ τὰς τῶν θεῶν εἰκόνας ἢ μόνος ἰδών, ἢ μόνος δείξας Strab. VIII, p. 543. operae pretium erit Apollonii diſputationem in Philoſtrato contuliſſe de V. A. T. VI, p. 256. Vere ergo ſcripſit, atque eleganter Schol. Homer. ad Od. Λ, 612, Phidiam κατακλεῖσαι εἰς τὸν Δία τὸ πᾶν τῆς ἑαυτοῦ τέχνης. De Polycleto Maxim. Tyr. XXVI, p. 266: Iuno, οἵαν Πολύκλειτος Ἀργείοις ἔδειξε λευκώλενον &c. credas ipſi fuiſſe in mente Parmenionis Epigramma Anthol. IV, c. 12, Ep. 65. Eoſdem, qui Luciano memorantur, artifices coniunxit etiam Dionyſ. Halic. περὶ Θουκ. χαρ. p. 224. Iuven. VIII, 102. de quibus vide Fr. Iunium in Catal. HEMST.

ead. l. 4. Τὸν Δία) *Iovem Olympium.* BROD. Iovis Olympici ſtatuam, quae inter VII orbis miracula habita eſt. de qua videndus Pauſan. El. I, p. 156. Noſter Συγγ. c. 27. Ὑπ. εἰκ. c. 14. Περ. c. 6. Clem. Alex. p. 19 B. τὸν μὲν οὖν Ὀλυμπιάσι Δία, καὶ τὴν Ἀθήνησιν Πολιάδα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος κατασκευάσαι Φειδίαν, παντί που σαφές. SOLAN.

ibid. Πολύκλ. τὴν Ἥραν) De qua nos in Epigrammata Graeca. BROD. Sc. *Argivam.* patet apud Plin. de horum duorum operibus. Auctor libri de mundo, Cic. Tuſcul. 1, Plinius cap. 8, lib. 34, Val. Max. cap. 15, lib. 8. BOURDELOTIUS. Bourdelotius, *Argivam Iunonem.* Baſilius de Leg. Gr. libr. Grot. ed. 107 B. Myronis vacca, Praxitelis Venus. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐθαυμάσθη) Mſſ. ἐθαυμαστώθη. BOURD.

ead. l. 6. Μετὰ τῶν θεῶν) Pictores inter Deos referuntur apud Ciceronem Tuſculan. I. FAYUS. Vid. Ἐρ. cap. 16. de

phraſi ipſa vid. Iamblich. n. 30, & Porphyr. n. 20. SOLAN.

ead. l. 10. Πλειονα διατταιουσα) Hunc locum imitatus eſt Iulian. Imp. οὐ προσπταίων, οὐ δισσολογῶν, οὐκ ἐφιστάμενος ἐφ' ᾧ τὴν ἀνάμνησιν ἀθροῖσαι σὺν χρόνῳ. BOURD.

ibid. Καὶ βαρβαρίζουσα, πάμπολλα εἶπεν) Hic quoque adſcripſit pater Mſſ. lectionem πάντοθεν, quae longe melior, etſi aliud videatur Bourdelotio: mutetur modo diſtinctio ſic, καὶ βαρβαρίζουσα πάντοθεν, εἶπεν ἡ τέχνη, *in quacunque ſermonis parte barbarizans.* Nihil eſt *pleraque dicere.* GRONOV.

ead. l. 11. Πάμπολλα) Angl. & Mſſ. πάντοθεν. Sed πάμπολλα Lucianicum eſt: atque ipſa hac dictione paſſim utitur. BOURD. Πάντοθεν praeter Mſ. Bourdelotii & A. P. L. & ed. Iunt. Reliquae παμπολλα, quod minus placet. SOLAN. Ferri poterat, βαρβαρίζουσα πάμπολλα, *plurima barbare locuta*, exemplisque pluribus aſſirmari: ſed mos fuit gerendus pleriſque libris, cum quibus iudicium eruditorum hominum conſentit. πάντοθεν in Nigr. § 19, 31 &c. HEMST.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Ὁ τὰ) Ita V. prave fuerat editum ὅτι. SOLAN.

Pag. 10. *l.* 1. Εἰς τέλος) Recte ibi Latinus interpres εἰς τέλος, *ad plenum.* Virg. lib. 2 Georg. *Huc ager ille malus, dulceſque a fontibus undae Ad plenum calescunt.* BOURD. *Ad plenum.* Virgil. II Georg. 244. ſic διὰ τέλους. Euripid. Ἡρ. μ. Οἵ τ' εὐτυχοῦντες διὰ τέλους οὐκ εὐτυχεῖς. SOLAN.

ead. l. 2. Αὐτὴ) Pro αὐτὴ mutato ſpiritu & accentu legerim αὕτη. id namque δεικτικώτερον. *Etenim quanta ſis conſecuturus bona, ſtatuarius factus, illa* (Ἑρμογλυφικὴ) *ante me expoſuit.* Idem fecerim in Deor. Dial. Ir. & Nept. Ἡ τοίνυν νῆσος αὕτη ἀνάμοτός ἐστι· vulgo αὐτὴ legitur: quod cum *ipſa* notet, non convenit iſti loco, ut ex toto praecedentium contextu clarum eſt. Recte autem id obſervatum in Contempl. § 13: Τόμυρις ἐκείνη ἐστί· καὶ τὴν κεφαλήν γε ἀποτεμοῦσα τοῦ Κύρου αὕτη, εἰς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. & in Reviviſc. § 16: Τίνες δέ εἰσι; . . . ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, σωφροσύνη δὲ ἐκείνη . . . ἡ ἀμυδρὰ δὲ αὕτη. At male iterum in Prometh. Δὸς καὶ τὴν ἑτέραν (χεῖρα) κατειλήφθω εὖ μάλα καὶ αὐτή· ſed ſcribendum αὕτη· quod perſpicuum eſt. Pro αὕτη apud Aeſchylum in hoc Prometheo v. 61 legitur ἥδε· nam cum Vulcanus alterum Promethei brachium vinxiſſet, ait Κράτος, Καὶ τήνδε (ὠλένην) νῦν πόρπασον ἀσφαλῶς. IENS. Ienſius αὕτη. Et in hac quidem voce, ut recte obſervat, ſaepiſſime peccatur. SOLAN.

ead. l. 3. Τῷ σώματι πονῶν) Saluſtiana phraſi, inquit I. Fr. Gronovius Obſ. II, 7, p. 260: *opifices agreſteſque omnes, quorum res fideſque in manibus ſitae erant.* Hunc Luciani locum deſcripſit totum & interpretatus eſt Herald. An. in Salmaſii Obſ. ad I. A. & R. II, c. 22, § 3. ubi multa de βαναύσοις. Idem ad Martial. I, Ep. 10, formulam loquendi ταπεινὸς τὴν γνώμην obiter illuſtrat. HEMST.

ead. l. 6. Τὴν πρόσοδον) Alii Codices, τὴν πρόσοδον. BROD. Ἐντιμὶς τὴν πρόσοδον legit Micyllus, non πρόσοδον. COGN. Ἐντιμὶς ſcriptum typorum errore pro εὐτελής· repetendum tamen fuit, ut pateret inconſiderata Bourdelotii feſtinatio. HEMST. Τὴν πρόσοδον recte in omnibus & Mſſ. & impreſſis. Iacob. Micyll. nihilominus vult legi ἐντιμὶς τὴν πρόσοδον. BOURD. Recte Fr. & S. πρόσοδον. Reliquae πρόσοδον, quod omnino repudiavimus. SOLAN. Non video, quid inter ὀλίγα καὶ ἀγεννῆ λαμβάνων, & εὐτελὴς τὴν πρόσοδον interſit, nec Lucianum credo tam fuiſſe ſermonis inopem, ut ſcribendi nitorem inani ταυτολογίᾳ corrumperet: quam ob cauſam ex primis edd. revocare placuit πρόσοδον, cuius locutionis vim & ambitum per partes mox perſequitur: rem alio loco exponam. Heraldus vertit: *vilis in hominum congreſſu, denique cuius amicitiam nemo admodum expetat, aut tueri laboret*; utrumque non optime: ἐπιδικάσιμος optime, me iudice, I. Fr. Gronovius, *amicis advocatus*, quam rariſſimae vocis poteſtatem hoc in loco ſententiae ratio requirit. eadem H. Stephano adverſatur Theſ. T. I, p. 1013 ſcribenti: *Ego* ἐπιδικάσιμον τοῖς φίλοις *appellari puto, qui propenſus eſt ad adiudicandum ſua ſententia amicis quod petunt.* HEMST.

ibid. Οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος) Micyllus, *neque amicis expetibilis.* Benedictus, *nec amicis in foro auxiliaris*, rectius. Rectiſſime adſcripſit pater *amicis advocatus.* GRON.

ead. l. 8. Ἐκ τοῦ π. δ. εἷς) *Unus e vulgi faece.* BROD.

ead. l. 10. Λαγὼ β. ζ.) Eraſmus in Proverb. *Leporis vita.* BROD. Demoſth. περὶ στεφ. λαγὼ βίον ἔζης, δεδιὼς καὶ τρέμων καὶ ἀεὶ πληγήσεσθαι προσδοκῶν. Paroem. λαγὼ βίον ζῆν λέγονται οἱ ἐν συνεχεῖ φόβῳ καθιστάμενοι καὶ ἀκηδιάζοντες. Ex hoc proverbio illud natum, λαγωῶν δειλότερος. de quo Lucianus Piſc. & ſaepe alibi. D. Anaſt. in Epiſt. de huius animalis metu. Ariſt. c. 1 lib. 1 hiſt. anim. & in Phyſiogn. Varr. Horat. Oppian. Aelian. Apul. Iul. Poll. Sidon. Neque ineleganter Q. Cornificius poëta apud Euſebium in Chron. milites fugaces vocavit *galeatos lepores.* Horum pro-

verbiorum origo eſt, quam profert Herod. in Thal. ὅτι ὁ λαγὼς ὑπὸ πάντων θηρεύεται καὶ θηρίου, καὶ ὄρνιθος, καὶ ἀνθρώπου. Hinc metus leporis apud Auſon.

At lepus, In me omnis terrae pelagique ruina eſt,
Forſitan & coeli, ſi canis aſtra tenet. BOURD.

Demoſth. περὶ Στεφ. 191 C. λαγὼ βίον ἔζης, δεδιὼς καὶ τρέμων καὶ ἀεὶ πληγήσεσθαι προσδοκῶν, ἐφ' οἷς σαυτῷ συνῄδεις ἀδικοῦντι. SOLAN. Demoſthenis locus de Cor. p. 516 D. Eraſmum non fugit in *Leporis vita*: manifeſto Galenus imitatur περὶ τοῦ Προγ. ubi, quae genuinum medicum pericula maneant, enarrat: τὰ μὲν ἀπολογούμενον, τὰ δὲ ὑποπτήσσοντα λαγὼ βίον ζῆν, ἀεὶ τρέμοντα καί τι πείσεσθαι προσδοκῶντα. Liban. Ep. LXXVIII, p. 251: καταφρονοῦντα μὲν τῶν πολλὰ κεκτημένων, λαγὼ δὲ βίον ζώντων. Ad eos ſpectat, qui aliis obnoxii & humiles in perpetuo timore vivunt, nec ſuis ſe opibus & virtute ab alieno nutu pendentes tutari poſſunt; quorſum etiam refertur elegans illud, τοῦ κρείττονος ἕρμαιον ὤν. Ab animalium moribus iſtius generis plura Graeci ad homines transferunt. Χαραδριοῦ τινα βίον διαζῆν. Plat. in Gorg. λάρου βίον ζῆν Aelian. Ep. 18. ſic σκώληκος βίος. Adde Pallad. de V. Ioh. Chryſoſt. p. 216. HEMST.

ead. l. 11. Ἕρμαιον) *Mercuriale* Horat. Sat. II, 3. VORST. Phaedr. F. 87. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐκ ἔστι δὲ) Eleganter haec Plutarch. in Pericle ſtatim ab initio. BOURD. Si ad rationem temporum hic reſpiciatur, videtur poſtulari ἔσται, non ἐστί. Sed Graeci, in hac loquendi forma, ἐστὶ de quolibet fere tempore uſurpant: ſicut enim hic pro futuro, ita pro praeterito vel imperfecto ponit Noſter in Herodoto c. 2: ἤδη οὖν ἅπαντες αὐτὸν ᾔδεσαν, πολὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς. καὶ οὐκ ἔστιν ὅς, τις ἀνήκοος ἦν τοῦ Ἡροδότου ὀνόματος. In Demonacte c. 10: καὶ διὰ τοῦτο φίλος ἦν ἅπασι, καὶ οὐκ ἔστιν ὅν, τινα οὐκ οἰκεῖον ἐνόμιζε. In aliis quoque caſibus Graeci alia pro aliis tempora adhibent. Sic in Deor. dialogis D. IX de Iove cum fulmine ad Semelen accedente, ὡς δ' ἐπείσθη, καὶ ἧκεν ἔχων καὶ τὸν κεραυνὸν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος· καὶ ἡ Σεμέλη διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός· ſenſus requirit διεφθείρετο. Alia exempla, alibi collecta, huc transferre ſuperſedeo. Achilles apud Homer. Iliad. A, 163: Οὐ μέν σοί ποτε ἶσον ἔχω γέρας, ὁππότ' Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσωσ' εὖ ναιόμενον πτολίεθρον· debuit ἔξω. IENS. Conſentit Plutarch. V. Pericl. p. 153 A. οὐδεὶς εὐφυὴς νέος ἢ τὸν ἐν Πί-

σῃ θεασάμενος Δία γενέσθαι Φειδίας ἐπεθύμησεν, ἢ τὴν Ἥραν τὴν ἐν Ἄργει, Πολύκλειτος· quae ſequuntur, an Lucianum item habitura ſint adſtipulatorem, haud ſcio: *οὐδ' Ἀνακρέων ἢ Φιλήμων ἢ Ἀρχίλοχος ἤσθεὶς αὐτῶν τοῖς ποιήμασι.* Hemst.

in Schol. col. 1. *l.* 5. Ὁ λαγὼς) In Galei Collectaneis quaedam ex veteri Codice ſunt deſcripta, alia recentis & multo deterioris notae ab Italo homine, ut nonnullis indiciis deprehendiſſe mihi videor, adlita, mixtis inter Graeca, velut ludendi cauſa, Latinis: quae propterea, quia religio erat vetuſtis Scholiis inſerere, in Annotationibus contextui Lucianeo ſubieci. Hoc ipſum quoque ex iſto genere, ſed Graece tamen ſcriptum: quae cauſa eſt, cur ſedes mutare non iuſſerim. Philoſtrati locum quaerat, cui lubet: ego in Apollonii Vita, quod ad hoc proverbium faciat, de lepore quidquam me legiſſe non commemini. Hemst.

ibid. col. 2. *l.* 2. Τὸ ἀπροσδόκητον) Haec totidem verbis leguntur in Suida & Etymologo: apud quem illud etiam, quod Vorſtius adſcripſit. Hemst.

Pag. 11. *l.* 2. Οἷος γὰρ ἂν ᾖς) *Summus quantum voles ſtatuarius.* Brod.

ibid. Βάναυσος) *Sedentarius* Plauto in Aul. III, 5, 39. Fay.

ibid. Χειρῶναξ) Χειρῶν ἄναξ, μόναις ταῖς χερσὶ δεσπόζων. Aliter Heſych. Bourd.

ead. l. 5. Ἀπαγγέλλουσα) Aliud exemplar, ἀπαγγελῶ & ἀποφανῶ. Brod. Mſſ. & Angl. ἀπαγγελῶ. Id Cod. pro ἀποφαίνουσα, ἀποφανῶ. Bourd.

ead. l. 7. Τὴν ψ. ὅπερ σοι κυρ. &c.) Videntur hic interpretes mentem Luciani parum intellexiſſe, quando verterunt, *animum, quae tui pars eſt praecipua, multis ac praeclaris ornamentis exornabo.* Negare quidem nolumus, κύριον ſc. μέρος ſignificare *partem praecipuam*, neque etiam, animum eſſe partem hominis praecipuam: ſed exiſtimamus, illud hic loci ab auctoris intentione alienum eſſe, qui haec verba, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, non referre voluit ad animum, ſed ad commodum, quod hic proponit: ita quidem, *Deinde* (*id quod tibi praecipuum eſt praeter cetera*) *animum tuum multis atque praeclaris ornamentis exornabo.* Vitringa. Aberrant quidem interpretes ab hac lectione, ut animadvertit Hor. Vitringa, cuius explicationi videtur auctor accedere Budaeus C. L. G. p. 43; non tamen a Luciani mente: pollicetur enim Erudicio, ſe animum, quae pars eius ſit longe praeſtantiſſima,

omnibus virtutis ornamentis condecoraturam; quod utique multo conducibilius foret, quam ſi ſolum corpus ad vilis artificii labores inſtrueretur. Scribendum igitur ὅπερ σοῦ κυριώτατον, Platonica loquendi formula: huius enim ſcholae philoſophi Pythagoram ſecuti docebant, τὸ κυριώτατον καὶ ἡγεμονικώτατον ἀνθρώπου μέρος εἶναι τὴν ψυχὴν, quae propterea excoli debeat inprimis & ornari. Noſter in περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. § 19, τὸ κυριώτατον τὴν ψυχὴν τὴν ἐμαυτοῦ. Mox σωφροσύνη, δικαιοσύνη, εὐσέβεια· ita iunxit Paulus ad Tit. II, 12, σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς, ut notatum L. Bos ad eum locum. HEMST.

ead. l. 11. Ἀκήρατος κόσμος) Sic paſſim alibi. ſic Iulian. in Epiſt. dixit ἀκήρατον χρυσὸν *defaecatum*, ἀκηράσιον, ἀκέραιον, ἄφθορον, ἄφθαρτον, καθαρὸν, θεῖον, ἁγνόν. BOURD.

ead. l. 12. Γενέσθαι δέον) Suſpectus mihi locus. Utitur tamen etiam in Τιμ. c. 28, τῷ N. τὸ δέον παραινέσειας ἄν. In plurali frequenter, τὰ δέοντα λέγειν· Demoſtheni familiaris dictio, ut 179 A. τὰ δέοντα πρᾶξαι Thucyd. I, 70 C. SOLAN.

ead. l. 13. Τὰ δέοντα πρ.) Nihil eſt in ſenſu, quod magnopere reprehendas: *& quae fieri expediant, mecum proſpicies:* ſcilicet illam facultatem, qua quis exercitato in exemplis memoriae prioris ingenio futura ſolierter praevideat, per eruditionem colligere licet. Inter alia naturam Alexandri hoc ſigno deſcribit Arrian. VII, c. 28: ξυνιδεῖν δὲ τὸ δέον ἔτι ἐν ἀφανεῖ ὂν δεινότατος· apud Liban. T. I, p. 804 B. πλεῖστον ἀφεστώτων τοῦ τὰ δέοντα εἰδέναι. Nec tamen nonnihil offendunt tam propinqua νῦν γενέσθαι δέον & τὰ δέοντα· quare malim equidem τὰ μέλλοντα, unde facile fieri potuit, ut decepta librarii manus iſto proximo δέον iterum deflexerit in δέοντα. Opportune vero ſibi ſuccedunt, οὔτε παλαιὸν οὐδὲν, οὔτε νῦν &c. ἀλλὰ καὶ τὰ μέλλοντα, quomodo ſimul non parum iuvatur τὸ πρόοψει. Pro omnium autem rerum complexu ponuntur τὰ παρελθόντα, τά τε ὄντα καὶ τὰ ἐσόμενα Liban. Or. XXXI, p. 644 D. & Empedocles apud Apul. de Mundo: Πάνθ' ὅσα ἦν, ὅσα τ' ἐστὶν, ἰδ' ὅσσα τε ἔσται ὀπίσσω. quorum ſcientia primum divinae naturae tribuitur, pervidenti πάντα καὶ τὰ ὄντα καὶ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι, ut Hippocrates ait de Carn. in initio, Orac. apud Diogen. L. I, 33, Xenoph. Symp. p. 517, v. 42. deinde Apollini — *per me quod eritque fuitque Eſtque patet:* Ovid. Met. I. & Muſis ab Heſiod. Theog. v. 38. iiſdemque verbis vatibus ab Homer. Il. A, 70. ſed saepius viris etiam prudentibus atque eru-

ditis: de Themiſtocle Thucyd. l. c. 138, *τῶν μελλόντων ἐπιπλεῖστον τοῦ γενησομένου ἄριστος εἰκαστής*· mox: *τό, τε ἄμεινον ἢ χεῖρον ἐν τῷ ἀφανεῖ ἔτι προεώρα μάλιστα*· quod Arrianus, cum Alexandrum deſcriberet, aemulatus eſt: de eodem propius ad Lucianum Ariſtides T. III, p. 321 A. *καὶ μὴν τῷ μὲν εὑρίσκειν τὰ δέοντα, καὶ προορᾷν, καὶ μηδαμοῦ τῶν πραγμάτων ψευσθῆναι, ἀλλ' ἄμεινον τῶν μαντέων τὸ μέλλον προλέγειν, σοφίας εἰκότως δόξαν ἠνέγκατο*· ex quibus verbis erit forte, qui vulgatae Luciani ſcripturae patrocinium petat. HEMST.

ead. l. 16. Ὁ *τοῦ δεῖνος*) *Hic huius filius hominis infimae ac tenuis ſortis.* BROD.

ibid. Ὁ *βουλευσ. τι*) Litera detrita eſt: lege *ὁ βουλευσάμενος ἔτι*, quod ſententiam multum ornat: *Tu, qui adhuc deliberas, neque utram ſectari velis decreviſti:* hactenus enim auditor tantum Lucianus. Ὁ *τοῦ δεῖνος*, filius hominis ignoti, nullaque re praeclara commendabilis. Dictum vero *ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμεῖν*, ut *ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις γνωρίζεσθαι* ὑπὲρ τοῦ Ἱπ. § 16. quod ſi ſcriptum foret *ἐν τοῖς ἀρ. εὐδ.* hoc quidem loco mutatum nollem: *inter optimos celebratus:* paulo poſt, *προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις.* Toxaris *τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων* in Scyth. § 4. HEMST.

Pag. 12. *l.* 5. *Λαμπρὰν*) Vid. Oct. Ferrar. P. II de R. V. lib. IV, c. 13. HEMST.

ead. l. 8. *Τὰ γνωρίσματα*) Dixerunt viri clariſſ. hac de re, dico ad Heliod. BOURD.

ead. l. 9. *Τὸν πλησίον*) *Prope adſtantem.* BROD.

ibid. *Δείξει σε τῷ δακτύλῳ*) Arrian. Epict. c. 1 lib. 3. Viri clariſſ. Theod. Marcil. Deſ. Herald. *δακτυλοδεικτεῖσθαι.* BOURD. Nihil antiquius potiuſve priſcis fuiſſe videtur, atque eo pervenire, ut digito non infami ſed indice tanquam exemplum imitationis dignum demonſtrarentur. Fuit autem illa demonſtratio duplex, in honorem & infamiam. in honorem legas apud Horatium Carm. l. 4, Od. 3:

Totum muneris hoc tui eſt,
Quod monſtror digito praetereuntium.

Plinius iunior lib. VI Epiſt. 6: *ſolebat tamen vixdum adoleſcentulo mihi pater eius cum magna laude monſtrari.* Et lib. IX epiſt. 13: *Cui Rufinus, demonſtrans me, vides hunc?* in ignominiam vero apud Ovidium. lib. III Amor. Eleg. 6: *Quid moror? en digitis deſignor adultera vulgi.* ALMELOVEEN. Perſ. Sat. I: *Pulchrum eſt digito monſtrari, & dicier, hic eſt.* Horat. IV, 5. SOLAN.

ibid. Οὗτος ἐκεῖνος) Hic ille eſt Lucianus, inſignis orator. Perſius: *At pulchrum digito monſtrari, & dicier, hic eſt.* Brod. Digito monſtrari, & dicier, hic eſt, aliquando pulchrum; ut illud, *Ecce agnus Dei:* & ὁ αὐτός ἐστι Δημοσθένης· & quod de Telamone memoratur, ob cuius os, ait Cicero, Graii ora obvertebant ſua: & Perſius Sat. I: *At pulchrum eſt digito monſtrari, & dicier, Hic eſt:* aliquando contumelioſum eſt, ut illud, *Ecce ſomniator venit.* Lucian. in Harmon. In turba inſignem eſſe, digitoque demonſtrari. Cogn. Sic in Harmonid. & alibi. Bourd.

ead. l. 10. Ἂν δέ τι &c.) Sophiſtae ea aetate legationibus ſaepe fungebantur. Vid. Spanhem. de U. & P. N. pag. 708. Solan.

ead. l. 11. Καταλαμβάνῃ) In malam partem uſurpant Graeci de periculis & caſibus, qui inopinati repentino impetu ſuperveniunt: in Thucydide ſatis frequens, apud quem ideo legendum eſt IV, 31, εἰ καταλαμβάνοι ἀναχώρησις βιαιοτέρα, non βεβαιοτέρα, quod vocabulum cum iſta verbi poteſtate conſiſtere nequit. Demoſth. in Ariſtog. p. 846 B. ὅταν τις κίνδυνος τηλικοῦτος καταλαμβάνῃ τὴν πόλιν· Piſiſtr. vel qui nomen eius mentitur, apud Diogen. L. I, 53, ἢν ὁ πόλεμος ἡμᾶς καταλάβῃ· Dion Chryſ. p. 47 B. 530 D. ἂν μή τις μείζων ἀνάγκη καταλάβῃ· Galen. περὶ τοῦ Προτ. αὕτη μὲν οὖν κοινὴ τῶν τεχνῶν ἁπασῶν δυστυχία κατείληφε τὸν νῦν βίον, *oppreſſit aetatem noſtram & corripuit.* Vid. Aelian. V. H. II, 4. Iulian. Or. I, p. 34. Niſi fugiſſet haec poteſtas priores Interp. non monuiſſem. Hemst.

ead. l. 13. Κεχηνότες) Ut in Nigr. Timo. Charont. & paſſim. Bourd.

ibid. Θαυμάζοντες καὶ εὐδαιμονίζοντές σε) Mſſ. θαυμάζονταί σε τῆς δυνάμεως. Impreſſa lectione alibi ſaepe utitur. Bourd.

ead. l. 15. Ἀθάνατοι) In tranſitu fabulas hominum in Deos relatorum traducit: vera, quae in hominem cadat, immortalitas, virtute & eruditione comparatur, quam ſibi Lucianus, non vanus augur, promittit. Eleganter Diodor. Sic. ſub initium libri primi ſcribit, principes viros inflammari τῷ διὰ τῆς δόξης ἀθανατισμῷ, quem fructum capiunt τὰς ἀρετὰς αὐτῶν τῆς ἱστορίας ἀπαθανατιζούσης. iſtius loci paraphraſin paene dedit Agath. in Prooem. Vid. eundem Diodorum XV, p. 458 B. Hemst.

Pag. 13. *l.* 1. Τοῖς παιδευομένοις) Πεπαιδευμένοις, ἀμφιλογίας vitandae cauſa. Marcil.

ead. l. 2. Τὸν Δημοσθ.) Aphthonius in Chria: Τὸν Δημοσθένους ὅρα μοὶ βίον, παντὸς μὲν ὄντα φιλοπονώτερον ῥήτορος· γεγονότα δὲ παντὸς εὐκλεέστερον. Cogn.

ibid. Τίνος υἱὸν ὄντα) Μαχαιροποιοῦ δηλονότι, quod tamen falſum eſſe docui. Brod. Demoſthenis patrem, ſi de patre haec intelligas, nimis deprimit: Plutarchus enim ex Theopompo (qui, ut ex Suida conſtat, Demoſthenis aequalis) longe aliter de eo in eius vita. Δημοσθένης, inquit, ὁ πατὴρ Δημοσθένους ἦν μὲν τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ὡς ἱστορεῖ Θεόπομπος· ἐπεκαλεῖτο δὲ μαχαιροποιὸς, ἐργαστήριον ἔχων μέγα, καὶ δούλους τεχνίτας τοῦτο πράττοντας. Sed ad matrem reſpicit Lucianus, de qua ſtatim addit Plutarchus: ἃ δ' Αἰσχίνης ὁ Ῥήτωρ εἴρηκε περὶ τῆς μητρὸς, ὡς ἐκ Γύλωνός τινος ἐπ' αἰτίᾳ προδοσίας φυγόντος ἐξ ἄστεος ἐγεγόνει, καὶ βαρβάρου γυναικὸς, οὐκ ἔχομεν εἰπεῖν εἴτ' ἀληθῶς εἴρηκεν, εἴτε βλασφημῶν καὶ καταψευδόμενος. Certe Valerius Maximus, ignotum fuiſſe ipſius Demoſthenis ſeculo, qualis fuerit, tradidit III, 4. Solan. I. Brodaeus ſignificat Miſcell. IV, c. 26, ubi de Demoſthene pluribus exponit: vide porro Andr. Schottum in Vit. Demoſth. ad A. I. Hemst.

ead. l. 3. Τὸν Αἰσχίνην) Plin. Diog. Laërt. Auctor vitae Aeſchinis. Bourd.

ibid. Ὃς τυμπανιστρίας) Τοὺς θιάσους μετὰ τυμπάνου τελούσης. Hoc Demoſthen. περὶ Στεφ. Aeſchini improperat. Brod. Τύμπανον intelligendum, quod Galli nunc vocant, *un tambour de Baſque;* hoc eſt, exiguum, & quod ſaltantes manibus pulſabant. Figuram eius cernere licet in elegantiſſima gemma, quae exprimitur in Opuſculis I. Scaligeri p. 575, & quam Iſ. Caſaubonus de Sat. Poëſ. I, p. 67, repraeſentavit. Eiuſmodi autem mulieres, ut & tibicinae ac fidicinae, ſervae erant aut libertae, & pleraeque omnes meretrices. Quae optime omnium tympanum pulſabant, Syrae erant: tympanum enim Orientalium fuit inventum: vide quae notavimus ad Geneſ. XXXI, 27. Nomen matri Aeſchinis erat *Glaucothea*, ut teſtatur Plutarchus in eius vita. Cavendum, ne hunc Aeſchinem, Demoſtheni parem, Atrometi filium, miſceamus cum Socratico Aeſchine, Charini filio, cuius vitam ſcripſit Diogenes Laërtius: quod moneo, quia eum errorem erravit I. Bourdelotius in Notis ad hunc Luciani libellum. Quin & amicus noſter H. Wetſtenius,

in pulcherrima editione Diogenis Laërtii, vitae Socratici Aeſchinis praefixit imaginem oratoris Aeſchinis e marmore ducis Etruriae. Cler. Suidas Leucotheam pro Glaucothea vocat, (vid. Plutarch. 1543.) ſed pro τυμπανιστρίᾳ is τελέστριαν dicit. Vid. Demoſthen. pro Cor. 170 B. C. & 194, unde Noſter habet, ubi Glaucotheam a filio dictam ait, quam omnes Empuſae nomine norant. De Philippi in eum favore videndus Aelian. V. H. VIII, 11. Adde, ſi lubet, Menag. ad Diogen. L. II, 64, & Philoſtr. p. 506 cum Notis. Solan.

ead. l. 4. Ἀλλ' ὅπως) Legendum ὅμως. Brod. Ex P. & ed. *I.* reſtituimus pro aliarum ὅμως, quod frigidius vitium. Philoſtr. p. 507: τῶν δ' ἐς Φίλιππον ὁρώντων ὁ Κ. Αἰσχίνης. Solan. Retinui ὅμως. Senſus eſt: Vides Aeſchinem illum, qui tympaniſtriae filius erat: nec tamen obfuit illi generis humilitas, quin Philippus eum obſervaret & coleret. Ὅπως locum tueri poterat, ſiquidem abfuiſſet ἀλλὰ, hoc ordine ſtructurae: ὁρᾷς τὸν Α. ὅπως αὐτὸν ὁ Φ. ἐθ. *vides, quantopere Aeſchinem illum obſervaverit Philippus.* Ad marginem ed. *A. W.* notatum erat ὡς pro ὅπως· fruſtra. De Aeſchinis matre, quae piatrix moto tympano luſtrationes obibat, opportunior erit dicendi locus. Τυμπανίστριαν vocat Lucianus poſt Demoſthenem, quod A. Schottum non praeteriit in Vit. Demoſth. neque aliter Tzetz. ad Heſiod. p. 2, ὁ τῆς τυμπανιστρίας Αἰσχίνης· quae ſatis refellunt errorem Olearii ad Philoſtr. de V. S. I, 18, vice τυμπανιστρίας in Oratorum principe τελέστριαν potius legendum eſſe coniectantis: eo nimirum prolapſus eſt, quoniam, quae τυμπανίστρια diceretur, ignorabat. Hemst.

ibid. Δι' ἐμὲ) Διὰ τὴν Ῥητορικὴν καὶ παιδείαν. Brod.

ead. l. 5. Σωκράτης) Fuit Socrates Sophroniſci lapidarii filius, qui etiam ſerviiſſe & ſculpſiſſe lapides dicitur. Afferunt quidam, Gratias veſtitas, quae ſunt in arce, illius opus eſſe: unde & Timon illum in Sillis, Laërtio teſte, ſculptorem lapidum dixerit. Cogn. Serius, quam Noſter, ſtatuariae valedixiſſe Socrates videtur, cuius opus fuiſſe aiunt Gratias, quae Athenis in arce amictae conſpiciebantur. Diog. Laërt. 37 F. Ariſtoph. Schol. Νεφ. V. Pauſ. Att. IX, p. m. 87, Plin. XXXVI, 5, & Aul. Gellius IV, 919. Solan. Phaenareta (perperam Phanerete apud Caſſiodor. ad Pſalm. 72.) obſtetrix, primum, ut quidem videtur, Sophroniſco marmorario nupta, Socratem, deinde Chaeredemo Patroclem

pèperit. Plato Euthyd. p. 207. uterque ſtatuariam artem didicerunt: de Socrate res certa eſt; vide Fr. Iunii Catal. Artif. & Menag. ad Diogen. L. II, 19. Dion Chryſoſt. p. 558 D. Socrates ἐμάνθανε λιθοξόος τὴν τοῦ πατρὸς τέχνην. De Patrocle ſuſpicor tantum: Plin. H. N. XXXVII, 8, ſcribit Ol. XCV inter alios floruiſſe Patroclem; quem equidem ab iſto Socratis fratre ὁμομητρίῳ, quia temporis ratio ſatis congruit, non eſſe diverſum opinor: alius eſt ſine controverſia Patrocles, cuius Pauſan. meminit VI, p. 457. Ceterum qua re λιθοξόοι differant & ἑρμογλύφοι, quoniam viri docti non ſatis enucleate definiunt, paucis exponendum videtur. Ἑρμογλύφος proprie, qui ſtatuas Mercuriales ſive Ἑρμᾶς ſculpit, cuiuſmodi rudiore opificio confectae ab Athenienſibus, ut notiſſimum eſt, ad fores apponi ſolebant. Pythagorei eos, qui mercede philoſophiam diſcipulis impertiebantur, χείρους τῶν ἑρμογλύφων καὶ ἐπιδιφρίων τεχνιτῶν ἀποφαίνουσι. τοὺς μὲν γὰρ ἐκδομένου τινὸς Ἑρμῆν, ζητεῖν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς μορφῆς ξύλον ἐπιτήδειον &c. Iamblich. de V. P. S. 245. ubi adagium illud nobile reſpici, ἐκ παντὸς ξύλου Ἑρμῆν οὐ γίνεσθαι, manifeſtum eſt. Ab hoc principio deinceps in latiorem ſignificandi ditionem, quae ſtatuariam artem univerſam complectebatur, ea vox pervenit: hinc ἑρμογλυφεῖα, *ſtatuariorum officinae* in Plat. Conv. p. 1202 A. quem locum Iulianus expreſſit Or. VI, p. 187. Verum λιθοξόος, qui lapides ac marmora radendo polit, ut apte coagmentari poſſint: id enim ξέειν λίθους c. 5. & ξεσθέντες λίθοι Liban. Decl. XIV, p. 418 D. nec dubitandi locum relinquit Noſter, quando pro λιθοξόῳ ponit λίθων ἐργάτην καὶ ξυναρμοστήν. ideoque Proclus Diad. III, p. 250, eodem ordine numerat, quo ναυπηγὸς, τέκτων, ξυλοσχιστὴς &c. Horum itaque munus praecipuum non erat ſtatuas perficere, ſed marmora lapideſque expolire: nec tamen non ſaepiſſime contigit, ut, quia utraque ars in eadem verſabatur materia, unus homo utramque exerceret; quod in avunculo Luciani clarum eſt: idcirco minime mirandum, ſi ad ſtatuarios vocabulum hoc ſaepiſſime pertineat: οἱ λιθοξόοι τοὺς Ἑρμᾶς Ἀθήνησι πρὸς Ἀλκιβιάδην ἀπείκαζον, teſte Clem. Protr. p. 35 D. Socratis pater Diogeni L. λιθουργὸς, Dioni Chryſ. & Maximo Tyrio λιθοξόος, ἑρμογλύφος Theoni Progymn. c. 8, p. 105. Socrates ipſe λαοξόος Timoni Phliaſio: ſed egregius inprimis Cyrilli locus contra Iulian. VI, p. 207, 208, &, quem teſtem producit, Porphyrii; ubi nunc λιθουργὸς, mox ἑρμογλύφος, tum

δημιουργὸς uterque appellatur, diciturque Socrates εἰργάσθαι σὺν τῷ πατρὶ τὴν λιθοτομικὴν, &, πατρώα τέχνη χρῆσθαι τῇ λατυπικῇ. Iam vero qui proprie λιθουργοὶ, quae λιθουργικὴ, optime docet Suidas, vel is potius, quem deſcripſit in V. Manetho vocat Λαοτόμους τε πέτρης σκληρώδεος IV, 335. ſic enim ibi legendum: & tamen Phidias apud Ariſtot. Ἠθ. N. VI, c. 7, tantus artifex λιθουργὸς σοφὸς, ubi Paraphraſtes Andronicus addere non dubitavit, ὅτι ἄριστος ἐστι τὴν λιθουργικήν. Moeris annotat, Λιθουργοὺς Thucydidem dixiſſe, (locus eſt IV, 69.) Antiphontem λιθοκόπους· recte igitur Heſych. Λιθουργὸς, λιθοκόπος, λιθογλύπτης. Sed haec latius perſequi vetat inſtituti ratio: praetermittendus tamen non eſt Plutarchi locus pro Nobil. p. 217: Ἡ δὲ Σωκράτους ἀδοξία μαίας καὶ ἑρμογλύφου πατρὸς οὐκ ἦν εὐγενεστέρα τῆς Σαρδαναπάλου δόξης; Ex his ſimul intelligi poteſt, quo iure Thomas Mag. probans ἑρμογλύφος & ἑρμογλυφεὺς, λιθοξόον reiiciat. Hemst.

ibid. Ὑπὸ τῇ ἑρμ.) Laërtius in Socrate: Δοῦρις δὲ καὶ δουλεῦσαι αὐτὸν, καὶ ἐργάσασθαι λίθους. Valerius non Socratem, ſed eius patrem Sophroniſcum, marmorarium fuiſſe perhibet. Brod.

ead. l. 17. Ἀνακύπτων) Cod. Angl. ἀνανήφων. Bourd. P. *Fl.* & *l.* ἀνανήφων. Utrum utri praeſtet, ex Mſſ. definiendum eſt; utrumque enim aptum. Solan. Ἀνανήφειν ponitur de iis, qui ad ſanam & ſobriam mentem redeunt: quae poteſtas cum aliena ſit a Luciani mente, totiuſque orationis contextu, nihil eſt cauſae, cur ſcriptorum Codd. primarumque edd. auctoritate moveamur. Ἀνακύπτειν contra *emergere & recto capite ſeſe erigere*, quod animi generoſioris eſt, indignam ſe conditionem aſpernantis: hoc ipſum poſtulant ταπεινὸς, ac cetera, quae praecedunt. Plato in Phaedr. p. 1223 E. ψυχὴ ὑπεριδοῦσα ἃ νῦν εἶναι φαμὲν, καὶ ἀνακύψασα εἰς τὸ ὄντως ὄν· plura dabit Budaeus C. L. G. pag. 71. Idem & ἀνανεύειν Dioni Chryſ. Or. IV, pag. 71. Iſidor. Peluſ. I. Ep. 275. quod eleganter I. Potter. ad Clem. Protr. p. 49, n. 4, reſtituit Origeni contra Celſ. p. 334. opponitur τῷ κάτω νενευκέναι εἰς τὸ ἔργον, ut modo dixit Noſter, *obſtipo capite ac demiſſo operi intentum eſſe.* Ad mentem & animi ſenſus utraque transferri ſolent. Tatian. ad Graec. § 22 & 26, p. 61, locutione Platonica: τὰς γνώμας αὐτῶν παρατρέπουσι κάτω νενευκυίας, ὅπως μεταρσιοῦσθαι ἐξαδυνατῶσι. Hierocl. in A. C. p. 208. Noſter in περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. ζητεύσεις κά-

τω νενευκώς. Platonem confer de Rep. IX, p. 738 A. Adhibuit ea verba Lucianus hoc in loco, quae utramque vim propriam & translatam venuſte contineant. Porro his uſus eſt Herald. de Rer. Iudic. Auct. I, p. 65. Hemst.

Pag. 14. *l.* 2. Τὰ μὲν ἔργα) Sic Socrates apud Diogen. Laërt. II, 33: ἔλεγέ τε θαυμάζειν τῶν τὰς λιθίνους εἰκόνας κατασκευαζομένων, τοῦ μὲν λίθου προνοεῖν, ὡς ὁμοιότατος ἔσται· αὐτῶν δ' ἀμελεῖν, ὡς μὴ ὁμοίους τῷ λίθῳ φαίνεσθαι. Clem. Alex. p. 24: Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ὅπως ποτὲ ὁ ἀνδριὰς ὅτι μάλιστα ὡραιότατος τεκταίνηται, προσκαρτερεῖτε, ὅπως δὲ αὐτοὶ μὴ ὅμοιοι δι' ἀναισθησίαν τοῖς ἀνδριάσιν ἀποτελεσθῆτε, οὐ φροντίζετε. Solan.

ead. l. 9. Ἡ σκυτάλη) *Flagra, verbera.* Brod.

ead. l. 10. Ἐνετρίψατο) Quis? an ἡ Ἑρμογλυφική; ſi vulgatam lectionem probamus, alia videtur intelligi poſſe nulla, cui non inſcite tribuat, quod ab avunculo fuerat factum. Alias facili mutatione legi poſſet: καὶ ὅτι πληγὰς ὁ θεῖος οὐκ ὀλίγας &c. Hemst.

ead. l. 11. Ἀπολειφθεῖσα) *Fl.* & *I.* ἀποληφθεῖσα. Solan.

ead. l. 12. Ἐνέπριε) Docta manus ad marginem ed. A. 1. συνέπριε· priſcam lectionem mutari nihil eſt opus: utrumque bonum συμπρίειν & ἐμπρίειν τοὺς ὀδόντας. Vide Suid. in Ἐμπρίσαντες & Κατατείνας ἐρῶ· quemadmodum συμβρύκειν vel συμβρύξαι τοὺς ὀδόντας Iambl. de V. P. S. 194, & ἐμβρύξαι. Διαπρίειν alibi Noſter habet, & πρίεσθαι τοὺς ὀδόντας D. M. XII. Hemst.

ead. l. 15. Θαυματοποιοὶ γὰρ ὄνειροι) Dixi ad illud Petron. c. 104 — *Somnia quae mentes ludunt.* Bourd.

ead. l. 16. Τῆς δὲ τῆς) Fuit cum crederem legendum τῆς δὲ σῆς. ſed ſic etiam uſurpatur elegantiſſime. Solan.

Pag. 15. *l.* 1. Καὶ ἐλθὲ ἤδη) Multum abeſt, ut damnem. Noſter de Sacrif. § 8, φέρε δὲ ἤδη. Nec tamen hoc loco non praetulero, καὶ ἐλθὲ δὴ, quod in iſtis adhortandi formulis, ἄγε δὴ, ἴθι δὴ, δεῦρο δὴ, fere perpetuum ab Ariſtophane, Luciano, ſpectatiſſimiſque ſcriptoribus frequentatur. Hoc idem Sylburgium movit, Graecae linguae ſcientiſſimum, ut in Dionyſio Hal. A. R. VI, p. 391, pro ἄπιτε ἤδη rectius putaret ἄπιτε δή. Vid. Thom. in Φέρε. Ἐπιβαίνειν τοῦ ὀχήματος ex hoc loco profert Scheffer. de R. V. I, p. 232, praetermittens proximum illud ἀνέρχεσθαι, quod multo rarius occurrit. Hemst.

ead. l. 3. Πηγάσῳ ἐ.) E nummis exhibet Spanhemius in exi-

mio de U. & P. Num. opere p. 272 ed. poſtremae, & *Gryphas* intelligit. SOLAN.

ibid. Ὅπως ἴδῃς) Mſſ. & Angl. εἴδῃς· toleranda lectio, aliter tamen ceterae edd. atque aliter legit Interp. BOURD.

ead. l. 7. Ἄ. π. τὰς ἑσπερίας πόλεις) Corrige, τὰς τῆς ἑσπέρας πόλεις. BROD. Ἄχρι πρὸς ἑσπέραν, πόλεις) Angl. πρὸς τὰς ἑσπέρι πόλεις. Mſſ. πρὸς ἑσπερίας. BOURD. Ex iis, quae apponit Bourdelotius, non poteſt eſſe dubium, quin legi debeat ἄχρι πρὸς τὰ ἑσπέρια πόλεις, &c. GRON. Gronovii coniectura non improbabilis. Heſych. Ἑσπέρια, δυτικὰ μέρη· quod Berkelius obſervavit ad Stephan. in Ἑσπερία. Saepe Philoſtr. de V. A. T. IV, c. 47, ἑσπέρια τῆς γῆς· V, p. 219. Idem tamen VII, p. 282, τὴν Κελτῶν ἑσπέραν. Neque tamen ulla nobis ratio conſtat, cur vulgata lectio videretur mutanda. HEMST.

ead. l. 8. Ὁ Τριπτόλεμος) Cum Triptolemo, ſationis inventore, qui nova reperta vitaeque humanae utiliſſima diſſeminant, comparari ſolent. Paetus ad Artaxerx. inter Epiſt. Hipp. II. Hippocrates διασπείρων πανταχόθεν, ὥσπερ ὁ Τριπτόλεμος τὰ τῆς Δήμητρος σπέρματα, τὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ βοηθήματα. Vid. Athen. V, p. 203 C. Huic Paulus Chriſtianae religionis conſitor & propagator confertur a multis Patrum aperte: conſideratius in re ſacra fabuloſo nomine abſtinere voluit Iſidor. Peluſ. III, Ep. 176, ὁ δὲ Παῦλος, ὥσπερ ὑπόπτερος γεωργὸς, πᾶσαν σχεδὸν ἐπέδραμε τὴν οἰκουμένην &c. τοῖς ἀνηκόοις ἐνσπείρων τὸ θεῖον κήρυγμα. Significat etiam Triptolemi currus mirificam quandam itineris celeritatem, ut apud Ovid. Tr. III, 8. neque aliter Amm. Marcellin. XXII, 2: *Utque ſolet fama novitates augere, properabat exinde ſublimior* Iulianus, *ut quodam Triptolemi curru* &c. Alias poëtae ſibi currus vindicant, quibus vel ſublimes ignota prioribus via ferantur, vel celebres per ora hominum & publicas laudes procedant. Pindarus illo, quo ſolet, ſpiritu: Οἱ πάλαι φῶτες, οἱ χρυσαμπύκων Ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαινον Π. I. 102. Vid. Ariſtid. T. III, p. 669. Manil. II, 58, 138. quem locum egregie ſanavit I. Fr. Gronovius Obſ. II, 5, p. 242. ibi Choerili veteris verſus opportunos produxit Ioſ. Scaliger, nec non ad Euſeb. p. 101. in quorum ultimo legendum profecto, νεοζυγὲς ἅρμα ἐλάσαι, vel ἐλάσσαι, non πελάσαι. hoc Scaligerum & D. Heinſium de S. H. II, p. 270, fugiſſe miror, non item Muretum V. L. XII, 14, & Sam. Petit. Obſ. II, c. 2. Huc pertinent illae Ciceronis quadrigae poëticae II

ad Quint. Ep. 15. Porro *famae gloriaeque volucres currus* in poëtis notiſſimi: nec Philoſtratus ſprevit V. S. II, p. 596, de Ptolemaeo Sophiſta: ἀλλ' ὥσπερ ἐπὶ λαμπροῦ ὀχήματος τῆς φήμης πορευόμενος διήει τὰ ἄστη. Illud autem Callimachi longe tenerrimum eſt, cum Hipponicum ſignificare vellet gratiis omnibus inſtructiſſimum, Ep. L. ἅρμασιν ἐν Χαρίτων φορηθείς. Artificioſa vero modeſtia Lucianus ſe non meminiſſe ſcribit, quale eſſet illud, quod in terram ſeminaret: ſatis enim auditoribus patebat, eruditos intelligi fructus ingenii, quibus magnam ſibi famam pepererat. Hemst. Epigramma venuſtiſſimum, cuius a me facta fuit mentio, non eſt, nec per temporis rerumque memoratarum rationem eſſe poteſt, *Callimachi*. Bacchylidem aut Simonidem vetus Codex, teſte Rich. Bentleio, auctorem praeſcribit. Simonidi ſine dubio tribuendum, ſi Stephanum ſequimur in Ἀκαμάντιον· nam quod ait, καὶ φυλὴ Ἀκαμαντὶς τῆς Ἀττικῆς, ὡς Σιμωνίδης, id in hoc ipſo Epigrammate reperitur. Idem *in Addendis*.

ibid. Ἀποσπείρον τινὲς) Repone, ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν, *aliquid in terram ſpargens*: nota eſt omnibus Triptolemi fabula. Brod.

ead. l. 14. Ἐνδεδυκότα) οὐκ ἔτι τὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα. ſic Thom. M. in Ἐνδεδυκώς. Hemst.

ead. l. 15. Καταλαβοῦσα καὶ τὸν πατέρα) Alia lectio in Mſſ. καταβαλοῦσα καὶ τὴν ἐκείνην ἐσθῆτα. Recepta lectio in margine regii Cod. adſcripta eſt. Bourd.

ead. l. 16. Τὸν πατέρα) De reditu illo fuſius in Ἀλεξ. c. 56. unde patet, quouſque pater ei obviam venerit. Solan.

Pag. 16. *l.* 1. Καί τι καὶ) Lege, καί τοι καί. atque ita video poſuiſſe Iac. Tollium ad Longin. p. 181. Ἐβουλεύσαντο defendi poſſe non nego: melior tamen, & ad ea, quae ſupra ſunt narrata, convenientior C. R. lectio, quam ſecutus ſum. Hemst.

ibid. Ἐβουλεύσαντο) In Mſſ. ἐβουλεύσατο. ut hoc referatur ad patrem. Bourd.

ead. l. 5. Δικανικὸν) Forenſe dixit, vel quod duae perſonae inter ſe decertent: vel quod forenſes cauſae multis clepſydris perorentur. Notat autem prolixam & ineptam orationem. quam etiam hibernum ſomnium vocavit, quod hieme noctes ſint longiores, & proinde longiora ſomnia. Cogn.

ibid. Χειμερινὸς ὄνειρος) Vide Eraſm. in Chil. Vorst.

ead. l. 6. Ὅτι μήκ.) I. G. Graevius ad Πρ. ἢ Κ. ὅτε ſcribi iubet; quod recepiſſem utique, ſi vel unus addixiſſet Codex:

nunc lectione vulgata nos oportet eſſe contentos: *hibernum ſomnium; nam longiſſimae ſunt noctes.* Polyd. Vergilius, Cognatum ſecutus, ex his paroemiam effinxit, *Somnium hibernum*, & cur *dicanicum* diceretur, explicare fuit conatus: utrumque male: nam & tali proverbio libenter caremus, & alia longe eſt cauſa, cur *ἐνύπνιον δικανικὸν* vocaverit, *ſomnium abſurdum & auribus grave*, qualia nimirum multa cauſidici deblaterare ſolent. Parum diſtat illud Platonis in Apol. p. 25 A. *ἐρῶ δὲ ὑμῖν φορτικὰ μὲν, καὶ δικανικὰ, ἀληθῆ δέ.* Theaet. p. 128 E. Simili modo apud Lucianum ſaepe occurrere, notavit Herald. An. in Salm. Obſ. ad I. A. & R. VI, c. 10, § 9. HEMST.

ibid. Αἱ νύκτες) Hinc Platonis Comici fabula, cuius titulus *Nox longa*, laudata Polluci VI, 33. SOLAN.

ibid. Τριέσπερος) Facete, ut ſolet: *τριέσπερον* vocat Herculem ab trinoctio illo, quod traditur in eo concipiendo inſumtum. Nota eſt fabula trinoctii concubitus Iovis & Alcmenae vel ex Plauto, vel ex ipſo Luciano in Dial. Merc. & Solis. COGN. Haec ait per alluſionem ad Lycophronem in Alexandra ſtatim initio, ubi de Hercule ſic: Αἰ αἶ τάλαινα θηλαμὼν κεκαυμένη Καὶ πρόσθε μὲν πεύκῃσιν οὐλαμηφόροις Τριεσπέρου λέοντος —. Quem Herculem *τριέσπερον λέοντα* dixit, ut interpretatur Tzetzes, vel quod plures noctes impendit Iuppiter in eius generationem, vel quod per tres dies manſit in ventre ceti, ut Heſionem liberaret. PALM. Agnoſces etiam Lucianum in Gall. § 12, *τριέσπερον ἂν ἡδέως ἔτι εἶδον τὸν ὄνειρον.* Apud Schol. Homer. ad Il. Ξ', 323, Hercules *τριέσπερος*, & in Ara Doſiadae II. Lycophroni v. 33 *τριέσπερος λέων*, ubi vide Tzetz. & I. Meurſ. Gregor. Nazianz. Stel. I, p. 42, *τὸν Βουθοίναν παρήσομεν αὐτοῖς καὶ τὸν Τριέσπερον τὸν καὶ γεννώμενον οὕτω καὶ γεννῶντα μεγαλοπρεπῶς.* Scriptor Chriſtianus, neſcio quis, apud Suid. in Ἰώβ parum concinne: Οὐ κατὰ τὸν Ἡρακλέους μῦθον καὶ τὴν Ἀδμήτου Ἄλκηστιν, ἣν ὁ καλλίνικός τε καὶ τριέσπερος ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς τελευτήσασαν ἤγειρε· hinc apud Alciphr. p. 356, ὁ Ἡρακλέους τριέσπερος, ubi nonnulla Berglerus. In hiſtoria Ionae originem fabulae ponit Cyrillus Comm. in Ion. quam ſubtilitatem Eccleſiae patri nullus invideo: tanto minus, quod continuatarum noctium numerus haud ſane conſtet: magnos quidem auctores, ut vidimus, habet trinoctium; quibus accedant Orpheus, aut is potius, qui Orphei ſubiit perſonam, Argon. v. 118, verſibus elegantiſſimis, & Lucan. apud La-

ctant. ad Stat. Theb. IX, 424. ſed nonnulli binas tantum noctes, (vid. Paſſerat. ad Propert. II, 18, v. 25, Muncker. ad Hygin. F. XXIX.) novem alii coniungunt, Clem. Protr. p. 20 D. & Potter. illi brevius, quam par erat, contracto temporis ſpatio, ternarii numeri perfectionem, quam in hoc etiam negotio ſpectari voluit Serv. ad Virgil. Ecl. VIII, 75, temere violant: hi multo ſane melius Herculis honori conſulunt, cuius tanta fuerit fortitudinis excellentia, ut in eum formandum ſolidas novem noctes impendere Iuppiter debuerit: nam ſi verum eſt, quod Diodorus IV, p. 151 D. hiſtorica gravitate confirmat, *τὸν γὰρ Δία μισγόμενον Ἀλκμήνῃ τριπλασίαν τὴν νύκτα ποιῆσαι, καὶ τῷ πλήθει τοῦ πρὸς τὴν παιδοποιΐαν ἀναλωθέντος χρόνου προσημῆναι τὴν ὑπερβολὴν τῆς τοῦ γεννηθησομένου ῥώμης*, ſi hoc, inquam, verum eſt, tanto magis eadem ratio in novenario noctium numero valebit. Iam neminem fore puto, qui vim iſtius *μεγαλοπρεπῶς* apud Nazianzenum non capiat. HEMST.

ead. l. 10. Ἕωλος γὰρ ἡ ψ.) Bona notavit, hoc etiam loco prolato, H. Stephan. Ind. Theſ. in v. Ἕωλος, & Iungerm. ad Poll. I, 65, n. 38. HEMST.

ead. l. 11. Ὑποκριτὰς)) Hinc cum ſimilibus aliis annotavit Budaeus C. L. G. p. 776. Diſplicent ὀνείρων τινῶν ὑποκριτάς τινας· alterutrum, ſi nitorem loquendi conſulas, ſuffecerit: nec ſane in ed. Fl. primum illud τινῶν exſtat, quod in poſteriores omnes unde fuerit invectum, mihi non liquet: quamquam in Exc. Cod. Regin. Poli reperiam adſcriptum, per me tamen licet exturbetur. HEMST.

ead. l. 12. Ὁ Ξενοφῶν) Videtur ſomnium hoc intelligere, quod eſt lib. III Ἀναβ. quo vidit Xenophon per quietem domum ſuam paternam fulmine totam collucere. COGN.

ibid. Ὡς ἐδόκει) Tutatur ſe Lucianus exemplo atque auctoritate Xenophontis, & eius praeſertim ſomnii narratione, quod, deſperatis Graecorum militum rebus, ereptis iam ſibi per fraudem ducibus, ea ipſa, qua viſum eſt, nocte commilitonibus narrat, ἀναβ. III initio fere. Verba autem, quibus id agit hic Lucianus, ſubobſcura & depravata etiam videntur. Nam cum ait, οὐκ ὦ ἀγαθὲ, non negat, quod noviſſime ab auditore obiici ſibi finxerat; ſed vocem ληρῆσαι reſpicit aut ἕωλος ψυχρολογία, quaſi dicat, *nequaquam, o bone, nugae ſunt pueriles; niſi forte nugatum etiam Xenophontem putas, cum ſomnia ſibi viſa narrat, tum domi, iam profecturo, tum alia.* Obſcuritas inde oritur, quod ληρῆσαι, quod re-

peti debuit, omiſſum eſt in hunc modum: *οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. τ. δ. τ. ε. ἐλήρησε, ὡς ἐδόκει αὐτῷ*. Deinde ſomnium non unum indicat. Traiectio eſt itaque inſignis, Luciano tamen non infrequens: nam ſcribi debuit, *οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. ποτε, ὡς ἐδόκει αὐτῷ τὸ ἐ. δ.* V. Euripid. p. 401 B. *ἔδοξα*. Ut autem verba ſe habent, excidiſſe puto articulum *τὸ* ante *τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ*. Similes traiectiones apud hunc vide N. Δ. XXI & XXII. Sed & hoc monendus eſt lector, aut male locutum Lucianum, aut memoria lapſum, cum ſcribit *ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ*. Somnium enim illud non *domi* profecturus vidit, ſed *in reditu* Graecorum. Erroris occaſionem praebuit, quod in ſomnio paternam domum fulgure coruſcantem ſibi videre viſus eſt Xenophon. Nullum enim in toto opere ſomnium narrat ſibi domi viſum. SOLAN. Satis eſt ad fidem vitii faciendam, quod in hoc loco illa expedita ſtili Lucianei facilitas deſideretur. Dum meliorum Codd. opem exſpectamus, nam in noſtris nihil eſt quidquam ſubſidii, ita coniecto, periiſſe deſcriptoris negligentia (quod quam crebro vetuſtis in membranis, etiam emendatiſſimis, fiat, experti non ignorant) verſum unum, quem ſi ex Xenophonte revocare licet, ſenſus ſaltem & oratio tolerabilis exibit: *οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τὸ ἐν. ὡς ἐδόκει αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκηπτὸς πεσεῖν ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα (ἴστε γὰρ) οὐχ ὡς ὑπόκρισιν τὴν ὄ. οὐ. φλ. ἐ. αὐτὰ δ.* quae ſic interpretor: *neque enim Xenophon aliquando ſomnium enarrans, quo videbatur ipſi facto tonitru fulmen in paternam cecidiſſe domum, & cetera (noſtis enim) veluti ſcenicam actionem hoc viſum, aut ipſe de induſtria nugaturus iſta referebat* &c. illud *ὡς ἐδόκει αὐτῷ* plane videtur poſtulare partem iſtam a nobis interſertam, praecipue ſi Xenophontis verba perpendas K. A. III, p. 175, *μικρὸν δ' ὕπνου λαχὼν, εἶδεν ὄναρ· ἔδοξεν αὐτῷ βροντῆς γ.* &c. Haec noſtra, ſimul ac meliora quis dederit, lituram debent. Ceterum vereor, ne duo Xenophontis ſomnia diverſa confuderit Lucianus: hoc certe, cuius modo meminimus, apud ſuos commilitones expoſuiſſe non legitur, ſed aliud lib. IV, p. 191, cum Chiriſopho communicavit, idque etiam in magna rerum deſperatione. HEMST.

Pag. 17. *l.* 5. *Ἐθελοκακεῖ*) Mſſ. & Baſil. & Flor. *ἐθελοκολακεῖ*. male. BOURD. Adducit Budaeus C. L. G. p. 25. HEMST.

ead. l. 8. *Ἑαυτοῦ*) Scripſi *ἑαυτῷ*. alterum illud Graeci ſermonis norma reſpuebat: *προτύπωμα ἑαυτῷ προτιθέναι Σωκράτην* Simplic. in Epictet. p. 283. *παράδειγμα προστήσασθαι* Noſter habet in Πρ. ἢ K. HEMST.

IN PROMETHEUM.

Pag. 18. *l.* 1. ΠΡΟΣ) Poſt annum Luciani quadrageſimum ſcripta eſt haec oratio, qua fautores quoſdam ſuos, ſolam in eius ſcriptis novitatem laudantes, monet, non tam novitate exempli, quo Comoediam cum Dialogo coniunxerat, laudem ſe captaſſe, quam ex ipſis ſalibus, ac totius operis concinnitate ac forma. Eiuſdem argumenti aetatiſque forte eſt Zeuxis. Poſt Dialogos ſcriptus A. 2. SOLAN.

ead. l. 3. Προμηθέα) Hanc vocem interpretor ad lib. 5 Heliod. partem priorem huius dialogi interpretatur Athen. lib. 7. Scalig. ad Euſeb. BOURD.

ead. l. 7. Βάρβαρός τις παραμικρὸν) Legendum βόρβορός τις. Eraſm. in Adagio: *Barbarus e trivio.* BROD. Mirum, omnes editiones habuiſſe βάρβαρος, cum de menda viri docti monuiſſent: repetit illud Lucianus paſſim. BOURD. Sic Plato de Rep. VII, ed. Lugd. p. 488 B. καὶ τῷ ὄντι ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινι, de anima tenebris ignorantiae immerſa. In Mſſ. tantum O. & W. & pleriſque impreſſis βάρβαρος legitur. Sed Coll. & I. ed. veram ſcripturam afferunt, quam coniectura etiam aſſecutus eſt Benedictus. In Cod. W. notatam eam vocem puto, cum ei verſui in margine nota haec [—·—] ſit adſcripta. SOLAN. Βόρβορος eo differt a πηλῷ, quod & male oleat, & nulli ſit uſui; cum contra πηλὸς, *terra liquore affuſo ſubacta*, ad fingendum ſit idoneus: a Platone in Theaet. p. 109 C. memoratur πηλὸς ὁ τῶν χυτρέων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν κοροπλάθων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν πλινθουργῶν· hoc Latinis *lutum*, illud *coenum*; quam vocabulorum iſtorum in utraque lingua proprietatem recte Gloſſae veteres obſervant: eadem in translationibus inde ductis diſtincta facile patet. De βόρβορος & βορβορώδης vide H. Iunii Adagia in *Coeni agitator.* Nihilominus fieri nonnunquam poteſt, ut in eandem propemodum ſignificationem conveniant: Ariſtoph. in Veſp. v. 248, 257, 259. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπευφημίζεις) Male in omnibus editionibus ἐπιφημίζεις. Alia lectio melior, de qua dico alibi. BOURD. Ἐπιφημίζεις) *Ominibus* hic nullus locus; aptiſſima contra *elogiorum* magnificorum mentio. Hinc eſt, quod hanc ſcripturam ſecuti ſumus, M. etiam Codice firmatam. Demoſth. pag. m. 329 A. χρὴ . . . . πάνθ᾽ ὅσα τις πράττει τοὺς Θεοὺς ἐπιφημίζων, τοιαῦτα φαίνεσθαι, οἷα μηδ᾽ ἂν ἐπ᾽ ἀνθρώπου πραχθέν-

τα πονηρὰ φανείη. ubi Schol. ὁ πράττων ἐπὶ ὀνόματι τῶν θεῶν τί. optime. Adde Athenag. p. 52 C. D. Clem. Alex. p. 17 A. & 18 A. & Baſil. p. ed. Baſ. 411 C. Vid. tamen Il. A, 22. SOLAN. Gratiam facimus Bourdelotio, iudici Graecarum venuſtatum non peritiſſimo, praepoſterae correctionis: nota ſunt ἐπευφημεῖν, & diverſa poteſtate εὐφημίζειν· probandum fuerat ἐπευφημίζειν, idque ea virtute, quam locus hic poſtulat. Meliora docuit Budaeus C. L. G. p. 593, bene Lucianci loci ſenſum interpretatus: *Titanum principis titulo & nomine inſignis & ornas*. Reſtituendum Pauſaniae, I, p. 90, ubi vulgatur ἐπευφήμησαν· tu lege, ἐπεφήμισαν, ſcilicet τῇ τῶν κυάμων σπορᾷ. ut p. 100, & ſaepius: *compertum autem nihil*, inquit, *habeo dicere, primuſne hic Cyamites fabas ſeverit, an huic invento heroëm quendam Cyamitae titulo donatum inſcripſerint*. Sic Ariſtid. T. I, p. 450 B. τούτοις (frumenti ſationi) Κέλεός τε καὶ Μετάνειρα καὶ Τριπτόλεμος ἐπιφημίζονται. male vertit Canterus, ut & p. 331 A. nec multo rectius in Epiſtolis Libanii, quas I. Chr. Wolfio, egregie de literis merenti, debemus, p. 114: οἷς τε πράττεις, ἐκεῖνον ἐπιφημίζεις, *quae ipſe geris, illi attribuis; quaſi ab illo geſta praedicas*. Aliorum exemplis adde Philon. Iud. L. ad C. pag. 1011 E. 1016 A. Pollux IX, 95, 112. HEMST.

ead. l. 10. Εἰρωνείαν καὶ μυκτῆρα) Copioſe Iſ. Caſaub. ad Theophr. Charact. in ſubſannationem Atticam. Id. Lucianus de Gymnaſ. εἶπε εἴρωνες ἐν τοῖς λόγοις. Sic poſtea ἐς τὴν Ἀττικὴν δριμύτητα τῶν σκωμμάτων. Eunap. in Liban. ipſe ſaepiſſ. ſic χλευασμὸς, ἀλισμὸς, ἐμπαιγμὸς, & ſimilia Atticor. de quib. interp. Ariſtoph. BOURD. Ἀθηναῖοι εἴρωνες ἐν τοῖς λόγοις. Vid. Caſaub. ad Theophr. Char. VORST.

ibid. Μυκτῆρα) *Naſum: ironias*. Eraſm. in Proverbio, *Naſo ſuſpendere*. BROD. Utuntur hoc loco I. Brod. Miſc. IV, c. 32, H. Stephanus App. de D. A. p. 245, & Iſ. Caſaubon. ad Theophr. Ch. Eth. c. I. HEMST.

ibid. Ἀττικὸν) Omnium enim Graecorum dicaciſſimi & facetiſſimi habiti ſunt Attici. BROD.

ead. l. 14. Τοῦ Καυκ.) Ubi deligatus Prometheus a vulture manditur. BROD.

in Schol. col. 2. *l.* 2. Τοῦτο) V. τούτου. Sed totum Scholium abſurdum eſt: reſpicit enim auctor notam Athenienſium εἰρώνειαν. SOLAN.

Pag. 19. *l.* 2. Τοὺς ἀγῶνας) Nam declamatorum orationes *umbratilem pugnam* vocat Cicero. BROD.

ead. l. 3. Ζῶντα οὖν) Haud dubie ἑλληνικώτερον Mſ. Wittiana ζῶά γ' οὖν &c. IENS.

ibid. Ἔμψυχα) Vide omnino Leoſthenis de Demoſthene dictum, a Noſtro allatum Δημοσθ. c. 14, unde deſumtum hoc credo. SOLAN.

ead. l. 5. Πλὴν εἰ μὴ διαλλ.) In verſione Lat. hoc modo: *Niſi ſi ſic dirimatis, vos ex luto non fingere, ſed aurea pleriſque veſtris figmenta eſſe.* Tu potius ſic redde: *Niſi in eo tantum differretis* (a Prometheo ſc.) *quod non ex luto fingitis, ſed quod aurea veſtrûm pleriſque ſunt figmenta.* Sic pro Imag. § 21: Ἀλλὰ κἀκείνῳ οὐ σμικρῷ διαλλάττουσι. *Sed hac re etiam non exigua a ſe invicem differunt*: & alibi. Xiphilin. Nerone p. 189: Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ἐκ τοῦ ὁμοίου πάντα ἔπραττον, ἐν ἑνὶ δὲ τούτῳ διήλλασσον. *Cuncta enim eodem modo faciebant, tantumque diſcrepabant in eo* &c. L. *Bos* Obſ. Crit. c. V, p. 19. Iure L. Bos Benedictum caſtigavit: is, verbis tantum mutatis, errorem Micylli fuerat ſecutus: ſed iamdudum ſententiam huius loci viderat Budaeus C. L. G. p. 239. Mox ſcribo, ὅτι μὴ ἐκ πηλοῦ· nihil enim iuvat otioſum illud δ'. Merito Noſter probatis cauſarum patronis χρυσᾶ τὰ πλάσματα tribuit: tunc enim temporis haec ducebatur ad magnas divitias via compendioſa. Damaſcius apud Suidam in Σεβηριανός· δίκας λέγειν καὶ χρηματίζεσθαι τὸν ἐπιμίσθιον τοῦτον χρηματισμόν· & in Σαλούστι.. ἡ πολυήρατος δικανική, nimirum ob opes, quas promittebat. Haec illa ſunt *forenſia lucra*, quae ſe contemſiſſe, deſerto patrocinia tractandi ſtudio, Iulius Firmicus gloriatur Praef. lib. IV. Math. Manetho, modo ne falſo nomine, quod ſuſpicor, aetatem mentiatur, commemorat II, 259: Ῥητῆρας μύθωντε, καὶ εἰν ἀγορῇσιν ἀρίστους Νείκεα τ' ἰθύνειν, καὶ τειρομένοισιν ἀρήγειν. Ἔντε δίκας πολίεσσιν ἐριδμαίνοντας ἔπεσσιν, Ὧν ἄπο πλοῦτον ἀπειρέσιον καὶ χρήματ' ἄγειραν· e penultimo verſu maculam obiter eluamus: tali ſtructura, καὶ ἐρ. δίκας ἔπ. ἐν πόλεσι, qualemcunque ſententiam extundere ſibi viſus eſt I. Gronovius; & ſane illud ἐν πολίεσσι ſatis frequens v. 238, 233 & 224. Θνητοὺς ἄλλοισι καὶ ἐν πολίεσσιν ἀγητοὺς Τεύχει &c. hanc enim eſſe veram corruptiſſimi loci medicinam nullus dubito: ſed cum ſcribit, *iudicia vocibus irritantes*, ego quidem, quid ſibi velit, non aſſequor: vertiſſet ſaltem, *cauſas agentes*; quamquam ἐριδμαίνειν δίκας inſolens ſit, & plane inauditum. Poſſes itaque non abſurde, Ἔντε δίκαις πολέεσσιν &c. verum, ut quidem arbitror, poëtae manus fuit Ἔντε δικασ-

πολίεσιν ἐς. &c. vitii genus in Manethone frequens θυμέλεσσι, πενίεσσι, σοφίεσσι, pro θυμέλῃσι, πενίῃσι, σοφίῃσι. Fama tamen eorum, qui in foro verſabantur, valde laborabat, quaſi per fraudes ſummamque aliorum iniuriam divitias congererent: audi Syneſium Ep. 100, p. 240 C. Ἑτέρως δὲ οὐκ ἔστι πλουτεῖν ἐν ταῖς καθ' ὑμᾶς ἀγοραῖς μὴ πάντα μιγνύντα καὶ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα δίκαια, καὶ κέρκωπα ἀντ' ἐλευθέρου γινόμενον· & Ep. 147, pag. 286 B. Hic ſi teſtis videatur parum idoneus, quippe iniquior, quod pluribus in locis non diſſimulat, iſti vitae inſtituto, vide, an potius Maternum probes, *quem patrocinia tractantem tenuerunt cauſarum conflictationes, & caninae contentionis iurgioſa certamina*: is ſe *forenſium certaminum depugnationibus liberatum, exutum etiam quodammodo invidiae laqueis* gaudet, *improbis & perfidis hominibus craſſa livoris & rapiendi, immo potius latrocinandi* (indicare nimirum voluit, non plus una litera verbum hoc a *patrocinando* diſtare) *poteſtate permiſſa.* HEMST.

ead. l. 11. Τοῖς κοροπλάθοις) Vide Ez. Spanhemium ad Iuliani Caeſ. Preuves des Rem. p. 107, ubi perperam hic locus ex Halcyone Luciani profertur. IDEM.

ead. l. 12. Δεῖγμα) Suſpicabar legendum eſſe δῆγμα. Sed nunc nihil muto. SOLAN.

ead. l. 15. Ὥστέ μοι) Ex O. & M. illud μοὶ reſtituimus, pro quo in impreſſis με, mendoſe. SOLAN. Praeter Codd. illud μοὶ revocari poſtulat non minus Graeci ſermonis indoles, quam ipſe Lucianus, in Nigr. § 37, ἐπῄει δ' οὖν μοι λέγειν· Diogenian. apud Euſeb. P. E. VI, p. 264 A. ὥστέ μοι θαυμάζειν ἔπεισε. Cleomed. K. Θ. II, pag. 89, τῷ Ὁμηρικῷ Θερσίτῃ ἔπεισί μοι αὐτὸν ἀπεικάζειν. p. 87, ὥστ' οὐδ' ἐπῄει αὐτῷ ἐκεῖνο. Plutarch. Ageſ. p. 603 D. 616 F. parem habet & notionem & ſtructuram ἐπέρχεσθαι. in Amor. § 23. Demoſth. Olynth. I, p. 1 B. Ep. II, ἐπέρχεταί μοι παῤῥησιάζεσθαι· in Macart. p. 1028 B. διαπράττεσθαι ὅ, τι ἂν ἐπέλθῃ τούτοις. Strabo XIII, p. 891 B. αἰτίαι, δι' ἃς τοῖς Ἰλιεῦσιν ἐπῆλθε τοὺς μὲν τιμᾶν, τοὺς δὲ μή. Alciphr. III Ep. 12. Plutarch. Nic. pag. 527 E. plenius Dion Chryſ. pag. 466 B. σπουδὴ δέ μοι ἐπελήλυθεν μακαρίσαι, Liviana locutione, *ſubiit animum impetus.* Haec ſimul probant in Iud. Voc. § 2 legendum eſſe, δέος δὲ οὐ μικρόν μοι &c. ἐπέρχεται, non με. Utroque caſu gaudent εἰσέρχεσθαι & εἰσιέναι. Vid. Priſcian. XVIII, p. 1178. Thom. Mag. in Εἰσῄει. Platonis, quae proferunt, loca reperies in Phaed. p. 44 F. 45 A. de Rep. I, pag.

573 E. Idem de LL. VIII, p. 910 C. *εἰσῆλθε δέ με, οἷον εἰκὸς, φοβηθῆναι.* Lyſ. p. 506 E. Ceterum haec tota periodus uſque ad *τὰ πράγματα* quomodo cum iis, quae praecedunt & conſequuntur, apte cohaereat, mihi non ſatis eſt apertum: quid enim huc facit, ſi Cleon ab Eupolide vocitetur *Προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα*, niſi ut planum, his demtis, ſententiae curſum interrumpat? quare concinnius immitti poſſet ſupra poſt *προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν*, ubi vox *προμήθεια* partem illam hic tam abrupte poſitam paene flagitat; verum ea conditione, ut iſta, *ὡς ἐ. ἱκ. εἰ μὴ π. σ. γ. ἐ. μηδὲ κ. ἄξια τοῦ Κ.* ſuperioribus, *βόρβορός τις παραμικρὸν*, adiungantur. Haec uti pro certis non vendito, ſic paucos tamen arbitror fore, qui tali ratione non fateantur totam orationis ſeriem multo melius procedere. Offendit etiam, *οἶσθα περὶ αὐτοῦ·* praeferrem, *οἶσθα γὰρ αὐτὸ*, vel potius Platonicum illud, *οἶσθά που καὶ αὐτός.* Tum lepore quidem Comico, ſed acerbo ſimul, Cleon dicitur *Προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα*, quaſi poſt rem geſtam verus Epimetheus conſiliis abundaret, opportuno videlicet tempore nihil ſapiens. Hanc praepoſteram ineundi conſilii rationem Athenienſibus obiicit Demoſthen. Phil. IV, p. 99 F. *Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι πρὸ τῶν πραγμάτων εἰώθασι χρῆσθαι τῷ βουλεύεσθαι· ὑμεῖς δὲ μετὰ τὰ πράγματα.* Scholiaſtae credo, *Eupolin* eſſe patrem huius iambi, affirmanti: eum etiam *κωμικὸν* ſimpliciter vocat Lucian. in Nigr. § 7. HEMST.

ead. l. 15. *Ὁ Κωμικὸς*) Ariſtophanes. BROD.

ead. l. 16. *Κλέων Προμηθεὺς*) Ariſtophan. verſ. *Ἱππ.* De eo idem Ariſtoph. in Pac. & Thucyd. BOURD. Ariſtophanis eiſe videtur; ſed in fabula a Bourdelotio indicata fruſtra haec verba quaeſiveris. Neque uſquam in ſuperſtitibus eius fabulis reperio. SOLAN.

ibid. Μετὰ τὰ πράγματα) Rebus peractis, quique ſero, nec niſi confecto negotio ſapit. Ex Comico quopiam citat hunc verſiculum dictum in Cleonem. COGN.

Pag. 20. *l.* 1. *Ἰπνοπ.*) Scribe *ἰπνοποιοὺς*, pro *ἱπνοποιοὺς*, qui furnos facit; quod non monerem, niſi omnes editiones hanc mendam pervaſiſſe viderem. GRAEV.

ead. l. 2. *Προμηθέας*) Iuvenal. IV, 133: *Debetur magnus patinae ſubituſque Prometheus: Satyrice*, inquit Schol. *figulus*: immo Attice: nec mirum, figulos ita vocatos, cum Tragici ipſum Prometheum vulgi fictilis auctorem dixerint *πηλουργόν*. Eleganter Dion Chryſoſt. Or. XXXVII, p. 466

C. ἀδην Προμηθέος, ἀδην πηλοῦ. Hunc Noſtri locum uſurpavit Brodaeus ad Anth. IV, c. 5, Ep. 7. H. Stephan. App. de D. A. p. 196. poſitis Luciani verbis addit: *ubi infinitivus* εἶναι *mendoſe ſcribi videtur, & καὶ in eius locum ſubſtitui debere.* HEMST.

ead. l. 3. Καὶ) Ita *P. S. Coll.* & L. recte. *I.* ἢ καί. Reliquae εἶναι & ipſe Ox. vitioſe. SOLAN.

ead. l. 4. Βούλεται) Fr. Luiſinus Par. III, c. 4, *& ſi tibi hoc indicare debet Prometheus:* obſcuriuſcule, nec ſatis convenienter, quamquam de ipſa hac loquendi formula non male ceteroqui commentetur. Platoni frequens: βούλεται μὲν οὐδὲν ἧττον ὁ νόμος εἶναι τοῦ ὄντος εὕρεσις· in Min. p. 565 B. Ariſtid. T. III, p. 421 C. καὶ εἰ μὲν τοῦτο καὶ ἡ παροιμία βούλεται δηλοῦν. HEMST.

ead. l. 9. Παραμυθούμενος) Paulo reconditiorem verbi venuſtatem non aſſecuti ſunt interpretes: tu cape, *mollius*, *in meliorem partem interpretatus*, quod ſcilicet duriuſcule dictum videri poterat, atque adeo ipſum illud Luciani, quod paulo poſt ſequitur, πρὸς τὸ εὐφημότατον ἐξηγούμενος. Vim illam, quae fluit a propria poteſtate τοῦ παραμυθεῖσθαι, *mitioribus verbis flectere*, declaravit Budaeus C. L. G. pag. 680, 681. nec non Iſ. Caſaubon. ad Strab. I, p. 63, n. 4. Saepe Wolfius in Ulpiano non intellexit: cum Demoſth. pro Cor. p. 477 E. ſcripſiſſet κλέμμα μὲν Φιλίππου, ita notat: παραμυθεῖται τὰς συμφορὰς, κλέμμα λέγων, ἀλλ᾽ οὐ κατόρθωμα· *calamitates opportuna voce mollit tegitque, furtum Philippi dicens, non factum prudens atque egregium.* Similem in modum θεραπεύειν τὸ σκληρὸν τοῦ λόγου apud Schol. Pindar. ad Ol. B. 162, *phraſin duriorem commodo epitheto mitigare.* HEMST.

ead. l. 10. Ἐπαινεῖν) Ante Salmurienſem omnes ἐπαινῶν· pro quo non abſurde Benedictus infinitivum praetulit. Aliud remedium, veteri lectione ſervata, quodque mihi magis etiam arridet, in promtu eſt: οὐ ταῦτα εἴκασέ σε τῷ Πρ. ἀλλὰ τ. κ. τ. ἐπαινῶν. Poſſes quoque: οὐ ταῦτα εἰκάσαι τῷ Πρ. ἀλλὰ τὸ κ. τ. ἐπαινεῖ· non eam in partem, quam dixiſti, cum Prometheo comparatus es, ſed ille ſcilicet, qui te Προμηθέα ἐν λόγοις vocavit, novitatem inventionis laudat &c. Cum nullum ſit in hoc loco librorum veterum auxilium, reduxi priorem ſcripturam: cuius vice quin, quod maxime placuerit, quiſque reſtituat, non intercedo. HEMST.

ead. l. 12. Τέως ἐννοήσας) Benedictus, *ſuo marte commentus.* Non cepit vim & elegantiam. Verte *hactenus comm.* GRONOV.

Pravam diſtinctionem, quae planiſſimae ſententiae nitorem obfuſcabat, mutavi. Id licet ſaepius a me factum, ſemper tamen admonere operae non fuit. Hemst.

ead. l. 15. Συνειργάζετο — ἡ Ἀθηνᾶ) Omnia, in quibus mentis ἀκμὴ καὶ τὸ θειότερον τῆς ψυχῆς deprehenditur, Minervae ſolent adſcribi. Bourd. Melius Mſ. συνειργάζετο δέ τι ἡ Ἀθηνᾶ. Iens.

Pag. 21. *l.* 1. Πρός τε τὸ εὐφ. &c.) Aut delendum τε, aut lacunae ſignum addendum poſt καὶ hoc modo: *cum in optimam partem interpretatus dictum, tum etiam* * * *Et fortaſſe hic eſt ſenſus:* τὸ εἰρημένον καὶ * * * καὶ ἴσως αὐτὸς ὁ νοῦς. Nam poſt τε ſequi debet καί. Gronov. Scribi iubet norma linguae Graecae πρός γε· tantilla mutatio omnem lacunae ſuſpicionem demit. Τοι & τι ſaepe in Codd. alterum alterius occupavit locum: illud malebam in Somn. § 16, hic prae vulgata Wittiani libri auctoritatem ſperno. Minerva Prometheo fuit in fingendis hominibus adiutrix, idque iuſſu Iovis: Stephan. in Ἰκόνιον· ubi Luciani locus hic a Berkelio prolatus: quin Minervae auxilio in coelum eſcendit, adhibita facula ad rotam Solis, ignem furaturus, teſte Serv. ad Virgil. Ecl. VI, 42. Hemst.

ead. l. 4. Ἀρχαιότερον) Si quis pertendat, video ſatis, quemadmodum defendi poſſit: mihi tamen perſuaſum eſt, vix potuiſſe Lucianum aliter ſcribere, quam ἀρχέτυπον, vocem in hac re propriam, & iam modo ſic uſurpatam. Imag. § 15, εἰκὼν πρὸς τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένη· & quod huic ſimillimum exſtat § 17, εἰ μηδὲν ἀρχέτυπον ἐπιδεῖξαι ταύτης δυναίμην τῆς γραφῆς· at nihil accedit propius, quam illud Lucilii apud Atil. Fortunat. in Art. p. 2686, *Veteres lege, id eſt, ut ait Lucilius, Archetypa, unde haec ſunt omnia nata.* ſic τὰ ἀπὸ τῶν ἀρχετύπων κατεσκευασμένα. Dionyſ. Halic. Ind. de Dinarcho. Oneſicritus, teſte Diogen. L. VI, 84, operum argumentis Xenophontem aemulatus, ſtili quoque genere proximus accedit, πλὴν ὅτι ὡς ἀπόγραφος ἐξ ἀρχετύπου δευτερεύει. Ceterum hanc de ſcriptis ſuis hominum opinionem ſaepius indignatur, & qua virtute maxime cenſeri velit, docet Lucianus: vid. Zeuxin. Hemst.

ead. l. 5. Ἀλλὰ εἰ μὴ χαρίεντα φαίνοιτο) Fortean Luciani ſtilo fuit, ἀλλὰ εἰ μὴν καὶ χαριέν τι. Marcil. Χάριεν P. & ed. *I.* recte. Praeter *Salm.* & quae eam ſecuta eſt *A.* omnes χαρίεντα cum ipſis Mſſ. Ox. & M. praeferunt. Coll. χαριέν τι. Solan.

ead. l. 7. Αὐτῷ) Emendationem Ienſii in textum recepimus, quamvis omnes editi & Ox. Mſ. habeant *αὐτό*. De reliqua phraſi vide Κρον. Ep. I, c. 2. SOLAN. Typorum, opinor, vitio legitur apud Ienſium *αὐτῷ· ὠφελεῖν* quidem utrumque recipit caſum, ſed accuſativum frequentiſſime: Thom. Mag. in Ὠφελεῖ σε. Particula γὰρ incommode poſita: melius transferri poteſt, *οὐδὲ γὰρ ἂν ὠφ. αὐτὸ παρά γ' ἐμοὶ* &c. quod & Clerico veniſſe in mentem video: *γ' ἐμοὶ* certe ſine controverſia rectum eſt: nam *γοῦν* Brodaeo & Marcilio probatum talem orationis ordinem poſtularet, *παρὰ γοῦν ἐμοὶ*, vel *παρ' ἐμοὶ γοῦν ἡ καιν. οὐδ' ἂν* (ſeu *οὐδὲν*) *ὠφ. αὐτὸ, μὴ οὐχὶ* &c. HEMST.

ead. l. 8. Παρὸν ἐμοὶ) Lege *παρὰ γοῦν ἐμοί*. BROD. Παρὰ γοῦν ἐμοὶ, *apud me quidem*. MARCIL. Aut delendum γὰρ, aut loco movendum: *οὐδὲ γὰρ ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ παρ' ἐμοὶ ἡ καινότης· neque enim quidquam ei prodeſſet apud me novitas.* CLER. Pro γὰρ Marcilius *γοῦν*. atque ita legendum, monuerat iam Brodaeus IX Miſcellan. cap. 5. Aliquid ſane eo ipſo affertur; ſed ita hic locus, ſublata prava diſtinctione, legendus videtur: *Οὐδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτῷ παρά γε ἐμοὶ ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ ἐπιτετρῖφθαι ἄμορφον ὄν. Neque ſane prodeſſet illi novitas apud me quidem, quo minus contereretur, ſi eſſet deforme.* Vides ſenſum planiſſimum, immo ipſam, ſi eam conſideres, Luciani mentem; quam quoque vulgata verſio eſt aſſecuta, quare ea ſumus contenti. IENS. Ed. *I.* γοῦν rectius; ſuſpicor tamen ſcriptum fuiſſe tantum *παρὰ γ' ἐμοί*. SOLAN.

ead. l. 10. Ὡς πολὺ ἀμορφότερα) Vult Lucianus, deformiora ea eſſe, quibus accidit, ut cum novitate diſpliceant. BOURD.

ead. l. 11. Μετὰ τοῦ ξένου) Μετὰ τῆς καινότητος. BROD.

ibid. Αὐτὰ πεποιθότα) Αὐτὸ πεπονθότα. Ex ſequentibus pateſcit. MARCIL. Alii Cod. *ταὐτὸ πεποιθότα*. BROD. Marcilii emendationem, confirmantibus collectaneis G. neceſſario admiſimus, pro *πεποιθότα* (quod in omnibus, quas quidem videre licuit, edd. & ipſis Mſſ. Ox. & M. legitur) *πεπονθότα* reponentis. SOLAN. Vellem Brodaeus veteres illos Codd. quos nonnunquam laudat, accuratius paulo deſignaſſet. Ferri quidem poteſt, *ταὐτὸ πεπονθότα*, nimirum *τὸ ἄμορφον*, quibus accidit, ut deformia ſint, adiuncta inſuper inventionis novae peregrinitate, qua fiat, ut multo etiam videantur inelegantiora: nec tamen diſſimulare volo, quid mihi blandiatur maxime: legendum hariolabar, *τὰ μόνου τοῦ ξένου*

ἀντιποιηθέντα, *quae ſolam ſibi novitatem vindicant, nihilque, quo placeánt, aliud habent.* hoc, niſi fallor, ad Luciani mentem apte quadrat. Si quid ad veterum exemplar male ſit compoſitum, ac venuſtate careat, id quidem ineptum & ἄμορφον· verumtamen quae ſola nituntur inuſitata quadam novitate, neque χάριτος & εὐρυθμίας ullam habent commendationem, illa ſane multo deformiora. Haec poteſtas eſt in ἀντιποιεῖσθαι. Plutarch. Symp. II, p. 637 D. οὐ μὴν ἀλλὰ τὸ σπέρμα μὲν ἄλλως γέ πως ἀρχῆς τινος ἀντιποιεῖται. Syneſ. Ep. 116, δεῖ γὰρ ἀντιποιηθέντα σοῦ πρότερον &c. Clem. Paed. II, pag. 208 D. φιλοκοσμίαν σώματος ἀντιποιουμένην. Vid. Suid. in Ἀντιποιηθέντα. HEMST. Nunc lectionem, quam ferri poſſe dixi, coniecturae meae praepono: eoque magis, quod illam in partem inclinare ſe ſignificaverit praeſtantiſſimus Geſnerus. IDEM *in Addendis.*

ead. l. 12. Πτολεμαῖος) Ptolemaeorum inſigne fuit in veſtigandis rarioribus naturae miraculis ſtudium: ſi quae animalia reperirentur inviſitata, Alexandriam ad eos mitti ſolebant. Philadelphum praeſertim, propter corporis infirmitatem φιλιστοροῦντα, ab hac ſedulae curioſitatis laude commendat Strab. XVII, p. 1138 B. Vid. Aelian. de Anim. III. 34, VI, 10. XVII, 3. Agatharchides initio lib. I refert Πτολεμαῖον τὸν μετὰ τὸν Λάγου πρῶτον ἐλεφάντων θήραν συστήσασθαι· ἀλλὰ γὰρ καὶ τῶν ὁμοιοτρόπων· id Photius miratur, quandoquidem diu ante Porus adverſus Alexandrum elephantos in aciem eduxerit: nos minime, quibus ex dicto Strabonis loco atque Adulitano monumento ſatis conſtat, quemadmodum Agatharchides ſit intelligendus. Ad Ptolemaeos & Syriae reges eidem ſtudio deditos pertinere puto, quae canit Manil. I, 41. Κάμηλον Βακτριανὴν memorat Lucianus: nam duo camelorum genera, Bactriani & Arabici, qui quomodo differant docet Ariſtot. περὶ Z. atque ex eo Plin. H. N. VIII, 18. HEMST.

Pag. 22. *l.* 5. Ἀναθορόντες) Vox poëtica. Ἑρμ. c. 71, ἐκθορεῖν. reperitur tamen etiam apud Plutarch. Vorſtius, ſcholii loco, ἀναπηδῶντες. SOLAN. Heſychio debetur, quod ſcholii vice Vorſtius appoſuit: neque aliter exponunt Suid. Schol. Euripid. ad Oreſt. v. 1416. Eorum ſaepe, qui ſtupefacti ſunt & ſubito caſu perculſi, repentinos impetus atque exſiliendi vehementiam ſignificat. Habent Plato, aliique veterum, ſed parcius: recentiores frequentant. Heliodor. I, p. 5, ἡ μὲν τῆς πέτρας ἀνέθορεν· & pluribus in locis: itidem

Achill. Tat. IV, p. 341, ἀνέθορεν ὑπ' ἐκπλήξεως. p. 343 &c. Dion Caſſ. p. 625 B. ἐξ ἀνδριάντος τινὸς καπνὸς πολὺς ἀνέθορεν· Apollod. I, p. 11. rariore forma Aelian. de Anim. XI, 32, ἐκ τοῦ λέχους ἀνεθόρνυτο. & XVII, 46, ὑποθορνύμενοι· quamquam hoc de libidine venerea ponatur: ut ἐπιθόρνυσθαι in Amor. § 22. utriſque carent Lexica. Similiter ἐκθορεῖν apud Noſtrum. Philoſtr. V. A. c. 5. Appian. de B. C. III, p. 938, ἐκ τῆς εὐνῆς αἄξαντος ἐς αὐτοὺς ἐξέθορε· de infantibus uſurpatur, cum ex utero in lucem erumpunt: falſus Hippocr. Ep. ad Damag. ἐκ μητρῴων γὰρ λύθρων τοιοῦτος ἐξέθορεν· Callimach. H. in Del. v. 255. idem eſt προθορεῖν, ἐκπροθορεῖν. Maneth. VI, 33, 100. *Proſilire* Latinis. Arnob. II, p. 70, *Feminarum ex genitalibus proſilirent.* HEMST.

ead. l. 11. Ἡ καινότης) Antea illam vocavit τὸ ξένον. BOURD.

ead. l. 13. Ὡς πρὸ τοῦ) Ut antea. BROD.

ead. l. 16. Δέδοικα δὲ μὴ) Cum viderem haec omnia eſſe confuſa, non auſus ſum ex ingenio ſolo meliorem lectionem aſſerere, quam nec agnoſcebant ullae editiones, nec Mſſ. Haec omnia ſic puto poſſe legi: παρὰ τὸν πότον. οἱ δὲ ἄνθρωποι τὸν χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζουσι, καὶ τὴν ἁλουργίδα. δέδοικα δὲ, &c. BOURD.

Pag. 23. *l.* 1. Οἱ δὲ ἄνθρωποι &c.) Hoc vult: Vereor, ne, quemadmodum cameli nigrae magis mirabantur Aegyptii fraenum & ſtragulam veſtem, quam ipſam camelum, ita etiam in meo opere aliena ornamenta lectores mirentur, ipſo ſpreto: hoc eſt, pergamenam, καλλιγραφίαν librariorum, aliaque ſimilia. Sic miramur chartam & elegantiam typorum in multis libris, quos ceteroqui ſpernimus, ad rem ipſam quod attinet. Nihil ergo hic mutandum. CLER.

ead. l. 2. Θαυμάζουσι) Θαυμάζωσι. MARCIL.

ibid. Ἐπεὶ δὲ οὐδὲ) Ἐπειδὴ οὐδὲ O. ſuſpenſum ex antecedente. MARCIL. Non me fugit, quos uſus habeat ἐπεὶ tum in probationibus, tum ſi quid obiiciatur: ſed iſta nihil ad hunc locum. Legendum omnino videtur, ἔτι δὲ, Porro ne hoc quidem, ſi quid ex duobus pulcherrimis confletur, ad venuſtatem ſufficit. Ab argumento priore diſcedens Noſter aliud ingreditur ac diverſum; quo in genere commodum eſt & uſitatum ἔτι· de Conſcr. Hiſt. § 8, ἔτι ἀγνοεῖν ἐοίκασιν οἱ τοιοῦτοι· § 10, ἔτι κἀκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον· nec pluribus in re clara indigemus. Creberrimo Codd. antiquorum vitio ἔτι, ἐπὶ & ἐπεὶ confunduntur. Interpretes non moror, qui

male haerentem ſententiam obſcuriore verſione incruſtare fruſtra ſunt conati. In proximis Bourdelotio res peſſime ſucceſſit, ut ſatis manifeſtum eſt, ſi Lucianum ipſum conferas in Zeux. § 12, ὥρα τοίνυν με σκοπεῖν, μὴ καὶ τοὐμὸν ὅμοιον ᾖ τῷ Ἀντιόχῳ &c. HEMST.

ead. l. 3. Διαλόγου καὶ κωμῳδίας) De quibus in Dial. Δὶς κατηγ. BOURD.

ead. l. 5. Μίξις ἐναρμ.) Vide Horat. de Arte Poët. ipſo limatiſſimi carminis initio, tredecimque illos verſus, ni memoriter iam tenes, perlegito. SOLAN.

ead. l. 6. Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον, τὴν ξυνθήκην εἶναι) Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν, ἀλλόκοτον. MARCIL.

ibid. Ἀλλόκ. τὴν ξυνθ.) Hoc eſt, rerum natura diverſarum compoſitione abſurdum, quemadmodum *Humano capiti cervicem pictor equinam Iungere ſi velit, & varias inducere plumas, Undique collatis membris, ut turpiter atrum Deſinat in piſcem mulier formoſa ſuperne.* Horat. in A. P. Etymologicum Magnum: Ἀλλόκοτον, τὸ ἀνόμοιον, ἢ ἐξ ἀνομοίων συνεστώς· ἀλλότοκον, καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν ἀλλόκοτον· *diſſimile, vel ex diſſimilibus conſtans: dictum eſt primum* ἀλλότοκον (quaſi ex alio genere natum) *deinde tranſpoſitione literarum* ἀλλόκοτον. Poſtea: σημαίνει οὖν ἐξηλλαγμένον, καὶ ἰδιότροπον· *ſignificat ergo in aliam formam mutatum & moroſum.* CLER.

ead. l. 7. Ὁ Ἱπποκένταυρος) Hippocentauri ex homine & equo ſunt conflati, & propterea διφυεῖς ab Iſocrate appellantur. Compoſitio diverſa & varia Hippocentaurus vocatur. COGN. Duplici fere ſenſu veteres uſurpant: primum ad ſignificandam rem ſive inſolitam & portenti ſimilem, ſive fictam & vera natura vacuam adhibetur: Euſtath. ἀνυποστάτους ἐννοίας, καὶ ἃς οὐκ οἶδε φύσις τελεσφορεῖν ad Il. Α, p. 102. *quis enim hippocentaurum fuiſſe, aut chimaeram putat?* ut ait Cicer. de N. D. II, c. 2. Noſter in Hermot. § 72, cum chimaeras & gorgonas adiungit, in animo certe Platonis habuit locum in Phaedr. p. 1211 B. qui ἀμηχάνους πλήθει τε καὶ ἀτοπίᾳ τερατολόγους φύσεις vocat. Cicer. de N. D. I, 38, *quid intereſt, utrum de hippocentauro, an de Deo cogitemus?* Ad hanc normam ſomniorum interpretes hippocentauros, atque eiuſmodi alia ſomniantibus oblata exigunt. Vid. Artemid. II, 49, IV, 49. Sic illi veteres: nunc naturae miraculorum periti diſpiciant, an maior habenda ſit fides Plinio, qui H. N. VII, 3, hippocentaurum ex Aegypto in melle Romam allatam ſe vidiſſe aſſeverat. Deinde poni

ſolet haec vox de iis, quae diſſimili genere in unum congregantur ac coaleſcunt. Sic Chaeremon Hippocentaurum fecerat, *μικτὴν ῥαψῳδίαν ἐξ ἁπαντων τῶν μετρων*, teſte Ariſtot. de Poët. p. 224, v. 24. Victorius, eumque ſecutus D. Heinſius Κένταυρον dederunt, quia eum in modum Athenaeus proferat XII. p. 608 E. addens, ὅπερ δρᾶμα πολύμετρόν ἐστι. & XV, p. 676 E. ego nihil in Philoſopho movendum cenſeō, ut qui minime dubitem, quin titulus ab hac metrorum varietate ſit petitus: quo pacto Hippocentaurum dixeris an Centaurum, perinde erit. Ad idem ſcriptum pertinet, quod tradit Ariſtot. de Poët. c. 24, p. 252, *ἔτι δὲ ἀτοπώτερον, εἰ μιγνύοι τις αὐτὰ* (de metro heroico, iambico & tetrametro fuerat locutus) *ὥσπερ Χαιρήμων·* illa *μίξις ἀτοπος*, qualis eſt Hippocentauri, opinionem de titulo meam confirmat. Simili modo Noſter in Bis Accuſ. § 33, Dialogum querentem facit: *ἱπποκενταύρου δίκην σύνθετόν τι καὶ ξενον φάσμα τοῖς ἀκούουσιν δοκῶ.* & in Fugit. § 10, ſeu Lucianus, ſive quis alius, non inſicete quidem Sophiſtas traducit, velut Hippocentaurorum genus quoddam, *σύνθετόν τι καὶ μικτὸν ἐν μέσῳ ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας πλαζόμενον·* de quibus quae notat Lud. Creſollius Th. Rh. II, c. 1, ſi ad haec adiungas, nihil erit magnopere, cur plura deſideres. HEMST.

ead. l. 8. Ἀτέραστον) Ovid. Met. XII, 394, de Centauro: *Si modo naturae formam concedimus illi.* SOLAN.

ead. l. 9. Ὑβριστότατον) Placet *ὑβριστικώτατον*. BROD. Brodaeus loco citato pro *ὑβριστότατον* legit *ὑβριστικότατον·* debuit *ὑβριστικώτατον*. Fateor, me neſcire, num Graeci dicant *ὕβριστος*, unde deberet oriri *ὑβριστότατος·* neutiquam tamen *ὑβριστότατος* reiiciendum eſſe, convincat vel unus Ariſtophanis in Veſpis locus, ubi v. 1294 legitur: *Τούτων ἁπαντων ἦν ὑβριστότατον μακρῷ*. Vides verſum iambicum. Adde H. Steph. (qui & hunc ex Ariſtophane producit verſum) *ὑβριστότερον* quoque ex idoneis auctoribus probantem. Vocem *ὕβριστος* Dukerus eruit ex Etymol. M. v. Πύστις. IENS.

ibid. Χρὴ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις) Hac de re copioſe Philoſtrat. Liban. Greg. Nazianz. BOURD.

ead. l. 12. Τὸ ξυναμφ.) Τὸ *οἰνομέλι*. BROD. Utitur hoc loco Fabrot. ad Theophil. Inſt. de Rer. Div. § 25. Vid. L. 9 D. de Trit. vino vel ol. leg. ubi *mulſum* & *oenomeli* quaſi diverſa. HEMST.

ead. l. 15. Ἡ *μίξις συνέφθειρε*) De induſtria *τὸ συμφθείρειν*, cuius ſignificatio ſit ambigua, Lucianum, ut erat perquam

eruditus, poſuiſſe credo. Pictoribus, unguentariis ac tinctoribus propria φθείρειν, φθορὰ & συμφθείρεσθαι de colorum unguentorumque diverſi generis mixtura: hac quidem temperatione ſua cuique perit pulchritudo, & corrumpitur; ſed arte tamen alius exſiſtit color, qui naturalem ſaepe vincat. Iſtas voces illuſtravit L. Kuſterus ad Ariſtoph. Plut. v. 530. quarum tamen haec virtus iamdudum explicata fuerat a Caſaub. ad Perſ. S. II, v. 64, Gataker. ad Marc. Antonin. VI, 30, & Fr. Iunio de P. V. III, c. 3, § 3. Ea mente Dionyſ. Halicarn. quem certe interpres non intellexit, ſcripſiſſe puto de tribus Graecorum literis duplicibus, διπλᾶ δὲ λέγουσιν αὐτὰ ἤτοι διὰ τὸ σύνθετα εἶναι τὸ μὲν ζ διὰ τοῦ σ καὶ δ. &c. συνεφθαρμένων ἀλλήλοις, καὶ ἰδίαν φωνὴν λαμβανόντων· περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 22, v. 23. Neque aliunde ductum eſt illud Statii Ach. I, 307, *Lactea Maſſagetae veluti cum pocula fuſcant Sanguine puniceo, vel ebur corrumpitur oſtro*: ubi *fucant* N. Heinſii pro *fuſcant* nequaquam mihi probatur: noti ſunt Homeri verſus, quorum ſuaviſſima venuſtate capti & hic, & Virgil. Aen. XII, 67, & alii poëtae Latini certatim eos exprimere contenderunt. HEMST.

Pag. 24. *l.* 3. Τῷ Διονυσίῳ) Sacris Libero patri ludis. BROD. Nempe Dionyſiis, ſeu die feſto Bacchi, populo ſolebant dari ludi ſcenici. Vide Ariſtoph. Schol. ad Nub. v. 11, & alibi ſaepe. Horat. Epp. lib. I, Ep. I, 139, & ſeq. vide & Artem Poëticam a v. 220. Sic nata Comoedia, quod pluribus perſecuti ſunt Iſ. Caſaubonus de Satirica Graecorum Poëſi, & G. I. Voſſius in Art. Poët. CLER. Pro Διονυσίῳ Mſ. uti oportet, habet Διονύσῳ· neque vero Bacchus Διονύσιος, ſed Διόνυσος Graece dicitur. IENS. Διονυσίῳ omnes, quas vidi, editiones; cum tamen vel infans in his literis videat Διονύσῳ legendum. Baccho nempe ſe tradidit Comoedia, &c. Res notiſſima. Errorem tamen non animadverterunt, nec Coel. Rhodiginus, qui Ant. Lect. l. IV, c. 17, haec Luciani Latine reddens, τὸ *Dionyſio* etiam Latine retinet; nec Brodaeus, qui eandem ſcripturam retinet Miſc. IX, c. 5. Infra in Deor. D. XVIII, ubi de Baccho agitur, identidem in verſione *Dionyſius*, *Dionyſii*, intruſum vides, ubi Graece recte id nomen Διόνυσος ſcribatur. IDEM. Διονύσῳ legendum recte monuit Ienſius. Emendationem, per ſe liquidam, firmant Ox. Coll. & W. Impreſſi omnes corrupte Διονυσίῳ. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐν ῥυθμῷ) Sic Dial. περὶ ὀρχήσ. Angl. ῥυθμῷ ἔβαινε. BOURD.

ead. l. 5. Ἐνίοτε καὶ τὸ ὅλον &c.) Verſio Lat. *Interdum etiam anapaeſticis verſibus plerumque in ſublime evecta, dialogi ſocios ſubſannabat.* Prava haec verſio a prava diſtinctione eſt orta. Quid *interdum* & *plerumque* in uno membro? Diſtinguenda ſunt verba hoc modo: Ἐ. καὶ τὸ ὅλον ἀ. μ. ἐποχουμένη, τὰ π. τ. τοῦ Δ. ἐ. ἐχλ. nam τὰ πολλὰ pertinet ad membrum poſterius. verte igitur, *Interdum etiam omnino anapaeſticis verſibus vecta, multa in Dialogi ſocios ſcommata coniiciebat.* Sic πολλὰ λοιδορεῖσθαι dixit Noſter in Somnio § 4, & πολλὰ κατηγορηθῆναι in Tim. § 38, τὰ πολλὰ ἐπισκώπτειν in Dial. Mor. I. Πολλὰ καταρᾶσθαι ἀνδράσι πονηροῖς dixit Comic. in Lyſiſtr. v. 816. Similiter Latini, *multa invehi in aliquem. L. Bos* Obſ. Crit. c. V, p. 19.

ibid. Ἀναπ. μ. ἐποχουμένη) Secutus ſum *L. Bos* recte diſtinguentem: idem monuit de Ell. Gr. p. 142. Miror interpretum *in ſublime evecta*, quaſi anapaeſtis vecta Comoedia tanquam Pegaſo quodam in altum evaſiſſet. Singularis eſt quaedam atque elegans in iſta loquendi formula poteſtas. Plato de LL. IV, pag. 818 E. ἐπὶ δὲ τῆς ἐλπίδος ὀχούμενοι ταύτης, *illa ſpe vecti & confiſi:* nitide Alexand. Aphrodiſ. de Fat. 119, ἐποχεῖσθαι τοῖς ἀπορουμένοις, *dubiis inniti non aliter ac ſi certiſſima forent.* Sic igitur comoediam puto μέτροις ἀναπαίστοις ἐποχεῖσθαι, quando confidentius in ſcenam procedit, in philoſophis irridendis modum paene non ſervans. Illud inſuper, quo magis vis phraſeos eluceſcat, animadvertendum videtur, verſus quaſi vehiculum aliquod orationis ſpectari: Empedoclis, Parmenidis aliorumque carmina λόγοι εἰσὶ κεχρημένοι παρὰ ποιητικῆς, ὥσπερ ὄχημα, τὸν ὄγκον καὶ τὸ μέτρον, ἵνα τὸ πεζὸν διαφύγωσι· ita Plutarch. de Aud. Poët. p. 16 C. de Pyth. Or. p. 406 E. κατέβη ἀπὸ τῶν μέτρων, ὥσπερ ὀχημάτων, ἡ ἱστορία. Porro Daviſius utitur hoc loco ad defendendam Ciceronis vulgatam lectionem T. Q. III, c. 24, *potentiſſimi regis anapaeſtum;* ubi Lambino placebat *anapaeſticum*, ſine cauſa. Dionyſ. Halic. A. R. I, p. 20, v. 24, ἀνάπαιστον ὑπὸ τοῦ Χοροῦ λεγόμενον. Noſter Symp. § 18, ἀνάπαιστα συγκροτῶν, quod Berglerus opportune notat ad Alciphronis ἀνάπαιστα εὔκροτα ἐπιλέγοντες III, p. 368. Ammian. Marcellin. XXIV, 6, p. 441, *velut pedis anapaeſti praecinentibus modulis:* ibi vide H. Valeſium. HEMST.

ead. l. 6. Ἐποχουμένη) Ἐπηχουμένη. MARCIL.

ead. l. 7. Φροντιστὰς καὶ μετεωρολέσχας) Socratem ac reli-

quos philoſophos. Brod. Socratem procul dubio innuit, ab Ariſtophane in Nebulis ſubſannatum, & φροντιστὴν & μετεωροφένακα vocatum. Palm. Apud Ariſtoph. l. c. dicuntur μεριμνοφροντισταὶ, & alio in loco μετεωροφένακες. Sed quia variant hae voces a Lucianeis, videtur aut alias eiuſdem poëtae reſpexiſſe fabulas, aut aliorum Comicorum. Ego Eupolidem reſpexiſſe crediderim, qui & ipſe a Noſtro narratur in Socratem fabulas ſcripſiſſe. Nihil tamen ea de re Diogenes Laërtius. Sed Xenophontem adi in Sympoſ. pag. ed. St. 520, 35. ubi diſces, eo nomine ſolitum fuiſſe vocari Socratem. Ἆρα σὺ, ὦ Σώκρατες, ὁ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ ἐπικαλούμενος; ſed & ſequentia in ipſo Xenophonte legito, ut & rationem illius cognominis diſcas, & ipſum Socratem ea de re audias opprobria in ſe iacta diluentem. Solan.

ead. l. 8. Μίαν τ. προέλευσιν) Hoc eſt, illa ſola de cauſa procedebat in publicum, ut eos irrideret. Ad Ariſtophanis Nubes reſpicit, quae in eum ſolum finem factae erant, ut infamaretur Socrates, una cum diſcipulis. Προέλευσις, τὸ προελθεῖν, inquit Heſychius, hoc eſt, *in ſcenam prodire, procedere.* Cler. Angl. προσαίρεσιν. Bourd. Veriſſima lectio προαίρεσιν, quam praefert ed. *I.* & agnoſcunt Codd. P. L. & Galaei Collectanea; nec longe abludit Angl. Mſ. Eadem voce alibi utitur. προέλευσιν, quod alias edd. inſidet, & ipſum M. Cod. & Ox. nihili eſt. Vorſtius margini adſcripſit i. e. ὁδόν. Solan. Προέλευσιν recte I. Clericus exponit, cui prorſus aſſentior. Quid ſibi voluerit H. Stephanus in Theſ. T. I, p. 1273, ſane non video. Quamquam προαίρεσιν ingerant C. A. & ed. *I.* plus tamen apud me valet meliorum membranarum & ed. *Fl.* auctoritas; quam ne me temere ſecutum putes, dum paucis ago, illa mihi video tradenda, quae, quando occurrunt ſingula, non difficilia quidem pleraque, ſed, quo communi nexu inter ſe cohaererent, parum videntur intellecta. Qui domo in publicum prodeunt, προέρχονται· ἔξω προελθεῖν Antonin. de R. S. XI, § 28. προελθεῖν ἐς ἀγορὰν Philo Iud. p. 793 C. ſic in Dione Chryſ. XXXII, p. 392 D. οὔτ' ἂν ἴσως προέλθοι, *& ne domo quidem ad emendum aliquid ſe moveat,* capi poteſt: ſed ibi malo προσέλθοι. προϊέναι εἰς τὸ δημόσιον, Plutarch. Cat. Min. p. 762 C. ea mente Luciano in Somn. § 9, εὐτελὴς τὴν πρόοδον, qui nullo ſtipatus amicorum comitatu, quemadmodum homines nobiles & clari ſolent, (vid. Necyom. § 12.) ſed ob vilitatem vitae contemtus ac ſolus in publicum prodit: tales

quoque potentium feminarum *πρόοδοι*, vel, qua voce frequentius appellantur, *ἔξοδοι*, de quibus alio loco dicam. Deinde *προέρχονται*, qui magna cum pompa, eaque publica & quaſi triumphali procedunt. Conſulum ſolemnes proceſſus vel proceſſiones *προόδους* Iuſtinianus Nov. CV, *προελεύσεις* Theophilus Inſt. de Rer. Div. § 48, vocant; illud enim apud hunc multo, quam *προσελεύσεις*, malo. De ſacris Eccleſiaſticorum feſtiſque proceſſionibus vide I. Meurſii & Car. du Freſne Gloſſ. in Προέλευσις recentioribus idem vocabulum pro triumpho in uſu fuit. Euſtath. ad Il. Ψ, p. 1292, v. 16, *ἐντεῦθεν γὰρ παρὰ τοῖς ὕστερον ἡ πομπὴ καὶ τὸ πέμπειν ἐπὶ θριαμβικῆς προελεύσεως·* & Ignatius ad Il. I, p. 762, qui locus C. Fabrottum non fugit: *ὅθεν καὶ πομπὴ ὁ θρίαμβος, ὃν προέλευσιν ἡ κοινὴ γλῶσσα καλεῖ. πρόοδον* dixit Thom. Mag. in Πομπή. Tum porro alia quaedam huic verbo addita eſt poteſtas in concionem prodeundi, orationem in ſenatu vel cum populo habendi: Dionyſ. A. R. VIII, p. 507, v. 28, *προελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα·* quod cum Sylburgio in *παρελθὼν* mutatum nolim: ſimiliter enim Plutarch. in Craſſ. p. 550 E. *ἀναβὰς ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ προελθὼν·* ipſumque hoc in Cat. Min. p. 780 E. *ἐπὶ τὸ βῆμα τοῦ Κάτωνος προελθόντος.* nec maior eſt cauſa, cur quidquam novetur VIII, p. 465, v. 28, *τοσαύτην νεότητα ἐξ ἑνὸς ἔθνους διαφόρου σφίσιν ἐπὶ τὴν θέαν προελθεῖν·* quam lectionem cum ipſa tueatur ſtructurae forma, repudiandum cenſeo *προσελθεῖν* V. C. & Porti. Apud Iſidor. Peluſ. Epaminondas *εἰς ἐκκλησίαν καλούμενος παρῃτήσατο προελθεῖν* &c. II Ep. 146. In Socratis H. E. III, 25, ſervandumne ſit *προελεύσεις ποιεῖν τῷ βασιλεῖ*, an cum H. Valeſio praeferendum *προσελεύσεις*, non ſatis habeo conſtitutum: ſi retineas, recte de ſectarum inter Chriſtianos principibus eo ſenſu dicetur, quaſi nunc e latebris, quibus ſe Iuliani metu continuerant, prorepеrent, Iovianum Imperatorem quiſque precibus adituri, ſuis ut partibus potiſſimum faveret. Eadem plane forma *πρόοδον*, *πρόσοδον* vel *πάροδον ποιοῦνται* apud Atticos, qui ad Senatum, aut pro concione cum populo agunt, apud Chriſtianos, qui ſacras conciones habent: utrumque erudite declaravit H. Valeſius ad Euſeb. V. C. IV, 29, *σχολῇ δὲ λογογραφῶν συνεχεῖς ἐποιεῖτο τὰς παρόδους* &c. 55, *συνήθως δὲ τὰς προόδους ποιεῖσθαι.* Moris autem erat Athenis, ut, qui Senatus adeundi vel populi poteſtatem ſibi fieri petebat, nomen & rem, de qua ſit dicturus, in tabella perſcripta profiteretur:

hoc fuit *τὴν πρόσοδον ἀπογράψασθαι* Iſocr. Or. Ar. p. 142 E. ſive etiam ſimplici verbo *γράψασθαι* id quidem legas in Timocratea Demoſth. p. 781 A. *πρόσοδον γράψασθαι πρὸς τὴν βουλήν· referre ad Senatum* laxe nimis Wolfius interpretatur: hoc Timocrati Orator crimini vertit, quod tulerit legem *οὐκ εἰς τὴν βουλὴν, οὐκ εἰς τὸν δῆμον εἰπὼν περὶ τούτων οὐδέν*. Si copia dicendi non concederetur, *λόγου εἴργεσθαι*, *ἐκκλείεσθαι*, *οὐ τυχεῖν* dicebantur: ſin contra, *λόγου τυγχάνειν*, *προσέρχεσθαι τῷ δήμῳ*. Demoſth. pro Cor. p. 474 D. *παρέρχεσθαι εἰς τὸν δῆμον*, & ſingulari quodam modo *πρόσοδον ποιεῖσθαι* Iſocr. in initio Areop. & ad finem p. 157, *τήν τε πρόσοδον ἐποιησάμην, καὶ τοὺς λόγους εἴρηκα τούτους*· Aeſchin. in Tim. p. 11, v. 43, *τῆς γὰρ βουλῆς τῆς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ πρόσοδον ποιουμένης πρὸς τὸν δῆμον*· idemque *περὶ τῆς Παραπρ.* p. 35, v. 30, 37, commemorat *τὰς εἰς* vel *πρὸς τὴν βουλὴν τῶν πρεσβέων προσόδους*. Libanius etiam de eo poſuit, qui damnatus a iudicibus ad populum provocat, cauſamque ſuam apud cives agit: in Πρεϐ. Declam. XXX, p. 689, reperias, *οὐ γὰρ ἐπ' ἀδήλοις τοῖς ἀδικήμασι ὁ λέγων ποιεῖται τὴν πρόσοδον*· at in oratione prima, *οὔτ' ἂν ἐδεήθην προσόδων*. Pari virtute Sophiſtae *οἱ εἰς τὰ πλήθη παριόντες* ſupra § 2. *οὔτε εἰς τὰ πλήθη παριὼν τοὺς βουλομένους ἀκούειν ἀργύριον εἰσπράττω* in Ep. Socrat. p. 2, & ſimpliciter *οἱ παριόντες* apud Demoſth. Olynth. III, p. 38 A. quod recte Scholiaſtes interpretatur, *οἱ δημηγοροῦντες*. Iam ſcenicis actoribus haec eadem non diſpari ratione conveniunt. Schol. Ariſtoph. ad Equ. v. 608, *τοῦ ὑποκρίτου προσερχομένου*, *actore in ſcenam prodeunte*. Plutarch. Nic. p. 524 E. *λέγεται δ' ἔν τινι χορηγίᾳ παρελθεῖν οἰκέτης* &c. Andronic. Paraphr. Eth. Nic. IV, c. 3, p. 210, *τοῖς κωμῳδοῖς χορηγῶν παριοῦσι*· quorum pravam D. Heinſii verſionem iure caſtigavit Salmaſ. de Uſ. p. 57, ipſe viciſſim merito caſtigatus a Deſ. Heraldo An. in O. ad I. A. & R. VI, c. 8. paulum quidem illud Syneſii diſcrepat de Prov. II, pag. 128 D. *ἐν τοῖς θεάτροις· καὶ δεῖ τινα προσεξελθόντα διαλεχθῆναι τῷ δήμῳ, τι μετὰ μικρὸν ὄψεται*· nam hae prologi ſunt, aut eius, qui nuntii perſonam ſuſtinebat, partes, antequam ad ipſam fabulam actores aggrediantur: ſed quod mox ſequitur, plane congruit, *περιμένειν δεῖ καταπεμπόμενον τῆς προόδου τὸ σύνθημα*· ἡ *πρόσοδος* nihil aliud, quam ἡ *προσέλευσις*, quando ſigno dato in ſcenam procedunt actores. Atque ob has quidem rationes gradum, ut puto, tuebitur ἡ *προσέλευσις*· non quin recte dici poſſit co-

moedia μίαν ταύτην προαίρεσιν πεποιῆσθαι τοὺς φιλοσόφους ἐπισκώπτειν, quemadmodum Chryſoſtom. T. VII, p. 422 E. καὶ μία σπουδὴ (mulierum ſcenicarum) πᾶσαν ἐκ βάθρων ἀναστᾶσαι τὴν σωφροσύνην· ſed quod illud eruditius ſit, & magis accommodatum. HEMST.

ead. l. 9. Διονυσ. ἐλευθ.) Hoc eſt, libera dicteria, quibus licebat uti feſto Dionyſiorum: quae *libertas* vocatur ab Horatio & *licentia*. Eleganter coniungit cum hiſce Lucianus verbum καταχεῖν, *perfundere*. Horatius de homine dicteriis acriter proſciſſo lib. I Sat. VII, 32: *At Graecus poſtquam eſt Italo perfuſus aceto Perſius*. CLER. De Διονυσ. ἐλευθερία copioſe *Philoſtr.* dico ad Heliod. BOURD.

ead. l. 10. Ἀεροβατοῦντας) Ex Ariſtoph. Neb. ut haec tota narratio: ſic in Charont. & Icarom. BOURD. Ariſtoph. Νεφ. v. 4, Sc. III, A. I, ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. Socrati tribuit. Adde Plat. Ἀπολ. p. 7 C. SOLAN.

ead. l. 11. Νεφέλαις) Inde titul. Ariſtoph. Νεφέλαι, ex quibus hic locus integer deſumtus. BOURD.

ead. l. 12. Ψυλλῶν πηδήματα) Reſpicit procul dubio hos verſus Comici in Nebul. Act. 1, Sc. 2:

Ἀνηρώτ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης
Ψύλλαν ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὑτῆς πόδας.

Hoc alibi ſaepe tangit, dum Socrati, Platoni, & aliis inſultat. BOURD. A. I, Sc. II. Introducitur Socrates dimetiens ὁπόσους ψύλλα τοὺς αὑτῆς πόδας ἅλλοιτο. VORST. Eandem calumniam tangit etiam Xenoph. loco ſupra citato. SOLAN. Notarunt L. Bos Obſ. Crit. c. 12, p. 64, & L. Kuſter ad Ariſtoph. Nub. v. 145. Adde Eunap. in Aedes. p. 38, ψυλλῶν πηδήματα καταμωκώμενος· ubi plura. Syneſius iſtos Comici verſus praecipue, quaſi rotundiſſime decurrentes, laudavit in Dion. p. 40 B. HEMST.

ead. l. 15. Δὶς διὰ πασῶν) Eraſmus in Proverbio, δὶς διὰ πασῶν. BROD. Proverbium a muſicis mutuo ſumtum, quo maximum diſcrimen & longiſſimum intervallum ſignificatur Vid. Eraſm. Chil. Hoc uſus eſt Lucian. in lib. de Conſcr. Hiſt. & in ſermone, qui eſt de Mercede ſervientibus. COGN. Utitur paſſim hac comparatione. BOURD. Vetuſtiores muſici, uti ex hoc proverbio patet, ſcalam ſuorum tonorum non ultra duas, quas hodie dicimus, *octavas* extendebant. V. Eraſm. Chil. ſaepius uſurpat Noſter, ut ἀ. μισθ. c. 11, συγγρ. c. 7, & ἀπαιδ. c. 21. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Ἐν ταῖς Νεφέλαις) Ex eadem Ariſto-

phanis ſabula μετεωρολέσχους produxit Suid. in Μετεωροκοπεῖς. Ibi tamen hodie nulli reperiuntur μετεωρολέσχαι, ſed μετεωροφένακες v. 332, μετεωροσοφιστὴς v. 359. Apud Scholiaſten exſtant ad v. 223, 330. HEMST.

ibid. col. 2. *l.* 1. Ἀρίστωνος) Adde ὁ Ἀρ. ut Ariſtonis filius Plato. HEMST.

Pag. 25. *l.* 5. Τὸ θῆλυ τῷ ἄῤῥενι) Hac de re Phaedrus fine Fab. & ibi interp. BOURD. Miſcet hic Lucianus duo figmenta: Poëtarum nimirum figmentum de Prometheo, quem homines e luto formaſſe dicebant, & Platonis de primis hominibus, quos primum ἀνδρογύνους fuiſſe ait in Sympoſio, deinde in duas partes ſectos. CLER.

ead. l. 6. Ἐγκαταμίξας) Recte, ne quis coniectet συγκαταμ. Noſter de Conſc. Hiſt. § 13, τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ· Achill. Tat. IV, p. 261. Pari modo Scriptor de Mund. p. 13, v. 8, χρωμάτων ἐγκερασαμένη φύσεις, pro συγκερ. HEMST.

ead l. 7. Τοιοῦτο φανοίην) Neſcio quid ita cunctas edd. inſederit vitioſum illud φανοίην pro φανείην aut φανοίμην, quod vel Grammaticae leges expelli iubeant. Praeterea legendum ſine dubio τοιοῦτος, id eſt, ὅμοιόν τι τῷ Προμηθεῖ πεποιηκώς· *magis etiam eo metu commoveor, ne alia quadam in re talis videar, qualem ſe Prometheus praebuit.* HEMST.

ead. l. 8. Ὀστᾶ παρ.) Aeſchylus in Prometheo. BROD.

ead. l. 9. Κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ) Sic in Prometh. & Dial. Prom. & Iov. ex Heſiod. 1 Oper. BOURD.

ibid. Γέλωτα) Τουτέστι, γέλωτα κωμικόν. BROD.

ead. l. 10. Φιλοσόφων) Sic ed. *I.* Reliquae φιλοσόφῳ, quod etiam in O. & M. eſt; duriuſcule, quamvis exſtet ἐρ. c. 45. P. & *B.* 2. φιλοσόφου. SOLAN. Lectionem ed. *I.* interpolatam utique valere iuſſi: quomodo γέλως κωμικὸς, ſic & σεμνότης φιλόσοφος· τὸ κυριώτερον ἀντὶ κτητικοῦ, ut ſolent Grammatici, quo nihil eſt frequentius. Sic φιλόσοφος χαρακτὴρ λόγου Apollon. Tyan. Ep. XIX. βίος Euſeb. H. E. VI, 3, φιλόσοφον ἦθος, σχῆμα Origen. in Celſ. I. HEMST.

ibid. Τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς, καὶ γὰρ κλεπτικῆς ὁ θεὸς, ἄπαγε τοῦτο μόνον, οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις) Latinos interpretes ſi conſulas, nihil hoc loco eſt obſcurius. Sic enim vertunt: *Quod enim eſt furti. (nam furti eſt aliquis Deus) apage hoc ſolum, non dixeris ineſſe noſtris ſcriptis.* Non poterat inſulſius. Quis enim intelligat, *quod eſt enim furti?* dein quid hoc ad rem, eſſe furtorum Deum, ſive is ſit Mercurius, ſi-

ve quis alius? Non perceperunt mentem Luciani. Primo poſt ἄπαγε cum veterioribus editionibus pone diſtinctionem. ἄπαγε· τοῦτο μόνον, & verte: *ſed quod ad furandi artem attinet, (nam & furandi arte hic Deus inſignis eſt) abſit. hanc ſolam noſtris ineſſe non dices.* Forte, inquit Lucianus, Prometheus dicor, quod furatus ſim, ut ille ferula ignem eſt furatus & coelo ſubduxit. Apage, hac ſola in re nunquam Prometheo comparabor. GRAEV. Facilem & veriſſimam Graevii diſtinctionem ſum ſecutus. Ἄπαγε, formulam abominandi, abſurdum aliquid procul amovendi, ſic interponunt: Noſter Amor. § 38, ἄπαγε, μή μοι γένοιτο· Pſeudol. § 31. Chryſoſtomo frequens: οὐχὶ τὸ σῶμά ἐστι τὸ τυφλοῦν τὴν ψυχὴν, ἄπαγε ἄνθρωπε, ἀλλ' ἡ τρυφή· Hom. XXXIX, ad I ad Corinth. Suid. Ἄπαγε, γενικῇ· παῦσαι, μὴ γένοιτο. Praeterea ne quid loci venuſtatem turbaret, ſcribendum fuit κλεπτικός· nam quis credat, Lucianum tam inſignitam Mercurio factum iviſſe iniuriam, ut in eo munere, quod totius antiquitatis conſenſu ſolus obtinuerat, Prometheum ipſi ſocium adiungeret? ſed κλεπτικὸν cum iure potuit appellare, quippe qui ſemet ipſe in cognomine dialogo ὁμότεχνον Mercurio fateatur. HEMST.

ead. l. 11. Ὁ θεὸς) Προμηθεύς· Heſiod. ἐν Ἔ. καὶ Ἡ. BROD. Ὦ θεοὶ, ἄπαγε τοῦτο μόνον) Sic in Somnio, ἀποτρέπετε, ὦ θεοὶ, τὸ δεινόν. Hac in re utitur dictionibus ἀπερύκειν, ἀποτρέπειν, ἀπάγειν. Quod ſemel monitum volo. BOURD. P. mendoſe, ὦ θεὸς, quod Bourdelotio & Vorſtio fraudi fuit. In Fl. tota parentheſis deeſt; certe incommode dicitur Deus κλεπτικῆς. SOLAN.

ibid. Ἐκεῖναι) Scribo ἐνεῖναι. BROD.

ead. l. 12. Ἢ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιούτους πιτυκάμπτας καὶ τραγελάφους καὶ αὐτὸς συντεθεικώς;) *Unde enim furaremur? niſi quis me latet, qui tales pinuum incurvatores & hircocervos ipſe compoſuerit.* Sic interpres. Quis autem ex hac verſione intelligat, qui ſint illi pinuum incurvatores, & quid illi hic agant, ubi de furto loquitur? Ignorarunt πιτυκάμπτας eſſe centauros. Suidas, πιτυκάμπτης ὁ κένταυρος. ſic proprie dictus eſt Sinis centaurus, quem Theſeus occidit. de quo Ovid. VII Metam.

Occidit ille Sinis, magnis male viribus uſus,
Qui poterat curvare trabes, & agebat ab alto
Ad terram late ſparſuras corpora pinus.

Vertendum itaque, *niſi quis me fugit, qui tales centauros, &*

hircocervos ipſe compoſuerit. ſuos vero dialogos ex comicis ſalibus, & gravibus ſententiis, ex philoſophicis diſputationibus hauſtis, compoſitos, ut paulo ante oſtendit, vocat centauros & hircocervos, quo ſcribendi genere nemo ante Lucianum fuerat uſus. Graev. Perperam ſcribitur, ἢ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν. corrige, ἢ παρά του γὰρ ἂν ἐκλ. Ubi hic articulus pro τὶς ponitur, eſt, veluti τὶς, particula enclitica. Similis macula in Epicteti Enchiridio turbavit eruditos. Ait Stoicae ſapientiae gravis doctor cap. 30, Ἀρκοῦ οὖν ἐν παντὶ τῷ εἶναι φιλόσοφος· εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλει, τῷ εἶναι σεαυτῷ φαίνου, καὶ ἱκανὸς ἔσῃ. Wolfius interpretatione ſua palam facit, ſe non intellexiſſe veram mentem, & quia Politianus omiſit τῷ εἶναι, ipſe non neceſſarias has voculas judicat. Mericus Caſaubonus neſcio quid acutum ex iis primo elicere tentans, poſt eas ſuſpectas habet. Recte noviſſima interpretatio vertit, *Sin alicui etiam videri Philoſophus cupis.* Ad hanc verſionem etiam Graeca accommodari oportuit, & excudi, εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλει τῳ εἶναι, σεαυτῷ φαίνου, &c. τῳ pro τινὶ etiam hic poſitum. Quod autem neque Simplicius, neque Paraphraſtes illud τῷ εἶναι agnoſcunt, in eo haud dubie imperfectiores ſunt magiſtro ſuo Epicteto, cujus ea mens eſt: *Id tibi in omni tempore, loco, & negotio ſufficiat, eſſe te philoſophum: quod ſi vero quis ſit, cui talis videri optes, is, cui talis videri cupias, tu ſis: tu vero ipſemet tibi ſatis idoneus & quaſi perfectus eris, cui philoſophus eſſe videaris.* Hinc etiam manifeſtum, puto, eſt, Epicteti καὶ ἱκανὸς ἔσῃ, longe plenius & perfectius eſſe prae Simplicii & Paraphraſtae καὶ ἱκανὸν ἔσται τοῦτο. Iens. Παρά του edendum contendit Ienſ. idque ſecutus eſt Hemſterh. contra edd. vett. quibus aſſentiri codicem O. ſcribendo παρὰ τοῦ, in marg. Iunt. notavit Solanus; ſed Cod. M. παρά του habere. Verum etſi res parvi eſt, mallem vulgatum retinuiſſe. nam articulus του pro τινὸς poſitus, tum amittit accentum, quando τις encliticum eundem amitteret. At quando eſt interrogantis, ut hic, aeque retinet accentum, ac τίνος interrogativum, cuius vicem gerit, quod recte diſputat Mich. Roſ. vel potius auctor Diſſertationis Academicae, Argentorati habitae 1716, I. Henr. Lederlinus, p. 15, haec exempla afferens: Soph. Ai. maſt. 815, Τοῦ ποτ' ἀνθρώπων μαθών; *ex quonam hominum haec didicit, audivit?* Et Electr. 408, Τῷ φερεις τάδ' ἔμπυρα; *cui fers has partes victimarum comburendas?* Item 412, Ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα; & 681, ac 915, 932, 935, Oedip. Tyr. 365, 792,

1041, 1176, Oed. Col. 425, Dion. Hal. Ep. ad Pomp. p. 129. Exempla vero, ubi του & τῳ ſint enclitica, multa quoque praemiſit idem. REITZ.

ead. l. 13. Πυτιοκ.) Calligo: *πιτυοκάμπτας καὶ τραγελάφους*, hoc eſt, *monſtra quaedam*. BROD. *Pinuum incurvatores*: quo nomine Scinis appellatus fuit, quem occidit Theſeus incurvantem pinus, & ex iis alligatos homines, & in ſublime emiſſos dilaniantem. Eundem *πιτυοκάμπτην* vocat lib. II Ver. Hiſt. COGN. Ἱπποκάμπτας) Legebatur antehac *πιτυοκάμπτας*, ut *ἀ. ἱστ. β.* c. 25. (vel mendoſe Πυτιοκ—) quod huc non facit. v. Apollod. III. L. aliam ſcripturam exhibet, niſi quod illic *ἱ—μπτας*, legitur. In Ox. vero *πιτυοκαμπτας*. De his conſule Spanh. & Aelian. de An. XIV, 20. Hippocampos in Imaginibus deſcribit Philoſtratus *εἰκ*. p. 774. (locum ipſum vide ad *ε. δ.* VI.) Vide & p. 729, ubi, ex nummis, Hippocamporum & Hippopotamorum figuras doctiſſimus eius interpres exhibet. SOLAN. Graevio *πιτυοκάμπτας* explicanti Centauros praeivit Fr. Luiſin. Par. III, cap. 25. quod ſi ad liquidum deduci poſſet, rem haberemus confectam. Negari quidem non poteſt, apud Suidam exſtare in Πίτυς, ὅθεν καὶ Πιτυκάμπτης (vel potius, ut Kuſter. Πιτυοκ.) ὁ Κένταυρος· verum his in rebus tantam Suidae auctoritatem non agnoſco, qua ſola nos contentos eſſe oporteat. Πιτυοκάμπτης eſt Sinis vel Sinnis, (ductum a latrociniis & nocendo nomen, quod male nonnuſquam *Scinis* & praeter linguae rationem ſcribi puto) quem ſuo ipſius, quod in alios ſtatuerat, exemplo Theſeus interemit: lege I. Meurſ. in Theſ. c. V. Hunc de gente fuiſſe Centaurorum, quis veterum prodidit? immo tantum abeſt, ut Theſeum ipſum materno genere contingeret: Pauſan. I, p. 90, *ἀποκτείνας καὶ Σίνιν τὰ πρὸς Πιτθέως συγγενῆ·* quippe natum, ut nonnulli ſcripſerunt, Canetho & Heniocha Pitthei filia: Plutarch. in Theſ. p. 11 F. Iam ſi forte Centauros omnes hoc epitheto exiſtimes affectos, quid tandem proferri poterit, unde nominis, quod a ſingulari unius Sinidis crudelitate profectum eſſe ſatis conſtat, origo repetatur? nam quod Luiſinus eſt commentus, *quoniam bello acres habebantur, eorum impetum pictores flexis ſtratiſque arboribus, quacunque furebant, exprimere ſolitos eſſe*, ut alia mittam, Graeci ſermonis normae prorſus repugnat. quis, quaeſo, *πιτυοκάμπτας* diceret eos, qui arbores vaſto corpore & impetu currendi proſternunt? Th. Galeus ad Apollod. III, p. 95, ubi de Sinide pinuum inflexo-

re agitur, hunc Luciani laudavit locum, ſed laudavit tantum, nulla parte alia lectorem adiuvans. Non me praetereunt Ariſtophanis in Ran. v. 997, *σαρκασμοπιτυοκάμπται*, de quibus ita Schol. *ὡς σαρκάζοντας μὲν καὶ προσποιουμένους τὰ πολεμικὰ, οὐκ ἀληθῶς δὲ τοιούτους· ἰσχύος δὲ ἐπιμελουμένους·* paulo plenius Suidas: *Σαρκασμοπ. ἀντὶ τοῦ μεγάλοι, ὡς ἀρπάζοντες μὲν καὶ προσπ.* &c. ubi legendum ex prioribus apparet, *ὡς σαρκάζοντες·* necdum enim perſuadere mihi poſſum, quod tamen in mentem veniſſe non diffiteor, alteram hanc in aliis Comici vetuſtis Codd. exſtitiſſe lectionem, *ἁρπασμοπιτυοκάμπται*. De Sinide vero quin Schol. cogitaverit, cum iſta commentaretur, dubitare non licet: neque abſurdum eſt, ut per Comicam facetiam homines in bello timidi, ſed inanibus in rebus, quae vero periculo carerent, robur oſtentantes dicti fuerint *πιτυοκάμπται·* eoque pertinere non incommode videatur Heſychii gloſſa, *Ἀεροκέλαδοι, πιτυοκάμπται*, ex veteri quodam Comiço depromta, ſive vocabulum utrumque demta diſtinctione iungas, ſive *ἀεροκελάδους* per ſe ſolos intelligas, *aërem verberantes, iactatis per aërem manibus inanem ſtrepitum excitantes*, vel etiam, *aërem implentes clamoribus*: nam in Heſychio multae ſunt voces, & ſententiae nonnunquam, quae additam interpretationem habent nullam. Aliud Palmerio placuit *πιτυοκάμπαι* legenti; quod ſi quis coniecturae noſtrae anteferendum ſtatuat, haud equidem magnopere obnitar: verum idem ipſum in Ariſtophane Friſchlinus ſpectavit vertens *Erucoſanniones*, tanquam ſi legendum cenſuiſſet, *σαρκασμοπιτυοκάμπαι*. Sunt ſane *πιτυοκάμπαι* genus erucarum ex eo nominatae, quod pinis arboribus adhaereant; quarum meminit Plin. H. N. XXII, 2, 4, Dioſcorid. Alexiph. cap. 2. ſed illae, quantum video, nihil ad Ariſtophanem faciunt, multoque minus, quamvis crebris formarum mutationibus ex aliis in alias beſtiolas abeant, ad Lucianum: in quo retinui ſane priſcam lectionem, *ἱπποκάμπας*, vel, ut ſcribi debebat, *ἱπποκάμπους*, etſi ad ſenſum melius congruere videantur, non auſus admittere; praeſertim, quoniam nullus Codex, qui quidem alienis oculis non ſit inſpectus, aſſentitur. De Hippocampis adi magnum illum I. Scaligerum in Coniect. p. 35, a quo ſi quid in re forte, quod ſollicite perquirere non vacat, fuerit commiſſum, egregiis emendationibus certe penſatur, & Rob. Conſtantin. in Suppl. L. L. *Τραγελάφων* mentio in Ariſtoph. Ran. v. 968, qui iun-

git *ἱππαλεκτρύονας*· haec cauſa eſt, cur, ſi ſcripti cuiuſdam libri ductus adſpirarem, in Luciano probarem *τοιούτους ἱππαλεκτρύονας καὶ τραγελάφους*· etenim vix eſt, ut ad illum Comici locum non reſpexerit. Meminit & Plato Πολ. VI, p. 674 B. *ἀλλὰ δεῖ ἐκ πολλῶν αὐτὰ ξυναγαγεῖν* &c. *οἷον οἱ γραφεῖς τραγελάφους καὶ τὰ τοιαῦτα μιγνύντες γράφουσι.* Ponere quoque ſolent, ut hippocentaurum, pro re, quae nuſquam exſiſtens ſola cogitatione effingitur: Euſtath. in Il. A, p. 102. Rogat Ariſtot. initio lib. IV Φυσ. Ἀκρ. *ποῦ γάρ ἐστι τραγέλαφος ἢ σφίγξ;* Vid. Stephan. in Τράγελαφος & Berkel. Pocula, quibus ob hirci cervique mixtam figuram impoſitum fuerit *τραγελάφων* nomen, recenſet Athen. XI, p. 484 D. E. p. 500 E.

Poſtquam haec ſcripſeram, coniecturam mecum perquam elegantem communicavit vir erudítiſſimus, & pulcherrimo Prolegomenorum in N. F. editionem Graecam ſpecimine commendatiſſimus I. Iac. Wetſtenius; quam, quia prope abeſt, quin veram putem, celare religioni duco. Legendum cenſet vir egregius *τοιούτους πιτυοκάμπτας*· quaſi hunc in modum Lucianus ratiocinaretur: *Primus ego res plane diſcordes, philoſophicam gravitatem, & lepores libertatemque iocorum comicam conſociavi: quod inceptum audax non minorem habet difficultatem, quam ſi binas arbores rigidas curvando iungere nitaris: immo maioris eſt artificii καὶ τραγελάφους συντιθέναι, τοὺς διπλοῦς τὴν φύσιν* (ut Ariſtides Orat. Plat. 1, T. 2, p. 46, de Hippocentauris loquitur) *i. e. non tantum binas arbores eiuſdem ſpeciei, verum ETIAM res diverſiſſimas hircos atque cervos ſive Philoſophiam Comoediamque iungere. Si quis ante me idem fuiſſet conatus, is certe fama facinoris Sinim aequaret, ad meamque ſine dubio notitiam perveniſſet.* Iam tu, quaeſo, ad animum revoca, quae leguntur ſub finem § 6, ΈΤΟΛΜΗΣΑΜΕΝ ἡμεῖς τὰ οὕτως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ΞΥΝΑΓΑΓΕΙΝ ΟΥ ΠΑΝΥ ΠΕΙΘΟΜΕΝΑ· ecce *πιτυοκάμπτην*, qui magno niſu in unum cogit conſociatque nixa diverſis radicibus, & materiam minime ſequacem tractando mollit. HEMST.

ibid. Τραγελάφους) De his, ſi lubet, conſule Plin. VIII, 33. Cervis excepta barba & armorum pilis ſimiles. Huiuſmodi monſtrum, quod fictitium prorſus credidit Lucianus, vidiſſe ſeſe Salmaſius narrat Plin. Exercit. 862 b. B. ed. poſt. De iiſdem conſule Spanh. 200 & 203. SOLAN.

ead. l. 14. Τί ἂν πάθοιμι) Locutionem illuſtrat Gataker. ad Marc. Antonin. XII, § 16. HEMST.

ead. l. 16. Μεταβουλεύεσθαι) *Poſt rem conſulere*: unde & Pindarus in Pyth. V, 36, illum appellat ὀψίσοφον, quaſi *ſero ſapientem*. Heſiodus in Theog. v. 511, Haec, inquit, peperit Προμηθέα Ποικίλον, αἰολομῆτιν· ἁμαρτίνοον τ' Ἐπιμηθέα, *Prometheum* vafrum nominans, ac variis inſtructum conſiliis, *Epimetheum* poſt erratum ſapientem. COGN.

IN NIGRINUM.

Pag. 26. *l.* 3. ΠΡΟΣ....) Philoſophicam hanc diſputationem Lucianus paulo poſt adventum ſuum Romae ſcripſiſſe videtur: in qua quam pronus in Satyram fuerit iam prodit; ſed nondum comicos illos ſales cum reliquo ornatu theatrali in Dialogum invexiſſe, cum haec ſcriberet, palam eſt: graviter enim hic vitia perſtringit ex graviſſimi Philoſophi perſona, cuius famae invidit illa aetas. SOLAN.

ibid. ΝΙΓΡΙΝΟΝ.) Romanus eſſet, an Graecus, olim ambigebam, quamvis de *Nigrinis* legiſſem apud Spartianum in Hadriano & Xiphil. p. 260, & Plutarch. 849. Nunc autem Romanum fuiſſe ſtatuo, ob ea praecipue, quae de reditu ex Graecia habet c. 17, & de fundo prope Romam c. 26. SOLAN.

ead. l. 5. Γλαῦκα εἰς Ἀθ.) Subaudiendum, *porto*, aut, *mitto*. Hanc paroemiam Lucianus hic exponit, quae inde fluxit, quod Athenis abundant ululae, & Atticae regioni quaſi peculiares ſunt. Proinde ut abſurdum videbatur noctuam Athenas deportare, cum illic paſſim omnia noctuis abundarent, ita ridiculum ſit homini conſultiſſimo conſilium dare. COGN. Prov. ἐπὶ τῶν μάτην ἐπισωρευόντων τινὰ τοῖς περιέχουσιν, οἷον εἴ τις ἐν Αἰγύπτῳ σῖτον ἐπαγάγῃ ἢ ἐν Κιλικίᾳ κρόκον. Ariſtoph. Ὄρνι. & ibi Scholiaſt. BOURD. Vid. Suid. & Schol. Ariſtoph. SOLAN. Utitur hoc loco Eraſm. Adag. *Ululas Athenas*. Diogen. L. III, 47: Γλαῦκα γὰρ εἰς Ἀθήνας, φασὶν, εἰ δέῃ σοὶ τὰ κατ' εἶδος διηγεῖσθαι. Noctuarum copiam, quae proverbio locum dederit, Athenienſibus obiecerunt Comici: praeter Ariſtoph. Av. v. 302, Antiphanes apud Athen. XIV, p. 655. Mox παρ' αὐτοῖς, quaſi praeceſſiſſet Ἀθηναίοις· in Tim. § 9, οὐδ' ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικήν· καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς· libello ſuperiore § 5, σταγὰς αὐτῶν, intellige, Centaurorum. Similia notavit I. Daviſ. ad Ciceron. de Divin. II, c. 61. Ratio paulum diverſa in Ariſtoph. Pl. v. 503, πολλοὶ — πλουτοῦσι ἀδίκως αὐτὰ ξυλλεξάμενοι χρήματα con-

tinentur in *πλουτοῦσιν*· eo pertinet *αὐτά*. v. 566, *εἴ γε δεῖ λαθεῖν αὐτόν*· ſcilicet *κλέπτην*. HEMST.

ead. l. 11. *Ὅπως τε νῦν ἔχω*) Non infitior, bonam eſſe locutionem: Noſter in Hermot. § 30, *εἰ καθάπερ νῦν ἔχω, ἀγνοῶν ἔτι*· verum hoc quidem in loco ad ſententiam, quae requiritur, parum commode reſpondet. Idcirco malim, *ὅπως τε νοῦ ἔχω*, *quoque ſim erga Te animo*, nota loquendi formula. Lucian. *Ἀπ. περὶ τῶν* Ἐ. Μ. Σ. § 14, *ὅπως ἔχει πίστεως καὶ σπουδῆς καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγκεχειρισμένα*. Artemid. Praef. lib. IV, *καὶ ταῦτα ὅπως εἶχον δυνάμεως*. Paulum aliter Demoſth. Ep. I, p. 190 B. *ᾤηθην χρῆναι τὴν ἐμαυτοῦ γνώμην, ὡς ἔχω περὶ τούτων, εἰς μέσον θεῖναι*. Xenophon K. II. VII, p. 116, *οὐχ οὕτω τρόπου μόνον ἔχεις*. Liban. Apol. Socrat. *οὕτω δὲ ἔχοντα γνώμης*. Dixerit aliquis, exponi poſſe, *& quemadmodum nunc ſim affectus*: quaſi ſignificaret, ſe, qui ante fuerit a ſtudio philoſophiae multum remotus, eo deductum oratione Nigrini memoriam monitorum integram conſervare: ſed hoc, ut tolerabile videatur, minus congruit cum eorum, quae conſequuntur, mente. HEMST.

ead. l. 13. *Καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου*) Benedictus enervavit verſionem, in qua negligit efficaciam voculae primae, quam recte ſic Micyllus expreſſit, *effugero ſane merito etiam Thucydidis illud*. Hoc enim intendit auctor convincere, ut non modo immunis eſſe debeat ab inſultatione proverbii Attici, ſed etiam ne Thucydideum quidem illud in ipſum verti poſſit. GRONOV.

ibid. *Ἀμαθία μὲν*) Hanc ſententiam ſic efferunt: *Ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δ' ὄκνον φέρει*. Et ſic Thucyd. ut patet etiam apud Plin. Epiſt. 7 lib. 4. hanc ſic interpretatur D. Hieronym. Epiſt. ad Euagr. *Imperitia confidentiam, eruditio timorem creat*. BOURD. Vertendum, *Imperitia audaces, ſegniores ad agendum ratio facit*. Nam *τὸ λελογισμένον* idem eſt, ac *λογισμός*. deſignatur eorum conſuetudo, qui nihil ſine ratione, nihil inconſiderate agere volunt. CLER. In oratione funebri, quam Pericles habuit. Verba habes in Bourdelotii nota. SOLAN. II, c. 40. Celebris ſententia, quam multi expreſſerunt. Procop. Goth. III, p. 256, *ἐμπειρία γὰρ λογισμὸν φέρουσα θρασύνεσθαι ἥκιστα εἴωθεν*· ibi D. Hoeſchelium hic Luciani locus non praeteriit. Vid. Menag. ad Diogen. L. VII, 171. Syneſ. Ep. 153, *ἀμαθίας ἡγουμένης τοῦ θράσους*· idem Ep. 79, Thucydidea ſententia parumper immutata: *τὸ γὰρ ἀλόγιστον ἀνδρεῖον μὲν οὐδαμοῦ, παρὰ δὲ τοὺς καιροὺς δειλόν*

τε καὶ θρασὺ γίνεται. Salluſtius etiam imitatur B. I. c. 7, ubi plura notat eius generis Ioſ. Waſſe. Quod autem pro λογισμὸς Lucianus dederit τὸ λελογισμένον, in eo Euripidem eſt ſecutus, cui hoc frequens, Iphig. in A. v. 368 &c. paulo aliter Philoſtr. Her. p. 733, τὸ γὰρ ἔννοόν τε καὶ λελογισμένον ἐν αὐτοῖς μάλιστα τοῖς φοβεροῖς ἔχειν Aeneam. HEMST.

Pag. 27. *l.* 3. Φ. καὶ Λ.) Bourdelotium laudo, quod nomina perſonarum, in aliis edd. omiſſa, editioni ſuae inſeri curaverit. At iſtud laudare non poſſum, quod quae Luciani partes erant, eas *Amico* dedit. Lucianus ipſe Nigrinum audierat: hoc enim epiſtola diſerte profitetur. Ipſe itaque nunc Lucianus, bonis avibus, Nigrini orationem amico enarret. SOLAN.

ead. l. 4. Ὡς σεμνὸς) Similiter Alciphr. I Ep. 34, ut Berglerus obſervavit. HEMST.

ead. l. 6. Ὁμοίων λόγων) Ὅμοιοι λόγοι, ſermones inter pares, pari libertate & conditione habiti ultro citroque, ut apud Homer. ὅμοιος πόλεμος, ὅμοιος θάνατος, ὅμοιον γῆρας. BOURD.

ead. l. 7. Ὅλως) Defendi poteſt, etiam ex iis, quae notat I. Ienſius L. L. II, c. 11. Malo tamen ὅλος, ut ad praecedens μεταβεβλῆσθαι aptius conveniat: *Tu, qui comis eſſe ſolebas & affabilis, nunc repente mutatus es, totuſque ſpeciem ſuperbi geris.* HEMST.

ead. l. 12. Ὁδοῦ πάρεργον) Eraſm. in eo Adagio. BROD. *Ut te non morer.* BOURD. Non eſt, *ne te morer*, ut habet Bourdelotius: ſed καθ' ὁδοῦ πάρεργον, *obiter, aliud agendo, en paſſant je ſuis devenu heureux.* CLER.

ead. l. 13. Σκηνῆς ὄνομα) Sic idem alibi. BOURD.

ead. l. 14. Τρισόλβιος) *Ter beatus atque felix.* BROD. Sophocles apud Plutarch. de aud. Poët. ed. Hanov. an. 1599, p. 21: — ὡς τρισόλβιοι Κεῖνοι βροτῶν οἳ ταῦτα δερχθέντες τέλη Μόλωσ' ἐς ᾅδου· τοῖς δὲ γὰρ μόνοις ἐκεῖ Ζῆν ἐστι, τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἐκεῖ κακά. SOLAN.

Pag. 28. *l.* 2. Μέγα) Hanc vocem pro μετὰ repoſui, quod in omnibus libris reperio. Ratio emendationis in promtu eſt: nihil enim hactenus narravit, ad quod τὸ μετὰ τοῦτο referri poſſit, ſed *ſe beatum eſſe* tantum dixerat; quo dicto hic *tantam tamque repentinam* felicitatem, quae ei obtigiſſet, cognoſcere volens, ut ediſſerat hiſce petit: ex vulgata nullus elici poſſit ſenſus, qui ex hac limpidiſſimus eſt. Ne dicam errorem proclivem τοῦ μέγα in μετά. SOLAN. Emen-

datio certiſſima, quam praeſtant mox, οὐ θαυμαστὸν εἶναί σοι δοκεῖ, pauloque poſt, μέγιστον μὲν οὖν· quae ſi quis recte conſiderarit, nullus eſt dubitationi locus relictus; quare cauſa non erat, cur in re clara Mſſ. fidem exſpectandam putarem. Graeci uſurpant μέγα τι pro *admirabile quid ac memorandum*. Plato Apol. p. 16 E. ἂν δόξω τι ὑμῖν μέγα λέγειν· Phaedr. p. 1231 B. τόδ' οὖν μέγα λέγω· Xenoph. ad Xanthipp. in Ep. Socrat. p. 47, ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι καὶ τὸν θάνατον αὐτοῦ μέγαν τε καὶ καλὸν γεγονέναι· Leo Allatius, *At ego & mortem illius magnam & deſiderabilem contigiſſe, mihi autumo*: inepte, ut plura: vertendum fuerat, *Etenim ego exiſtimo, mortem eius admirabilem atque honeſtam fuiſſe*: de Socrate praecedit, μέγα τι ἡμῖν ἐγένετο οὗτος ὁ ἄνθρωπος, *mirificam quandam nobis utilitatem ac lucem attulit hicce homo*. Ariſtocles apud Aelian. de Anim. XI, c. 4: ἓν δέ τι τοῦτο μέγα Κρίνετ' ἐν Ἑρμιονεῦσι· Aelianus ipſe I, 60, εἴ τε γὰρ μὴ ἔχουσι πόθεν ἀδικήσουσι, μέγα τοῦτο. Iungitur aliquando θαυμαστόν· Athen. ex Chamaeleonte VI, p. 273 D. καὶ τοῦτ' ἦν αὐτῷ μέγα καὶ θαυμαστὸν πρὸς εὐδαιμονίαν· Chryſoſtom. T. VII, p. 422 B. οὐ θαυμαστὸν καὶ μέγα· quod apud eum frequens. Raphelium vide ad 2 ad Corinth. XI, 14, 15. Notum proverbium: Πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχῖνος ἓν μέγα. Eodem pertinet, οὐδὲν μέγα, *nihil autem magnum & admiratione dignum*. Diogen. L. VI, 44. Ex Latinis ſimilia poterant proferri plura. HEMST.

ibid. Κομᾷς) *Superbis.* κομᾷν indulgere genio & elatum eſſe. Ariſtoph. Eq. ubi Schol. κομῶσι, τρυφῶσι. τὸ γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ τρυφᾷν λέγεται καὶ γαυροῦσθαι καὶ μέγα φρονεῖν. alias κομᾷν, κόμην ἔχειν. κομεῖν, ἐπιμελεῖσθαι. Poll. Heſych. Suid. BOURD.

ead. l. 3. Ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ) Ἐν κεφαλαίῳ, & ἀκριβῶς opponuntur. εὐφραίνεσθαι ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ dicuntur, qui, re nondum intellecta, ad vultum amici exporrectum & hilarem laetantur. BOURD.

ead. l. 7. Τετυφωμένου) In quibuſdam τετυφλωμένου· ſed recepta lectio ſana eſt. τετυφωμένος, ὁ ἐπηρμένος καὶ ἀλαζών, ἐμβεβροντημένος, ἔξω φρενῶν. τετυφωμένους hebeti ac ſtolido ingenio praeditos ſignificare tradunt veteres Grammatici, ut ſunt qui fulmine tacti fuere. Moſchop. Heſych. qui etiam τυφωθέντα interpretatur ἐπαρθέντα, ὑπερηφανεύσαντα. BOURD.

ead. l. 11. Εὐθὺ τῆς πόλεως) *Recta ad urbem profectus ſum.* BROD. Romam intelligit. SOLAN.

ead. l. 12. Ἰατρὸν ὀφθ.) Cyrus πέμψας παρὰ Ἄμασιν αἴτεε

ἰητρὸν ὀφθαλμῶν. Herodot. III, 1. *Medici ab oculis, ocularii:* meminit Scribon. Larg. § 37, 38. ubi vide Io. Rhodium. Οἱ ὀφθαλμικοὺς ἑαυτοὺς ὀνομάζοντες ἰατροί. Galen. de Uſ. Part. X. Gloſſ. *Medicus ocularius*, ὀφθαλμικός· habet etiam Etymol. p. 30. Apollinem autem prodidit Hyginus *artem ocularium medicinam primum feciſſe* p. 328. Hemst.

ead. l. 16. Ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν) Supplevi ex V. Haec in G. C. etiam legi notaverat Solan. Hemst.

Pag. 29. *l.* 4. Εἰσαγγείλαντος) Hunc locum uſurpat Caſp. Sagittar. de Ian. Vet. c. XVI, § 32. Servorum ad ianuam ſive τῶν θυρωρῶν munus εἰσαγγέλλειν. Plat. Protag. p. 220 A. Xenoph. Symp. p. 510, εἶπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι, ὅστις τε εἴη. Inde in regum aulis εἰσαγγελεῖς. Hemst.

ead. l. 5. Ἐν χερσὶ) Alciphr. I, p. 104, χάρτην διὰ χειρὸς ἔχοντα· ibi locus hic a Berglero productus. ἔχων βιβλίδιον μετὰ χεῖρας, idem p. 140. Hemst.

ead. l. 6. Προὔκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καταγεγρ.) Vertit interpres, *poſita etiam erat in medio quaedam tabella, in qua geometricae quaedam figurae deſcriptae erant*, quaſi legiſſet τοῖς σχήμασι καταγεγραμμένον. Ego non video, qui ſalva Graeca phraſi dicatur καταγεγραμμένον τῶν σχημάτων. At videtur Lucianus ſcripſiſſe καταγεγραμμένων. Tum autem illa ita verterim, *poſita autem erat in medio etiam tabella aliqua ex iis, quae figuris geometricis erant conſcriptae.* Ἀπὸ autem coniungo cum σχημάτων. Et certe καταγεγραμμένον ἀπὸ σχημάτων eodem prorſus modo, quo infra § 24 quis dicitur ἐπίσημος ἀπὸ τοῦ σχήματος· & Philoſophia in Reviviſcentib. c. 13, Κόσμιος ἀπὸ τοῦ σχήματος. — Haec iam ſcripſeram, cum incidi in editionem Florentinam, ubi locus hic aliter diſpunctus legitur; nimirum, Προὔκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ σχημάτων. καταγεγραμμένον. καὶ σφαῖρα, &c. quod eruditus lector conſideret. Iens. Nihil mutato opus eſt, quamquam inſolentior dictio eſt. Et in *Fl.* exſtat γεωμετρίας, quod a Ienſio in ea deſcribenda, neſcio quomodo, omiſſum eſt. V. A. Gell. I, 20. Iamblich. § 22. Solan. Ego quam recte dicatur πινάκιον τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων nunc non diſputo: ſi ſit, ut eſſe debet, *tabella figuris geometricis deſcripta*, quorſum illud καταγεγραμμένον iam plane ſupervacuum & nulli uſui? ergo refingendum πινάκιόν τισι τῶν ἀπὸ γεωμετρ. σχημ. καταγεγραμμένον, *tabula mathematicis quibuſdam figuris conſcripta.* Hemst.

ead. l. 8. Καὶ σφαῖρα καλάμου) *Et ſphaera ex arundine.* Sphaerae huiuſmodi κρικωτὰ vocantur. BROD. Καὶ σφαῖρα Καλάνου) Sic voluit interpres, cum omnes codd. habeant καλαμου. in margine Mſſ. καλάμου ἢ ἀπὸ καλαμου. Theod. Marcil. monuit me ſe moniturum, tu conſule. BOURD. Robertus Titius locis ſuis controverſis c. 14 lib. 11 relegit, καὶ σφαῖρα Καλάνου &c. & *ſphaera Calani* &c. eaque de re quantumvis copioſe diſſerit, aut potius diſperdit opus: magiſter autem eius Yvo Villiomarus, ſive is Scaliger eſt, aliud diſcipulo ſuo nihil praecipit, quam ſe non videre, quemadmodum ſphaera ex calamo fieri poſſit. Utique & diſcipulo & magiſtro eius fraudi fuit, neſciiſſe etiam ex orichalco fila craſſiora dici calamos ſive culmos. Atqui eos id Theodoretus docere potuit Orat. III De providentia. Ὀργάνῳ γὰρ, inquit, τὸ στόμα ἔοικεν ἀπὸ χαλκῶν συγκειμένῳ καλάμων καὶ ὑπ' ἀσκῶν ἐκφυσουμένῳ, καὶ κινουμένῳ ὑπὸ τῶν τοῦ τεχνίτου δακτύλων, καὶ ἀποτελοῦντι τὴν ἐναρμόνιον ἐκείνην ἠχώ. Dixeris Latine, *Os enim*, nempe hominis, *inſtar eſt organi contexti de culmis aheneis, & a follibus inflati, & moti artificis digitis, & ſonum illum harmoniae plenum efficientis* &c. Idemque mox dentes oris humani cum aheneis calamis ſive culmis comparat. Et rurſus paucis interiectis, καὶ τὸ, inquit, ἐκ τῶν χαλκῶν καλάμων ὄργανον. MARCIL. Καλάμου videtur potius *arundinem* hic denotare. VORST. V. Th. Cr. Gruter. II, 457, ubi de *Calano* ſomniat neſcio quis. Quin ipſe id in Graecum contextum admiſit Bourdelotius, & ante eum *H.* 1. Et ita ſane videtur legiſſe in ſuo codice Micyllus. SOLAN. Apud Brodaeum Theſ. Crit. T. II, de Calano quaedam, nihil de hoc Luciani loco reperio. HEMST.

ead. l. 9. Τοῦ παντὸς) *Univerſi*, hoc eſt, mundi. BROD.

ead. l. 15. Τοσαύτην τινά μου λ. &c.) Interp. *Tantamque verborum ambroſiam mihi affudit, ut mihi plane videretur Sirenas illas, ſi quae unquam fuerunt, & aëdonas, lotumque illum Homeri antiquum referre.* Prorſus non tetigit ſcopum: ſenſus enim verborum eſt, *Tam dulcia mihi verba ipſius fuerunt, ut Sirenes, luſciniae, lotuſque Homeri nugae eſſent ad haec*, vel, *ut antiqua, ſtulta & deliramenta viderentur iſta alia prae dulcibus huius verbis.* Sic recte cepit locum hunc Schol. qui ἀρχαῖον interpretatur ἀνόητον. Graeci paſſim ἀρχαῖον & κρόνιον pro ſtulto & deliro ſumunt. Comic. in Nub. v. 912, Σὺ δέ γ' ἀρχαῖος· *ſed tu ſtolidus*: v. 1360, Ὁ δ' εὐθὺς ὡς ἀρχαῖον εἶν' ἔφασκε τὸ κιθαρίζειν Ἄδειν τε πίνονθ'· *at hic continuo ſubiecit*,

ſtultum eſſe pulſare citharam & cantare inter bibendum. Sic Latini, *antiqua. Negligimus iſta*, inquit Phil. I Cicero, *& nimis antiqua & ſtulta ducimus.* Et quemadmodum hic Lucianus *ἀρχαῖον ἀποδεῖξαι*, ita Ariſtophanes Κρόνους ἀποδεῖξαι in Veſp. v. 1471: Καὶ τοὺς τραγῳδοὺς φησιν ἀποδείξειν Κρόνους τὸν νοῦν, *& Tragoedos mente ſtolidos eſſe probaturum ſe dicit.* Simili phraſi Noſter *παῖδας ἀποφαίνειν* dixit in de Mort. Peregr. § 11: *ἐν βραχεῖ παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, brevi illos prae ſe pueros eſſe oſtendit.* Ceterum ſententiam hanc aliis verbis expreſſit auctor in Imag. § 13, *ὁπόταν δὲ καὶ τὸ καλὸν ἐκεῖνο ᾄδῃ* &c. *Quando vero eximium illud canit, inprimis ad citharam, tunc utique tacendum halcyonibus, cicadis & oloribus. Prae illa enim omnia haec ſunt expertia cantus*, (vel, *canendi imperita:*) *quin & ſi Pandionis filiam dicas, rudis etiam illa & imperita, quamvis vocem multiſonam emittat.* L. BOS Obſ. Crit. c. V, p. 20.

ead. l. 16. Ὥστε τὰς Σειρῆνας) Deſumtum ex Odyſſ. *μ'.* Ariſtaenetus Ep. 1. Petron. Sat. BOURD. Spanhemium de his conſule (251.) qui inter fabuloſa merito recenſet. SOLAN.

Pag. 30. *l.* 1. Καὶ ἀηδόνας) *Luſcinias.* BROD. Quas hic *luſcinias* memoret, mihi non ſatis conſtat. Fabuloſas voluiſſe, cetera non obſcure innuunt. Conſule Spanhem. 255, ubi de luſciniis multa. SOLAN.

ead. l. 2. Λωτὸν) De quo Homer. Odyſſ. 9. Eunap. Aedeſ. p. 50. BOURD. De Loto Aegyptio conſule Sphanhem. 301. flos eius in nummis lilio ſimilis. SOLAN.

ibid. Ἀρχαῖον ἀποδεῖξαι) Quae de voce *ἀρχαῖος* paulo ante notat L. Bos, illa quidem vera ſunt, & a Budaeo iam occupata C. L. G. p. 132. neque tamen ſatis eſt aſſecutus huius loquendi formulae poteſtatem. Sic intellige: tanta me ſermonum ſuavitate perfudit, ut Sirenas illas, ſi quae modo fuerunt &c. obliteraret, earumque ſuae orationis lenociniis memoriam deleret. Ἀρχαῖον aliquando, quod iam vetuſtate obſolevit, atque ex uſu & animis hominum abiit: *ἀρχαῖοι νόμοι, leges abrogatae.* Plato Ep. IV, *ὡς οὖν ὑπὸ πάντων ὁρώμενος παρασκεύαζου, τόν τε Λυκοῦργον ἐκεῖνον ἀρχαῖον ἀποδείξων, καὶ τὸν Κῦρον, καὶ εἴτις ἄλλος πώποτε ἔδοξεν ἤθει καὶ πολιτείᾳ διενεγκεῖν.* Peſſime Ficinus, *conare Lycurgum illum antiquum exprimere:* neque aliter, Stephano nihil monente, Serranus. Sed an vertemus? *Sic igitur mores vitamque inſtitue, ut Lycurgus ille & Cyrus ſtulti delirique ſint ad te comparati:* minime vero; ſenſus enim, ſi quid iudico, certiſſimus eſt hic: *Tu igitur, tanquam ſi omnium in te oculi*

ſunt coniecti, eum in modum te compara, ut Lycurgus ille & Cyrus, & ſi qui alii unquam moribus & regendorum civium arte praeſtitiſſe ſunt viſi, obſcurati tuis laudibus obſoleſcant, & non ſola amplius magnae virtutis exempla commemorentur. HEMST.

ead. l. 3. *Φιλοσοφίαν ἔπαιν.*) Improbitas nihil habet commune cum philoſophia, multo minus improbi. Sic Plato in Ep. ad Ariſtod. *τὸ γὰρ βέβαιον καὶ πιστὸν καὶ ὑγιὲς τοῦτο ἐγώ φημι εἶναι τὴν ἀληθινὴν φιλοσοφίαν.* COGN.

ead. l. 5. Πλούτου) Ad Arrian. de Exp. Alex. IV, p. 160, n. 48, Iac. Gronovius monet, *ea voce exprimi faſtum illum ex nimia opulentia provenientem, & decori mediocritatiſque deſpectum & negligentiam, denique excelſum fortunae nimiae ſtrepitum; qui praegnans ſenſus in voce Graeca πλοῦτος & Latina* divitiae *non videtur animadverti ab viris magnis. Lucianus Nigrin. cum dixiſſet πλούτου, addit tandem ſubiungens χρυσοῦ καὶ πορφύρας καὶ τῶν πάνυ περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς.* HEMST.

ead. l. 7. Τοῖς πολλοῖς) *Vulgo.* BROD.

ead. l. 9. Ἀναπεπταμένῃ) Eleganter: animo patente, (ſicuti Tacit. in Germ. c. 22, *tanquam nullo magis tempore aut ad ſimplices cogitationes pateat animus* &c.) quique infuſam doctrinae copiam cupide recipiat: contra Quinctilian. I. O. I, p. 31, *maiora intellectu velut parum apertos ad percipiendum animos non ſubibunt*: quos modo cum *vaſculis oris anguſti ſuperfuſam humoris copiam reſpuentibus* comparaverat. Nonnihil diſſidet illud Damaſcii apud Suidam in Δῶρος· *ἀνεπέτασεν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν εἰς μέγα πέλαγος τῆς ἀληθείας, animam eius tanquam velis expanſis immiſit in immenſum veritatis pelagus:* qualia ſunt venia magis, quam laude digniora, & ingenio Damaſcii in ſeculi vitium prono condonanda. Perforatum animum & tranſmittentem, quidquid acceperat, Seneca dabit Ep. 90, p. 487. Eſt apud Heſiod. in Theog. v. 661, *ἀτενεῖ νόῳ.* HEMST.

ead. l. 11. Ἐληλεγμένων) Legendum *ἐληλεγχμένων· ἐλέγχω.* BROD. Brodaeus Miſcell. IX, cap. 6, corrigit *ἐληλεγχμένων.* Immo ſic quidem ex vocis ipſius natura ſcribendum foret; ſed cum non hic tantum, verum & alibi apud Noſtrum etiam in aliis huius verbi temporibus, litera χ ſit plane extrita, (velut in Dialogis Mortuor. XXX *ἐξελήλεγξαι.* ibidem *ἐλήλεγμαι.* iterum *ἐληλεγμένων* in Phalaride c. 9, & Pſeudomanti c. 33, & in Aſino c. 38. ut & apud Achillem Tatium lib. VI, p. 406, *ὁ Σωσθένης αἰ-*

δεσμευθεὶς ὡς ἐληλεγμένος) forte dicendum, id facilioris enuntiationis cauſa Graecos factitaſſe. Iens.

ead. l. 15. Ἐκ ζοφεροῦ &c.) Concepit hanc imaginem ex illa mirifica Platonis ſpelunca ſub initium lib. VII de Rep. ubi tantum non haec eadem exſtant verba. Saepius eo reſpicitur, praeſertim a Platonicis: vide Alcin. c 27, Procl. Th. Plat. pag. 7. Platonem ab Empedocle ſumſiſſe docet Aeneas Gaz. in Theophr. p. 10. Sed hac de re plura dicemus ad Iamblich. Protr. Hemst.

Pag. 31. *l.* 1. Ὥστε δὴ τὸ καινότατον) *Ut, quod abſurdum maxime eſt.* Brod.

ead. l. 2. Τῶν ὀφθαλμῶν) Sic repoſuimus: ratio patet legenti. Bourd.

ibid. Αὐτὸν) Ed. *I.* uti Vorſtius emendabat. In reliquis αὐτῶν, niſi quod *P.* etiam τῶν ὀφθαλμῶν. Solan. Correctio neceſſaria: unico tantum oculo laborabat Lucianus: § 2, τὸ πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ· unde liquet, quam inepte Bourdelotius modo τῶν ὀφθαλμῶν repoſuerit in ed. *P.* pro τοῦ ὀφθαλμοῦ. Hemst.

ead. l. 6. Ἀρτίως) ἄρτι dicendum erat. Vide Ammon. v. ἄρτι. Kuster.

ibid. Γαῦρος) Haec clauſula interpretatur illud τετυφωμένου § 1. Bourd.

ead. l. 9. Οἱ Ἰνδοὶ) Nonn. Dionyſiac. Bourd. Cum Indos expeditione ſuſcepta Bacchus debellare non poſſet, vino tandem inebriatos fertur in poteſtatem redegiſſe: profert egregium eam in rem Duridis Samii locum Etymol. p. 460, v. 49. Hoc etiam inter Bacchi ſtrategemata reponit Polyaen. I, c. 1. Plura dicam ad Luciani Bacchum. Recte vero θερμότεροι τῇ φύσει· nam qui calidiore ſunt natura, vinum avidius appetunt. de Scythis quaerit Ariſtot. Probl. III, § 8, cur θερμοὶ ὄντες, eo magis φίλοινοι. Hemst.

ead. l. 13. Μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων) Sic apud Philoſtr. & alios ἔρωτι μεθυσκόμενος. Bourd.

ead. l. 15. Μεθύειν) Liban. Declam. XVI, p. 460 A. νῦν νήφω καὶ σωφρονῶ· τότε δὲ μεθύων ὑπὸ φιλοτιμίας ἠγνόουν. Hemst.

ead. l. 17. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ κατ. αὐτῶν) Aliquid ſupplendum in hac oratione, ut ſeries eius intelligatur hoc modo: *Non opinor enim, non opinor fas eſſe mihi ſpernere eos ſermones,* ὥσπερ καὶ οὐ θέμις ἐστί σοι τῆς δεήσεως αὐτοὺς ἀκούειν ἐπιθυμοῦντος καταφρονεῖν, *ut nec fas eſt tibi ſpernere preces optantis*

eos audire, praeſertim cum ille, qui audire vult, ſit amicus. Neſcio an exciderit aliquid, an vero elliptica ſit oratio Luciani. Cler. Micyllus & Benedictus ita verterunt, ac ſi legiſſent *αὐτοῦ· αὐτῶν* certe nihil habet, quocum incolumi ſententia copulari poſſit: nam ſi ad *λόγων* referas, *nimis inepte cum iis, quae ſequuntur, cohaerebit*, ut egregie M. Geſnerus animadvertit ad Philop. p. 97, qui propterea *auctorem, parum ad verborum ordinem attentum, quae dicturus erat, praecepiſſe quaſi, idemque ſibi voluiſſe* exiſtimat, *ac ſi dixiſſet*, *οὐδὲ γὰρ καταφρονεῖν* ΤΩΝ ΒΟΥΛΟΜΕΝΩΝ ἈΚΟΥΕΙΝ *οἶμαι θέμις· neque omnino inſolens eſſe* arbitratur, *ut ex iis, quae ſequuntur, ſuperior expleri oratio debeat.* Haec quamquam ingenioſe ſunt cogitata, & adiuvari videntur ab iis, quae ſcripſimus ad initium Nigrini, haeret tamen in *αὐτῶν*, qui tum ſententiam, tum ſuperbum illud aurium iudicium laedat, ſcrupulus ingratus; cuius amovendi cauſa ſic mutatione minima refingendum cenſeo: *οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν ἄν σοι*, vel potius, ne ſuo caſu verbum deſtituatur, *ἄν του*, *οἶμαι, θέμις·* ſenſu aperto, *neque enim ne fas quidem, opinor, eſt contemtum aliquem repellere* ab audiendis tam praeclaris ſermonibus, *multoque minus, ſi & amicus ſit, & ſimilium rerum ſtudio ducatur, qui cupiat audire:* aut, ſi propius etiam exprimenda ſit vis particulae *ἂν*, *neque enim ne fas quidem, opinor, eſt, ut aſpernari velis aliquem* &c. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ, οὐδὲ μὲν οὐδὲ, virtutem orationi addunt: Demoſth. in Timocr. p. 790 B. *οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἄκων οὐδὲν ἔθηκεν ὀρθῶς ἔχον.* Dion Chryſ. p. 401 A. *οὐδὲ γὰρ οὐδ' οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἔτι τοὺς ἀσελγεῖς.* Artemid. IV, p. 198, *οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ἐνεδέχετο τάγε οὕτως ἀλλήλων κεχωρισμένα σωματοποιεῖν* &c. Vid. Apollon. Rhod. I, 122, 224. Maneth. II, 379. Mox binarum particularum ordinem inverte: *ἄλλως τε καὶ εἰ φίλος* &c. legitima quaedam formula, *ἄλλως τε καὶ εἰ*, *ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ*, vel *ἐάν*. Hemst.

Pag. 32. *l.* 4. *Σπεύδοντα καὶ α.*) Homerus Il. Θ, *τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις.* Brod. Metaphora eſt ducta ab his, qui curſu certant, quibus acclamatio ſolet addere velocitatem. Sumta ex illo Homer. Il. Θ, 293, *Ἀτρείδη κύδιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις — Quid me ſponte mea properantem, maxime Atrida, Exſtimulas?* Eodem alluſit Od. Ω, 486, *Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην. Iam dudum promtam ac cupientem his Pallada dictis Excitat.* — Itaque currentem incitamus, cum ad id vocamus aliquem,

ad quod ſuapte cupiditate fertur ac propendet. COGN. De hac paroemia copioſe paroemiogr. & Eraſm. BOURD.

ibid. Καὶ εἰ γε μὴ ἔσθης) Calaſir. apud Heliod. lib. 2, ὠδίνω δὲ καὶ οὕτω πρός τινας ἐξειπεῖν· εἶπον ἂν τάχα καὶ τοῖς καλάμοις κατὰ τὸν μῦθον, εἰ μὴ σοι προσετύχον. Sic in Lapith. BOURD.

ead. l. 11. Τῶν παιδικῶν &c.) E Platonis Phaedro, cuius locum expreſſit quoque Maxim. Tyr. Δ. 38, p. 387, ubi vide D. Heinſium. Non iniucundum erit contuliſſe ductas ab eadem re ſimilitudines in Plutarch. περὶ Αδ. pag. 513. Symp. VI. Qu. 6. Eunap. Procem. p. 9. Mox αὐτοῖς retinui, quod poſitum pro ὑπ᾽ αὐτῶν iungi debet cum εἰρημένους, ut recte fecerunt Interpp. Cum certioribus argumentis erit firmatum, αὐτῷ διαμνημονεύειν, ἐξετάζειν, (nam in Aeliano Kuhnius optime coniecit αὐτὰ) tum viderimus, an quidquam hic mutari ſit neceſſe: illorum autem λαλεῖν ἑαυτῷ, ἑαυτῇ συνειδυῖα ratio longe diſpar. HEMST.

ead. l. 12. Αὐτοῖς διαμνημονεύουσιν) Emenda αὑτοῖς· *ſecum; apud animum ſuum recordantur.* Plus centies in hoc ſcriptore erratum eſt in huius voculae ſpiritu. Eſt autem αὑτῷ διαμνημονεύειν τι idem, quod paulo ante dixerat Noſter ἀνακυκλοῦν πρὸς αὑτὸν, vel ἑαυτὸν, τὰ εἰρημένα. & paulo poſt τοὺς λόγους πρὸς ἑαυτὸν ἀνατυλίττειν. & ſimiliter in Tim. c. 54, βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτόν. ubi itidem perverſo ſpiritu, αὐτὸν legitur. In tranſitu non poſſum, quin confirmem lectionem Aeliani, quam iniuria ſollicitarunt Eruditi. Locus eſt in Ποικιλ. II, c. 20: Ἀντίγονόν φασι τὸν βασιλέα δημοτικὸν καὶ πρᾶον γενέσθαι. καὶ ὅτῳ μὲν σχολὴ τὰ κατ᾽ αὐτὸν εἰδέναι, καὶ αὐτῷ ἕκαστα ἐξετάζειν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς, εἴσεται ἑτέρωθεν. Hic pro αὐτῷ alii legunt αὖ τα· alius αὐτά. At vero αὑτῷ ἕκαστα ἐξετάζειν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς, eſt, *ſingula quaeque, quae de illo viro memorentur, cum animo perpendere;* pro quo Lucianus noſter in Sacrificiis c. 1 ait, πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάζειν. in Herodoto c. 1 & 7, σκοπεῖσθαι πρὸς ἑαυτόν. Tertius autem caſus, (qui regitur a ſuppreſſa praepoſitione σὺν) admodum in his locutionibus frequentatur. Sic in propoſito Luciani loco; ſic alibi, ut in Scytha c. 6, λαλεῖν ἑαυτῷ. in Hermotimo dicitur veritas elegantiſſime, μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα. Sed & aliter eadem haec locutio concipitur; ut apud Noſtrum in Hermotimo c. 51, ὥσπερ τινὰ ῥῆσιν ἐπὶ σεαυτοῦ διατιθέμενος. IENS. Cl. Ienſ. αὑτοῖς, & Τιμ. c. 32, πρὸς αὑτόν. Ael. V. H. II, 20, αὑτῷ ἐξετάζειν; ut Lucian. πρὸς ἑαυτὸν, Ἡρ. c. 1. SOLAN.

Pag. 33. *l.* 1. Τότε) Pro τότε legendum eſſe πότε & ſenſus ſuadet & vox ſequens ἤκουσαν, quae non poteſt intelligi niſi de praeteritis, ut & praecedens ἄρτι. Vide amplius, ſi lubet, Nouv. de la Rep. des lettres 1702, p. 513. Solan. Intellige, tunc, cum praeſentes ipſis adeſſent. Tollit omnem dubitationem Lucianus, qui mox, τοὺς λόγους, οὓς τότε ἤκουσα, quando aderam Nigrino. Hemst.

ibid. Προσάψαντες τὴν ψ. &c.) *Animum applicantibus memoriae praeteritorum non vacat iis, quae ſunt ante pedes:* quid tandem non vacat? an ἀνιᾶσθαι, *moleſtia affici?* nihil hoc ad rem. Legendum ἀνεῖσθαι, hoc eſt, *relaxari animo*, praeſentibus obiectis. Ita intenti ſunt iis, quae memoria recolunt, ut nihil eos avocare ab iis cogitationibus poſſit. Cler.

ead. l. 3. Ἐν τοῖς ἐν ποσὶ) Prius ἐν vacat. Brod. Dele prius ἐν, & interpretare ἐν ποσὶ *praeſentia*. Proverb. Pind. Pythiis Od. η', τὸ δὲ ἐν ποσί μοι. Anacr. ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ποσὶ, *ante pedes*. Terent. Adelph. Sic paſſim apud Lucianum, ut in Dial. Mort. XII. XIII. Contra ἐκ ποδῶν, ut in Piſcat. § 32, & paſſim alibi. Bourd. Bourdelotius delet primum ἐν ita & ante eum fecit Brodaeus in Miſcell. IX, c. 6. Ego vero Lucianum ſcripſiſſe exiſtimo, ἐπὶ τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιᾶσθαι. plane ut in Mortuor. Dialog. XIII, οὐ γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. in Apolog. pro Mercede Cond. c. 15, Καὶ μὰ Δί' οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιᾶσθαί μοι ἄξιον. in Pro lapſu inter ſalut. c. 1, Ὡς μὴ πάνυ ἀνιώμην ἐπὶ τῷ πταίσματι. in de Conſcrib. Hiſtoria c. 38, Μήτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Κλείτου σφαγῇ. in Bis accuſato c. 11, Καὶ ἠνιώμην ἐπὶ τῇ τοῦ πώγωνος ὁμοιότητι. in de Gymnaſiis cap. 38 E. Ὁρᾷς μητέρας ἀνιωμένας ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις. & in Epiſtolis Saturnalibus c. 20, Ἧττον ἂν εὖ ἴσθι ἠνιώμεθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς. Patet auctori noſtro placuiſſe, eam praepoſitionem ἐπὶ, quae alias ſolet omitti, ſaepe addere. Iens. Τοῖς ἐν ποσὶν ed. *I.* uti Vorſtius emendabat; non ut in reliquis, ἐν τοῖς ἐν π. ut Ienſii emendatione opus non ſit. Solan. Si § 21 vitio caret γελᾶν ἐν τοῖς γιγνομένοις, nihil eſt cauſae, cur hic tolerari nequeat ἀνιᾶσθαι ἐν τοῖς &c. verum utrobique corrigendum credo ἐπὶ, atque adeo Ienſii coniecturae idoneis exemplis munitae ſubſcribo. Arat. Phaen. v. 196, φαίης κεν ἀνιάζειν ἐπὶ παιδί. Contra Apollon. Rh. IV, 997, — φαίης κεν ἑοῖς ἐπὶ παισὶ γάνυσθαι. III, 643. Ἐν & ἐπὶ creberrime alterum alterius invadit locum. Dial. Mort. XXVII, § 4, ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς. Hemst.

ead. l. 4. Φιλοσ. οὐ παρ.) Hoc eſt, *Philoſopho non praeſente*, quem honoris cauſa cum ipſa philoſophia miſcet: quaſi dicas, qui non tam philoſophus unus e multis haberi poteſt, quam ipſum philoſophiae numen. CLER.

ead. l. 7. Ἐς πυργὸν) Pharo cuidam impoſitum. BROD.

ead. l. 10. Τὰ αὐτὰ) Sic veriſſime L. & ed. *I.* Reliquae τὰ αὑτοῦ. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος) Demaeneta apud Heliod. lib. 1. BOURD.

ead. l. 13. Κατὰ τὸν Κωμικὸν) Eupolidem. BROD. Eupolim intelligit, qui hoc de Pericle dixit tanquam oratore eloquentiſſimo. Verſus citantur a Diod. Sic. lib. 12:

—— Περικλέης Ὀλύμπιος
Ἤστραπτ', ἐβρόντα, συνεκύκα τὴν Ἑλλάδα.
Πειθὼ τὶς ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσι,
Οὕτως ἐκήλει, καὶ μόνος τῶν ῥητόρων
Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις.

Cic. lib. 3 de Orat. de Pericle loquens: *Cuius in labiis veteres Comici, etiam cum illi maledicerent, (quod tum Athenis fieri liceret) leporem habitaſſe dixerunt, tantamque in eo vim fuiſſe, ut in eorum mentibus, qui audiviſſent, quaſi aculeos quoſdam relinqueret.* BOURD. Diod. Sic. XII, Cic. de Orat. III, 34, & in Brut. 9 & 15. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐγκατ. τι κ.) Conſule Plinium Secundum libr. Epiſt. primo circa finem. BROD. De Pericle hic verſus ex Eupoli citatur: — ὁ μόνος τῶν ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις. COGN.

ibid. Τι κεντρον) Immo τὸ κέντρον· nam quod vulgatur, ad minuendam laudem citius pertineret; cum tamen in Nigrino mirificos orationis aculeos, quos haud ſecus, ac Pericles, in auditorum animis infigebat, celebrare conſtituerit. Idem poſtulat ὡς ἀληθῶς, ipſique Eupolidis verſus: — καὶ μόνος τῶν ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις· nec mihi dubium eſt, quin pari modo corrigi debeat in Demoſth. Encom. § 20. ibi plura dicam. HEMST.

ead. l. 15. Π. ὦ ϑ. μ. ἀνακρουόμενος) Inſulſe admodum interpres: *Ceſſa, o admirande, paulum praeludere.* Nihil aliud eſt μικρὸν ἀνακρουόμενος, quam μικρὸν ἐπανιὼν apud Xenoph. Κυρ. Π. I. Metaphora deſumta a re nautica, in qua κρούεσϑαι & ἀνακρούεσϑαι πρύμναν dicuntur, *qui remis inhibent curſum navis & paulatim retrocedunt*, uti docuere viri magni I. F. Gronov. lib. IV Obſerv. & I. G. Graevius ad Lucian. Ver.

Hiſt. I. inde *μεταφορικῶς, κρούεσθαι* & *ἀνακρούεσθαι* ſumuntur pro *retrogredi*: ita apud Aelian. Hiſt. An. III, 13, *κρούεσθαι τὸ πτερὸν* dicitur avis, quae retrovolat. Praeterea in *τῷ παῦε* ſimiliter alluſit Lucianus ad rem nauticam: ea enim voce Celeuſta iubebat remiges quieſcere, & non ulterius remigare: ita Charon apud Comicum in Ran. v. 271, *Ὦ παῦε, παῦε, παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ.* Senſus itaque Luciani hoc loco eſt: Deſine, o bone vir, plura loqui, ne perge ulterius in tua narratione, ſed paululum eam inhibe, retrogredere & repete. Hoc ſic eſſe evincunt ſequentia, *καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβὼν ἤδη τὰ εἰρημένα.* *L. Bos* Obſ. Crit. c. V, p. 21. Rectiſſime L. Bos. Indidem metaphoram duxit Ariſtaen. I Ep. 5, p. 28, *ὁ τραχὺς ἐκεῖνος ἐνέφυνε* (ex pluribus, quae pro corrupto verbo in mentem venerunt, nihil aeque placet, atque *ἐνέκλινε*) *γέρων, τόν τε θυμὸν ἀνεκρούετο·* contra quam Propert. III, 13, v. 44, *Neſcit veſtra ruens ira referre pedem.* Mercerus elegantiſſimus ſententiam venuſta verſione reddidiſſe contentus, intellexerit vim locutionis nec ne, non aperuit. Hinc Platoni lux eſt inferenda in Phileb. p. 371 E. *ὁ λόγος ἐκπεσὼν ἡμῖν οἰχήσεται· πάλιν οὖν αὐτὸν ἀνακρουόμεθα.* qui cum Budaeo in C. L. G. p. 460 *exordiamur* ſunt interpretati, ſcilicet a pulſis tentandi praeludendique cauſa citharae chordis rationem phraſeos eſſe repetendam cenſuerunt; id enim *ἀνακρούεσθαι*, ſicut in cantu *μέλος ἀναβάλλεσθαι.* Hoc utcunque ferri poterat: longe deterius Serranus. Vereor etiam, ut ſatis conſiderate, proque more ſuo locum hunc perpenderit I. Fr. Gronovius in obſervatione illa ceteroquin perdocta ad Liv. III, 30. At apud Platonem utrumque, non minus *ἐκπίπτειν*, quam *ἀνακρούεσθαι*, a re nautica ſumtum eſt, neque dubitandum ullo modo, quin hunc in ſenſum debeat explicari: *periculum eſt, ne ſermo noſter, tanquam navis de recto curſu abrepta, in ſcopulos nobis impingatur: remis igitur inhibeamus ac retro cedamus*: ſequitur autem, ne quid ſcrupuli ſuperſit, *καὶ τάχ'* 'ΑΝΙΟΝΤΕΣ *εἰς τὰς ὁμοίας* &c. quemadmodum in Luciano *ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβών.* A re nautica metaphorae ſaepius ad ſermones traductae: ſic *ἀνάγεσθαι* apud Aeſchin. Eryx. c. 2. ibi ſatis commode Serranus, Serranumque ſecutus Clericus: reliqui interpretes aberrant. Hemst.

in Schol. col. 2. l. 1. Φρυκτωρίαι) Lege ex Suida: *λαμπάδες, πυρκαϊαὶ, λαμπτῆρες, φρυκτωρίαι·* non *φυκτορίαι*, ut in Mſ. vitioſe habebatur. Cler. In ipſo Cod. V. ſcriptum eſt

φρυκτορίαι, & πυρσοὶ non πυρσὸν, quod in ed. *A.* legebatur. Hemst.

ibid. l. 4. Εὐπολίδου) L. Εὔπολιδος. Idem.

Pag. 34. *l.* 3. Ἀλλ' ἐκεῖνο) Latini, *at illud:* formulam elegantem bene Livineius illuſtravit ad Plin. Paneg. c. 73, ne omiſſo quidem hoc loco. Hemst.

ead. l. 5. Ὑποκριτὰς) Plato Charm. pag. 468 C. ὁ δ' οὐκ ἠνέσχετο, ἀλλά μοι ἔδοξεν ὀργισθῆναι αὐτῷ, ὥσπερ ποιητὴς ὑποκριτῇ κακῶς διατιθέντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα· contra Philoſtr. V. S. pag. 607 de Antipatro, qui Severo fuit ab epiſtolis: ὥσπερ τραγῳδίας λαμπρὸν ὑποκριτὴν, τοῦ δράματος εὖ ξυνιέντα, ἐπάξια τοῦ βασιλείου προσώπου φθέγξασθαι. Hemst.

ibid. Τῶν συριττομένων) *Qui ſibilum excipiunt.* Brod. Sic pag. ſeq. ἐκσυρίττης, & ὀξύτατα συρίξομαι. ὀξύτατα, *ruſticatim*, *plauſu incompoſito.* De plauſuum generibus dixerunt alii. Hanc comparationem ſaepiſſime uſurpat: ut & illam § 11, τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἱ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνονος, ἢ Κρέοντος &c. Bourd.

ead. l. 7. Ἐκβαλλομένων) *Exactorum* e theatro, phraſi Terentiana, ex prologo Andriae. Cler.

ead. l. 11. Αὐτὸν) Malim αὐτοῦ, Nigrini, viri illius & philoſophi excellentis; ut in αὐτὸς ἔφα· qua de re iamdudum monuerunt eruditi. Hemst.

ead. l. 13. Τοῦ δράματος) Perſiſtit in metaphora. ſupra eſt, καί τοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὖ ἐχόντων. Brod.

ead. l. 15. Συνεκπίπτουσα) *Una cadens. Cadere* dicitur hiſtrio, qui excidit ſpe, quam conceperat, de victoria reportanda, & cum illo συνεκπίπτει δρᾶμα, hoc eſt, excidit hominum exiſtimatione. Vix dignum hoc erat notatu, niſi interpres in hac voce poſtea ceſpitaſſet. Cler. Συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀσχημονοῦσα, *Si mecum reiiciatur, meaſque partes dehoneſtet.* Sic apud Baſileenſes & Bourdelotium Micyllus & huius imitator Benedictus. Non ſecus ac ἀσχημονεῖν idem plane ſit notetque, quod καταισχύνειν § 11, quod ſic quoque interpretantur. At in eo, quod meas partes dehoneſtat, vitium ineſt, nec ego crimini hinc fio obnoxius; quod plane Lucianus negat omnia contraria ſignificans, nempe non ut illa meas partes dehoneſtet, ſed ut meae partes actioneſque illam dehoneſtent. Verte igitur, *ſimul reiecta & per meam operam*, vel *quantum ad me, meas partes*, *perſonam*, *apparens indecora.* Ἀσχημονεῖν neutrum eſt, non activum. Id

debebant non modo cognoſcere, ſed tum quoque recordari boni interpretes, promtaque habere illa Cebetis ἀναγκάζεται ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ παθ' ὑπομένειν, καὶ ἀσχημονεῖν. Τὸ ἐμὸν μέρος alibi dicit τὸ μέν τοι ἐμὸν, τόγε ἐπ' ἐμοὶ, τὸ δὲ ἐμὸν, τοὐμὸν, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, τόγε κατ' ἐμέ. Dinarchus contra Demoſthen. in fine, ἐγὼ μὲν ὅσον εἰς τὸ μέρος τοὐμὸν τῆς κατηγορίας ἥκει, βεβοήθηκα. Apud Maximum Tyrium Diſſertat. 6 ait Anaxagoras οὔτε τὸ ἐμαυτοῦ μέρος ἀδοξοτέραν ἡμῖν τὴν πόλιν ἐν τοῖς Ἕλλησι παρασκευάζω. GRON.

ibid. Ἀσχημονοῦσα) Actor ſcenicus ἀσχημονεῖ, quando perſonae, cuius partes agit, dignitatem non tuetur neque implet: ſic poſuit Epictet. Ench. c. 59, ἐὰν ὑπὲρ δύναμιν ἀναλάβῃς τι πρόσωπον, καὶ ἐν τούτῳ ἠσχημόνησας· Simplicius ad eum locum ſaepe. Athen. XIII, p. 583 F. ἐν ἀγῶνι οὖν ποτε αὐτὸν ἀσχημονήσαντα σφόδρα ἀρθῆναι ἐκ τοῦ θεάτρου συνέβη. Egregie Syneſ. de Prov. I, p. 106 C. καὶ γὰρ ἐν τῷ τῆς γραὸς (προσωπείῳ) εὐδοκιμῶν στεφανοῦταί τε καὶ κηρύττεται, καὶ ἐν τῷ τοῦ βασιλέως ἀσχημονῶν κλώζεται καὶ συρίττεται, ἔστι δὲ ὅποι καὶ λίθοις βάλλεται· ubi multo plura, quae huc ſpectant. Tunc autem actores a ſpectatoribus exſibilati, συριττόμενοι, ſolent ἐκπίπτειν. Demoſth. de Cor. p. 516 F. ἐξέπιπτες, ἐγὼ δὲ ἐσύριττον· quem verbi uſum iam Budaeus obſervavit C. L. G. p. 536. & ἐκβάλλεσθαι. unde ductum illud Aeſchinis Dial. III, c. 12, δήμου παίγνιον ἐκβαλλόμενον, συριττόμενον &c. nam ſic apud Stobaeum rectiſſime pro ἐμβαλλ. Mox praefero πόῤῥω που κάθηται· parique modo in proximo Syneſii loco, ἔστι δὲ ὅπου. HEMST.

Pag. 35. *l.* 2. Ἡμῖν) Sic optime ed. *I.* & *B.* 2. Reliquae omnes mendoſe ὑμῖν, qua in voce ſaepiſſime peccatur ab oſcitantibus librariis operiſve. SOLAN.

ead. l. 4. Μέλον) *Curae eſt.* BROD.

ead. l. 6. Τὰ ἄλλα) Hoc quid ſibi velit, aeque intelligo atque interpretum, *quod ad cetera attinet.* Reſcribe, τάχα, eademque opera vitium idem Harpocrationi deme in Ξενίζειν· τάχα δ' ἂν εἴη μᾶλλον &c. pro τἄλλα· alibi quoque Lucianus pari remedio indigebit. Nuntiorum autem ſive ἀγγέλων perſona minoris erat momenti: illi ſi quid peccarent, μικρὸν τὸ πταῖσμα, ut patet ex Ἀναβ. § 33. HEMST.

ead. l. 8. Ὡς ἀμ. ἦν) Quod ipſe narravit auctor. BROD. Quamquam τὰ, ὡς ἄμεινον ἦν, facile tolerari poſſunt; quid tamen ſi ὡς ἀπ' ἐμοῦ ἦν ſcripſerit Lucianus? *Si quid minus*

dignum videar dicere, illud continuo cogitetur, id a me profectum, & quaſi additum, aliterque forte ab ipſo poëta pertractatum. Senſus haud dubie elegantior & plenior. Nam ſi ἄμεινον fuerit, quod cogitandum ſit dictum fuiſſe ab poëta, cur ἄλλως additur, quod ἐν τῷ ἀμείνονι iam incluſum eſt? Nihil ad coniecturae huius commendationem addam, cum ex literis earumque ordine ac forma in ἀμεινον, & ἀπ' ἐμοῦ, ſpectatis, ſponte pateat procliviſſima commutatio. Ceterum huic loco ſimilis occurrit alius apud Noſtrum in Rhetorum praecept. c. 12: Γελοῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, φαῦλον ὑποκριτὴν ἴσως τῶν τοιούτων καὶ τηλικούτων, μὴ καὶ συντρίψω που πεσὼν τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. *Ridiculum enim, pro tali rhetore verba fieri a me, qui talium ac tantorum futilis forte mimus ſim, ut ne alicubi labens, heroa, cuius perſonam ago, conteram.* Iens. Formula loquendi, ὡς ἄμεινον ἦν, qua utebantur illi, qui alios docebant, quid facere par eſſet, vel corrigebant non ſatis recte quippiam dicentes vel facientes: occurrit apud Heſiod. in Ἔργ. ad Perſen fratrem v. 570: Τὸν δὲ μετ' ὀρθρογόη Πανδιονὶς ὦρτο χελιδὼν Ἐς φάος ἀνθρώποις, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο. Τὴν φθάμενος οἴνας περιταμνέμεν· ὡς γὰρ ἄμεινον. & apud Homer. Il. Α, 217: Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον· ὡς γὰρ ἄμεινον. Ita hic Lucian. ὡς ἄμεινον ἦν, *ſic erat melius.* Pro eo, quod hic dixit, ἐκεῖνο ἔστω πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν, alibi habet, διευθύνειν in Prometheo § 14, Εἰ τι μὴ καλῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, διευθύνατε. *L. Bos* Obſ. Crit. c. V, p. 22. Aberrat L. Bos. ſenſus eſt: Si quid deterius, quodque ab argumenti dignitate longius abeat, videar dicere, hoc tibi ſit in promtu, iſta melius ab ipſo Nigrino fuiſſe diſputata. Haec Luciani mens ex ſequentibus manifeſtum in modum patet: quam ob rem I. Ienſii coniectura, licet ingenioſa, non inviti caremus. Recte Brodaeus intellexit. Ὡς omnes edd. non ὥς. Alciphr. p. 392. Hemst.

ead. l. 9. Διεξῄει) *Referebat.* Brod.

ead. l. 12. Ἔοικας γοῦν &c.) Cum his ſunt conferenda, quae Socrates apud Platonem ad Critiam, ut omnem ipſi anſam tergiverſandi eripiat, in Dialogi cognominis initio dixit. Hemst.

Pag. 36. *l.* 1. Τῇ μνήμῃ συγκ.) Ex hoc loco *colligendi* poteſtatem in iſto verbo probat Budaeus C. L. G. p. 335. recte quidem: ſed alia ſtructura Lucianum dediſſe credo, εἰς τὴν μνήμην συγκ. tu quippe pauca, quaeque retinere poteras, ex Nigrini colloquio in memoriam collecta recondidiſti. Ita me-

liorum uſus iubet: Xenoph. Cyrop. I, p. 15, κάλλιστον δὲ πάντων καὶ πολεμικώτατον κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκόμισθε. Hemst.

ead. l. 3. Αὐτῷ) Legendum cum interprete, αὐτῶν· *nihil opus eſt illis*. Cler. Editio Salm. & ex ea Amſtelaedamenſis peſſime dedit, οὐδὲν οὖν αὐτῷ ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· ubi ſenſus & ratio loquendi poſtulet αὐτῶν, nec aliter dederint editores omnes priores. Iens.

ead. l. 5. Διαμέλης) Interpr. *ſi prolixior fueris*. Lege διαμελλῄς, *ſi cunctatus fueris*. Cler. Ante διαμέλης, vitio in vetuſtis praeſertim edd. ſolemni: iamdudum hoc de loco monuit Iungermann. ad Long. p. 227, & in re nota pluribus exemplis, ſi quis deſideret, uti non eſt gravatus. Artemid. Praef. p. 2, προετρέψατό με μὴ διαμέλλειν, μηδὲ ἀναβαλλεσθαι. Reſtitue Heſychio in Κατοκνήσας, καὶ μὴ διαμελλήσας. A. Schottum fefellit in Zenobii C. I. n. 18, ἐμέλει ſcriptum pro ἔμελλε. Bergler. ad Alciphr. p. 181. Hemst.

ibid. Παρὰ τὸν ἀγῶνα) Alludit ad certamina ſcenica Dionyſiorum, in quibus, auditis variis fabulis, Agonothetae uni praemium dabant. Vid. A. Gellii N. A. XVII, 4. Cler.

ead. l. 9. Ῥῆσιν τινα) Senſum vidit Micyllus, *iuſta quadam & continua oratione*, perperam relictus a Benedicto: ſed ego, quomodo reſpondeat ad hanc mentem τινα, neutiquam video; pro quo, ſi meum ſit arbitrium, legam ῥῆσιν μίαν, *unam & perpetuam orationem*: pariter ac Thucyd. V, 85, ὅπως δὲ μὴ ξυνεχεῖ ῥήσει &c. cuius vice mox ſequitur ἑνὶ λόγῳ· nam quod in multis eſt Codd. ἐν ὀλίγῳ, ſententiae repugnat. Ariſtoph. Acharn. v. 415, Δεῖ γάρ με λέξαι τῷ χορῷ ῥῆσιν μακράν· ut apud Platon. de Rep. X, p. 755 E. Tragici heroës μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνοντες ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς, *praelongam orationem extendentes in lamentationibus*. Aliud eſt ῥῆσιν εἰπεῖν, ut bene docuit Iſ. Caſaubon. ad Theophr. Ch. Eth. c. 15, p. 125, & poſt eum Gisb. Cuperus Obſ. I, 16, in eo deceptus, quod nullum eſſe dubium putet, quin pro ἡ χρῆσις in Euripidis Scholiaſte legi debeat ἡ ῥῆσις, cum certiſſimum ſit, nulla omnino opus eſſe mutatione. Χρῆσιν de poëtae, qui proferatur, loco poni ſcivit Billius Obſ. Sacr. I, c. 21. Vid. Ioſ. Scaliger. ad Varron. de R. R. p. 211. Hemst.

ead. l. 13. Χρυσίδας) Rariſſima vox pro veſtimentis aureis vel auro intextis: Budaeus apud H. Stephanum ex hoc ſolo notavit loco. Paene mihi perſuadeo, legendum eſſe ξύστιδας· ξύστις enim exponitur, ἔνδυμά τι τραγικόν. Harpocr.

Heſych. in V. Schol. Ariſtoph. ad Nub. v. 70, Χρῶνται δὲ αὐτῷ καὶ οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς. In hoc etiam inſtrumento recenſet Poll. IV, 116. Vid. Durid. apud Athen. XII, p. 535 F. HEMST.

Pag. 37. *l.* 2. Μεῖζον τῆς ἐμ. κ. προσ.) Larvae veterum erant caſſides, quibus totum caput tegebatur. Liquet hoc ex verbis Gabii Baſſi apud A. Gellium V, c. 7. ubi ita loquitur de perſona: *Caput*, inquit, *& os cooperimento perſonae tectum undique tantum vocis emittendae cauſa pervium* &c. Vide praeſertim p. 127 Gemmarum Leon. Auguſtini. CLER.

ead. l. 5. Συγκατασπάσω) *Ne lapſus mecum traham heroëm:* hoc eſt, ne, dum male ago perſonam herois, exſibiler, eumque mecum contemtui obiiciam. Abſurde hic vertit interpres. CLER. Plato de Rep. V, p. 651 B. ἀλλὰ μὴ σφαλεὶς τῆς ἀληθείας οὐ μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους ξυνεπισπασάμενος κείσομαι· ob oculos ipſi verſabatur vulgatum illud πεσὼν vel οὐ πεσών γε κείσομαι· quod ab athletis profectum ad alia quoque migravit: vide D. Heinſ. L. Th. c. VII. Lucianeo verbo Galenus uſus, Ὅτι αἱ ποιότητες ἀσώματοι in fine: ταῦτα τοὺς Στωϊκοὺς, φίλε Πίνδαρε, λύειν ἀξίου, μὴ συγκατασπᾷν ἑαυτοῖς ἄλλους, ὡς τοῖς αὐτοῖς ἐνεχομένους πταίσμασι. Xenoph. K. Π. V, p. 85, v. 40, φρούρια πρότερον εἰς τὴν Σύρων ἐπικράτειαν συγκατασπασθέντα. Quod veretur, ne faciat, Lucianus, id Aeſchini contigit Oenomaum agenti, ſi Demoſthenem audimus de Cor. pag. 503 E. ὃν ἐν Κολυττῷ ποτε Οἰνομάον κακῶς ὑποκρινόμενος ἐπέτριψας. HEMST.

ead. l. 11. Φιλοσοφία καὶ πενία σύντροφοι) Hic unus e praecipuis Luciani ſcopus. Hinc illa in Ariſtotelem & Peripateticos proelia. Multi in hanc philoſophantium paupertatem ſcripſere, de quibus Cicer. Tuſc. 1 & 5. Hanc ſaepe mendicantium habitu ſimulabant, cum pera auro, lupinorum vice, plena: ut in Dial. Mort. Piſcat. Catapl. & alibi. BOURD. Sumſit ab Herodot. VII, 102, τῇ Ἑλλάδι πενίη μὲν αἰεὶ σύντροφός ἐστι. HEMST.

ead. l. 16. Παραπαιδαγωγοῦσι) Verbum elegans, *pravum leniter corrigere, atque in melius mutare.* Plutarch. feliciter in metaphoris audax de Fort. Rom. p. 321 B. fabuloſum eſſe affirmat Egeriam δαίμονα σοφὴν amore captam operam dediſſe Numae, & παραπαιδαγωγεῖν καὶ συσχηματίζειν τὴν πολιτείαν· aptiſſima phraſi, quia de Romana civitate tantum quod nata, & hactenus infante uſurpatur. Clem. Alex-

andrinus ea, quam dixi, tralatae orationis virtute Plutarcho non diſſimilis, Paedag. III, p. 247 D. *πολλοὺς δὲ καὶ τὸ σχῆμα παραπαιδαγωγεῖ μὴ ἁμαρτάνειν διὰ τὸ εὐεξέλεγκτον.* Ceterum Athenienſibus iſta veluti propria laus tribuitur, quod ad emendandos ineptorum mores caſtigandamque vitae rationem multum valuerint: Athenas ergo Pericles apud Thucydid. II, 41, eſſe dicit *τῆς Ἑλλάδος παίδευσιν*· & Dicaearchus p. 10 teſtatur, *ὅσον αἱ λοιπαὶ πόλεις πρός τε ἡδονὴν καὶ* ΒΙΟΥ ΔΙΟΡΘΩΣΙΝ *τῶν ἀγρῶν διαφέρουσι, τοσοῦτον τῶν λοιπῶν πόλεων ἡ τῶν Ἀθηναίων παραλλάττει*· eo ſpectat Menedemi dictum a Plutarcho laudatum de Ad. & Am. diſcr. p. 81. ſi quis autem iuvenis divitis & inepte faſtuoſi, qui cum hoc Lucianeo conferri poſſit, aliud exemplum deſideret, is eundem adeat Plutarch. Symp. I, Qu. 2. Athen. IV, p. 159 D. HEMST.

ibid. *Πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης*) Tangit foeditatem ſeu malis feritatem ſive *δυσχέρειαν* philoſophorum Lucian. in Lapith. & alibi. Liban. Theophraſt. in Charact. BOURD.

Pag. 38. *l.* 2. *Ἀκολούθων ὄχλῳ*) *Mancipiorum.* BROD. Refert ad multitudinem officioſorum, ſive comitum, ſive proſequentium, de quibus nota res. ſic § 20, & in Catapl. BOURD.

ead. l. 3. *Καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι*) Sic poſtea *τὴν ἐσθῆτα τὴν ποικίλην.* & in Tim. § 27, *ποικίλα ἐνδὺς*, & alibi. Has veſtes vocare videtur alibi, *τὸ ἀνθηρὸν*, quae in quibuſdam Graeciae urbibus veſtes muliebres. D. Baſil. ad Gregor. Theolog. Apul. alii. Apud Athenienſes meretricum fuèrunt. Suid. *νόμος Ἀθήνῃσι τὰς ἑταίρας ἄνθινα φορεῖν.* apud Locrenſes hoc omnino vetitum. idem Suid. ut & apud Romanos, Lege Oppia. Liv. Lib. 34. luxu tamen gliſcente receptum. Poteſt tamen referri, propter mentionem pavonis, ad plumatas, de quibus Tertull. de pall. Achil. Tat. lib. 3. BOURD.

ead. l. 4. *Ὤετο ζηλ. εἶναι*) Non prout oportebat, expreſſit interpres Benedictus: *omnibus quidem Athenienſibus in admiratione erat.* Tu potius ſic verte: *ipſe quidem putabat, ſe omnibus Athenienſibus eſſe admirationi.* VITRING.

ead. l. 9. *Θλίβων*) *Athenienſes ſervis ſuis obterens.* BROD.

ead. l. 10. *Στενοχωρῶν*) Utrumque verbum iunxit Alexand. Aphrod. Probl. I, § 47. Saepius in Artemid. *θλίψεις καὶ στενοχωρίαι*· & Paulo ad Rom. II, 9. poſterius, ut gravius, ſemper ſecundo loco ponitur, ideoque a priore *θλίβειν* diſiungi poteſt, ut factum 2 ad Corinth. IV, 8. Rarior eſt, ſed

Atticae tamen urbanitatis poteſtas neutra: Machon apud Athen. XIII, p. 582 B. Ὃς οὐ δυνάμενος τότε παρελθεῖν ῥᾳδίως Ἀλλὰ στενοχωρῶν εἶπεν. Συστενοχωρεῖν, cuius exemplum in H. Stephani Theſ. nullum eſt, Plutarchus habet de Exil. p. 601 D. HEMST.

ead. l. 14. Δεῖ στρατ.) *Tanto comitatu nihil opus eſt.* BROD.

ibid. Ἀκούων ἃ ἦν) Micyllus, *audiens, quae res erat*: Benedictus abſurdius, *quae dicebat*. Iſtud tam frigidum ἃ ἦν a Luciano profectum eſſe, non inducor ut credam: una litera revocata rem expediet: ἀκούων ἄδην vel ἅδην· nam de ſpiritu veteres ipſi non conſentiunt: ſenſu ſane optimo: neque enim credibile eſt, adoleſcentem vecordem, niſi frequentius haec auribus eius inſonuiſſent dicta, tam cito ad bonam frugem fuiſſe rediturum. Herodot. IX, 38, ὡς δὲ ἄδην εἶχον κτείνοντες. Clem. Paed. III, p. 259, ὁ παιδαγωγὸς ἡμῖν ἄδην διείλεκται. De Zenone Diogen. L. VII, 16, εἰ δέ τινα ἐπικόπτοι (hoc a libris probatum cauſa non eſt, cur poſtponamus τῷ ἐπισκώπτοι) περιεσταλμένως, καὶ οὐκ ἄδην ἀλλὰ πόῤῥωθεν· *ſi quem reprehenderet, id tecte aculeoque velut praepilato, & non palam ad ſatietatem uſque dicta ingerens.* Haec vulgo male vertuntur. Illa Luciani proxima τὴν δὲ ἐσθῆτα τὴν ποικίλην &c. Oct. Ferrarius habet de Re Veſt. P. II, Lib. IV, c. 13. HEMST.

Pag. 39. *l.* 1. Ἔαρ ἤδη) *Iam ver adventat.* BROD. Athenienſes, inprimis Attici φιλοσκώμμονες, &, Dicaearcho teſte p. 9, παρατηρηταὶ τῶν ξενικῶν βίων· quamobrem, ſi quis conſpicuo quodam laboraret vitio, mox huic veluti notam inurebant iocoſum aliquod cognomen: quam eorum libidinem traducit Anaxandr. apud Athen. VI, p. 242 E. Idem diſcere licet, ne alia memorem, ex Harpocr. in Ἀργᾶς, Βάταλος, Ἐπικράτης, Μαργίτης, Νάννιον &c. Atque haec eſt cauſa, cur oratorum acerba, quibus pro concione ſe invicem impetebant, convicia tam aequis auribus acciperentur. Quidquid grata colorum varietate vernat, ἔαρ apud Graecos: appoſite Lucian. de Dom. § 11 pavo explicata cauda ἐπιδείκνυται τὰ ἄνθη τὰ αὐτοῦ καὶ τὸ ἔαρ τῶν πτερῶν, ὥσπερ αὐτὸν προκαλοῦντος τοῦ λειμῶνος εἰς τὴν ἅμιλλαν· quibus affirmari poteſt P. Cunaei emendatio in Nonno p. 104. Ταὼς de homine, qui veſtimento verſicolore ſit indutus, Comicum eſt: ob eam rationem Perſarum legatos ita vocat Ariſtoph. Ach. v. 63. nam quae praeter hoc Scholiaſtes profert, nullius apud me ſunt pretii. Philoſtr. Ic. II, c. 32, ὁ βασι-

λεὺς (Perſarum) ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου στικτὸς, οἷον ταώς. in Heroic. p. 724 ad pavonem confertur Paris in cultu nitidiſſimo ſeſe circumſpiciens. Quod autem ſequitur, τάχα τῆς μητρός ἐστιν αὐτοῦ, ſic capiendum putat Cuperus, quaſi homines urbani matrem huic iuveni ſtolide ſuperbo meretricem obiicerent Obſ. II, 8, p. 289. neque diſſentio: ſed iſta cum ſcribebat, *ubi narrat Lucianus, quendam introiiſſe theatrum indutum veſte varia*, minus attendiſſe Cuperum ſatis patet. HEMST.

ead. l. 2. Τάχα τῆς μητρὸς) *Veſtis haec matris eius eſt.* Eraſm. in adagio: *Quem mater amictum dedit obſervare.* BROD. Subintellige ἱμάτια· *forte hae veſtes ſunt matris eius:* nam veſtes variae muliebres erant, non viriles. Inepte interpres, *fortaſſe ſuae hic eſt matris.* Quis vero non eſt ſuae matris filius? ubi hic acumen? CLER.

ead. l. 4. Τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος) De horum numero, materia & uſu plene alibi. BOURD.

ead. l. 7. Δημοσίᾳ πεπαιδευμένος) Sic in Scytha. & in omni civitate frugi, advenae δημοσίᾳ παιδεύονται· qua de re dico copioſe alibi. BOURD.

ead. l. 11. Βαπτὸν) *Colore aliquo infectum.* Videntur enim Athenienſes veſtibus candidis induti ludos ſpectaſſe, uti etiam ſacra feciſſe, ac ſe ad laetitiam dediſſe. Aeſchin. κατὰ Κτησιφ. καὶ λευκὴν ἐσθῆτα λαβὼν, ἐβουθύτει. BROD. Solebant nimirum Athenis, quemadmodum Romae, antiquis temporibus candidis veſtibus uti. Vide Theophr. Char. XI περὶ μικρολογίας ſub finem. CLER.

ibid. Βαπτὸν —— νόμον) Νόμος γὰρ Ἀθήνησιν, ut Suidas ait, τὰς ἑταίρας ἀνθινὰ φορεῖν. VORST. Legis huius Athenienſium ne Meurſius quidem, harum rerum indagator diligentiſſimus, apud alios auctores veſtigium reperire potuit. Olympionicis nempe ſolis id licuiſſe patet ex noſtro, Δημων. c. 16. Conſule Suidam v. βαπτὰ, & Ariſtoph. p. 55. Sed qui fit, inquies, ut pauper veſtem non haberet, niſi βαπτόν? Forſan & hic *pulla* intelligenda eſt, quo ſenſu apud Athen. in Comico ſumitur, 290 C. SOLAN. Solum huius legis teſtem producunt Lucianum I. Meurſius Them. Att. II, 34, Panath. c. XIV, & Sam. Petitus LL. Att. pag. 23. quare a Solone, an poſt eum fuerit lata, decerni nequit: ratio tamen non eſt in obſcuro. Scilicet ludos caſtiſſimae Dearum Minervae ſacros in ornatu meretricio ac lenonio ſpectari noluerunt: πορνοβοσκὸς βαπτὸν ἀμπεχόμενος τριβώ-

νιον apud Dion. Chryſ. Or. IV, p. 75 A. Vid. Poll. IV, 119, 120. meretricibus etiam *βαπτὰ*, *βαπτὰς ἐσθῆτας* ſive *ἀνθινὰς φορεῖν* per leges licuit, quarum uſu matronis interdictum erat: Sam. Petitus ad LL. Att. p. 476, Kuſter. ad Suid. in *Ζάλευκος*. Floridas autem eiuſmodi veſtes Olympionicis licuiſſe ſolis geſtare, colligi mihi poſſe non videtur e Luciani Demonacte, qui contra Olympiae victorem irridet, quod cum ea veſte, quae virum fortem dedeceret, in publicum prodire non vereretur: aliud enim eſt, quando pompa ſolemni victores in urbem patriam invehebantur floride picta veſte conſpicui, qua de re legendus eſt Ez. Spanhem. ad Iulian. Caeſ. Preuves des Remarq. p. 129. HEMST.

ead. l. 13. Καὶ τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος) Legem ex Suida ſupra retuli: aliam cauſam hic aſſignat. Sed hoc ita accipiendum, Athenis *ἑταίρας ἢ γυναῖκας ἢ τοιοῦτόν τι ἄλλο ἀφροδισιάζον, βαπτὸν ἢ ἀνθηρὸν ἔχον ἱμάτιον, ἄγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην*, quod affuiſſent *τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων*. haec alibi copioſius explicanda. BOURD.

ead. l. 14. Τοιαύτῃ ἐσθῆτι) Recte ſane, ſi ſequeretur *χρώμενος*· nunc ſcribendum puto, *ἐποίησεν, ἐν τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος*. Quemadmodum illa virtus, de qua pluribus alibi dicam, praepoſitionis *ἐν* eſt nota, ſic omitti in hac ſimilive locutione unquam haud equidem memini. HEMST.

Pag. 40. *l.* 8. Πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν) Per dictionem *καλὰ* temperat auſteritatem dictionis *τοῦ ζῆν*, *laetari*, *genio indulgere:* de qua dixere viri doctiſſimi. Cetera huius paginae in Gallo. BOURD.

ead. l. 11. Μετροῖ) Hoc vitium omnes edd. inſedit: *μετρεῖ*, quod repoſui, ſtructurae ratio poſtulabat. Demoſt. pro Cor. p. 521 C. *τῇ γαστρὶ μετροῦντες καὶ τοῖς αἰσχίστοις τὴν εὐδαιμονίαν*· qui locus, cum in Rhetorum eſſet ſcholis pervulgatus, (vid. Theon. Progymn. p. 95.) ad imitandum mirifice placuit: totidem verbis Plutarch. T. II, p. 97 D. & ſaepius alibi: Herodian. I, 6, *τὸ εὐδαιμον γαστρὶ καὶ τοῖς αἰσχίστοις μετροῦσι*· adde Damaſc. apud Suid. in *Ψυχή*· accuſabat Timocratem, fratrem ſuum, Metrodorus, *quod dubitaret, omnia, quae ad beatam vitam pertineant, ventre metiri*, teſte Cicer. de N. D. I, c. 40. *metiri ſuis commodis omnia*, id. de LL. I, 14. Phraſin Noſter variavit Πατρ. Ἐγκ. § 10, *μέτρον εὐδαιμονίας τὰς τῆς γαστρὸς ἡδονὰς τιθέμενοι*. Sic Muſon. Ep. *τῷ ἀργυρίῳ πάντα μετρεῖν*. Eius generis in patribus Eccleſiae plurima volens praetereo, itemque Protagorae dictum toties

a Platone impugnatum, Πάντων μέτρον ἄνθρωπος. Iſtis autem, quae hic tractantur, multa habet aſſimilia Longin. Sect. ultima. Hemst.

ead. l. 14. λατρεύειν) M. Brunnerus ad Palaephat. c. 45 utitur hoc loco, ubi de δουλεύειν & λατρεύειν agit. Hemst.

Pag. 41. *l.* 1. Διεφθορότων ἀσμάτων) Διεφθορότα ἄσματα, quae aliis κατεαγότα μέλη, in fallor. Bourd.

ead. l. 2. Μεσταὶ) Ex Homero. quales perpetuae parodiae in Luciano. Bourd. Ex Arato haec in prooem. de Iove, quae in rem ſuam, qui mos ei ſolemnis, vertit noſter. Verſus Arati habes Προμ. c. 9. Confer cum his Plutarch. 1257, 1. Solan. Ariſtid. T. I, p. 98 C. μεσταὶ δὲ ἀγοραὶ, φασὶ, καὶ λιμένες καὶ τὰ εὐρύχωρα τῶν πόλεων τῶν καθέκαστα ἐξηγουμένων· τὰ εὐρύχωρα τῶν πόλεων poſuit pro ταῖς ἀγυιαῖς. quomodo oraculum apud Demoſth. in Mid. p. 611 D. hoc pacto corrigendum — εὐρυχόρους κατ' ἀγυιὰς Ἱστάναι ὡραῖον Βρομίῳ χόρον ἀμμιγα πάντας· editur εὐρυχόρους, ὡραιων, χάριν. Εὐρύχορος idem eſt, quod εὐρύχωρος apud Homerum, qui ſyllabae pertinaciam, ne cogeretur epitheto tam ſplendido carere, in brevem verſa vocali longa fregit. Sed ecce apud Ariſtidem conſuetum illud in adagiis uſurpandis φασιν· ergo vel a proverbio iam ante communi Aratus ſumſit, vel primus paroemiae ſuis e verſibus ductae dedit originem. Cum ſequentibus congruit Dion Chryſ. Tarſ. I, p. 408 D. ἡ γὰρ ἀσέλγεια καὶ δι' ὤτων καὶ δι' ὀφθαλμῶν καὶ πανταχόθεν εἰσδύεται· & alter Iohannes T. VIII, p. 291 B. ἡ τῶν ἀσέμνων θεαμάτων κακία, ἡ διὰ τῶν αἰσθητηρίων τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς ἀκοῆς, ὥσπερ διά τινων θυρίδων τὸν λῃστὴν ἐπεισάγουσα. Hemst.

ead. l. 3. Πᾶσαι μὲν ἀγ.) Ex Arato: πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. Brod.

ead. l. 4. Πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καταδέχεσθαι) Suet. Lamprid. in Elogab. Bourd.

ead. l. 7. Ὑφ' ἧς δὴ ...) Sic recte P. & *I.* In reliquis δὲ legebatur. Solan. Scilicet ἡδονῆς· quae lectio ſi placet, probandum ſane δὴ ex ed. *I.* At ſtructura mihi videtur rudior paululum & incultior, quam ut a Luciano proficiſci potuerit: ne dicam, parum accurate ſic ſequi τὸ τοιοῦτο φῦλον τῶν ἡδονῶν· quanto venuſtius exibit & rotundius, τρυφῆς δὲ ῥεούσης, quod ego quin Lucianeum ſit, vix dubitare poſſum. Modo ἀφροδίσια pro verendis partibus videtur poſuiſſe: contra αἰδοῖα, quae pudenda ſunt, pro ἀφροδισίοις vel

rebus Venereis uſurpavit Homer. Od. O, 372. nam plane ſic intelligendum eſſe poëtam I. Scaligero ad Feſt. in *Aſſatim* aſſentior: Barneſius ab iſta veterum opinione imprudenter diſceſſit. Tum elegantiam verbi *παρασύρεται* non ceperunt interpretes, nec ſane Budaeus C. L. G. p. 727. fluviorum eſt & torrentium, qui aquis adauctis praecipitantes violento impetu obſtantia ſecum rapiunt: Ariſtoph. Equ. v. 524. mallem etiam in Phil. de Mon. p. 814 E. *καθάπερ ὑπὸ χειμάῤῥου παρασυρῶσι* pro *περισυρῶσι*· Arrian. Epict. IV, 9, *ὡς ὑπὸ ῥεύματος παρεσύρησαν*. Congruit haec poteſtas cum *ψυχῆς ὑποκλυζομένης*, vel, quod malim, *ἐπικλ.* HEMST.

ead. l. 8. *Ἀνευρύνονται ὁδοὶ*) Sic in Amorib. hanc vocem interpretatus ſum ad Petron. & alibi hoc opere. BOURD.

ead. l. 10. *Φῦλον*) Horat. Carm. I Od. III, 29:

Poſt ignem aetheria domo
Subductum, Macies & nova Febrium
Terris incubuit Cohors. SOLAN.

ead. l. 12. *Ἴλυ*) *Limo ſemper impletus*: forte *ὕλαις*, ut infra in Prometheo. BROD. Angl. *ἰλύος*· quod ferri poteſt, ut & adſcripta lectio. quid *ἔρημος ὁ χῶρος*, dico alibi. BOURD. Ex *I.* ed. P. & Angl. Codd. haec ſcriptura. *δίψης* in reliquis, quod pravum. Cui neutra lectio placebit, legat, per me licet, *ὕλης*, ut in Prom. c. 12, *ἄγριόν τι χρῆμα καὶ ἄμορφον, ὕλαις ἅπασα καὶ ταύταις ἀνημέροις λάσιος*. SOLAN.

ead. l. 13. *Ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις*) Fuit, cum ex hoc loco publice notarem ſimul & probarem *τὸ ἀνθεῖν* Graecis etiam ſimpliciter pro *abundare* dici. Nunc iuvat alia quaedam in hanc rem addere. Noſter in Scytha c. 9 urbem quampiam poëtae cuiuſdam verbis appellat *ἀνθεῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν*, *omnibus bonis abundantem*. *Ἀνθοῦσαν* quoque a Graeco ſcriptore Philadelpho appellatam fuiſſe Florentiam teſtatur Politianus Lib. I Epiſt. 2. Sic apud eundem Noſtrum de Domo c. 9, *Οὐρανὸς* ſtellis variegatus elegantiſſime dicitur *ἀνθῶν τῷ πυρί*. Herodotus initio libri III, *Ἀνθεύσης Ἀσίης ἀνδράσι*. Item apud Euſtathium ad Iliada ex veteri poëta, *Τοῖς δὲ τέθηλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ*. Quin & apud Latinos *florere* pro *abundare* poſitum. Cato apud Soſip. Chariſium: *Poſtquam Maſſiliam praeterimus, inde omnem claſſem ventus auſter lenis fert*, mare velis florere *videres ultra angulum Gallicum, inde noctu aura profecti ſumus.* Livius XXI, cap. eodem: *Ita enim hae gentes, non pacis ſo-*

lum, ſed etiam victoriae bonis florebunt. Plane ut poëtae illi ἀνθεῦσα ἀγαθοῖς. Livius iterum XLI, c. 11: *Florere* (Perſea) *praeterea iuventute, quam ſtirpem longa pax ediderit: florere opibus regni; florere etiam aetate.* Hic in primo & ſecundo loco quid *florere* aliud, quam *abundare*? IENS. Quid audio, δίψης πιμπλάμενον ἀνθεῖν ἀγρίαις ἐπιθ. Haec certe ἀκυρολογία ne in poëta quidem dithyrambico ſit ferenda, nedum in Luciano; cui qui potuit in mentem venire, ut verbum laetiſſimae ſignificationis contra Graeci ſermonis uſum tam male collocaret? nam quod apud Aeſchylum legitur in Agam. v. 668, ἀνθοῦν πέλαγος νεκροῖς, exponendum eſt, *mortuorum cruore rubens mare*, quod & Stanleium praeteriit; vel, ſi mavis, *ſpumans*, de qua vocis virtute Berglerum vide ad Alciphr. I Ep. 1. neque me fugiunt illa Platon. Polit. p. 538 E. τὸ τῆς παλαιᾶς ἀναρμοστίας πάθος τελευτῶντος ἐξανθεῖ τοῦ χρόνου. de LL. IV, p. 827 F. ὅπερ εὐθὺς παισὶ καὶ θηρίοις &c. ξύμφυτον ἐπανθεῖ· & ſimilia plura: verum iſta huc non convenire, nihil eſt, ut apud peritos probem. Huius igitur criminis ut Lucianus abſolvatur, refingendum puto αὐχμεῖ· cuius verbi opportuniſſimi ſane fieri vix poteſt, quin Noſter meminerit inter iſta tam cognata, ἔρημος ὁ χῶρος, δίψης, ἀγρίαις ἐπιθυμίαις. Δίψης, inquam: nam quod ex ed. *I.* profertur ἰλύος, multum huic ſcripturae poſthabeo. Agris arentibus & longo aeſtu ſqualidis δίψα tribuitur & διψᾶν. Διψία κόνις, ξηρά· Heſych. quod a Sophocle ſumtum in Antig. v. 252. ἀοίκητος καὶ δίψιος γῆ, Clem. Alex. Strom. I, p. 317 C. ubi ἔρημος & ἐρημία praeceſſit: neque obſcurum eſt, cur Λιβύης διψάδα γαῖαν dixerit Oppian. Cyn. IV, 320. Eumenius, *Libyae arva ſitientia: nam*, ut ſcribit Mela I, 4, *pleraque eius inculta, & aut arenis ſterilibus obducta, aut ob ſitim coeli terrarumque deſerta ſunt:* notum eſt illud Virgilii — *ubi hiulca ſiti findit canis aeſtifer arva:* praetereo πολυδίψιον Ἄργος, quod varie veteres explicuerunt, Horatii *ſiticuloſam Apuliam*, Columellae, *aridum ac ſiticuloſum ſolum.* Percommode Dionyſ. Perieg. v. 182 de Libya: Ἡ γὰρ διψηρή τε καὶ αὐχμήεσσα τέτυκται· pariter in Ariſtoph. Nub. v. 440 iuncta reperies διψῆν & αὐχμεῖν· Lucian. Δ. πρὸς Ησ. § 7, ἢν δὲ αὐχμὸς ἐπιλάβῃ καὶ διψήσωσιν αἱ ἄρουραι &c. τῷ δίψει αὐτῶν. Eleganter vero de mente, quae nullis imbuta virtutibus & rigata, tanquam aridum aliquod atque incultum ſolum, noxio vitiorum proventu ſqualet horretque: Chryſoſt. T. I, p. 500 B. τῆς δὲ

ψυχῆς ἠμελημένης, ῥυπώσης, αὐχμώσης, λιμῷ διαφθειρομένης &c. neque ex eo plura colligere iuvat. HEMST. Cl. Hemſterh. αὐχμεῖ. ac propemodum perſuadet, propter iunctum δίψης vocabulum, quod αὐχμὸν comitem habere ſolet, & quia verba διψῆν & αὐχμεῖν alibi iungi, exemplis probat. Verum quando ait, *verbum ἀνθεῖν laetiſſimae ſignificationis contra Graeci ſermonis uſum male collocari*, adeoque ad malas res eius uſum non videtur admiſſurus; ignoſcat, ſi ſecus ſenſero. Fateor quidem, exempla ab Ienſio prolata ad *abundantiae* ſignificatum probandum, omnia de re laeta loqui, ideoque ad ſtabiliendum Luciani vulgatum non ſufficere; ſed alia ſunt, unde ſatis patet, minime de rebus laetis id verbi ſemper adhiberi. Ita Medicis principibus Hippocrati Galenoque ἐξανθήματα & ἐξανθίσματα eſſe puſtulas in cute erumpentes, plus ſatis notum. Exemplorum copia eſt apud Foeſium in Oecon. Hippocr. Ipſumque verbum ἀνθεῖν ad morbi ſummum gradum ſignificandum, iiſdem, aeque ac ἀκμάζειν, eſt uſitatiſſimum, ut: σκεπτέον εἰ αὐτίκα ἀνθεῖ (ἡ νοῦσος) Aphor. 30. L. 2. Epid. & ſaepe. Sic ἐξανθεῦντα εἰς τὴν χροιὴν νουσήματα, *morbi, qui in cutis ſuperficiem erumpunt*, idem in Coac. praenott. alibique frequenter. Quin & de aſperitate (ne dicas ſemper etiam ad ruborem puſtularum ſanguineum in hiſce reſpici) τρηχύτης ἐπήνθει ὠχρόλευκος, *aſperitas eminebat, efflореſcebat in lingua, cum pallore albicans*, ex Lib. VII Epid. aliaque affert idem Foeſ. Sed quod Alciphr. p. 4 ἀφρὸς ἐξηνθήκει de mari tempeſtatibus agitato dixit, id non adeo plane de re laeta dictum eſt, quin idem L. III, p. 442, de puſtulis ex plagis ortis adhibeat dicens: Τῆς κεφαλῆς γὰρ ἀπεσύρη τὸ δέρμα, καὶ φλυκταίνας ἐπινωτίους ἐξήνθησε. Aeſchyl. S. C. Theb. v. 958, πολλοῖς ἐπανθήσαντες δόμοι πόνοις, (quod allegat doctiſſ. Abreſch in animadv. ad Aeſchyl. p. 331, ubi & alia eiuſd. poëtae habet, qui ut medici, non ſemel utitur πάθος & νόσος ἀνθεῖ, ac μανίας ἄνθος ex Sophocle etiam affert) addo Plutarch. Theſ. p. 3 E. αὖθις ἐξήνθησαν αἱ κακίαι, *denuo propullulabant ſcelera*, quibus ſimilia plura reperiuntur, unde translationem ad res etiam malas haud inuſitatam, demonſtrem, & quae ad vulgatum Luciani tuendum adhiberi queant. Et quia αὐχμεῖν nondum probatum video ſic iunctum ablat. vel dativo, poſſem ad vulgatum Luciani procedere, dicendo, ἀνθεῖν ἐπιθυμίαις non adeo repugnare analogiae, ſi expoſueris, ſterilem illum animi fundum, ut bonas fruges, i.

e. virtutes, non fert, ita vitiis efflorеſcere, ceu ager ſterilis horret ſpinis; & cum herbae malae aeque ſuos habeant & copioſos flores, ac bonae, nihil prohibere, quo minus & ἀνθεῖν in malam aeque ac bonam partem trahi queat. Sed nemini id obtrudo, indicaſſe ſatis habens, non deeſſe exempla, ubi de rebus malis dicatur. aeque ac alia, quae licet de re laudabili frequentiſſime praedicentur, tamen interdum & de abhorrenda uſurpari novimus, ut θεῖος de omni magno ac laudando, generaliter; ſed & de morbis humana remedia reſpuentibus. Ita οὐράνιος Ἄτη de magna pernicie ex Aeſchyl. Perſ. affert modo laudatus Abreſch. pag. 216. ad quae quis excipiat, hoc exponendum, *Pernicies coelitus demiſſa, immiſſa*, quod de morbo Epileptico irae Deorum tribuendo pari ratione dictum ſit. Eſto. Interim verborum inde uſus probatur in utramque valere partem, & forſan nihil in Luciani vulgato mutandum. niſi ille aſperitatis ac propullulandi ſignificatus in compoſitis tantum ἐπ — & ἐξανθεῖν, non vero in ſimplici ἀνθεῖν ineſſe, lucidius probari queat. REITZ.

ead. l. 16. Ἐπιστήσας ἐμαυτὸν) Ferri poteſt, ut inter duo verba medius accuſativus ad utrumque referatur, & ἐπιστήσας ἐμαυτὸν poſitum ſit pro ἐπιστὰς, quemadmodum in principio Platonici Convivii, κἀγὼ ἐπιστὰς περιέμεινα· & ἐπιστάντες σιωπῇ καὶ πρὸς ἀλλήλους διαβλέψαντες apud Plutarch. T. II, p. 548 B. ſic τὴν πορείαν ἐπιστήσας Eunap. p. 117, v. 11. & ἐπιστῆσαι τὸν στόλον, τὴν φυγήν. Plutarch. T. I, p. 527 A. 549 D. Ariſtot. Top. V, p. 353, v. 7, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ τὸ σύμπαν βλέψας, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τὸ κατὰ μέρος λεγόμενον αὐτὸς αὐτὸν ἐπιστήσας· quamquam hoc aliter etiam intelligi poſſit. Atque ita fere Lucianum interpretes ceperunt; Micyllus intricatius, *revocans me ipſum, & quaſi verbis compellans*: Benedictus, *conſtiti* &c. At ego, diſtinctione mutata ἐπιστήσας, ἐμαυτὸν λόγον ἀπ. verius eſſe puto, ut hunc in modum interpretemur: *animum advertens, reque conſiderata, cum memet ipſo rationes exigebam.* Illam vim habet ἐπιστῆσαι per ſe: Euſeb. P. E. I, καί τοι πῶς οὐκ ἄξιον θαυμάζειν ἐπιστήσαντας· mox: ἴδοις ἂν ἐπιστήσας. Dion Chryſ. p. 404 B. κᾂν ἐπιστήσαντες διατραπῶσιν· ubi ridiculum interpretis errorem recte caſtigavit Caſaubonus. Ammonio reſtitue, ubi quid differant ἐννοεῖν & ἐννοεῖσθαι docet: Ἐννοεῖν μὲν γὰρ ὁ ἄνω μὴ ἐπιστήσας· in edd. quas vidi, ἐπιστής. Apollon. περὶ K. I, c. 50, ἄξιον δὲ ἐπιστῆσαι πρᾶγμα, *digna*

res, quae animadvertatur: dixerat c. 48, ἄξια δ' ἐστὶν ἐπιστάσεως τὰ εἰρημένα. Plena locutionis forma ἐπιστήσας τὴν διάνοιαν, ut Theophr. Praef. Char. vel, quod apud Galenum eſt in Protr. εἰ γὰρ ἐπιστήσαις τοῖς πράγμασι τὸν νοῦν, *ſi mentem rebus adhibeas.* Plura dabunt Budaeus C. L. G. p. 478, Duport. ad Theophr. Ch. Eth. p. 221. Hanc poteſtatem M. G. Raphelius parum mihi commode viſus eſt, ceteroquin Graecae linguae peritiſſimus, adhibuiſſe ad explicandum illud Pauli 2 ad Timoth. IV, 2, ἐπίστηθι quod, me quidem iudice, ſine controverſia valet, *inſta atque incumbe*, ut ſolent ἐργοδιῶκται, qui nullum intermittunt tempus, quin inſtitutum opus urgeant: diverſa ſignificandi virtus in Aor. 2, quae multum ab Aor. 1 diſſidet. Multo gravius errat Olear. ad Philoſtr. V. A. T. I, c. 34, n. 2. HEMST.

Pag. 42. *l.* 2. Τὰ τοῦ Ὁμ.) Homerus Od. Λ, 92: Τίπτ' αὖτ', ὦ δύστηνε, λιπὼν φάος ἠελίοιο Ἤλυθες. BROD.

ead. l. 3. Τίπτε) Imitatio eſt Homeri Odyſſ. Λ. verba Tireſiae ad Ulyſſem. BOURD.

ibid. Αὖ) Hom. & *Fl.* αὖτ'. ſed Lucianum mutaſſe credo. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ προσαγορεύσῃς ὑπερηφάνου) Καὶ προσαγορεύσεις ὑπερηφάνους. MARCIL.

ead. l. 10. Καθάπερ ὁ Ζεὺς τὸν Ἕκ.) Alluſit ad Proverbium, ἔξω βελῶν, *extra telorum iactum*; quod eſt, *in tuto citraque periculum.* Eſt autem apud Homerum Il. Ξ, 130: Ἐκ βελέων, μή πού τις ἐφ' ἕλκεϊ ἕλκος ἄρηται, *Extra tela, uti ne quis vulnus forſitan addat ad vulnus.* — Hoc proverbio uſus eſt Lucian. in Dial. Nept. & Cycl. Veneris & Cupid. Rurſum in Votis: ſed in Baccho alio huic contrario. COGN. Locus eſt Iliad. Λ. 163: Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης, Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ. BOURD.

ead. l. 13. Οἰκουρεῖν) Philo Iud. de Abrah. p. 352 D. Ὁ δὲ ἀστεῖος ἔμπαλιν ἀπράγμονος ζηλωτὴς βίου ὑποχωρεῖ, καὶ μόνωσιν ἀγαπᾷ &c. συγκλεισάμενος οἴκοι τὰ πολλὰ καταμένει, μόλις τὰς κλισιάδας ὑπερβαίνων, ἢ διὰ τοὺς ἐπιφοιτῶντας συνεχέστερον ἔξω πόλεως προελθὼν ἐν μοναγρίῳ ποιεῖται τὰς διατριβὰς, ἥδιον συμβιωταῖς χρώμενος τοῖς ἅπαντος τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων ἀρίστοις, ὧν τὰ μὲν σώματα διέλυσεν ὁ χρόνος &c. HEMST.

ead. l. 17. Προστιθέμενος) Abſurdum ſcholium: recte in textu legitur προτιθέμ. SOLAN.

Pag. 43. *l.* 1. Μετέωρος ἐπισκοπῶ) Hinc dialogi de Charonte, ſive Contempl. titulus & occaſio. Bourd.

ead. l. 5. Ὑπολάβῃς) Rectius legatur ὑπολάβοις. Solan.

ead. l. 8. Θεάμασι) Adulatores Commodum, patre defuncto, corrumpebant ὑπομιμνήσκοντες αὐτὸν τῆς ἐν Ῥώμῃ τρυφῆς, θεάματά τε καὶ ἀκούσματα τερπνὰ διηγούμενοι &c. ut tradit Herodian. I, 6. Hemst.

ead. l. 11. Μὴ δεδ. τὼ χ.) Homerus Od. M. Brod.

ead. l. 12. Τὰ ὦτα κηρῷ φραξάμενον) Sic in Croniis ſive Saturnal. Iulianus Imp. Liban. Omnes ex Odyſſ. M. Bourd.

ead. l. 16. Ὑπερήφανον) Ex G. C. ad § 26 poſtquam enotavit Solanus: ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον) Ὑπερήφανον θαυμασίως ἐνταῦθα κεῖται, hanc inſuper annotationem adiecit: *Corruptis uſus eſt Scholiaſta Codd. in noſtris enim non comparet; niſi forte reſpiciat c. 19, ubi ea vox occurrit.* Obſecutus ſum recte monenti; ſed praeterea iuncte lego: ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον ὑπερήφανον θ. ἐ. κ. ut hoc totum ſit Scholiaſtae, dicentis, *quam accommodatiſſima vox* ὑπερήφανον *egregie hic poſita eſt.* Exſtat quidem § 14 ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον, & § 26 τῆς διανοίας τὸ ἡρμοσμένον· ſed ad ea loca quid faciat hoc ſcholion, nemo ne ſuſpicione quidem aſſequatur. Hemst.

Pag. 44. *l.* 1. Ἐξ οἰκέτου δεσπότην) Hanc crebro repetit comparationem. vide quae diximus ad illud Petron. *Grex agit in ſcena.* Bourd.

ead. l. 6. Τῆς τύχης) Dei. ſic ſaepiſſime Lucianus τὴν τύχην, ἀντὶ τοῦ θεοῦ ἢ δαίμονος uſurpat, ut monui multis exemplis ad lib. 1 Heliod. Bourd.

ibid. Παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων) Sic res humanae τῇ τύχῃ λογιστέα, τῆς τύχης παίγνιον. Legend. Marcil. ad Horat. Aur. Victor in Ael. Pert. Bourd.

ead. l. 7. Ὁμολογούσης) Non video, quo pacto ſatis apte de fortuna dici poſſit, eam ὁμολογεῖν μηδὲν τῶν ἀνθρωπίνων εἶναι βέβαιον, cum hoc ad ipſos potius homines pertineat, qui rerum ſuarum incertam conditionem quotidianis experimentis diſcunt, ac fateri coguntur: quamobrem, niſi quid maioris vitii ſubſit, legerim, ὁμολογοῦντες, in quo mutando facile peccare potuit librariorum temeritas propter praecedens μαρτυρουμένης, hoc ſenſu: illud enimvero mirandum eſt maxime, & graviſſimum, quod, licet teſtatiſſimum ſit fortunam res humanas habere ludum, (nam perperam interpp. *licet fortuna ipſa teſtetur*, quaſi ſcriptum foret μαρτυρούσης) ipſique fateantur, nihil iſtorum eſſe firmum, tamen,

cum iſta quotidie videant, divitiis inhient &c. Παίζειν *iocum atque ludum ducere, per ludum vertere ac mutare.* Heliod. V, p. 209, ἔπαιζε δὲ ἄρα τι τὸν Κνήμωνα δαιμόνιον, ὃ καὶ τὰ ἄλλα χλεύην ὡς ἐπίπαν τὰ ἀνθρώπεια καὶ παιδιὰν πεποίηται· Suidas in Ζήνων ὁ βασιλεύς. HEMST.

ead. l. 10. Ἐν τοῖς) L. ἐπί. Dixi ad § 7. IDEM.

ead. l. 12. Οἱ) Ex ed. *I.* eſt: reliquae non agnoſcunt. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ τοὺς δακτύλους προτείνοντες) Καὶ τοὺς δακτυλίους πρ. δακτυλίους, ut ante καὶ τὰς πορφυρίδας προφαίνοντες. MARCIL. Probo Marcilii δακτυλίους· quod neque interpretes praeteriit. Nota divitum Romanorum in annulis oſtentandis ineptia. Quinctilian. I. O. XI, 3, p. 1031, dum oratorem ſuum informat, cavere neceſſe habuit, *Manus non impleatur annulis, praecipue medios articulos non tranſeuntibus:* ne ſcilicet nihil invaleſcenti conſuetudini concederet. Hanc ſtultitiam Seneca ſevere reprehendit, Martialis ſaepius irridet: neque in Chriſtianis vaniſſimam luxuriem antiqui Patres aequo animo tulerunt, ut ex Clementis Paedagogo, & Chryſoſtomo, qui locis pluribus in annulorum pretia & multitudinem acriter invehitur, ſatis conſtat. Vid. Kirchmann. de Ann. c. XVII, & H. Valeſium ad Amm. Marcellin. XXVIII, 4, p. 578; ubi pro eo, quod in Codd. eſt ſcriptum, *digitis & mutatis*, interea, dum quid melius extundatur, lego, *digitis & oneratis:* idque confirmare licet e Luciani Gall. § 12, δακτυλίους βαρεῖς &c. HEMST.

ead. l. 15. Τοὺς ἐντυγχάνοντας) De hac divitis faſtuoſi nota Ariſtophan. Plut. Ipſe Lucianus alibi. BOURD.

ibid. Ἀλλοτρίᾳ φωνῇ) *Nomenclatoris voce.* BROD. Per nomenclatorem, qui eam in rem ſequebatur, & nomina civium norat. Vid. Laur. Pignorium de Serv. p. 282. CLER.

Pag. 45. *l.* 2. Ὡς Πέρσαις νόμος) Quia longe proſtrati regem venerantur. BROD. Sic de Merced. conduct. & multis aliis locis. de hac adoratione Perſica locus dicendi ad lib. 7 Heliod. BOURD. Zenob. C. V. n. 25: Πέρσαι τοὺς βασιλεῖς ἑαυτῶν ὡς θεοὺς προσκυνοῦσι· καὶ οἱ μὲν ἴσοι ἀλλήλους καταφιλοῦσι, οἱ δὲ ταπεινότεροι τῶν παρειῶν τῶν μειζόνων μόνον τυγχάνουσι· ſcio, quam explicationem recipiat τυγχάνειν τῶν παρειῶν, *admitti ad genas oſculandas;* praeferendum tamen videtur θιγγάνουσι· quod viſum an Schottus inſuper habuerit monere, non dixero: vertit ſane, *genam modo contingunt:* utitur autem hoc Luciani loco, ut iam ante B. Briſ.

ſon. de R. P. I, p. 11. Poteſtatem iſtius locutionis *προσκυνεῖσθαι περιμένοντες* ſatis recte declaravit Ier. Hoelzlin. ad Apoll. Rhod. III, 454, reprehenſa Benedicti verſione, *adorari ſe patiuntur*: nam Micyllus melius ad eius mentem, *adorari etiam cupiunt*. HEMST.

ead. l. 5. *Τὸ στῆθος ἢ τὴν δεξιὰν*) Idem Dial. Mortuor. & in Pſeudom. patet apud Martial. BOURD. Huius moris exempla vide apud Plutarch. in Bruto. Steph. ed. 181, 3 C. *καὶ στέρνα καὶ κεφαλὴν κατεφίλουν*, *pectus & caput deoſculabantur*. & apud Noſtrum iterum *Μεν*. c. 12. SOLAN. Appoſitiſſimus eſt Ammiani locus XXVIII, 4, p. 574: *Ex his quidam, cum ſalutari pectoribus oppoſitis coeperunt, oſculanda capita in modum taurorum minacium obliquantes, adulatoribus offerunt genua ſuavianda vel manus, id illis ſufficere ad beate vivendum exiſtimantes*. Manum ſoli olim ſervi oſculabantur: ut arrogantes ac ſuperbi liberis etiam hominibus porrigere auderent, adulatorum eſt crimen: quamobrem *τὴν χεῖρα καταφιλῆσαι καὶ θωπεῦσαι δι' ἐπαίνου*, ut ſapiente & forti viro indignum aſpernatur Epictetus apud Arrian. III, c. 24. Hunc faſtum in Imperatoribus utcunque tolerabilem Romani tamen antiquae libertatis memores moleſte tulerunt: ideo Plin. in Pan. Traiani laudibus illud non infimum annumerat, quod Senatum oſculo exciperet, neque illos imitari vellet, qui manum tantum, & hanc cunctanter & pigre & imputantibus ſimiles promerent. Similiter plane Lucianus eos divites, qui praebitam oſculo manum imputabant, deſcribit. Vid. Rami reſ. de Prado & Deſ. Heraldum, quem hic Luciani locus non praeteriit, ad Martial. II, 21, ſed inprimis Lipſii Elec. II, 6. HEMST.

ead. l. 6. *Περίβλεπτον*) *Τὸν προσελθόντα δηλονότι εἶναι* videtur deeſſe. BROD.

ibid. *Τοῖς μηδὲ τ. τ.*) Quibus manum oſculari non licet. BROD.

ead. l. 9. *Ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται*) Cum Micyllus vertiſſet, *quod neque ore nos approbant aut compellant*, Benedictus duo poſteriora vocabula amputavit. Sed plane & approbare & compellare nihil ad *προσίεσθαι*. Verte, *quod ad ora* ſalutanda vel oſculanda *non admittant nos*. Nota illorum oris obſcoenitas. GRON.

ibid. *Τοῖς στόμασιν*) *Ore*, id eſt, oſculo. BROD. Paucos enim oſculo excipiebant, eoſque ſummae demum dignitatis viros. V. Capitol. in M. Aurel. III, & Sueton. Ner. c. 87.

Quòd autem ſibi gratulatur Nigrinus negatum oſculum, eo ſpurcitiem oris eorum notat; de qua plura dicere pudor vetat. V. *ἀποφρ.* c. 23. SOLAN.

ead. l. 11. Νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμενοι) Sic in *μελέτῃ* de Merced. conduct. & in Gallo. BOURD. Moleſtias matutinarum ſalutationum deſcribit, & quam vilium eſſent animorum multis docet Seneca de Brev. Vit. c. XIV, qui cum Luciano conferri poterit. CLER. Salutationes & officia Romae fuerunt antelucana: ex aliis & hoc loco docet Iſ. Caſaub. ad Sueton. Aug. c. 53. Confer, quae plura Noſter habet de Merc. cond. prorſus his ſimilia. HEMST.

ead. l. 12. Πρὸς τῶν οἰκετῶν) Quanta fuerit vilium catenatorumque mancipiorum importunitas, ex eo vel maxime conſtat, quod graviſſimi viri temperare ſibi non potuerint, quin de illa indignitate acriter conquererentur. Senecae loca dabit Herald. ad Martial. I, 71. Columella, vir avitae libertatis memor, Praef. lib. I, p. 5: *An putem fortunatius, a catenato repulſum ianitore ſaepe nocte ſera foribus ingratis adiacere, miſerrimoque famulatu* &c. Tacit. Ann. IV, 74: *Iuxta gratiam aut faſtus ianitorum perpetiebantur.* Hi igitur Luciani οἰκεταὶ, ianitores ſunt, oſtiarii, θυρωροὶ, ut ipſe vocat περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. Ciceroni ducitur laudi, quod domus eius aperta ianitorem non haberet: ἡ δ' οἰκία θυρωρὸν οὐκ εἶχεν· Plutarchus. HEMST.

ead. l. 13. Κύνες καὶ κόλακες) Eleganter hoc apud Demoſth. ἐν τῷ περὶ στεφάν. ἀντὶ γὰρ φίλων καὶ ξένων, ἃ τότε ὠνομάζοντο ἡνίκα ἐδωροδόκουν, νῦν κόλακες καὶ θεοῖς ἐχθροὶ καὶ τ' ἄλλα ἃ προσήκει πάντα, ἀκούουσι. BOURD.

ibid. Ἀκούειν) Ut loco Demoſthenis proxime citato. Sic ἀκούσῃς apud Theocrit. in Charit. & κλύειν apud Aeſchyl. in Prometh. ſic apud Latinos *audire.* Horat. Sat. 7, lib. 2, *audis.* Hunc Luciani locum profert Caſaub. ubi de officiis ſalutantium apud Suet. BOURD.

ead. l. 15. Τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον) Idem de Merced. conduct. & in Gallo & ſaepe alibi. De his incommodis ſportulae cauſa perceptis interpretes Martial. & Iuvenal. BOURD. Sportulam intellige clientibus & ſalutantibus exhiberi ſolitam. SOLAN. Intelligo coenas rectas, quas beati homines ac potentiores Romae clientibus ſuis atque adulatoribus praebebant. Has autem veſpertinas epulas matutinae ſalutationis officio venabantur. Iul. Firmicus VIII, p. 216, *per omnium limina matutinis ſemper ſalutationibus diſcurrent.* Manilium ex-

preſſit V, 64: *Inſtar erit populi, totaque habitabit in urbe Limina pervolitans, unumque per omnia verbum Mane ſalutandi portans communis amicus.* luculentiſſime Iuvenalis Sat. V, Stat. IV Silv. IX, 48. Vid. Deſ. Heraldum ad Martial. VII, Ep. 38, qui hunc ipſum Luciani locum adſcripſit totum. Neque philoſophi aliarumque artium profeſſores, *οἱ τὸ δοκεῖν μᾶλλον ἢ εἶναι σπουδάσαντες*, in ditiorum aedes ac gratiam irrepere detrectabant hac via, quam ſane muniverat Simonides: rogatus enim ab uxore Hieronis, expediretne magis divitem fieri an ſapientem, divitem reſpondit: *τοὺς γὰρ σοφοὺς ὁρᾷν ἐπὶ ταῖς τῶν πλουσιων θύραις διατρίβοντας*, teſte Ariſtot. Rhetor. II, p. 89. Eo reſpexit Plato de Rep. VI, p. 675 A. Alia Galeno mens, qui ſaepius in has verae doctrinae maculas invehitur: *περὶ τοῦ Προγινώσκειν.* Ἤσκηται δὲ, *ἐξ ὧν ἄν τις εὐδοκιμήσειεν παρὰ τοῖς πολλοῖς, εἰπεῖν τι καὶ πρᾶξαι πρὸς ἡδονὴν, κολακεύεσθαι, θωπευτικῶς προσαγορεύειν ἑκάστης ἡμέρας τοὺς πλουτοῦντας τε καὶ δυναμένους ἐν ταῖς πόλεσι, συμπροέρχεσθαι, παραπέμπειν προερχομένους οἴκαδε, δορυφορεῖν ἐν τοῖς δείπνοις, βωμολοχεύεσθαι* &c. Apertius idem Θεραπ. Μεθ. lib. I, ubi, Amici, inquit, me identidem obiurgant, mihi meiſque inutilem me fore dicentes, niſi ab iſto quaerendae veritatis intento ſtudio paululum deflectam, *προσαγορεύοιμι δὲ περιερχόμενος ἕωθεν, εἰς ἑσπέραν τε συνδειπνοῖμι τοῖς δυναμένοις·* lege cetera, in quibus *τοὺς ἐπὶ τῆς Ῥώμης πλουσίους* nominatim memorat: aliam vero, qua ad laudem eniterentur, veteres Aſclepiadas inſtitiſſe viam: *ἀλλ' οὐδεὶς τούτων οὔτε ἕωθεν ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων ἐφοίτα θύρας προσαγορεύσων αὐτοὺς, οὔτ' εἰς ἑσπέραν δειπνησόμενος.* At in iſtis coenis homines famelici ſapientiam ſola ſpecie ac nomine mentiti cibis & vino ſe diſtendebant, quod Lucianus ſalſe ridet, Galenus in fine libri ſerio indignatur: *Οὐδὲ γὰρ σχολή γε αὐτοῖς ἐστιν ἀλήθειαν ζητεῖν ἕωθεν μὲν ἐν ἀσπασμοῖς διατρίβουσιν, οὓς αὐτοὶ καλοῦσιν ἀσπασμοὺς, εἰς ἑσπέραν δὲ ἐμπιπλαμένοις καὶ μεθυσκομένοις.* Ergo minime mirum, eos, quod Noſter affirmat, *ἰατροῖς παρέχειν ἀφορμὰς περιόδων·* Galenus certe *περὶ Εὐχ. καὶ Κακοχ.* ſalubrem vitae modum ſeſe praeſcribere illis dumtaxat teſtatur, *ὅσοι βίον ἡσύχιον εἵλοντο μήτε πρὸ ἡμέρας ἀνάγκην ἔχοντες ἐπὶ τὰς τῶν πολὺ δυναμένων ἐπιέναι θύρας, μήτε λουομένοις τισὶ παρεστᾶναι, μήτ' εἰς οἶκον ἐπανερχομένους αὐτοὺς παραπέμπειν, εἶτα μετὰ πολλῆς σπουδῆς αὐτοὶ λουσάμενοι πρὸς τὸ δεῖπνον ἐπείγεσθαι.* nam hoc qui Romae ſaxum volve-

rent, ut firma ſanitate frui poſſint, nullam eſſe ſpem. Porro vocati teſſeras accipiebant, ne a ianitoribus repellerentur. Liban. Decl. VII, p. 317 B. ὡς ἐδεξάμην τὸ σύνθημα· quod ſi quis invitatus excuſaſſet, vel non adfuiſſet, contumeliam gravem interpretabantur. p. 320 B. Οἶδα πηλίκαι τοῖς καλοῦσιν ὀργαὶ προσιζάνουσι, ἐπειδὰν τῶν κεκλημένων τις ἐκλίπῃ τὴν σύνοδον· οἶδα πηλίκα βρενθύεσθαι συνηθὲς αὐτοῖς, κἂν ἀνάγκην κἂν συμφορὰν οἱ κεκλημένοι προβάλλωνται· idem conſtat ex Amm. Marcellino XXVIII, pag. 577, ubi Valeſium Libanii locus non fugit. Hemst.

ead. l. 16. Πόσα) Octo ſequentes lineae crebro repetuntur in Luciano. Bourd.

Pag. 46. *l.* 1. Ἀπολαλύσαντες) Ἀπολαλήσαντες. Marcil.

ead. l. 6. Ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφ. περιόδων) Hinc ἰατροὶ dicti περιοδευταὶ, ut patet in excerptis Gloſſar. cap. de Medic. Recteque apud Heſychium interpretatur περιοδος, ἡ παρὰ τοῖς ἰατροῖς. Nam voluit Hippocrates τοὺς τὰς πόλιας φοιτοῦντας μὴ λόγῳ μοῦνον ἀλλὰ καὶ ἔργῳ ἰητροὺς νομίζεσθαι. Bourd.

ead. l. 8. Οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσι) Cogitatione ſe refert ad Theſmopolidem, qui iam moriturus Eucratis conviva venerat, ut patet in Gallo. Idem.

ead. l. 9. Ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας) Ἐξωλεστέρους τούτους κόλακας. Marcil.

ibid. Ὑπείληφα) *Cenſeo.* Brod.

ead. l. 10. Ἐκείνους) Placet ἐκείνης. Idem.

ead. l. 15. Κοινῷ δ.) *Communi decreto ac conſenſu.* Idem.

Pag. 47. *l.* 2. Ἀθέατον) Euripid. Med. 542: Εἴη δ' ἔμοι γε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις, Μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος, Εἰ μὴ 'πίσημος ἡ τύχη γένοιτό μοι. Solan.

ead. l. 5. Διὰ τὸ πλουτεῖν) Flor. ceteraeque omnes edd. διὰ τοῦ πλουτεῖν· manifeſto errore, quem correxi. Mox etiam ſcribendum, καὶ οὕτω δὴ, non δέ. Hemst.

ead. l. 6. Εἶναι περικαλλοῦς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι) Εἶναι περικαλλοῦς κύριον οἰκίας τῷ οἰκοῦντι. Marcil.

ead. l. 8. Εἰ μή τις αὐτὰ θαυμάζοι) Cicer. in Parad. eod. ſenſu ipſe Gallo. Bourd.

ibid. Ταύτῃ τοι) *Aliqua huiuſmodi ratione.* Brod.

ead. l. 9. Ἀπευωνίζειν) *Vile reddere:* vox ſatis infrequens. Bourd. Εὔωνος parvo pretio parabilis, adeoque vilis. Uſu rariore Ariſtoteles initio lib. II Οἰκον. de nummis ipſis: περὶ τὸ νόμισμα λέγω, ποῖον, καὶ πότε τίμιον ἢ εὔωνον ποιητέον.

Ad multa, variata ſiguratae locutionis indole, venuſte traducitur. Polyb. IV, 35, p. 423, cum Lycurgi, qui ſingulis Ephoris talento corruptis regiam dignitatem fuerat praeſtinatus, hiſtoriam retuliſſet, addit: *οὕτως εὔωνα πανταχῆ τὰ καλὰ γέγονε.* Iſidor. Peluſ. IV, 181, *μὴ ὡς εὔωνόν τινα καὶ εὐπόριστον ῥίπτετε τὸν λόγον·* explicat Chriſti dictum, *μὴ δῶτε τὰ ἅγια τοῖς κυσί.* Macar. de Libert. Ment. § 33, *οὕτως εὔωνον ὄντως καὶ ῥᾴδιον εἶναι, ὡς πόνων ἐκτὸς καὶ καμάτων κατορθοῦσθαι τῷ βουλομένῳ.* Gregorius eleganter Stel. I, p. 8, eos Chriſtianos, qui a Iuliano illecti ſalutem vili lucro donaverant, vocat *ἐκ περιουσίας πονηρούς τε καὶ εὐώνους.* Inter locutiones, quibus homo nihili ſignificetur, reponit Pollux V, 163, *εὐωνότερος τῶν ἀποκεκηρυγμένων*, & mox *ἐπευωνισμένος.* Hinc ductum *ἐπευωνίζειν* diſpari quidem paululum, & ad plures formas communicata poteſtate, ſed quae pretii temperati deminutique virtutem ſemper contineat. Ita lex frumentaria, quae annonae excandefactae modum adhibet, *νόμος σιτικὸς ἐπευωνίζων τοῖς πένησι τὴν ἀγορὰν* apud Plutarch. in Gracch. pag. 837 A. atque adeo res, quarum pretia deſcendunt ac laxantur, *ἐπευωνίζονται·* Dion Caſſ. *ἐπὶ δὲ τῷ πλήθει τῶν δεδημοσιωμένων πολὺ πάντα ἐπευώνιστο.* in Polluce I, 51, *ἐπευωνισμένων τῶν πυρῶν*, cui iunctum eſt, *τῆς τιμῆς τοῦ σίτου καταβεβηκυίας*, & VII, 10. Mercatores etiam, qui translatis mercibus caritatem ſemper vilitatemque captant, ut Arnobius ait II, p. 71, *ἐπευωνίζουσι*, quando venalia parvo vendunt: verbis igitur *ἐπιτιμᾷν, ἀνατιμᾶσθαι, ἐπιτείνειν τὰς τιμὰς* contraria ſunt apud Poll. III, 125, *ἐπευωνίζειν, ἄξια πιπράσκειν.* Philoni Iud. p. 370 D. *τινὲς ὑπ' ἀνδραποδοκαπήλων ἐπευωνιζόμενοι* mancipia ſunt a mangonibus parvo tradita; & p. 774 E. *ἀνδράποδα πρὸς τὰς τῶν σωμάτων εὐεξίας καὶ εὐμορφίας, ἢ τοὐναντίον προσεπευωνίζονται.* Tum porro attribuitur illis, qui res ſub haſta, vel publico praeconio venum propoſitas minimo addicunt. Dion Caſſ. p. 335 C. *τῶν δὲ δὴ λογιμωτέρων τοὺς μὲν τοῖς κτήμασι τοῖς τῶν ἀπολλυμένων ἐδελέαζον* (triumviri) *τὰ μὲν ἐπευωνίζοντες, τὰ δὲ καὶ προῖκα σφίσι χαριζόμενοι.* recte Baſil. Hom. II in Pſ. XIV, p. 160 A. ubi ſermo de hominibus eſt foenore obrutis, quo ſe, niſi bonis diſtractis, expedire nequeant: *τί οὖν ὅτι μικρὸν ὕστερον ἄλλος αὐτὰ προκομίσει καὶ ἀποκηρύξει τὰ σὰ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῖς σοῖς ἐπευωνίζων αὐτὰ διαθήσεται·* ſimiliter de foeneratore Plutarch. T. II, p. 828 E. *δανείστην, κἂν πωλῇς, ἐπευωνίζοντα.* Xylan-

drum non probo: *ſi quid vendis, pretium diminuit.* Graviter autem Demoſth. adv. Ariſtocr. p. 758 turpem perditiſſimorum rhetorum avaritiam incuſat, οἳ τοσαύτην ὑπερβολὴν πεποίηνται τῆς αὐτῶν αἰσχροκερδίας, ὥστε τὰς τιμὰς καὶ τὰς παρ' ὑμῶν δωρεὰς, ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδῆ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, οὕτω πωλοῦσιν ἐπευωνίζοντες, καὶ πολλοῖς ἀπὸ τῶν αὐτῶν λημμάτων (ut ſententiae conſulatur ſcribendum cenſeo, ἀντὶ τῶν ἀπ' αὐτῶν λ.) γράφοντες πᾶν ὅ, τι ἂν βούλωνται, quorum opera honores & munera, quibus Athenienſes bene de rep. meritos ornabant, tantum eviluerant, ut quibuſvis nunc hominibus promiſcue ſordido velut praeconio addicerentur. Locum Oratoris principis, ut optimos quoſque ſolet, imitatus eſt Philo Iud. de Gigant. p. 289 D. Πῶς γὰρ οὐκ ἐναργῆ καὶ πρόδηλα τὰ ὀνείδη τῶν λεγόντων μὲν εἶναι σοφῶν, πωλούντων δὲ τὴν σοφίαν καὶ ἐπευωνιζόντων, ὥσπερ φασὶ τοὺς ἐν ἀγορᾷ τὰ ὤνια προκηρύττοντας, τότε μὲν μικροῦ λήμματος &c. In promtu mihi longe plura ſunt huius verbi exempla: quorum partem non ideo tantum, quod in Lexicis fruſtra quaerantur, duxi notandam, verum etiam, ut ſimul monerem, quamquam ἐπευωνίζειν ſaepenumero fuerit oblatum, nuſquam tamen ἀπευωνίζειν, quod in Luciano legitur, me reperiſſe: neque omnino aliunde, quam ex hoc ſolo loco, Stephanus protulit: quae cauſa mihi videtur ſatis gravis, cur pro genuino non agnoſcam, donec certioribus argumentis approbetur. Interea reſtitutum noſtro ſcriptori velim, ἐπευωνίζειν τὴν δ. potentiam divitum atque opes, quae iam per pauperiorum adulationes atque admirationem maximi aeſtimentur, contemtu ac faſtidio ad pretium deducere viliſſimum. HEMST.

ibid. Ἐπιτειχίσαντα) Hanc vocem interpretatur Ulpian. Demoſthenis Schol. ad Phil. I. dixi ad illud Petronii, *pariete interiecto.* BOURD. Lege ἐ——ς, quo facto limpidior ſententia evadet. SOLAN. Ἐπιτειχίζειν & ἐπιτείχισμα, niſi quod ex compoſitione poteſtas intendatur, nonnunquam idem atque τειχίζειν & τείχισμα· ut quando philoſophiam Alcidamas vocavit ἐπιτείχισμα τῶν νόμων, teſte Ariſtotele Rhet. III, p. 124; poëticam Sext. Empir. adv. Gramm. I, § 298, ἐπιτείχισμα ἀνθρωπίνων παθῶν, propugnaculum ac munimentum, quod animi humani motus tueatur ac confirmet. At longe aliud eſt, ſi mutata ſtructura dicant ἐπιτείχισμα τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσι, vel κατὰ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, quorum illud apud veteres, hoc recentioribus eſt uſitatius,

munimentum ad coërcendos animi affectus & domandos comparatum. Hanc vim in ἐπιτειχίζειν poſuerunt: frequens eſt ἐπιτειχίζειν Ἀθηναῖς vel τοῖς Ἀθηναίοις Δεκέλειαν, & notum e Thucydide VI, 93, VII, 18. vide Lucian. Amor. c. 24. unde figuram elegantem traxit Syneſ. Ep. 79, p. 225 D. imperitiſſime quidem a Petavio verſam, ſed Scholiaſtae veteris ope melius in Notis explicatam. Strab. V, p. 328 A. Arrian. Αν. Ἀλ. IV, c. 27, & alibi ſaepius in utroque. Hinc ἐπιτείχισμα caſtellum vel munimentum prope aliam urbem exſtructum, ut eam incluſam obſideas, vicinoſque agros quotidianis excurſionibus depopuleris: quam virtutem ſatis explanarunt Schol. Thucyd. ad I, 122, ἐπιτειχισμὸς τῇ χώρᾳ, & 142. Harpocr. & Suid. in v. Ulpian. ad Demoſth. Phil. I, p. 48 B. ubi legendum cenſeo ἐπιτειχίσματα τῇ αὐτοῦ χώρᾳ, & Acceſſ. e Lutec. Cod. p. 1161, 1167. locus, quem proferunt e Demoſthenis Orat. pro Cteſiphonte, exſtat p. 486 F. Philippus Euboea expulſus ἕτερον κατὰ τῆς πόλεως ἐπιτειχισμὸν ἐζήτει· (quomodo Philoni p. 1114 C. ἐπιτειχισμὸς δὲ κατὰ τῆς ψυχῆς βαρὺς οὗτός ἐστι·) & p. 483 F. ὁ τὴν Εὔβοιαν &c. κατασκευάζων ἐπιτείχισμα ἐπὶ τὴν Ἀττικήν. Dionyſ. Halic. A. R. I, p. 16, φρούριον καὶ ἐπιτείχισμα κατὰ τῶν Ὀμβρίκων· quam ſtructurae formam hic quidem ſaepiſſime ſequitur. Hinc facile eſt antiqui ſcriptoris locum, qui tam ſalebroſus Kuſtero fuit viſus, ut verſionem omiſerit, emendare apud Suid. in Κατακωχή· Ἐπιτείχισμα ἦν πρὸς κατακωχὴν τῆς χώρας, non τῆς ὥρας, quod editur. Is in hoc verbo multiplicis & concinnae translationis eſt fons: Demoſth. Phil. IV, p. 97 B. τυραννίδα ἀπαντικρὺ τῆς Ἀττικῆς ἐπετείχισεν ὑμῖν ἐν τῇ Εὐβοίᾳ· placuit inprimis Philoni Iud. de Pr. & Poen. p. 919 D. τὸ τῆς ψυχῆς ἄλογον μέρος ἐπιτετειχικὼς τῷ λογικῷ. p. 921 A. 1049 C. & variata ſtructura, ἐπιτειχίσαντες τὰς ψευδεῖς δόξας κατὰ τῆς ἀληθείας p. 814 C. 945 E. ut alia multa praetermittam, in quorum verſione ſaepenumero eſt peccatum. Sext. Empir. V, § 2, ἐπηρεάζοντες τῷ βίῳ, μεγάλην δ' ἡμῖν ἐπιτειχίζοντες δεισιδαιμονίαν· ſenſum evertit interpres, *& in nobis magnam ſtruentes ſuperſtitionem.* His in exemplis rebus aptatur: non minus eleganter perſonis adiungi ſolet. Apud Philoſtr. in Her. p. 710, Ulyſſes a Palamede ſuperatus ἐπετείχιζεν αὐτῷ τὸν Ἀγαμέμνονα. Brutus Antonio parcens αἰτίαν ἔσχεν ἐπιτειχίσαι τῇ συνωμοσίᾳ βαρὺν καὶ δύσμαχον πολέμιον· Plutarch. in Brut. imitatur Iſidor. Peluſ. II Ep.

146. Ioh. Chryſoſt. ed. Par. T. VII, p. 423 D. *τὰς πορνευομένας γυναῖκας ταῖς σωφρονούσαις ἐπιτειχίσωσιν·* & p. 500 D. quae utraque peſſime vertuntur: paulo quidem aptius T. I, p. 241 B. *δεῖ τῇ τῶν οἰκετῶν κακουργίᾳ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιτειχίζεσθαι τῆς παρθένου*, ſed ita tamen, ut vim locutionis minime perſpectam fuiſſe pateat: verum in Antiſtite diſertiſſimo ſaepius ad hoc verbum offenderunt. A. Downaei nota ed. Eton. T. VIII, p. 237, & correctione prava & errore non uno laborat; cuius generis plura cumulare non lubet. Ex dictis autem tum vocabuli virtutem, tum in Luciano formulae venuſtae poteſtatem abunde conſtare arbitror. Nonnulla dedit Budaeus C. L. G. p. 559. HEMST.

ead. l. 11. *Ἰδιώτας*) Ed. *I. ἀγραμμάτους*, quod minime ſpernendum, quamvis gloſſema ſapiat. SOLAN.

ead. l. 13. *Τῶν φιλοσοφεῖν προσπ.*) Omiſſum *τινὰς*, quod Atticis & Platoni frequens. Diogen. L. II, 133, Luc. A. A. XXI, 16. vide Iſ. Caſaubon. ad A. A. VI, 7. quamquam is locus, meo iudicio, non indiget hoc ſubſidio. Cum horum autem hominum, qui titulo tenus erant philoſophi, deſcriptione compara Dion. Chryſoſt. Or. LXXVIII, pag. 660: *καί τοι τί ποτε βούλονται τῶν μακαρίων τινὲς θεραπεύεσθαι πρὸς ἀνθρώπων ἐλευθέρων εἶναι φασκόντων, καὶ τοὺς καλουμένους φιλοσόφους ἐπὶ θύραις αὐτῶν ὁρᾶσθαι ταπεινούς·* multi beatiorum igitur honori ſibi duxerunt, ſi philoſophos in comitatu haberent aſſectatores; mox: *ὅταν ἴδῃ τις τῶν φιλοσόφων τινὰ καλουμένων περὶ τὰς αὐλὰς καὶ πρόθυρα σαίνοντα καὶ ταπεινόν.* Ariſtid. Plat. III, p. 511, 512: *τοὺς δὲ τῶν πλουσίων ὀψοποιοὺς καὶ σιτοποιοὺς καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἄλλαις τάξεσι πόῤῥωθεν εὐθὺς ἀσπάζονται πρὶν εὖ καὶ καλῶς ἰδεῖν αὐτοὺς, ὥσπερ τούτου χάριν ἐξ εὐνῆς ἀναστάντες· κᾂν τοῖς προθύροις κυλινδοῦνται πλείω τοῖς θυρωροῖς συνόντες ἢ τοῖς δεσπόταις·* denique, ut omnem in eos bilem effundat, *τοῖς ἐν Παλαιστίνῃ δυσσεβέσι παραπλήσιοι τοὺς τρόπους·* quibus Chriſtianos deſignari minime dubito. Haec belle conveniunt ad Luciani *τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα παραγγέλλουσι κοινολογούμενον·* *vocatores* ſignificat aut *nomenclatores*, de quibus egregie Valeſ. ad Amm. Marcellin. XIV, c. 6, p. 28. HEMST.

Pag. 48. *l.* 2. *Τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ*) *Eorum aliquem, qui magiſtratum gerunt.* BROD.

ead. l. 4. *Ἀπὸ τοῦ σχήματος*) *E pallio*, quod philoſophiae profeſſorem ſectatoremque decet. BROD. Pallium intelligit, quod philoſophi ne Romae quidem deponebant, ut

inter togatos inſigniores eſſent. V. *μισϑ.* cap. 24. Solan.

ibid. Καὶ ὃ *μάλιστα*) Verba non ſatis cohaerent, niſi reponas, *καίτοι μάλιστα ἀγ.* vel potius mutata vocularum ſede, *ὃ καὶ μάλιστα ἀγ.* ut § 31. Hemst.

ead. l. 5. *Τὴν σκευὴν*) *Philoſophi pallium.* Brod.

ibid. Μεταλαμβάνωσι) Μεταλαμβάνουσι. Marcil. Hanc lectionem, ut meliorem vulgata *μεταλαμβάνωσι*, ex Scholiaſtae & Coll. auctoritate reſtituimus, uti ante me volebant Marcilius & Vorſtius. Solan.

ead. l. 6. *Τοῦ δράματος*) Fabulae, quam ante retulit, ſtatimque declarat. Brod.

ead. l. 7. *Τίνι*) Repetendum eſt *τίνι*, vel, ſi quis illud, me probante, malit, *τισι* a *τί* aut *τίνα*, ſecus atque interpretes fecerunt: *cum quibus rebus, quae ab adulatoribus ac paraſitis committuntur, comparabimus?* Hemst.

ead. l. 8. *Οὐκ ἐμφέρονται*) Repetit hanc philoſophorum *ἀπειροκαλίαν* Vitar. auct. Piſc. Lapith. & paſſim. Bourd.

ead. l. 10. *Πλείω δ' ἀποφέρειν*) Quae enim ſupererant e coena, domum portabant convivae, ut alias docui. Brod. Hunc morem & alibi tangit Moller. Vid. Τιμ. c. 32. Solan.

ead. l. 13. *Τῶν ἐπὶ μισθῷ*) De quibus tractatum edidit, qui de Mercede conductis. Bourd.

ead. l. 14. *Τὴν ἀρετὴν ὤνιον*) In hos aretalogos plenae ſatyricorum paginae, pleni philoſophorum, οἱ ἀληθεῖς, libri. Bourd.

ibid. Ἐξ ἀγορᾶς) Iunge hoc ordine, *προτ. τὴν ἀρ. ὤν. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς.* Formula conſueta: *πρὸς Ἀπαιδ.* § 4, *εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πρίασθαι.* & *Ἀναβ.* § 4, *ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρυττων σοφοὺς ἄνδρας·* ſic *ἄρτος ἐξ ἀγορᾶς*, qui vilior & in communem uſum coctus in foro venum exponebatur: is omnium optimus Athenis, ſed eo tamen, quem puriorem domi ditiores confici curabant, ſemper deterior: haec iſtum, quem movit ad Alciphronem Berglerus p. 83, ſcrupulum levant: *τὰ ἐξ ἀγορᾶς ἐμπολη θέντα κρεάδια* Aelian. de Anim. II, 47. Scribi quoque poterat *ἐπ' ἀγορᾶς·* hoc enim non minus uſitatum. Liban. Decl. XI, p. 381 A. *καὶ εἰ τι πολὺ χαρίεν ἦν τῶν ἐδωδίμων ἐπ' ἀγορᾶς.* nam paulo ante alio ſenſu, *οὐ τῶν ἐπ' ἀγορᾶς ἤμην*, *non unus eram forenſium rabularum.* Philoſtr. de V. S. II, p. 603, *τῆς οἰκίας διακηρυττομένης ἐπ' ἀγορᾶς·* prorſus ad Lucianum Philo Iud. de V. M. p. 685 A. *οὐχ ὥσπερ μεθοδεύουσι οἱ λογοθῆραι καὶ σοφισταὶ πιπράσκοντες ὡς ἄλλό τι τῶν ὠνίων ἐπ' ἀγορᾶς δόγματα καὶ*

λόγους· confer p. 289 D. Ceterum quod iſtorum ſcholas ἐργαστήρια vocabat, & καπηλεῖα Nigrinus, a Platone ſumtum, apud quem ſaepe Socrates καπήλων & καπηλευόντων nomine Sophiſtas infamat: vide L. Bos in Ep. II ad Corinth. II, 17. Nicolaus Damaſcenus οὐκ ἔστιν ὅτῳ τῶν παιδευμάτων πρὸς ἀργυρισμὸν ἐχρήσατο οὐδὲ ἐκαπήλευσεν, ut teſtatur ipſe in Exc. Valeſ. p. 417. Κάπηλον etiam, quamquam ratione paulum diverſa, Lyſias apud Athen. XIII, p. 612 D. Aeſchinem appellat Socraticum: αἱ ὑπόλοιποι τῶν ἐράνων φοραὶ περὶ τοῦτον τὸν κάπηλον ὥς περὶ στήλην διαφθείρονται· ut περὶ ἕρμα περιῤῥαγῆναι apud Dion. Caſſ. LII, p. 475 A. aliud agebat vir ſummus, cum ſententiam exponeret, *univerſa illa pecunia, quanta quanta eſt, apud proximum cauponem perit:* κάπηλος iſte, & illa στήλη impactam navim diffringens ipſe eſt Aeſchines, quod alio loco clarius oſtendam. Proferunt autem, & pluribus illuſtrant hunc ſcriptoris noſtri locum P. Faber ad Tit. I de Iuſt. & Iur. p. 154, D. Herald. de Rer. Iud. Auct. II, c. 12, § 12. HEMST.

ibid. Ἐργαστήρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεῖα) Primam vocem Benedictus reddidit *tabernas*, Micyllus *ergaſtula*. Ludov. Creſollius libro v theat. rhet. c. 3, amplius & propius *meritorias officinas*. Nam talem aliquam ſupponere debemus, ut p. 153. GRON.

Pag. 49. *l.* 3. Ἀμέλει καὶ πράττων &c.) Redit ad Nigrinum, quem ut veri philoſophi exemplum proponit, & ut ante illius orationem, ſic & hic doctrinam eius & vitam commendat. COGN.

ead. l. 6. Δέων) Edd. omnes praeter *l.* δέον· mendoſe. In L. etiam recte δέων. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐ πόῤῥω τῆς π.) Suburbana praedia maximi erant pretii & uſus, quod feſſis rerum urbanarum facile illuc excurrere liceret, atque illinc iterum in urbem redire. Fingit ergo Lucianus, ut magis extollat virtutem Nigrini, neglectum ab eo praedium non quodvis, ſed ſuburbanum. CLER.

ead. l. 9. Οὐδ᾽ ἐπιβῆν) Legendum ἐπιβῆναι & διειληφώς. BROD.

ead. l. 10. Τὴν ἀρχὴν) Scopulus interpretum, quem, qui monuerant ipſi, ſaepius vitare non potuerunt. Vid. Perizon. ad Aelian. V. H. III, 14, n. 4, L. Bos Obſ. Crit. p. 59, inprimis accuratiſſimum Sylburgium Praef. Pauſan. p. 928. HEMST.

ibid. Αὐτοῦ εἶναι) Sic apud Euripid. Phoen. 557: — Οὔτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηνται βροτοί. Τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελούμεθα. Grot. Flor. 381: *Non poſſidemus propria mortales bona. Sed ius Deorum noſtra diſpenſatio eſt.* Horat. Lib. II Sat. 2: *Nunc ager Umbreni ſub nomine, nuper Ofelli Dictus, erit nulli proprius; ſed cedet in uſum Nunc mihi, nunc alii.* VORST. Unde & II Carm. Od. XIV, 24, eleganter admodum *brevem Dominum* vocat. SOLAN.

ead. l. 11. Τούτων μὲν φ. οὐδενὸς &c.) Aut ſimilia prorſus cogitarunt, aut ex eodem fonte hauſerunt Horatius & Lucianus. Ita claudit Venuſinus vates Sat. 2 libri II, ut nihil poſſit ſimilius Lucianeis dici:

Nam propriae telluris herum natura neque illum,
Nec me, nec quemquam ſtatuit. Nos expulit ille;
Illum aut nequities, aut vafri inſcitia iuris,
Poſtremo expellet certe vivacior heres.
Nunc ager Umbreni ſub nomine, nuper Ofelli
Dictus, erit nulli proprius; ſed cedit in uſum
Nunc mihi, nunc alii: quocirca vivite fortes,
Fortiaque adverſis opponite pectora rebus. CLER.

in Schol. col. 1. *l.* 6. Ὑπούσης) Leg. ὑπαρχούσης. SOLAN. Retineo: ſic ſolent, praeſertim recentiores. vid. Eunap. p. 34, v. 9; p. 82, v. 12. Herodotum imitantur: βίος τε ἀρκέων ὑπῆν I, c. 31. Pro τῆς πατρ. male *C. V.* τά· τῆς ante κτήσεως abiiciendum. HEMST.

ibid. l. 8. Ἄλλο) Leg. ἀλλῶς. SOLAN. Proxime *C. V.* ἄλλῳ. HEMST.

ibid. l. 9. Ὥσπερ οὐ) Leg. ὡσπερεί. HEMST.

ibid. l. 10. Περισσῆς) In ed. *A.* inſerta hic erant verba textus: περισσῆς. [καὶ τὸ ἥμερον τοῦ τρόπου] Inſulſe; unum enim eſt ſcholium. SOLAN.

ibid. col. 2. *l.* 1. Ἀγροὺς) Repoſui pro ἀργοὺς, & modo τοῦ ἀγροῦ pro ἀργοῦ. Vitium pluribus adhuc locis inſidens. In Servio ad Ecl. IV, 34, correxit G. Voſſ. ad Valer. Fl. I, 310. HEMST.

ibid. l. 4. Ἀδίκως) Leg. ἀδεκάστως. SOLAN. Praeclaram emendationem adiuvat *C. V.* HEMST.

ibid. l. 7. Λουκιανοῦ) Eſt inter Epigrammata Luciani inſcriptum εἰς τυχήν· unde mendoſiſſime hic deſcriptum emendavimus: ſed & debuit poſt πότ' addi καὶ τὰ ἑξῆς, & *cetera*, cum deſit finis hexametri verſus & totus pentameter. CLER.

ibid. l. 9. Ἀγρὸς) In *C. V.* erat ἄκος & γεύμην. recte vero πάλιν. HEMST.

Pag. 50. *l.* 1. Νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ) Sic in Timone, ſive Miſanthr. μετοικισθῆναι δέῃ παρ᾽ ἑτέρου πρὸς ἕτερον. & in Charonte, ſive Contempl. τὴν οἰκίαν δὲ, καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, ἀεὶ ἄλλων εἶναι, μεταβάλλειν τοὺς δεσπότας· haec apud Lucianum paſſim. Lucianus ſive is ſive alius poëta:

Ἀγρὸς Ἀχαιμενίδου γενόμην ποτὲ, νῦν δὲ Μενίππου,
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον.
Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν με ποτ᾽ ᾤετο, καὶ πάλιν οὗτος
Οἴεται, εἰμὶ δ᾽ ὅλως οὐδενὸς, ἀλλὰ τύχης. BOURD.

ibid. Τὴν χρῆσιν &c.) Noſtra ſunt *uſu*, non *mancupio*, ut loquebantur Iuriſconſulti. *Vitaque mancupio nulli datur, omnibus uſu.* CLER.

ead. l. 2. Ὀλιγοχρόνιοι δεσπόται) Ea paſſim in Luciano, ſed praecipue in Charont. ſive Ἐπισκοπ. BOURD.

ead. l. 4. Παραλαβὼν ἄλλος) Cicer. ad Attic. XII Ep. 19: *In omni mutatione dominorum, qui innumerabiles fieri poſſunt in infinita poſteritate.* HEMST.

ead. l. 5. Παρέχει) Nigrinus, ut ex orationis ſerie manifeſtum eſt: lapſi ſunt interpretes, dum coniungunt, ἐκεῖνα παρέχει. HEMST.

ead. l. 10. Μήθ᾽ ὑπερτίθεται) Reſtituo ὑπερτίθεσθαι ac προθεσμίαις. BROD.

ead. l. 14. Ἀμέλλητον εἶναι) Dignum philoſopho praeceptum, quod & Perſius tractavit V, 66. ubi a Caſaubono Luciani locus hicce eſt adductus, nec non a Gatakero ad Marc. Antonin. II, § 4. Epictet. Ench. c. 75, ἂν ἀεὶ προθέσεις ἐκ προθέσεων ποιῇς, vel, ut Simplicius ait p. 323, προθεσμίας ἐκ προθεσμιῶν, καὶ ἡμέρας ἄλλας ἐπ᾽ ἄλλαις ὁρίζῃς, μεθ᾽ ἃς προσέξεις σεαυτῷ· hoc Epicteto dicitur ἀναβάλλεσθαι τὴν προσοχήν. Idem vitium in Chriſtianis corrigendae vitae curam ad ſolemnia feſta differentibus graviter increpant Patres, quorum loca nihil attinet adſcribere. Hoc eſt ψυχῆς κάθαρσιν ταμιεύεσθαι ſcriptoris incerti apud Suid. in Ταμιεύω, *animae purgandae, & recte vivendi*, ut ait Horat. I Ep. II, 41, *horam prorogare.* Atque ita fere contingit, ut, qui ad conſtitutum vitae deterioris emendationem reiiciunt, vitiis ſuis blandientes nunquam ad meliorem frugem veniant. Elegantiſſime Manilius, etſi in re non prorſus eadem IV, 5: *dum quaerimus, aevum Perdimus, & nullo votorum fine beati Victuros agimus ſemper, nec vivimus unquam.* HEMST.

cal. l. 17. Τοῦτο μὲν δεῖν) Exponere licet διὰ τοῦτο, eam ob rem, ut dolores & incommoda tolerare diſcant: quomodo § 37, τοῦτό τοι· ſed tum oratio eſt paululum impeditior, & habet neſcio quid inconcinni, tum τοῦτο μὲν ita ſolet poni plerumque, ut τοῦτο δὲ vel ſemel vel ſaepius etiam ſequatur: exemplum mox ipſe Lucianus praebet, Demoſth. Ἐρωτ. p. 253 A. B. Dion Pruſ. p. 214 A. quare parum abeſt, quin ſcribendum putem, καταγυμνάσωσιν, οὗτοι μὲν δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες. Philoſophi vero ac Sophiſtae verberibus diſcipulos ac flagellis caſtigabant: Xenoph. Ἀπομν. I, p. 415, v. 44, οἶδα δὲ κἀκείνω σωφρονοῦντε ἔστε Σωκράτει συνήστην, οὐ φοβουμένω μὴ ζημιοῖντο ἢ παίοιντο ὑπὸ Σωκράτους· eoque pertinet, quod in Ariſtoph. Nub. v. 440 Strepſiades Socratis adſcriptus contubernio τὸ σῶμα παρέχει τύπτειν, πεινῆν, διψῆν, Αὐχμεῖν, ῥιγοῦν, ἀσκὸν δερεῖν. Libanius etiam Or. περὶ τοῦ Τάπ. p. 577 C. ἐγὼ γάρ τοι τὸ μὲν διὰ πληγῶν καὶ μαστίγων πειρᾶσθαι νουθετεῖν ἔφυγον· & περὶ Συνθηκῶν p. 613 C. Verum praeterea haec flagrorum aliorumque cruciatuum tormenta, praeſertim apud philoſophos, genuinis auditoribus fuerunt iniuncta, quo durato per haec ſupplicia corpore ad τὴν καρτερίαν firmarentur, atque inſitae libidinis intemperantiam exſtirparent: ſane Pythagoras βασάνους τε ποικιλωτάτας καὶ κολάσεις καὶ ἀνακοπὰς πυρὶ καὶ σιδήρῳ συντελουμένας διαθεσμοθετῆσαι dicitur a Iamblicho S. 68. Xenocratem laudat Diogen. L. IV, 7: οὕτως εἶναι ἐγκρατῆ, ὥστε καὶ τομὰς καὶ καύσεις πολλάκις ὑπομεῖναι περὶ τὸ αἰδοῖον. Mos, ut videtur, a myſteriorum ritu deductus, quibus initiari neminem fas erat, niſi probata per multos ἀναγκῶν, βασάνων & καύσεων, ſic vocant, gradus animi conſtantia experimentum ſui certum dediſſet. Meminit etiam Arrian. in Epict. iſtius philoſophicae probationis. Superianus, ut inertiam ac tarditatem ingenii excitaret, flagra ſibimet ipſe admovere non dubitavit, teſte Damaſcio apud Suid. in Σουπηριανός. Chriſtiani aſcetae, poſtquam veſtitum philoſophorum veterum adſciverant, haec quoque, quae Lucianus merito deridet, praepoſtera formandae pietatis inſtrumenta non ſpreverunt: quo de genere non pauca reperies in Vitis Patrum & Caſſiani Inſtitutionibus. Multa notant, ſed admodum perturbate, Creſoll. Th. Rhet. V, c. 6, 7, Boilav. Hiſt. Flag. c. IV, p. 78. quorum errores perſequi non iuvat: neuter hunc ipſum Luciani locum praetermiſit. HEMST.

Pag. 51. *l.* 1. Δεῖν) Venit hic in mentem, quod de fibulis alicubi legere me memini: an eo tamen reſpiciat, pro certo affirmare non auſim. SOLAN.

ead. l. 7. Παρὰ δύναμιν ἐπιτάττων) Talis eſt βδελυρὸς ille apud Theophr. Charact. περὶ βδελυρίας, qui ſolet τῷ ἀκολούθῳ ἐπιθεῖναι μεῖζον φορτίον ἢ δύναται φέρειν. BOURD.

ead. l. 9. Ἐπιταθέντας) Caſtiga ἐπιταχθέντας. BROD.

ead. l. 11. Ἀμεταστρεπτὶ) Sic Horatius: *Oculo* irretorto *Spectat acervos.* SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ τὸν ὠθισμὸν αὐτῶν) Haec παραγκωνίσματα tangit de Merced. cond. & multis aliis locis, in quibus hac de re proverbium explicamus. BOURD.

ead. l. 16. Τὸν ἱππόδρομον) Hanc ἱππομανίαν multis verbis deſcribit auctor de cauſis corruptae eloquentiae. Iuvenal. Achil. Tat. lib. 2. Tangit Longus lib. 3. Liban. paraſ. omnes paſſim. BOURD.

ibid. Τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας) Putavi aliquando, hunc locum debere aliter legi. Reponebam ſcilicet τοὺς τῶν ἡνιόχων ἀγῶνας. Nam & mihi haec lectio magis convenire videbatur antecedentibus, ubi ait ταραχὰς διεξήει, & ne diſſimulem, vix ab ea ſententia diſcedo. Notum eſt, quantas turbas olim fecerint agitatorum certamina, quantas ſeditiones excitarint, adeo ut ſaepe milite opus fuerit, ut ſedarentur rixae & tumultus, quos aurigarum factiones & faventium cunei excitabant. Ideo nihil fuit Romae magis celebre, nihil in circulis, hominum ſermonibus, magis agitatum, quam Circenſium eventus, & Praſinorum, Venetorum, Ruſſatorum, & aliorum victoriae vel infortunia. Non poſſum tamen damnare lectionem vulgatam. Nam Martialis lib. V epigr. 96, ubi de Scorpi nobiliſſimi agitatoris imaginibus loquitur, ſic ait:

Hoc, rogo, non melius, quam rubro pulpita nimbo
Spargere, & effuſo permaduiſſe croco?
Quam non ſenſuro dare quadringenta caballo,
Aureus ut Scorpi naſus ubique micet?

Et Capitolinus in Vero teſtatur, equo Circenſi, cui nomen erat *Volucris*, ab Aelio Vero Imperatore factum aureum ſimulacrum. Itaque non mirum, ſi agitatoribus quoque nobilibus id honoris genus impertiebatur. Fuiſſe autem in Circo poſita ea ſimulacra, ex hoc loco coniicere licet, & rationi conſentaneum videtur. PALMER.

ibid. Εἰκόνας) Vide Inſcript. Sponii. SOLAN.

ibid. Τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα) De quibus quam cupide ſermones habuerint, egregius oſtendit Ioh. Chryſoſtomi locus T. V, ed. Et. p. 315: *καὶ οἱ μὲν πρὸς τὴν θεωρίαν τῆς τῶν ἵππων ἁμίλλης ἐπτοημένοι καὶ ὀνόματα καὶ ἀγέλην καὶ γένος καὶ πατρίδα καὶ ἀνατροφὴν τῶν ἵππων ἔχουσιν εἰπεῖν μετὰ ἀκριβείας ἁπάσης, καὶ ἔτη ζωῆς καὶ ἐνεργείας δρόμων.* Equi praeſtantiores ſuis nominibus inſigniti iam inde ab heroicis temporibus; neque per curioſam veterum diligentiam nos fugit, quemadmodum primi Hippodamiae proci Marmacis equae fuerint appellatae: vid. Pauſan. VI, pag. 507. Plura dabunt Lindenbrog. ad Amm. Marcellin. p. 385, I. Gothofred. ad Cod. Theodoſ. XV Tit. X, I. A. Fabric. ad Sext. Empir. p. 19. Equus Hadriani Boryſthenes eſt apud Dion. Caſſ. p. 792 D. & in Epigr. Pith. p. 121. Phoſphorus Auſonii Epit. 35. Hemst.

Pag. 52. *l.* 3. Ἐπείληπται) Haec ultima verba male vertit Micyllus. Vertendum erat: *multos, qui graves eſſe videntur, occupavit.* Palm. Male Micyllus: *Iam & multos eorum, qui pro ſtudioſis ac gravibus habentur, reprehendebat.* — pari lapſu Benedictus: *Quin etiam multos, qui pro gravibus haberi volunt, reprehendebat.* Nam & verſio Lucianum non aſſequitur, & male periodum hanc maiore diſtinctione ab praecedente ſeparant. Sed nec bene Palmerius: *multos, qui graves eſſe videntur, occupavit.* At mens Luciani eſt: *Multus enim profecto eſt in equis furor, & multos, qui graves videbantur eſſe, redarguit;* eos cum graves videri vellent, probavit vanos, & cum deberent contemptores horum eſſe, in iiſdem nugis inſanire oſtendit. Quia autem in praecedentibus ait Lucianus de equorum nominibus, non potui, quin ad eius illuſtrationem hic apponerem inſcriptionem, quam ex ſchedis Peireſcianis depromtam publicavit excellens antiquitatis vindex Iac. Sponius, cum ad auctores interpretandos haec vetuſtatis imago vivam fere vim afferat. Ea ſic habet:

. . II PRAEMISIT ET C. T.
OCCUPAVIT ET CIT. CCCV
INTROIUGIS VICIT

SANIPPO CINIS.	X	HILARO AF.	I
AEGYPTO PE.	I	MACUL. AF.	I
PEGASO AF.	I	AQUILIN. AF.	I
EUTONO AF.	I	PEGASO AF.	I
ADVOLA. AF.	I	COTYNO AF.	I
DROMO HISP.	I	SICA AF.	I

PASSER AF.	I	CIRPATO AF.	I
LUPO AF.	I	MELISS. AF.	I
SILVANO AF.	I	DELICAT MAV.	I
LUCIN AF.	I	PARATO AF.	I
EUTONO AF.	IV	BALLIST. AF.	VIII
PYRAL. AF. SE.	IV	ANDREM AF.	VIII
PARDO AF.	IV	SPICULO GAL.	VIIII
ROMULO LAC.	V	ROMULO AF.	VIIII
RAPACE AF.	V	LUPO AF.	VIIII
BAETIC. AF.	VI	PALUMB. AF.	VIIII
CAMM. AF.	VI	ROMULO AF.	VIIII
DAEDAL. AF.	VI	GLAPHYRO SPH.	VIIII
GAETUL. AF.	VI	.BALIST. XIII.	III
ALCIMO	VI	MEMNO LAC.	XI
HILARO HIS.	I	BARB. AF.	I
SMARAGD. AF.	I	CALLID. CYR.	I
DRAUCO AF.	I	THELO AF.	I
ARANIO AF.	I	ARIONE AF.	I
EXACT. MAV.	I	HELIO AF.	I
PISTO CIR.	I	HIRBINO HEV.	II
PUGIO AF.	I	PALMAT. AF.	II
ANDRE. AF.	I	PASSER. TH.	II
ROMAN. GAL.	I	CATTA AF.	II
CANDID. AF.	I	PUGIO AF.	II
ABASC. THE.	XX	EXCELL.	
ARCAD. AET.	XVI	ARACIN.	
LUPO HISP.	XXII	CALLID.	
SAGIT. AF.	XI XIIX	AQUILA.	
AIACE AF.	XXX XXII	PECUL.	
AETHER. AF.	XXX XXX	. . . .	
INGEN. ING.	XXIIX	HILAR.	
ARGO APH.	XXX		
VICTORE. AF.	XXXII. XL		
INNOCE. AF.	XXVIII		

PALMAS SIBI COMPLEVIT
C̄ CALLID. AF. BALLIST. AF. ∞̄
QUOS EQUOS C.

GRONOV.

Vere aſſeruit Palmerius huius vocabuli ſenſum. Metaphora eſt a morbis aliiſve irruentibus malis ducta. Sic ἀλ. c. 23, ἢν ποτε κοῦφος πυρετὸς ἐπιλάβηται. & συμπ. c. 47. quo fere ſenſu etiam inferius uſurpat καταλαμβάνομαι συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ κατειλημμένος. c. 21. V. etiam de hac ipſa re, Ἐν. Δ. IX. Tacit. An. XIII, 25. Conſule etiam, ſi lubet, Σκ. c. 5, & Θ. Δ. XVII. SOLAN.

ead. l. 6. Μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες) Hic cogor inſtituti mei brevitati fraudem facere, quod locum obſcurum, ut multi, ita ego iudicem. B. Briſſon. vir clariſſ. longe hoc de loco differit, & poſtea vir doctiſſimus Guther. lib. de

ſure man. Horum interpretationem aequiſſimo Lectori relinquo. Ait Nigrinus, ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον προΐενται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας. Iacob. Micyll. interpres, *quod unam hanc vocem Romanorum pueri per omnem aetatem veram emittant*, *eam intelligens*, *quae in teſtamentis uſurpatur*, *qua petunt*, *ne a ſua veritate appellantur*. Quibus verbis, ut equidem ſentio, vult interpres Lucianum intelligi de liberis exheredatis, variis modis patris teſtamentum infirmare nitentibus, & petentibus, ut patrem liceat arguere dementiae, prodigalitatis, & luxuriae. Quam licentiam non ſolum in exheredatis, ſed in omnibus olim Solon, eumque ſecuti, legibus ſuis inhibuerant; ſcilicet τὸν τεθνηκότα μὴ κακῶς ἀγορεύειν. Hanc interpretis mentem eſſe, facile quivis iudicaverit. Aliud tamen forteaſſe voluit ἀλισμὸς Nigrini, & Ῥωμαίων παῖδας accipi de ipſis Romanis. Ingemiſcunt Romani, quod ſe ſentiunt prohibitos veritate ſua & voce libera frui, ſcilicet prohibitos legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis teſtamenti quidquam elogii alterius famam laederet, niſi ſuorum, quos exheredare leges permittebant cum elogio. Solebant autem Graeci Romanique κακοήθεις, vitam & mores eorum, cum quibus graviora odia & ſimultates habuerant, teſtamento laceſſere, & hac licentia nullius exiſtimationi & famae parcere. & ita in Codicillis Petronii *flagitia principis ſub nominibus exoletorum*, *feminarumque*, *& novitate cuiuſque ſtupri praeſcripta & obſignata miſſa* Neroni apud Tacit. annal. 16. hanc tamen antea teſtamentorum licentiam ſenatus ſaepe in Principum gratiam inhibuerat. Sueton. Aug. c. 50: *Et tamen de inhibenda teſtamentorum licentia*, *ne ſenatus quidquam conſtitueret*, *interceſſit*. Huius loci cum mentem quaererem, conſului Iſaaci Caſaub. Animadverſiones, in quibus hunc Luciani locum acceptum, ut nos interpretamur, deprehendi, quod gaudeo. BOURD.

ead. l. 7. Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι &c.) *Ne e veris ſuis ſermonibus quidpiam incommodi capiant:* nam *veritas*, iuxta Terentium, *odium parit*. BROD. Senſum huius loci, quem interpres aſſecutus non eſt, explicat Briſſonius form. l. VII, mox ab initio. VORST. Non melius profecto hunc locum intellexit Bourdelotius, quam Micyllus, quem deſerit ac refutat. Quid enim? an hic dicitur ingemiſcere Romanos, quod ſe ſentiunt prohibitos veritate ſua & voce libera frui, eaque prohibitio in eo conſiſtit, quod prohibiti ſint legibus illis,

quibus cautum, ne in tabulis teſtamenti quidquam elogii famam alterius laederet, niſi ſuorum, quos exheredare leges permittebant cum elogio? Quae ſpecies prohibitionis in Graecis, nedum talis? immo quae fortaſſe nunquam contigit? Nam quod de conſenſu If. Caſauboni iacit, vereor, ne aliter omnibus videatur, qui modo inſpexerint lucubrationes magni eius viri. Sed neque Benedictus bene, *ne ex ſua veritate damnum capiant.* Plane enim Lucianus vult contrarium, nempe Romanos tota vita cum ſimulate egerint, veram unam vocem edere in teſtamentis, ne ex hac ſua veritate voluptatem capiant: hoc eſt, ne poſt eam veritatis vel mentis ſuae veriſſimam profeſſionem patefactam (quod fit aperiendo teſtamento, neque id contingit, niſi poſt mortem teſtatoris, ut non videat, non ſentiat, quid animi ſit illis, quibus laqueum aut infamiam legavit) laetari poſſint eo facto, quod inimicum ulti ſint ac laeſerint malo voto, neque ſi ille propterea doleat, illi eum dolentem ſpectare poſſint. Haec ſimplex & ipſa Luciani ſententia. Nam cur *ἀπολαύειν* ſumunt in malam partem? Neque hinc abire libet, quin alium locum per eandem hanc iactationem ambiguum tangam, qui eſt in Timone § 2, qui ſic ad Iovem: *οὕτω δαλόν τινα ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι, μόνον δὲ τοῦτο οἴεσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβόλου·* ubi Eraſmus, *verum hoc ſolum vulneris inferri poſſe iudicent, ut fuligine compleantur.* Tan. Faber, *hocque unum ex vulnere malum ſibi accidere exiſtiment, quod fuligine operiantur atque inquinentur.* Quam interpretationem eſt alius, qui praeter duas poſtremas voces repetit, & ſub titulo obſervationis negat *τὸ τραῦμα* hoc loco convenire, cum fuliginis fiat mentio, unde etiam ſtatim ſe legere ait *καύματος*, fulmenque & fulgur adurere & uſtulare dici notat. Sed mirum, ſi vel ſententiam vel elegantiam huius loci ullo genere aſſequatur. Cur enim & ille & priores *ἀπολαύειν* accipiunt in malum, & ad homines fulminatos applicant, non in propriam notionem voluptariamque, ut paſſim ſolet, ac mox vidimus, & rurſus in ipſo hoc Timone, ubi pari modo *ἱκανὴν ἀπόλαυσιν οἰομένους*, atque ipſi Iovi attribuunt, ut prorſus debebant? ſic enim elegantiſſima ironia accipiendum: *hactenus autem* (vel *in hoc ſolo*, *ad hoc ſolum*) *exiſtimant te frui vulnere,* (voluptatem capere ex iactu fulminis, quo ſtolide putas, o Iuppiter, illis grave vulnus a te infer-

ri) *ut operiantur fuligine*, videas modo eos nigredine obduci, quam tu male interpretaris vulnus, cum ſit ſimplex & ridicula fuligo, velut fulmine in carbones & fumum reſoluto, cum ad homines deveniat. Qui perfectiſſimus ſenſus. GRONOV. Locus difficilis, ſed minime corruptus. De teſtamentis ſermo eſt, deque codicillorum Romae licentia; quae, aliis omnibus per dominationem ſuppreſſis, integra ſemper manſit. Cuius rei apud Tacitum alioſque luculenta exſtant exempla. Sed unicum afferre ſufficiat, Fulcinii Trionis, (Ann. VI, 38.) qui accuſatus, & mori iam certus, *ſupremis tabulis multa & atrocia in Macronem ac praecipuos libertorum Caeſaris compoſuit; ipſi* (Tiberio) *fluxam ſenio mentem, & continuo abſceſſu velut exſilium obiectando. Quae ab heredibus occultata, recitari Tiberius iuſſit: patientiam libertatis alienae oſtentans, & contemtor ſuae infamiae* &c. Nigrini ergo iam facile mentem perſpicis, *omnia Romae praeter teſtamenta, adulatione aut metu falſa.* Sueton. etiam in Aug. 56: *Et tamen de inhibenda teſtamentorum licentia ne ſenatus quidquam conſtitueret, interceſſit.* Vide etiam apud Valerium Max. quomodo illuſerint ea aetate hominibus Romani, heredes ſe eos ſcripſiſſe per totam vitam profeſſi; quos aut praeterierant, aut probris, ut ex Tacito abunde conſtat, laceſſebant VII extremo. Conf. Guth. de iure manium III, 27. De ἀπολαύω vide H. Δ. X, XXI, & Τιμ. 1 &c. SOLAN. In his verbis eorumque ſenſu difficultas haeret praecipua. Sed operae pretium erit, qua fortuna locus hic fuerit conflictatus, lectori breviter ob oculos poni. Barn. Briſſonius de Form. lib. VII poſtquam monuerat, accuratam fuiſſe veterum in teſtamentis ſcribendis diligentiam, teſtamenta ſpecula eſſe morum cuiuſque, teſtamenta denique ex Quinctiliani Declam. 332 eſſe, quibus omnem affectum fatemur, haec ſubiungit: *Quod & ſenſiſſe videtur Nigrinus apud Lucianum, cum ait,* Ὅτι μίαν φ. &c. *Quibus verbis, quorum ſenſum interpres aſſecutus non eſt, hoc ſignificabat, Romanos veras demum voces tum cum ſuprema ſua ordinant mittere, nudaque eorum pectora in teſtamentis patere, nec, dum vivunt, ſua ipſos veritate utifrui, ſed ad alios eius fructum pervenire.* Aliam omnino viam eſt ingreſſus Iac. Gutherius de Iur. Man. III, c. 27. is, prolatis & Luciani verbis & Micylli interpretatione, hunc in modum pergit: *Non praetermittam, quod hic dicitur, liberos a parentibus petere,* μὴ ἀπ. τῆς σφ. ἀλ. ne veritatis ſuae detrimentum patiantur. *Nam* ἀπολαύειν *in* [illegible] *illam quoque partem*

uſurpari, *Grammatici docent. Vertit interpres Luciani*, ne a veritate ſua depellantur, *quem auctoris ſenſum non aſſecutum*, *Briſſonius Praeſes aſſerit.* Hoc enim ſignificabat, *inquit*, Romanos veras demum voces &c. *Quae mihi a Luciani mente longe remotiora videntur, quam quae reddidit interpres. Ego quidem veritatis ſuae damnum capere, idem puto, ac bonis avitis, aut iuſta hereditate privari, quae lege obvenit, & iure quodam naturae liberis defertur.* Tum probat, ἀληθὲς pro δικαίῳ, *verum* pro *iuſto* poni: quibus an quid excogitari potuiſſet abſurdius, equidem neſcio: ſed Gutherius erroribus graviſſimis obnoxius plerumque, & caute, ſi quiſquam, legendus, nihil eſt cauſae, cur nos magnopere moretur. Maiorem utroque longe maior lucem attulit Iſ. Caſaubonus, ad Suetonii Aug. notans: *Romanorum mos fuit in teſtamentis increpare alios, maledicere aliis, & liberam de quibuſcunque vellent vocem edere: ideo dicebat Nigrinus apud Lucianum*, Μίαν φ. &c. ex quibus, virum magnum illud ἀπολαύειν non aliter ac Brodaeum accepiſſe pro incommodum aut detrimentum pati, non obſcure colligitur. Fruſtra conſenſum, ut recte notatum Gronovio, iactat Bourdelotius, qui neſcio quam obſervationem ex lecto Torrentii ad eundem Suetonii locum commentario conflavit, quam vereor valde, ut ipſe ſatis intellexerit. Tandem mirifica quaedam eſt oratio, quam Gronovius confixit. *Romani, tota vita cum ſimulate egerint, veram unam vocem edunt in teſtamentis, ne ex hac ſua veritate voluptatem capiant, neve poſt eam veritatis vel mentis ſuae veriſſimam profeſſionem laetari poſſint eo facto* &c. (poſt mortem opinor) qualem ſententiam ab homine, qui, quid ſcribat, cogitet, nedum a Luciano potuiſſe proficiſci, ego mihi non perſuadeo. Ad me quod attinet, ſi vera eſt, quam cuncti Codd. tuentur, recepta lectio, τοὺς ἀμφὶ τὴν νεκυίαν τε καὶ τὰς διαθήκας καλινδουμένους captatores intelligo tam graviter a Luciano praeſertim exagitatos, quorum ſane ſtudium omne in funerum iuſtis & teſtamentorum tabulis verſabatur. De iſto inſidiatorum genere cum ageret Nigrinus, hoc quin adderet inſuper, praeterire non potuit, unam Romanos tota vita veram vocem emittere, (tum nimirum, quando corvis hiantibus deluſis pro hereditate ſperata reſtim cum digniſſimis elogiis relinquunt) quam non libere quidem & palam expromant, ſed abditam ultimae voluntatis teſtimonio conſignent: cur hoc autem? ne ſcilicet ex apertis animi veris ſenſibus, quos commodi cau-

ſa diſſimulare cogebantur, magnum ad eos malum redundaret: nam heredipetae non omnes vilis quaedam hominum faex, ſed potentiores quoque & in principum aulis gratioſi, qui, ſi vera eorum, quorum bonis inhiabant, de ſe iudicia ſcirent, pro blandiſſimis aſſentatoribus inimicos ſe gererent infeſtos: erat igitur cauſa ſatis iuſta, quare patefactionem arcani, ſi, dum in vivis erant, in publicum effluerent, damnoſi, poſt mortem differendam putarent. Momentum aliquod accedit ab ipſo κυλινδεῖσθαι, cuius uſus fere frequentiſſimus in rebus inhoneſtis ac turpibus: exempla petere licet a Budaeo C. L. G. p. 828, Berglero ad Alciphr. p. 95. Hoc autem modo fieri plane non poteſt, quin ἀπολαύειν τῆς σφετέρας ἀληθείας in deteriorem partem ſumatur. Verumtamen nexu orationis expenſo inducor paene, ut in aliam plane ſententiam diſceſſionem faciam. Primum exigua mutatione ſcripturae vulgatae ſubveniendum putem: ἵνα μὴ ἀπολαύουσι τῆς σφετέρας ἀληθείας, *ubi*, id eſt, *quibus in teſtamenti tabulis nullum capiunt veritatis fructum:* quinam? οἱ Ῥωμαίων παῖδες οἱ ἀμφὶ τὴν νεκυΐαν τε καὶ διαθήκας καλινδούμενοι, quos tum interpretor *Romanos, qui ſollicitam curam ac diligentiam condendis teſtamentis adhibebant*, ea propemodum virtute, qua de Cyro Xenophon ſcripſit K. Π. I, p. 8, v. 38, ἀλλ᾽ ἐκαλινδεῖτο ἐν τῷ πειρᾶσθαι αὖθις βέλτιον ποιεῖν. *Iſocrat.* περὶ τῆς Ἀντιδ. p. 316 B. τῶν περὶ τὰ δικαστήρια κυλινδουμένων. Alciphr. I, p. 108, οἱ περὶ τὰς ψήφους καὶ τῶν δακτύλων τὰς κάμψεις εἰλινδούμενοι. Deinde μίαν φωνὴν ἀληθῆ προΐεσθαι ita fere, quomodo fecit Briſſonius, accipio, *veros animi affectus, remotis utilitatibus, cunctiſque ad ſeverum examen adductis profiteri*: cum Lucretio dicas, quamquam ille alia paululum in re III, 58, *Nam verae voces* (φωναὶ ἀληθεῖς) *tum demum pectore ab imo Eliciuntur*, *deripitur* (ſic legendum arbitror) *perſona, manet res.* Eximius inprimis Senecae locus, quem Briſſonius quoque advocare non praetermiſit, de Benef. IV, c. 11: *Quid cum ipſo vitae in fine conſtitimus, cum teſtamentum ordinamus, non beneficia nobis nihil profutura dividimus? quantum temporis conſumitur, quamdiu ſecreto agitur, quantum & quibus demus? Quid enim intereſt, quibus demus, a nullo recepturi? Atqui nunquam diligentius damus, nunquam magis iudicia noſtra torquemus*, (hoc eſt illud καλινδεῖσθαι, & modo, *quantum temporis conſumitur*) *quam ubi remotis utilitatibus ſolum ante oculos honeſtum ſtetit: tamdiu officiorum mali iudices, quamdiu illa depravat ſpes ac*

metus, ac inertiſſimum vitium voluptas. Ubi mors interclusit omnia, & ad ferendam ſententiam incorruptum iudicem miſit, quaerimus digniſſimos, quibus noſtra tradamus, nec quidquam cura ſanctiore (vides μίαν ἀληθῆ φωνὴν) *componimus, quam quod ad nos non pertinet.* Nihil ad hunc Luciani locum accommodatius proferri poteſt: ſic autem continua ſerie cohaerebit oratio tota, dum teſtamentorum diligentiam ab hac quidem parte laudat Nigrinus, quod veritas, cuius cultus omnem vitam debuerat ornare, hic tandem excuſſo ſinu & nudato pateſiat; ab altera vero multo magis vituperat, quia ſtuporem mentis & rerum inaniſſimarum ſtudia voluntatis ultimae chartis mandata teſtificentur. Ἵνα μὴ ἀπολαύουσι vero pro ἐν αἷς οὐκ ἀπολαύουσι non eſt, ut multis apud Graecae linguae peritos probem. Recte porro veritatis in teſtamenta reconditae fructum capere dicuntur nullum, qui ſervientes utilitati ſuae ſub perſona vivunt, & ſaepe, ne aliorum in offenſionem incurrant, cariſſimos affectus procul a ſe habent. Haec qualiacunque lectoris eruditi arbitrio permitto, tam non ipſe coniecturae meae fidens, ut ſuſpicer etiam impoſitum eſſe gravius aliquod vulnus huic loco, cui medicina ſine meliorum Codicum ope non ſit parata. De teſtamentorum licentia praeter alios Lipſius egit ad Tacit. Ann. VI, 38, XIV, 50. Micyllus vel legit, neſcio quo pacto deluſus, vel legendum putavit, ἵνα μὴ ἀπελαύνωνται τῆς σφετέρας ἀληθείας. Hemst. Ἵνα illud ἐκβατικῶς poſitum hoc ſenſu: Verum dicunt in tabulis ultimarum voluntatum, ſed eo eventu, *ut non fruantur ſua veritate.* Hanc Io. Matth. Geſneri acutam explicationem dignam iudicavi, quam cum erudito lectore communicarem. Idem *in Addendis.*

ead. l. 11. Ἐσθῆτας ἑαυτοῖς) Cetera huius paginae copioſe exſequitur μελέτῃ de Luctu: & dixere nuper viri doctiſſimi. Bourd.

ead. l. 12. Συγκαταφλέγεσθαι) De funebribus caerimoniis & earum irriſione plura reperies in de Luctu & in Charonte. Has funebres expiationes ſubmovit Lycurgus, nec conceſſit, ut quidquam una cum cadavere ſepeliretur, (nam aliae nationes, ſi quid fuiſſet vivo cariſſimum, id mortuo addebant in ſepulcrum, damnoſa ſimul & ridicula ſuperſtitione, quaſi mortui ſentiant aliquid) ſed in puniceo amictu & oleae foliis ex aequo poſitos omnes ſepeliri iuſſit. Cogn.

ibid. Οἱ δ' ἄλλο τι) Haec verba, quae in reliquis deerant,

ex ed. *I.* & *V.* 2. ſupplevimus. Agnoſcit etiam Briſſon. de form. VII, teſte Vorſtio. SOLAN.

ead. l. 15. Παρὰ τὴν τελευτὴν) Ut in Tyrannic. § 1, ubi perperam interpretati ſunt: πρὸς τῇ τελευτῇ Chryſippus apud Athen. IV, p. 159 B. Rectum hoc quidem, ac non plane abiiciendum: at longe praetulero πέρα τῆς τελευτῆς, *ultra mortem.* quod ſi ſubieceris, convenient utique multo melius ἔτι καὶ & διαμένοντες & mox μετὰ τὸν βίον. Perſ. VI, 41: *Haec cinere ulterior metuas?* ibi vide Iſ. Caſaubonum. Haec duo vocabula ſaepe confuſa: pro παρὰ τοῦ μετρίου apud Sozomen. VI, c. 1, in Cod. Fuketiano H. Valeſius invenit πέραν τοῦ μετρίου, quod ſolum ſine controverſia verum eſt. Strab. XIV, p. 942 B. παῤῥησιασάμενος πέραν τοῦ μετρίου, vel πέρα, quod ἀττικώτερον in Mſſ. exſtat. Prave legitur in Heſych. Βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ, τοὺς παρὰ τοῦ δέοντος παῤῥησιαζομένους· reſtituendum ex Zenobio πέρα. HEMST.

ead. l. 16. Ἠξίουν) Vorſt. ἠξίου. Ego vero ἄξιον a Luciano ſcriptum fuiſſe exiſtimem. SOLAN. Veriſſime Vorſtius ἠξίου· quod reponere non dubitavi. Ad Nigrinum ipſum pertinet, ut ſupra § 25, 27. HEMST.

ibid. Τί πέπρακται τούτοις) Qui vana haec & ridicula eſſe omnia nunquam didicerunt. BROD.

Pag. 53. *l.* 2. Καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρότων τε καὶ ἀρωμάτων ἐγχέοντας) Sic Dialogo Panopes & Galenes, τῶν μὲν πινόντων, ἐνίων δὲ κροτούντων. MARCIL. Haec male convenire videntur. Quid enim commune habet plauſus cum aromatibus? Ergo non dubito, debere legi μετὰ κρόκων vel κρόκου καὶ ἀρωμάτων· ea enim optime coniunguntur, ut & crocus vino. Nam ea miſceri ſolere, & in deliciis fuiſſe eam mixtionem, teſtis eſt Plinius lib. 21, cap. 6, ubi de croco loquitur: *Uſus eius in coronis nuſquam, herba enim eſt folio anguſto paene in capillamenti modum. Sed vino mire congruit, praecipue dulci tritum* &c. Haec Plinii verba omnino firmant noſtram coniecturam. PALM.

ead. l. 3. Μετὰ κρότων) Sic legit interpres, quod ex fide Mſſ. & impreſſorum Codd. retinendum cenſuimus. Monebat tamen Cod. Flor. meus, in cuius margine docti cuiuſdam manu ſcriptum κρόκων: quod etiam reperi in Petri Goimani Cod. Angl. his accedebat nobiliſſimi Senatoris Burdigalenſis Godofredi Maluyni Primetii calculus: ſed quoniam hoc ipſum ſaepe Lucianus repetit, non auſus ſum to-

lerandam lectionem movere; monere ſufficiat. Et, ut libere fatear, raro Graeci plurative κρόκον efferunt. Cur vino miſcuerint, rationem reddit Dioſcor. cap. 25, l. 1. Hac de re viri doctiſſimi ad Propert. & Martialis Amphitheat. BOURD. Μετὰ κρόκων P. etiam. Vide Plutarch. συμπ. Probl. III, 1, ed. St. 1150, 1. quo loco croci vires in vino ſumti narrat. Adi etiam eundem VI, 7, 1253, 2. quibus confirmantur, quae de hoc more Palmerius habet. A. Gell. X, 144. Vide etiam Sueton. Ner. 25. Mox pro ἀρωμάτων, in L. eſt ἀκροαμάτων. prave. Itali etiamnum adhibent, praeſertim Romae. SOLAN. Nihil erat, cur Bourdelotius κρόκων reſcribere vereretur: audi Creſollium Th. Rhet. III, c. 20, § 9. *De conviviis* (ibi plauſus dari conſueviſſe) *probare Luciani forte locus videatur in Nigrino, cum luxum & divitum profuſiones deſcribit.* Hos, *inquit*, illos eſſe, qui pretioſa ac cara opſonia emere ſolent, *καὶ τὸν οἶνον ἐν τ. σ. μ. κρότων τε κ. ἀ. ἐκ. vertunt*, vinumque in conviviis cum plauſu & odoribus effundunt. *Mihi dubium nullum eſt, quin mendoſus ſit iſte locus, & legendum μετὰ κρόκων· intelligit enim Lucianus quam* ſparſionem *vulgo vocant, ſive* imbrem odoratum, *qui ex croco fiebat, vino vel aqua diluto, non modo in theatris, verum etiam in conviviis: κρόκον ῥαινόμενον Graeci vocant, Ovidius* liquidum crocum, Corycium imbrem *Martialis. De huiuſmodi croco & aromatibus vino mixtis eſt ſplendidus locus Plutarchi in Sympoſiis VI, 2, VII, qui Lucianum maxime illuminare poteſt: ſic enim ille, τὸν οἶνον οἱ μὲν ἀλόαις χρωτίζοντες, καὶ κινναμώμοις καὶ κρόκοις ἐφηδύνοντες,* vinum aloë aut cinnamomo vel croco inficiunt &c. *Sed hoc obiter, ut plauſum, qui Luciani crocum omnem ebiberat, leviter emendaremus.* Viden, ut Plutarchus κρόκοις extulerit plurative. In lautioribus autem conviviis frequens aderat crocus. Liban. Decl. XXXVII, p. 803 C. de nuptiis: λαμπτήρων δεῖ τόσων, παραπόμπης, οἴνου πολλοῦ, μύρου, κρόκου. Ariſtoph. Nub. v. 51. Longolius, quem nulla vitii in κρότων ſuſpicio tetigerat, ut huic congruens vocabulum adiungeret, ἀρωμάτων mutandum cenſuit in ἀκροαμάτων· eſt enim haec nuda tantum coniectura, non libri cuiuſdam ſcripti lectio: inepte vero: explicare perquam erit difficile, quid ſit οἶνον ἐκχεῖν μετὰ ἀκροαμάτων. Potes autem vel ſeiungere οἶνον, κρόκον & ἀρώματα, vel οἶνον μετὰ κρόκων τε καὶ ἀρωμάτων intelligere vinum croco atque aromatibus imbutum paratumque: familiare Medicis non ſolum οἶνος διὰ, ſed & μετὰ ῥόδων pro ῥόδινος. HEMST.

ead. l. 4. Μέσου χειμῶνος) Mamertin. Grat. Act. c. 11: *Quin e[illegible]m prandiorum & coenarum magnitudines populus Romanus fa[illegible]at, cum quaeſitiſſimae dapes non guſtu, ſed difficultatibus aeſtimarentur, miracula avium, longinqui maris piſces, alieni temporis poma, aeſtivae nives, hibernae roſae.* Ibi I. Livineius iſta [illegible] non praetermiſit, ab aliis etiam eandem in rem ſaepe pro[illegible]cta. Confer illis Pacati Drepanii & elegans locus a Laev. Torrentio notatur ad Horat. I Od. 38, v. 3, ſed *guſtu* calami vitio [illegible]ptum pro *ſumtu*. Plura dabit Deſ. Herald. ad Martial. V Ep. 66. HEMST.

ibid. Καὶ τὸ σπάνιον) [illegible]vehitur ſapienter in prodigos & voluptuarios illos Sybaritas, τὰ ἐν καιρῷ καὶ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελὲς ὑπερηφανοῦντας, qui communia naturae munera faſtidiunt, μόνον ἀγαπῶ[illegible] περ[illegible]ον. Tangit hoc Horat. in Satyr. Sic apud Iuvenal. Sat. II: *Magis illa iuvant, quae pluris emuntur.* Sic apud Petron. *Quidquid [illegible]ritur, optimum videtur.* Coripp. lib. 4: *Quidquid latet [illegible] honorum.* BOURD.

ead. l. 5. Παράκαιρον) Capitolinus in Vero 5: *Alieni temporis floribus coronae* intertextae. quo forſan Lucianus reſpexit: nam nobile hoc fuit convivium. Menander γνωμ. p. 261 ed. Hemſt. ea voce utitur: ἡ γὰρ παράκαιρος ἡδονὴ τίκτει βλάβην. SOLAN.

ead. l. 7. Τὰ μύρα πίνοντας) *Vinum unguento perfuſum.* BROD. Οἶνον μυρίνην. Vide Heſych. Aelian. V. H. XII, 31, & Comm. HEMST.

ead. l. 12. Παρὰ θύραν) *Neglecto per fores apertas ingreſſu, alio in aedes aditu perrumpunt.* Cum enim liceat vino aut aqua ſitim explere, quid aromata aut unguenta potui miſcere convenit? Eraſm. in Prov. *Ita fugias, ne praeter caſam*, hoc aliter explicuit. BROD. Lucianus Eraſmo reſpexiſſe viſus eſt ad hoc adagium Demiphonis Terentiani in Phormione, *Ita fugias, ne praeter caſam:* quo quidem admonemur, ne ſic aliquod vitium fugiamus, ut in aliud maius incauti devolvamur. COGN. Quid de hoc adagio ſentiat Eraſmus, iam alii monuerunt. Ego vero legendum putarem περὶ θύραν, ut ſimilitudo ducta ſit ab his, qui in aliquem locum ingredi cupientes vel inde egredi, in ipſo limine ita ſe ipſos premunt, ut ſibi ipſis ſint impedimento. Hos ſic videtur deſcribere Phaedrus Fab. 5 lib. 2: *Eſt ardelionum quaedam Romae natio Trepide concurſans, occupata in otio, Gratis anhelans, multa agendo nihil agens, Sibi moleſta, & aliis odioſiſſima.* BOURD. Lucan. II, (p. 44 B.) — *Non tam portas intrare patentes, Quam fre-*

giſſe iuvat. V. Plutarch. *συμπ. προβλ.* II, 2, 1096, 1: *μὴ δοκῶμεν τῇ αὐλείῳ τὸν τῦφον ἀποκλείοντες εἰσάγειν τῇ παραθύρῳ.* Ex quibus verbis emendandus hic locus, & legendum *τῇ παραθύρῳ*, quam vocem in lexicis fruſtra quaeras, quamquam proba eſt, & *poſticum* notat. Solan. Eraſmus vertens, *iam & praeter caſam incitati*, Terentianum illud adagium, *Ita fugias, ne praeter caſam*, quo Lucianum reſpexiſſe opinatur, minime percepit: eius enodati laudem debemus, cui tot alia, I. Fr. Gronovio Obſ. III, c. 9. nihil ergo inter iſtud proverbium & Luciani verba eſt commune. Quamobrem recte quidem H. Steph. animadvertit: *vereor, ut nimis violenta ſit* (Eraſmi) *interpretatio, & hic Luciani locus obtorto, quod aiunt, collo ad Latini proverbii ſenſum trahi videatur*: ſed ipſe, cum haud ſcire ſe teſtatur, *an referri poſſit ad id, quod ſaepe legitur apud hiſtoricos, qui deſcribentes magnam hominum turbam certatim properantium irrumpere in aliquem locum, dicunt eos ὠθίζεσθαι περὶ τὰς θύρας vel τὰς πύλας*, vehementer fallitur: nam quod addit, *fateor quidem non περὶ θύραν hic legi, ſed παρά· verum niſi errorem librarii hic eſſe ſuſpicabimur, παρὰ θύραν hic ita accipere poterimus, ut apud Ariſtophanem παρὰ τὴν εἴσοδον pro κατά*, nequaquam reſpondet ad illam, quanta erat in H. Stephano, literarum Graecarum cognitionem: hoc tamen a Bourdelotio recoctum. Veriſſime Brodaeus explicuit, nec quidquam omnino eſt mutandum. De Plutarchi *τῇ παραθύρῳ* Torrentium vide ad Horat. I Ep. V, 31. Nos hoc de toto loco alias pluribus agemus. Hemst.

ead. l. 13. *Σολοικισμὸν*) *Solœciſmus* per translationem late accipitur, ut quidquid perperam ſit, nec recte, nec ordine peragitur, dicatur *ſoloeciſmus*. De hoc affatim ad Lucian. de Saltat. ſcripſimus. Cogn. Soloeciſmus non ſolum in verbis, ſed etiam in factis, & ſic aliquando uſurpat Ariſtotel. unde miror, Gellium c. 20, l. 5, ſcribere, ſe apud Graecos hanc vocem non legiſſe. Bourd. Sic Plutarch. II, p. 520 B. *σολοικισμὸν βίου* dixit. Kuster. Vide etiam ’Ορχ. cap. 80, & quae ibi a me notata ſunt. Solan.

ead. l. 15. Τοῦ Μώμου) Ariſtot. de Part. Anim. III, c. 2, meminit Momi, qui naturam incuſarit, quod bobus cornua in capite, ac non in armis potius addiderit; videlicet, quo vehementius poſſint ferire. Ad quod alluſiſſe videtur idem Lucianus, cum in II Ver. Narr. libro ſcribit, ſe vidiſſe boves quoſdam, quibus cornua ineſſent non in fronte, quemadmodum reliquis, ſed ſub oculis, idque ita viſum eſſe Mo-

mo. Cogn. Hanc Momi accuſationem ſaepe repetit. In quibuſdam Codd. vice huius orationis liberae legitur hic Iambus: Μέμφετο τοῦ ταύρου τὸν δημιουργὸν θεόν. Bourd.

ead. l. 16. Τοῦ ταύρου τὸν δ. θ.) Neptunum. Brod. Fabula notiſſima eſt ex eiuſdem Luciani Hermot. quam compendio recenſet: is enim Momi dentes in tauro effigiando non vitavit. Cogn.

Pag. 54. *l.* 2. Στεφάνου τὸν τόπον) Utebantur quidem veteres coronis, ſeu ſertis, collo circumdatis; quod abunde evincunt Plutarch. & Athen. loca a Palmerio citata; ſed non iis ſolis. Nam & caput coronare Graecis etiam uſitatiſſimum. Ne longius abeam, Anacreon ipſe, quem ab Athenaeo laudatum in Palmerii nota legas, apud ipſum Athenaeum p. 674 C. & in Odario XXI ed. Tan. Fabri, morem hunc Graecum fuiſſe teſtis eſt luculentus: Δότε δ' ἀνθέων ἐκείνων Στεφάνους δ' οἵους (Caſaub. in ſuo Cod. legit ὅπως) πυκάζω Τὰ μέτωπά μου 'πικαίει. Sic apud Lucianum ipſum Δικ. c. 16 Polemo deſcribitur τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διηνθισμένος. Vide Praefecti ad M. Aurelium apud Volcat. in Caſſ. 5 epiſtolam: *flores de CAPITE, collo, & ſinu militi excutit.* ubi hi ipſi milites *Graecanici* dicuntur. Plura, in re uſque adeo obvia, deſcribere piget. Conſule Paſchal. de Coronis. Carpit ergo non *Graecus*, ut hic Palmerio viſum, ſed *Philoſophus*, morem Graecis aeque ac Romanis familiarem: cuius originem aſſignat Athenaeus, quod potu nimio cum incaluiſſet caput, primo redimiculis, deinde hedera, aliiſve refrigerantibus mederi coeperint; quae omnia tandem floribus mutata ſunt, odore, praeter uſum primarium, etiam inſuper gratis. Idem autem ſentiebat Nigrinus cum Diogene, qui *non caput unguento, ſed pedes delibutus*, aiebat odorem inde ſurſum ad nares ferri, qui a capite in aërem fruſtra abiret. Diogen. Laërt. p. 147 B. quam in rem adducit ad eum locum Menagius Minucii Felicis & Septimii verba coronas e floribus capiti aptatas ridentium. Solan.

ead. l. 4. Ὑπὸ τῇ ῥινὶ) Octavius apud M. Felic. huius loci erit commentarius. Bourd. Ex Apophthegmate Diogenis. Marcil. Suggillat homo Graecus Romanorum imperitiam. Nam Graeci & praecipue Aeoles & Iones coronas circa collum in pectus pendentes gerebant in conviviis. Id nos docet Plutarchus Sympoſ. 3, c. 1. & tales coronas vocabant ὑποθυμίδας vel ὑποθυμιάδας, ut melius cenſere videtur Athenaeus l. 15, p. 678, his verbis: ὑπόθυμις καὶ ὑπο-

ϑυμιάδες στέφανοι παρ' Αἰολεῦσι καὶ Ἴωσιν, οὓς περὶ τοὺς τραχήλους περιετίθεντο, ὡς σαφῶς ἐστι μαθεῖν ἐκ τῆς Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεως, id eſt, *hypothymis & hypothymiades coronae ſunt apud Aeoles & Ionas, quas circa collum circumponebant, ut aperte licet diſcere ex Alcaei & Anacreontis verſibus.* Scilicet *hypothymiades* dicebantur ἀπὸ τοῦ ὑποθυμιάζειν a ſuffitu vel ſuffumigatione, quoniam infra naſum poſitae cerebrum ſuo ſuffitu iuvabant, ut ait Plutarchus dicto loco. PALM. Menagii locus eſt ad Diogen. L. VI, 39. adde Wouwer. ad Minuc. Fel. pag. 43. Ὑποθυμιάδας Graeci vocant corollas collo circumplexas: in Heſychio pro Ὑποθύμιος propius repones Ὑποθυμίας, quam, quod alii voluerunt Ὑποθυμίς. Vid. Athen. XV, p. 678 D. Plutarch. Symp. II, p. 641 E. ὑποθυμίδες cur dictae fuerint, exponit. HEMST.

ead. l. 5. Ἵν' ὡς πλ. ἀνέσπων) Ἀντὶ τοῦ ἀνασπῷεν, inquit Bud. C. L. G. p. 46, 953. eamque ſtructuram in ἵνα, qua Indicativum rarius adſciſcit pro Subiunctivo, exemplis probat: aſſentitur H. Steph. App. de D. A. p. 137. Quidni vertas? *ubi quamplurimum attraherent voluptatis*, ſervata vulgari forma. Utrum malis, haud ſane multum intereſt. HEMST.

ead. l. 11. Τεσσάρων δακτύλων) Quo ſpatio e cibo ex ore in ſtomachum delabente voluptatem capiunt homines. BROD. Sermo eſt de voluptate gulae, καὶ ἐφ' ὅσον τὶς ἀφ' ἡδονῆς καρπὸν δρέπεται καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φάρυγγος, καὶ τούτου μηδὲ ἐπὶ δ δακτύλων μῆκος ἐκτεινομένου. Breve iter huius voluptatis tangit ſaepe alibi, ut Suet. Athen. alii. BOURD.

ead. l. 12. Πονεῖσθαι τὸν πόνον) Ut ſequentibus dialogis μῶμον μωμᾶσθαι, πομπὴν πέμπειν, & ſimilia, quibus etiam Latini gaudent. BOURD.

ibid. Ἐφ' ὅσους &c.) Chryſoſt. H. XXXIX in I ad Corinth. pag. 513: Εἰ δὲ τὴν ἡδονὴν τῆς τρυφῆς λέγοις, μέχρι τῆς φάρυγγος εὑρήσεις μόνον· ὁμοῦ γὰρ τὴν γλῶτταν παρῆλθε καὶ ἀπέπτη &c. Plura, quae ab eodem Patre multiſque aliis in hanc ſententiam fuerunt dicta, coacervare non iuvat. Is ridicule profecto naturam ludificari voluit, qui, ut meatus longior ſenſum voluptatis produceret, collum ſibi gruis optabat. Modo pro ὑπέφαινε praeſtat ἀπέφαινε, ut § 14, 16. Haec ſaepenumero confuſa. HEMST.

in Schol. col. 2. *l.* 2. Ἐκτεινομένου) Ἐκτινομένου ſcriptum fuit, ſed legendum ἐκτεινομένου. Confudit librarius hic ſonum τοῦ I & EI. CLER.

Pag. 55. *l.* 1. Ἐν τῇ παρ.) *In ſtomachum ingreſſu.* BROD.

ead. l. 4. Φιλοσοφία') Qui φιλοσοφίας εἰσὶν ἀχλὺς, ne minimum quidem verarum voluptatum percipere poſſunt. Bourd.

ead. l. 5. Ἐν τοῖς βαλανείοις) Novam ingreditur narrationem eorum, quae in balneis fiunt: de quibus dixere ad Senecam, Athen. Apul. Bourd.

ead. l. 7. Τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις) Sic in dial. mortuor. de Terpſione & Plutone. οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφότα. in Somnio. Sic in Cynico: καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως καὶ βαδίζετε, μᾶλλον δὲ βαδίζειν οὐκ ἐθέλετε, φέρεσθε δὲ ὥσπερ τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ κτηνῶν. Bourd.

ibid. Μικροῦ ἐκφερομένους) Iocus ex ambiguo, qualis ille apud Plaut. Amphitruo. act. 1, ſc. 1: Merc. *Faciam ego hodie te ſuperbum, ni hinc abis.* So. *Quonam modo?* Merc. *Auferere, non abibis, ſi ego fuſtem ſumſero.* Voluit Plautinus Mercurius *ecferere*: quam vocem, quoniam non ad ſalivam, interpretes mutaverunt: atque ratio ibi nulla conſtat, nec iocus ullus, ſi librorum lectio retineatur. Superbi ita efferuntur, ut aliorum humeris & cervicibus inſultent: mortui ſuperbi ſunt, quia etiam aliorum humeris elati. hinc propriatim *efferri* mortuorum, ut apud Atticos ἐκφέρεσθαι. ex his mens Nigrini percipi poteſt. Bourd.

ibid. Ἐκφερομένους) Ab elatis ad geſtatos & ſervis innixos, quaſi ſuis ipſi pedibus ingredi non poſſent, iocum petunt: id hoc etiam Luciani loco illuſtrat I. Fr. Gronovius Obſ. II, 15, p. 334. Poſidonius apud Athen. XII, p. 550 B. de Ptolemaeo Euergete: ἐν πολλῇ δὲ τρυφῇ ζῶν οὐδὲ πατεῖν οἷός τε ἦν, εἰ μὴ δυσὶν ἐπαπερειδόμενος ἐπορεύετο. Is tamen idem in ſympoſiis ad ſaltandum citatiſſimo curſu ferebatur. Hemst.

ead. l. 9. Προϊόντας γάρ τινας) Hunc locum interpretatur Caſaub. ad lib. 3 Suet. Bourd. Utitur hoc loco Caſaubon. ad Sueton. Tiber. c. 60. Adde Clem. Paed. III, p. 253 A. Larenſis apud Athen. VI, p. 272 E. cum dixiſſet, multos Romanorum decem, immo viginti mille ſervos & ultra poſſidere, ſubiungit: ἀλλ' οἱ πλείους τῶν Ῥωμαίων συμπροϊόντας ἔχουσι τοὺς πλείστους. Amm. Marcellin. XIV, c. 6, p. 29, & H. Valeſ. Mox legendum omnino ὑπερβαίνειν parum abfuit, quin in Luciano reponerem. Paulo poſt malo: ταῦτα γοῦν αὐτὰ π. Hemst.

ead. l. 10. Ἢ παραγγελλὴν) Caſtiga παραγγέλλειν. Brod.

Pag. 56. *l.* 2. Πεπηρωμένοις) *Excaecatis.* Brod.

ead. l. 7. Τὸ τῶν Φαιάκων πάθος) Tangit hos verſus Home-

τι Odyſſ. Λ, v. 332: Ὣς ἔφατ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, Κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα. BOURD.

ead. l. 15. Βαθεῖα) De qua pag. ſeq. & de Merc. cond. ſic apud Petron. *vulnus ingens.* utitur crebro Lucianus hac tranſlatione. BOURD.

Pag. 57. *l.* 8. Τῆς ὁδοῦ) Sic omnes. Sed mendum latere ſuſpicor, excidiſſeque τοῦ σκοποῦ. SOLAN. Immo τοῦ σκοποῦ, ut ex ſeq. patet: οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ. Quin recte dicatur ἡ ὁδὸς, ἡ πορεία τοῦ βέλους, nullum eſt dubium. Sic enim Antiphon Ἀπ. φόν. ἀκ. p. 121, v. 28, ἀκόντιον ἔξω τῶν ὅρων τῆς αὐτοῦ πορείας ἐξενεχθέν· & p. 124, v. 27, εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ἀκοντίου ὑπελθών· neque aliter ipſe mox Lucianus, ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ. Verum ad huius quidem loci ſententiam minime congruit haec lectio. HEMST.

ead. l. 12. Ἀπεναντίως) Sic in omnibus ſcribitur. Sed meo periculo emendes, & legas ὑπεναντίως. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐπιλίγδην) Ex Homer. Il. P, v. 599: Ἄκρον ἐπιλίγδην γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις. BROD. Οὐ κατὰ βάθους, ἀλλ' ὡς ἐπιψαῦσαι τρώσαντα ἐξ ἐπιπολῆς τὴν ἐπιφάνειαν· ἐκ τοῦ λείχω. quale vulnus Menelai lib. 4 Iliad. Sic ipſe ἐπιλίγδην poſtea interpretatur βαθεῖαν οὐκ ἐργάζεται πληγήν. BOURD.

Pag. 58. *l.* 1. Ἐπ' ἰσχυρᾶς) Lege, ἀπ' ἰσχυρᾶς ἐμβ. hoc malo, quam, quod aliis placuit ὑπ' ἰσχ. Tum ὄψεται τὸν σκοπὸν pro ὄψεται εἰ μὴ ὁ σκοπὸς σφόδρα μακ. conſueta loquendi formula, ut notavit Livinei. ad Nazar. c. 36. HEMST.

ead. l. 7. Ἰῷ) *Veneno*, taxo, ut tradunt nonnulli. BROD. Mirum eſt, Lucianum tribuere hoc loco Curetibus ſagittandi artem, quam nullus alius antiquorum illis tribuit, licet plures de illis plura dixerint. Omnes illis gravem armaturam, ſcutum & haſtas tribuerunt, & ἐνόπλιον ὄρχησιν. Orpheus ſeu Onomacritus Hymno 1 & 2 in Curetas mille illis epitheta dedit, nullum tamen, quod ſagittandi ſignificet. Immo contra eos ὁπλοφόρους φύλακας vocat, & χαλκοκρότους ἀρήϊα τεύχε' ἔχοντας. Callimachus etiam Hymno in Iovem: Οὖλα δὲ Κούρητές γε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο Τεύχεα πεπλήγοντες. Idem ait Apollodorus lib. 1: οἱ δὲ Κούρητες ἔνοπλοι ἐν τῷ ἄντρῳ τὸ βρέφος φυλάσσοντες τοῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. 7: ὅτε τὸν Δία τιθηνούμενον θέλγειν ἐβούλοντο κτύπῳ τε ὅπλων καὶ κινήσει μελῶν, id eſt, *quando Iovem lactentem delectare volebant armorum ſtrepitu*

& membrorum motibus. Strabo lib. 10, ubi de Creta: *τούτους δὲ ὀνόμαζον* Κούρητας *νέους τινὰς ἐνόπλιον κίνησιν μετ' ὀρχήσεως ἀποδιδόντας, προσκτησάμενοι μῦθον τὸν περὶ τῆς τοῦ Διὸς γενέσεως.* Plinius lib. 7, c. 56, *ſaltationem armatam Curetes docuere, Pyrrichen Pyrrhus, utramque in Creta.* Idem ait & Pindari Scholiaſtes ad Pythiorum 2; &, ne te morer, Lector, innumeris citationibus, quicunque de Curetibus ſcripſerunt, iis tympana & armorum ſtrepitum & ſaltationem in armis tribuerunt; nullus ſagittarum infectionem. Aetoli certe, qui prius Curetes, & a quibus ortos Cretenſes Curetas volunt, funda, non ſagittis gloriabantur, & eorum dux Pyraechmes Degmenum Elaeum ſagittarium funda proſtravit. His ductus auctoritatibus apud Lucianum hoc loco pro Κουρήτων lego Κρήτων minima mutatione. Nec mihi Diodori locus libri 5, ubi de novem illis Cretenſibus Curetibus, ſcrupulum iniicit, & ab ea lectione inhibet, ubi inter plurium rerum & artium inventionem, quam Curetibus tribuit, addit: *τὰ περὶ τοξείαν καὶ τὰς κυνηγίας εἰσηγήσασθαι.* Nam ultra quod ſolius Diodori auctoritas contra omnium antiquorum turbam & conſenſum mihi parum valere videtur, recantat ipſe Diodorus, & contra ſe ipſum pugnans, ait ex Cretenſium traditione Apollinem in Creta natum, *εὑρετὴν τοῦ τόξου γενόμενον διδάξαι τοὺς ἐγχωρίους τὰ περὶ τὴν τοξείαν.* At certe ſi Apollo primus fuit arcus & ſagittarum inventor, & eius uſum docuit Cretenſes, non erat notus arcus Curetibus, qui ante Apollinem natum & ipſo Iove antiquiores in Creta habitabant. Iure igitur Luciani lectio hoc loco mihi ſuſpecta eſt mendi, & Κρήτων cenſeo debere legi. Nam Lucianus, qui de Scytharum ſui temporis more loquitur, non mihi videretur bene iis oppoſuiſſe novem homines e fabuloſo ſeculo, & ratio vult, ut nationi nationem opponat & comparet. Ergo lego confidenter, &, ſi mihi credis, leges, *καθάπερ τὰ* Κρήτων. Sed & Micyllus etiam hoc loco caſtigandus, qui *ὀπῷ* interpretatur *reſina*; nunquam enim legiſſe me memini, reſinam utilem fuiſſe ad ſagittarum infectionem, aut *ὀπὸν* dictam reſinam *κατ' ἐξοχὴν*, cui nomen proprium eſt *ῥητίνη*· pro Silphio certe ob plantae excellentiam ſumitur *ὀπὸς*, & pro papaveris ſucco ob vim medicamenti; unde *ὄπιον* diminutive dicitur. Verte ergo *herbarum ſucco*: opponit enim *ὀπὸν* ſuccum herbarum *τῷ ἰῷ* veneno, quod ex ſerpentibus *ἰοβόλοις* colligitur, quorum ferax eſt Creta, & indiga Scythia, regio frigida. Palm. Scy-

tharum hunc morem ſaepius apud Ovidium in exſilio memorari videas, qui ſibi Romae de eo non ſatis credi conqueritur. SOLAN.

ibid. Ὀπῷ) *Quodam ſtirpium ſucco.* BROD. Quo *ſucco*, certo dicere non poſſum; neque unde hoc habeat, mihi compertum eſt. Malo tamen *opium* vertere, quam, ut ante me fiebat, *reſinam.* SOLAN.

ead. l. 8. Κουρήτων) Mitto, quae de Curetibus contra Diodorum diſputat Palmerius: de hoc certe loco bene meruit reſtitutis Cretenſibus, qui ſine dubio melius ad Scythas quadrant, quam Curetes. Illi ſagittarum arte non tantum, ſed ipſa inventione nobiles. a natura regionis, quam incolunt, rationem petit Plato de LL. I, p. 769 E. quem Iulianus ſequitur Or. VII, p. 205 D. Vid. Sil Ital. II, 96. alia dabit I. Meurſ. in Cret. p. 178. Obſtare tamen videtur, quod venenata Cretenſium ſpicula fere nuſquam memorentur: quin immo vel Iovis ibi nati, vel, ut alii tradunt, Herculis beneficio letiferis & herbis & beſtiis Creta caruit. Excerpta Theodoti: καθάπερ λέγουσι τὴν Κρήτην ἄγονον εἶναι θηρίων ὀλεθρίων· plura Meurſius in Cret. II, c. 8. ita ſane veteres; nam quae contra Brodaeus affert Miſc. III, c. 11, nihil in hac quidem cauſa moror: nec probandum, quod ſcripſit Palmerius in annotatione extrema, *quorum ferax eſt Creta, & indiga Scythia, regio frigida*, ſi modo haec vera ſit eruditiſſimi viri manus. Attamen Virgilius, paene dixi ſolus, Aen. XII, 856: *Non ſecus ac nervo per nubem impulſa ſagitta, Armatam ſaevi Parthus quam felle veneni, Parthus, ſive Cydon telum immedicabile torſit.* Schol. etiam Nicandri ad Alexiph. v. 395, fide Praxagorae Pharicum eſſe appellatum tradit ἀπὸ Φαρικοῦ τινος Κρητὸς τοῦ ἐξευρόντος αὐτό· quod ſi exponamus, *a Cretenſe quodam, qui ortus fuerit oppido Pharis*, effugiet hicce Commentator reprehenſionem Salmaſii ad Solin. p. 170 E. ſed hoc, ut ex ipſo Scholiaſta patet, non minus incertum, quam quale fuerit, & quomodo confectum Pharicum, fatentibus I. Gorraeo ad Nicandr. Rhodio ad Scribon. Largum p. 282. De Scythis res nota — *tinxere ſagittas Errantes Scythiae populi* — Lucan. III, 266, & VIII, 304. quemadmodum autem admixto ſanguinis humani liquore ſaniem viperinam praepararent, exponitur ab Ariſtot. περὶ Θ. Ἀ. p. 118, Plin. H. N. XI, 53, & Aelian. de Anim. IX, 15, loco corruptiſſimo. Nec veneno ſolum uſi ſerpentum, ſed & ſuccis letiferis: ἐν Αἰθιοπίᾳ γὰρ ἡ τοὺς ὀϊστοὺς χρίουσι ῥίζα

τις ἐστι θαλαττηφόρος· ἐν δὲ Σκύθαις αὕτη τε καὶ ἕτεραι πλείους, ut teſtatur Theophr. H. Pl. IX, 15. ubi vide Bod. a Stapel. HEMST.

Pag. 59. *l.* 1. Βάλλ' *οὕτως*) Homericum carmen Il. Θ, v. 282. BROD.

ead. l. 3. Τῇ 'Ρέᾳ *λαμβάνονται*) Matris Deûm ſacerdotes haud obſcure innuit, qui audito Phrygio tibicine ſtatim in furorem aguntur; id quod aliis itidem hominibus uſu non venit. Senec. Ep. 109: *Quidam ad magnificas voces excitantur, & tranſeunt in affectum dicentium, alacres vultu & animo; nec aliter concitantur, quam Phrygii ſolent tibicinis ſono ſemiviri & ex imperio furentes.* Per *ſemiviros* Gallos, matris Deûm ſacerdotes intelligit. COGN. Sub voce *λαμβάνονται* mendum latere arbitror. De re ipſa Lucretium legito II, 621, & Ovid. in Ibin: *Et Phrygio ſimulat numero cava tibia mentes.* SOLAN. Interpretes, *a Rhea corripiuntur:* eos ſecutus eſt G. Cuperus Obſ. III, p. 308, addens, *eleganter dicere veteres λαμβάνεσθαι hoc vel illo Deo Deave.* operae pretium fuerat pluribus exemplis illam elegantiam confirmari: non enim, quia *θεόληπτος*, *νυμφόληπτος* uſurpentur, ideo ſtatim hac ſtructura, *λαμβάνεσθαί τινι θεῷ*, ponere licebit: ne Medici, ſi recte memini, quibus *λαβὴ* & *λῆψις* prima febris ingruentis eſt acceſſio, *τῇ νόσῳ* vel *τῷ πυρετῷ λαμβάνεσθαι* ſolent, ſed *ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ*· perinde *ὑπὸ θεῶν λαμβάνεσθαι*, quemadmodum apud Ioſeph. A. I. VIII, c. 2, § 5, *τοὺς ὑπὸ τῶν δαιμονίων λαμβανομένους*. Cautius ad Senec. Ep. CVIII, p. 531, poſita Luciani verba ſic vertit Lipſius: *Sicut Phrygiae tibiae ſonum qui audiunt, non omnes in furorem aguntur; ſed qui Rheae ſacrati addictique ſunt, illi reminiſcuntur eo ſigno affectus:* quaſi voluiſſet, *qui Rheae capiuntur, & lecti Galli ſacrantur:* ſenſum perſpexit vir acutus, ſed qualem contumax vocabulum aſpernatur: ſcribi debuerat, niſi forte quid interciderit non niſi vetuſtiorum Codicum ope reparandum, *καθιέρωνται*, *ἀνεῖνται*, *ἀνάκεινται*, vel aliud ſimili poteſtate verbum. Rem ipſam illuſtrat Brodaeus Miſc. V, c. 13. Philoſtrati, quem adduxit, locum, reperies Ep. XV. In Lucio § 37, *ὁ δὲ αὐλητὴς ὅμιλος ἐφύσα ἔνθεον. οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀποῤῥίψαντες* &c. Mox lege *οὗτοι δὴ* non *δέ*. HEMST. Νόσῳ vel *πυρετῷ λαμβάνεσθαι* probum eſt; ut apud Harpocrationem Theopompus tradit Artemiſiam Mauſoli mariti eiuſdemque fratris deſiderio contabeſcentem *φθινάδι νόσῳ ληφθεῖσαν ἀποθανεῖν*· nec quidquam obſtat, quo minus pari modo dicatur *θεῷ*, *τῇ*

Ῥέᾳ λαμβάνεσθαι, haud ſecus atque ἔχεσθαι χαλεπωτέρῳ δαίμονι Antonin. Liber. c. XXX; τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι Lucian. Διαλ. Νεκρ. XIX; κατεχόμενοι τῷ Πανὶ in Bacch. Liban. Decl. IX, p. 348 C. ταὐτὸ πέπονθα ταῖς Βάκχαις, αἳ τῷ Διονύσῳ πληγεῖσαι οὐ δύνανται μένειν ἐφ' ἑαυτῶν· aliaque iſtius generis non pauca. Herodot. IV, 79: Ἡμῖν γὰρ καταγελᾶτε, ὦ Σκύθαι, ὅτι βακχεύομεν, καὶ ἡμέας ὁ θεὸς λαμβάνει· νῦν οὗτος ὁ δαίμων καὶ τὸν ὑμέτερον βασιλέα λελάβηκε, καὶ βακχεύει τε, καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαίνεται. Quare non temere vulgatam lectionem eſſe ſollicitandam nunc exiſtimo; praeſertim quod colorem a Platone traxiſſe Noſter videatur, cuius hic eſt locus in Ione p. 365 E. Οὐ γὰρ τέχνῃ, οὐδ' ἐπιστήμῃ περὶ Ὁμήρου λέγεις, ἃ λέγεις, ἀλλὰ θείᾳ μοίρᾳ καὶ κατακωχῇ· ὥσπερ οἱ κορυβαντιῶντες ἐκείνου μόνου αἰσθάνονται τοῦ μέλους ὀξέως, ὃ ἂν ᾖ τοῦ θεοῦ, ἐξ ὅτου ἂν κατέχωνται, καὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέλος καὶ σχημάτων καὶ ῥημάτων εὐποροῦσι, τῶν δὲ ἄλλων οὐ φροντίζουσιν. Res adeo mira Porphyrio fuit viſa, ut obortam inde difficultatem a Iamblicho ſibi voluerit expediri: τῶν ἐξισταμένων ἔνιοί τινες αὐτῶν ἀκούοντες ἢ κυμβάλων, ἢ τυμπάνων ἤ τινος μέλους ἐνθουσιῶσιν, ὡς οἵ τε κορυβαντιζόμενοι, καὶ οἱ τῷ Σαβαζίῳ κάτοχοι, καὶ οἱ μητρίζοντες· ille autem quid reſponderit, vide de Myſter. p. 69. Dicuntur vero οἱ μητρίζοντες ſive μητρωάζοντες propria ratione τῇ Ῥέᾳ μαίνεσθαι. Phryges mortalium antiquiſſimi, teſte Arriano apud Euſtath. ad Dionyſ. Perieg. v. 809, μαίνονται τῇ Ῥέᾳ, καὶ πρὸς Κορυβάντων κατέχονται· in Philoſtrati Ep. XV, οἱ τελούμενοι τῇ Ῥέᾳ μαίνονται πληγέντες τὰ ὦτα κτύποις ὀργάνων, dubites, utri verbo τῇ Ῥέᾳ iungi debeat, niſi potius utrique ſit aptandum. Hinc perſpici poteſt, quam bene ſit meritus de Seneca Cod. Mediceus, ex quo Io. Fr. Gronovius reſtituit in Agam. v. 688, *Quae turritae turba parenti Pectora rauco concita buxo Furit, ut Phrygium lugeat Attin.* Non aliter τῷ Διονύσῳ μαίνεσθαι· Heraclit. apud Clem. Alex. Protr. p. 30, Διόνυσος, ὅτεῳ μαίνονται καὶ ληναΐζουσι. Pauſan. X, p. 812, ἀπὸ ταύτης (Θυίας) δὲ καὶ ὕστερον, ὅσαι τῷ Διονύσῳ μαίνονται, Θυιάδας καλεῖσθαι. Eadem loquendi forma, qua ſolent, κείρεσθαι τῇσι παρθένοισι τῇσι ἐξ Ὑπερβορέων, τῷ ποταμῷ, *in honorem virginum Hyperborearum, fluvii, ritu ſacro crines ponere.* Rem dixit Iulian. Ep. XLI, pag. 421, καθάπερ οἱ τῷ Διονύσῳ τὸν θύρσον κρούσαντι πρὸς τὴν χορείαν ἄνετοι φέρονται. adeundus etiam Aretaeus I, pag. 33. Quod ſi legeretur in Luciano, ἀλλ' ὁπόσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ

μαίνονται, id omnium minime mutatum vellem: videtur enim tam concinne ad totam orationem reſpondere, ut aliter fuiſſe ſcriptum vix mihi perſuadeam. IDEM *in Addendis.*

ead. l. 10. Τοῦ *λωτοῦ*) Homer. Odyſſ. I, v. 93. BROD. Sic in Apol. de Merc. conduct. BOURD.

ead. l. 15. Κἂν *τινας ἑτέρους*) Excidiſſe hic verbum aliquod, aut corruptum ſaltem locum eſſe, omnes, opinor, fatebuntur. Suſpicor ego *δακῶσι* poſt *μανίᾳ* inſerendum, & pro *διαθῶσι* legendum *πάσχουσι*. Vide tamen *γυμν.* cap. 6, & *ἀποφρ.* c. 25. Conſule finem *φιλοψ.* c. 40. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸ *αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι*) Nihil eſt cauſae, cur ſaniſſimae lectioni ſtatus controverſia moveatur. Graeci *διατιθέναι* accuſativo duplici comitatum uſurpant poteſtate ſaepius ita ſingulari, ut vim Graecae phraſios interpretatione Latina vix aſſequi liceat: haud raro adverbium accedit, illudque inprimis frequens, *οὕτως διαθεῖναι, ὥστε* &c. Lyſ. apud Athen. XIII, pag. 612 E. Rem nonnullis exemplis illuſtrare operae pretium erit, ne tironibus, quemadmodum interpretum haud uni, haec locutio ſit fraudi. Lyſ. in Agor. p. 130, v. 37, *νομίζων, εἰ διαθεὶη ὑμᾶς ἀπόρως, ὥσπερ διέθηκεν, ſi vos ad inopiam redegiſſet, ut fecit.* Aeſchin. in Tim. p. 5, v. 8, *τὸν γὰρ τὴν ἰδίαν οἰκίαν κακῶς διοικήσαντα καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως παραπλησίως ἡγήσατο διαθήσειν, cum enim, qui res ſuas male adminiſtraret, haud aliter in rep. verſaturum eſſe arbitrabatur:* ſimiliter Lyſ. in Philocr. p. 181, v. 27, *κακῶς διαθεὶς τὰ τῆς πόλεως.* Demoſth. in Timoth. p. 1074 F. 1106 A. I. in Stephan. p. 969 C. *οὕτω διέθηκε τοὺς δικαστὰς, ὥστε φωνὴν μηδ᾽ ἡντινοῦν ἐθέλειν ἀκούειν ἡμῶν·* cum quo convenit illud Xenophontis Hell. V, p. 319, poſtquam narraſſet, milites abeuntem Teleutiam omnibus honorum favoriſque ſignis fuiſſe proſecutos, addit, quamquam nihil a ſe praecipuum, quod ad belli rationes & machinas pertineat, referri non ignoret, hoc tamen inprimis animadvertendum videri, *τί ποτε ποιῶν ὁ Τελευτίας οὕτω διέθηκε τοὺς ἀρχομένους, qua tandem arte voluntatem eorum, quibus praefuerit, tantopere ſibi conciliarit.* Idem Κ. Π. V, p. 86, v. 15. Diverſa paulum ratione Plato Charm. pag. 468 C. *ὥσπερ ποιητὴς (ὀργίζεται) ὑποκριτῇ κακῶς διατιθέντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα·* Marſ. Ficinus aut non Latine, aut male, (haud enim facile, utram in partem peccaverit, ſtatuas) *hiſtrionem inepte ſua poëmata recenſentem*: tu cape, *ut poëta ſuccenſet actori male ſua poëmata* (in ſcena) *recitanti:* quo certe morbo quidquid unquam fuit

poëtarum laboravit: pari modo de LL. II, p. 791 A. *Ῥαψῳδὸν δὲ καλῶς Ἰλιάδα καὶ Ὀδυσσείαν ἤ τι τῶν Ἡσιοδείων διατιθέντα.* Ita ſpectatae veterum elegantiae principes, a quibus eundem uſum recentiores acceptum ſervarunt: inprimis Artemidorus: eum vide I, 58, 62. *ὅπερ γὰρ ὁ παλαιστὴς βούλεται τὸν ἀντίπαλον διαθεῖναι, τοῦτο καὶ ἡ νόσος τὸν κάμνοντα.* III, 11 &c. Appian. de B. M. p. 316, *αὐτὸν* (Oppium a Laodicenis traditum) *ὁ Μιθριδάτης οὐδὲν διαθεὶς ἐπήγετο πανταχοῦ λελυμενον.* Apollodor. I, p. 13, *ἵνα ὁ νικήσας ὃ βούλεται διαθῇ τὸν ἡττημένον.* Alciphr. II, Ep. I, pag. 200, *ὄψομαι τί με διαθήσει·* ubi vide Bergler. Nec Iudaeorum, qui Graece ſcripſerunt, auctoritate deſtituimur. Philo de LL. Spec. p. 791 D. 793 C. *ὁ παίσας ξυνισκέτω, τὰ ἴσα οἷς διέθηκε, παθών·* de Vit. Cont. pag. 895 E. *πάσχουσι οὐκ ἐλάττονα ὧν διατιθέασι·* ubi *πάσχειν* illud oppoſitum; propterea ſolent etiam rariore compoſitione, *οἱ κακόν τι παθόντες ἀντιπράσσουσι τοὺς προδιαθέντας,* &, *τοὺς κακόν τι πράξαντας ἀντιδιατιθέντες·* quae Suidas ex melioribus habet in Ἀμύνασθαι & Ἀμυνόμενοι· Ioſeph. A. I. VI, c. 9, § 3, *ταυτὸ δὲ καὶ ἄρκον ἀμυνόμενος διατίθεμαι, ſimiliter ac leonem, irruentem urſum repellens interfeci*: nequidquam in eius loci ſententia interpretes ſe fatigant: verum notatur in Codice Vaticano extare, *διατίθημι·* hoc genuinum eſt; quippe nullis exemplis, longe autem plura ſunt ad manum, verbi medii uſum in hac phraſi Graecis placuiſſe conſtat, ratione ſatis manifeſta. Perperam quoque verſa fuit apud Noſtrum haec locutio in Anach. uti recte monuit L. Bos Anim. c. XIV, p. 64. Porro vitium haeret in hoc loco, quod duarum vocularum detrimento facile ſanetur: ita lege, *οὐκ αὐτοὶ μόνον* (ſi quis *μόνοι*, quod editum eſt, maluerit, non valde repugnabo) *λυσσῶσιν, ἀλλὰ κἄν τινας ἑτέρους ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι, καὶ αὐτοὶ* (vel *οὗτοι*) *ἔκ. γ.* cur enim Lucianus rotundam orationem iſto inſiticio *καὶ αὐτοὶ* dedecoraret? Eſt autem imitatus Platonem in Conv. p. 1104 A. *τὴν καρδίαν γὰρ, ἢ ψυχὴν, ἢ ὅ, τι δεῖ αὐτὸ ὀνομάσαι, πληγείς τε καὶ δηχθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων, οἳ ἔχονται ἐχίδνης ἀγριώτερον* &c. quam a viperae morſu ſimilitudinem duxit Plato, eam Noſter ad rabioſum canem tranſtulit: vide Mer. Caſaubon. ad Marc. Antonin. X, 34. HEMST. Δακῶσι etiam Solanus Iuntinae adſcripſerat; ſed ſatis tuetur vulgatam Hemſterh. Confer & Pſeudol. c. 25. REITZ.

Pag. 60. *l.* 4. Ἡμῖν ἐρᾷν) Locus ſine dubio corruptus, in

quo nihil aliud praeſtare poſſum, quam ut felicioribus ingeniis eum commendem. Sententia patet: nimirum voluit, Ergo & ipſe animum tuum iſtis philoſophi Nigrini ſermonibus compunctum eſſe & vulneratum fateris: at verba non reſpondent: vereor, ne verſus unus & alter interciderit. Nihil agat, ſi quis ſe defunctum putet coniectando, *καὶ τῶν αὐτῶν ἡμῖν* &c. quae ſenſum quidem, ſed non huius loci, habent. HEMST.

ibid. Ἐρᾷν) Μαίνεσθαι. BROD.

ead. l. 7. Τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου) Mira traiectio, quam a Luciano eſſe non puto; atque adeo lege τὸ ἄρα τοῦ — Telephi hiſtoria nota, qui ab Achille vulneratus &c. Ovid. SOLAN. H. Stephan. App. de D. A. pag. 182: *Apud eundem* (Lucianum) *aliam traiectionem habemus, quae durior videri poſſit, interiecta quidem unica voce, ſed articulo alium praefixum habente: in fine eiuſdem dialogi,* τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν. *Ac dubitari etiam poſſit fortaſſis, an ita ſcripſerit.* Me quidem non admodum offendit haec, quam Stephanus vocat, articuli traiectio, haud ſane magis, quam quod in Herodoto frequens, *τῶν τις Περσέων, τῶν τι ἄλλο στομάτων τοῦ Νείλου, τῶν τινος οἰκετέων εἶναι*, cuius generis plura notavit Iac. Gronovius ad Herodot. p. 35, 7, 357, 12. Athen. III, p. 108 D. Alciphr. III Ep. 20, *τῶν τινι γνωρίμων* ubi monuit etiam Berglerus. Emenda Longum pag. 87, *τῶν τίνι πλουσίων*· perperam *τινῶν*. In Homeri Schol. ad Il. Ξ, 295, *τῶν εἷς γιγάντων*, vetuſtiores edd. quod male poſtea mutarunt. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπὶ τὸν τρώσαντα) Nam Achilles altera plaga Telepho illata priorem, ut fama eſt, ſanavit. BROD. Res pervulgata: vide, ſi tanti eſt, B. Martin. V. L. III, 24, Torrent. ad Horat. Ep. XVII, 8, Paſſerat. & Broukh. ad Propert. II El. 1, v. 65, P. Keuchen. ad Seren. Samon. p. 259, quem Luciani locus non fugit, Th. Muncker. ad Hygin. F. CI. Hoc in argumento tres Graecae Tragoediae principes ſunt verſati, eodemque Telephi titulo fabulas ediderunt, quarum hanc hypotheſin enarratam legere licet in Acceſſ. ad Ulpian. pag. 1167. Verſus eſt ex Euripidis Telepho, quem Plutarchus pretulit Περὶ τοῦ ἀκούειν p. 47 F. locum, quia hiſce Lucianeis ſimillimus eſt, praetermittere non poſſum, quin ponam: *οὐ γὰρ μόνον, ὡς Εὐριπίδης φησὶ, τὸ Τηλέφου τραῦμα Πριστοῖσι λόγχης θέλγεται ῥινήμασι, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐκ φιλοσοφίας ἐμφυόμενον εὐφυέσι νέοις δηγμὸν αὐτὸς ὁ τρώσας λό-*

γος ἰᾶται. Hinc paene ſumſiſſe credas Schol. Theocriti ad Eid. XII, 25. quamquam ibi legendum potius videatur, τὸ τοῦ λόγου, ὁ τρώσας ἰάσεται. Huc pertinet illa a Philoſtrato conficta de Apollonio fabula in eius Vita VI, c. 43, & ſophiſticum acumen Aeliani de Anim. I, 56. Facile autem apparet, quo Publii Syri ſpectaverit haec ſententia: *Amoris vulnus ſanat idem, qui facit.* HEMST.

IN IUDICIUM VOCALIUM.

Pag. 61. *l.* 1. Δ. Φ.) Quo tempore ſcriptum hoc fuerit, incertum eſt. A iuniore profectum incuria indicat. Res eſt ludicra. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐπὶ ἄρχοντος) Argumentum illud deeſt in Mſſ. auctoris tamen cenſendum eſt. BOURD. Hanc formulam accuſationis Schol. V. etiam notis praeſcripſit, nihil ab editis diffidens, niſi quod habeat, βίας ὑπαρχόντων ἁρπαγῆς, ἀφαιρεῖσθαι λόγον· praeſtat ἀφῃρῆσθαι. Sed illud καὶ, quod omittit plane, transferri placet hoc pacto, βίας καὶ ὑπαρχόντων ἁρπαγῆς. Polyb. IV, c. 17, ἁρπαγὰς ὑπαρχόντων· atque ita is idem & alii ſaepius: exſpectabimus autem, dum quis producat, βίαν ὑπαρχόντων. Ceterum de hoc accuſationis libello alibi dicendum nobis erit. HEMST.

ibid. Ἀριστάρχου Φαλ.) Alexandrinum civem fuiſſe Ariſtarchum, ſed in Samothracia natum, tradunt omnes. Phalereum Ariſtarchum nemo novit. Vide ergo, num Lucianus de Grammatico ſummo locutus, Ariſtarcho tribuerit, quod Demetrio, alii itidem Grammatico ſummo, debebatur. SOLAN.

ead. l. 3. Ἑβδόμῃ) Septimum menſis diem alibi etiam Noſter iuri dicundo in eiuſmodi ludicris cauſis aſſignat; ut in δικ. c. 12. ἐκκ. c. 14. quod ideo factitatum ab eo puto, quia illo die pueris ludendi copia fiebat. V. ἀποφρ. cap. 16. Erat autem Apollini ſacer. SOLAN.

ead. l. 4. Βίας ὑπαρχόντων καὶ ἁρπαγῆς) Non capio acumen Benedicti, qui has voces alligat proxime antecedentibus, vertitque, *apud ſeptem vocales iudices vi & raptui praefectas*, non ſecus ac Athenis quoque certi iudices certis actionibus praefuiſſent, ut Romae praetoribus certae cauſae attribuebantur. Ne dicam ridiculum eſſe, has vocales iſti iudicio praefuiſſe, non alias literas; quae cui iudicio praeſede-

runt, oro? Neſcio, an bene Bolerus, *conſtitutis iudicibus VII vocalibus de vi & rapina.* Certe ſenſus eſt & verti debuit, *ad tribunal VII vocalium, actione bonorum vi raptorum*, ut dicebant Romani idem prorſus iudicium. Nam ὑπαρχόντων (unde cauſa erroris) eſt ſecundus caſus ab primo τὰ ὑπάρχοντα, non οἱ ὑπάρχοντες. GRON.

ead. l. 5. λέγον) *Fl. B.* 2. & *P.* λέγων. Reliquae cum Schol. & P. hic quidem recte λεγον, ut edi curavimus. SOLAN.

ead. l. 9. Κατα ροντος ενθα μὴ δεῖ) Scribendum videtur, καθαιροῦντος ἔνθεν μὴ δεῖ. GUIET. Interpretum errorem in hac locutione caſtigavit L. Bos ad A. A. XXVII, 2. Καταίρειν proprium eſt de navibus in portum invectis: καταίρουσαί τε καὶ ἀφιεῖσαι ὁλκάδες apud Philoſtr. de V. S. II, p. 606. ἐκεῖθεν δὲ κατάραντες εἰς λιμένα Dionyſ. Halic. A. R. I, p. 42. Grammatici per καταπλεῖν exponunt: Heſych. & Suid. in Καταίροντες· ex quo facile eſt priorem emendare in κατέροντες, quamquam tantilla labes Guietum deceperit in hoc quoque Luciani loco parum felicem. Portus autem his clauſi, aliis aperti, quod ſaepe foederibus & pactis cautum; non enim quoſvis pari iure λιμέσι καὶ ὅρμοις δέχεσθαι volebant. Iam ſi quis eos in portus devehatur, quos intrare non licet, is proprie καταίρει, ἔνθα μὴ δεῖ. & piratae quidem vel maxime, qui de alieno praedas agunt, cuius criminis & ἁρπαγῆς liteta T incuſatur. Hinc latius ſe porrigit καταίρειν pro *venire aliquo.* Heſych. Κατήραμεν, ἤλθομεν. Ad aves ratione quadam ſingulari pertinet aliquorſum devolantes. Ariſtoph. Av. v. 1288. Plutarch. T. II, p. 41 F. μέλισσαι ἐπὶ τὸν τραχύτατον καὶ δριμύτατον θύμον καταίρουσι· parique modo in Philop. p. 364 D. Pomp. p. 635 E. Contrarium ἀπαίρειν tum prima, tum ampliore poteſtate: non invenuſte Cyrill. contra Iulian. p. 206 B. τοὺς ἀπαίροντας μὲν ἀπάτης Ἑλληνικῆς, μεθορμιζομένους δὲ πρὸς ἀλήθειαν· Plutarch. de Garrul. p. 514 E. ἐπί τι δὲ ἡ γλῶσσα ἀπαίρει; Hic etiam Heſychius eſt corruptus: Ἀπηῦραν, ὥδευσαν· lege, Ἀπῆραν, & mox: Ἀπηρείσατο, ἔπηξεν. Ἀπῆρε, μετέστη· confer Ἀπαίρει &c. HEMST.

ead. l. 11. Φυλάσσοντα) Non dubito, quin malam gratiam inierint ab Luciano librarii, ſcribentes φυλάσσοντα pro φυλάσσον, & paulo poſt ὡς ὀλίγου δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα, μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι &c. pro ἀγαγόν. Loquitur namque Σ, h. e. γράμμα, de ſe in neutro genere, ut cap. 8, καὶ πίμπραμαι, δεδιὸς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τὔκα

ὀνομάσῃ. & ipſum Σ, κἀγὼ μὲν τοιοῦτο. Nec aliter in toto hoc opuſculo de Τ, niſi in neutro genere, mentio fit, ut paſſim videre eſt. Rectiſſime itaque, ubi c. 7 legitur μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει, τετταράκοντα λέγειν &c. Gronovius, eruditiſſimi filii pater eruditiſſimus, adſcripſiſſe ſuo dicitur libro λέγον· ſenſus namque poſtulat participium, & neutrum genus, ut recte factum, obſervari debuit. Idem oportet fiat in verbis ibi ſubſequentibus, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπιστάμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν &c. Peſſime. Lege λέγον. Iens. Monet Ienſius de φυλάσσον, quod omnino magis grammaticum. Verum cum toties aliter in hoc opuſculo legatur, contra fidem Codd. mutare conſultum non duxi. Solan.

ead. l. 12. Συλλαβὰς) *Syllabas* hic elementa vocat, quae in unum ſonum coaleſcere apta nata ſunt; & cap. 5, quaſi *cives* aut *collegas* deſignaret. Solan.

ead. l. 13. Ἀνοίας) Repudiare quidem non auſim: Iſocr. Or. Areop. in initio, *opes*, inquit, *& potentiam ſequitur* ἄνοια, καὶ μετὰ ταύτης ἀκολασία, quibus σωφροσύνην & μετριότητα mox opponit. Attamen in hac graviſſimi criminis accuſatione convenientius puto ἀπόνοια, non illa prorſus, quam Theophraſtus deſcribit Char. Eth. cap. VI, & Caſaubonus egregie declarat, ſed genus eius quoddam; iſta nimirum perdita violentorum hominum audacia, per quam ſpretis legibus in aliena nihil penſi habentes involant. Sic ἀπόνοιαν ſumi ſatis conſtat, notavitque H. Valeſ. ad Ammian. Marcellin. XX, 4, p. 262, iis proprie tribui, qui per vim imperium occupant. Hunc in modum πλεονεξία commodiſſime praecedit, ex qua velut gradu facto ad ἀπόνοιαν perveniatur. Eadem menda Diodorum occupavit XX, p. 736 C. ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς Ἀγαθοκλέους γοητείας καὶ ἀνοίας παραλογισθέντες. Rhodomannus auferri iubet καὶ ἀνοίας, *ſcioli alicuius infartum*: ego leniore medicina repono καὶ ἀπονοίας· erat ſane temerarium maxime factum Agathoclis, cunctis navibus incenſis omnem ſalutis ſpem militibus ſuis praecidere. *Amentiam* ita Latini ponunt: Liv. XXIII, 9, aliique ſaepe. Hemst.

ibid. Οὐκ ἀγαπῶν) Mſſ. οὐκ ἀρκούμενος. Bourd. De hoc idem, quod ſupra ad φυλάσσοντα, dictum puta; ut & de ſequenti ἀγαγόντα. Solan.

Pag. 62. *l.* 3. Με — ἐπέρχεται) Μοι legendum eſſe, ſupra diximus ad Πρ. εἶ ἐν Λ. § 2. Hemst.

ead. l. 6. Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου) Angl. ψόφ. mendoſe. patet poſtea verbo φόβου ſaepius repetito. poſt φόβου adde τὰ λοιπὰ γράμματα. quae dictiones ſcriptae in margine unius Mſ. ſic & in ſequent. Bourd. Excidit fortean aliquid, ut ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα. Δίκαιον οὖν. Marcil. Haec aliena & addititia videntur. Sed ἐπέχω. Guiet. Hunc locum facile quivis corruptum eſſe ſentiat. Verum qua ratione emendandus ſit, nondum, ut opinor, viri doctiſſimi videbuntur aperuiſſe. Afferam & ego in medium, qua ratione putem procedendum. *Sigma* tot & tantis laceſſita iniuriis, quo tandem evaſura ſint iſta cogitans, metuit ne aliquando e ſedibus prorſus a *Tau* eiiciatur, & voce in totum ademta, *inter literas non niſi calculi gratia* numeretur, atque adeo cum *Bau*, *Coppa*, & *Sampi*, aeterno damnetur ſilentio. Hoc puto voluiſſe Lucianum; exſtareque adhucdum huius ſenſus non obſcura veſtigia in lectione, quam Codd. Mſſ. & *I.* ed. praeferunt. Angl. enim apud Bourdelotium habet ψόφ. P. autem L. Coll. & *I.* ed. integram vocem ψόφου. quae facile a voce ψῆφος, feſtinante librario, provenerit. Si quis nunc a me requirat, ut coniiciam ſaltem, quaenam Luciani verba fuerint, ignoſcat, ſi in tam foedo & mutilo loco nihil proponam. Forſan leg. ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθε τοῦ φόβου. ut Thucyd. VI, 78, ἐν ἴσῳ δὲ καὶ τῆς ἑαυτοῦ ἅμα ἐν τῇ ἐμῇ μαχούμενος. De *Bau*, *Coppa*, & *Sampi*, alibi dicendi dabitur locus. Interim ſi cui nomina iſta minus nota ſint, auctor ſim, ut Scaligerum adeat in Diſſertatione de literis Ionicis, quam inter eius notas ad Euſebii Chronicon inveniet, p. 110 ed. poſt. Solan. Fr. Viger. de Gr. Dict. Idiot. c. III, S. V, § 5, hunc in modum vertit: *Ita dum quieſcerem parum abfuit, quin nullus mihi deinceps inter literas locus relinqueretur; atque adeo meus iſte metus ad omnes literas aequaliter pertinet.* Liquet eum probaſſe Bourdelotium & Marcilium ſupplentes, καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα· ad quale remedium excogitandum haud ſane magna mentis contentione eſt opus. Phraſis inſolentior ἐν ἴσῳ τοῦ φόβου vel τοῦ κινδύνου κεῖσθαι certioribus exemplis, non ſolo Luciani dubio loco, a Vigero debuerat firmari. Ego Codicum & ed. *I.* lectionem, dummodo mutando caſu parumper adiuvetur, ſatis opportunam cenſeo: ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ ψόφῳ. Primum ψόφος conſonis attribuitur, quemadmodum vocalibus φωνὴ literarum diviſio primaria, καθ' ἣν τὰ μὲν φωνὰς ἀποτελεῖ, τὰ δὲ ψόφους· φωνὰς μὲν τὰ λεγόμενα φωνήεντα, ψό-

φους δὲ τὰ λοιπὰ πάντα· auctor Ariſtoxenus apud Dionyſ. de Comp. Verb. p. 21. Verum naturali quadam pronuntiandi ratione *ψόφος* pertinet ad Σ. Plato Theaet. p. 147 E. *καὶ γὰρ δὴ, ὦ Σώκρατες, τό, τε σίγμα τῶν ἀφώνων ἐστὶ, ψόφος τις μόνον, οἷον συριττούσης τῆς γλώττης.* Aelius Dionyſius apud Euſtath. ad Il. K, p. 813, v. 45. Deinde *ἐν ἴσῳ, ἐν τῷ ἴσῳ εἶναι* venuſto Graecorum uſu, pro, *ἴσον εἶναι, pari loco eſſe & conditione*, non aliter ac Latini ſolent, *in facili, in aperto, in dubio, in incerto, in parato* &c. Thucyd. IV, 10, *ἀποβάντες δὲ ἐν τῷ ἴσῳ ἤδη.* II, 60, *ὅ, τε γὰρ γνοὺς καὶ μὴ σαφῶς διδάξας ἐν ἴσῳ εἰ καὶ μὴ ἐνεθυμήθη.* IV, 60, 61, & ſaepe alibi. Euripid. Iph. in Aul. v. 1199. apud quem *ἐν εὐμαρεῖ, ἐν εὐσεβεῖ* Hel. v. 1243, 1293. &, quae frequentiore uſu teruntur, *ἐν ὁμοίῳ, ἐν ἑτοίμῳ.* Solent autem *ἐν ἴσῳ εἶναί τινι* Scriptor Orat. in Neaer. p. 879 F. *ταύτας (τὰς σώφρονας) ἐν τῷ ἴσῳ φαίνεσθαι μετέχουσας τῇ πολλάκις πολλοῖς ἑκάστης ἡμέρας συγγεγενημένῃ·* modo dixerat, *ἐξ ἴσου φανῆναι ἐκείνας τιμωμένας ταύτῃ τῇ πόρνῃ·* cuius locutionis haud diſpar eſt ratio: Lyſ. p. 168, v. 23, *εἰ γὰρ ἐξ ἴσου τῇ συμφορᾷ τὴν διανοίαν ἕξω.* & verbis ſimillimis Antiphon *περὶ τοῦ Ηρ. φ. Ἐβουλόμην τὴν δύναμιν τοῦ λέγειν καὶ τὴν ἐμπειρίαν τῶν πραγμάτων ἐξ ἴσου μοὶ καθιστάναι τῇ τε συμφορᾷ καὶ τοῖς κακοῖς* &c. Liban. T. I, p. 805 A. *ἐν ἴσῳ τοῖς γονεῦσιν ἄγειν.* T. II, p. 227 C. *με μὴ τοῖς πολλοῖς ἐν ἴσῳ θέωρον ἄφωνον ἔστησεν ἡ τύχη.* Ut alios praeteream, Grammaticis etiam haec loquendi formula non diſplicuit: Heſych. in *Αὐτοξενεῖν.* Schol. Ariſtoph. ad Av. v. 17. Quin hoc ipſum *ἐν ἴσῳ κεῖσθαι* Erotianus habet in *Οὖρεϊ αἱμαλῶδες·* in quibuſdam Hippocratis exemplaribus *αἱματῶδες*, in plurimis, inquit, legitur *αἱμαλῶδες, ὃ καὶ αὐτὸ ἐν ἴσῳ κεῖται τῷ αἱματώδει.* neſcio, an Heſychius ſimili modo ſit emendandus: *Ἀντιγραφὴ, κεῖται ἐν ἴσῳ τῇ ἀντωμοσίᾳ. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀντιποιεῖσθαι κλήρου.* haec vulgo feruntur corruptiſſima. Apparet, quae mihi conſtiterit ratio, cur in Luciano voluerim *τῷ ψόφῳ·* niſi quis praeponat, me non invito, *τῳ*, id eſt, *τινι ψόφῳ.* Senſus ex dictis itidem eſt manifeſtus: *ita ut parum abſit, quin, ſi quietus iniuriam ultra feram, e numero literarum expungar, neque alio ſim loco, quam ſonus aliquis*, vel, *ſibilus. Κεῖσθαι* etſi rarius apud Graecos, at nonnunquam tamen de iis, quae contemta iacent: *ψόφοι* quoque res abiectae & viliſſimae, quarum pretium, ſi ſonum quendam verborum inanem excipias, eſt nullum. HEMST.

ead. l. 7. Οὐχ ὑμᾶς) Si ſic interpungatur, neceſſario poſt ὑμᾶς inferendum erit μόνον. Quocunque demum pacto legas, illud νῦν expungendum videtur. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀλλὰ καὶ) Omiſſum in priore membro μόνον, quod tum hoc loco, tum pluribus aliis oſtendit I. Daviſ. ad Ciceron. de N. D. p. 239. HEMST.

ibid. Τῆς πείρας) Attici πεῖραν ἀντὶ τοῦ δόλος καὶ τέχνη, pro *dolo malo* accipiunt. VORST.

ead. l. 11. Ὧν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι γράφεται) Bolerus, *ſine quibus nihil omnino ſcribitur.* Benedictus, *ſine quibus plane nihil ſcribitur.* At multa poſſunt ſcribi, ſed ſine ſenſu. Verti debuit, *ſine quibus perfecte* & integre *nihil ſcribitur*, ὧν προσθήκης εἰς τὸ γράφεσθαι πᾶσι δεῖται, ut ait infra. GRON.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Κεκτῆσθαι) Pro κεκτεῖσθαι, quod nihil eſt, lege κεντῆσθαι. Ceterum ſi hanc Scholiaſtae expoſitionem accipies, nihil requires ſupplementum illud, quod inculcant hic Marcilius & Bourdelotius, legentes, ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα. IENS.

ibid. col. 2. *l.* 2. Τῆς ψόφου) An voluit τῆς ψήφου & ψῆφος; non puto, legendumque potius τοῦ ψόφου. HEMST.

Pag. 63. *l.* 2. Καθυφήσετε τὸν ἀγῶνα) Locutio iudicialis, quae latius patet, quam Latinorum *praevaricari*, tametſi in Gloſſ. ad id verbum explicandum adhibeatur. Demoſth. in Mid. p. 609 C. theſmotheta quidam a Polyzelo verberatus ἰδίᾳ πεισθεὶς ὁπόσῳ δήποτε ἀργυρίῳ καθυφεὶς τὸν ἀγῶνα· qui hunc diligenter imitatur Dion Caſſius XLVI, p. 299 C. καθυφεικέναι τοὺς ὑπὲρ ἡμῶν ἀγῶνας. Poll. VIII, 143, eius generis cognata iungit verba, unde poteſtas τοῦ καθυφεῖναι facile poſſit intelligi. Propria virtus, contra nitentibus ſponte cedere, inque re incepta tam remiſſe verſari, ut intercidat, & adverſario cauſa prodatur. Noſt. in Prom. § 3. Demoſthenes extra forenſes controverſias περὶ Παραπρ. p. 295 A. πολλῶν πραγμάτων καὶ μεγάλων καιρὸν ἐάν τις ἑκὼν καθυφῇ τοῖς ἐναντίοις καὶ προδῷ. ubi iunctum vides προδοῦναι. Olynth. III, p. 36 B. εἰ καθυφείμεθά τι τῶν πραγμάτων· pari modo Ioſeph. de B. I. II, c. 16, p. 191, οὐδὲν τῶν σωτηρίων ὑμῖν καθυφηκαμην. A. I. VI, c. 3, § 3, de Samueli filiis a paterna virtute longe deſciſcentibus: δώρων καὶ λημμάτων αἰσχρῶν καθυφίεντο τὸ δίκαιον, id eſt, ἀντηλλάττοντο, κατεπροδίδοσαν, ut loco hoc prolato Suidas interpretatur. Quare legendum cenſeo de B. I. VI, c. 3, § 3, καθυφειμένος τὸν λόγον, ὧν πέπονθε (ἡ πατρὶς) τὰ ἔργα, ut in Euſebio H.

E. III, p. 97, ſcribitur. H. quidem Valeſio, quod Mazarinus C. praefert τῶν λόγων, magis placet; ſed multo minus expedite fluit ſententia, neque huius loci eſt vel verbi ſecundus caſus. Quid autem in his locutionibus differt Activi Mediique uſus, non eſt ut pluribus ad peritiores exponam. Heſychium emenda: Καθυφεῖναι, ἐνδοῦναι, ὑποχωρεῖν, καθυποβάλλειν· editur, Καθυφαίνειν. Alia Budaeus C. L. G. p. 25. Hemst.

ead. l. 4. Καὶ οὐκ ἂν) Illud καὶ amotum mallem, & ordine continuo legi: ὡς εἶδε &c. παρανομεῖν, οὐκ ἂν ἐπολέμει. Scio, ubi redundet haec particula: verum hic videtur ab iis inſerta, qui iſtam periodum a priore divellebant. Hemst.

ead. l. 6. Τῆς κισσήρεως) De pumice, & re ad exterendos expoliendoſque libros apta. Κεφαλαλγίαν Attici vocant κεφαλαργίαν. Cogn. Apud Atticos κίσσηλις & κεφαλαργία, & literae invicem mutabiles λ. ρ. priorem tamen vocem neminem legiſſe puto. Bourd.

ibid. Κεφαλαλγίας) Vide H. Stephanum de hac voce diſputantem in App. de D. A, p. 56. Κεφαλαργεῖ apud Heſychium eſt in Ὠτοκοπεῖ. Κίσσηλιν aeque ignoro, ac Bourdelotius, niſi quod blaeſus genuinam vocem κίσσηρις vel κίσηρις eo pacto ſit pronuntiaturus. Ex hoc linguae vitio riſum captavit Ariſtoph. Eq. v. 79, Veſp. v. 45. de quibus Euſtath. ad Od. Ξ, p. 1764. Vid. Plutarch. Quaeſt. Rom. p. 277 D. Hemst.

ibid. Γάμμα) In nummis etiam has literas frequenter permutari, obſervat rei nummariae cultor & ornator ſummus Ez. Spanhem. p. 119. Solan.

ead. l. 8. Κναφείῳ) Atticorum ſunt, & quidem veterum, ut ſcribunt Harpocr. in Γναφεὺς, & Scholiaſtes Ariſtoph. ad Plut. v. 166, κνάπτειν, κναφεὺς, κναφεῖον. κνάφαλος ſive κνάφαλον vel potius κνέφαλος, ακνάπτος &c. quae communis, quam vocant, Graecorum dialectus per γ ſolet efferre. Moer. & Thom. Mag. in Ἀκνάπτον. Κνέφαλος· Poll. X, 39, 41. ubi nonnulla Commentatores. In Corintho de Dial. Att. ordo eſt invertendus: τὸ γναφεῖον κναφεῖον λέγουσι· nimis laborat in hac parte H. Stephan. App. p. 56. Saepe Galenus unus utrumque γναφεῖον & κναφεῖον habet. Vid. Nunneſ. ad Phrynich. p. 34. Quod in Philoxeni Gloſſis, *Tomentum*, κνάφαλον, κνάφαλλον ſcribitur, vetus Onomaſticon exhibet γνάφαλον· hoc Alcaeus utitur, ἀμφὶ κόρσα μαλθακὸν γνάφαλλον. Illud eſt apud Strabonem, qui tradit XV, p.

1016 B. quibuſdam Indicarum arborum ἐπανθεῖν ἔριον, quo Macedones uſi ſint ἀντὶ κναφάλων. Atticis κνέφαλον dicitur ipſa culcita: Heſych. in v. unde κλίνη ἀμφικνέφαλος, cuius meminit Poll. X, 36. HEMST.

ead. l. 9. Μαχόμενον τὸ μόγις ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μάλιστα παρακλέπτον) Voluit ſic forte Lucianus: ἐπέπαυτο δὲ ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον τῷ γάμμα, τὸ μόγις ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μαγίδα παρακλέπτον. Latine dixeris, *ceſſant vero etiam Lambda pugnans cum Gamma, propter ſurreptum ſibi* μόγις, *atque id ipſum etiam ſurripiens* μαγίδα *ſive magidem.* &c. Intelligi vult, utrumque & lambda & gamma eſſe fures ac furari mutua. Gamma ſurripit μόγις, quia id μόλις rectius dicitur, ſed maluere οἱ Ἀττικίζοντες, μόγις: Lambda ſurripuit μαγίδα, quia corruptione Attica tunc μαλίδα dixere. MARCIL. Helladius etiam Beſantinous eos damnat, qui μόλις pro μόγις dicunt, quod Ionibus & Aeolibus frequens eſt. Sed de lingua communi intelligendus uterque. Vide tamen Τιμ. c. 13, & Ἑρμ. c. 71. SOLAN. Si ridendo verum dixit Lucianus, antiquum erit & genuinum μόλις, quod poſtea degenerarit in μόγις. Antiquitati τοῦ μόλις favent Aeoles, quorum vetuſtiſſima eſt dialectus: iis enim hoc vocabulum adſcribit Helladius apud Phot. p. 866. τὸ μόγις, inquit, ἀναλογώτερον διὰ τοῦ γ γράφεται, ἐπὶ τῶν μετὰ πόνου γινομένων ταττόμενον· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Αἰολεῖς παραλόγως διὰ τοῦ λ μόλις λέγοντες ἐκφέρουσι καὶ γράφουσι· deduxit a μόγος, & utrumque pro eadem habuit voce. Alii non origine tantum, ſed & poteſtate diſtinguunt, hoc a μέλλω vel μολῶ repetitum exponentes βραδέως, illud a μόγος vel μογεῖν, μετὰ βίας vel μετὰ πόνου· vide Etymol. & Thom. Mag. quod ſignificandi diſcrimen etſi non plane repudio, quin tamen ab eodem fonte manent, vix mihi dubium eſt. In noſtris Homeri edd. utrumque reperias: in priſcis alterutrum exſtitiſſe tantummodo, prout huic illive ſcripturae Grammaticorum natio ſtudebat, a vero non abhorret. Haec eſt cauſa, cur Apollonium Rhodium, cum poſuiſſet μόλις I, 674, Scholiaſtes, iniquiore quidem cenſura, notare non ſit veritus: κακῶς διὰ τοῦ λ. ἔδει γὰρ διὰ τοῦ γ μόγις παρὰ τὸν μόγον. ſecutus nimirum eos, qui tum in Homero, tum alibi ſemper iſtum in modum ſcribi volebant. Corinthus inter Attica reponit τὸ μόγις. Alia lege apud Ioſ. Waſſe ad Thucydid. I, 12, I, 69, VII, 40, VII, 44. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ μάλιστα) Locus corruptus, ſed cui non medeor. Bourd. Merito reiectis Bourdelotio & Marcilio I. Gronovius ad Arrian. IV, p. 166, emendat μὰ Δία quod eo probabilius eſt, quia omnes ibi Codd. μὰ Δία vice vulgati μάλιστα praeferunt. Proderit haec obſervatio ad alia Luciani loca. Quamquam coniectura minime ſit ſpernenda, hic nondum video, cur nos poenitere debeat vulgatae lectionis: μάλιστα ſaepius uſu concinniore vim habet aſſeverandi: e Noſtro exempla ſuppeditabit Index. Harpocrat. in Ἀσυνθετώτατον· ὃν μάλιστα οὐκ ἂν δύναιτό τις συνιέναι, τί ποτε φρονεῖ. Suidas: Μάλιστα, ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς ὁ Θουκυδίδης λαμβάνει· ſumtum e Schol. Thucyd. ad I, 17; qui perinde III, 92, σταδίους μάλιστα τεσσαράκοντα explicat, ἀντὶ τοῦ κατ' ἀκρίβειαν· ſed in his propria quadam ratione ad numeros pertinet. Hemst.

ead. l. 13. Ὑπερβ. εἰς ἃ μὴ χρὴ) Uſurpat Feder. Morell. ad Dion. Chryſ. p. 13, ſed parum appoſite. Demoſth. in Mid. p. 613 D. οὐθ' ὅλως προσιόντα, ὅποι μὴ προσῆκεν αὐτῷ. Adverſus φυγάδας ὅπου μὴ ἔξεστι κατιόντας dabatur ἔνδειξις. Suid. in ea v. Ovid. I Pont. VII, 23, *nec tamen irrumpo, quo non licet ire.* Valer. Maxim. VI, c. 2, de libertate dictis pariter ac factis teſtata, quae inter virtutem vitiumque poſita, ſi ſalubri modo ſe temperaverit, laudem; *ſi, quo non debuit, profuderit*, reprehenſionem meretur; εἰ ὑπερβαίη εἰς ἃ μὴ χρή. Hemst.

in Schol. col. 1. *l.* 4. Φασί· γνάφαλλα δὲ τὰ ἀποξ.) Adde καὶ γναφ. vel cum excerptore G. lege φαμέν· γνάφαλλα δέ. Solan. In ed. *A.* γναφεῖον, & omiſſum δέ· utrumque reſtituit doctiſſ. Solanus. Γνάφαλα notaverat in ſuo libro Matth. Sladus. Hemst.

ibid. col. 2. *l.* 1. Μόγις) Atticiſtes hic eſt *Helladius Beſantinous*, cuius locum in annotationibus protuli; ex quo patet, legendum eſſe διὰ τοῦ Γ γράφεται & Αἰολεῖς. Hemst.

Pag. 64. *l.* 2. Κάδμος ὁ νησιώτης) *Phoenix* fertur ſuae aetatis hominibus ingenii acumine praecelluiſſe, ut qui & ſedecim literas primus omnium in Graeciam e Phoenicia attulerit: α. β. γ. δ. ε. ι. κ. λ. μ. ν. ο. π. ρ. σ. τ. υ. His *Palamedes* Nauplius Troiano bello quatuor adiecit, θ. ξ. φ. χ. & totidem *Simonides* Syracuſ. medicus, ζ. η. ψ. ω. Cogn. Hac de re copioſe Iuſt. Lipſius ad Tacit. Claud. qui haec omnia diligenter exſequitur. Bourd.

ibid. Ὁ νησιωτης) *Cadmus* ſecundum quoſdam Tyrius fuit.

Inſulam autem olim fuiſſe Tyrum, docet inter alios Ovid. Met. XV, 288. Vide Bochartum Geogr. II, l. 2, c. 27. Alexandri M. oppugnantis operibus continenti iuncta eſt. A Cadmo autem invecta in Graeciam literarum elementa conſtans & vera traditio eſt. V. Lipſ. ad Tacit. Ann. XI, 14. De origine literarum apud Graecos lege eruditiſſimam Scaligeri, ſupra laudatam, Diſſertationem. Sed XVI tantum ab eo illatas veteres volunt. V. Spanh. 83. SOLAN. Tyrius, ut Cadmum Cinna vocat apud Soſip. Chariſ. p. 99: *Iam inde a Belidis, natalique urbis ab anno Cecropiae* (ita legendum, non *Cecropis*: Cecropiam vel Athenas intelligit) *atque alta Tyrii ab origine Cadmi.* De inſula Tyro praeclare Relandus Palaeſt. III, p. 2052, hoc Luciani loco non praetermiſſo. Tyrum Euripides appellat *νᾶσον* in Phoen. v. 212, *Φοινίσσας ἀπὸ νάσου.* Schol. *τινὲς δὲ Φοινίσσας νάσου τῆς Τύρου· νησιάζεται γάρ.* hoc rectum atque ex veterum ſententia; nam quae praecedunt a recentiore manu, nullius ſunt pretii. Eiuſdem fabulae verſum ſextum, *ἐκλιπὼν Φοίνισσαν ἐναλίαν χθόνα*, ita vertunt, *relinquens Phoeniciam terram maritimam*, cum debuiſſent, *Phoeniciam urbem*, ſive, *Tyrum mari cinctam.* *Χθόνα, χώραν, γῆν* pro urbe poni, praeſertim a poetis, docet Kuſter. ad Ariſtoph. Theſmoph. v. 115. nobis adſtipulantur antiqui Commentatores, quorum ad hunc locum explicatio luculentius, quam ad v. 212, & meliore fide repraeſentatur: delendum autem *ἡ Φοινίκη* hominis indocti aſſumentum. Meleager Anthol. III, c. 6, Ep. 17, *Νᾶσος ἐμὴ θρέπτειρα Τύρος.* Apud Ioſeph. A. I. VIII, c, 2, § 7, Hiramus Tyri rex ad Salomonem ſcribit, ut ſibi pro opera ceteris in rebus navata frumentum mittat, *οὗ διὰ τὸ νῆσον οἰκεῖν δεόμεθα·* quae repetuntur c. 5, § 3. Diaconus e Feſto: *Sarra, inſula Tyrus.* Conſentiunt eruditi poſt magnum Scaligerum, Sarram & Tyrum ab eodem manare vocabulo Phoenicio: at, ſi, quod Iſ. Voſſius ad Scylac. p. 101 contendit, accipimus, non eſſe dubitandum, quin Sarra proprie ſit Palaetyrus, erroris abſolvi nequit Feſtus, qui *Tyrum inſularem* exponat: ſic tamen & Servius ad Georg. II, 506, *quae enim nunc Tyros dicitur, olim Sarra vocabatur:* idque etiam tradiderat ille neſcio quis, Graecus certe ſcriptor apud Gell. N. A. XIV, 6. Mihi quidem ſatis exploratum videtur, & non levibus argumentis nixum, haud longe poſt Palaetyri initia Tyrum ob egregias loci opportunitates in inſula proxima fuiſſe conditam, & iam ante Salomonis aetatem opi-

bus floruiſſe; nullaque adeo proferri poteſt ratio, quae Sarram veterem eſſe ſolam Tyrum, excluſa nova, cogat. Hemst.

ibid. Παλαμήδης) Παλαμήδης εὗρε τὸ Ζ. καὶ Π. καὶ Φ. καὶ Χ. στοιχεῖα. Heſych. περὶ σοφῶν. Vorst. Quatuor a *Palamede* additas alphabeto literas tradidere quidam. Vide Tacit. A. XI, 14. Solan.

ead. l. 3. Σιμωνίδῃ) Et hic quatuor literarum additione apud veteres nobilis, quas Plinius VII, 56, facit Ζ. Η. Ψ. Ω. Sed pro Ζ. Suidas & Salmaſius Ξ. ab eo additam ſtatuunt, Not. ad inſcript. Herod. p. 224. Conſule Spanhem. p. 41 & 84, 85. Solan. Repertis, vel potius invectis in Graeciam literis, literarumque formis Cadmus ſupra ceteros omnes inclaruit. Graeci, quaſi originem artis omnium utiliſſimae peregrinam aequo animo non ferrent, Palamedem in huius partem laudis vocarunt: teſtes quidem in eius cauſa ſane quam multi, qui ſimpliciter literas illum inveniſſe perhibent: Gorgias & Alcidamas perſonati Declamationibus adverſis, Hygin. F. 274, Dion Chryſ. Or. XIII, p. 225, Philoſtr. de V. A. T. IV, c. 33, Her. p. 708, 710. ubi gruum commemorat artificem volatum, de quo praeter S. Bochartum Hieroz. P. II, lib. I, c. 11, Raderus ad Martial. XIII, 75, ex Philoſtrato notans, quod & alii priores fecerunt, quae nuſquam in eo compareant: hoc autem commentum a quo ſit auctore, quamque antiquum, nunc exquirere nihil attinet. Themiſtius Cadmum & Palamedem itidem adiungens Or. IV, p. 60 A. librarios eleganter vocat τοὺς τῆς Κάδμου καὶ Παλαμήδους τέχνης δημιουργούς. Neſcio, an Euripidem pro huius opinionis auctore fuerint ſecuti: videntur certe. eius ex Palamede locum egregium ſervavit Stob. p. 469; in quo minus miror, tot homines eruditiſſimos, eorum autem, qui de literis ſcripſerunt, nemo fere praetermiſit, nullam tetigiſſe vitii ſuſpicionem, poſtquam Scaligeri acerrimum illud ingenium ceſſaverat ad Manil. IV, 206. praeclaram poſterioris partis emendationem viro maximo hora melior ſuggeſſit, ut diſcimus ab H. Grotio ad Floril. Tit. LXXXI. Priores verſus, cum hactenus etiam, ut puto, nonnihil laborent, ita legendos arbitror: Τὰ τῆς γε λήθης φάρμακ᾽ ἁρμόσας μόνος Ἄφωνα καὶ φωνῆντα (φωνοῦντα, quaſi Graecum foret, nimium patienter tulerunt) συλλαβάς τε θείς· ἁρμόσας dedi pro ὀρθώσας, utpote, me quidem iudice, convenientius: tametſi, ſi quis illud tueri velit pro *in commodum rectumque ordinem digerere*, quomodo

fere Iph. in A. v. 24, τὰ θεῶν οὐκ ὀρθωθέντα, id eſt, ὀρθῶς διοικηθέντα, διατεθέντα, non valde ſim repugnaturus: tum porro σάφα Δέλτος διαιρεῖ reſtituo pro κακὰ, quod, utcunque ceſſerit emendatio, corruptum profecto eſt. Ex his quidem ſolis, quod veteres videntur feciſſe, fecerunt certe recentiores I. Meurſius aliique, ut Palamedi literarum inventionem tribuerit Euripides, haud ſane conficias: nihil utique aliud affirmat, quam quod literis ordinatis faciliorem utendi ſcribendique rationem commonſtraverit; quemadmodum Aeſchylus Prometheo inter alia magnifica, quae Tragicorum more perquam liberaliter heroï ſuo donat, etiam aſſignavit v. 459 γραμμάτων τε συνθέσεις, vel potius σύνθεσιν Μνήμης ἁπάντων μουσομήτορ᾽ ἐργάνην· ſic enim reponendum cenſeo: is tamen idem, ut ſcenae ſerviret, nihil alienum facere ſibi viſus eſt, ſi, quorum hic Prometheum dixiſſet auctorem, eorum quaedam ad Palamedem multo poſteriorem alibi referret, quod obſervat Schol. ad v. 457. Sophocles vero, qui Palamedem quoque ſuum ornatiſſime inſtruxit, nullam, opinor, inter ceteras eius laudes literarum fecerat mentionem; ſaltem tale nihil apparet eo in loco, quem protulit vir magnus ad Manilium, ſed iſta, ex adverſariis, ut ſaepenumero ſolet, deproperata parum caute ſcribens: *In Tragoedia autem Sophoclis Nauplio ita quidam de Palamede narrat*: nam ſic Achilles Tatius p. 122, Σοφοκλῆς δὲ Παλαμήδει ἀνατίθησι. λέγοντα γὰρ Ναύπλιον εἰσάγει· unde nec colligi poteſt, ſumtos eſſe verſus illos ex fabula Nauplio, & ſimul conſtat, de filio Palamede ipſum Nauplium, non alium quendam, iſta commemoraſſe. Praeterea quatuor verſus, quos Scaliger annectit, poſtremi optime quidem ad ſenſum reſpondent; ſed, ſi verum eſt, ut ſane videri non diſſiteor, ex Nauplio Πυρκαεῖ priores eſſe depromtos, hi certe quatuor cum illis, quantumvis congruant, coniungi non debent: exſtiterunt enim in Sophoclis fabula Palamede, ut diſerte teſtatur Euſtath. ad Il. B, p. 228, Od. A, p. 1397. A vero igitur non abhorret, propagatam eſſe ex Euripide minus bene intellecto illam de Palamede literarum inventore opinionem, quam cum refutaret, ſapiebat ſane Tzetzes, in illis etiam, ubi ſapit, ineptiſſimus Chil. V, 804, XII, 39. Rectius alii curam Palamedis, nam quin eius non fuerint hac in re nullae partes, minime dubito, ad paucas literas eaſque compoſitas adſtringunt. Serv. ad Aen. II, 86, ſatis circumſpecte: *ſecundum*

quoſdam ipſe reperit literas: quae res ſi forte ſit dubia, tamen certum eſt ϑ, φ, χ ab hoc inventas cum aſpiratione. Ξ addit cum aliis Schol. Gregor. Nazianz. ad Stelit. I, p. 66. hic quam parum veteres inter ſe conſentiant, expoſitum leges tum ab aliis, tum a I. Meurſio ad Heſych. Illuſt. p. 159, & I. G. Voſſio Art. Gramm. I, c. 10. Loquitur autem ne Lucianus quidem de literis inventis, ſed per certas leges ad commodum ordinem atque uſum diſpoſitis: ceteroquin poſt Cadmum & Palamedem non nimis accurate Simonidem addidiſſet, qui trium tantummodo, vel quatuor ad ſummum compoſitarum habetur auctor. Operae pretium erit conferri, quae de Lino tradit Diodor. III, p. 140 B. prava Rhodomanni verſio, quod Lino Diodorus adſcriptum volebat, Cadmo perperam tribuit: hoc quamvis animadverſum a I. Perizonio Aelian. V. H. III, 32, n. 5, fraudi tamen fuit ampliſſ. Bouhier. Diſſ. de Pr. G. & L. L. § 14. Apud Plutarchum etiam τάξις γραμμάτων & πρεσβεῖα Symp. IX, Qu. 2, ubi & Cadmum, Palamedem ac Simonidem ſimiliter atque a Luciano commemoratos reperies, & plura, quae ad hoc genus omnino pertinent. Ὅπως καὶ ἡ τάξις τῶν γραμμάτων ἔχειν νενομοθέτηται, Tatian. Orat. ad Gr. § 29. Mox placet Codd. lectio, οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ· quod poſterius retineas, an μόνον, etſi parum referat, hoc tamen malo propter ἀλλὰ καὶ ſequens. In Nigr. tamen § 1, ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ. § 38, οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ κἂν &c. Haec ſaepius a librariis confuſa. HEMST.

ead. l. 4. Οὐ τῇ τάξει μόνον) Mſſ. οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ, quod idem. BOURD.

ead. l. 9. Ἡμιφώνοις) De his & *mutis* conſule Dionyſ. Halic. de Str. Or. XIV, p. 96 ed. Uptonianae. SOLAN.

ead. l. 11. Καθ' αὑτὰ) Prave hunc locum interpungi in omnibus in hunc modum, καθ' αὑτὰ μὲν σὺν τὰ φ. video. Revocavi igitur genuinam hanc, quam vides, lectionem: qua admiſſa, omnia iam plana ſunt. Sola *I.* τὰ ante μὲν σὺν habet, quod adiumento fuit. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐ γὰρ ἔχω) Utitur hoc loco Sam. Petitus, vir doctrina quam recto iudicio melior, Miſc. III, c. 9, ut mirificam illam Virgiliani in Tullium Cimbrum epigrammatis emendationem illuſtret. HEMST.

ead. l. 15. Καθήκοντες ὁραθῆναι) Cedo mihi ex veterum aliquo exemplum, quod talem uſum τοῦ καθήκων probet, & deſiſtam huic ſcripturae litem movere. Interea corrigo

mutatione non ita magna, *καλοὶ ὄντες ὁραθῆναι·* quae uſitatiſſima eſt loquendi formula. *Καλὸς ἰδεῖν* Euripid. Rheſ. v. 380. *κάλλιστος ὀφθῆναι* Cornut. de N. D. c. 32, p. 225. Eunap. Priſc. p. 114, v. 15. *εὐπρεπὴς ὢν ἰδεῖν* Aeſchin. in Tim. p. 22, v. 25. In Platonis Parmenide p. 1110 B. Parmenides ipſe *καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν*, Zeno autem *εὐμήκης καὶ χαρίεις ἰδεῖν·* ſicut in Luciani Prom. in verb. § 3, *ὀφθῆναι χαρίεντα·* contra *αἴσχιστος ὀφθῆναι τὴν ὄψιν* de Hiſt. conſcr. § 9. Rarius illud Aeſchinis in Tim. p. 7, v. 34, *εἰσὶ φύσεις ἀνθρώπων πολὺ διαφέρουσαι ὀφθῆναι ἀλλήλων τὰ περὶ τὴν ἡλικίαν·* quo loco ſi quis vulgatam Luciani lectionem defendere conetur, is, meo quidem iudicio, multum errabit. Ὁραθῆναι autem ne ſede ſua deturbetur, intercedo: eo magis, quod *ἀκουσθῆναι* coniecturae ſane parum felici, non vetuſto Codici debeatur. Sunt enimvero A & Υ ſpecie ad videndum pulchra, ſi ad literam T comparentur, quae crucem referat: tum animadverte, quam illud auribus ingratum accidat, *καθήκοντες ἀκουσθῆναι, οὐκ ἂν ἠκούσθη μόνον.* HEMST.

ibid. Ἀκουσθῆναι) Ex Cod. L. haec ſcriptura eſt. reliqui libri ὁραθῆναι. SOLAN.

Pag. 65. *l.* 2. Ἀπελᾶσαι) Melius congruere *ἀπελάσαν* & *ἐκδιώξαν* nemo, qui ad nexum orationis attenderit, diſſitebitur: hoc ſatis liquidum; ſed *βιασάμενον* legatur, an *βιασαμένων*, non multum intereſt. HEMST.

ead. l. 3. Συνδέσμων) Quo reſpexerit, mihi non liquet: neque enim in lingua vulgari quidquam eſt, quod huc faciat. Dialectos non moror. SOLAN.

ead. l. 4. Ἔκτοπον) Mſſ. *ἔκπτωτον, ἤτοι βίαιον καὶ ἀφόρητον.* BOURD.

ead. l. 5. Κυβέλῳ) Dico ad Pauſan. BOURD. Bourdelotio ſolemne eſt, eorum, quae nullus intelligit, explicationem in aliud tempus promittere. Equidem de Cybelo Athenienſium colonia, & Lyſimacho Comico nihil habeo quidquam, quod in medium afferam, certi. Berkelius ad Stephan. in Κυβέλεια illud oppidum eſſe cenſet, quod genere feminino dicatur a Stephano Κύβελλα, idemque *Cuballum* Livii, Gallograeciae caſtellum, XXXVIII, 18. hoc poſterius ob rationes multas, quas promere longum foret, probabile non videtur. De Stephani loco aliter ſentit L. Holſtenius, exiſtimans eſſe ſcribendum, *ἔστι καὶ Κύβελα Φρυγίας·* ſcilicet ὄρος. Κύβελα ſane notiſſimi Phrygiae montes, praecipue matris Deûm religione & ſacris. Heſych. Κύβελα, ὄρη Φρυγίας

καὶ ἄντρα καὶ θαλάμαι· ita lege, non *θάλαμοι.* Schol. Homer. ad Il. Z, 135, ex vetuſtioribus : *ἐν Κυβέλοις τῆς Φρυγίας·* vide Marqu. Gudium ad Phaedr. p. 77, Th. Reineſ. ad Inſc. Ant. Cl. II, n. 68. Quo minus aſſentiar, interpellat me non Tzetzes quidem, quis enim eius hominis auctoritate moveatur? ſed quod e Scholiis ad Lycophronis Alexandram veterioribus ad v. 1170 videtur exſcripſiſſe: *ὁ Ἱππώναξ κύβηλιν τὴν Ῥέαν λέγει παρὰ τὸ ἐν Κυβέλλα πόλει Φρυγίας τιμᾶσθαι·* haec ſi fidem merentur, habemus urbem Phrygiae Cybellam geminata litera λ. ſimiliter ac Κυβέλλια *κώμη* poſt Erythras inter montem Mimantem & promontorium atrum ſita Strab. XIV, p. 954 C. de qua mihi non probantur, quae notat Iſ. Voſſius ad Mel. I, p. 119. Haec me inducunt, ut credam, in Stephano ſic eſſe reponendum: *Κυβέλεια, πόλις Ἰωνίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ· Ἡρωδιανὸς δὲ Κυβέλην φησὶ πόλιν Φοινίκης· ἔστι καὶ Κύβελλα Φρυγίας·* (*πόλις* nimirum ex praecedentibus) *καὶ Κύβελα, ὄρος ἱερὸν, ἀφ᾽ οὗ Κυβέλη ἡ Ῥέα λέγεται.* Neque tamen eo magis aſſirmavero, id ipſum oppidum eſſe Luciani Cybelum; quamquam Nelidas etiam in Cariam & Phrygiam perveniſſe ſatis conſtet: Schol. Apollon. Rhod. ad I, 959. Non me praeterit Thraciae, quo plures fuiſſe miſſas Atticorum colonias certum eſt, urbs Κύψελα prope Hebrum fluvium, cuius praeter Stephan. in v. meminerunt Appian. de B. Mithr. p. 349, Polyaen. IV, c. 16. facili quidem errore *Κυψέλῳ* (utrumque numerum in multarum urbium nominibus uſurpari, nemo neſcit) migrare poterat in *Κυβέλῳ·* ſed haec an Athenienſium fuerit *ἄποικος*, iuxta cum ignariſſimis ſcio. Quidquid eſt ferme veteris memoriae Lyſimachorum, ob oculos mihi verſatur: nullum tamen alibi reperio, in quem, quae narrat Lucianus, conveniant: nam Lyſimachus iſte, cuius e Lycurgo tanquam *εὐτελοῦς μελοποιοῦ* meminit Harpocration, huc pertineat, necne, quis aſſirmaverit? Ergo Luciano, cui alia non pauca ſoli, huius etiam Lyſimachi veteris Comici notitiam debemus: is quia primus, aut ſaltem inter primos praecipuus, *σσ*, quod priſca dialectus Atticorum uſurpabat, in *ττ* commutare ſuſtinuit, ideo *Βοιώτιος ἀνέκαθεν* dicitur, quem iocum aut valde fallor, aut a quodam vetuſtae Comoediae poëta Lucianus accepit: non enim Atticis erat hic uſus vernaculus, ſed a vicinis Boeotis ad eos exiſtimabatur perveniſſe. Egregius exſtat inprimis ad hanc rem illuſtrandam Aelii Dionyſii locus apud Euſtath. ad Il. K, p. 813,

quem totum deſcribere non gravabor: Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὐ πάνυ εὕρηται χαίρων ὁ ποιητὴς τῇ προφορᾷ τοῦ τ ἀντὶ τοῦ σ κατὰ τοὺς ὕστερον Ἀττικοὺς, οἱ Ὁμήρου σήμερον λέγοντος, τήμερον αὐτοί φασιν. ὡς καὶ τὴν κοινῶς σύρβην τύρβην λέγουσι, καὶ τὸ σεῦτλον τεῦτλον. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἱστορεῖ τοὺς κωμικοὺς μάλιστα ἐκκλίνειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν καὶ ἐξήγησιν καὶ ψόφον, ἃ τῇ τραγῳδίᾳ μάλιστα ἂν ἁρμόττοι· διὸ καὶ διασύροντες τοὺς τραγικοὺς ὡς μὴ τοιούτους προσπαίζουσι ἐν τῷ, ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου· (ex Ἑορταῖς Platonis Comici verſus, ut oſtendit Schol. Euripid. ad Med. v. 476, ubi melius ἡμᾶς, quod hic legem iambi violat, omittitur) λέγει δὲ καὶ ὅτι Περικλέα φασὶ πρῶτον ἐκκλῖναι τὸν διὰ τοῦ σίγμα σχηματισμὸν τοῦ στόματος ὡς ἀπρεπῆ καὶ πλατὺν, γυμναζόμενον ἀεὶ πρὸς τὸ κάτοπτρον· καὶ ὅτι Θετταλοὶ καὶ Κιτιεῖς, οὐχ οἱ κατὰ Φοινίκην, ἀλλ' οἱ περὶ Κύπρον, ὧν πόλις Κίτιον κληθεῖσα οὕτω φασὶν ἀπὸ Κιτίου γυναικός τινος, θάλατταν ἔλεγον καὶ πίτταν καὶ καρδιώττειν καὶ Ματταλίαν καὶ τοιαῦτα, ὅσα οὐδαμοῦ Ἀττικὰ νομίζονται, ἀλλὰ τῶν γειτόνων, φησὶ, Βοιωτῶν, τῷ μήτε Ὅμηρον, μήτε τραγικοὺς, μήτε Θουκυδίδην ἢ Πλάτωνα κεχρῆσθαι αὐτοῖς· ἐν δὲ τῷ τέλει τοῦ λόγου &c. Haec talia ſunt, ut ſequi debuiſſe putes, quae de Lyſimacho refert noſter Lucianus. Ceterum, quod obſervat Aelius, θάλαττα, πίττα, iſtiuſque generis ſimilia rarius ab iis, qui τὴν παλαιὰν Ἀτθίδα, eamque adhuc intemeratam ſectantur, uſurpata reperies: quamobrem iure ſuſpicari licet, ubicunque in Thucydide & Platone aliter haec ſcribantur, librariorum id accidiſſe culpa: nam Atticorum vetuſta dialectus eadem propemodum, quae Ionum, frequentem literae τ, praeſertim duplicatae uſum abhorrebat. Quantum autem Iones ſigmate delectantur, tantum Dores ac Boeoti refugiunt: nec defuere, qui totas odas, offenſi ingrato literae ſibilo, fecerint ἀσίγμους· quin Pindarus ignominioſo titulo Σὰν κίβδαλον appellavit, ut teſtantur Dionyſ. Halic. de Comp. Verb. p. 23, & Athen. X, p. 455 C. qua de re iam ante monuit Brodaeus Miſc. III, c. 14. Hoc porro Luciani loco parum diligenter inſpecto Chriſt. Waſius inconſiderate ſcripſit de Lic. Vet. Poët. c. II, p. 17: *Lucianus in Actione Σ adverſus* T *iniuriarum & damni dati Lyſimachum Comicum poetam Boeotia oriundum inducit, unde illa omnia reſciverit.* HEMST.

ead. l. 6. Πολίχνιον) Sic Iulian. Imp. Miſop. de Lutecia. Mendoſe in Mſſ. πολύχνιον. BOURD.

ead. l. 9. *Λυσίμαχος*) Huius Comici quis alius meminerit, neſcio. SOLAN.

ead. l. 12. *Μέχρι μὲν γὰρ*) Reſtituere plene non poſſum: alii, ſi lubet, tentent. Ed. *l. σ. ᾤμην τὸ σ. γρ.* & poſt *λέγειν*, *πρᾶγμα*, haud dubie ſuo loco motum. ex qua lectione (collata cum ea, quam Bourd. Mſ. praeferebat) videtur locus totus ſic legendus: *ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγενημένων καὶ συντετραφημένων γραμμάτων. ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγειν συνήθειαν ᾤμην τὸ πρᾶγμα.* Nam *λέγειν*, quod praeceſſit, mutandum non videtur, ob *ἀποστεροῦν* participium ſequens. V. Eur. Τρ. p. 501 A. *ἀλλ' οὐδὲ πῶλος ἥτις ἂν διαζυγῇ τῆς συντραφείσης, ῥᾳδίως ἕλκει ζυγά.* SOLAN. In perturbato loco, interea dum liber aliquis oriatur, qui difficultatem omnem expediat, non oberit, credo, liberior quaedam alea coniectandi. Proxime ad Mſſ. lectionem, quam Bourdelotius annotavit, hunc in modum conſtitui poſſunt Luciani verba: *Μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγους ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγον, ἀποστεροῦν τέ με τῶν συγγεγενημένων μοι καὶ συντεθραμμένων* (alterutrum, ut alterius explicatio, poſſet omitti) *γραμμάτων, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ᾤμην τὸ πρᾶγμα, καὶ οἰστὸν ἦν* &c. Forte nonneminem offendat *λέγον* in tam brevi ſpatio bis repetitum: huic etiam faſtidio poteſt occurri: M. *μ. γ. ὀλ. ἐπ. τῶν τετταράκοντα ἀποστεροῦν με, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὁμ. ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ᾤμην τὸ πρᾶγμα τῶν συγγεγενημένων καὶ συντεθραμμένων γραμμάτων, καὶ οἰστὸν* &c. Ut liberales ſimus, tertium aliquod remedium addere placet: M. *μ. ὀλ. ἐπ. τοῖς τετταράκοντα ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγενημένων μοι, ἔτι δὲ τ. καὶ τὰ ὅμ. ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ᾤμην τὸ πρᾶγμα τῶν συντεθραμμένων γραμμάτων, καὶ οἰστὸν ἦν* &c. Quomodocunque ſtatuatur, hoc certe affirmare poſſe videor, *συνήθειαν* recte mutatum eſſe in *εὐήθειαν*, ſive apertam quandam ipſius literae T ſimplicitatem intelligas, ſine dolo corripientis, & ad ſe trahentis, quae propria putabat, quod ſane paulo magis ferendum, quam ſi per vim & iniuriam eadem facere deprehenderetur; ſive, ut in ſecunda tertiaque coniectura ſumi neceſſe eſt, ſtultam ceterarum literarum facilitatem, quae, temere deſerto Σ paene contubernali, ad violentiſſimum illud T ſponte ſe applicarent. *Συνήθεια* profecto, in quamcunque partem vertas, quem ſenſum habere poſſit, non video: niſi forte conſuetudinem ac familiari-

tatem interpreteris, per quam licuiſſe ſibi cenſuerit T, ut vicinae amiciſſimaeque literae Σ res proprias ex veteri dicto, *Πάντα φίλων κοινὰ*, pro ſuis uſurparet: huic autem poteſtati, modo cuiuſquam calculum ferat, extra primam coniecturam locus eſſe non poteſt. HEMST.

ead. l. 13. Λέγειν) Pater adſcripſit *λέγον*. GRON.

ead. l. 14. Συνήθειαν ὤμην) Deſunt in Mſ. BOURD.

in Schol. col. 2. *l.* 1. Κατατολμήσαι) Levis menda: lege *κατατολμήσας*, Lyſimachus ſcilicet. IENS. Ita reſtituerant Solanus, & Matth. Sladus. HEMST.

Pag. 66. *l.* 2. Ταυτὶ λέγειν) Poſt *λέγειν* in Mſ. *συνήθειαν ὤμην τὸ πρᾶγμα*. BOURD.

ead. l. 6. Βασίλιτταν) Quae ante commemorantur, ſic ſatis praeſertim apud Comicos & Sophiſtas ſunt pervulgata: *βασίλιτταν* qui dixerit ex iis, qui ſuperſunt, ſcriptoribus, necdum reperi, niſi forte librariorum vitio alicubi obſcuratum lateat; quare tanquam graviſſimum literae T facinus exagitatur, quo prorumpere non potuerit, niſi pudore omni excuſſo. Sic autem exiſtimandum eſt, Lyſimachum, cum hoc inter alia primus in Attica ſcena novaſſet, horum indignationem, riſum aliorum commoviſſe. Verum eſt porro, quod initio diximus de uſu duplicis *τ* a Boeotis recepto: Strabo IX, pag. 619 A. cum Mycaleſſi Tanagricae meminiſſet, monere non praetermiſit, *καλοῦσι δὲ Βοιωτικῶς Μυκαλιττόν*· quod repetitum ab Euſtath. ad Il. B, p. 266. Tarentinorum erant, atque adeo Aeolum *ἀνάζω* pro *ἀνάσσω*, *πλάζω* pro *πλάσσω*· contra quae ab aliis efferebantur per ζ, iſti mutabant in *σσ*· veluti *μύζω*, *μύσσω*· *σαλπίζω*, *σαλπίσσω*· *φράζω*, *φράσσω*· in his etiam Boeoti duplex *τ* ſubiiciebant, *σαλπίττω*, *φράττω*· hoc quidem eo inſolentius, quod alias diverſa longe poteſtate *φράσσω* vel *φράττω* a Graecis uſurparetur: ideo Heraclides, cuius eximium locum invenies apud Euſtath. ad Od. K, p. 1654, verbum illud Corinnae auctoritate munire voluit. Hoc ſcribendi genus antiqua dialectus Atticorum prorſus fuit aſpernata, maxima ſaltem ex parte, ſicut obſervatum quoque viris eruditiſſimis I. Waſſe ad Thucyd. I, p. 16, n. 7, C. A. Dukero p. 83, n. 49. nova, quam vocant, auctoribus Comicis cupidius adſcivit; neque tamen ita promiſcue nulloque diſcrimine, ut non multum & aurium iudicio, & normae loquendi tribueretur. Quid familiarius quam *ἧττα*, *Θρᾶττα* (*Ἀθηναῖοι δὲ Θρᾶττα λέγουσι*, Etymol. p. 454, v. 24.) & huiuſmodi innumera: at raro, ſi

modo unquam, Κίλιτταν, Κρῆτταν, ἄνατταν leges. Λυκαβηττὸς, Ὑμηττὸς conſtantiſſimus uſus ſanxit, & ad ipſos Latinos tranſmiſit: contra cedo mihi vel unum, qui ſcripſerit Ἁλικαρνάττον aut Ἁλικαρνηττὸν, Παρνάττὸν aut Παρνηττὸν, quamquam hic in Phocide, ubi Dorice loquebantur, erat ſitus. Iſta monendi cauſa, quae latius deducere per notarum leges non licet. Βασίλισσα autem, unde formatum βασίλιττα, ne Polybium, Diodorum Siculum, Graecos Hebraei Codicis interpretes, Ioſephum atque alios uſurpem, Alcaei ipſiusque Ariſtotelis auctoritate defenditur: non negat Phrynichus; verum ex eorum ſententia, qui ſtrictam nimis Atticae dialecti regulam condiderunt, tantopere averſatur, ut hoc etiam argumento pag. 42 Demoſtheni Orationem in Neaeram abiudicet, quod in ea regis ſacrorum uxor βασίλισσα nominetur, non βασιλὶς vel βασίλεια· quo iure, nunc non diſputo: at Pollucem certe non retinuit illud Grammaticorum decretum, quin ſcriberet, τὴν δὲ συνοικοῦσαν αὐτῷ (βασιλεῖ) βασίλισσαν καλοῦσι, VIII, 90. conſentit Aelius Dionyſius apud Euſtath. ad Od. Α, p. 1425: τοῦ βασιλεὺς τὸ θηλυκὸν οὐ μόνον βασίλεια, ὡς ἱερεὺς ἱέρεια, ἀλλὰ καὶ βασίλισσα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον Ἀττικῶς· βασίλιννα δέ φησι Μένανδρος λέγει. hoc iam plane Doricum, aut, ſi mavis, Macedonicum, ſimili forma, qua ſcribuntur Ἤριννα, Κόριννα, Μύριννα, Φίλιννα, pluraque talia. *Menandri,* pro quo Nunneſius ad Phrynich. pag. 45 *Alexandrum* male poſuit, locus ab Aeliano ſervatus apud Suid. in Παίσωμεν & Τρικορυσία· καὶ τὸ τοῦ Μενάνδρου, ἵνα τι καὶ παίσω, Τρικορυσία βασίλιννα· faſtu elatam, ut puto, & quae criſtas tolleret, intelligi voluit: qui meminerit ἐμπίδος Τρικορυσίας in Ariſtophanis Lyſiſtr. v. 1031, is, unde haec appellationis Comicae facetia ſit derivata, ſtatim perſentiet. HEMST.

ead. l. 7. Τὰ σῦκα τῦκα) Alludit ad notum proverbium, quo qui libere & audacter vitiis ſua nomina ponunt, dicuntur vocare τὰ σῦκα, σῦκα. Sic de Hiſt. Scrib. c. 41, inter alia, quibus ornatum ſibi dari vult virum, qui ſeſe ad ſcribendam hiſtoriam accingat, hoc numerat, παῤῥησίας καὶ ἀληθείας φίλος. ὡς ὁ κωμικός — φησι, τὰ σῦκα, σῦκα, τὴν σκάφην δὲ σκάφην ὀνομάσων. Peracute itaque veretur hic Sigma, ne, graſſante adverſarii licentia, eo res tandem deveniat, ut σῦκα non amplius σῦκα, ſed τῦκα, dicantur; atque adeo veritas & in dicendo libertas e genere humano intercidat. SOLAN. Iure metuebat pro ficubus, arbutei ge-

neris fructu ſuaviſſimo, ne Tau tam grati ſaporis delicias ſibi ſurreptum veniret, adiutore Lyſimacho, quippe Βοιωτίῳ τὸ γένος ἀνέκαθεν· nam Thebani revera τῦκα pro σύκοις efferebant: docet Strattis in fabula Phoeniſſis apud Athen. XIV, p. 621 A. Alexidis quaedam paulo ante proferuntur, unde Lacones etiam τεῦτλον & τευτλίον dixiſſe conſtat: hinc inſula Τευτλόεσσα, Τευτλοῦσσα, Τεύτλουσα, quod ſcilicet foetu betaceo abundaret: atque ita ſine dubio ſcribendum apud Thucydid. VIII, 42. HEMST.

ead. l. 12. Γραμμάτων) Lege χρημάτων. Certe de *literis* ſermo eſſe non poteſt, cum mox *aves*, & id genus alia, nominet. Coll. habent ῥημάτων, quod proxime accedit. V. Δ. XXVI. Uſurpat alibi vocem πραγμάτων, Τιμ. c. 27. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐκ μέσων τῶν κόλπων) Hoc proverb. etiam in Achill. Tat. lib. 2. dico ad Heliod. lib. 4. BOURD.

ead. l. 14. Φάσσαν) Multitudinis numero aptius dictum foret φάσσας. SOLAN.

ead. l. 15. Κοσσύφοις) Φάτται, νῆτται, (quas miror Boeotum in Acharn. Comici v. 875 νάσσας vocare, cum debuiſſet potius νάττας) κίτται ſemper in Ariſtophanis Avibus, alibique: plurimum etiam in Ariſtotele περὶ Ζώων· apud eundem, ut nunc quidem editur, vix aliter, quam κοττύφους, reperias: κοσσύφους habet Athen. VII, p. 305 B. Harum avium ſingulare quoddam genus Cyllene mons Arcadiae nutriebat: Stephan. in Κυλλήνη· ἐν τούτῳ δέ φασι τῷ ὄρει τοὺς κοττύφους λευκοὺς γίγνεσθαι· in eadem hiſtoria ſimiliter Ariſtot. IX, 19. verum κοσσύφους dederunt Aelian. de Anim. V, 27, & Pauſan. VIII, p. 634. quem perperam intellectum cum deſcripſit Commentator, quiſquis eſt ille in Anthol. p. 314, peſſime lapſus eſt: nunquam aliter, ſi recte memini, Aelianus: vide XII, 28, & ſimillimum plane Clementis locum Paed. II, p. 188 D. Arcadas autem ipſos, quorum lingua Doricae dialecto contribuitur, κοττύφους enuntiaſſe, perquam ſit veroſimile, quia Cottyphus Arcas, quem Amphictyones imperatorem legerunt, memoratur ab Aeſchine in Cteſiph. pag. 71, v. 40, & Demoſthene pro Cor. p. 498, 499. Hoc quidem apud Atticos itidem uſitatum; ſed ii tamen proprios ſibi κοψίχους vindicant, notante Moſchopulo περὶ Σχεδῶν p. 61. quare in Moeride Atticiſta malo legere: Κόψιχος Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ κόσσυφος Ἑλληνικῶς. Sic ſane plus una vice Ariſtophanes in Avibus, & apud Athenaeum ſaepe veteres Comici: vid. p. 65 D. 558

D. VI, p. 238 D. Ariſtophon in Pythagoriſta de paraſito perquam facete, Ὑπαίθριος χειμῶνα διάγειν, κόψιχος· ὅπερ ἐστὶ κόσσυφος, inquit Euſtathius iſta proferens ad Od. Ω, p. 1951. Philoſtratus Attici moris obſervantiſſimus de V. A. T. VI, c. 36. ubi quae notavit Olearius, Index H. Stephani ad Theſaurum haud paulo meliora ſubminiſtrabit. In Longo ſcribitur κόψυχος III, p. 96, 99, 102. nec ſecus Suidas: Κόψυχος, ἐπὶ ὀρνέων. Κόσσυφος ἐπὶ ἰχθύων· quod ego diſcrimen Grammaticorum commentis annumerandum cenſeo. Heſychius, niſi & hic etiam, ut plurimis in locis, foede truncatum accepimus, quando Κομψεῖα reddit inter alia τὰ τῶν κοσσύφων κρέα, errorem non levem commiſit: praeponendum fuerat Κοψίχεια· quod fieri poteſt, ut corrupte ſcriptum invenerit Κομψίχεια, quemadmodum in Moeridis membranis legebatur κομψυχός. HEMST.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Τῶν συνέτων) Perperam in Scholiaſte pro συνήθων ponitur συνέτων. Mox ubi ille interpres τὸ ἀφαιρουμένῳ exponit, verba eius ita concinnanda: Ἀντὶ τοῦ ἀποστερουμένῳ· ἢ ὅτι καὶ τὸ ἀφελέσθαι αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ὅμηρος, ἐπεί μ' ἀφέλεσθέ γε αὐτήν. Vulgo ἀποστερούμενον & ἀφελέεται excuſum, & punctum poſt συντάσσεται omiſſum. IENS.

ibid. l. 3. Ἀφελέσθαι) Ἀφελεῖ V. Homeri locus Il. A, 299. ubi nunc pro αὐτὴν vulgo δόντες. SOLAN.

Pag. 67. *l.* 2. Ὑμηττὸν) Mons eſt ſatis notus. SOLAN.

ead. l. 3. Συλλαβῶν) Ὑμῶν, quia Hymettus ab iiſdem incipit literis: tum quoque συλλαβὰς intelligo vocis Ὑμηττός· alioqui pro ipſis elementis συλλαβαὶ hic deberent poni, quod nuſquam fieri credo. Γράμματα quidem exponit Heſychius συλλαβὰς, & paulo diverſe Aeſchylus γραμμάτων ἐν συλλαβαῖς Sept. contra Theb. v. 474. ſed hic uſus quomodo poſſit inverti, nulla conſtat ratio. Praeterea talis eorum, quae praecedunt, eſt ſenſus: apibus etiam me fraudavit non paucis ſane: quin ipſum Hymettum mihi ſubductum ex Attica media ſublimem rapuit, idque vobis inſpectantibus: Hymettus enim, ut notum eſt, μελιττοτρεφὴς, mellificio praeſtantiſſimo affluebat. Hanc elegantiam nulli videntur priorum interpretum cepiſſe. HEMST.

ead. l. 5. Ἀποκεκλεισμένον τὴν θάλ.) Mſ. ἀποκέκλεικέ μοι τὴν θάλασσαν. BOURD. Sic reſtituimus ſecuti ed. *l.* & Mſſ. L. & Bourd. In reliquis legebatur ἀποκεκλεισμένον. SOLAN. Dedimus ἀποκέκλεικέ μοι, ut congrueret cum ἐξέβαλεν. Hi-

ſtoricis frequens. Dion Caſſius XLVII, p. 345 A. ἀπέκλεισε οἱ καὶ τὴν θάλασσαν· & variata ſtructura, ἀποκλείειν τοὺς πολεμίους τῆς θαλάσσης apud Suid. in Ἕρμα. Hinc patet, iure Kuhnium in Pauſania VIII, p. 598, voluiſſe legi, Ἀρκάδες τὸ ἐντὸς οἰκοῦσιν ἀποκλειόμενοι θαλάσσης πανταχόθεν· nam θαλάσσῃ, quomodo vulgatur, valet, *maris interiectu ab omnibus aliis ſecluſi:* quod a Pauſaniae mente longe diſtat. Hemst.

ead. l. 9. Τῷ ζῆτα) Utraeque literae Z & Σ multis in vocibus altera locum alterius obtinuit. Ζάλα, Ζαμβύκη, Ζάμολξις, Ζεῖρα, Ζιβύνη utrovis modo ſaepe ſcribuntur. At ubi literis B vel M praeiiciendum erat Σίγμα, vicem eius, invitante pronuntiandi ſuavitate, ſubſidere coepit Ζῆτα· tanta quidem iuris ſpecie, ut apud Grammaticos in diſceptationem venerit, ζμύρνα ſcribendum eſſet an σμύρνα, ζμίλιον an σμίλιον, ut patet ex Sexto Empir. adv. Gramm. I. §. 169. ubi vide eruditiſſimae diligentiae virum I. A. Fabricium. In Gloſſ. Cyrilli, Ζμύρνα, *murra. Scalpellum, Scalpulus*, ζμίλη· in aliis iſtius generis alia. Rem pluribus exemplis illuſtrat Euſtath. ad Il. B, pag. 217, 228, ea tradens, quae, ſi vera ſunt, cauſam literae noſtrae Σ non parum laedant: ἐφ' ὧν (παλαιῶν γραμματικῶν) καὶ τὸ ζμύρνα καὶ τὸ ζμικρὸς διὰ τοῦ ζ' κατήρχετο καταργηθέντος παρὰ τῶν ὕστερον τῇ ἀντιθέσει τοῦ σ'. His ergo teſtibus habebit, quod conqueratur de priſtina poſſeſſione deiectum Ζῆτα, & Sigma noſtrum eodem implicabitur crimine, cuius vicinum T inſimulabat. Verum ne ſic quidem, me iudice, nihil erit, cur cauſae ſuae diffidat: quibus enim argumentis perſuadebimur, ut Z literae duplicis, duplicis, inquam, quidquid obnitatur I. Pier. Valerianus ad Aen. VII, 648, priores in huius uſus poſſeſſione fuiſſe partes ſtatuamus? Latini, ſed, ut puto, recentiores pari modo: in Catullo *Zmyrnam* praeferre libros veteres monet Iſ. Voſſius p. 321; itaque nomen illud ſcribi iuſſit Mart. Capella III, pag. 57. *Zmilus* vel potius *Zmilis* Plinio H. N. XXXVI, c. 13, qui Graecis Σμίλις. *Zmaragdos* in duobus Lucretii Codd. reperiſſe ſe teſtatur Lambinus ad IV, 1119. in Propertio II, 13, v. 43, edere non dubitavit cultiſſimus Broukhuſius: invito certe Priſciano & multum reclamante lib. I, p. 564: *S quoque ſequente m, ut, Smyrna, Smaragdus: nam vitium faciunt, qui z ante m ſcribunt.* Idque adeo verum eſt, ut vetuſtiores Grammatici illius apud Latinos ſcribendi moris omnino nullam fecerint mentionem. Hemst.

ead. l. 10. Σμύρναν) In nummis hodieque ſaepe ΖΜΥΡΝΑ. V. Spanhem. 116; quem, cum haec obſervaret, locus hic non latuit. SOLAN.

ead. l. 11. Τῷ ξῦ) Nos vulgo *Xi* vocamus, cum tamen recte *mu*, & *nu* efferamus. Vides, quid uſus faciat. SOLAN. Atticis, & quidem ſolis, eſt proprium ξὺν ſcribere pro σύν· verum illa literae mutatione non aeque omnes Attici, nec in iiſdem utuntur vocabulis. Qui veterem Ἀτθίδα ſecutus eſt Thucydides, ſingulis propemodum habet paginis ξὺν, ξυμβάλλειν, ξυντίθεσθαι, ξύμμαχος, ξυμφορὰ &c. Ariſtophanes etiam hoc multo frequentius, quam alterum illud. In Platone autem, Demoſthene atque aliis, qui novam & emollitam Atticae dialecti formam uſurparunt, tantum non ſemper legas συνιέναι, συντιθεσθαι, σύμμαχος &c. In Sophiſtis recentioribus tanta apparet in utramque partem ſcribendi diverſitas, ut certa quaedam iniri ratio non poſſit. Credibile quidem eſt, in iſtis haud ſane magni momenti librarios a vera ſcriptorum manu ſaepius aberraſſe: ſed de Thucydide dubitare nos Lucianus, cui principum Criticorum obſervationes legendi fuit copia, non patitur. Quandoquidem vero aſperior eſt τοῦ Ξῦ pronuntiatio, non abſurde coniecit Salmaſius de L. H. p. 432, a barbaris & Thracibus, qui Atticam olim incoluerunt, frequentiorem literae durioris uſum remanſiſſe. Verſatur in illuſtrando hoc Luciani loco & quibuſdam proximis H. Stephanus Anim. in Ioann. Gramm. p. 13. HEMST.

ead. l. 14. Μυῤῥίνας) Notant Moeris Attic. Thom. Magiſter & Moſchopul. περὶ Σχεδῶν pag. 140. Vide H. Stephan. Anim. ad Ioann. Gramm. & Corinth. p. 16, 55. In Ariſtophane ſemper Μυῤῥίναι ſcribuntur: nam quod in Equit. v. 59 βυρσίνην, & v. 447 Τῶν Βυρσίνης τῆς Ἱππίου, quaſi ex μυρσίνη, ridiculi cauſa fictum, ut bene Schol. expoſuit, ad Cleonis opificium & βύρσαν ſpectat; in quo quidem vocabulo licere ſibi mutationem illam Attici noluerunt. Ad poſteriorem vero Comici locum referenda, quae notantur ab Heſychio in Βυρσίνης. Apud Thucydidem ſaepius legi θάρσος & θαρσεῖν, quam θάῤῥος & θαῤῥεῖν, obſervat C. A. Dukerus ad V, 4. HEMST.

Pag. 68. *l.* 4. Μικροῦ δεῖν) Vel καὶ μ. δεῖν· vel μ. δὲ δεῖν. Prius ob crebram voculae repetitionem, alterum ob ſimilitudinem ſyllabae ſequentis excidere facile potuit: alterutrum certe ad nexum orationis continuandum requiritur,

Tum in iſtis, *αὐτά μοι κάλει*, aut deeſſe dixero *μάρτυρας*, aut eum in modum debere ſcribi pro *αὐτά*· quod illis me non magno negotio perſuaſurum eſſe confido, qui perſpexerint, quam recte iungantur, *ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γραμμάτων, μάρτυρας*, tam incompoſite cohaerere, *ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γρ. αὐτά μοι κάλει*. Formula vero forenſis, *μάρτυρας κάλει*, qua nihil eſt in Oratorum ſcriptis frequentius: Syneſ. Φ. E. p. 77 A. *αἰτία, ἐφ' ἣν ἡμεῖς τὴν πεῖραν ἐκαλέσαμεν μάρτυρα*. HEMST.

ead. l. 6. Ἐνδελέχειαν) De qua quaeſtione inter Grammaticos Philoſophoſque Budaei aetate ſumma contentione certabatur: vide eum *de Aſſe*. Luciano aſſentire videtur Cicer. Tuſc. I, 10. ubi vide cl. Daviſii notas. SOLAN. Locus hic eorum diligentiam fugit, qui de *ἐντελεχείᾳ* Ariſtotelica ſunt commentati: is tamen evincit, tum diſputationem illam eſſe perquam vetuſtam & philoſophorum in ſcholis iactatam, tum Luciano placuiſſe *ἐνδελέχειαν*· ceteroquin, etſi homo facetus in omnes ſe formas induere ſoleat, hoc nomine parum apte Δ teſtimonium dicere iuſſiſſet adverſus T. Igitur Ciceroni, a multis propterea reprehenſo, ſuffragatur Noſter: vide T. D. I, c. 10, & Daviſium p. 20. HEMST.

ead. l. 7. Ἐντελέχειαν) Corinthus de Attica dialecto agens proprium fuiſſe Atticorum ait *ἐνδελέχειαν ἐντελέχειαν* vocare his verbis: *τὰς μυῤῥίνας μυρσίνας λέγουσι* (de Atticis loquitur) *καὶ τὸ συρίζειν, συρίττειν, καὶ τὴν ἐνδελέχειαν ἐντελέχειαν*. Ἐντελέχεια per τ pluribus probatur, de quo Budaeus de Aſſe lib. I, qui dici putat quaſi *τοῦ ἐντελοῦς συνοχὴν, perfecti corporis comprehenſionem*. Ariſtot. II de Gener. Anim. c. 1, Gaza I, c. 16, de Cauſ. Plant. COGN.

ead. l. 8. Κρούοντος) Non debuerat contra loquendi conſuetudinem in iſta doloris ſignificatione verbum hoc ita nudum poni. Initio cogitabam *κλαίοντος* pro *κρούοντος*· deinde potius mihi videbatur, translata in ſuam ſedem voce, *κρούοντος τὴν κεφαλὴν, καὶ τὰς τρίχας τίλλοντος*· quam locutionem poſtremam veteres onerare non ſolent inutili adiectione *τῆς κεφαλῆς*. Τίλλειν τὰς τρίχας καὶ κόπτεσθαι Schol. Ariſtoph. ad Ran. v. 426, & Pac. v. 545, ubi lege *λαβώμενον* pro *λαβόμενον*. Lucian. in Peregr. § 6, *τὰς τρίχας ἐτίλλετο*· quod ipſum bene reſtituit in Cteſiae verbis apud Heſych. v. Σάραπις Guyetus: *τὰς τρίχας καθειμένη ἐτίλλετό τε καὶ βοὴν ἐποίει*. Κρούειν vero *τὴν κεφαλὴν* ſimiliter ac *κόπτειν, τύπτειν, πλήττειν τὴν κεφαλὴν, τὸ πρόσωπον, τὸ μέτω-*

στον· Libanius πρὸς τοὺς βαρὺν αὐτὸν καλέσαντας § 25, τό τε μέτωπον ἔπληξα, καὶ τῶν τριχῶν ἔτιλα. *Pectoris, ſeminum, capitis percuſſiones*, Cicer. T. D. III, c. 26: *Qui ſaepius aliquo dolore perculſi & caput plangant, & pectora pugnis obtundant*, Firmicus V, c. 6. HEMST.

ead. l. 9. Κολοκύνθης) Κολοκύντης enim quidam ſcribunt. GUIET. Καὶ τῆς κολοκ. ed. *I.* & Coll. SOLAN. Cum Graecis uſurpetur κολόκυνθα, Ἀττικοὶ μόνως καλοῦσιν αὐτὴν κολοκύντην, ut monet Athen. II, p. 59 C. Vid. Phrynichi Ecl. p. 80, & Nunneſ. p. 82, Petr. Pantinum ad Mich. Apoſtolii C. IX, n. 73, Maittair. Alphab. Dial. ad Arctaeum in T. Notum proverbium Ὑγιέστερος κολοκύντης Demetr. περὶ Ἑρμ. § 163. Aelian. Ep. X. Corinthus, vel potius Gregorius de D. A. Τὰς μυρσίνας μυῤῥίνας λέγουσι, καὶ τὸ συρίζειν, συρίττειν, καὶ τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν, καὶ κολόκυνθαν, κολοκύντην· ita legendum. Hunc unicum exſtare puto, qui ἐνδελέχειαν & ἐντελέχειαν ſolo dialecti diſcrimine ſepararit: ſequitur eam ſententiam Ioſ. Scaliger Anim. ad Euſeb. pag. 1186. HEMST.

ead. l. 10. Τὸ συρίζειν καὶ σαλπίζειν) Συρίττειν, σαλπίττειν. GUIET. In quibuſdam τὸ, in aliis omnino deerat. Sola *I.* τοῦ. SOLAN.

ead. l. 14. Τουτονὶ τὸν τρόπον) Sententiam non admodum iuvat. An ſcriptum fuit? μεταβέβληκε τουτονὶ τὸν τρόπον, ad humanum genus laedendum convertit iſtos mores violentos ac feroces: quae contra phraſin moveri poteſt difficultas, eadem premit vulgatam lectionem. Tum animadverte, μᾶλλον δὲ uſque ad πλημμελεῖ medium interiici, curſu orationis inſtitutae interrupto ad reprehendendum, quod ante memoriae non ſuccurrerat: eſt autem μᾶλλον δὲ, *immo hoc etiam, o iudices, priuſquam pergam, cuius me mentio illatae hominibus iniuriae commonefacit*: alias hunc in medum procedere debuiſſet incepti ſermonis ordo, κατ' εὐθὺ φερέσθαι ταῖς γλώσσαις, ἀλλὰ δεσμοῖς τισι στρεβλοῦν &c. HEMST.

Pag. 69. *l.* 4. Ὦ γλ. ἀλ. νόσημα) Ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, αἰσχίστην νόσον· de Tantalo Euripid. Oreſt. v. 10. ad notiſſimum verſum reſpexit, puto, Lucianus: quod magis etiam pateret, ſi ſcriberetur, ὦ γλώσσης αἴσχιστον νόσημα Ταῦ. HEMST.

ead. l. 7. Δεσμοῖς) Permutatio illa τοῦ K in T Doribus frequens, uti a Moſchopulo aliiſque priſcis Grammaticis obſervatum eſſe notat Spanhem. 350. SOLAN.

ead. l. 9. Παρεισπεσὸν) Mſ. παρεὶς πεσόν. Cetera huius dialogi interpretantur auctores libri de Cruce. Bourd.

ead. l. 14. Ὦ καὶ γῆν καὶ θαλ.) Hoc veterum aliquis ſcriptorum, forte Dinon in Perſicis, de Cyro dictum retulerat, rege ſummo & ad omne genus virtutum admirabili: nam apud eorum, qui nunc quidem ſuperſunt, ullum exſtare non recordor. Cyro tribuerunt, quaſi naturam ipſam in poteſtate haberet, quod de ſe Deus Cyrum deſignans praedicat in vaticiniis Ieſaiae XLIV, 27, XLV. De ingentis animi viris atque heroibus, quorum audacibus inceptis rerum natura cedere videtur & morigerari, locutio non ſolis Orientalibus propria: notiſſimi ſunt Claudiani verſus de III Conſ. Honor. v. 97: — *cui militat aether, Et coniurati veniunt ad claſſica venti.* iſtam habuerunt adulandi anſam Sophiſtae: vid. Liban. T. II, p. 141 C. Hinc, ſi quid difficillimo tempore praeter ordinem naturalem eveniſſet, ad omen proſperrimi ſucceſſus rapiebant: velut in minore Cyro, ut pluribus ſuperſedeam, cum praeter ſpem Euphrates vias nunquam ante humano veſtigio initas aperuiſſet, ἐδόκει θεῖον εἶναι, καὶ σαφῶς ὑποχωρῆσαι τὸν ποταμὸν Κύρῳ ὡς βασιλεύσοντι. Xenoph. K. A. I, p. 151, v. 29. Quid autem in eo, quod pro καλῷ nonnulli ταλὸν, alii pro Κύρῳ ſatis ridicule τῦρον dicerent, maxime Lucianus ſpectaverit, me non plane pervidere fateor: de Dorica dialecto eum cogitare potuiſſe vix credo, quippe quae certis legibus circumſcripta mutationem literae κ in τ in quibuſdam ſemper, in aliis, quorum in numero has utraſque voces reponere licet, nunquam admiſit. An vitium linguae ſignificavit? quale in infantibus ſaepe, rarius in adultis animadvertitur, ut ob pronuntiandi difficultatem a Κάππα deflectant ad Ταῦ. id mihi probabile videtur. Ceterum obſervat Schol. Sophocl. ad Oedip. in Col. v. 1316, qui aliis fuerit Talaus, eundem alios appellaſſe Calaum: ἔνιοι οὐ τὸν Ἀταλάντης Παρθενοπαῖον φασὶ στρατεῦσαι, ἀλλὰ τὸν Ταλαοῦ, ὃν ἔνιοι διὰ τοῦ κ Καλαὸν προσαγορεύουσι, καθάπερ Ἀρίσταρχος ὁ Τεγεάτης καὶ Φιλοκλῆς ἱστοροῦσιν· συγγραφέων δὲ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος. Hemst.

Pag. 70. *l.* 1. Κῦρον αὐτὸν ὄντα) Et cum ei Cyrus nomen inditum ſit, in τῦρον quendam ferum animal transformare nititur. Cogn.

ead. l. 3. Αὐτῶν) Coll. pro αὐτὴν, quod in impreſſis eſt. Solan.

ead. l. 5. Τῷ γὰρ τούτου σώματι) Apud eos, qui de Cruce

ſcripſerunt, nobiliſſimus locus. ita vertit Lipſ. I, c. 8: *Huius enim corporis filum tyrannos aiunt ſecutos, eiuſque ſpeciem imitatos, ſimili deinde figura ligna fabricaſſe & homines in iis fixiſſe.* Vid. Iſidor. I, c. 3, & I. Grialum, Dougtaei Anal. Sac. P. II, pag. 156. Tertulliani locum, *ipſa eſt enim litera Graecorum Tau, noſtra autem T ſpecies crucis*, tetigit Salmaſ. de Cr. p. 239. HEMST.

ead. l. 6. Σώματι) Hinc eſt, quod Maro Epigr. in Tullium Cimbrum ταῦ Gallicum pro cruce feſtive dixit & ſymbolicῶs. Galli enim aſſueti ſunt cruces & patibula in ſimilitudinem ταῦ literae formare. COGN. An σήματι; GUIET.

ead. l. 10. Ἐπωνυμίαν) Id eſt, σταυρὸς, σταυρῶσαι. GUIET. Veriſſima vocis σταυρὸς originatio: ταῦ, ταυηρὸς, hoc eſt, in modum *tau* efformatus: & per contractionem ταυρός: & praepoſito ſigma, ut fieri ſolet, σταυρός. MENAG. Volueritne, Ταῦ Graecis *crucem* notaſſe, an vocem σταυρὸς ex Ταῦ deductam, mihi non liquet; nec tanti res eſt. De *Tau*, figuram crucis referente, vide apud Spanhem. 73. Hieronymus eam ſimilitudinem myſticam alicubi facit. SOLAN.

ead. l. 13. Τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ) Baronius ad A. Ch. 34, § 93: *T enim litera, quod crucis figuram exprimat, notari conſueviſſe fures, apud Lucianum* (Iud. Vocal.) *teſtatum habetur.* Video, quid voluerit Annalium conditor: ſcilicet in hoc libello T literam furti rapinaeque ream τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ τὴν δίκην ὑποσχεῖν, id eſt, quomodo ille intellexit, *ſua figura inuſtam notatamque poenas luere debere.* Haec ſane ſunt abſurdiſſima, & a Luciano longe diſtant: ſed obſcuram eius mentem ne Caſaubonus quidem cepit Exerc. XVI, c. 76. HEMST.

ead. l. 14. Ὃ δὴ σταυρὸς εἶναι) Τὸ εἶναι abundare videtur. GUIET. Mens Luciani ſatis aperta; verborum compoſitio neſcio quomodo intricatior eſt. SOLAN. Nihil hic intricati, quantum video. Verum eſt, quod ſcribit Guietus, εἶναι abundare, ſed Attico more. Plato in Protag. p. 221 D. ἐγὼ δὲ τούτοις ἅπασι κατὰ τοῦτο εἶναι οὐ ξυμφέρομαι· apud eum ſaepe. Ariſtot. Polit. VII, p. 219, v. 29, νῦν δὲ τοσοῦτον ἡμῖν εἶναι πρὸ ὁδοῦ γέγονεν· plura praebebit Index Luciani. Uſus eſt hoc loco S. Petitus Miſc. III, 9, p. 153. HEMST.

IN TIMONEM.

Pag. 71. *l.* 1. TIMΩN) Aetas huius unde certo aſſignetur,

nihil eſt. Sed inter Luciani optima merito cenſeatur. Comoediam habes elegantiſſimam, in qua adulatorum non unius generis mores arteſque graphice admodum depicti, cum aliis multis ad divitias ſpectantibus, miro artificio exhibentur. Hoc opuſculum qui cum Ariſtophanis Pluto contulerit, palmam, ſi mecum ſentiat, huic Noſtro multis de cauſis, quas hic enarrare nimis longum foret, deberi, facile concedet. SOLAN.

ead. l. 4. Ζεῦ φίλιε) Exordium ab attonitis poëtis. *οἱ συνοικοῦντες* colunt *τὸν Ἐφέστιον, φίλοι Φίλιον, οἱ ἐν τῇ μιᾷ τάξει Ἑταιρεῖον, ξένοι Ξένιον, ἐν ὅρκοις συμφωνίας ποιοῦντες Ὅρκιον, οἱ δεόμενοι Ἱκέσιον, οἱ ἀδελφοὶ Ὁμόγνιον.* Interp. Sophocl. ad Aiac. Maſtig. nomina collecta ex variis Iovis officiis, de quibus alius locus dicendi. BOURD.

ead. l. 5. Ὅρκιε) Poëticarum harumce vocum exempla adducere ſupervacaneum, cum pleraeque tales ſint, ut nulli, qui poëtas Graecos vel a limine ſalutarit, ignotae eſſe poſſe videantur. Sola haec mihi negotium aliquamdiu faceſſivit de Iove dicta, adeo ut de emendatione cogitarem, crederemque ἑρκεῖε vel ἕρκιε legendum; (V. Suid. & Euripid. Τρῳ. v. 17.) at nunc ex Euripidis Med. 169 video nihil mutandum. Adde Schol. ad Hecub. eiuſdem v. 345. SOLAN. Ut omnis vinculi naturalis, quod vitam humanam continet, ſic & iurisiurandi, cuius ſumma fuit apud veteres religio, curator & praeſes Iuppiter: ab hoc munere ducta ſunt cognomina non tantum *Φιλίου, Ξενίου, Ἑταιρείου, Ἐφεστίου, Ὁμογνίου, Γαμηλίου,* ſed & *Ὁρκίου·* eſt autem in iſta forma vocabulorum, quando Diis aptantur, praeſidii ac tutelae ſignificatio. Ita cultus Iuppiter *ὅρκιος* & dedicatus in Eleorum curia, teſte Pauſania V, p. 441, ea ſpecie, quae *ἐς ἔκπληξιν ἀδίκων ἀνδρῶν* erat comparata; nam fulmen utraque manu tenebat: quare exiſtimandum eſt, Lucianum infra § 4, ubi *δεκάπηχυν κεραυνὸν* memorat, non de Phidiaci Iovis ſigno, (hoc enim pleniſſima propitiae maieſtatis facie altera manu praeferebat ſceptrum, victoriam altera) ſed de hoc ipſo *Διὸς ὁρκίου* cogitaſſe: idque tanto argutius, quod Timon Iovem irrideat tanquam vetulum, & viribus effoetis iam non amplius commiſſorum impune ſcelerum vindicem, nihilque minus adeo, quam qualem ſimulacrum illud oſtentabat. Plura protulit I. H. Meibomius ad Iusiur. Hippocr. c. II, § 4, ubi *Ζεὺς ὅρκιος* reperiatur. Apud Phurnutum, quem Cornutum dicere malim, c. 9, p. 150, pro *ἕρκιον* e Mſ. notavit, ſi re-

ſte capio, Th. Galeus ὅρκιον & ἑρκεῖον· ut, quin illae voces inter ſe commutentur, dubitari non poſſit· in Luciano tamen ὅρκιε plane retinendum, utpote quod ceteris Iovis cognominibus, quae Timon coacervat, multo magis ſit conſentaneum, quam Ἑρκεῖος· ea Cornutus pleraque, quo dixi loco, explanavit, & inprimis ex philoſophi perſona Dion Chryſoſt. Or. XII, p. 216. Haec Luciani attigit Ez. Spanhemius ad Callim. H. in Dian. v. 7, ubi de Deorum πολυωνυμίᾳ· vere Xenophon in Symp. p. 522, Ζεὺς ὁ αὐτὸς δοκῶν εἶναι πολλὰς ἐπωνυμίας ἔχει. Hymnus in Iovem, quem ſub Cleanthis nomine vulgavit H. Steph. in Poëſ. Philoſ. Κύδιστ' ἀθανάτων, πολυώνυμε, πάγκρατες αἰεὶ Χαῖρε Ζεῦ. — Vide B. Martini V. L. III, 13, Stanl. ad Aeſchyl. P. V. v. 210. Hemst.

ead. l. 6. Ἐμβρόντητοι) Ἔνθεοι, θεόληπτοι, μουσόληπτοι, ὑπὸ Μουσῶν κάτοχοι, & voce Comica, μουσοπάτακτοι ſunt poëtae: eos facete Noſter in Iovialium tonitruum mentione vocavit ἐμβροντήτους, quaſi iiſdem illis telis, quae tam liberaliter Iovi donant, ipſi tangerentur. In re diverſa ſimilem elegantiam adhibuit Dion Chryſ. p. 286 C. ἅτε διθύραμβος ὢν ὁ Διόνυσος καὶ ὑπὸ κεραυνοῦ καὶ βροντῆς γενόμενος, ὥς φασιν οἱ ποιηταὶ, τοὺς ἀμαθέστερον χρωμένους ἀτεχνῶς πυρὸς πιμπλῆσι, καὶ τῷ ὄντι πολλοὺς αὐτῶν ἐμβροντήτους ἐποίησεν. Heſychius quidem, Κεραύνιος, ἐμβρόντητος· (male legitur ἐμβρόντιστος) ſed proprie tamen diſtinguuntur, ut patet e Xenoph. E. IV, pag. 312, v. 42, πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ στρατόπεδον, καὶ οἱ μέν τινες πληγέντες, οἱ δὲ καὶ ἐμβροντηθέντες ἀπέθανον· interpretis vicem agat Pauſan. III, pag. 217, καί τινες καὶ ἀπώλοντο τῶν στρατιωτῶν κεραυνωθέντες, τοὺς δὲ καὶ ἔκφρονας ἐποίησαν αἱ βρονταί. Hinc pro ſtupido, inſano, & cui communis ſenſus eſt excuſſus: ſimul hunc in modum non noluit intelligi Lucianus, cum Timonem ita facit poëtas appellare. Hemst.

ead. l. 8. Ὑπερείδεις τὸ πίπτον τοῦ μέτρου) In Virgilii vita, quem Tan. Faber indicavit, hic eſt locus: *quippe qui, dum ſcriberet, ne quid impetum moraretur, quaedam imperfecta reliquit; alia leviſſimis verſibus veluti fulſit, quos per iocum pro tigillis & tibicinibus interponi a ſe dicebat ad ſuſtinendum opus, donec ſolidae columnae advenirent.* Haec Suetonio non ſunt indigna: apparet autem, non plane commode tibicines iſtos ad eum ſenſum, quem volebat Faber, quadrare. Ariſtoph. in Ran. v. 1209 eleganter στοιβὴν vocat ἔξω τοῦ λόγου, qualem ſtipatores, qui merces in navibus componunt, infulcire ſolent: re-

&c Schol. περιττὸν καὶ παρέλκον ἐν τῷ λόγῳ, ἀπὸ τῆς στοιβῆς τῶν φορτίων· ibi haec Lucianea Kuſterus non praetermiſit. Par eſt ratio, quando παραπληρώματα dicunt. Schol. ad Med. v. 665 notat, Euripidem eſſe valde proclivem ad uſurpandam vocem σοφὸς, etiam cum nihil ad ſenſum ornandum prodeſt: ὥσπερ παραπληρώματι χρῆται τῇ λέξει· utriuſque propriam vim diſcere licebit ab H. Valeſio ad Harpocrat. p. 150. Apollon. Alex. de Synt. III, pag. 264, ubi de coniunctionibus agit, quibus nomen eſt παραπληρωματικοῖς, veram eſſe negat eorum ſententiam, qui cenſuerunt μόνους αὐτοὺς ἀναπληροῦν τὸ κέχηνος τῆς ἑρμηνείας· ipſam vides Luciani phraſin. HEMST.

ead. l. 10. Ἐρισμάραγος) Epith. Iovis ipſius apud Heſ. Θεογ. Annotatum margini Timonis a Tan. Fabro editi penes Ioh. de la Faye: manus annotantis ignoratur, ideoque *Anonymum* deinceps in hoc opuſculo vocabo. SOLAN.

ead. l. 11. Βαρύβρομος βροντὴ) Reſpicit hic inter alia locum Euripidis, quem margo indicat: Ἰὼ Νέμεσις, καὶ Διὸς βαρύβρομοι βρονταὶ κεραύνιόν τε πῦρ αἰθαλόεν. Αἰθαλόεντα κεραυνὸν habet Heſ. Θ. 504. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς ἔξω τοῦ πατάγου τῶν ὀνομάτων) Recte cl. Faber, *ac fumum plane poëticum, nominum ſtrepitum ſi demas.* ultra quod tentare quidquam error eſt. GRON.

ibid. Ἔξω τοῦ πατάγου τῶν ὀνομ.) *Nugae canorae*, Horat. SOLAN. Imperfectam orationem ſupplendam putavit Barlaeus. Nihil hic imperfectum: vertendum enim, ut Faber rectiſſime convertit. Is uſus particulae ἔξω familiaris apud optimos ſcriptores: Tim. περὶ Ψ. Κ. οὐ πόκα φθαρησόμενον ὑπ᾽ ἄλλω αἰτίω ἔξω τῶ αὐτὸν συντεταγμένω θεῶ. Demoſth. περὶ Παραπρ. p. 309 A. τίνα ἀνθρώπων ἐλύπησεν ἂν ἡ εἰρήνη ἔξω τοῦ ἀδόξως γεγενῆσθαι; Longinus, ſtructurae non minus, quam verborum locutionumque diligentiſſimus, S. 24, § 2, Ὑπερίδης πρὸς τῷ πάντα, ἔξω γε τῆς συνθέσεως, μιμεῖσθαι τὰ Δημοσθένεια κατορθώματα· vid. Thom. Mag. in v. Concinne poſitum ὁ πάταγος τῶν ὀνομάτων, quia πάταγος, ut aliarum rerum, ſic praecipue tonitruum fragorem interruptum exprimit: § 3, ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο· & ſaepius in Ariſtophanis Nub. Iam quod fulminis eſt proprium, ipſis poëtarum epithetis tribuit, tanquam ſi ſenſu prorſus vacua inanem tantummodo ſtrepitum ederent. Lucrifecit eorum ex veteribus opinionem Lucianus, qui cavillabantur apud Ho-

merum pluribus in locis epitheta velut iniecta temere manu correpta ſic inferciri, ut nullum inde ſententiae lumen accederet novum; quin ſaepius etiam epitheto praepoſtere collocato proximorum obſcurari nitorem & corrumpi: quod crimen obiectum ut diluerent poëtarum principis admiratores, ea nonnunquam fuerunt comminiſcenda, quae tacuiſſe fuiſſet melius. Haec ſane perquam ſunt venuſta, & ingenium Luciani in hoc elaboratiſſimo ſcripto elucens ſummopere commendant: quae ſingula tironum in gratiam explananda ſi ſumerem, grandi commentariorum mole foret opus. HEMST.

Pag. 72. *l.* 2. Ὅπλον) *Fulmen.* BROD.

ead. l. 3. Σπινθῆρα ὀργῆς) Proprie Dionyſ. Halic. A. R. II, p. 103, v. 41, ἐκ τῆς κατεψυγμένης πρὸ πολλοῦ, καὶ οὐδένα φυλαττούσης σπινθῆρα τέφρας. Facete Ariſtoph. de bello Peloponneſiaco, a Pericle parvis ab initiis ſuſcitato: ἐξέφλεξε τὴν πόλιν Ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικοῦ ψηφίσματος. Quaſdam vitae reliquias exiguas σπινθῆρα τῆς ψυχῆς vocat Philoſtr. de V. A. T. IV, cap. 45. Cornuto de N. D. c. 20, p. 189, opem feramus: primum, inquit, genus humanum e terra natum probabile eſt fuiſſe violentum, & mutuis in ſe invicem odiis ſaeviiſſe, διὰ τὸ μηδέπω δύνασθαι διακρίνεσθαι, μηδὲ ῥιζῶσθαι τὸν ἐνόντα αὐτοῖς σπινθῆρα τῆς κοινωνίας· debuerat quidem ἐρριζῶσθαι vel ῥιζοῦσθαι· ſed concoquat, qui ſtomacho ſit tam ferreo, duriſſimam ἀκυρολογίαν, σπινθῆρα ῥιζοῦσθαι, dum legam μηδ' ἐρριπίσθαι· nota ſunt ῥιπίζειν, ἀναρριπίζειν, ἐκριπίζειν· alterum illud verbum ſi ſcripſiſſet, addidiſſet utique τὸ ἐνὸν αὐτοῖς σπέρμα τῆς κοινωνίας. HEMST.

ead. l. 4. Θᾶττον γοῦν &c.) Profert Adr. Turnebus Adv. XXV, c. 9, itaque vertit: *Itaque eorum, qui peierare aggrediuntur, citius quiſpiam exſtinctum ellychnion formidaverit, quam fulminis iſtius omnium domitoris flammam.* Docet ibi, a Virgilio *ſancire foedera fulmine* dici Iovem, *qui fulmine vindicat id, quod contra formulam & religionem iurisiurandi commiſſum eſt.* Similem in modum Diotogenes Pythag. apud Stob. p. 332 Iovem eſſe oſtendit eundem & χρηστὸν & δεινὸν διὰ τὸ κολάζεν τὼς ἀδικέοντας καὶ κρατὲν καὶ κυριεύεν πάντων· ἔχει δὲ καὶ τὸν κεραυνὸν μετὰ χεῖρα σύμβολον τᾶς δεινότατος. HEMST.

ead. l. 5. Θρυαλλίδα) Copioſe de hac voce doctiſſimus Chriſtian. ad veſp. Ariſtoph. Pollux. BOURD. Vid. Ariſtophan. VORST.

ead. l. 7. Δαλόν τινα) *Manifeſte declarat titionem in Timonis Lucianei principio*, Ier. Hoelzlin. ad Apollon. III, 291. videtur ſane: ſed propria vis eſt, quam origo vocabuli poſtulat, titionis ardentis & accenſi. Grammatici veteres ad Od. E. 488, δάπυρον ξύλον, & pluribus Heſychius: δαλὸς ἀπὸ τοῦ βωμοῦ Antonin. Liber. c. XVIII. *ambuſtum torrem Chorineus ab ara Corripit*, Virgil. Aen. XII, 298. Δαλὸν Gloſſae *titionem* & *torrem* exponunt. *Titionem vulgus appellat extractum foco torrem ſemiuſtum, exſtinctum:* Lactant. IV, pag. 394. Vid. Pric. ad Apul. Met. p. 392. Ludit Arnob. VI, p. 209, *riciniatus Iuppiter, atque barbatus, dextera fomitem ſuſtinens perdolatum in fulminis morem.* HEMST.

ead. l. 9. Ἀπολαύειν τοῦ τραύματος) Sunt, qui haec verba, μόνον καὶ τοῦτο οἴεσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, intelligunt de iis, in quos Iuppiter ignes ſuos intentet; eos nimirum dici exiſtimare, ſe in eo tantum affici ab immiſſo igne, quod oculi fuligine impleantur. At non ego certe detrecto accedere optimo meo quondam doctori, Iac. Gronovio, (cui pro digno & iuſto διδάκτρῳ nihil maius reponere habeo, quam aeternas gratias, pectuſque eius nomini devotiſſimum) haec verba ad ipſum Iovem referenti. Liceat tamen nobis varios τοῦ ἀπολαύειν uſus in medium proferre. Τὸ ἀπολαύειν pro *frui re grata & accepta*, atque adeo pro *delectari fructu alicuius rei*, paſſim ſumi, res eſt notiſſima. Eſt tamen non ſemel, ubi ἀπολαύειν de malo uſurpatur. Apud Noſtrum in Deorum dial. X Sol querens multa incommoda ex trinoctio Iovis cum Alcumena concubitu oritura; viam tam diu non tritam, equis Phoebeis fore difficiliorem, hominesque in tenebris confeſſuros; tandem ait, Τοιαῦτα ἀπολαύσονται τῶν Διὸς ἐρώτων. Reſpondet paulo poſt Mercurius, Σιώπα, ὦ Ἥλιε, μή τι κακὸν ἀπολαύσῃς τῶν λόγων. Clariſſime quoque D. D. XXI, Οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγει τὰ τοιαῦτα, μή καί τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας. In Necyomantia § 17 de Mauſolo, qui dicitur τοσοῦτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικοῦτον ἄχθος ἐπικείμενος. Hic ſicuti non plane in malam, ita nec omnino in bonam partem ſumitur ἀπολαύω; at ironice potius. Tantum, ait facetus Noſter, Mauſolus ab ſuperbo ſibi poſito monumento afficitur, quantum gravatus eſt, tanto ponderi ſuccumbens. In Phalaride de Perilao, aenei bovis fabricatore, inque illum primo incluſo, ὁ μὲν δίκαια ἔπασχεν, ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ εὐμηχανίας. Acerbiſſima profecto haec & letifera ἀπόλαυσις. In Pſeudologiſta: Οἷς ἱκα-

τὰ ἦν ἐκεῖνα μόνα τὰ κακὰ τοῦ σοῦ στόματος ἀπολαύειν. In malum quoque clare habet Aelianus II Ποικιλ. c. 34: Ὥρα πᾶσιν ἡμῖν τὴν ταχίστην ἀνάγεσθαι, πρὸ τοῦ τινος καὶ ἀπολαῦσαι κακοῦ πρεσβυτιδίου. — Eſt ergo τὸ ἀπολαύειν plane ἀδιάφορον, & in bonum & in malum, ſimpliciter notans *affici ab re aliqua*, ſeu id, quod ex re quapiam proveniat, ſive gratum, ſive minus, percipere. Idcirco videntur accuratius loquentes, maluiſſe ſaepe aliquid addere, unde bonum vel malum, quod quis ἀπολαύῃ, intelligeretur. Sic κακὸν ἀπολαύειν τῆς φλυαρίας, Lucianus: κακοῦ πρεσβυτιδίου ἀπολαῦσαι, Aelianus. Ariſtophanes in Pluto v. 236 adiicit ἀγαθόν· Ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ' οὐδὲν αὐτοῦ πώποτε. Ellipſin amant Graeci in uſu τοῦ ἀπολαύειν, ut in pleriſque locutionibus. Ubi enim ἀπολαύειν τινὸς dicunt, ſubauditur τὶ, vel ἀγαθὸν, vel κακόν. quae, ut vidimus, aliquando adſunt. Sed nec vel tunc, ubi dicunt ἀπολαύειν ἀγαθόν τινος, plena eſt oratio; intelligitur autem ἀπὸ, unde pendet genitivus; ſine quo genitivo vix utuntur τῷ ἀπολαύειν. Ἀπὸ, inquam, ſupprimitur: quam praepoſitionem reperio additam apud Noſtrum in Mortuor. Dialogis p. 224 C. ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι. ubi iterum τὶ relinquitur intelligendum. IENS. Vulgatam retinui, quia in Dial. Xanthi & Maris, τραύματα iterum vocat, quae igne inuſta fuerant: ἀπολαύειν etiam ſatius viſum eſt ad *homines* referri, quam ad *Iovem*, quia ad eos reliqua pertinebant, & vox eo ſenſu apud Noſtrum non infrequens, uti ſupra obſervatum a me eſt ad Νιγρ. c. 30. Vide & Arrian. Epict. pag. 286 A. ἀμήχανον, τὸν συνανατριβόμενον τῷ ἠσβολημένῳ μὴ καὶ αὐτὸν ἀπολαῦσαι τῆς ἀσβολῆς. Virgil. VI, 593: — *non ille faces nec fumea taedis Lumina* &c. de vero Iove. SOLAN. Haec quidquid eſt interpretum ad contemtores Iovis pertinere cenſuerunt: diverſus abit ſolus fere I. Gronovius ad Nigr. § 30, rogatque ſatis confidenter, *cur accipiant in malum, non in propriam notionem voluptariamque, atque ipſi Iovi attribuant?* reſpondebo pro aliis, quia ipſa Luciani mens explanatiſſime propoſita, & ſtructura verborum huic explicationi palam refragatur: quare per me non ſtabit, quo minus ſemper ſolus hanc cauſam defendat Gronovius. Ἀπολαύειν verbum apud Graecos in utramque partem ambiguum eleganter uſurpari ſolet & per ſe ſimpliciter & conſtructe. Ariſtoph. Av. v. 1358, Ἀπέλαυσα γὰρ ἐλθὼν ἐνθαδί· quod ludendo perinde eſt poſitum, atque ὠνάμην vel ὀναίμην ἄν· *praeclare enimvero mecum agatur.* Addunt nonnunquam ἀπολαύειν κακόν τι, τι φλαῦ-

ειν, Iſocr. Συμμ. p. 175 B. ſaepius omittunt. At frequentiſſime genitivus accedit eius vel perſonae, vel rei, unde bonum malumve aliquod vel incommodum nobis proficiſcitur, plerumque ἀπὸ vel ἐκ intellecto, rarius expreſſo. Dionyſ. Halic. A. R. I, p. 74, v. 16, τοῦτο μόνον ἀπολαύσαντες ἐκ τῶν πολλῶν ἐπιμίξεων· ubi mediae ſignificationis eſt. Plato Phaedr. p. 1227 F. ἀλλ' οἷον ἀπ' ἄλλου ὀφθαλμίας ἀπολελαυκὼς, *qui ab alio oculis laborante vitium contraxit:* eleganter Syneſ. p. 18 C. ταρίχη ἀπολελαυκότα τοῦ χρόνου, *quae a vetuſtate vitium contraxerunt:* Euripid. Iph. in T. v. 526, Ἀπέλαυσα δή τι κἀγὼ τῶν κείνης γάμων· *nonnihil ad me quoque mali ex Helenae nuptiis pervenit.* Sic ἀπολαύειν συμφορᾶς, *alienae calamitatis eſſe participem*, Plutarch. T. II, pag. 837 A. Apud Platon. de LL. p. 961 D. καὶ πᾶσα οὕτως ἡ πόλις ἀπολαύη τῶν ἀσεβῶν τρόπον τινὰ δικαίως, Serranus vim phraſios Ficino longe melius expreſſit: *atque ita impiorum hominum ſupplicia in univerſam civitatem quodammodo iuſte redundent.* Platoni ſine dubio Heſiodeum illud in mente fuit E. καὶ H. v. 240, Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπηύρα· ubi ut rem ipſam & ſenſum recte, ſic naturam locutionis ſecus intellexit eruditiſſ. Graevius. Ariſtot. Polit. V, p. 135, v. 5, αἱ τῶν γνωρίμων στάσεις συναπολαύειν ποιοῦσι καὶ τὴν ὅλην πόλιν, *nobilium ſeditiones contagione quadam totam civitatem corripiunt:* parum diſtat, quod legimus in Mich. Apoſtolii C. XV, n. 78, ἔμελλε συναπολαύσειν τῷ Παμφίλῳ τῶν κακῶν· quod, niſi fallor, ex vetuſtis Scholiis excerptum ad Ariſtoph. Plut. v. 174. Maxim. Tyr. D. II, pag. 24, ſi quis, inquit, cum homine μαρίλης ἐμπεπλησμένῳ colluctetur, eum maculari neceſſe eſt, οὕτω καὶ ὅστις ἀδίκῳ ἀνδρὶ συμπλέκεσθαι καὶ συγκυλινδεῖσθαι ἀξιοῖ, ἀνάγκη τοῦτον συναπολαύειν καὶ τοῦ κακοῦ, καὶ συναναπίμπλασθαι τῆς μαρίλης· ibi iunctum a Luciano verbum itidem apparet, ſimiliter atque in Amat. Plutarchi p. 765 B. ἔνιοι φίλων καὶ οἰκείων σβεννύναι πειρωμένων βίᾳ καὶ ἀλόγως τὸ πάθος, οὐδὲν ἀπέλαυσαν αὐτοῦ χρηστὸν, ἀλλ' ἢ καπνοῦ καὶ ταραχῆς ἐνέπλησαν ἑαυτούς. Vide Suid. in Ἀπολαύειν· Iſocratis, quem profert, locus, quamquam verba parumper varient, is idem eſt, qui ſupra fuit a me indicatus. Quemadmodum autem hac in parte fruſtra fuit Gronovius, ita iure optimo G. Cuperi (hunc enim deſignat) coniecturam repellit, qui Obſ. III, c. 2, cum elegantiam opportuniſſimae vocis τραῦμα nullus aſſequeretur, legebat καύματος· *huic loco*, verba ſunt Cuperi, τὸ τραῦμα

minus videtur convenire, cum ἀσβόλου ſeu fuliginis fiat mentio: quare lego καύματος, id eſt, aduſtione; *quomodo fulmen & fulgur adurere, uſtulare dicuntur: ita ante dixit* φλόγα κεραυνοῦ. Haec pluma leviora: melius eſt, ut Lucianum audiamus in Iove Conf. § 15, οὐδὲ γὰρ τὸν κεραυνὸν αὐτὸν φαίην ἂν αἴτιόν μοι γενέσθαι τοῦ τραύματος. Perquam appoſite Euripides: Πολλοὺς δὲ βροντῆς τραῦμ' ἄναιμον ὤλεσε· iſtum verſum Theon Smyrnaeus περὶ Μουσικῆς c. 2, p. 75, cum poneret, nihil aliud praemittit, quam ὥς τις ἔφη· pro beneficio patefacti auctoris veram lectionem in ſolutum accipiat Plutarch. Symp. IV, p. 666 C. apud quem perverſe ſcribitur, πνεῦμα αναιμον· quamquam Latinis uſitatum *afflari fulmine*, at Graecis, ut puto, plane eſt inſolens πνεῦμα βροντῆς· deinde, quod rem extra controverſiam ponit, optime cohaeret ἄναιμον cum τραῦμα, prorſus ineleganter cum πνεῦμα. Obſervationem eximiam mecum vir & amicus, dum fuit, ſummus L. Kuſterus communicavit. Denique Lucretius VI, 419, ubi, dum Iovi fulminis miſſionem ereptum it, multa reperies, quae cum Luciano comparari poſſunt: *Cur ſuis Dem it imaginibus violento volnere honorem?* Quid porro congruentius, quam ut fulmina vulnus faciant, quandoquidem *tela* dicuntur & βέλη· ſaepe Lucretius eo, quem dixi, loco: — *patris cur telum perpetiuntur Obtundi — teli determinet ictum.* Herodot. IV, 79, εἰς ταύτην θεὸς ἐνέσκηψε βέλος· VII, c. 10, § 5, εἰς οἰκήματα τὰ μέγιστα &c. τὰ τοιαῦτα ἀποσκήπτει τὰ βέλεα· cuius apud multos praeter Lucretium imitationem loci invenire licet. Sophocl. Trach. v. 1103, Ἔνσεισον, ὦ 'ναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος, Πάτερ, κεραυνοῦ· notavit ad eum locum H. Stephanus. HEMST.

ead. l. 11. Ἀπίθανος ὢν) Olim arridebat, οὐ πάνυ τοι ἀπιθάνως, ὡς πρὸς οὕτω ψ. nunc nihil muto. Plutarch. T. II, p. 595 A. ἐξεννοχέναι πιθανὸν ὄντα τὴν πρᾶξιν ὑπὸ δέους. Arrian. A. A. II, c. 12, εἴτε πιθανὸς δοκεῖ τοῖς ξυγγράψασιν Ἀλέξανδρος, ὡς καὶ ταῦτα ἂν πράξας &c. Porphyr. de A. N. pag. 250, ὅτι δὲ πλάσσων ἄντρον ἀπίθανος ἦν Homerus. Plutarch. T. I, p. 91 E. T. II, p. 291 A. ὥστε μὴ παντελῶς ἀπιθάνους εἶναι τοὺς λέγοντας. Aeſchines ſub initium orationis περὶ Παραπρ. κατηγόρηκε δωροδοκίας, ἀπίθανος ὢν πρὸς τὴν ὑποψίαν ταύτην. Haec oſtendunt, quomodo cum perſonis vox iſta coniungatur. Salmonei neſcio quam bene Noſter meminerit in hac ſcena: in eo certe ſui contemtus Iuppiter exemplum ſtatuerat ſatis grave; qualia ſi adverſus

alios ſceleribus ac flagitiis inſignes edidiſſet plura, non erat profecto, cur tantopere Timon inertiam vetuli Iovis incuſaret. De Salmoneo verſus ſunt Manilii V, 91, poſt multiplicem hominum eruditiſſimorum curam nondum, ut mihi quidem videtur, perſanati: quid molitus ſit vir primarius I. Fr. Gronovius Obſ. III, 15, non me fugit; hunc tamen in modum ſi conſtituantur, propius ad priſcam poëtae manum accedi poſſe cenſeo: *Hinc mihi Salmoneus (qui coelum imitatus in orbe, Pontibus impoſitis* (niſi malis, *Pontibus ac poſitis*) *miſſiſque per aera quadrigis Expreſſiſſe ſonum mundi ſibi viſus, & ipſum Admoviſſe Iovem terris de fulmine finxit: Senſit at immenſos ignes; ſuper ipſe ſecutus Morte Iovem didicit) generatus poſſit haberi.* Senſum, quo erat admirando ingenii acumine, pervidit I. Scaliger: *de fulmine* capiendum eſt ea fere poteſtate, quam Salmaſius explicuit ad Tertullian. Pall. p. 139, etiam ipſum ſe Iovem terris admoviſſe finxit, quod ad fulmen attinet, iacto fulmine: Euripid. apud Dicaearch. B. E. p. 22, — ἔστ' ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς Θεοῦ μανεὶς ἔῤῥιψε Σαλμωνεὺς φλόγα· plura, quae ad firmandam coniecturam valent, perſequi non vacat. Ceterum Salmoneum & Tantalum pro hominibus impiis & Deos oppugnantibus poſuit Heraclit. Alleg. Hom. p. 408. Vid. Maxim. Tyr. D. XXXVI, & Hadr. Iunii Adagia in *Salmoneus alter*, ubi quod ex Eunapio profert, legitur apud Suidam in Εὐτρόπιος & Χρῆμα. HEMST.

ead. l. 13. Πῶς γὰρ) Omnino legendum πῶς γὰρ οὔ; quod Graecis frequens. V. Eurip. Rheſ. p. 472 C. SOLAN. Interpretes ita verterunt, ac ſi legiſſent, quod volebat doctiſſ. Solanus, πῶς γὰρ οὔ; eum in modum ſane legendum foret, ſi tali ratione ſententiam expleres: πῶς γὰρ οὐκ ἀντιβροντήσειέ σοι ὁ Σαλμωνεύς; *quidni enim Salmoneus adverſum te fulmina iacularetur?* vel, *quid enim obſtet, quo minus tuum fulmen Salmoneus aemuletur,* (nam utramque explicationem recipit ἀντιβροντᾷν, ut alio loco dicam) *ubi tu, velut perducta mandragorae potione altum ſtertis?* Verum nihil moveri debet, intelligendumque, ſi ad ſuperiora velis connectere, πῶς γὰρ φοβηθείη ἂν τῶν ἐπιορκεῖν τις ἐπιχειρούντων τὴν τοῦ κεραυνοῦ φλόγα· ſin ad proxima, πῶς γὰρ ἀπίθανος ἂν εἴη ὁ Σαλμωνεύς· utrumvis ad ſententiam Luciani aeque commodum. Πῶς γὰρ οὔ, addita negatione, ut Grammatici loquuntur, καταφατικόν ἐστιν, aut, κατάφασιν δηλοῖ· contra πῶς γὰρ, ἀποφατικόν. Lucian. Ἀλεκτρ. § 14, οὗτος ζῶν μὲν οὐδὲ ὀβολὸν ἔδοκε τῷ Σίμωνι· πῶς γάρ; ὃς οὐδὲ αὐτὸς ἥπτετο τῶν

χρημάτων· hic, dum vivebat, ne obolum quidem dedit Simoni: neutiquam ſane, ut qui ne ipſe quidem divitias ſuas attingeret. Lyſ. p. 94, v. 17, πῶς γὰρ ἂν, ὅστις &c. p. 178, v. 31, πῶς γὰρ, οἷς οὐδὲ ταῦτα &c. Iſaeus p. 72, v. 11, πῶς γάρ; οἱ μὲν γὰρ ὀνομάζονται συγγενεῖς. Gorg. pro Palam. p. 189, v. 35. nam ſub initium eius orationis p. 187, v. 32, H. Stephano aſſentior pro πῶς γὰρ, ὅσγε σώζει πατρίδα &c. reponendi πῶς γὰρ οὐ; ὅσγε σώζει. Alciphr. I, p. 92, πῶς γὰρ ἢ πόθεν; ibi vide Steph. Berglerum. Athen. VI, p. 265 E. πῶς γάρ; ὁπότε &c. In his, minimis quidem, ſed ad nativam Graeci ſermonis indolem permagni ſane momenti, mirum eſt, quam ſaepe fuerit offenſum. Hemst.

ibid. Ὑπὸ μανδρ. καθ.) *Sub mandragora dormis:* qua etiam epota ſomniculoſi ſunt homines. Demoſth. Phil. Δ. ἀλλ' οὐδὲ ἀνεγερθῆναι δύναμεθα, ἀλλὰ μανδραγόραν πεπωκόσι, ἤ τι φάρμακον ἄλλο τοιοῦτον, ἐοίκαμεν ἀνθρώποις. Brod. De hoc Proverb. paroemiogr. de Mandragora, Dioſcorid. Heſych. Bourd. *Ubi tu perinde ac ſub mandragora ſtertis.* Ita vertit Eraſmus, bene ſecundum vulgatam lectionem; male ſecundum rationem. Henr. Stephanus in v. Μανδραγόρας videtur legiſſe ὑπὸ μανδραγόρου, non multo melius. Faceta ſatis eſt ſententia verſionis Eraſmi, qui mandragoram herbam lactucae non abſimilem, ut ex Theophraſto & Plinio patet, in arborem, umbram dormientibus facientem, transformat. Certe non ita ſcripſit, non ita intellexit Lucianus. Lege meo periculo ἀπὸ μανδραγόρου, id eſt, *poſt mandragoram ſumtam*, vel, *poſt mandragorae potionem.* Sic & ad eundem ſenſum infra in Demoſth. Encom. οἷον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας, id eſt, *a mandragorae potu* vel *eſu.* Sic etiam loquuntur medicorum filii, ἀπὸ πλησμονῆς, ἀπὸ φαρμάκου, id eſt, *ſtatim poſt repletionem, ſtatim poſt pharmaci potionem.* Mandragoram vero eſſe ναρκωτικὸν φάρμακον, & ſomnum inducere, notum eſt vulgo. Palm. Viderit Palmerius in Eraſmo lapſum; ſed an non maiore ignorantia ipſe corrigit ἀπό? An non millies ὑπὸ apud Lucianum notat cauſam efficientem: utque idem ſit prorſus voculae ἀπό? Vertit ſane Eraſmus *ſub mandragora:* an ideo ille adſpiciendus erat transformator herbae in arborem, quae dormientibus umbram faceret? Sed opinor ſcribebat nobilis ille Gallus haec, cum comes Luciani venit ad Ἀλεκτρύονος ἱερὸν, viditque illic ὕλην ἀνεστηκυῖαν, ἧς δένδρα ἦν μήκωνες ὑψηλαὶ καὶ μανδραγόραι in libro I Verae hiſtor. & tam vere nunc in Eraſmo ſic divinando coniicit, ac illi, qui vaticinari ſole-

bant tenentes os animalis, quod alligari debebat ad radicem mandragorae, in qua ſimilitudinem ſomniabant corporis humani. Sic igitur & cum ſub corona vendi aliquem dicet, credetur interprete Palmerio ex coetu militum circumſtante vel ſerto facere arborem; & ſpecioſius cum veles dicitur ſub vitem ſumicere haſtas, ſtare cenſebitur in vinea. Iocoſa hominum ingenia! an Eraſmo unquam exciderit illud *ὑπνωτικὸν ὁ μανδραγόρας*? Lenius ſodes. GRON. Iam diu hoc in loco intricata quaedam, ut putabant, difficultas eruditos advertit: quidquid in Luciano, ubi mandragorae fiat mentio, ſtudioſe collectum ab H. Stephano Sched. VI, cap. 6. operae pretium eſt eius verba proferri. Poſtquam hunc ipſum poſuiſſet locum, & alterum ex Demoſth. Encom. § 36, *ἀλλ' ἀνιστησι μὲν ακοντας οἷον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας τοὺς αὐτοῦ πολιτας*, ita pergit: *Quid? an aliud uno quam altero in loco ſignificare voluiſſe Lucianum dicemus? Haud crediderim: ſed quemadmodum dicuntur hic καθεύδειν ἐκ μανδραγόρου illi, quos Demoſthenes μανδραγόραν πεπωκότας dicit, idem & de illis, quorum illic ſit mentio, eſſe intelligendum. Sed quomodo ὑπὸ μανδραγόρᾳ in dandi caſu legendo intelligi illud poterit? Ego vel retinens μανδραγόρα non ſubſcribam ι literae α, ut talis ſit genitivus, qualis Πυθαγόρα· vel in μανδραγόρου mutabo, ut in poſteriore loco ἐκ μανδραγόρου habemus. Sive autem hoc ſive illo modo genitivus ſcribatur, dixerim ὑπὸ μανδραγόρου ſonare* prae mandragora, *pro eo quod eſt*, prae nimio mandragorae potu: *ſicut dicitur ὑπὸ οἴνου & ὑπὸ μέθης. Denique nullo modo interpretationem illam admiſerim*, ſub mandragora dormis. *Mirum eſt autem, apud Eraſmum eo ipſo in loco, ubi male hunc locum interpretatur, (eius enim illa eſt interpretatio) & tanquam lectionem illam vulgarem ſequens ὑπὸ μανδραγόρᾳ, tamen recte (meo quidem iudicio) legi ὑπὸ μανδραγόρου. Haec enim lectio cum in aliis editionibus exſtat, tum vero in duabus Frobenianis anni* 1533 & 1540. Illas eaſdem editiones ſecutus etiam Leo Allat. ad Euſtath. Hexaëm. pag. 57. Stephani obſervata Palmerium fugerunt, quando Eraſmi verſionem tam ſalſe irridet, ipſe propterea viciſſim a I. Gronovio irriſus: cuius equidem rationes Eraſmum defendentis me non capere, lubens profiteor: hoc ſaltem recte, quod ὑπὸ mutari vetet in ἀπό· quamquam enim nihil alienum dixerit Palmerius, (eſt ſane is uſus, quem vult, voculae ἀπὸ non apud Graecos tantum, ſed & apud Latinorum Medicos in *a* vel *ab* perquam receptus, ut I. Rhodii Lexicon Scribonianum oſtendit) minime tamen iſto auxilio indigemus: plane

autem ipſi non concedendum, quod in Demoſth. Encom. ſimiliter ἐκ μανδραγόρου accipiat. Miror Fabrum, qui dederit, *veluti ſub mandragoris recubans*, quaſi non arborem quidem mandragoram cogitaſſet, ſed Iovem mandragorae foliis, ut roſarum delicatuli ſolebant, contectum, quorum vim ſomnificam intimis penitus medullis hauſerit. Neque admodum probo Stephani *prae mandragora*, vel, *prae nimio mandragorae potu*: rectius vim locutionis perſpexit I. Tollius in Notulis Rondelii Expoſitioni Vet. Signi ſubiectis p. 294, a cuius ſententia non diſcrepat I. Gronovius. Sane καθεύδειν ὑπὸ μανδραγόρου non aliter dicitur, ac frequentiſſimum illud, ἀποθανεῖν ὑπό τινος. Eam ob cauſam fieri omnino non poteſt, quin ſecundum caſum praeponamus. Stephani ὑπὸ μανδραγόρα, demto ι, Florentina liquido praefert: id ſequentes editores videntur immutaſſe pro ſuo quiſque captu, hic in μανδραγόρᾳ, quod iam in utraque Veneta & Aldina prima reperitur, alius in μανδραγόρου· neque diffiteor, eam eſſe formam longe uſitatiſſimam, ſic ut alterius exemplum adhuc mihi in promtu ſit nullum: non tamen idcirco ſpernenda videbatur principis editionis auctoritas, praeſertim cum & Stephanus, haud parvum in hoc literarum genere momentum, accederet, & analogia formandi par in multis aliis nequaquam refragaretur. De mandragorae virtute ſoporifera complures: Seren. Samon. *Nec non mandragorae guſtu ſopor additur altus*: ibi vide Rob. Keuchen. p. 282, & Seberum ad Poll. V, 132, n. 73. Xenoph. Symp. pag. 512, v. 28, ὁ οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει· ἀνθρώπους ſervant Athenaeus & Stobenſis: Artemidorus I, c. 68, ἀνδρὸς, vel, ut Tollius etiam poſuit, ἀνδράς· pro quo Cornarium animadvertimus in verſione longe aliud expreſſiſſe, nimirum ἀνίας vel ὀδύνας. HEMST.

ead. l. 15. Λημᾶς) Haec illuſtrat Eraſm. Adag. in *Saturniae lemae*. Proxime ſequitur, τὰ ὦτα ἐκκεκώφωται de Iove, cui prae ſenio aures obſurduerunt: ipſa locutio Platonica, ſed paulo diverſa poteſtate, quando quis frequenti & moleſta paene rei commemoratione alium obtundit atque exſurdat: in Lyſ. p. 497 E. ἡμῶν γοῦν ἐκκεκώφωκε τὰ ὦτα, καὶ ἐμπέπληκε Λυσίδος· quae cum imitaretur Ariſtaen. I Ep. 24, p. 110, ſcripſit ἐκκεκώφηκας ἡμῶν τὰ ὦτα. Nihil intereſt, utram formam uſurpes, ἐκκωφᾶν an ἐκκωφοῦν· prior in Ariſtophan. Equ. v. 312, ubi prorſus diſplicet Suidae lectio ἀνακεκώφηκεν, quippe, niſi fallor, linguae Graecae genio contraria:

poſteriorem Athenaeus habet V, p. 188 C. πρὸς τὸ περιβόητον (τῆς Ἑλένης) ἐκκεκωφωμένοι κάλλος· *attoniti & ſtupore capti, dum celebratiſſimam illam Helenae formam ſpectabant.* Ingenioſiſſime Salmaſius apud Achill. Tat. III, p. 195, reſtituit, τοσοῦτον ἡ λύπη με τῆς συμφορᾶς ἐξεκώφωσε, vel, ἐξεκώφησε, quod vulgo legitur ἐξεκούφισε. Clem. Alex. Str. V, p. 551 C. ἐκκωφούμενοι πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Adde Stephani Ind. Theſ. in Ἐκκωφέω. HEMST.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Παρακεκινημένος) Blandiebatur παρακεκινδυνευμένος· ſed non valde opus eſt hac mutatione. Noſter περὶ τοῦ μὴ P. Π. Δ. § 5, ὑπόθερμον καὶ παρακεκινημένον. Vid. Suid. in Θερμὸς & Παράθερμος. HEMST.

ibid. col. 2. *l.* 1. Ὑπὸ) Lege ἐπί. HEMST.

Pag. 73. *l.* 4. Οὐδέποτε ἦγες &c.) Ad ea ſine dubio reſpexit, quae fabulantur de Lycaone, filiiſque eius improbiſſimis, quos fulmine Iuppiter percuſſit, καὶ τὴν Ἀρκαδίαν συνεχῶς ἐκεραύνωσεν, ἕως ἡ γῆ παρακαλοῦσα τὸν Δία τὴν χεῖρα ἐξέτεινε· διὸ φασὶ πρώτως ἐν Ἀρκάσιν ἐκεχειρίαν γενέσθαι· Tzetz. ad Lycophr. v. 481. ibi plura, quae ex Apollodori Bibl. III, pag. 201, 203, deſcripſit. Eorundem etiam ſcelera impuliſſe dicuntur Iovem, ut diluvio Deucalioneo, cuius mox meminit Lucianus, genus humanum obrueret. HEMST.

ead. l. 6. Ἡ αἰγὶς) Sic in Dial. Iovis & Cupid. & θεῶν κρισ. & Bis accuſ. paſſim denique. BOURD.

ead. l. 7. Καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς &c.) Interp. *Iaculorum in morem denſiſſime ex edito loco devolantium.* Barlaeus dicit, alios reddere, *in morem levis & velitaris pugnae;* additque, vocem utrumque ſignificare; non tamen affirmat, utro hic ſumendum ſit modo. At poſteriore omnino hic intelligendum videtur: vult enim Lucianus, fulgur ita praemitti, ante tonitru, quemadmodum velitatio praecedit pugnam: atque ita ſimiliter infra in Abdicato § 3, ταῦτ' εἶναι νομίζοντες ἀκροβολισμὸν οὐκ εἰς μακρὰν ἐπιπεσουμένου τοῦ κακοῦ. VITRING.

ead. l. 8. Κοσκινηδὸν) *Cribri inſtar frequentes.* BROD. Hoc apud Suidam exſtat & πετρηδὸν, σωρηδὸν apud Heſychium. Praeceps autem & abruptus vocum illarum ſonitus artificioſam quandam rerum, quas exprimunt, imitationem in auribus efformant. Intra paucos verſus ſimilia Philo Iud. iungit in Flacc. p. 978, πανευχίαι σωρηδὸν προεκομίζοντο — συνδεδεμένων δοράτων φορμηδὸν — ἁρμαμάξαι στοιχηδὸν ὑπὸ μίαν ὄψιν. Pari modo Apul. Met. IV, p. 146, *Eſtur ac potatur incondite: pulmentis acervatim, panibus aggeratim, po-*

culis agminatim ingeſtis. Acutum illud Fabri de Luciano ὑετὸς ῥαγδαῖος in oratione proſa φορτικῶς dici iudicante non laudo: quid probabilius, quam, quod ſuſpicatus eſt Ienſius, haec eſſe e veteri poëta Tragico deſumta? ſunt ſane verba Tragica, & grande quiddam ſonant: ſed praeterea horridum aliquid ac paene inſulſum in iſtis, ποταμὸς ἑκάστη σταγὼν, qualia Longinus, ut puto, in caſtigato ſcriptore nunquam ferret: neque abhorret utique, ſi haec de ipſo diluvio Deucalioneo a quocunque demum fuiſſe poſita credamus. Poterant eadem ridicule quidem & per iocum a Comico quopiam videri dicta: eamque in partem potiſſimum inclinarem, niſi me retineret illud Luciani φορτικῶς, quod quin παρ' ὑπόνοιαν pro ποιητικῶς vel τραγικῶς ſit poſitum, vix dubitandum videtur. Iam mihi cum illis compara dictum Baſilii Seleuc. Or. I de Noë, & diluvio ſacro: ἄνωθεν οὐρανὸς χειμάῤῥους ἠκόντιζε &c. hoc ſcilicet vel Lucianus vel Longinus probare potuiſſent. non lubet alia proferre plura, ubi in hac ipſa re boni Patres, nimis ſaepe in tumorem orationis indecorum proni, paratragoediant. Iure merito Photius in Eunapio reprehendit ποταμῶδες δάκρυον, quod in dithyrambo vix, ac ne vix quidem, condones, p. 100, ubi rectiſſimam, qua erat optima iudicandi facultate, de ſcriptoris huius ſtilo fert ſententiam. HEMST.

ead. l. 10. Ὑετοί τε ῥαγδαῖοι) In his verbis Faber delet τε. nec certe ad ſenſum requiritur, cum praecedat καί; debuiſſet etiam poſt ῥαγδαῖοι eſſe collocatum. Sed ſuſpicor, haec verba ex antiquo aliquo Tragico eſſe deſumta, & quamvis ſuperfluum, maluiſſe Noſtrum retinere illud τε. & certe ſi adſit, verba grandius ſonant; ac propter eandem cauſam exiſtimo, idem illud τε ita initio orationis poſitum, ac legimus ſtatim cum principio opuſculi de Aſtrologia, Ἀμφί τε οὐρανοῦ, ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή. Ceterum ῥαγδαῖοι ὑετοὶ iterum leguntur apud Noſtrum Philop. § 24. IENS. Cuius haec verba ſint, neſcio. Certe Tragici eſſe, non obſcure innuit. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου) *Temporis momento.* BROD. Ita Noſter ſaepe § 23. ad Atticorum elegantiam magis convenit ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, quod Ariſtophanes habet in Plut. v. 244. ibi vide Ez. Spanhemium. Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου Ariſtid. Quinctil. de Muſ. III, p. 162. HEMST.

ibid. Ναυαγία ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος) Vid. Συρ. c. 12, ubi fuſe

deſcribit inundationem ſub Deucalione factam. VORST. Mirifice haec illuſtrant Marmor Arondelianum, & viciſſim inde lucem capit Lucianus, ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΡ... ΟΥΛΦΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΕΠΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣ ΕΓΕΝΕΤΟ ΚΑΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ ΤΟΥΣ ΟΜΒΡΟΥΣ ΕΦΥΓΕΝ ΕΓΛΥΚΩΡΕΙΑΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΠΡΟ... ΟΝΚΑΙΤΟΥΔΙΟ.. ΤΟ... ΔΔ... ΜΤΟΥΤΟΙΡ.. ΟΝΙΔ...... Ο.. ΤΑΣΩΤΗΡΙΑ ΕΘΥΣΕΝ. Ubi ſic ſupplet Palmerius: *πρότερον καὶ τοῦ διὸς παυομένου δι' ἑαυτοῦ τὸ ἱρὸν Ἀπόλλωνι δομήσατο καὶ τὰ σωτ.* Ubi miror, illum *Δία παυόμενον* in chronico & ſermone pedeſtri poni pro *ὄμβρων παυομένων*. Primo ipſa rei ratio non patitur. Quid enim? cum ipſe eſſet Athenis, cur *Δία παυόμενον* exſpectare debuit? & eo ceſſante demum aedificavit templum? Deinde non Graecus ſermo admittit, nec ante dixit *ζεὺς ἐγένετο*, ſed *κατακλυσμός·* adeo licet dicatur Iuppiter pro imbre, non poterit hic bono ſenſu dici pro cataclyſmo: nec cataclyſmus ceſſavit ceſſante pluvia. Sed nec per pluviam contigiſſe cataclyſmum, auctor ante ſuppoſuit. Et quod ad ΠΡΟΤΕΡΟΝ poteſt ea ſuppletio ferri, licet ipſe videns, Seldenum, cum id ponit charactere communi, facere ſex puncta, conieccrim ΠΡΟΣΚΡΑΝΑΟΝ. dein ſuppleo ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΤΟ ΙΡΟΝ ΙΔΡΥΣΑΤΟ ΚΑΙ ΤΑ. De templo Iovis Olympii erecto ab Deucalione teſtatur clare Pauſanias in Atticis p. 32. GRON.

ead. l. 13. Κιβώτιον) *Deucalionis naviculam.* BROD.

ead. l. 14. Τῷ Λυκωρεῖ) Lycori oppido prope Delphos, quod etiam *Lycoria* dicitur. BROD. Ad Parnaſſum appuliſſe alii tradunt. V. Apollod. I, p. 10 B. C. SOLAN.

ibid. Ζώπυρον) Recte obſervat Thomas Magiſter, dictum hoc a Platone eſſe deſumtum; quem vide de Legg. III ab initio fere, ed. Lugd. p. 585 C. D. *ἐν κορυφαῖς που σμικρὰ ζώπυρα τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους διασεσωσμένα.* Sic paſſim Origenes c. Celſ. locutus. Vide p. 194, 216. SOLAN. Platonem imitatus etiam Dionyſ. Halic. A. R. p. 36, v. 39, *μικρὰ ἄττα διασώζουσαι ζώπυρα τοῦ Πελασγικοῦ γένους.* p. 35, v. 34, *ζώπυρα ἄττα περιλειπόμενα τοῦ παλαιοῦ γένους·* plures alii; ne de Patribus eccleſiae dicam, qui ſaepius in Noacho, ad cuius familiam arctis oppido limitibus incluſam tota ſpes generis humani redierat, hanc locutionem ponunt. Tu vide I. Fr. Gronovium Obſ. IV, p. 42. HEMST.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Εἴ ποτ' ἄλλοτε) Per haec Scholiaſtes, quiſquis ille eſt, nequiſſimam aetatis ſuae conditionem per-

ſtringit, cuius gravia delicta nunc non minus atque olim iratum Iovem & fulmina vibrantem depoſcant. Mox ἑκάστη πληγὴ ſunt ὁ κεραυνὸς, ἡ αἰγὶς, ἡ βροντὴ, ἡ ἀστραπὴ &c. quibus ſtatim ἡ ἔκβασις ἐπιφέρεται, ἐνεργὸς ἦν, ἐπεσείετο, ἐπαταγεῖτο, προηκοντίζετο &c. Quam hic πληγὴν, ictum orationis dixit Quinctilianus. HEMST.

Pag. 74. *l.* 1. Κακίας μείζονος) Deteriores enim poſtea abierunt homines, quam prius fuiſſent. BROD.

ead. l. 2. Τἀπίχειρα) Solent haud raro, quemadmodum μισθὸν, per illuſionem ponere: vid. Suid. in Τἀπίχειρα· quod in Aeſchylo legitur P. V. v. 28, Τοιαῦτ' ἀπηύρω τοῦ φιλανθρώπου τρόπου, vetuſtior Scholiaſtes non ineleganter exponit, τὰ τῆς φιλανθρωπίας ἐπίχειρα τοιαῦτά σοι ἐγένετο ex ipſo Tragico v. 319. Philo Iud. de Somn. p. 1119 D. ταῦτ' ἐστὶ τῆς ἀκαίρου παῤῥησίας τὰ ἐπίχειρα· prave legitur ἐπι. Diodor. XIII, p. 387 B. οἱ μὲν γὰρ ἐξαπατηθέντες ἐπίχειρα τῆς ἀνοίας (non ἀγνοίας) ἔλαβον. Praeclarum eſt illud Euripidis apud Clem. Str. IV, p. 496 B. *Sola rerum humanarum virtus* οὐκ ἐκ θυραίων τἀπίχειρα λαμβάνει, Αὐτὴ δ' ἑαυτὴν ἆθλα τῶν πόνων ἔχει. Poll. III, 143, & Iungerm. HEMST.

ead. l. 3. Εἰ μή τις ἄρα πάρεργον &c.) Quaſi defungendi cauſa, νόμου, ὁσίας, ἀφοσιώσεως χάριν, ut monuit Deſ. Herald. Anim. in Salmaſ. Obſ. ad I. A. & R. V. c. 3, § 3. Eadem Noſtri verba de Sacrif. § 11. Simulatam illam in obeundis ſacris & hiſtrionicam religionem acriter inſectatur Plato de Rep. II, & pluribus in locis. Pythagorei vetabant τὰ θεῖα ἐν παρέργῳ τίθεσθαι. HEMST.

ead. l. 6. Κρόνον) Prov. i. e. ἀνόητον καὶ μωρὸν, λῆρον, ἀναίσθητον. VORST.

ead. l. 7. Ἐῶ λέγειν, ὁποσάκις &c.) Ex ſententia Giſb. Cuperi Obſ. III, p. 298, *his verbis ſine dubio Lucianus ad Dionyſii ſive patris ſive filii hiſtoriam reſpicit*, teneturque adeo eodem errore, *ſi is error eſt*, cuius Ciceronem accuſavit P. Victorius V. L. XXI, c. 10. Ego de Dionyſio utrovis ne cogitaſſe quidem Lucianum, cum iſta ſcriberet, credo. Haec a Noſtro paululum, ut ſcenae ſerviret, in maius aucta: quis tamen dubitet, quin Eleorum templa ſacrilegas manus aliquando fuerint expertae quamquam, ſi facinoris auctor fuiſſet deprehenſus, graviſſimis tormentis excarnificaretur: vide Plutarchi Quaeſt. Graec. p. 302 B. ubi proverbii originem explicat Σαμβίκου δεινότερα πάσχειν. De fanis Deorum *ſacrilegis violationibus appetitis, ipſiſque Diis vadentibus*

in antra praedonum, ſimilia non pauca facete pernumerat Arnob. VI, p. 207, 208 &c. HEMST.

ead. l. 8. Τὸν νεῶν) V. Iuſtin. XXI, 3, & XXXIX, 2. Plut. V. 839 C. ed. St. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀλυμπιάσιν) Eo accentu plerumque ſcribitur. Κεχρημένος πρότερον Ὀλυμπιάσιν Ariſtot. Rhet. II, p. 106. δρόμον ἀγωνίσασθαι Ὀλυμπιάσιν Demetr. περὶ Ἑρμ. § 191. τοῦ γενομένου ἀγῶνος Ὀλυμπιάσι Apollon. de Synt. III, p. 249. Apud Demoſthenem autem adverſus Theocr. p. 659 D. Ὀλυμπιάσι νικήσας παῖδας στάδιον conſideranda eſt optimi Codicis Auguſtani lectio, Ὀλύμπια νικήσας. Quamquam vulgarem lectionem tueatur Iſocrat. de Big. p. 351 C. Ὀλυμπιάσιν ἐνίκησε, & 357 B. pro vetuſtiſſimis tamen membranis facit Antipater Anth. I, c. 1, Ep. 5: — ἄνδρας ἥνικα Πυγμὴν ἐνίκα Νικοφῶν Ὀλύμπια· & Simonides Ep. 8, & Lucianus infra § 53. Verum in Ariſtophanis Lyſ. v. 1133, Ὀλυμπιᾶσιν, ἐν Πύλαις, Πυθοῖ· ubi ſane verſus ratio produci ſyllabam iſtam poſtulat: contra in Veſp. v. 1375, Ὀλυμπιάσι γὰρ ἡνίκ' ἐθεώρουν ἐγώ, ad metrum perinde eſt, pro brevi habeas, an longa: ſed Scholiaſtes plane praecipit Ὀλυμπίασι, ſecus atque hoc in loco plurimiſque aliis editur: ſic enim ille, τῶν προπαροξύνεται· λέγεται γὰρ περὶ τόπου· rationem affert, tum προπερισπᾶσθαι, quando Olympiades ſignificantur: γίνεται γὰρ τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπίας (voluit, credo, Ὀλυμπία, niſi ſecundum caſum oſtendendae formationis ergo ponat) τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπιὰς, Ὀλυμπιᾶσι. Sequitur aliud ex Grammatico neſcio quo excerptum, quod, ut in iſtis Scholiis ſaepenumero fit, huc addiderunt: καὶ ὅτι τὰ εἰς ι λήγοντα τῶν ἐπιῤῥημάτων ζητεῖ τὸν πρῶτον τοῦ ὀνόματος τόνον· οἷον, Ὀλυμπιὰς, Ὀλυμπιᾶσι (hoc omnino cum inſtituto Grammatici pugnat: legendum, Ὀλυμπία, Ὀλυμπίασι· niſi malis Ὀλυμπίαθι, quam formam annotavit Etymol. p. 25, v. 16, ut proxima ſane videntur ſuadere) πλὴν τῶν διὰ τοῦ οθεν· ἐκεῖνα γὰρ ἐνήλλαξεν. οἷον, ἵππος, ἱππόθεν· σεσημείωται τὸ οἴκοθεν. Illud ἱππόθεν, ne quem alium, quo modo me diu, habeat exercitum, eſt Homeri Od. Θ, 515. Veteres itaque tonum retraxerunt in antepenultimam. Vide porro accuratiſſimum Dukerum ad Thucydid. VIII, 92. HEMST.

ead. l. 10. Ἀναστῆσαι τοὺς κύνας) Nullus hic Barlaei canibus οἰκουροῖς locus eſt: vigilaciſſimum animal ad templorum cuſtodiam veteres adhibebant. Aetnae in Vulcani tem-

plo canes excubaſſe mirifica quadam bonorum improborumque dignoſcendorum ſagacitate praeditos, refert Aelian. de Anim. XI, c. 3. Idem alium illum commemorat ſane diligentem, quem, quia, ceteris dormitantibus, Aeſculapii donariorum expilatorem detexiſſet, publico demenſo grati Athenienſes remunerarunt, VII, c. 13. Aliquanto plenius etiam Plutarch. T. II, p. 969 E. inter alia: ὁ δὲ φρουρὸς κύων ὄνομα Κάππαρος· nam operae quidem erat pretium, ad firmandam hiſtoriae veritatem, rariſſimae beſtiae nomen memoriae mandari. Philoſtratus quoque de V. A. T. VIII, c. 30, canes ad valvas templi Dictynnae in Creta cuſtodes egiſſe narrat. Nolim porro nimis virtutem aeſtimari Scipionis ex eo, quod Capitolium ingredienti, velut hoſpiti Deorum ipſiuſque Iovis & familiari canes nunquam allatrarent: vide Gell. N. A. VII, 1, de Vir. Illuſtr. c. 49. Aliud ſunt φύλακες Ἡφαίστου κύνες Eubuli apud Athen. III, p. 108 B. & alio loco explicandi. Sed quo plura in re ſatis protrita? HEMST.

in Schol. col. 1. *l.* 2 Τὰ ἐπιχειρήματα) Interpretatio ſane mala, ſi vulgari ſignificatione capias: an apud recentiores unquam ea poteſtate, quae conveniat τοῖς ἐπιχείροις, haec vox fuerit uſurpata, mihi non conſtat. HEMST.

ibid. l. 5. Τοῦ Εὐ. Μ.) Locus exſtat Matth. XXVIII, 17, *Et videntes eum adoraverunt*, οἱ δὲ ἐδίστασαν. Sic habent omnes Codd. Attamen Beza voluit emendari οὐδὲ, *neque*, tum propter alias rationes, tum quod, ut ait, rarum ſit omnino illud οἱ δὲ iſto ſignificatu, hoc eſt, pro *quidam*. Verum & ſic ſumitur οἱ c. XXIV, 3, ut ex collato Marco apparet, nec adeo rarum eſt apud bonos ſcriptores: & quae mutationis aliae ab eo afferuntur rationes omnes in auras abeunt, ſi vertamus, *quidam vero dubitaverunt*, uti obſervavit H. Grotius. CLER. Uſus eſt hoc Scholiaſtae loco L. Bos Exerc. Phil. ad Matth. HEMST.

Pag. 75. *l.* 1. Τοὺς πλοκάμους περικειρόμενος) Aurei plerumque Deorum crines, quique adeo furum cupiditatem irritare poterant. Sed vis eſt in iſto περικειρόμενος· hoc enim ignominioſum, & cum magna contumelia coniunctum, ut dicemus ad Dial Mer. VIII. meminit Eraſmus in *Circumtondere comam.* Paulum diſtat, ſic tamen ut cum Luciano comparari poſſit, illud Perſii Sat. II, 28: *Idcirco ſtolidam praebet tibi vellere barbam Iuppiter?* HEMST.

ead. l. 2. Δεκάπηχυν κεραυνὸν) Atqui Pauſanias auctor

eſt, Iovem Olympicum dextra non *fulmen* ſed *victoriam* geſtaſſe, ſiniſtra ſceptrum. Menſuram autem ſtatuae idem auctor nobis, quia minorem iuſta tradi cenſebat, invidit El. I, pag. m. 565. Hyginus pedes LX ſedenti tribuit. Fab. CCXXIII. SOLAN.

ead. l. 5. *Φαέθοντες ἢ Δευκαλίωνες*) *Orbis terrarum incendia aut eluviones.* BROD.

ead. l. 6. *Ὑπέραντλον*) Operae nonnihil huic eſt voci impendendum, tum ut explorati quid de ea conſtet, tum ut Lucianeae locutionis elegantia, quae ſane fugit interpretes, illuſtretur. *Ἄντλος, ἄντλον, ἀντλία,* quemadmodum Latinis *ſentina*, & aqua ſordida, ſive ex mari in naves ingeſta, ſive per tenues rimas & iuncturas hiantes ſeſe inſinuans, & ipſe locus navis inferior ad carinam, quo confluit haec aquae illuvies, foetoremque gravem & moleſtum contrahit. Euſtath. ad Od. M, p. 1728, v. 56, *ἄντλον, ὁ τόπος ἔνθα ὕδωρ συῤῥέει τότε ἄνωθεν καὶ τὸ ἐκ τῶν ἁρμονιῶν* &c. Etymologum emenda: is *ἀντλῶ* dici monet *παρὰ τὸ ἄντλον*, hoc autem *ἐκ τοῦ ἀντλᾶν* (immo potius *ἀνατλᾶν*) *καὶ καρτερεῖν ἐκεῖσε τὸ ὕδωρ τὸ διὰ τῶν ἐσχισμένων ὀπῶν εἰσερχόμενον·* vulgo legitur *ἐσφιγμένων τόπων·* prius certum; de altero non contendam, ſi quis *τόπων* retineat: ſed origo Grammatici hominis ingenio plane digna. Aeſchyl. VII ad. Theb. v. 802, *Πόλις δ' ἐν εὐδίᾳ τε, καὶ κλυδωνίου Πολλαῖσι πληγαῖς ἄντλον οὐκ ἐδέξατο·* aquam utique marinam, quam fluctus procellis agitati in navim involvunt: ſignificat reiectos oppugnatores & depulſos, quantocunque impetu irruerent, intra moenia penetrare non potuiſſe: ſic recte Scholiaſtes primus, qui, tametſi haud magni pretii, ſecundo tamen longe melior. Ambiguum eſt, utro modo capi conveniat in Euripid. Troad. v. 686, *Ὁ δ' ἄντλον εἴργων ναός. ἢν δ' ὑπερβάλῃ Πολὺς ταραχθεὶς πόντος* — vertunt: *Alius vero ſentinam hauriens*: cur ſpernas, praeſertim accuratius ſervata *τοῦ εἴργειν* proprietate? *undam inſultantem a navi arcens*: caute nimirum deflectendo, & ſubterfugiendo molem fluctuum imminentem. Praetermitto diſſenſionem veterum in explicandis Homeri locis Od. M, 411, O, 478. quem poſteriorem protulit Pindari Schol. ad O. Θ. 79. Apud Zenob. C. I. n. 23, *ἐμπόρου γάρ τινος τὴν ναῦν ἁλῶν πληρώσαντος, καὶ καθεύδοντος, τὴν ἀντλίαν ἐπαναβῆναι συνέβη καὶ ἐκπνῖξαι τοὺς ἅλας*, Schottus non optime, ut ſolet fere vir literas iuvandi ſtudio praeclarus, ſed in vertendis Graecis haud ſane pari

ſollertia, *aquam ſentina hauriente:* at voluit Zenobius, ſentinam, quae per inertiam dormitantis naucleri evacuata non fuerit, tantum increviſſe, ut irrumpens in ipſam navis alvum ſales liquefaceret. In Diogeniano C. II, n. 34, perperam, ut arbitror, exſtat ἐπαναστάσης, quod oſtendit Mich. Apoſtol. C. II, n. 39, 40. Hinc non admodum eſt difficile definire, quid ſit ὑπέραντλον σκάφος, ναῦς ὑπέραντλος· nempe cuius ſentina, vel aqua per fatiſcentes rimas illabente, vel tumidis fluctibus deſuper infuſis, tanta copia exundat, ut intra limites contineri amplius neque exhauriri poſſit, atque adeo periculum inſtet praeſentiſſimum, ne merſa navis intereat; quod poſtremum vel maxime venit animadvertendum in explananda translatae poteſtatis ratione. Pauca dumtaxat, & velut ad aditum aperiendum, delibabo. Primum integrum aliquem Philonis locum, quia corruptus vulgo fertur, apponam, de Somn. p. 1119 E. χειμῶνα τις ὁρῶν ἀκμάζοντα καὶ βαρὺ πνεῦμα ἐναντίον καὶ λαίλαπα καταιγίζουσαν καὶ κυματούμενον πέλαγος, ἐγκομίζεσθαι δέον, ἐξορμίζεται καὶ ἐξανάγεται· τὶς ἢ κυβερνήτης ἢ ναύκληρος οὕτω ποτὲ ἐμεθύσθη καὶ παρῴνησεν, ἵνα, ὅσων εἶπον κατασκηψάντων, ἐθελήσας πλεῖν, ὑπέραντλος ἄνωθεν ἐπιχυθείσης τῆς θαλάσσης ἡ ναῦς γενομένη πλωτῆρσιν αὐτοῖς συγκαταποθῇ· partem vidit D. Hoeſchelius, male quidem mutans ἐγκομίζεσθαι. ἐθελήσας abſolute poſitum rariore ſtructura, quamquam Philo ſaepius utatur, turbavit librarios. Idem p. 884 D. Hercules μόνος πλήρωμα καὶ ἕρμα ὢν ἐναυλίζει, δέος παρασχὼν τοῖς συμπλέουσι, μὴ τὸ σκάφος ὑπέραντλον γένηται· ne tanti viri pondere depreſſa navis aquas hauriat & ſubmergatur: & ſane Antimachus in Lyda ideo Herculem ab Argonautis expoſitum tradiderat διὰ τὸ καταβαρεῖσθαι τὴν Ἀργὼ ὑπὸ τοῦ ἥρωος, teſte Schol. Apoll. Rhod. ad I, 1289. Similem in modum uſurpavit Plutarch. Lucull. p. 499 E. ὁλκάδος πρὸς τὴν θάλασσαν ἤδη βαρείας καὶ ὑπεράντλου γενομένης· & Dion. Caſſ. LII, p. 473 A. elegantiſſimo loco, ubi Maecenas rem Romanam cum navi procellis iamdudum agitata componens Auguſtum, quam poteſt acerrime, adhortatur, ut eius gubernacula capeſſat: μήτ' οὖν χειμαζομένην ἔτ' αὐτὴν περιίδῃς· ὁρᾷς γὰρ ὡς ὑπέραντλός ἐστι. μήτε περὶ ἕρμα περιρραγῆναι ἐάσῃς· qua quidem in comparatione mirum eſt, ni verſus Alcaei nobiliſſimos in mente habuit, qui poſt D. Heinſii conatus ad Sil. Italic. X, 325, necdum ſunt perſanati. Diphilus uſu paululum inſolentiore navicu-

larium ipſum, cuius ratis in hoc periculum ſit adducta, ὑπέραντλον dixit γενέσθαι· afferam locum ex Athen. VII, 292 A. aliquanto minus, quam editur, depravatum: Ναύκληρος ἀποθύει τὶς εὐθὺς ἀποβαλὼν Τὸν ἱστὸν, ἢ πηδάλιον συντρίψας νεὼς, Ἢ φορτί' ἐκρίψας ὑπέραντλος γενόμενος· fallatur autem, meo ſaltem iudicio, ſi quis emollire tentet refingendo ὑπεράντλου γενομένης. Non invenuſte Heraclitus, vel potius, qui nomen eius mentitur, Ep. V, ἐὰν δὲ φθάσαν ὑπέραντλον γένηται τὸ σῶμα, δύσεται εἰς τὸ εἱμαρμένον· *ſin, antequam poſſim mederi, aquae intercutis copia quaſi ſentina corpus fuerit obrutum, mergetur in deſtinatam fati ſortem;* cum quibus omnino conferendus eſt Seneca Ep. XXX. Suidas exponit, Ὑπέραντλον, πλήρη, additque incerti ſcriptoris verba: οἱ δὲ ὑπέραντλον ποιησάμενοι τὸν πλοῦν, ἀσφαλῶς παρεκομίσθησαν εἰς τὴν νῆσον· en mirificam verſionem, *illi autem vento pleno navigantes;* vulgatum ego non expedio, niſi corrigas τὸ πλοῖον, tali ſenſu: *illi autem, cum navim ultra modum oneraſſent, tuto tamen ad inſulam appulerunt:* rectene coniectarim necne, inventus olim locus oſtendet. Verum ea ipſa poteſtate, quam notavit Suidas, & alia quidem longe in re vocem adhibuit Themiſtius Or. XVIII, p. 221 B. οὔκουν αἱ σιτοθῆκαι μεσταὶ εὐρῶτος καὶ ἀραχνίων, ἀλλ' ὑπερχειλεῖς καὶ ὑπέραντλοι· quid audio? σιτοθήκας ὑπεράντλους; equidem valde vereor, ut Themiſtius, ſi veteres illos auctores purae & elimatae dictionis capiamus arbitros, duriſſimam iis figuram approbet: me ſi appellet advocatum, vadimonium deferere ſum paratus: ſatis erat audacem fuiſſe in ὑπερχειλεῖς. Quanto verecundius tralationem inſtituit Euripid. Hippol. v. 767, Χαλεπᾷ δ' ὑπέραντλος οὖσα Συμφορᾷ· gravi preſſa ac tantum non merſa calamitate, ſic ut nullae reſiſtendi vires ultra ſuppetant. Etſi nihil ſingulare doceat, cauſa tamen eſt, cur Scholiaſtae verba ſint producenda: ἐκ μεταφορᾶς, inquit, τῶν ἐν τῇ νηὶ μηκέτι τῆς ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένων· ἀδυνατοῦσα, φησὶ, πρὸς τὴν συμφορὰν, καὶ ὑπερβαρῆ νοσήσασα τὴν ἀγχόνην ἐβουλεύσατο· apparet, eos dici μηκέτι τῆς ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένους, qui, quando laxis, ut cum Virgilio dicam, laterum compagibus navis accipit inimicum imbrem rimiſque fatiſcit, exuberantem ſentinam ſuperare & vacuefacere nequeunt. Iam mihi confer Ariſtophanem in Pac. v. 17, Οὐ γάρ ἔθ' οἷός τ' εἰμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας· hoc ſcilicet indicat, *ego enim tantum offarum ſubigendo parare non valeo, quantum ad iſtum ſcara-*

baeum explendum ſit ſatis: rectius, niſi fallor, quam Scholiaſtes, cui aliquid alienum eſt aſſutum e Suida, eumque ſecutus Flor. Chriſtianus: ſi tu, quod iſti volunt, admittas, id certe ſecundum illam, quam dedi, explicationem conſiſtere neceſſe eſt. Apud Comicum Suidas exhibet in Ἀντλία undecunque depromtum, *οἷος τ' εἰμὶ περιανέχειν*, ipſe tamen ſervans vulgarem ſcripturam in Ὑπερέχει, quam ego vel propter Euripidae Scholiaſtem repudiare nolim. Non ſecus autem ac Phaedram *χαλεπᾷ ὑπέραντλον συμφορᾷ*, dicere quoque licet *συμφορὰν ὑπέραντλον*, tam vehementer ingruentem, ut hominem obruat. Igitur Luciani *ὑπέραντλος ὕβρις τοῦ βίου* tanta eſt humanae vitae tamque gravis protervia atque iniuſtitia, quae cogat eam ſubſidere, velut occupatam a ſentina ratem, ſecundumque aliquod diluvium flagitet, nec, niſi ſubmerſis hominibus, expiari queat: hoc perquam venuſte ſequitur poſt, *πόσοι Δευκαλίωνες ἱκανοί*; § 18, quamvis viariata figura: *μὴ ὑπέραντλος εἰσπεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν*. Faber iteravit priorum *inexhauſtam:* id tamen in Pollucis interprete merito reprehendebat Kuhnius ad I, 92, quem, qua erat Graeci ſermonis peritia, vim vocabuli habuiſſe perſpectam non diffiteor. Heſychius: Ὑπέραντλα, πολλά· immo ſane: ſic expone, ſi lubet, *ὑπέραντλον ὕβριν, πολλήν*· ſed idem agnoſce, nihil hoc ad ſignificandi valere proprietatem. Et huic iam voci ſatis eſt ſuperque factum. Ceterum multa ſunt apud alios hiſce Luciani prorſus aſſimilia: tu vide de malitia generis humani, quod nullis ſe vel exuſti orbis vel aquis obruti poenis coërceri emendarique patiatur, Iovem ipſum conquerentem apud Stat. Theb. I, 215. addendus eſt Lutatius. Iure quidem metuebat Ovidius, ne Iovem brevi inermem haberemus, ſi quandocunque peccant homines, fulmina mitteret. Verum haec talia colligere non lubet. HEMST.

ead. l. 8. Τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας) Eadem locutio in Κρον. § 36. *τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν* Nigr. § 26. Hoc multo frequentiſſimum: Iſocrat. Arch. p. 130 A. Demoſth. pro Cor. p. 517 B. Euſebius apud Stob. p. 20, v. 51, *τοῖς δεομένοις τὰ δέοντα ἐπαρκέοιμι*. Hierax p. 106, v. 38. Philoſtr. V. A. T. V, p. 220, v. 19, de V. S. II, p. 547, 605, v. 13. Eodem modo Paulus I ad Timoth. V, 10, 16. Paraphr. Enchirid. § 37, & Mer. Caſaubon. Uſurpari a ſcriptoribus Eccleſiaſticis pro *ſumtus, viaticum ſubminiſtrare*, vel *ſtipem conferre*, monuit Henr. Valeſ. ad Euſeb. H. E. VII, 5. Ariſtoph. Plut. v. 831, —

ἐπήρκουν τοῖς δεομένοις τῶν φίλων· quem locum niſi cum Luciano contuleris, minus habebis elegantiam eius perſpectam. HEMST.

ead. l. 12. Ὑποπτήσσοντες) Advocat Def. Heraldus ad iſta Arnobii VII, p. 221, *Tum deinde ſalutet acclinis, ancillatum ſervuli pavibunda trepidatione imitatus*, ut ego quidem legendum exiſtimo: quin opportunius etiam advocaſſet, quae Nigrinus commemorat § 21. HEMST.

ead. l. 14. Ὁδῷ —) Euripid. Med. 561: Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος. Menander: Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι. γν. p. 168. SOLAN.

ibid. Στήλην παλαιοῦ νεκροῦ) Proverb. Idem de Merced. Cond. § 28, & alibi. BOURD. De columnis ſepulcralibus intelligendum, & cippis. ANONYM. Ut probet, in ſepulcris etiam columnas erigi, haec attulit Fr. Luiſin. Par. III, c. 8. Rufinus Anth. VII, Ep. 146, — ὡς δὲ τάφον, νῦν σε παρερχόμεθα· te nimirum vetulam & iam capularem, quae cum rugis & defloreſcente forma priſtinos amatores amiſiſti. HEMST.

Pag. 76. *l.* 3. Ἑτέραν) ὁδόν. BROD.

ibid. Δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον) Valde Luciano familiaris locutio, ut notatum I. Brodaeo Miſc. IV, c. 1. Theophyl. Ep. 23, ἵνα σε πάντες ὥσπερ τι κακὸν δυσάντητον ἀποφεύξαιντο. *Infauſtos malique ominis* Latini dicunt: Ammian. XIV, 6, p. 28, *Eruditos & ſobrios, ut infauſtos & inutiles vitant*: ubi paene mihi perſuaſi legendum eſſe, *infauſtos & mutilos*: eorum enim, qui non integri corporis erant, ut ait Seneca, malum omen faciebat occurſus: facile tamen diſſentientem feram. Chariſius apud Rutil. Lup. de Fig. Sent. II, p. 11: *Hunc omnes conquirebant: illum vitabant, ne ab eo viderentur.* HEMST.

ead. l. 5. Σωτῆρα καὶ εὐεργέτην) Voces quae iungi ſolitae, de quibus ad Heliod. lib. 2. BOURD.

ead. l. 6. Ὑπὸ τῶν κακῶν) malis oppreſſum. BROD.

ibid. Ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατιὰν τρ.) Hoc loco notanda eſt inſignis maximi viri hallucinatio, Eraſmi dico, qui τὴν ἐσχατιὰν pro ultima deſperatione ſumſit, & hoc modo vertit: *ad extrema redactus conſilia.* At nihil aliud eſt ἐσχατιὰ, quam praedium ruſticum longe ab urbe ſitum, forte in finibus Atticae. Ideo vertendum erat, *ad hoc ultimum rus redactus.* Deus bone, quis ab erroribus homo ſe vindicabit, quando tantus vir reliquit etiam errores humanitatis ſuae

indicia. PALM. Ἐσχατιὰ, παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ, τὸ ἁπλῶς ἔσχατον, κατὰ τόπον μέρος. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, ἐρημίαν τινὰ ἡ λέξις δηλοῖ. Euſtath. ad Il. I. VORST.

ead. l. 7. Ἐναψάμενος διφθέραν) Ariſtoph. Nub. v. 72. Eccleſ. v. 80, διφθέραν ἐνημμένος. περιβεβλημένος, inquit Suidas. Myron Prienenſis apud Athen. XIV, p. 657 D. conſtituiſſe Lacedaemonios refert Hilotas κυνῆν τε ἕκαστον φορεῖν καὶ διφθέραν περιβεβλῆσθαι. Alciphr. III, Ep. 70, p. 446, στείλας ἐμαυτὸν ἀγρικῶς, νάκος ἐναψάμενος καὶ σμινύην λαβών· νάκος & διφθέρα hoc quidem uſu non differunt. Philoſtr. Her. p. 664, v. 27, διφθέραν τε προσαρμοσάμενος (neſcio, an praeponi debeat binorum Codicum ἐναρμοσάμενος) καὶ σμινύην φέρων· uterque iungit σμινύην ad opus ruſticum faciendum, quomodo Lucianus δίκελλαν. ideo Timon § 7, ὑποδίφθερος· σκάπτει δέ, οἶμαι &c. §. 8, δικελλίτης καὶ διφθερίας· & § 42, δίκελλαν καὶ φιλτάτην διφθέραν iam novis opibus auctus Pani conſecrat. Eſt autem διφθέρα, ἱμάτιον γεωργικὸν, στερεὸν, πρὸς ὄμβρων μάλιστα ἀποφυγὴν ἱκανὸν, ut recte Scholion illud inſertum Dioni Or. IV, p. 70 C. quod, poſt Caſaubonum tamen, animadvertit etiam Kuhn. ad Poll. IV, 119, n. 31. Porro de ruſticorum διφθέραις apud Atticos Iſ. Caſaubon. ad Theophr. Char. c. IV, p. 41. HEMST.

ead. l. 9. Προσφιλοσοφῶν) Seberus ad Poll. X, 129, n. 100, obſervat *pro Luciani phraſi magis proprie Phocylidem dixiſſe* v. 149 σκάπτειν δικέλλῃ· multum abeſt a noſtri ſcriptoris elegantia. Ego iam, inquit Timon, procul ab omni hominum, quos peſſime odi, conſortio, cum ſolitudine atque iſto ligone philoſophor, & rationes meas deduco. Qui remotis arbitris, quando aperte proloqui non audent, calamitates vel ſuas vel aliorum deplorant, eos poëtae dicunt quaſi proverbio αὔραις καὶ ἀνέμοις διαλέγεσθαι· γῇ καὶ οὐρανῷ λαλεῖν, ut illa nutrix in Euripid. Med. v. 57. quem locum facete alio deflexit Philemon in fabula Milite. Noſter, ut Timonis ſui perſonam tueretur, ligonem & ſolitudinem ſubſtituit. HEMST.

ead. l. 12. Ὕπνον) Vide Celſum apud Origenem VI, 329: ὁ θεὸς ὥσπερ ὁ παρὰ τῷ κωμῳδῷ Ζεὺς ἐκ τοῦ μακροῦ ὕπνου διυπνίσας &c. SOLAN.

ead. l. 13. Νήδυμον) Ex Homeri Il. B, 2: Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. BROD. Totus Homericus hic dialogus: in eo tamen Ariſtophanis multum ineſt. BOURD.

ibid. Ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην) Eraſm. in Proverb. *Epimeni-*

dis ſomnus. Brod. Varie traditur annorum, quibus dormiit Epimenides, numerus. Alii LVII, alii L, aut XL faciunt. Plin. VII, 52, & Diog. Laërt. 29 A. LVII. Varro de L. L. VII, quinquaginta. Plut. an ſeni gerenda ſit Reſp. Tertull. & Pauſan. in Att. quadraginta. Vide Menag. ad Diog. Laërt. p. 39. Solan. Cui non dictus Epimenidis ſomnus? Argute is, & perſonae ſuae convenienter, quippe homo ruſticus, apud Alciphr. III, Ep. 38: *ὑπνοῖ δὲ, ὅσον ἤκουσα τετυφωμένου σοφιστοῦ λέγοντος Ἐπιμενίδην τινὰ Κρῆτα κεκοιμῆσθαι.* Vid. P. Victor. V. L. XXIV, c. 1. A. Schott. ad Prov. App. Vat. C. III, n. 97. Menag. ad Diogen. L. I, 109. Faber in Epimenidis aetate ſcrupulos movet, hunc nullius, alterum alicuius momenti. Niciam Nicerati filium, qui ad Epimenidem arceſſendum fuit miſſus, quis illum docuit eum eſſe, quem Sicula clades nobilitavit? non Diogenes certe: nam is quidem tempus, ſextam ſive ſeptimam & quadrageſimam Olympiadem, accurate perſcribit. Athenienſes Nicias & Niceratos plures, etiam in hac ipſa familia, poſſem, ſi hoc ageretur, oſtendere: quid ergo prohibet, quo minus unum aliquem ex iſtius Niciae, qui expeditioni Siculae praefuit, maioribus intelligamus? Verum difficilior eſt nodus in Platone, qui diſertis ſane verbis Epimenidem Athenas adveniſſe refert *πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσι πρότερον* de LL. I, p. 780 F. *hoc eſt, ut opinor,* inquit Aldobrandinus ad Diogen. L. nam operae pretium erit eum audire, *antequam Perſae in Lydiam venirent: τῇδε γὰρ ἴσως* &c. *in quo cum Laërtio conſentit Plato: nam Cyrus rex Perſarum Sardis ingreſſus eſt victor annis decem poſtquam Epimenides urbem Athenas purgaverat.* Callidum utique commentum, ſed quod, ſi propius inſpicias, in irritum cadit: primum calculos male poſuit vir eruditus; pro decem annis dixiſſet Olympiadas decem, remitteremus annorum aliquot diſpendium; quamquam eo pacto totum illud Platonis cum Diogene conciliandi remedium evaneſcat. Deinde, communi nunc etiam, ſed peſſimo tamen nimis inconſiderate ſcribentium vitio, in eo peccat gravius, quod poſt poſita quaedam philoſophi verba ſententiam dicat, ne lectis quidem, nedum perpenſis, quae proxime conſequuntur: *καὶ δὴ καὶ φοβουμένων τὸν Περσικὸν Ἀθηναίων στόλον, εἶπεν ὅτι δέκα μὲν ἐτῶν οὐχ ἥξουσιν· ὅταν δὲ ἔλθωσιν, ἀπαλλαγήσονται πράξαντες οὐδὲν ὧν ἤλπιζον, παθόντες δὲ ἢ δράσαντες πλείω κακά.* Haec quin ad Mardonii in Ioniam, Thraciam ac Macedoniam,

aut potius Datis & Artaphernis in Atticam expeditionem pertineant, nullus eſt dubitandi locus: igitur Plato intercedit ipſe, ne πρὸ τῶν Περσικῶν explicemus, *antequam Perſae in Lydiam venirent*, ſtatuitque plane, Epimenidem Athenis affuiſſe ſecundo tertiove anno Ol. LXVIII, hoc eſt, ſex & triginta plus minus annis poſt occupatas a Cyro Sardes, aut, ſi mavis, ſub initium Olymp. LXX. tum praeterea III LL. p. 804 D. hoſpitem illum Athenienſem ita loquentem facit: Ἆρ' οἶσθ', ὦ Κλεινία, τὸν ΦΙΛΟΝ ὅτι παρέλιπες τὸν ΑΓΕΧΝΩΣ ΧΘΕΣ γενόμενον· is Epimenides eſt, ut mox patet. Haec pro notarum modulo ſufficiunt: nam de Epimenide, deque tempore, cui Plato confabulationes iſtas de legibus illigavit, longior eſt diſputatio, quam ut hiſce terminis circumſcribi poſſit. Porro quod Plutarch. narrat de Iſ. & Oſir. p. 378 E. Φρύγες δὲ τὸν θεὸν οἰόμενοι χειμῶνος καθεύδειν, θέρους δ' ἐγρηγορέναι, τότε μὲν κατευνασμοὺς, τότε δὲ ἀνεγέρσεις βακχεύοντες αὐτῷ τελοῦσιν, id quidem vere Phrygium, & iſtorum, quos ipſa natura paene brutos finxerat & ſervos, ingenio dignum; quod Demochares apud Athen. VI, p. 253 C. de abiecto Athenienſium erga Demetrium ſtudio, ὀρχούμενοι καὶ ἐπᾴδοντες, ὡς εἴη μόνος θεὸς ἀληθινὸς, οἱ δ' ἄλλοι καθεύδουσιν, ἢ ἀποδημοῦσιν ἢ οὐκ εἰσὶ, luculentum priſtinae virtutis in foediſſimam adulationem verſae ſpecimen. Probabilius & figurate dormitare Deos conqueruntur, & alto velut ſopore obrutos rerum humanarum curam intermittere, quando malis non interrupto felicitatis curſu bene eſt, dum boni non communes tantum aerumnas, ſed iſtorum etiam iniurias perpeti coguntur & exhaurire. Sic in Epigrammate, quod Bachetus edidit ad Diophant. Arithm. V, Qu. 33, n. 21, a fratre frater iniqua hereditatis partitione fraudatus exclamat: Ζεῦ βαθὺν ὕπνον ἔχεις. Comici, quibus ſcenica protervia Deos irridere licuit, tam facetum Iovis, haud nimium diligentis rerum humanarum arbitri, ſomnum ad partes vocarunt: eorum aliquem quin, ut ſolet in plurimis, ſecutus fuerit Lucianus, Celſi locus apud Originem dubitare nos non patitur: Themiſtius eodem reſpexit Or. VII, p. 91 A. Ridet etiam, ſed acerbiore ioco, Baalem dormitantem, ut vix ſacerdotum clamoribus excitari poſſit, Elias III Reg. XVIII, 27. Illa iam veritati ſincerae ſacriſque literis propiora, cum apud Stobaeum Tragicus poëta dicit, Οὐχ εὕδει Διὸς ὀφθαλμός· Aelianus apud Suidam in Βραγχίδαι, οὐ μὴν ἐκάθευδεν ἡ τοῦ θεοῦ πρό-

νοια. Hinc πρόνοια ἀνύστακτος, quod in Simplicio alicubi corrupte legitur ἀσύστατος. Rex vates Pſalm. XLIII, 23, Ἐξεγέρθητι, τί ὑπνοῖς, κύριε, ſignificans, Deo neutiquam convenire ſomnum illum, quem numinibus ſuis gentiles adſcribant. HEMST.

in Schol. col. 1. *l.* 5. Ξ′ ἔτη) Prave apud Suid. in Ἐπιμενίδης, & Apoſtolium C. VIII, n. 84, τὰ δὲ ἑξ ἐκάθευδε. Vide Kuſterum. HEMST.

Pag. 77. *l.* 1. Ἀναῤῥιπίσας) Non putem cum Barlaeo verbum hoc in *vibrandi* ſignificatu accipiendum: nihil enim aliud denotat proprie, quam *ignem prope exſtinctum flatu exſuſcitare*, quod Aelian. Hiſt. Anim. IX, 20, dixit ῥιπίδι ὑπερεξάψαι, alias ἀναζωπυρεῖν. Tranſlate Plutarch. in Amatorio p. 785, Τὸ ποιητικὸν καὶ μουσικὸν ἐξώρμησε καὶ ἀνεῤῥίπισεν· & Lucian. in Gymnaſ. § 21. quare in verſione huius loci pro *denuo vibrato fulmine* ponendum erat, *fulmine flatu rurſus excitato*. In principio huius Dialogi dixerat, exſtinctum eſſe fulmen Iovis: τὸ δὲ ἀοίδιμόν σου, καὶ ἑκηβόλον ὅπλον, καὶ πρόχειρον οὐκ οἶδ᾽ ὅπως τελέως ἀπέσβη &c. *L. Bos* Obſ. Crit. cap. IX, pag. 48.

ibid. Ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυσάμενος) Ex Oeta monte: ex Herculis ſcilicet buſto. BROD. Offendit Graecus interpres ad Oetam montem, unde, quia nullas flammas vomat, fulmen accendi non poſſit: molliendae tamen difficultati remedium, quale res ferebat, petit ab Hercule, qui in ſummo vertice (τῆς Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον appellat Sophocl. Trach. v. 1203.) fuerit crematus. Hoc ſane verum; nam & caſus iſte loco nomen dedit non unum. Rogum, quo conflagravit Hercules, πυρὰν Graeci plurimum vocant: frequenter Sophocl. in Trach. Theocrit. Eid. XXIV, 81. Clem. Protr. pag. 19 C. κατέστρεψε τὸν βίον διὰ τῆς ἐν Οἴτῃ πυρᾶς κεκηδευμένος· Hygin. F. XXXVI. Serv. ad Aen. VIII, 300. Hoc nomen in eo loco reſedit: Theophr. H. Pl. IX, 11, τῆς Οἴτης περὶ τὴν Πυράν. vide Liv. XXXVI, 30. Itidem Φρυγία ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πεφρύχθαι τὸν Ἡρακλέα· Stephan. in v. alia notant Muncker. ad Hygin. p. 83, Ez. Spanhem. ad Callimach. H. in Dian. v. 159. Tertium vix reperias extra Lutat. ad Stat. Theb. IV, 158, *Oeta, in qua eſſet concrematus Hercules eo loco, cui* Preſtion *nomen eſt*: melius, ut puto, Πρηστών. nam ne de vitio ſuſpicemur, prohibet originis ratio percommoda, ἀπὸ τοῦ πρῆσαι, quod de rogo Herculis ſuccendendo poſuit Sophocl. Trach. v. 1211. Probarem equidem iſtam ſolvendi nodi viam, ſi per-

petuum aliquod ignis egeſti monumentum Herculis pyra reliquiſſet: ſpecioſe poterat ex eius herois, qui ſeveriſſime vivus in malos animadvertiſſet, rogo flamma fulminis exſtincti redintegrari: verum apud veteres nullum exſtat ardentis Oetae veſtigium. Non me praeterit, ſtare pro vulgata lectione Iſ. Voſſium ad Catull. p. 287, 288, & credere inſuper, *nonnunquam flammas & incendia*, *etiam cum accolarum damno*, *eructare hunc montem*: ſed, ex quibus hoc conficiat, Catulli, Statii Maniliique loca perperam expoſuit; quod cum lectorem paulo peritiorem fallere videatur non poſſe, nihil eſt cauſae, cur in pravis eius interpretationibus refellendis operam inſumam. Placet ergo Tan. Faber, pro Οἴτης reponens Αἴτνης· nihil verius vel arbitro Luciano § 19, ubi Cyclopas ἐκ τῆς Αἴτνης Iuppiter arceſſi iubet ad acuendum fulmen: § 40 Mercurius ὑπὲρ τὴν Αἴτνην, inquit, ἐς τὸν οὐρανὸν ἀναπτήσομαι· tum quid apud poëtas eſt vulgatius, quam haec fulminum Iovialium officina? Idem Faber pro ἐναυσάμενος libenter legerit ἀναυσάμενος· non aſſentior: ἐναύειν hac ſignificatione notum; alterius auctoritatem deſidero: quamvis ἀνάπτειν & ἐνάπτειν pro *ſuccendere*, *ignem immittere*, illud frequentiſſime, rarius hoc uſurpari non ignorem. HEMST.

ead. l. 4. Ὑπὸ Κρητῶν) Qui te iuxta Gnoſum oppidum ſepultum praedicant. BROD. Callimach. εἰς Δία, & tangit illud alibi Lucian. BOURD.

ibid. Τῆς ἐκεῖ γῆς τ.) Reſtituimus ex ed. *I.* vocem ἐκεῖ in aliis omiſſam. Vid. 3. Θυσ. c. 10, Z. τρ. c. 45, & φιλοψ. c. 3. Lactantius ipſum ſepulcri titulum exhibet I, 11, ΖΑΝ ΚΡΟΝΟΥ. Vide & Chryſoſt. Hom. III in Ep. ad Tit. Not. ad Porphyr. n. 17. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑποδίφθερος) *Caprina pelle amictus*. BROD.

ead. l. 9. Φιλόσοφος) Ex eorum philoſophorum familia, qui de Diis male ſentiunt. BROD.

ead. l. 10. Οὐ γὰρ ἄν) Excidiſſe videtur ἄλλως, vel ſimile quid. SOLAN. Nihil excidit: οὐ γὰρ ἄν, οὐ γὰρ ἄν ποτε, οὐ γὰρ ἄν που, *ceteroquin*, *alioqui non*, ut Budaeus aliique docuerunt. HEMST.

ead. l. 11. Καθ' ἡμῶν) Τῶν θεῶν. BROD.

ead. l. 12. Τὸν Ἐχεκρατίδου) Echecratidae filium, e Colytto vico Atticae. BROD.

ead. l. 13. Κολυττεύ) Quid monuerit Sponius de hoc nomine, ſcio. Sed ſcripturam omnium, quos vidi, librorum ſequi malui. Monendi tamen quibus Mſſ. Codicum copia eſt,

ut videant, num in iis etiam, uti in marmoribus, quae ille inſpexit, ΚΟΛΛΥΤΕΥΣ legatur. Certe ΚΟΛΛΥΤΕΥΣ ſcribitur in vita Platonis apud Diog. Laërt. p. 70 D. Vid. A. G. IV, 733, & Suid. SOLAN.

ead. l. 14. Καθ' ἱερῶν τελείων) Quae Homer. Od. Δ. & P. τελήεσσας ἑκατόμβας vocat. BROD. Sic Thucydid. V, 47. SOLAN. Formula loquendi haud ſanequam frequens: hunc ſolum Budaeus locum protulit C. L. G. p. 625, ubi ἑστιᾷν ita conſtructum appareat: uſitatius, quod ibidem oſtendit, καθ' ἱερῶν τελείων ὀμόσαι· paulo diverſum κατὰ βοὸς, καθ' ἑκατόμβης εὔξασθαι, de quo Kuſter. ad Ariſtoph. Equ. v. 657. In Philopſ. § 21 dedimus ex ſententia Graevii, ἣν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἑστιαθῇ, cum prius eſſet in pleriſque ἀφ' ἱερῶν τ. Quemadmodum autem καθ' ἱερῶν τελείων, ſic perinde ſolent ἐφ' ἱερῶν τελείων, ἐπὶ τομίων ὀμόσαι· utramque ſtructurae formam ad ἑστιᾷν traduxit Lucianus, haud ſatis ſcio, an praeter uſum veterum. De ἱεροῖς τελείοις adeundus eſt Dukerus eruditiſſimus ad eum Thucydidis locum, quem indicavit Solanus. HEMST.

ibid. Ὁ νεόπλουτος) Atqui mox paterna bona fuiſſe indicabit cap. 8. Tamen ſic iterum uſurpat Τοξ. c. 12. Mortuo ergo ſubito patre. SOLAN.

ibid. Ὁ τὰς ὅλας ἑκ.) Θύων ſubauditur. BROD.

Pag. 78. *l.* 1. Ἑορτάζειν τὰ Διάσια) Ἀθήνησιν ἑορτὴ Μειλιχίου Διὸς, μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ἀχαρνεὺς διακρίνει τὰ Διάσια, ἀπὸ τῆς τοῦ Μειλιχίου Διὸς ἑορτῆς ὠνομάσθαι λέγων. Vide hac de re Scholiaſt. Ariſtoph. ad Nub. Sic ἑορτάζειν τὰ ἐπινίκια. ut apud Long. ποιμεν. lib. 2, & Lucian. alibi, quod aliis notatum. BOURD. Vid. Scholium, & T. Fabri notam. Adde etiam Thucydid. I, 126, & Scholia. Meminit Noſter Ἰκαρ. c. 24, ubi neglectum ab Athenienſibus hoc feſtum innuit; &, ſi foetus eſt genuinus, Charid. c. 1. SOLAN. Meminit huius loci I. Meurſius Graec. Fer. in Διάσια, ſic vertens: *Ille eſt, qui crebro nos per integras victimas reficiens, recens locuples, qui integras hecatombas, apud quem ſolemus ſplendide epulari feſtum Iovis:* ſatis quidem incondite. Fallitur autem, quando Diaſia Munychionis die nono & decimo acta putat: diſerte Schol. Ariſtoph. ad Nub. v. 407, μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος, ut Caſtellano iam obſervatum. longe alia eſt ἱππέων illa πομπὴ, quam memorat Plutarchus in Phocione. Ceterum ita loquitur de Diaſiis Lucianus, quaſi victimas eo feſto Iovi immolaſſent: hoc negare

videtur Thucydides I, 126. ſi paulo diligentius attendas, non plane negat: ἔστι γὰρ καὶ Ἀθηναίοις Διάσια, ἃ καλεῖται Διὸς ἑορτὴ Μειλιχίου μεγίστη, ἔξω τῆς πόλεως, ἐν ᾗ πανδημεὶ ϑύουσι πολλοὶ, οὐχ ἱερεῖα, ἀλλὰ ϑύματα ἐπιχώρια· ſi πολλοὶ, non omnes utique, ſed illi nimirum, quibus inſtituti veteris, cum ſolis frugibus faciebant, maior erat religio. Iam olim nonnihil in iſto loco fuiſſe turbatum, non Scholiaſtes ſolum, ſed vel maxime Pollux I, 26, ſuſpicionem movet: utroſque in conſilium ſi adhibeas, hunc in modum videri poteſt ſcripſiſſe Thucydides: ἐν ᾗ πανδημεὶ ἑορτάζουσι, ϑύουσι δὲ πολλοὶ οὐχ ἱερεῖα, ἁγνὰ δὲ ϑύματα ἐπιχώρια. Poſtquam illud ἁγνὰ ſemel corruptum fuit in ἀλλὰ, minime mirum eſt interiiſſe δέ· confer Porphyr. περὶ Ἀπ. II, § 16. poſſem multis firmare, quibus nunc ſuperſedeo. Hoc probabilius ſit, an memoriolam Polluci vacillaſſe, quod Camerarius Kuhniuſque contendunt, arbitrentur eruditi. HEMST.

ead. l. 7. Οὑτωσὶ μὲν εἰπεῖν) *Ut ita dicam:* ὡς δ' ἀληϑεῖ λόγῳ, *ut vere dicam, at revera.* BROD. Eodem redit cum his in Ἁρμ. ὥστε λόγῳ μὲν, ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναῤῥίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληϑὲς, ὥσπερ ἂν εἰ τοῖς ἁπανταχόϑεν ἀνϑρώποις ἐπεδεικνύμην τοὺς λόγους. V. etiam Dial. Iun. & Iov. οἰνοχοοῦν δὴ τῷ λόγῳ. Vide Tan. Fabri notam. SOLAN. Vid. L. Bos ad Harmonid. § 3. Formula quaedam loquendi ſolemnis: ſimiles notant Bergler. ad Alciphr. p. 36, Ioſ. Waſſ. ad Salluſt. B. I. c. XIV, pag. 261, Duker. ad Thucydid. VIII, 92. Τῷ μὲν γὰρ ὀνόματι, τῇ δὲ ἀληϑείᾳ Theon Progymn. pag. 97. λόγῳ μὲν καὶ τῷ δοκεῖν, ἔργῳ δὲ p. 132. λόγῳ μὲν, τὸ δ' ἀληϑὲς p. 138. Illam χρηστότητα & φιλανϑρωπίαν, quae ſaepe mera ſit ſtoliditas, tetigit Herald. de R. I. A. I, c. 5, § 6. HEMST.

ead. l. 10. Κόραξι καὶ λύκοις) Idem paſſim Dial. Mort. Sic vocat παρασίτους καὶ κόλακας. dictum antea ex Demoſth. ad Nigrin. § 22. BOURD..

in Schol. col. 1. *l.* 1. Ἑορτῆς Ἀ. οὔ. καλουμένης) L. ἑορτὴ — καλουμένη· & ſic V. SOLAN.

ibid. col. 2. *l.* 1. Διασιαίνειν) Verbum nihili, quod ex Grammaticis veteribus male intellectis vel mendoſe ſcriptis arripuit: interpretatio in Exc. G. non melior. Διάσια volunt dici ἀπὸ τοῦ διασύρειν αὐτοὺς εὐχαῖς (quibus Iovem Μειλίχιον adibant) τὰς ἄσας· ita Suid. ex Ariſtoph. Schol ad Nub. 407, apud quem perverſe legi ἄτας monuit Kuſterus. idem vitium ex Sapphus Oda deterſit H. Stephan. ad Erotian,

p. 158. Brevius Etymolog. *παρὰ τὰς ἄσας τὰς ἀνίας*. Non quaero, quam recte: ſed hinc ſaltem patet, quam vocis originem probaverint. Debuerat ergo ſcripſiſſe noſter Commentator, *ἀπὸ τοῦ διαθεῖσθαι* vel *ἀποτρέπειν τὰς ἄσας, ἤγουν τὰς ἀνίας*. Quod ſi ab *ἀσαίνω* compoſitum exſtitiſſet unquam *διασαίνω*, longe diverſa foret eius poteſtas. In Etymologo quoque veſtigium aliquod huius Grammaticorum inſcitiae reperiri ſuſpicor, *Διασία οὐν. ἡ ἀποτρέπουσα τὰς ἄσας*, eo accentu, quaſi ſingulare femininum eſſet: tametſi fateor, eam difficultatem poſſe tolli, modo ſcribas, *Διάσια*, intelligaſque, *ἑορτὴ ἡ ἀποτρέπουσα* &c. ſed citius inepti hominis aſſumentum eſſe dixerim. De voce *ἄσαι* multa Foeſ. in Oecom. Hippocr. Iſtius *στυγνότητος* (minus recte ed. *A. στυγνωτητος*) Heſychius meminit, ſed plane mutilus in *Διάσια*· tum ſcribe in C. G. *ἀποτρ. τὰς ἀνίας*. Noſtri locus in Icarom. § 24. Vide quae notavimus ad Schol. ad Dial. mort. X, c. 9. HEMST.

Pag. 79. *l.* 1. *Ἐκμυζήσαντες*) Hanc perelegantem nudati ſpoliatique Timonis picturam exquiſita phraſium luce ornavit Lucianus. *Ἐκμυζᾶν*, *ſugendo exinanire*: *ἐκμυζᾶν τὸν ἀέρα*, Hero Spirit. p. 147 plus una vice, ubi iunctum itidem *ἀνασπᾶσθαι*, ſicut apud Sotionem Geop. VII, 15, *διεκμυζῶντες ἀνασπῶσι μέρος τῆς τρυγός*. Feris ſanguinem medullaſque exſugentibus tribuitur: Aelian. de Anim. I, 32, alibique ſaepe: Teſtam. Patriarch. p. 204, *ὡς πόρδαλις ἐκμύζει ἔριφον*· haec enim vetuſta verbi forma (*μύζειν* Hippocr. habet de Carn. p. 250, v. 41. *ἀμύζειν* Xenoph. K. A. IV, p. 196, v. 18. vid. Heſych.) in recentiorum uſum rediit. Ex his metaphorae ratio facilis ad intelligendum. Propriam vim & tranſlatam iunxit Themiſt. Or. XXII, pag. 282 C. *μετάνοια βραδεῖα καὶ οὐ σφόδρα εὔκαιρος δαίμων ἡμᾶς* (ita lege, ne ſenſus nutet, non *ὅπως*) *δέ τινας οὐκ ἐᾷ πάμπαν ὑπὸ τῶν ἑρπετῶν ἀπομυζηθῆναι*· iſta *ἑρπετὰ* ſunt eiuſdem generis, cuius & illae ferae, quae Timonem exhauſerunt. Ariſtid. T. II, p. 312 C. *δεινὸν γὰρ ἡ στάσις παντάχῃ καὶ θορυβῶδες, καὶ τῇ φθόῃ παραπλήσιον· ἕλκει γὰρ* (*ulcerat enim*: niſi forte malis ob mentionem *τῆς φθόης*, *ἑλκοῖ γὰρ*, *nam exulcerat*) *ἁπάσας τὰς δυνάμεις, καὶ προσπεφυκὸς ἐκμυζᾷ καὶ κενοῖ*. Notum illud Iuvenalis Sat. VIII, 90: *Oſſa vides regum vacuis exſucta medullis*: cuiuſmodi plura dabit magnus Bentl. ad Horat. Ep. V, 37. eam vocem puto reſtituendam Prudentio Pſychom. v. 600: *Mox ſpolia exſucto de corpore detrahit* -- id eſt, extenuato

& prorſus arefacto, quale Avaritiam decebat: a me ſtat Egmondani Codicis auctoritas. Αὖον ſaepius a Luciano dici *exhauſtum bonis & evolutum*, monuit Kuſter. ad Ariſtoph. Theſmoph. v. 853. venuſte ſubditur τὰς ῥίζας ὑποτετμημένον· nam τὰ φυτὰ τῆς γῆς ῥίζης ἀποκοπέντα αὐαίνεται καὶ σήπεται, ut eſt in Demophili Sentent. p. 624. Non procul ab hac mente Theocrit. Eid. XVI, 12, Ἔνθ' αὔη σφίσιν ἕδρη — ibi Gratiis noſtris aridum eſt minimeque locupletatum domicilium, cum nudis pedibus nulliſque muneribus auctae domum redeunt, inque ciſtae fundum triſtes ſe recondunt. Similis etiam in alia voce, quem Heſychius notavit, Comicorum uſus: Κρίνον, τὸ ξηρόν· τάσσεται καὶ ἐπὶ πτωχοῦ. HEMST.

ead. l. 2. Αὖον) Metaphora ab arbore vulſa. BROD.

ead. l. 4. Πόθεν γὰρ) Phraſis Demoſtheni familiaris, ſed alio ſenſu. Vide etiam Euripid. p. 260 B. Arrian. ad Epict. p. 103 B. SOLAN. Priores interpretes, quaſi cum ſequentibus una ſerie cohaereret, πόθεν γὰρ ἢ ἐπικουροῦντες. Rectius diſiunxit Faber, ſed parum accurate vertens. Diſtinguendum, ut bene in ed. *P.* πόθεν γάρ; ἢ ἐπικουροῦντες, intelligendumque haud aliter, atque apud Demoſthenem creberrime, *non amplius agnoſcentes illum, aut adſpicientes* (*nihil illi quidem minus:* vel, *nequaquam ſane*) *aut opem ferentes.* Ita ſolet interponi, praeſertim apud Atticos, πόθεν; πόθεν γάρ; quando non ſimpliciter, ſed oratione morata negant. Saepe fefellit interpretes; ut apud Liban. Declam. XIV, p. 418 C. τί οὖν; ἤρκεσέ με ῥύσασθαι; πόθεν; *quid ergo? valuitne ad me liberandum ara? neutiquam;* ubi peius inſuper tentatur: Dion. Chryſoſt. p. 395 D. 421 C. ad quem optime monuit Caſaubon. Diatr. p. 49. Grammatici exponunt οὐδαμῶς· Schol. ad Euripid. Phoen. v. 1614, ad Ariſtoph. Ran. v. 1503, quem Suidas deſcripſit: Euripid. apud Plutarch. T. II, p. 107 B. Corruptus Heſychius: Ποθὲν, ἀπό τινος μέρους, ἢ μεθ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ οὕτω· lege, Ποθὲν, ἀπό τινος μέρους· ἢ μεθ' ὑποκρισεως ἀντὶ τοῦ οὔτι, vel οὔτοι· hoc poſterius ad πόθεν pertinet; nam accentus ſignificandi facit diſcrimen: illud autem μεθ' ὑποκρισεως eſt, quod diximus, in oratione morata. Vide Etymol. in Πώ, qui perinde Atticis notat uſurpari πώμαλα. Haec ſatis eſt tetigiſſe; nam ubivis obvia ſunt exempla. Adde, ſi lubet, Perizon. ad Alian. V. H. XIII, 2, Kuſter. ad Ecclez. Ariſtoph. v. 968. HEMST.

ead. l. 5. Ἐν τῷ μέρει) *Viciſſim.* BROD.

ead. l. 6. Τὸ ἄστυ) *Urbem, Athenas.* BROD.

ead. l. 7. Μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς) Micyllus. Benedictus: *adverſus ingratos atra bile ſtomachatur.* hoc ſi verum foret, ſcribi debuerat, omiſſo οἱ, ὅτι πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ &c. Sed multum ſudabunt, dum probent Graecos uſurpare μελαγχολᾷν τινι, pro *atra bile percitum ſtomachari alicui.* Recte Faber: τοῖς κακοῖς eſt ὑπὸ τῶν κακῶν· neque aliter H. Stephan. Theſ. T. IV, p. 555 A. quem dum deſcribit Barlaeus, invitum onerat aſſumento deterioris verſionis, *ob mala* vel *malos.* Hemst.

ead. l. 11. Ἠγανάκτει) Duo hic mutat Tanaq. Faber, ἀγανακτοῖ pro ἠγανάκτει, & ποιήσοιμεν pro ποιήσομεν. quae utraque mutatio ex non ſatis perſpecto Graecae linguae, hoc in caſu, genio orta eſt. Verba autem, ſicut recte vulgo leguntur, ita interpretanda: *At vero homo hic neutiquam faſtidiendus & negligendus; iure enim indignaretur ſuam injuſtitatem, cum & nos ſimiles foremus exſecrandis illis adulatoribus, obliti virum, qui nobis* &c. Ἠγανάκτει tritiſſimo Helleniſmo poſitum eſt pro Fabri ἀγανακτοῖ, *indignaretur.* ποιήσομεν vero itidem pro ποιήσοιμεν vel ποιήσωμεν; plane ut in Reviviſc. § 10, ubi Socrates reliquos Reviviſcentes Philoſophos perpellere ſtudens, ut Lucianum, ad quem lapidibus obruendum, pauliſper νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας λιπόντες, veniſſent, cauſam ſuam dicere ſinerent, ait, Παρέξομεν γοῦν ἀφορμὰς τοῖς κατηγορεῖν ἐθέλουσι, καταλεύσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Rotundior namque hic ſenſus eſt, ſi παρέξομεν intelligatur pro παρέξοιμεν, *praebuerimus.* Manifeſtiſſime iterum apud Noſtrum de Saltatione § 3: Ὅπερ οὐ σὸν ἂν ἔγκλημα εἴη μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μή σε κατὰ τὸν Ὀδυσσέα τοῦ λωτοῦ ἀποσπάσαντες, ἐπὶ τὰς συνήθεις διατριβὰς ἐπανάξομεν &c. ubi recte interpres, *Quae non modo tua, ſed etiam noſtra foret culpa, ſi non Ulyſſis in morem te a loto abſtractum, ad conſueta literarum ſtudia reduxerimus.* — Sed nec ſolus Faber in hanc uſitatiſſimam, ſi quaequam, loquendi impingit formulam. Interpres Luciani Latinus, ubi tamen alibi bene ſe in eo gerat, labitur in Hermotimo § 3, dum ὅσῳ γοῦν ἐπ' ἐκείνῳ, πάλαι ἀνεσπάσμην ἄνω, καὶ συνῆν αὐτοῖς, vertit, *Etenim quantum ad illius operam attinet, iam dudum trahor ſurſum, & cum ipſis verſor;* cum debuerit, *Dudum attractus fuiſſem ſurſum, cumque iis* (Virtute & Magiſtro, quique praeterea ἐν τῷ ἄκρῳ fuerint. Vide ſuperiora.) *verſarer.* Idem errat in Scytha § 3, ubi in verbis, Ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοεθνῆ ὄντα, vertit ἔγνω *agnovit* pro *noviſſet,* ut iam animad-

vertit Graevius. Inſulſa quoque eſt interpretatio, qua haec verba ibidem § 8, [*καὶ οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνέστρεψεν οἶμαι ἐς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε*] vertuntur, *Sed neque, ut puto, niſi mortuo Solone, rediit ad Scythas Anacharſis.* Tu verte: *Quin ne revertiſſet quidem, puto, in Scythas, ſi non mortuus fuiſſet Solon.* Nec minus inſulſe vertitur & hoc in Phalaride I, § 5, *Ταῦτ' οἶδ' ὅτι συνεβουλεύσατ' ἄν*, *hoc ſat ſcio, conſilium mihi dediſtis.* Lucianus voluit, *Id, ſat ſcio, conſilium mihi dediſſetis.* At quid diutius his interpretis inficetiis immoror, quae paſſim & in aliis locutionibus vertendis, inquinatiſſimam terſiſſimi ſcriptoris verſionem exhibent. Vel hinc etiam diſcimus, quam tuto ſtetur ſaepe verſionibus. Non perſpexit hunc Helleniſmum etiam Corn. Tollius, qui, ubi in Palaephati Incredibilium c. VI, poſt memoratam ſationem dentium Draconis a Cadmo factam, unde homines armati extiterunt, legitur, *Εἰ δὲ αὐτὸ ἦν ἀληθὲς, οὐδεὶς ἂν τῶν ἀνθρώπων ἔσπειρεν ἄλλο τι ἢ ὀδόντας δρακόντων*, vertit, *Illud autem ſi verum eſſet, nullus quidem hominum aliud conſevit, quam draconum dentes.* Sed debuit, *nullus hominum quidquam aliud, quam dentes draconum, ſereret*, vel *ſeverit.* Non debuit in hac ſola huius loci mente fluctuari eruditus ad Palaephatum commentator; cum ea ſit ſimplex, nec alia huic loco affingi queat. Video hunc interpretis errorem correctum in Mythologorum Graecorum faſciculo, quem typis Wetſtenianis edidit Th. Gale. Iens.

ibid. *Ὅμοια ποιήσομεν*) *Eorum ingratitudinem imitaturi ſumus.* Brod.

ead. l. 13. *Τοσαῦτα ταύρων τε καὶ αἰγῶν πιότατα*) Barbarum hic pronuntiat Faber *τοσαῦτα πιότατα*, legitque ex Cod. Reg. *Τοσαῦτα μηρία ταύρων τε* &c. Nec certe aliter videtur ſcripſiſſe Noſter, qui & eadem haec habet in de Sacrificiis § 3, *Τοσαῦτά σοι μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἔκαυσα ἐπὶ τῶν βωμῶν.* & in Philopatride § 8, *Ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις μηρία καίομεν ταύρων, ἤδ' αἰγῶν.* Nimium tamen immite videtur Fabri dictum, *τὸ, τοσαῦτα πιότατα*, eſſe barbarum; cum ferme ſimili modo legatur in Demonacte: *Πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐτοὺς ῥυθμίζειν.* Iens. Vocis *μηρία* ex Regio C. reſtitutae gratiam habemus Tan. Fabro: ſine hoc enim adiumento oratio vitioſa male claudicat. Priores interpretes ſecutus eſt inconſiderate Barlaeus, in iſtis *αἰγῶν πιότατα* pro *αἶγας πιοτάτας* etiam conſtructionem Atticam nobis imputans. Quin rectiſſime dicantur *αἰγῶν πιόταται*, nemo dubitabit: *αἰγῶν πιότατα*, hoc qui-

dem ſenſu, multum vereor, ut pro Barlaeo quiſquam idoneis exemplis confirmet; nam ſi proferat *τῶν κολάκων τὰ πρῶτα, τὰ ἄκρα τῶν Ἑλλήνων* & ſimilia, de quibus alibi exponam, operam omnino ludat. Errorem plane geminum, qui fuerat commiſſus ad Salluſt. B. C. c. 52, ubi *effoeta parentum* pro *parentibus effoetis* nonnulli capiebant, caſtigavit acutiſſimus Latinae proprietatis iudex I. Fr. Gronovius Obſ. I, c. 2, p. 21, 22. Nihil huc faciunt *ſtrata viarum*, & quae plura praeter alios collegit de la Cerda ad Virgil. Aen. I, 426. Verum eſt, hunc ſtructurae morem, ut adiectivis ſecundos adiungant ſubſtantivorum caſus, libenter uſurpare Graecos, idque tum potiſſimum, cum res aliqua poteſt in varias ſeparari ſpecies, ut *οἱ σπουδαῖοι τῶν γονέων, οἱ μεγαλοφυεῖς, οἱ πολύπειροι, οἱ ἀρχαῖοι τῶν ἀνθρώπων, οἱ πρακτικοὶ τῶν λόγων, τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων, αἱ τοιαῦται τῶν ἀκροάσεων* apud Noſtrum in Πρ. εἰ ἐν λ. § 2. cuius generis, ſi quaeras, plura contulit I. Ienſ. ad Tragop. v. 9, illamque formam, quam nulla non lingua facile ferat, Latinos etiam fuiſſe imitatos, qua de re notant Salmaſ. ad Tertullian. Pall. p. 311, Drakenborch. ad Sil. Italic. I, 564. ſed oſtende vel unum, qui genere mutato ſcripſerit *τὰ σπουδαῖα τῶν γονέων, τὰ ἀρχαῖα τῶν ἀνθρώπων*. Aliquantulum diſcrepat, quando ſingulari numero frequentant: *τὸν πλεῖστον τοῦ βίου ἐντεῦθεν ἐποιοῦντο*, Thucyd. I, 5; *τὸν πολλὸν τοῦ χρόνου διατρίβοντα*, Herodot. I, 24; *τὸν ἥμισυν τοῦ χρόνου*, Demoſth. in Leptin. p. 542 B. *πολλὴν τῆς Ἀσίας*, Plutarch. T. II, p. 211 A. quomodo ſaepe *πολλὴν τῆς γῆς, τῆς ἱερᾶς χώρας* apud Thucydidem & Diodorum Siculum, *πολλὴν τῆς στρατιᾶς ἀπολέσας* Ioſeph. A. I. XI, c. 8, § 3. Ex his autem necdum mihi ſatis eſt apertum, an vulgata Zoſimi lectio I, pag. 7, Τιβέριος — εἰς ἐσχάτην ὠμότητος ἐκτραπεὶς, adverſus Stephanum defendi poſſit ſcribentem *ἔσχατον ὠμότητος* vel *ἐσχάτην ὠμότητα*. Porro, ſi dicere licet, quod ſentio, non nimis videtur immite Fabri dictum ad ſolos relegantis barbaros *τοσαῦτα πιότατα*· huc minime quadrat, quod Fabro doctiſſ. Ienſius oppoſuit, *τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν παραδειγμάτων*. HEMST.

ibid. Μυσία) Hanc vocem, quae in omnibus editis deerat, cum in Mſſ. inveniri teſtetur Tan. Faber, in textum lubens recepi. SOLAN.

ibid. Ταύρων τε καὶ αἰγῶν) Ex Homer. 1 Iliad. quae repetit multoties. BOURD.

Pag. 80. *l.* 6. Καὶ λόγων ἔριδες) Sic in omnibus dialo-

gis: haec enim Luciano ſubiecta materies. BOURDELOTIUS.

ibid. Ἐπεπόλασαν) Nullum verbum aeque Luciano frequens. Sic Catapl. § 1, de Merc. Cond. § 23, & paſſim. ἐμπολὴ τὸ ἀπὸ τῶν πιπρασκομένων ἀναγόμενον, ἐπεμπόλουν, κερδαίνειν. Interp. Sophocl. ad Aiac. Flag. Heſych. Suid. Poll. BOURD. Abſurdiſſima annotatio, quam conſuetum Bourdelotio feſtinanter & inconſiderate ſcribendi dicam, an vix tenui cogitatione informata profundendi cacoëthes peperit. Eum in modum commentatur, ac ſi exſtaret in Luciano ἠμπόλησαν, ἐπημπόλησαν, vel ἀπημπόλησαν· haec verba occurrunt illis in locis, quae adduxit. Multa ſunt in obſervatiunculis eius haud ſane magni pretii peccata; quae quidem ſingula mihi notare non lubet, neque operae eſt pretium. HEMST.

ibid. Μαχομένων) Τῶν φιλοσόφων. BROD.

ead. l. 8. Ἐπιζυσάμενον) Procopio verbum hoc reddidit D. Hoeſchel. de Aedif. Iuſtin. pag. 17, v. 18, attulitque hanc ipſam Luciani noſtri locutionem. HEMST.

ead. l. 9. Ἀρετήν τινα) Hic Stoicos pungit Lucianus. BROD.

ead. l. 10. Μεγάλῃ τῇ φωνῇ) Sic paſſim inducit Pſeudophiloſophos ſuos μεγάλῃ τῇ φωνῇ κεκραγότας, magna & tragica voce ſibi invicem obſtrepentes. BOURD.

ead. l. 11. Πρὸς ἡμᾶς) Potuit Tan. Faber opportuniorem locum reperire invehendi in lectores incurioſos & editores. Licet enim pro certiſſimo ſit, hanc lectionem ſic ſtare non poſſe, non tamen ideo diſcedendum ei fuit ad mutationem eius omnino non neceſſariam, immo prorſus vanam. Benedictus eſt, qui ad hanc lectionem concinnavit iſta Latina, *hinc factum eſt, ut hic quoque a nobis neglectus fuerit, quamvis non ſit deſpicabilis.* Sed & Benedictis his & Fabris longe perſpicacior Eraſmus noſter, *haec in cauſa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim, cum haud mediocriter de nobis ſit meritus.* Unde patet, divinum virum ita cenſuiſſe diſtinguendum, διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη, πρὸς ἡμᾶς οὐ φαῦλον ὄντα, quae ipſa manus & mens Luciani eſt, ringentibus licet illis: ut taceam enervari omnem ſententiae huc facientis efficaciam, dum φαῦλον vertit *contemnendum*, quod huc non pertinet, voce adſtricta & alludente ad pium & gratum erga Deos & eorum metuentem animum. GRON. Monet Tan. Faber, locum hunc aliter in Mſſ. legi, nempe πρὸς ἡμῶν, οὐ φ. ο. Et ſane in L. ita legi, Excerpta penes Perizonium docent; ut Προμ. c. 8. & aut ita legendum fuit, aut aliter erat

interpungendum, ut ad ὄντα referretur, ut mox ὡς πρὸς ἐμέ. & ὑ. εἰκ. c. 8. Aliter tamen in Δικ. c. 17, ὃν τρόπον διάκειται πρὸς ἐμοῦ. SOLAN. Si retineas, omnino probanda eſt I. Gronovii ſententia: ſin minus, iungi convenit ἀμεληθῆναι πρὸς ἡμῶν, ut § 5, οὐδὲ γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν. § 25. Hoc, praeter auctoritatem Regii Codicis, quia magis congruit ad mentem Luciani, & iam olim ſecutus ſum, & adhuc ſequendum puto. HEMST.

Pag. 81. *l.* 6. Ἠκόντισα) Hiſtoriam, quam tangit, varie a veteribus narrari tradit Diog. Laërtius p. 36 A. Sed quod de fulmine habet noſter, fruſtra apud alios quaeras. Nempe ficta ſunt, inquies; neque ego repugno. Ita tamen ficta eſſe ſtatuendum eſt, ut, quod de incenſa aede Dioſcurorum fulmine dicitur, verum eſſe deceat. De eo tamen nihil Meurſius. Pericles autem, cuius tum auctoritas in civitate ſumma, vix eripere Anaxagoram valuit, cum ſe palam eius diſcipulum eſſet confeſſus Quod ait autem ὑπερέχειν χ. petitum videtur ex Il. Δ, 249, & E, 433, I, 420, Od. Ξ, 184. Euſeb. Praepar. Ev. XIV, 5, & Plutarch. 583, 2. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡμᾶς τοὺς θεοὺς) Ead. in Iove Confut. & Tragoed. BOURD.

ead. l. 9. Ὑπερέσχε αὐτοῦ τὴν χεῖρα) Etſi minime ſit audiendus, Cuperum tamen audiamus Obſ. III, c. 2: *Iovem introducit dicentem, ſe fulmen vibraſſe in Anaxagoram philoſophum, eumque tutatum eſſe a Pericle:* ὑπερέσχε, *inquit,* γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς, protenta namque manu tutatus eum eſt Pericles. *Quod interpretandum de iudicio; nam in eo impietatis accuſatus Anaxagoras a Pericle defenſus eſt diſcipulo ſuo:* ὑπερέσχε τὴν χεῖρα *autem eleganter dixit, quia in orando manus dextra movebatur, & accommodabatur eius motus ad verba pronuntiantis. Teſtatur id locus elegans Ariſtophanis* ἐν Ἐκκλησιάζ. v. 263, *ubi ſalax mulier:* Ἐκεῖνο δ' οὐ πεφροντίκαμεν, ὅτῳ τρόπῳ Τὰς χεῖρας αἴρειν μνημονεύσομεν τότε. Εἰθισμέναι γὰρ ἐσμὲν αἴρειν τὼ σκέλη, illud autem non praevidimus, quonam modo manus tollere tunc meminerimus: quippe non manus, ſed pedes tollere aſſuetae ſumus. *Iſque apud Graecos in dicendo habitus erat, ut dextrum brachium humero exſererent. Praxagora ibid.* Χαλεπὸν τὸ πρᾶγμ', ὅμως δὲ χειροτονητέον Ἐξωμισάσαις τὸν ἕτερον βραχίονα, res illa difficilis eſt, tamen extendendae manus Ab humero nudantibus brachium. *Quare unius tantum manus mentionem facit Lucianus.* Haec Cuperus: quae talia ſunt, ut a tirone parum adhuc exercitato, qui prima ſtudiorum rudi-

menta publico commendabat, profecta eſſe facile exiſtimes: eo certe capite, quidquid in Luciano conatur, excuſatione, quam laude dignius eſt. Ut cetera praetermittam, quam alienum eſt, quod I. Gronovius etiam attigit, locutionem illam *ὑπερέχειν τὴν χεῖρα*, vetante Graeci ſermonis genio, ad motum geſtumque oratorum referre; praeſertim in Pericle, cuius aetate, quemadmodum Aeſchines teſtatur in Timarch. tam compoſita rhetorum erat modeſtia, ab omnique orationis externo cultu abhorrens, ut audax videretur & importunum *τὴν χεῖρα ἔξω ἔχοντα λέγειν*· nihil dicam de Comici locis perperam huc allatis. Eſt autem in ea loquendi formula, *ὑπερέχειν τὴν χεῖρα*, praecipua quaedam virtus, quae ad Deos commodorum humanorum cuſtodes proprie pertinet, inprimis ſi velut obiecta manu imminentia mala propulſent avertantque. Ita quidem Homerus ſemper, Il. Ω, 374, in Camino: *Δεῦρ' ἄγ' Ἀθηναίη καὶ ὑπείρεχε χεῖρα καμίνου*. Nec poëtae ſolum poëtarum principi, ſed & orationis proſae ſcriptores hanc elegantiam debere voluerunt. Philoſtr. de V. A. T. VII, p. 302, *ἡμῶν ἐς ἀμήχανά τε καὶ φοβερὰ ἐμβεβηκότων, θεῶν τις οἶμαι ὑπερέχει χεῖρα, ὡς μὴ ἐκπέσοιμεν σωτηρίας πάσης*. Ariſtid. T. I, p. 302 D. *κατελέλειπτο τὰ πράγματα ἐν τούτῳ Λακεδαιμονίοις, ὥστε δεῖν ἢ θεῶν τινα χεῖρα ὑπερέχειν*. Philo Iud. Leg. ad Cai. p. 1024 B. *θεοῦ μοι προνοίᾳ δοκῶ τὴν χεῖρα τῶν ἀδικουμένων ἀφανῶς ὑπερέχοντος*. Maxim. Tyr. Δ. XXVI, p. 267, *τούτοις καὶ τὸ θεῖον ἐθέλει ξυνίστασθαί τε καὶ ξυνεπιλαμβάνειν τοῦ βίου ὑπερέχον χεῖρα καὶ κηδόμενον*. In Euripidis Iph. in Aul. v. 915 Clytaemneſtra difficillimo tempore Achillem implorat, quaſi praeſentiſſimum aliquod ac tutelare numen: — *ἢν δὲ τολμήσῃς σύ μου Χεῖρ' ὑπερτεῖναι, σεσώσμεθ'*. — Nicol. Damaſc. in Exc. p. 433, *εἰ μὴ βασιλεὺς ὁ δεσπότης αὐτοῦ ὑπέρσχοι τὴν δεξιάν*. Hinc feſtiviſſime iocum duxit Ariſtoph. Equ. v. 1170, *Ὦ δῆμ', ἐναργῶς ἡ θεὸς σ' ἐπισκοπεῖ, Καὶ νῦν ὑπερέχει σου χύτραν ζωμοῦ πλέαν*· obſcure Scholiaſtes unus: *ἀντὶ τοῦ ὑπερασπίζει σου*. (iſta deſcripſit Suidas in *Ὑπερέχει*) *ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν περικεφάλαιαν, εἶπε χύτραν, ὡς μάγειρος*· alter optime, *ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν χεῖρα*. Horum tamen leporem fruſtra ſis, ſi capere te putes, niſi, quo reſpexerit Comicus, ante habeas exploratum: ſunt Solonis verſus apud Demoſth. *περὶ Παραπρ.* pag. 333 A. *Τοίη γὰρ μεγάθυμος ἐπίσκοπος Ὀβριμοπάτρη Παλλὰς Ἀθηναίη χεῖρας ὕπερθεν ἔχει*· proxime, quod omnem dubitandi locum intercludit, ſequitur in Ariſtophane *Ὀμβριμο-*

πάτρα. Simul ex his patet, perquam facete Lucianum Olympio Pericli tribuiſſe talem phraſin, quae Iovem ceteroſque Deos eximie decebat. HEMST.

ead. l. 10. *Εις τὸ ἀνάκειον*) Vide Suid. & Heſych. verbo *ἄνακας*. BOURD. Templum Caſtoris & Pollucis: *ἀνακοὶ* enim *Διόσκουροι παρὰ Ἀττικοῖς*. VORST. Addendus & hic locus illis eſt, quae ab Mauſſaco perdocte notantur ad hanc vocem in Harpocratione. Quod propterea moneo, ut vites cum prioribus interpretibus vertere *in Caſtoris & Pollucis templum*, aut cum Fabro *in Caſtorum aedem*, quo nil naſutius. Vera enim eſſe, quae obſervat Mauſſacus, cenſeo, & plane illos *Ἄνακτες* ex Cicerone intelligendos, ut nil commune habeant cum aliorum Graecorum aut Latinorum Caſtore & Polluce vel Caſtoribus; quos ſane cum innuere vult auctor, novit ille *Διοσκούρους*, ut apparet ex dialogo de ſaltatione. Itaque idem obſervari debet in Reviviſcentibus c. 42, ubi rurſus dicuntur *οἱ δὲ καὶ πρὸς τὸ ἀνάκειον προθέμενοι κλίμακας*. Miror autem ea, quae obſervari video ad praecedentia *ὑπερέσχε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς*, quaſi id reſpiceret ad orationis pronuntiandique geſtum, & non unice ad patrocinium ac tutelam, eo modo, quo excellentiſſime id notavit familia Aemilia in nummo, Lepidum tutorem pueri Ptolemaei exhibente. GRON. Cum I. Gronovius Mauſſacum laudabat ad Harpocr. in *Ἀνάκειον*, nondum viderat, quae adverſus ſententiam eius confidenter, ut ſolet, venditatam erudite diſputata ſunt ab Henr. Valeſio p. 225. Eundem errorem notavit etiam Iac. Oizel. ad Minuc. Felic. pag. 126. De *Διοσκούροις ἄναξι* ſtudioſe Daviſ. ad Ciceron. de N. D. III, 21. de *Ἀνακείῳ* Meurſ. Athen. Att. I, 7. quem, ibi non una vice labentem, Luciani loca fugerunt: hunc ipſum attulit Menag. ad Diogen. L. II, 12. Fuit autem *Ἀνακεῖον* vetuſtum, quod hoc proprio nomine ſic dicebatur, in aſty, ut liquido patet ex Thucyd. VIII, 93. Andocid. *περὶ τῶν Μυστ.* p. 7, v. 9. Lucian. *Ἀναβ.* § 42. nam aliud erat multo recentius *Διοσκούρων ἱερὸν* in Piraeeo. Equidem non dubito, quin Anacei fulmine icti conflagrationem ab hiſtoria ſumſerit Lucianus, cuius memoriam ex tot Comicorum, qui nunc perierunt, numero potuit unus aliquis facile conſervaſſe. Eiuſmodi ſunt apud artis Rhetoricae magiſtros non pauca, de quibus, etſi prima ſpecie ficta videri queant, idem ſtatuere licet. Veluti quod legimus in Hermogene de Inv. I, p. 86, de hoc noſtro Pericle: *ἠνέχθη σκηπτὸς ἐπὶ τὴν Περικλέους εἰκόνα, καὶ*

συμβουλεύει τις μηκέτι αὐτὸν Ὀλύμπιον καλεῖν· fulminatum vere Periclis ſimulacrum ingenia rhetorum excitavit. Hemst.

ead. l. 12. Ἐν τοσούτῳ) *Interim dum fulmen inſtauro & exacuo.* Brod. Interpres: *Quamquam vel id ſupplicii ſatis magnum in iſtis fuerit.* Ego malim: *veruntamen ſatis magna interim & haec ipſis erat poena.* Omiſit interpres illa ἐν τοσούτῳ, quae ſignificant *interea.* Auctor noſter in Dial. Panopes & Galen. Ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος· *nam me Neptunus iuſſerat, Panope, tranquillum interea ſervare pelagus:* & paulo poſt, ἡ Ἶρις δὲ ἐν τοσούτῳ &c. In Contempl. § 14, ἐν τοσούτῳ δ' ἐπαιρέσθων· ubi perperam interpres: *verum adeo in ſublime attollantur.* Debebat: *interim autem in ſublime evehantur*, i. e. dum adhuc vivunt, ante mortem: habet iterum in Sympoſio, ubi Schol. exponit, μεταξύ. L. Bos Anim. c. XIII, p. 58. Eundem vide de Ellip. p. 200.

ead. l. 14. Κεκραγέναι) Sic enim vociferatus eſt Timon: ὦ Ζεῦ φίλιε καὶ ξένιε, & reliqua. Brod.

ead. l. 15. Ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον) Pater adſcripſit τούτοις legere Pricaeum ad Matth. 6, 7. quod ſane nec neceſſarium, & convenientior vulgata ſcriptura. Gron.

Pag. 82. *l.* 5. Ἀμελούμενος) A Iove neglectus ac pro nihilo habitus. Brod.

ead. l. 12. Δικράνοις) Abſurdum eſt, quod hic vides, Scholium. δίκρανα ſunt *furcae;* & proverbium eſt apud Graecos tritum, quod & Horatius Latine dixit *naturam expellas furca, tamen uſque recurret* &c. Sed haec iam Barlaeus occupavit. Solan. Tanti paene non eſt, fateor, ut ſubſiſtam: ſed tamen iure voluit Faber καὶ interiungi ante καθάπερ. Timonis ſollicitam illam & male ſedulam feſtinationem domo exturbandi Plutum duplici figura Lucianus exponit, *tantum non furcillis*, &, *velut illi ſolent, qui quam poſſunt celeriter ignem de manibus excutiunt:* haec ſane, ut oratio recte procedat, ſeparari debent. Eſt autem δικράνοις ἐξωθεῖν, *vi maxima eiicere atque exturbare*, quod docuit Turneb. Adv. XIII, 3. Tu vide Scaligerum ad Feſt. in *Furcilles*, ubi vir maximus Cedreni locum adduxit peropportunum. Hemst.

ead. l. 13. Καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χ. ἀπ.) Ut verum fatear, non aſſequor hic acumen T. Fabri, ἀνακόλουθον in his verbis videntis, ideoque καὶ ante καθάπερ inculcantis. Quaeſo & ego, quae ἀνακολούθου ſpecies in his? *Et tantum non furcillis me eiecit domo, velut qui ignem e manibus abiiciunt.* Tam

propere, & ne minimo quidem morae interiecto, ait Plutus, me Timon profudit, ac ii, qui ignem in manibus tenentes, eum prae dolore acerrime pungenti, illico deiiciunt. Certe illud Fabri καὶ videretur mihi, ſi adforet, δικράνοις ἐξωθητέον. IENS.

ead. l. 14. Ἑταίροις) Scribe, ἑταίραις, *ſcortis.* BROD. Ἑταίραις primae edd. ceteraeque, ni fallor, omnes. Mutandum cenſuit Cuperus Obſ. III, 2: *Emendo ἑταίροις· neque enim meretricum ullibi hic mentio, quas ſine dubio huc introduxiſſet emunctae naris homo, non ſecus ac paraſitos, adulatores, alioſque ſocios & amicos Timonis.* Et hoc ſane notatum quoque reperio ad marginem ed. *A.* 1 *W*. At vide, quantum iudicia diſcrepent: invenerat Brodaeus in neſcio qua ſive editione ſive membrana ſcripta ἑταίροις· is reponi iubet ἑταίραις. Nos etiam meretricibus ſuum eſſe locum inter damnoſiſſimas fundi quantumvis opulenti calamitates facile patimur: argumento Cuperi ficulneo nihil eſt, cur quiſquam moveatur; tanto minus, quia in Alciphronis III, Ep. 34, de hoc Timone noſtro ſcribit Gnatho, σπαθήσας τὴν οὐσίαν εἰς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους καὶ τὰς ἑταίρας· ibi commode Berglerus verba Luciani protulit: vid. Plutum Ariſtoph. v. 243. Ioh. Chryſoſt. Οἱ μὲν πορναῖς διδόασι, οἱ δὲ παρασίτοις, οἱ δὲ κόλαξιν, οἱ δὲ τέρασι. Diogenes apud Stob. p. 506 elegantiſſima divitiarum cum vitibus arbuſtiſque, quae praeruptis & inacceſſis rupibus innaſcuntur, comparatione. Rarius quidem occurrunt in tam ſordido comitatu ἑταῖροι, *amici ſodaleſque;* & tamen nonnuſquam. Heraclid. apud Athen. XII, p. 537 C. ποῖοι γὰρ οὐ κόλακες, ἢ τί πλῆθος οὐχ ἑταίρων περὶ αὐτὸν (Calliam Hipponici filium) ἦσαν· vertit Dalecampius, quaſi legiſſet ἑταιρῶν· quod quidem neceſſe non eſt. Philoſtr. de V. S. II, c. 25, § 3, Hermocrates paternas opes diſſipavit ἐς ἄκρατον καὶ ἑταίρους οἵους παράσχεῖν καὶ κωμῳδίᾳ λόγον, οἷον παρέσχον οἱ Καλλίαν πότε τὸν Ἱππονίκου κολακεύσαντες. Ad eum locum Olearius & diverſos Callias confudit, & prorſus ignoravit, in mente fuiſſe Philoſtrato notiſſimam Eupolidis fabulam Κόλακας, qua Calliam cum ſodalibus ſuis impuris acerbiſſimum in modum traduxit, ut conſtat ex Athen. p. 506 F. & Schol. Ariſtoph. ad Av. v. 284. HEMST.

in Schol. col. 2. *l.* 1. Ἢ κατὰ δύο) Tranſpone: διῃρημένα ἢ κ. δ. ἢ κ. τρ. οἷς ἐφάπτονται. HEMST.

Pag. 83. *l.* 3. Οἱ λάροι) *Stolidi & obſonatores:* adagium a Lari, id eſt, gaviae ingenio ſumtum. BROD. Quid voluerit

Scholiaſtes, cum exponit per ἡδεῖς, ego neſcire me lubens fateor: Coll. Gal. melius, ἀδδηφάγοι. Vorſtius ἀνόητοι reddit, & ad Adagia Eraſmi nos amandat. Certiſſimum eſt, quod Barlaeus monet, avem eſſe non voracem tantum, ſed quae etiam celeriter, quidquid in ventrem demiſit, egerit; quod & in anatibus obſervatur. Solan. Stolidos talique ingenio praeditos, ut inſidiis aliorum ac fraudibus ſint expoſiti, ſignificat: iidem Atticis κέπφοι. Proverbium a gaviae natura ductum, quae oſtentata maris ſpuma ineſcari ſe patitur & capi. Schol. Ariſtoph. ad Plut. v. 913 exponens, ὦ κέπφε· εἴληπται οὖν εἰς παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν καὶ ἀνοήτων· καλεῖται δὲ κοινῶς λάρος. Euſtath. ad Od. E, p. 1522, v. 52, λάρους τοὺς εὐήθεις φαμέν· οὕτω δὲ καὶ κέπφους· ibi lege plura. Hoc in Timonem ſimiliſque ingenii homines quam apte conveniat, facile intelligitur. Longe aliud eſt, & ab origine manat diverſa de voracibus & paraſitis uſurpatum, *Larus hians*, de quo Eraſmus in Adag. deſcriptus ab H. Stephano Ind. Theſ. v. Λάρος, Suidas in Λάρος κεχηνὼς, quod ab Ariſtophane fluxit in Equ. v. 952. Heſychius: Λαρὸν, ἡδὺ, προσηνὲς, γλυκὺ, ἀπολαυστικὸν, καλὸν, σπάνιον, ἄπληστον, λαβρόν. Λαρὸν & λάρον confuſa: poſterius interiice ante ἄπληστον. Aliud etiam in Aeliani Ep. XVIII, λάρου βίον ζῆν, *omnem in fluctibus & navigando vitam degere*: par eſt ac paene idem — ἀλλ' ἐμὸς αἰὼν Κύμασιν αἰθυίης μᾶλλον ἐσωκίσατο· Callimach. Fragm. Bentl. n. CXI, & Epigr. LXII. Hemst.

in Schol. l. 1. Οἱ ἡδεῖς) Error ridiculus. Λαρὸς eſt *dulcis, ſuavis, expetendus*. Frequens apud Homerum inprimis & poëtas: inde vulgatum illud μέθυ λαρὸν Apollon. I, 456, 473, 659. ubi vide Schol. v. 968. Orph. Arg. v. 1235. Haec noſter ille putavit ad Luciani λάρους pertinere. Praeter alia vel accentus refragatur. Cyrillus, vel quiſquis eſt, de Voc. acc. diſtinctis: Λαρὸς, οῦ, ὁ, *Dulcis, acuitur.* Λάρος, λάρου, ὁ, *larus avis, penacuitur.* Paulo melius *E. G.* nam Suidas de laro vel gavia, ὄρνεόν ἐστιν ἁρπακτικὸν καὶ ἀδδηφάγον. Hemst.

ibid. l. 2. Ἀμεληταὶ) Scribi iubebat Solanus ἀμελητὶ, hac addita nota: *Haec vox in textu praecedit* προϊέμενοι. Ego, quid ſibi voluerit Scholiaſtes, haud ſane video: forte omiſſa interpretatio in cauſa fuit, ut, quae coniungi debebant, ſepararentur. Hemst.

Pag. 84. *l.* 1. Ἐπιβολαῖς) Antiquiores edd. omnes ἐπηβολαῖς, quod obſervatione haud indignum viſum eſt. Nihil tamen hactenus reperi. Solan.

ead. l. 2. Ἀποπνίγεσθαι) *Strangulari*: illud enim optime poteſt cum hoc verbo comparari, cuius apud Latinos elegantiam cum explanaret I. Fr. Gronov. Diatr. Stat. c. XXVII, mirum eſt, eum, qui proxima Luciani loca in medium afferebat, praetervidiſſe τὸ ἀποπνίγεσθαι. Herodes, homo liberalis & ſplendidus, ἐκάλει τοὺς θησαύρους, εἰς οὓς ἀποτίθενται τὰ χρήματα ἔνιοι, πλούτου δεσμωτήρια, narrante Philoſtrato in eius Vita c. I. Dion Chryſoſt. Or. IV, p. 75 C. ἀνέξοδον καὶ ἄχρεϊον φυλάττοντα τὸν πλοῦτον τῷ ὄντι, κατάκλειστον ἔν τισι κρυπτοῖς καὶ ἀφεγγέσι βαράθροις. Sed omitto plura, quorum ex utriuſque linguae ſcriptoribus larga ſeges eſt ad manum, conſtipare, Lucianeis hiſce ſenſu verbiſque quam ſimillima. HEMST.

ead. l. 4. Συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους) Primum probo I. Fr. Gronovii συλλογιστῶν· neque improbabit quiſquam, qui, quid orationis legitimae ſeries poſtulet, attenderit. Tum συνεσπακὼς τ. δ. ita plerique interpretes accipiunt, quaſi dicat, ex conſuetudine ſupputandi vix unquam intermiſſa digitos obriguiſſe, curvatoſque vitium contraxiſſe, quemadmodum fere in Gall. § 31, ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον ἔτι φροντίζων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκότα· perperam, me iudice. Paulo rectius, ut quidem videtur, Benedictus: *contractis contortiſque digitis, ut fieri ſolet in rationum collectionibus*: nam ſolebant mobili digitorum geſtu flexibuſque variis numeros & rationes ducere: hae ſunt τῶν δακτύλων αἱ κάμψεις Alciphronis p. 108. ubi vide Bergler. & inprimis Ioh. Wouwer. de Polym. c. VII. Firmic. Aſtron. I, p. 6, *Vides ut primos diſcentes computos digitos tarda agitatione deflectant*: dixit etiam in eadem re *digitos agitare* Plin. 2, Ep. 20. Eſt ergo συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους, qui digitis ſedet conſtrictis, ut numerorum formas effingendo colligat rationes ſuas atque explicet. Apollin. Sidon. IX, Ep. 9, per gymnaſia pingi refert *Chryſippum digitis propter numerorum indicia conſtrictis, Euclidem propter menſurarum ſpatia laxatis*: vide Savaronem. Martian. Capell. VII, p. 236: *Quae* (Arithmetica) *mox ingreſſa ſeptingentos decem & ſeptem numeros, complicatis in eos digitis, Iovem ſalutabunda ſubrexit*: habes ibi συνεσπασμένους δακτύλους· neque omittendum eſt, quod proxime praecedit: *Digiti vero virginis recurſantes, & quadam incomprehenſae mobilitatis ſcaturigine vermiculati*: id eſt, ſi modo tumidam Afri ſcriptoris locutionem recte capio, in modum operis vermiculati multifariam

implexi. Addam Zenonis Veronenſis locum Serm. I de Avaritia: *Hinc* (Hic) *unus pecuniam ſuam tanquam hamum proponit, ut facultates ad ſe attrahat alienas: quam peregrinantem ferali ſupputatione nutrire* (mox Lucian. ἀναπρεξόμενον) *non deſinit, ut ſummam quaerat, non quam commodatio dedit, ſed quam ei pepererint armati numero dies, menſes & digiti*. Haec admodum eſſe corrupta, qualia in iſtius ſive Zenonis, ſive cuiuslibet ſermonibus, aut dicam potius laceris reliquiis ſunt ſane permulta, nemo diffitebitur: etiamſi quis poſteriora ſic refingat, *armati numero*, vel, *arctati in numeros dierum menſiumque digiti*, ab auctoris ipſa manu abeſſe tamen procul credo: certius a vetuſtis Codicibus exſpectandum eſt auxilium. HEMST.

ead. l. 5. Τῶν συλλογισμῶν) Adſcripſit pater, forte συλλογιστῶν. Quod quidem manifeſtius, ſed poteſt retineri quoque alterum. GRON.

ead. l. 6. Ἀποδράσεσθαι) Sic recte Scholia. In omnibus impr. ἀποδράσασθαι, minus apte. SOLAN.

ead. l. 8. Δανάην παρθενεύεσθαι) Sic poſtea Δανάης παρθένευσις. Dial. Deor. & de Salt. ubi in quibuſdam edition. *Δαν. διαπαρθένευσις imminutio, infloratio*. BOURD.

ead. l. 12. Ἐξὸν δὲ) *Cum autem liceret*. BROD.

ead. l. 14. Ἐς τὸ σημεῖον) *Quo obſignata erant domi omnia*. BROD.

ead. l. 15. Ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας) Ἀσκαρδάμυκτος, μὴ μύσας τοὺς ὀφθαλμούς. σκαρδαμυκτεῖν τὸ σκαίρειν καὶ μύειν τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὸ πυκνῶς βλεφαρίζειν, ἰλλωπεῖν ἢ ἰλλωπίζειν. Schol. Ariſt. ἱππ. Heſych. Suid. Poll. aliam tamen etymologiam proferunt alii Grammatici, de qua poſtea. BOURD.

ead. l. 16. Ἀπολαύειν ἔχειν) Mira dictio. ſine Mſſ. auctoritate mutare nolui. SOLAN. Senſus minus attento paulum intricatior, ſic tamen, ut haud difficulter expediri poſſit. Avari ἐξὸν ἀπολαύειν οὐ τολμῶσι, ut modo Lucianus: magnos acervos oculis obire ipſis votorum finis eſt, congeſtoſque nummos in arca contemplari, dum experiri non audent, quo valeat nummus, quem praebeat uſum: itaque, quod ad eos attinet, videri poterat ἱκανὴ ἀπόλαυσις, copiam bonorum poſſidere ſatis largam, quibus, modo animum inducerent, poſſent frui: hoc eſt, τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, reconditis theſauris defoſſiſque non quidem frui, id enim ſapientis eſſet, ſed dumtaxat poſſe frui. Interea cur non hoc ἀπολαύσεως genere, quam avaritiae credas ſufficere, con-

tenti, fructum divitiarum aliquem, quod ipſi reformidant, alios capere patiuntur? Verum hoc ut faciant tantum abeſt, ut contra illam demum ἱκανὴν ἀπόλαυσιν exiſtiment, ſi ceteros omnes pariter ab uſu rerum ſuarum omni prohibeant, in eos non minus atque in ſemetipſos iniqui, haud ſecus ac canis ad praeſepe &c. In his nihil eſt, ut arbitror, quod quis iure mutatum velit, niſi ipſos avarorum mores. HEMST.

Pag. 85. *l.* 1. Τὴν ἐν τῇ φάτνῃ κύνα) Eraſmus in Paroem. *Canis in praeſepi.* BROD. Sic alibi Proverb. κύων ἐν φάτνῃ, ſic ſaepe vocat Philoſophos & praecipue Cynicos, obvios inſequentes. Repetit illud, adverſus Indoctum. BOURD. Alludit manifeſte ad Aeſopi fabulam, quae in Aeſopo hodierno non exſtat: eandem iterum tangit extremo ἀπαιδ. SOLAN.

ead. l. 3. Καὶ προσέτι γε καὶ κατ. &c.) Haec verba ita vulgo vertuntur: *Quin etiam ridebas iſtos, qui parcerent, aſſervarentque, & (quod eſſet abſurdiſſimum) ſe ipſos zelotypia proſequerentur: nec intelligerent fore, ut aut ſceleratiſſimus famulus, vel oeconomus, aut puerorum praeceptor furtim ſubiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem poſtea ſinat ad fuliginoſam & oris anguſti lucernulam, ac ſiticuloſum ſcirpulum uſuris invigilare.* Praeterquam quod illud *quem poſtea* de ſuo addidit, nihil minus hic fecit bonus interpres, quam cepit mentem Luciani, ſive Iovis. Agitur nempe, ut diximus, de ſordidiſſimo avarorum genere, quorum animi tanta macerentur enecenturque avaritia, ut non modo ipſi non fruantur honeſte bonis ſuis, ſed ne aliis quidem quidquam impertiant, eoque veſaniae abripiantur, ut dum tenaciſſima cura opibus ſuis parcant, eaſque conditas ſervent, ſibi ipſi quaſi invideant, ac ferme diffidant; at qui ignorent, quemadmodum perditus aliquis ſervus, vel diſpenſator, vel pueris erudiendis praefectus, clam ſubrepens (in cellam videlicet, vel penum, ubi cibus potuſque accumulata ſerventur: tale quid enim hic intelligi debere, ex fine paginae praecedentis liquidum eſt) intemperanter ſe ingurgitet, ac baſilice agat, infelicem & moroſum herum ad fuliginoſam & oris anguſti lucernulam uſuris ſuis invigilare ſinens. Hoc, & nihil aliud, vult Lucianus, Servos furtim quibuſdam hero ſuo ſublectis, hilariter ac temulente vivere, dum miſerrimus herus, ut ad iuſtam ſedeat lucernam, ab avariſſimo animo impetrare nequeat. Ἐμπαροινήσει (pro quo multo potius legerem ἐμπαροινήσῃ, ut ſignificetur, furacem ſervum id iam perpetraſſe, & in ſecreta aedium parte etiamnum

temulentum laſcivire) non coniungendum cum *κακοδαίμονα*, & iis quae ſequuntur, ſed commate dividendum. Neque vero quarti caſus illi, qui ſubiiciuntur, ab *ἐμπαροινήσει* pendent, ſed ab ultima voce *ἐάσας*· quod interpreti fraudi fuit, eumque, ut ſupra monui, coëgit de ſuo duas voces allinere. Sed nec *ἐμπαροινεῖν* cum quarto, verum cum tertio caſu conſtrui, doceat nos ipſe Lucianus infra in Deor. Dialog. V, ubi Iuno ad Iovem, *Μέμνησο γοῦν οἷά μοι διὰ τὸν οἰνοχόον τοῦτον* (*Γανυμήδην*) *ἐμπαροινεῖς*. & in Cataplo § 26, *Πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινῶν*. Scio, aliter ibi *ἐμπαροινεῖν* ſumi, nempe pro *ὑβρίζειν*, ut vulgo ab omnibus gloſſographis exponitur; at hic loci *τὸ ἐμπαροινεῖν* ſimpliciter eſſe *intemperanter indulgere cibo ac potui, atque inde laſcivire*; ut & hunc locum non aliter, ac nos fecimus, ad mentem auctoris exponendum eſſe, non putem, alicui attenta mente totam hanc Luciani periodon luſtranti, viſum iri dubium. — Ceterum quod avarus ille herus dicitur ſedere *πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόστομον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον*, eodem ferme modo itidem de avaro ſermo fit in Noſtri Gallo § 29: *Ὁρῶ νὴ Δία πρὸς ἀμαυράν γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλλίδα*. Quae de Strepſiade habet Ariſtophanes, notarunt alii. Iens.

ead. l. 6. *Παιδότριψ*) Suid. *Παιδοτρίβας, ἀλείπτας, γυμναστάς· καὶ παιδοτρίβης ἡ εὐθεῖα· καὶ παιδότριψ παρὰ Λουκιανῷ ἐν Τίμωνι ἢ Μισανθρώπῳ*. Miſcet *παιδοτρίβην* & *παιδότριβα*, a quo errore nec Stephanus ſibi cavit in Theſ. T. III, p. 9. *παιδοτρίβης* eſt *magiſter exercitor: παιδότριψ* in familia ſervulus, qui curam habet puerorum, in eoque munere operam conterit. H. Stephanus, quando e Platonis, vel potius Aeſchinis Axiocho profert, *καὶ γυμνασταὶ, καὶ παιδότριβες*, lectorem fruſtratur: exſtat ibi c. 7 *παιδοτρίβαι*, etiam in Codice Mediceo. Pari forma *οἰκότριψ*. Hemst.

ead. l. 8. *Πρὸς ἐμαυρόν τι*) Lege *ἀμαυρόν τι*. Brod. Hunc locum imitatus eſt Apul. lib. 2 Mileſ. ubi de Milone hoſpite ſuo. Lucian. in Gall. § 29. Bourd.

ead. l. 9. *Διψαλέον θρυαλλίδιον*) Cui prae avaritia oleum parce infunditur. Brod. Vid. I. Gronovium ad Harpocrat. in *Ἀδδηφάγους* p. 11. Hemst.

ead. l. 10. *Ἄδικα* &c.) Sic optime ed. *I.* In omnibus impreſſis peſſime *ἄδικον. π. μ. σου ταυτα αἰ.* Unde doctorum coniecturae, quae plerumque corruptum quidem locum eſſe demonſtrant, raro abſque codicum ope veram reſtituunt

ſcripturam. Coll. & P. ἄδικα ταῦτα; πάλαι μὲν ἐκεῖνα. L. σοι. SOLAN. Nihil admodum iuvat ed. Iuntinae lectio, quae ut ipſa poſſit conſiſtere, mutatione habet opus: πῶς οὖν οὐκ ἄδικα ταυτα, σε πάλαι μὲν ἐκείνων αἰτιᾶσθαι &c. Sed in eo, quod a *Fl.* ed. proditum plurimae retinent, dummodo pro σου reſcribas, ut in re facili plerique iam viderunt, σὲ, nihil eſt, quod quemquam morari poſſit aut offendere. Quae I. Gronovius hic argutatur, nullius ſunt pretii. Mox autem ὡς πρὸς ἐμὲ eam ob cauſam interſeritur, quia liberalitas illa Timonis erga alios effuſiſſima praeclarum erat εὐνοίας, quantum ad eos quidem attinebat, ſpecimen: ſaltem iſtam in partem τοῦ Τίμωνος τὸ πάνυ τοῦτο ἀνειμένον, quod Pluto tantopere diſplicet, interpretaturi erant adulatores, ad quos fructus inde non contemnendus redundabat: ideo reſtringi debuit illud οὐκ εὐνοϊκὸν, appoſito ὡς πρὸς ἐμέ. Paulo poſt ἐν θύραις, quod certatim impugnant, rectiſſimum eſt: vim praepoſitionis ἐν in iſtiuſmodi multis loquendi formulis alibi ſatis munitam praeſtabo. HEMST.

ibid. Πάλαι μέν σου ταῦτα αἰτιᾶσθαι) Scribo σε. BROD. Non utique ſignificabit, *te in his accuſare* vel *harum rerum*, ut rebatur cl. Faber, & ideo ſcribit σε. Poteſt enim intelligi *haec tui* vel *hanc tuam rationem olim accuſaſſe.* ut in Hermotimo, ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας οἶμαι ἅτινα ᾐτιάσατο τοῦ Ἡφαίστου. Ita hoc loco vides eoſdem rei & perſonae caſus, in quo reticetur quartus caſus agens, quia ipſe is erat. Codici Academiae adſcriptum πάλαι μέν που. Sed non neceſſarium. In duabus ſequentibus notulis apparet, eundem Fabrum ſibi feciſſe fraudem, imminutas & decurtatas contemplantem neſcio unde voces, quae in ipſo contextu ſunt integerrimae & pleniſſimae. GRON.

ead. l. 13. Τοῦ τε γὰρ Τίμωνος &c.) Pulchre vidit & monuit Iac. Gronovius, Fabrum in duabus ad haec verba (τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ πάνυ ἀνειμένον ἀμελὲς, καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν ὡς πρὸς ἐμὲ ἂν δοκοίη) notulis, fraudem ſibi feciſſe, qui decurtata & imminuta ſpectarit verba. Priora certe nemini, vel leviter his literis tincto, poſſunt non cenſeri elegantia. Quod ad ὡς πρὸς ἐμὲ (Faber has duas voculas citans, omittens πρὸς, corrigit εἰς ἐμὲ) attinet, non male id vulgatus interpres *quod ad me attinet* reddidit: eſtque locutio alibi ab Noſtro amata. Ipſe Timon poſthac § 42, Ὦ Μίδα, ὦ Κροῖσε, καὶ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς τὸν Τίμωνα καὶ τὸν Τίμωνος πλοῦτον. *Nihil eratis ad Timonem* (ſic namque

Latini etiam loquuntur) ſive, *cum Timone eiuſque opibus non fuiſtis comparandi.* In Contemplant. § 7, Τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος ὡς πρὸς ἐμέ. *Prae me*, ſive, ut interpres, *ſi mecum comparatur, caecus eſt ille Lynceus.* In Hermotimo § 4, Καὶ τοῦτο ὀλίγον· ὡς πρὸς ἀρετῆς ἄσκησιν. *Et hoc, ſi ad virtutis exercitationem referas, exiguum.* Ibid. § 13, Παῖδας εὖ ἴσθι οἰήσῃ ἅπαντας ὡς πρός σε. *Perſuaſum habeas, te putaturum omnes, ſi tecum comparentur, eſſe infantes.* § 81, Ἄγροικος ἄνθρωπος καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα. *Agreſtis homo & rudis, cum veſtris rebus collatus.* paulo poſt, Τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνδράποδα, καὶ καθάρματα νομίζεσθαι ὡς πρὸς ἐμέ. *Alios vero mancipia & piacula prae me cenſere.* Apud eundem Noſtrum in Imaginibus § 13, Ἄμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα. *Prae illa enim omnia a Muſis abhorrentia.* In Philopſeude § 16, Ἀμαυρόν τι θέαμα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυώττοντας. *Res ſpectatu tenuiſſima, quantum ad nos obtuſa acie laborantes.* In Hippia § 5, Εἶτ᾽ ἐχόμενος αὐτῶν οἶκος, περιττὸς μὲν ὡς πρὸς τὸ λουτρὸν, ἀναγκαῖος δὲ ὡς πρὸς τὴν τῶν εὐδαιμονεστέρων ὑποδοχήν. *Deinde continua illis domus, longe quidem praeſtantior, quam ut balneo conveniat; ſed neceſſaria ad excipiendos opulentiores.* De non temere cred. Calumn. § 27, Δίκαιος μὲν γὰρ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης. *Etenim iuſtus quidem erat, ſi cum aliis compararetur, Ariſtides.* Xenophon quoque I Κυροπαιδ. Ἴωμεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, οὓς ἐγὼ σαφῶς ἐπίσταμαι αὐτὸς ἰδὼν ἰδιώτας ὄντας ὡς πρὸς ὑμᾶς ἀγωνίζεσθαι. Non ſatis accurate Leunclavius, *eamus in hoſtem, quem ego viſum a me antehac, certo ſcio pugnandi adverſum nos rudem eſſe*, vertit. Praeterquam quod ὑμᾶς, non ἡμᾶς, legitur, atque adeo *vos*, non *nos*, in verſione dicendum fuerat, debuit quoque ita, *pugnandi rudem eſſe, ſi vobiſcum comparetur.* — Saepe omittitur ὡς, eadem ſignificationis vi manente. Noſter in Halcyone § 3, Νεογιλὸς ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα. In Hermotimo § 7, Οὐδὲν γάρ ἐστι ταῦτα πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον. In Zeuxide, Τί ἂν ἡμεῖς ἦμεν πρὸς αὐτούς; In Pſeudomanti, Παῖς ἂν εὖ οἶδα ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε. De Paraſito, τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι. In Rhetorum praeceptis, τί γὰρ ὁ Παιανεὺς πρὸς ἐμέ; De Electro, ὡς τοὺς κόρακας, ἢ τοὺς κολοιοὺς σειρῆνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτούς. In Pſeudologiſta, ὡς τὸν τοῦ Σινωπέως πίθον, τὴν Διὸς αὐλὴν εἶναι πρὸς αὐτό. In Navigio ſeu Votis, οἱ δὲ νῦν πλούσιοι, πρὸς ἐμὲ Ἶροι. Ex tot itaque in uno Luciano exemplis patet mira doctiſſimi ceteroquin Fa-

bri oſcitatio; neque enim eum nunquam ad hanc locutionem, ita frequentem, advertiſſe, credibile eſt. Haec autem, qua de agimus, loquendi ratio eſt elliptica; ut, cum dicitur, οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα, ſubaudiendum ſit ἐξετάζεσθαι. Ita enim plene hanc phraſin effert Noſter in Saturnalibus § 4: Οὐ μικρὰ ὅλως, οὐδὲ παντάπασιν εὐκαταφρόνητα, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς. *Non omnino exigua, neque prorſus facile abiicienda, ſi ad vim univerſi imperii exigantur.* Intelligi poteſt & παραβάλλεσθαι, id quod addit Ioſephus contra Apionem p. 1070 D. ed. Genev. Λυκοῦργοι καὶ Σόλωνες ὡς ἐχθὲς δὲ καὶ πρώην, ὡς πρὸς Μωσέα παραβαλλόμενοι, φαίνονται γεγονότες. IENS.

ead. l. 14. Ὡς πρὸς ἐμέ) Aut non vidit Tan. Faber illud πρὸς, aut non ſatis attendit, cum videret. ὡς ἐμὲ aliud longe eſt, quam ὡς πρὸς ἐμέ. Vide notam noſtram ad c. 6, πρὸς ἡμᾶς οὐ φαῦλον ὄντα. Adde Ὑπ. εἰκ. c. 8, τὰ πρὸς τοὺς Θεούς. Ego nihil muto. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐν Θίβαις) Reſtituo ἐν Θήκαις· nec Θήραις (Θύραις) placet. BROD. Patet, iam olim fuiſſe variam hic lectionem. Brodaeus enim IX Miſcell. c. 7 videtur legiſſe Θίβαις & Θύραις· at reiiciens utrumque, reponit Θήκαις. Cl. quoque Faber ita emendat; qui non raro cum Brodaeo convenit. Sic in verbis apud Noſtrum praecedentibus (πάλαι μέν σου ταῦτα αἰτιᾶσθαι) Brodaeus pariter ac Faber legunt σε pro σου. (ſed iſtum locum aliter exponit Gronovius.) Ita infra § 28 in verbis (οὐ γὰρ δεῖ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτοὺς) Brodaeus pro δεῖ legit δὴ, item Faber. IENS. Brodaeus Θήκαις. alii Θίβαις, quod probo. V. Athen. 129 E. & Caſaub. SOLAN.

Pag. 86. *l.* 1. Παχύτερος) Unde Horatius feſtive dixit *nummos alienos paſcere.* ANONYM.

ead. l. 3. Οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας) Hoc omne Pluti mutuatum ab Ariſtophanis Pluto. tu conſule. Tangit idem in Catapl. in Somnio & alibi. BOURD.

ead. l. 6. Ἀπίασιν) *E vita migraturi ſunt.* BROD.

ead. l. 11. Τὸ ὅλον) *Prorſus, penitus.* BROD.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Συνεχῶς) Nimirum vult, rhetoras a Luciano irrideri, quibus nihil inter declamandum in ore ſit crebrius, quam ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ & πρὸς τοῦ Διός. Sed illa demum ratio, quae ſequitur, vera eſt, & commode mentem Luciani exponit. HEMST.

Pag. 87. *l.* 2. Ἀπάγοι) Tanaq. Faber concoquere ait ſe

non poſſe illud *ἀπάγοι*, cum in ſequentibus non legatur educta foras ab marito uxor, ſed domi cuiuslibet libidini vulgata: quare legit *προάγοι*. Mitis ſcilicet haec & plauſu digna criſis. Sed & parum differentiae, hoc quidem in loco, *ἀπάγειν* inter & *προάγειν*, mihi liquet. At nihil profecto mutandum. Quamquam non revera foras educta hic intelligenda eſt femina, ſatis tamen commode Lucianus utitur verbo in perductionibus ad ſtuprum uſitato. Ita enim ipſe illud iterum de hac re uſurpat in De Gymnaſiis: *τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, ὁρῶ οὐδενὸς μεγάλου ἕνεκα παραπολλυμένας ὑμῖν, οὔτε πατρίδος κινδυνευούσης, οὔτε χώρας πορθουμένης, οὔτε φίλων, ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. Virtutes, corporum bonas habitudines, pulchritudines, & audaciam, nullius magnae rei gratia vobis perire video, cum neque periclitetur patria, neque devaſtetur regio, aut amici, vel domeſtici ad ſtuprum rapiantur.* Ita quoque in Cataplo: *οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες. Illi vero liberos ad ſtuprum raptos indignati.* In Fugitivis § 18, *Ἔνιοι δὲ, καὶ ξένων τῶν σφετέρων γυναῖκας ἀπάγουσι μοιχεύσοντες. Alii vero hoſpitum ſuorum uxores rapiunt, eas ſtupraturi.* & § 30, *Οὗ τὴν γυναῖκα ᾤχετο ἀπάγων. Cuius uxorem rapiebat.* Antoninus Liberalis c. 13 de Melitaeo quodam Tyranno, cui nomen Tartaro: *Οὗτος εἴ τις διαβοηθείη παρθένος ἐπὶ κάλλει τῶν ἐγχωρίων, ἀπῆγεν αὐτὴν καὶ ἐμίγνυτο πρὸ γάμου κατὰ βίαν. Hic ſi qua virgo inter populares formae praeſtantia ferretur, abducebat eam, & ante nuptias violabat.* Iterum ibid. *τότε δ' οὖν εἴρητο* (*ὁ Τάρταρος*) *πρὸς τοὺς θέραπας ἀπάγειν Ἀσπαλίδα* &c. *Tunc vero dicebatur ad miniſtros Aſpalidem perducere.* & iterum, *ἡ δὲ παῖς, ὡς ἔκπυστος ὁ λόγος ἐγένετο, πρὶν ἀφικέσθαι τοὺς ἀπάξοντας, ἀνήρτησεν ἑαυτήν. Puella vero, ſimul rumor differebatur, antequam abducturi ipſam venirent, ſuſpendit ſe.* Aelianus in elegantiſſima illa Aſpaſiae hiſtoria lib. XII Ποικιλ. cap. 1: *Ἡ δὲ Φωκαῒς τῷ προστάγματι οὐδὲ προσεῖχεν, ἕως αὐτὴν ὁ ἀπάγων Σατράπης πρὸς βίαν ἐκάθισεν. Phocaïs vero non iuſſui paruit, donec eam Satrapa, qui perducebat eam, conſidere cogeret.* Et hic certe *ὁ ἀπάγων Σατράπης* Aſpaſiam non foras eduxit, quippe quae iam erat in aula Cyri; quare eo magis fruſtra Lucianum hic refingere tentat Faber. Ita & *γυναικῶν ἀπαγωγαὶ* leguntur in Noſtri Phalaride. In eodem hoc ſenſu, quo *ἀπάγειν*, invenio & *ἀνάγειν* ſumtum ab Noſtro in Tyrannicida c. 5: *Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀνασπῶν, ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γάμοις, ἐκείνῳ αἱ παρθένοι ἀνήγοντο. Ad eum, qui ephebos ad ſe*

trahebat, qui nuptiis vim inſerebat, virgines perducebantur. Per me tamen licuerit, ſi quis & hic maluerit ἀπήγοντο. Dixerunt id Latini *perducere.* Suetonius in Tiberio cap. 45: *Feminarum quoque, & quidem illuſtrium, capitibus quantopere ſolitus ſit illudere, evidentiſſime apparuit Malloniae cuiuſdam exitu, quam perductam, nec quidquam amplius pati conſtantiſſime recuſantem, delatoribus obiecit.* Sic Lollia Paullina *perducta* Caligulae memoratur ab eodem in Calig. c. 25. Sic *perductus*, haud dubie ad ſtuprum, dicitur Pauſanias, interfector Philippi Macedonis, ab Iuſtino IX, c. 6, ubi vide Berneccerum. Apud Ciceron. lib. I in Verr. 12, *lenonum, aleatorum, perductorum nulla mentio fiat:* & V in Verr. 12 dicitur Tertia quaedam per dolum ad Verrem perducta. Iens.

ead. l. 6. Ἐπ' ἀρότῳ) *Ad liberos procreandos.* Brod. Εἰς τὸ σπερμαίνειν γενεὰν, ut ait Heſiod. εἰς σπόρον τῆς γονῆς. Bourd. Conſule Not. ad Iamblich. n. 210. Solan. Legitima quaedam apud Athenienſes haec erat formula. Iſidor. Peluſ. III, 243, παρ' Ἀθηναίοις ἡ συνάφεια ἡ κατὰ νόμον ἐπ' ἀρότρῳ παίδων ἐλέγετο γίνεσθαι· quamquam in Artemidoro II, c. 24, ἄροτρον dicatur eſſe ἀγαθὸν πρὸς γάμον καὶ παίδων γονὴν, ſi hoc viſum ſomnianti obveniat, hic tamen ſatis eſt certum debere legi ἐπ' ἀρότῳ. Vitium frequens fefellit Sam. Petitum ad LL. Att. p. 436, & Lindenbrog. ad Donat. p. 643. animadverterunt Gataker. de N. T. Styl. c. XI, ubi verecundas honeſtioreſque de re venerea locutiones pluribus illuſtrat, & L. Kuſter. ad Iamblich. de V. P. § 210, cui γεννήσεις memorantur αἱ ἐπὶ τεκνοποιΐᾳ σώφρονί τε καὶ νομίμῳ γενομέναι. Ariſtaen. I Ep. 19, καὶ ἐπ' ἀρότρῳ παίδων γνησίων ἐρωμένην ἠγάγετο γαμετήν· mireris ſane, elegantiſſimi Ioſiae Merceri perſpicaciam non minus hic ceſſaſſe, quam Lambecii in Prodr. Gell. ad IV, 3. Quin Deſid. Heraldus, tametſi ad Arnob. VII, p. 263, hunc ipſum protuliſſet Luciani locum, p. 119 ſcripſit, *contrahitur matrimonium* ἐπ' ἀρότρῳ παίδων. Multo gravius corruptum in Alciphr. I Ep. 6 peritiſſimo linguae Graecae Berglero non obſtitit, quo minus certam emendationem pervideret: parentes, inquit, οἵ με ἐγγυητὴν ἐπίκληρον ἐπὶ παίδων ἀραρότων γνησίων συνῆψάν σοι γάμῳ· non aliter exſtabat in duobus Bibliothecae Heidelbergenſis Codicibus, quorum a Neveleto inſtituta collatio penes me eſt. Audi Platonem in Crat. p. 279 C. ubi inter alias τῆς Ἀρτέμιδος origines hanc etiam, neſcio an nimis ridiculam, adiungit: τάχα δ' ἂν καὶ ὡς τὸν ἄροτον μισησά-

ϛυς τὸν ἀνδρὸς ἐν γυναικί. Ad Amorem ſic Oppian. Halieut. IV, 26, Πρῶτος δ' εὐναίοις ἀρότοις ἐπεθήκαο τέκμωρ. (paulo ante ſimili ratione Lucian. μέτρον ἐπιθήσοντας) ubi Rittershuſius, ut ſolet, plena manu. Immo liberos ipſos Euripid. Med. v. 1281 vocat τέκνων, ὧν ἔτεκες, ἄροτον. Heſych. Ἤροσεν, ἐγέννησεν· inde ἀροτὴρ, *pater legitimus*. Ceterum utriuſque vocis ἄροτος & ἄροτρον invicem commutatae, ſi quis quaerat, exempla reperire licet in Theophr. H. Pl. VI, 5, & Dionyſ. Halic. A. R. I, p. 9, v. 44, Plutarch. T. II, p. 495 E. Suid. in Προηροσίαι. HEMST.

ead. l. 9. Κατακλείσας παρθενεύοι) Vid. Budaei C. L. G. p. 691, ubi ex hoc loco docet, παρθενεύειν eſſe *virginem cuſtodire*. Eodem pertinet κατακλείσας· nam caſtae virgines, & honeſtiores matronae, quae publicum virorumque conſpectum fugientes thalamum ſervabant, κατάκλειστοι & θαλαμευόμεναι· Salmaſ. ad Tertullian. Pall. p. 177. utrumque iunxit Philo in Flacc. p. 977 E. γύναια κατάκλειστα μηδὲ τῆς αὐλείου προερχόμενα καὶ θαλαμευόμεναι παρθένοι. Plutarch. περὶ Πολυπρ. p. 519 E. τὸ γὰρ τοσαύτας παρελθόντα κοινὰς καὶ δεδημοσιωμένας γυναῖκας ἐπὶ τὴν κατάκλειστον ὠθεῖσθαι καὶ πολυτελῆ &c. hoc ſane vel Horatio iudice vincet Plutarchus. Clem. Paedag. III, p. 232 C. ἔξεστι δὲ τοῖς βουλομένοις τῶν ἄλλων οἴκοι τὰς κατακλείστους γυμνὰς ἐν τοῖς βαλανείοις θεάσασθαι. Vid. Hieronym. ad Ieſ. c. 7. HEMST.

ead. l. 11. Ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων) Ὀφθαλμῶν κοιλῶν, quae omnia amoris ac triſtitiae ſigna ſunt. BROD.

ead. l. 12. Παραπαίειν) *Non deſipere videretur.* Recte vim verbi explicuit Barlaeus. Addam tantummodo, Lucianum hoc verbum ab Ariſtophane deſumſiſſe, qui coniungit ληρεῖν & παραπαίειν in Plut. v. 508: Δύο πρεσβύτα ξυνθιασώτα τοῦ ληρεῖν καὶ παραπαίειν. *Vos duo vetuli, nugarum & veſaniae ſocii.* VITRING.

Pag. 88. *l.* 1. Ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ) *Cereri.* BROD. Aeſchines, Demoſthen. Aeſchyl. quales Veſtales. BOURD. De continentia matronarum in hoc feſto an hic locus ſit intelligendus neſcio; de *virginibus* enim loqui videtur Lucianus, quae quaſi Cereris *Veſtales* eſſent. Bourdelotius nos, pro more ſuo, ad auctores, non citatis locis, amandat. Lucianus alibi etiam meminit; Dial. matris & Muſarii: καθάπερ οὐχ ἑταίρα, τῆς δὲ Θεσμοφόρου ἱέρειά τις οὖσα. At nullibi, inquies, legimus apud auctores de eiuſmodi Sacerdotibus. Fateor. Sed Scholiaſtes Theocriti ad Id. IV, p. m. 328 C. *virginum*

meminit, quae eaedem videntur cum ea, quam hic Lucianus *ἱέρειαν* vocat. Adi etiam Heſych. (v. *πρυτανεῖον*) ubi tales publice ali ſolitas docet. V. Pott. 369. Ceres *legifera*, Virgil. IX, 58. Ovid. Met. V, 343. V. Plutarch. V. 1576, 2. SOLAN. I. Meurſ. Graec. Fer. in *Θεσμοφόρια*. HEMST.

ead. l. 4. *Στιγματίας δραπέτης*) Frontem literatus hoc charactere ΦΦ. *ἁπλῶς* pro ſervo, ut Catapl. BOURD. His uſus eſt Deſ. Heraldus ad Martial. III, Ep. 21. Clem. Alex. Paed. III, p. 220 A. *ὡς γὰρ τὸν δραπέτην τὰ στίγματα; οὕτω τὴν μοιχαλίδα δείκνυσι τὰ ἀνθίσματα.* HEMST.

ead. l. 6. *Ἄμφω*) Sic Il. B. 124, pro *ἀμφότεροι*. SOLAN.

ibid. *Τάνταλος*) Horatius: *Tantalus a labris ſitiens fugientia captat Flumina —— Quid rides? mutato nomine, de te Fabula narratur. Congeſtis undique ſaccis Indormis inhians, & tanquam parcere ſacris Cogeris, aut pictis tanquam gaudere tabellis.* SOLAN.

ead. l. 15. *Ἐς τὸν τῶν Δαναϊδῶν πίθον ὑδρ.*) Plato ſcribit, Danaidas apud inferos has poenas dare, ut urnis perſtillantibus aquas aſſidue hauriant, atque in perforata dolia inferant, gravi nimirum & inutili labore. Ovid. IV Metam. *Molirique ſuis letum patruelibus auſae Aſſidue repetunt, quas perdunt, Belides undas.* Idem in Ibin: *Quaeque gerunt humeris perituras Belides undas.* Huius ſabulae mentionem facit rurſus Lucian. in Hermot. item de Dipſad. & in Dial. Crat. ac Diog. Alciphron in Ep. Galeni ad Cyrtonem ad hanc alluſit: *καὶ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο εἰς Δαναϊδῶν τοὺς ἀμφορέας ἐπιχέομεν πίθους.* Plautus in Pſeud. *In pertuſum ingerimus dicta dolium: operam ludimus.* Catullus: *Dolia virgineis idem ille repleverit urnis.* COGN. Accentuum etiam ad nos cura pertinet, ſi quid inde redundet ad Lucianum detrimenti. *Δαναϊδῶν* edd. quotquot inſpexi, omnes: ſcribi tamen debebat ſine controverſia *Δαναΐδων*, ut recte monuit Berglerus ad Alciphr. p. 10. Quod paulo ante praeceſſit, *ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετρυπημένου*, quem uſum in hac oratione praeſtet, aut quomodo cum ceteris apte cohaereat, vix ac ne vix quidem intelligo: ſi ab ipſo Luciano, quod infitias ire non auſim, fuerit profectum, ego quidem veteres illos, accuratiſſimos ſtili exactores, ſic ſcripſiſſe exiſtimo, ut quaedam tamen emendatius, ſi diligentiorem adhibuiſſent limam, potuerint ſcribi: lubens in Horatii, iudicis acerrimi, ſententiam concedo, *Ubi plura nitent, non ego paucis offendar maculis, quas aut incuria fudit, aut humana parum cavit natura.* HEMST.

Pag. 89. *l.* 2. Τοῦ κύτους μὴ στ.) *Fundo vaſis liquorem non continente.* BROD.

ead. l. 3. Σχεδὸν ἐκχυθησομένου τοῦ ἐπιῤῥέοντος· οὕτως εὐρύτερον) Sic diſtingue has voces, ut recte Latina praeiverunt, & nuper fecit quoque Faber. Mox διφθέραν inepte verterunt Salmurii *ſagum*, & ineptius nunc impreſſum *ſigum*. Faber *rhenonem* tranſtulit. GRON.

ead. l. 6. Εἰ μὴ ἐμφράξηται &c.) Verto, *niſi hiatum iſtum, & perpetuo apertam fiſſuram obturaverit:* quod hic eſt τὸ ἀναπεπταμένον, id in Dial. Mort. IV τὸ ἀνεῳγὸς dicitur. Paſſim apud Lucianum τὸ ἀναπεπταμένον ſumitur pro *apertura*, ſive pro *eo, quod apertum eſt.* Ita de Domo § 3, 6, Merc. Cond. § 3, Abdic. § 27. VITRING.

ead. l. 7. Εἰς τὸ ἅπαξ ἀν.) Tan. Faber aliter haec coniicit tranſponenda. Sed profecto εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπταμένον ſenſu commodiſſimo, & huic loco ſatis conveniente, dicitur; quem non abſurde expreſſit interpres, *perpetuam perſtillationem.* Adde, quod Th. Magiſter, voce ΚΑΘΑΠΑΞ, haec verba eo, quo hodie in Luciano legimus, ordine diſpoſita, in dictionibus Atticis allegat. IENS. Dem. (77 C.) Tan. Faber εἰ μὴ — ἐμφραξ. — &c. Th. Mag. cum Codd. noſtris facit in Καθάπαξ. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐκ τῆς Αἴτνης) Illic enim fabrili arti dare operam feruntur. BROD.

ead. l. 14. Τί τοῦτο ὑποσκάζεις) Diſtingue: τί τοῦτο; ὑποσκάζεις; Τί οὖν; τί τοῦτο; ſic ſolent uſurpari. HEMST.

ead. l. 15. Οὐ τυφλὸς μ.) Caecus a Graecis divitiarum Deus fingitur: Poſidonius in ſubterraneis Hiſpaniae locis huius domicilium conſtituit, eo quod regio ea metallorum foecunditate reliquis antecellat. Battus apud Theocrit. in Meſſor. non ſolum caecum eſſe Plutum, ſed & Cupidinem dicit. COGN.

ibid. Καὶ χωλὸς ὄν) Lege ὤν. BROD.

Pag. 90. *l.* 3. Χωλὸς ἀμφοτέροις) Lucianus hic imitatus eſt Ariſtophanem in Pluto, qui conſimilia quaedam de Pluto divitiarum Deo narrat, qui caecus quidem ſemper eſt, at tum demum claudicans, quoties ad bonos viros mittitur, alias pedibus perniciſſimis. COGN. Ἀμφιγυήεις. Ut Vulcan. Homericus. Ariſtoph. in Plut. BOURD.

ibid. Ἀμφοτέροις) Ποσὶν addi non ſolet. BROD.

ibid. Ἐλθεῖν) P. L. & ed. *I.* pro τελεῖν. SOLAN. Τελεῖν retinendum omnino videbatur cum Fabro: talia ſunt τελεῖν ἐπὶ vel εἰς τὸν σκόπον, τὸ προκείμενον, τὴν ἐλπίδα. HEMST.

ead. l. 4. Τὸ τέρμα) Metaphora a curſoribus. Brod.

ead. l. 6. Ὀνείρων) Alii Codices ὀρνέων. Brod. P. & ed. *I.* ὀνείρων, quod etiam in Mſ. R. G. reperiri teſtatur Faber, quodque ego verum puto. Vid. Odyſſ. Λ, 221. Solan. Euripides quidem in Meleagro πλούτου ὠκεῖαν eſſe πτέρυγα dixit apud Stob. p. 448, ſed valde tamen languet vulgata lectio, ſi comparetur ad ὀνείρων, quod perquam venuſta figura ſignificat divitias, quando negligentiſſima profuſione diffluxerunt, quaſi ſomnium aliquod opulentae felicitatis praetervolaſſe. Ὀνείρους quoque veteres alis inſtruxerunt: τανυσίπτερε οὖλε ὄνειρε Orpheus H. 85. πτᾶνος ὄνειρος· Baſil. Seleuc. in V. Th. p. 78, ὀνείρου φύσις &c. ἀποπτῆναι πάλιν ἀφανῶς. Ad ὀνείρους conferri ſolent, quae ita diſpereunt, ut nullum priſtinae poſſeſſionis ne veſtigium quidem relinquant. Apollon. Rhod. IV, 385: — δέρος δέ τοι ἶσον ὀνείροις Οἴχοιτ' εἰς ἔρεβος μεταμώνιον —. Hemst.

ibid. Ὕσπληγξ) Allegorice haec dicta a celeritate equorum in ſtadio Olympico, aut aliis ſtadiis, vel eorum, qui pedum pernicitate certabant. Anonym.

ead. l. 10. Πριάσθαι βρόχον) Sic fine huius dialogi. Bourd.

ead. l. 12. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους) Sic de Merced. cond. dixi ad Heliod. fine operis. Bourd. Horat. *Siſennas, Barros ut equis praecurreret albis.* Anonym. Hoc inter praecipuas pretioſaſque ſplendidorum hominum delicias annumerat inprimis Lucianus, non mediocriter, ut videtur, iſta deſcriptione delectatus: nihil in eo frequentius, quam οἱ ἐξελαύνοντες ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, οἱ ἐξυπτιάζοντες ἐπὶ λ. ζ. Chryſoſtom. περὶ Τελείας ἀγάπης· ζεῦγος λευκῶν ἡμιόνων χρυσῷ καλλωπιζόμενον· ex eo longum foret ſimilia congerere. Vid. Bocharti Hieroz. II, c. 7, § 2. Hemst.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Τὸν συνέχοντα) C. ὅτι κατὰ τ. σ. τοῦ κιγκλίδος. L. τῆς. Solan. Scribi debet, ὅτι καὶ τὸν συνέχοντα τῆς κ. &c. Editum fuit in Schol. Καὶ τὸν συνεχ. τ. κ. μοχλὸν, καὶ delevit Solanus, auctoritatem, ut puto, ſcripti libri ſecutus: alioquin nihil eſt, cur eiiciendum videatur. Hemst.

ibid. l. 3. Λάμναν) Id eſt, *laminam*: ſic σίτλαν ſitulam apud Trallianum. Ita recte M. Sladus. Retinui ὕσπληξ & ὕσπληγα formam ſcribendi conſuetam in vetuſtis Codd. & edd. Non aliter apud Phrynich. p. 12, & Th. Magiſtrum in v. Hemst.

Pag. 91. *l.* 1. Χρυσόχειρες) *Annulos aureos manibus geſtantes.* Brod. Quibus manus auro ſunt annuliſque oneratae: ἀνὴρ χρυσοδακτύλιος ἐν λαμπρᾷ ἐσθῆτι Epiſt. Iacob. II, 2,

ubi notavit Luciani locum L. Bos. Πορφυροὶ, purpureis induti: ſimiliter ἁλουργοί· res in pleriſque facilis & nota; in paucis tamen, quae paulo reconditiorem habent rationem, quoſdam fefellit. Simmias in Securi: *Δαρδανιδᾶν χρυσοβαφεῖς τ' ἔστυφέλιξ' ἐκ θεμέθλων ἄνακτας*· hoc video tentari in nuperrimis ad Philen Animadv. p. 181. ſcilicet vix dubitatur, quin legendum ſit, *χρυσοβαρεῖς*, *opulentos & longe ditiſſimos.* Non bene, ſi quid video: neque tamen opus erit propterea, ut reges ipſos in cortinam tinctoriam demittamus: *χρυσοβαφεῖς*, quia veſtibus *χρυσοβαφέσι* auro variegatis induuntur. Vox autem ipſa ne ſcrupulum iniiciat, *ἐμβάδας χρυσοβαφεῖς* dabit Callixen. apud Athen. p. 200 D. Quam Caſaubonus ex Epitoma protulit non contemnendam, ut ait, lectionem *χρυσογράμμους*, illud interpretamentum eſt lectionis priſcae. Heſych. Χρυσοῤῥαγὲς, *χρυσοβαφές*· prius vocabulum unde ſit ductum, diſcere licet ex ipſo Heſychio in Ῥῆγεα, Etymol. in Ῥῆγος, Schol. Homer. ad Il. I, 657. HEMST.

ead. l. 2. Ὄναρ) *Per ſomnium.* BROD.

ead. l. 5. Πλουτοδότης) Conſtantinus *πλουτοδότηρ* exhibet ex Heſiodo, apud quem non reperio. Hinc DIS, & DIS PATER, Romanis. SOLAN. Exſtat illa vox in Heſiodi E. *καὶ* H. *δαίμονες* Πλουτοδόται, in quos poſt mortem abierunt aurei generis homines. Orpheus *δαίμονα* ſive Genium Πλουτοδότην vocat H. 72. Cererem Eleuſiniam Πλουτοδότειραν θεὰν H. 39. De Plutone H. 17, Πλουτοδοτῶν γενεὴν βροτέην καρποῖς ἐνιαυτῶν, quod a vetuſta *τοῦ πλοῦτος*, quam bene D. Heinſius ad Heſiodum expoſuit, poteſtate pendet. Tradit Schol. Ariſtoph. ad Ran. v. 482, cum Daduchus in Lenaeorum feſto praelata face diceret, Καλεῖτε θεὸν, reſpondiſſe magno clamore, qui ſacris intererant, Σεμελήϊ' Ἴακχε Πλουτοδότα. Iacchus Diis *χθονίοις* accenſetur: Artemid. II, 44. Serapis etiam *πλουτοδότης*· in quibus omnibus appellationis ratio non eſt obſcura. Lucian. D. Meretr. VII, *δεήσει στεφανῶσαι καὶ τὴν* Πλουτοδότειραν. HEMST.

ead. l. 8. Ἐς δέλτον ἐμβαλόντες) Tabulae teſtamenti ſive ligneae cerataeque, ſive cuiuſcunque generis apud veteres quidem Atticos, niſi fallit memoria, nunquam; apud recentiores aliquando *δέλτος* vel *δέλτοι*. In Hieroclis Ἀστείοις § 22, *πινακίδες*· Scholaſticus in naufragii periculo *πινακίδας* ᾔτει, ἵνα διαθήκας γράφῃ. Merito autem Lucianus *κατασημηνάμενοι ἐπιμελῶς*· quanta enim in obſignando cura debuerit adhiberi, ex iure notum. Hac tota de re teſtamentaria

cum multi diligentiſſime tractaverint, huius loci, digni profecto, cuius haberetur ratio, mentionem a quoquam eſſe factam, non ſuccurrit. HEMST.

ead. l. 10. Πρόκειται) Ad mortui *πρόθεσιν* vel collocationem proprie pertinet: Noſter de Luct. § 12, 13. Proclus ad Platonis X de Rep. *ὁρᾶσθαι πᾶσι νεκρὸν ἐν τῇ πατρῴᾳ προκειμένην οἰκίᾳ·* alibi, ſi quid diligentiam hominum eruditiſſimorum effugit, ſedulo colligemus. Quandoquidem vero collocatio in celeberrimis aedium locis ipſoque adeo atrio fiebat, ut cadaver ab omnibus inſpici poſſet, quid eſt rei, cur Lucianus addiderit, *ἐν σκοτεινῷ που τῆς οἰκίας*; potuit intelligere priorem illum mox poſt animam efflatam corporis in humum deponendi morem, quod Graecis eſt *χαμαὶ κατατιθέναι, χαμαὶ κεῖσθαι·* malo tamen exiſtimare, haec ad veram *πρόθεσιν* eſſe referenda, ſed invidioſius a Luciano deſcribi, ut amicorum familiariumque contemtum & in curando divitis iam emortui corpore gravem incuriam perſtringat: eodem ſpectant *παλαιᾷ τῇ ὀθόνῃ* & *περιμάχητος ταῖς γαλαῖς*. HEMST.

ead. l. 12. Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες) Cum alibi active fere hanc vocem uſurpari apud alios, & hunc noſtrum conſtet, videtur requiri *ἐπελπισθέντες·* ſed praeterquam quod Baſilium ſic etiam uſurpaſſe video (in Conſtantini lexico), contra fidem Codd. non placet temere coniecturas pro Lucianeis obtrudere. SOLAN. Ἐμὲ coniungi non debet cum *ἐπελπίσαντες*, ſed cum *περιμένουσι·* tantilla res implicuit eruditos: ceterum vide, quae dicemus ad D. M. V. HEMST.

in Schol. col. 1. *l.* 5. Διασπείροντες) Sic legendum, non, ut editum, *διασπείροντας*. Χρυσόχειρες, *ſive aureis annulis undique ſplendeſcentes, vel ob affluentiſſimam copiam, plena manu aurum profundentes.* IENS.

ibid. col. 2. *l.* 1. Ταύτῃ) L. *ταυτῇ* pro *ταύτῃ*, *φησὶν* pro *φασὶν*, *κρείττονα* pro *κρείττωνα*. SOLAN.

ibid. l. 5. Τὸν ἐν εἰλήσει β.) Τὸ ἐνειληθὲν βιβλίον. HEMST.

Pag. 92. *l.* 1. Τετριγότες οἱ νεοττοὶ) Ex Iliad. B. In vaticinatione Calchantis. BOURD.

ead. l. 2. Ἀφαιρεθῇ) Anglic. *ἀσηρηθῇ* & *ἀνοιχθῇ*. Tangit autem veterem teſtamentorum formam & literarum, de qua alibi. BOURD.

ibid. Τὸ λίνον) *Quo tabulae teſtamenti ligantur.* BROD. *Tabulae, quae publici vel privati contractus ſcripturam continent, adhibitis teſtibus ita ſignantur, ut in ſumma marginis ad mediam partem*

perforatae triplici lino conſtringantur, atque impoſitae ſupra linum cerae ſigna imprimantur: haec Paulus V. Sent. Rec. T. XXV, § 6. proinde recte Lucianus, primo loco poſuit τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῆναι, quae locutio apud Demoſth. eſt in Phaen. p. 1023 E. altero τὸ λῖνον ἐντμηθῆναι, tertio τὴν δέλτον ἀνοιχθῆναι. Vid. Kirchmann. de Ann. c. VII, qui Noſtri verba produxit. Haec autem ſcena quamquam in agro Attico agatur, eaque aetate, a qua procul abeſt Lucianus, multa nihilominus intermiſcet, quae in pravos ſui temporis mores praecipue conveniant. HEMST.

ead. l. 3. Ὁ κοινὸς) Placet καινός. BROD.

ead. l. 4. Ἐκ παιδικῶν τίμιος) Id. Dial. Mort. interpretes Martial. & Petronii. BOURD.

ead. l. 5. Ὑπεξυρημένος) An ut pubertatem vixdum ingreſſus videatur? An vero notatur hoc ut barbarum? Vide Δ. N. IX, & Σκυ. c. 3. SOLAN.

ead. l. 6. Ἔξωρος) Vide Dial. Simyli & Pol. ubi aetas diſerte additur, & ſi clarius velis, finem Galli; & Ἱστ. β', c. 28. Eadem vox occurrit & Θυσ. c. 7, & Ἀλεξ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 9. Πυῤῥίου ἢ Δρομ. ἢ Τιβίου) Dixerunt ad Perſium viri clariſſimi: de his nominibus copioſe Ariſtophan. BOURD. Nomina ſervorum, quorum ultimum a regione ductum eſt; eſt enim in Phrygia mons *Tibius*. Emenda obiter apud Theophraſt. Eth. Char. π. ἀναισχ. — p. 30 B. Τίβιε. Vid. Stephan. Byz. & Salm. Plin. Ex. 34 G. & Μισθ. c. 25. Ἀλ. c. 29. A primo fit *Byrrhia* — Terentii; cuius ut & *Dromonis* etymologia in propatulo eſt. V. Graev. ad περὶ Ὀρχ. § 29. SOLAN. Servorum apud veteres nomina variis ex cauſis ducta, ut exponunt Donatus ad Terent. Andr. A. I, Sc. 3; ubi vide Lindenbrog. p. 635. Hellad. apud Phot. p. 870, v. 20. Strabo VII, p. 467 A. a qualitate corporis & ſpecie formae, ut *Pyrrhias*, *Thylacus*: a moribus, ingenio, itidemque, quod ominis ergo fieri ſolebat, ſerviendi diligentia, *Dromo*, *Synetus*, *Oneſimus*, *Molo*, *Parmeno*: creberrime tamen aut ex iis gentibus, unde mangones advehebant, ut, *Thrax*, *Syrus*, *Davus*, *Carion*, *Geta*, *Phryx*, *Lydus*: Λυδὸς ὁ Φερεκλέους, Lydus Phereclis ſervus apud Andocid. de Myſter. p. 3, v. 23. aut talia certe indebantur, quae penes eas gentes pro nominibus propriis plurimum eſſent uſitata, *Manes*, *Midas*. Ad horum alterutrum *Tibius* quoque referri debet, nonnihil enim hac in parte diſcedunt. Aliis tantundem eſt, ac *Phryx*: nam tota Phrygia, ſi Suidae fides conſtat, dicta quondam *Tibia*: ſumſit a

proverbiorum auctore in App. Vatic. C. II, n. 71. locus paululum intricatior, quem ſic lego: Μάνης (hoc recte viderat Canterus) καὶ Τίβης· ταῦτα ὀνόματά ἐστι Φρυγιακά· διὸ καὶ ἐπιπωνεῖται, εἷς Μάνης ἐν Φρυγίᾳ· (quaſi nullum fere hominis aliud ibi nomen reperiatur) τὸν δὲ Τίβην ὁ Μένανδρος συνεχῶς (an συνήθως; quamquam non valde neceſſarium. Th. Reineſius V. L. III, c. 6, p. 467, Glaſeri praeceptoris ſui interpretationem merito repudiavit) Τίβιον ὀνομάζει (ego in Menandri reliquiis ſaltem exſtare vocabulum illud non recordor) καὶ ὅλη ἡ Φρυγία Τιβία καλεῖται· neque tamen in his nihil adhuc ſupereſſe, quod me moretur, lubens fateor. *Tibium* ex Stephano multi notarunt, Phrygiae montem, a *Tibio* quodam, ut ait, appellatione deducta: ἐκ τούτου καὶ Τιβίους τοὺς δούλους καλοῦσι. At Strabo diſertis verbis ſignificat, in Paphlagonia tritiſſimum Tibii fuiſſe nomen, atque ideo ſervis indidem apportatis tributum. Haec Caſaubono ratio conſtitit, cur XII, p. 830 B. ubi nomina Strabo non pauca recenſet Paphlagonica, quorum uſus itidem frequens fuerit per Cappadociam finitimaſque regiones, pro Τίβηρος reponi voluerit Τίβιος· neque multum refragor; niſi parum intereſſe putes, utrum legatur, quia videri poſſunt eadem origine profecta Τίβος, Τίβης, Τίβιος, Τίβηρος. Minimum tamen abeſt, quin lib. IV, p. 298 A. ἐνθένδε οἱ Ὀσίσμιοί εἰσιν, οὓς Τιμίους ὀνομάζει Πυθέας corrigendum cenſeam Τιβίους· poſtquam commemoraverat Belgarum παρωκεανιτῶν, qui Oceanum attingunt, partem Venetos, monet, eos ſibi videri οἰκιστὰς εἶναι τῶν κατὰ τὸν Ἀδρίαν, quorum alii aborigines eſſe Paphlagonas opinentur: διὰ δὲ τὴν ὁμωνυμίαν Παφλάγονας φασὶν αὐτούς· inde ſequuntur in productiore promontorio Oſiſmii, quos ſi Timios appellavit Pytheas, id nullam non tantum auctoritatem habet, ſed nec rationem: ſi Tibios, fateor equidem neminem a me poſſe proferri alium, qui nomen hoc uſurparit: verum tam propinqua Paphlagonum mentio coniecturam ſuggerit haud abſurdam, Pytheam exiſtimaſſe, derivatos ſimul & dictos ut Venetos a Paphlagonibus Venetis, ſic Oſiſmios ſeu Tibios a Tibiis. Hoc utcunque ſit, nam aliorum induſtriam provocare potius volui, non certi quidquam conſtituere, peraeque vitiata fuit haec vox in Theophraſti Char. Eth. c. IX, p. 44, εὐωχοῦ Τίμιε, iudice Salmaſio P. E. pag. 34, cui praeter Menagium acceſſit Needhamus: tametſi hoc quidem in loco patrocinium Caſaubono parari, & ſatis commode vindicari poſſe lectionem vulgatam arbitror. Hic

autem qualiſcunque de Tibio diſſenſus ad concordiam redigi poteſt, ſi ſumas plura fuiſſe, quod ſane verum eſt, nomina virorum propria, quae & gentium ſint, olimve fuerint: ſic Σέλλος, Ἕλλην, Λάκων, Ἀττικός, Ἀθηναῖος, eiuſque generis non pauca. Pari modo Τίβιος & antiquum populi nomen, quod pedetentim exolevit, & multorum in ea gente proprium: quocirca ſervis, qui ex Phrygia, Paphlagonia proximiſque terris petebantur, imponi conſuevit. Hoc & plura reperies Epigr. XVII eorum, quae Bachetus edidit ad Diophant. V. Quaeſt. 33. Syneſ. Ep. III: τούτου (Harmonii) τὴν θυγατριδῆν ὁ θεῖος Ἡρώδης καὶ θυραρὸς εἰς Σωσίας τε καὶ Τιβίους ἀπέδοτο, id eſt, ut ego quidem intelligo, *viliſſimo mancipio deſponſam velut vendidit, atque in manus tradidit*: mitto, quae aliis iamdudum obſervata: ſaepe Noſter, ut Index oſtendet: huius autem loci plerique, quos ſupra memoravi, meminerunt. Quae vero in uſu quotidiano frequentiſſima fuerunt ſervorum nomina, ad ſcenam eadem ſunt traducta: hinc Davi, Syri, Phryges, Getae, Sacae. Schol. Ariſtoph. ad Acharn. v. 242: Εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκέται, Ξανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας. Porro nominibus olim liberi ſervique diſtinguebantur: poſtea diſcrimen illud ſic confuſum eſt, ut iſta nota non amplius poſſent dignoſci. Inſignis eſt Olympiodori locus ad Alcib. I Platonis a Caſaubono productus ad Perſ. V, 116: πάλαι γὰρ καὶ τοῖς ὀνόμασι διεκέκριντο οἱ ἐλεύθεροι τῶν δούλων καὶ ταῖς θριξί. Γέται γὰρ καὶ Δᾶοι καὶ Φρύγες ὠνομάζοντο· νῦν δὲ καὶ ταῦτα συνεχύθησαν. Hinc iam patet, ob quam cauſam Lucianus mancipium infame, poſtquam obſequio flagitioſo luculentam hereditatem crevit, repente mutato nomine ſcribat in publicum prodire, & pro Pyrrhia, Dromone vel Tibio ſalutari Megaclem, Megabyzum aut Protarchum, haud ſecus ac Simon ille coriarius in Gallo divitiis auctus Simonidem ſe dici poſtulavit. Diverſas mutandi nominis rationes ex vitae conditione mutata politiſſimus exponit idemque doctiſſimus Ioſ. Mercerus ad Ariſtaen. I, Ep. 14. Ad Lucianum optime conveniunt, quae ponit Theophraſtus in Maledici deſcriptione p. 110. *Illius*, ſic iſte nequam, in cuiuſcunque mentionem inciderit, *patri nomen primitus erat Soſias: deinde in caſtris militavit Soſiſtratus*: ἡ μέντοι μήτηρ εὐγενὴς Θρᾷττά ἐστι· τὰς δὲ τοιαύτας ἐν τῇ πατρίδι εὐγενεῖς εἶναι φασίν· haec ego ſaniſſima iudico, neque digna, quae, cum eruditiſſ. Needhamo, ullam in partem ſollicitentur: perquam maligne & ἠθικῶς loquitur maledicentiſſimus

veterator: id ſervuli ſervaeque conditionis humilitatem ſolantes dictitabant, inter ſuos nobili ſe loco natos eſſe; fortunae ſcilicet invidia factum, ut malam ſervitutem ſerviant: Thraces inprimis: unde notum illud Menandri apud Zenob. C. II, n. 12, Θρᾷξ εὐγενὴς εἶ πρὸς ἅλας ἠγορασμένος, vel, ut Apoſtol. habet C. II, n. 59, ἐωνημένος· ſed ex eodem Comico quae leguntur apud Strabon. p. 455 C. omnem dubitandi anſam amovent: Πάντες μὲν Θρᾶκες, μάλιστα δ' οἱ Γέται Ἡμεῖς ἁπάντων (καὶ γὰρ αὐτὸς εὔχομαι Ἐκεῖθεν εἶναι τὸ γένος) &c. quae tu Getam aliquem de Comoedia vernilis ingenii crede pronuntiaſſe. Hoc illud eſt, quod Aeſchini Demoſthenes obiecit pro Cor. p. 494 F. cum turpiſſimis ortus parentibus in civium adſcriptus numerum fortuna paulo meliore uteretur, patrem, qui Tromes dictus fuerit, Atrometum vocaſſe; matrem Empuſam, eo ſaltem cognomine notiſſimam, ſatis magnifice Glaucotheam. Inter Chriſtianos idem quoque nec unam ob cauſam factitatum: de haereticis, quando ſcholae ſuae praeficiebantur, colligere licet e Photio I contra Manich. § 3, 4. De iis, qui martyrium ſubituri nomen vel prophetae, vel ſanctiſſimi cuiuſdam viri adſciſcebant, Euſeb. de. Martyr. Palaeſt. p. 429. quae totidem paene verbis ab eo repetuntur ad Ieſ. c. XLIV, p. 527 B. HEMST.

ead. l. 10. Μεγακλῆς) Studio Lucianus ea delegit nomina, quae grande quiddam & ſuperbum ſonarent. Megacles non unus in Alcmaeonidarum gente Athenis nobiliſſima: Comici hominem primarium, qui multum ſplendori generis arroget, alioſque prae ſe faſtidiat, ita vocant, quemadmodum Κοισύραν feminam potentem: Ariſtoph. Nub. v. 46, ubi ἐγκεκοισυρωμένην intelligo longa Coeſyrarum ſerie ſuperbam: Heſychius e vetuſtis Grammaticis opportune, ſed hoc pacto conſtituendus: Ἐγκεκοισυρωμένη, διὰ Κοισύραν τὴν Μεγακλέους μητέρα του Ἀλκμαιωνίδου· ἐστὶ δὲ, σεμνυνομένη τῷ γένει. Ἐγκεκορδυλημένη, ἐνειλημένη καὶ ἐγκεκαλυμμένη· plura ſine dubio plenius annotarat, quae nefaria manus, ut alia in eo infinita, truncavit. Protarchus, praeter alios, ex Platonis Philebo notus. De Megabyzo vir magnus ad Diogen. L. II, 51: *Sic vocabantur Epheſiae Dianae ſacerdotes, ut obſervavit doctiſſ. Turnebus. Sed & alios ita ſolitos appellari, coniicio ex hoc Luciani loco in Timone,* Ἐκεῖνος μὲν, ὅστις ἂν ᾖ ποτε (*loquitur de ſervo, quem herus inſtituit heredem*) ἁρπασάμενός με &c. Graecorumne ullus iſto nomine unquam fuerit appellatus, haud equidem ſcio: ſed tum Perſarum multos, eoſque

nobiliſſimos & hiſtoriae Graecae cognitiſſimos, tum antiſtites Epheſiae Dianae ita fuiſſe dictos, ſatis eſt exploratum. Inter Perſas qui orti memorantur ex illuſtri familia & regibus coniuncta, nunc Megabazi, alias Megabyzi parvula variatione ſolent ſcribi: utramque formam habet Herodotus; ſecundam ſemper Cteſias, in Photii ſaltem Excerptis: nam Megabazum ex eo producit Stephan. in Κυρταία, quod ne nimis calide mutaret in Megabyzum, retinere debuerat Berkelium non ignota ſcripturae diſcordia: vide exactiſſimae virum doctrinae C. A. Dukerum ad Thucydid. I, 109. Corruptum arbitror literis traiectis in Xenoph. K. Π. VIII, p. 136, v. 25, ubi Cyrus in Arabiam miſit Μεγάζυβον. Liban. T. II, p. 490 C. *οἱ τοὺς περὶ Μεγάβαζον ἀποκτείναντες ἐν Μακεδονίᾳ μετα τὸ δεῖπνον ἐκφερομένους εἰς ἀφροδίτην ἄδικον ὑπὸ τῆς μέθης*· interpres, *qui Megabaſum interfecerant*: nec cetera nimis recte: ſi ſic reliquit, vix Libanius effugere poteſt, quin hiſtoriae violatae ſit reus; non enim ipſe Megabazus eo venerat, tantum abeſt, ut fuerit interfectus, ſed legatos miſerat ad Amyntam Macedonem, teſte Herodoto V, 17. cum quo ut illi conveniat, malim ſane leniſſima manu mederi, *οἱ παρὰ Μεγαβάζου*, *miſſi a Megabazo*. Idem homo Cteſiae Megabyzus, ſed Dinoni, quod aliquanto longius diſtat, Bagazus apud Athen. XIII, p. 609 A. *ἡ Βαγάζου γυνὴ, ἥτις ἦν ὁμοπάτριος Ξέρξῃ ἀδελφὴ ὄνομα Ἄνουτις καλλίστη ἦν τῶν ἐν Ἀσίᾳ γυναικῶν καὶ ἀκολαστοτάτη*· ſcio, Caſaubonum haec eum in modum reformare, ut cum Cteſia conſentiant: verum cur viro maximo non plane ſubſcribam, rationes habeo, quas nunc quidem explicare commodum non eſt: ex eo autem mihi probabile fit, Perſicae vocis aſperitatem, ut ſolebant ſaepius, emolliviſſe Graecos, ad ſuaeque linguae ſimilitudinem ac mitiorem ſonum accommodaſſe: quare eos, qui nominis iſtius, tanquam ſi de genuina pronuntiatione liquido conſtaret, originem ex hodierno Perſarum ſermone repetere ſatagunt, ſi quis in tenebris micare exiſtimet, ab opinione mea non multum diffidebit. Porro ad Perſarum Megabyzos quam prope accedant, quidve habuerint commune Dianae Epheſiae ſacerdotes, non facile dixero: eos certe, ſeu *ἱερεῖς* ſive *νεωκόρους*, appellatos fuiſſe *Μεγαβύζους* tam luculentis veterum teſtimoniis eſt firmatum, ut nullus dubitationi relictus ſit locus: diſerte Strabo XIV, pag. 950 A. *Ἱερέας δ' εὐνούχους εἶχον, οὓς ἐκάλουν Μεγαλοβύζους, καὶ ἀλλαχόθεν μετιόντας ἀεί τινας ἀξίους τῆς τοιαύτης προστασίας, καὶ ἦγον*

ἐν τιμῇ μεγάλῃ· συνιεράσθαι δὲ τούτοις ἐχρῆν παρθένους. Strabonem in hac cauſa teſtem quis prudens aſpernetur? qui & ipſe, quando Epheſi verſabatur, curioſiſſimus rerum antiquarum indagator potuit ſciſcitari, & Appianum habet ſuffragatorem de B. C. V, p. 676 B. *καὶ τὸν ἐν Ἐφέσῳ δὲ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερέα, ὃν Μεγάβυζον ἡγοῦνται, ὑποδεξάμενόν ποτε τὴν Ἀρσινόην ὡς βασιλίδα, ἀχθῆναι μὲν ἐκέλευσεν, Ἐφεσίων δὲ αὐτὴν Κλεοπάτραν ἱκετευσάντων μεθῆκεν* Antonius: ex quibus ſimul liquet, tum qua vixerit aetate, quantaque dignatione fuerit Megabyzus iſte, tum quam carum habuerint Dianae ſuae ſacerdotem Epheſii. Verum in Strabone, niſi fallor, vitium haeret unius literae: refinge *μετιόντες, etiam aliunde arceſſentes:* nam fieri potuiſſe ſaepius exiſtimo, ut civium nemo dignitatem quantumvis ampliſſimam amiſſae virilitatis damno cuperet conſequi: quare eunuchus aliquis, ſed tamen *ἄξιος τῆς προστασίας*, aut talis certe, qui corporis integritatem ſplendidiſſimo muneri poſtponeret, alicunde fuit conquirendus. Heraclit. Ep. ad Hermodor. *Sed neque canem canis exſecat, ut vos Deae ſacerdotem exſecuiſtis Megabyzum, metu ne virgini vir conſecretur: & quo pacto impii adverſus naturam, pii ſitis adverſus ſimulacrum. Principio enim id agitis, ut Diis primus imprecetur ſacerdos amiſſa virilitate.* Haec & plura Latine dedit Politianus Obſ. & Em. cap. LI. cuius fidem ut in dubium non voco, ſic unde literas illas Heracliti habuerit erutas, neſcire me profiteor. tale quidem nihil iis in Epiſtolis invenias, quae nunc vulgatae Heracliti nomen mentiuntur. Eodem refero Menandri locum apud Suid. in *Ζάκορος* — *οὐ Μεγάβυζος ἦν, ὅς τις* (forte melius *Ὥς τις*) *γένοιτο ζάκορος* — ubi plane videtur poſitum pro Eunucho: nam de Quinctiliano I. O. V, 12, p. 456, quin ita voluerit intelligi, nihil eſt cur dubitemus, praeſertim cum lateri iunctus haereat Bagoas. At Plauto quid facies in Bacch. A. II, Sc. III, 72: *Nos apud Theotimum omne aurum depoſivimus, Qui illic ſacerdos eſt Dianae Epheſiae.* Nic. *Qui iſtic Theotimus eſt?* Chr. *Megalobuli filius, Qui nunc in Epheſo eſt, Epheſiis cariſſimus.* I. Meurſius primum legit *Megalobuzi*, vel *Megabyzi*, quod iam praeceperant Turneb. Adv. XVIII, 31, & Lambinus; deinde nodum hunc nectit: *Sed hoc quid eſt, quod Plautus dicit*, Theotimum filium Megabyzi, *ſi ille Megabyzus Eunuchus?* quem ut ſolvat, operae pretium eſt audire. *Explico:* Megabyzi filius *idem valet, ac ſi dixiſſet* Megabyzus: *nam appellativum illud nomen fuit: quomodo ἰατροῦ παῖς pro eo, quod eſt ἰατρός.* Vide, quo

poſſit prolabi, qui nativam Graeci ſermonis indolem non penitus perſpexerit; quod Meurſio defuiſſe ſcientiſſimo ceteroquin univerſae Graecorum antiquitatis, affirmare non vereor: falli ſe paſſus eſt vir egregius iſto vulgari, γραμματικῶν, φιλοσόφων, ἰατρῶν παῖδες, putavitque nihil obſtare, quo minus eadem loquendi ratio e numero plurali migraret in ſingularem: hoc ſi vel Graecis licuiſſe ponas, probandum utique fuerat, Latinis idem placuiſſe. Ut autem motae difficultati occurratur, quid ſi *Megabuli* (hoc ad metri leges aptius reſpondet) *filius* retineas; non ſacerdotis, ſed viri clari, cuius filius ſacerdotio fuerit functus? Sin malis, in quam ſententiam eruditi viri propendent, *Megabyzi filius*, ſtatuendum eſt, Megabyzum iſtum, antequam imminuta virilitate dignitatem ſuſciperet antiſtitis, liberos, Theotimum ſaltem, procreaſſe, qui Theotimus ſacerdos quidem Epheſiae Dianae, non princeps ſive Megabyzus, (hoc patris erat munus) ſed inferioris gradus. Suſpicari tamen potius lubet, vitii quiddam in hoc Plautino loco reſidere, quod vide, an ſic curari poſſit: *Megalobyzus fidius*, pro, *medius fidius*: quo pacto optime ſane ſententiae conſultum erit. Ipſum vero nomen fueritne dignitatis, & ſplendidum hominem apud Epheſios ac magnificum proprie ſignificarit, an ab antiquiore quodam Megabyzo, qui ſumma cum laude in hoc munere ſit verſatus, ad ſucceſſores propagatum venerit, ego quidem, ubi veteres ſilent, definire non ſuſtineo: hoc tamen docet memoriae vetuſtae fides, ſaepius uſu veniſſe, ut primi ſacri ordinis auctoris nomen ad poſteros demanaret. In Olba Iovis templum Αἴαντος ἵδρυμα τοῦ Τεύκρου· unde οἱ πλεῖστοί γε τῶν ἱερευσαμένων ὠνομάζοντο Τεῦκροι ἢ Αἴαντες. Strab. XIV, pag. 989. Lucianus autem quin, ut Megaclem & Protarchum, vulgata quidem inter Graecos nomina, non ab uſu tamen communi, ſed a Comoedia, ſic & Megabyzum petiverit, minime dubito. Fuit apud Comicos in iſta voce non poteſtas ſolum, ut arbitror, viri divitis & ſplendidi, verum praeterea divitiarum oſtentatoris inepti. Sic fere Crates apud Athen. VI, p. 248 A. eximie reſtitutus a Caſaubono: ῥιγῶν δ' ἐν Μεγαβύζου δέξεται ἐπὶ μισθῷ σῖτον· Apollon. Tyan. Ep. II: ἡ προῖκα γε χρηστέον αὐτῇ (σοφιστείᾳ) πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας· ἐπείπερ ἤδη σοὶ καὶ τὰ Μεγαβύζου· *quoniam tibi iam partae ſunt opes ingentes, quae ſupercilium tollant.* Vim comicam ipſa nominis forma Graeca multum adiuvat, quippe quae complectatur & τὸ μέγα, ex quo factum, ut μεγαλοβύζους etiam dixerint,

& βύζειν, id eſt, ut Heſychius exponit, πυκνὸν, συνεχὲς· γαῦρον δὲ καὶ μέγα. Etymol. in Βύκτης· τὸ γὰρ βῦ ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἐλέγετο· καὶ Σώφρων βύβα (an βυζά; quamvis apud Heſych. Βυβὰ (ita legendum) ταῦτα ἐπὶ τοῦ μεγάλου τάττεται) ἀντὶ τοῦ μεστὰ καὶ πλήρη καὶ μεγάλα· βύζειν εἰς τὸ νῆμα· hunc in modum iſte locus diſtingui debet: poſteriorum ſenſus, *de verbo βύζειν quaerenda eſt vox νῆμα*, quam vide p. 603, v. 38. Ex ſcena delati quoque Μεγαβύζιοι λόγοι, quos Heſychius interpretatur, ſed ita, ut facile ſit intellectu, diverſos abiiſſe veteres Grammaticos, unde ratio ſignificationis ſit derivanda, a Perſicis Megabyzis, an ab Epheſiae Dianae ſacerdotibus: hoc mihi veroſimilius videtur. Multa reperies de Megabyzis ad Quinctilianum notata, ſed parum accurate cogitateque, ut virum doctiſſimum ſatis appareat feſtinantem & rerum copia, quae ad manus erat, obrutum meditandi tempus digerendique ſibi non indulſiſſe. HEMST.

ibid. Μετονομασθεὶς) Ut ille etiam in Somnio Luciani, qui ex Simone fit Simonides. ANONYM.

ead. l. 12. Ἀληθὲς — πένθος) Iuvenal. *Ploratur lacrimis amiſſa pecunia veris.* ANONYM.

ead. l. 13. Θύννος) Proverbium: piſcis eſt marinus, in portu Luſitano magno numero capitur ad Lyſibonam & iuxta mare Herculeum. De eo Plin. IX, c. 15, Athen. VII, Euſtath. ad Il. Ξ, & Od. M. X. COGN. Aelian. Hiſt. animal. Proverb. ſic id. Piſcat. inde σαγηνεύεσθαι. BOURD.

ead. l. 14. Τὸ δέλεαρ) *Magna ad eum ineſcandum munera.* BROD.

Pag. 93. *l.* 1. Παχύδερμος) *Rerum imperitus, craſſoque ingenio praeditus.* BROD. H. Stephan. Th. T. III, p. 11: Παχύδερμος, *qui eſt cute craſſa. Affertur autem ex Timone Luciani pro fatuo ſeu ſtupido* &c. *ſed Budaeus exponit, ruſticus & illotus ſqualensque.* Craſſa cutis & rigens ad indicium trahebatur ſtuporis ac ſtoliditatis: huic enim hominum generi ſubtiliter ſentiendi facultas videtur occalluiſſe; ideo παχύδερμοι καὶ ἀναίσθητοι Schol. Ariſtoph. ad Nub. v. 1239, ὡς παχύδερμον δὲ αὐτὸν χλευάζει. Vid. Aelian. V. H. XIII, 15, ibique Kuhnium. Philoponi locus ad Ariſtot. περὶ Ψυχ. II productus etiam a Suida in Μαλακός· inter alia: διὸ καὶ τοὺς ἀνοήτους παχυδέρμους καλοῦμεν· in Plautinis quoque ſalibus *corium bubulum & elephantinum.* Hoc ſine dubio voluit Lucianus; ſed praeterea ſignificat mancipium nequam, cuius corpus ex continuis flagrorum ictibus compedumque veſtigiis cicatri-

ces duxit creberrimas & obduruit: hoc ſuadet mentio *τέδης*, *μαστίγων*, *μυλῶνος*. Recte Faber, *εἰ παριὼν ἄλλως* pro *ἄλλος*. Conferendus autem cum Luciano locus egregius Philonis Iud. p. 888 C. D. Quomodo Noſter *τὸν μυλῶνα προσκυνῶν*, ſic & Demoſth. *περὶ Παραπρ.* p. 343 C. *ὁ τέως ἔτι προσκυνῶν τὴν Θόλον*, ubi publicis diariis per biennium fuerat nutritus Aeſchines. Poena ſervorum *μυλὼν* vel piſtrinum: Demoſth. in Stephan. I, *ὥστε ἐν τῷ μυλῶνι προσήκεν αὐτὸν εἶναι μᾶλλον, ἢ τῶν λοιπῶν κύριον γενέσθαι* & ſaepius. Lyſ. Or. I, p. 93, v. 24, *μαστιγωθεῖσαν εἰς μύλωνα ἐμπεσεῖν*, ex quo loco Luciani elegans uſus eorum, *ἐμπεσὼν εἰς ἐμὲ*, patet: venuſte Liban. T. II, p. 632 C. *ἀπὸ μυλώνων καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀγρυπνιῶν ἄγεσθαι ἐπὶ δυνάμεις τε καὶ ἀρχῶν λαμπρότητας, a ſordidiſſima ſervilique conditione ad honores tolli.* *Ἀνάκτορον* quorumvis Deorum templum, vel interior templi receſſus, & propterea Caſtorum etiam: proprie vero Cereris Eleuſiniae: *τὸ σεμνὸν ἀνάκτορον τοῖν θεοῖν*. Notat H. Steph. Th. T. I, p. 424, hic pro *ἀνάκειον* quoſdam poni velle: male. HEMST.

ead. l. 3. *Τὸν μυλῶνα*) *In piſtrinis enim truſatilem molam egerat.* BROD.

ibid. *Ἀνάκτορον*) Idem eſt cum *Ἀνάκειον* (Harpocr.) ubi mancipia venundari ſolita. Demoſth. Or. I in Steph. ſ. fin. p. 106, 2. Vid. Meurſ. AG. IV, 842, & Suid. in *Ἀνάκειον*, & not. ad *Συμπ.* c. 9 & 32, unde ſatis liquere arbitror, de Caſtore & Polluce intelligendum. SOLAN.

ead. l. 8. *Ἱπποτροφίας*) Vide L. Bos Obſ. Crit. p. 62. Heraclides tradidit, Empedoclem fuiſſe *λαμπρᾶς οἰκίας ἱπποτροφηκότος τοῦ πάππου* apud Diogen. L. VIII, 51. HEMST.

ead. l. 9. *Ἦ μὴν εὐμορφότερον*) Id. Dial. Mort. & copioſe in Somnio, ubi de Simonide. BOURD.

ead. l. 10. *Κέκροπος*) *Cecrops* & *Codrus* Athenienſium reges fuerunt. BROD.

ead. l. 14. *Συνειλεγμένα*) T. Fab. *ſibi pepererit.* Male, cum de quaeſitis ab eo, cuius heres eſt, intelligi debeat. SOLAN. Expreſſit fere eadem, quae Horatius Sat de Ulyſſe & Tireſia, *Qui quamvis periurus erit, ſine gente, cruentus Sanguine fraterno* &c. ANONYM.

Pag. 94. *l.* 1. *Αὐτόπους*) Quia antea dixerat *οὐχὶ τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε.* SOLAN.

ead. l. 5. *Οὐ γὰρ Ἀριστ.*) *Ariſtidem*, Iuſtum cognominatum. Plutarch. in eius Vita. BROD. Hac de re oratores Grae-

ci. Idem Iove confutat. Bourd. Cui ſumtus funeris defuit. Corn. Nepos. Solan.

ead. l. 6. Ἱππονίκῳ καὶ Καλ.) *Hipponicus* pater fuit *Calliae* prodigi nepotis, de quo alias complura. Brod. Athenienſis uterque. Calliam *Laccoplutum* dictum, Suidas ait. Fuit utique Athenienſium ditiſſimus, Plut. π. Φιλοπλ. *Hipponici*, ut videtur, filius. Adeo autem ille ſceleſtus, ut, cum Solon conſilium ei ſuum de nominibus novis faciendis aperuiſſet, ingentes pecunias mutuatus, agros emerit; quo facto creditores, mox lege de novis tabulis lata, fruſtratus eſt. V. Plutarch. Sol. 158 & 935 f. Pericl. & in Ariſt. 612. *Callias* munera a rege Perſarum accepiſſe creditus. *Calliae* huius *divitis* matrem viduam duxerat primo Pericles, qua repudiata Aſpaſiam deinde duxit. Vide Plutarchum in v. Pericl. 301 A. ed. St. Vid. Ariſtoph. Av. pag. 554, & Ran. pag. 233, & Ἐκκλ. Solan. Iſta gens tanta floruit per omnem Graeciam divitiarum opinione, ut, quia Graecorum nemo cum illis comparari poſſe videbatur, proverbio locum dederit: Καλλίου τοῦ Ἱππονίκου πλουσιώτερος Aeſchin. D. II, § 9. Vid. Maximi Tyr. Diſſ. XXIII, p. 238, 239. Lyſias pro Ariſtoph. p. 156: Καλλίας ὁ Ἱππονίκου, ὅτε νεωστὶ ἐτεθνήκει ὁ πατὴρ, ὃς πλεῖστα τῶν Ἑλλήνων ἐδόκει κεκτῆσθαι &c. Andocid. περὶ Μυστ. p. 17, v. 8. A pari virtutis morumque laude longe abfuerunt: quare a Comicis acerbius exagitati ſaepe in exemplum ponuntur talium hominum, quibus indignis ampliſſimae opes contigerunt: Maxim. Tyr. Diſſ. XXX, p. 309: μηδὲν τῶν παρὰ τὴν ἀξίαν φοβηθῇς, καὶ πλουτήσεις κἂν Ἱππόνικος ᾖς, νικήσεις κἂν Κλέων ᾖς, (vid. Noſtrum § 30.) αἱρήσεις κἂν Μέλιτος ᾖς. Recte vero Lucianus atque ex hiſtoriae veritate Ariſtidem, ut vita diſſimillimum, oppoſuit: nam Calliae daducho capitis poſtulato hoc inimici graviſſimum obiecerunt crimen, quod cum bonis afflueret, Ariſtidem ἀνεψιὸν in ſumma paupertate vivere pateretur: cuius invidiam, quae iudicum animos vehementiſſime commoverat, quemadmodum ipſius Ariſtidis interventu depulerit, legere licet in Plutarch. T. I, p. 334. Eam hiſtoriam reſpexit Teles apud Stob. pag. 516. Ordinem illuſtris familiae contexuit Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. XIV, 16, in haud paucis lapſus: liberalius & apparatiore doctrinae copia I. Fr. Gronovius Obſ. IV, c. 7, p. 103. Nos alias hanc operam non paucis adhuc difficultatibus impeditam navabimus, & multos aliorum errores conabimur expurgare. Hemst.

ead. l. 9. Ἄνω καὶ κάτω) Tetigit hunc locum Fr. Luiſinus Par. III, 18. HEMST.

ead. l. 11. Ἔχει σε &c.) Vid. ſupra Ἐνυπν. c. 7, ἕρμαιον ὤν. & hoc ipſo Τιμ. c. 24. *l.* haec aliter habet, nempe πρὸς αὐτὸν (L. αὐτὸν) ἔρχεται, deeſtque σέ. Minus commode. SOLAN.

ibid. Τὸν Ἑρμῆν) Scribe σε τὸν Ἑρμῆν. BROD. Sic poſt hoc Dial. Inde cognomentum Mercurii κερδῷος. § 41. BOURD.

Pag. 95. *l.* 1. Δυσεύρετον οὕτω χρῆμα) Τοὺς τοῦ πλούτου ἀξίους. BROD.

ead. l. 3. Οὐδ' ὁ Λυγκεὺς) Ariſtoph. in Plut. v. 210, Βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον Λυγκέως. Ὀξυωπέστερος Λυγκέως Philo περὶ Προν. apud Euſeb. Προπ. Εὐαγ. VIII, pag. 387 A. Plotin. Ennead. p. 545 D. ſaepe Noſter, ut Eraſmus obſervat in *Lynceo perſpicacior:* G. Cognatus in *Lynceus.* HEMST.

ead. l. 7. Σαγηνευόμενος) L. σαγηνεύομαι *circumdor.* BROD.

ead. l. 13. Εἰρήσεται γὰρ) *Dicendum eſt enim.* BROD.

Pag. 96. *l.* 2. Σοῦ δυσέρωτας) Δυσέρως, qui modum amori ſtatuere non poteſt, ſed eius violentia ſe totum abripi patitur. expoſuit illam vim D. Heinſ. L. Th. c IV, non quidem ignotam H. Stephano, cuius in Theſauro hic ipſe locus adducitur. Luciano frequens, ut notavit Iungerman. ad Poll. VI, 189. Epigramma editum a Kuſtero ad Suid. in Ἀκοστήσας· Τὼς τρητὼς δόνακας, τὸ νάκος τόδε, τάνδε κορύναν Ἄνθετο (ita legendum pro Ἄνθετο) Πανὶ φίλῳ Δάφνι γυναικοφίλα. Ὦ Πὰν δέχνυσο δῶρα τὰ Δάφνιδος· ἶσα γὰρ αὐτῷ Καὶ μοὶ Πὰν φιλέεις καὶ δυσέρως τελέθεις. Sumſit a Theocrito Eid. I, 85. Similiter δυσάνιος vel δυσήνιος apud Hippocratem, de quo Foeſ. in Oecon. HEMST.

ead. l. 3. Εἰς βαθυκήτεα πόντ.) Ex Theognide: Ἣν (paupertatem) δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακήτεα πόντον Ῥίπτειν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων. BROD. Alludit ad Theognidis poëtae carmen illud de paupertate, quod in Progymn. Aphthonii in ſententiae exhortatoriae exemplo exſtat: Χρὴ πενίην φ. &c. Ad hoc item alluſit Lucian. de Merc. Cond. Theodoretus quoque de Curat. Graec. Affect. lib. II adducit. COGN. Ex Homero, ut poſtea πετρῶν κατ' ἠλιβάτων, quod ex eodem eſt. BOURD. Vana eſt haeſitatio Fabri inter hanc lectionem, & eam, quae in Theognidis editionibus obtinet; qua aut uti non debuit, aut melius oportuit ſe inde expedire, cum id poſſet, non auxilio Stobaei & Plutarchi, qui potuerunt aliter citare, quam Lucianus; ſed Lucianus ſe ipſe defendit, oſtenditque in libello de Mercede conductis cap. 5, &

apologia eius libelli ſequente c. 10, & quomodo citare voluerit. & ex quo, clare & *βαθυκήτεα* dicens, & ipſum nomen Theognidis adiiciens. Unde inprimis apparet, ab Bourdelotio temere notari ex Homero, ut poſtea *πετρῶν κατ' ἠλιβάτων*, quod ex eodem ſit. Nihil falſius. Etiam paulo poſt negare nequibit Faber. verius vertiſſe Eraſmum, & ex eius imitatione Benedictum, illa verba *ὅτιπερ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἑώρας αὐτοὺς*, *quod illos nullo pacto reſpexiſſes*, quam ipſum, *quod ipſos ne primo quidem congreſſu aſpicere voluiſſes*. Sed vice verſa queri debeo, cum ſic loquatur etiam Lucianus in Saltatione, *ἄμεινόν ἐστιν οἶμαι ἀρνήσει τὸ πᾶν ἰάσασθαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον παρανενομηκέναι*, vertiſſe Opſopaeum, *neque ſub initium fatearis, aliquid tale te flagitioſe deliquiſſe*; Benedictum, *nec initio, te tale quid deliquiſſe, fatearis*. GRON. Apud Theognidem hodie aliter legitur in hunc modum:

> Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα
> Καὶ γήρως πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἠπιάλου.
> Ἣν δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακήτεα πόντον
> Ῥιπτεῖν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων.

Ed. *I.* cum Mſ. T. Fabri *βαθυκύτεα*. Sed eadem ſibi non ſatis conſtans alibi vulgarem ſequitur ſcripturam, quae in Coll. etiam invenitur. Vide Μισθ. c. 5; & Ἀ. μισθ. c. 10. SOLAN. Editus Theognis meuſque ſcriptus, *μεγακήτεα*: quam vocem ſervant Aphthon. Progymn. p. 14, Schol. Thucyd. ad II, c. 43, Euſtath. ad Il. Ξ, p. 998, v. 25. Apud Stob. p. 518 ad marginem additur *βαθυκήτεα*, quaſi varia vetuſti codicis lectio: utrumque reperias in Plutarcho, hoc T. II, p. 1039 F. illud p. 1069 D. Cum Luciano conſentit Clemens Str. IV, p. 483 C. ut difficile ſit diiudicatu, utrum ab ipſo Theognide fuerit profectum. Μεγακήτης poſt Homerum Odyſſ. Γ, 158, ponto vel mari frequenter adiungunt, Apollon. Rhod. IV, 318, Dionyſ. Perieg. v. 1087, alii: longe rarius eſt *βαθυκήτης*. Ut plurima ſunt in Homero, quorum certa ratio poſterioribus minime conſtitit, ſic quam germanam habeat poteſtatem *μεγακήτης*, opinionum diſſidio Grammatici dubium relinquunt. Qui *μεγάλα κήτη ἔχοντα*, quod in maris epitheto percommodum eſſe non diſſiteor, interpretantur, videant illi, quo pacto haec virtus adhiberi poſſit ad *μεγακήτεϊ νηὶ μελαίνῃ* Il. Θ, 222, Λ, 5, 599. Hoc alios compulit, ut exponerent *μεγάλως κοίλην*, vel *εὐρύχωρον καὶ πλατεῖαν*, vel, quod habet Dionyſii Schol. *μεγαλόπλατον* immo in Ety-

mologo legas, *μέγα κύτος ἔχουσαν, ὅ ἐστι πλατεῖαν* p. 574. unde, quae ſit origo diverſae lectionis *βαθυκύτεα*, manifeſto colligi poteſt. Nolo commemorare, quid moliantur in explicanda Lacedaemone *κητωέσσῃ* Il. Β, 581. Equidem exiſtimo, *κῆτος* olim in compoſitis magnitudinem immenſam indicaſſe: quod ſi ſumſeris, planus erit ubique vocabuli illius intellectus. Nunc H. Stephanum audiamus in Theſ. Ind. *Βαθυκήτεα πόντον Lucianus dixit, vel quod in profundis ſuis receſſibus cetos habeat, vel quod habeat cete ingentia: eſt enim & piſcoſum mare & profundum.* Mallem haec indicta, quae prorſus ab ingenio linguae Graecae abhorrent: ad compoſitorum enim rationem ſe minus attendiſſe ſatis declarat: ego vertam, *profundiſſimum* vel *immenſae profunditatis mare.* Amm. Marcell. XXIX, 1, p. 600: *anguſtiis formidandae paupertatis attriti, cuius metu vel in mare nos ire praecipites, ſuadet Theognis poëta vetus & prudens.* HEMST.

ead. l. 4. Πετρῶν) *Ac ſe e ſcopulis praecipites dederunt.* BROD.

ead. l. 5. Ὅτιπερ) Videtur Lucianus ſcripſiſſe aut ὅσπερ, aut ὅτε περ: quamvis libri omnes habeant ὅτιπερ. De ὅτε vide *ἐν.* Δ. VII extremo. Ἑρμ. c. 23. De ὃς Σκυ. c. 2. SOLAN. In Timone, quem Tan. Faber iis notis illuſtravit, quibus ſi in reliquos ſimiles exſtarent, aut ab eodem viro, aut ab aliis conſcriptae, Lucianus certe longe melius haberet, unicum indicabo intactum ei locum, qui levicula mutatione nitori ſuo reddi poſſe videtur. *Novi*, inquit Mercurius, *adeo perdite te* (Plutum) *amantes, ut mortem ſibi conſciverint, ὑπεροpᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ*, ΟΤΙΠΕΡ *οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἑώρας αὐτούς*· hoc eſt, Benedicto interpreti, *rati faſtidiri ſeſe abs te, PROPTEREA quod illos nullo pacto reſpexiſſes.* Sed iocus, quem in voce *ὑπεροpᾶσθαι* captat, niſi aliter & legas & vertas, perit. Scribo itaque *ὑ. ν. ὑπὸ σοῦ*, ΟΣΠΕΡ *οὐδὲ τ. ἀ. ἑ. α.* & verto, *deſpici ſe a te rati, quos ne aſpexiſti quidem.* Sic enim aliquo modo ſervatur iocus ille. Quomodo enim eos caecus Plutus aſpiceret? Ridet itaque querentes *ſe ſuperciliose aſpici os a caeco;* quae vis eſt vocis *ὑπεροpᾶσθαι*. SOLAN. *in Specimine.*

ibid. Οὐδὲ τὴν ἀρχὴν) *Nunquam, prorſus.* BROD.

ead. l. 7. Κορυβαντιᾷν) *Corybantiare*, ut ex Plinio docet *μακαρίτης* Scalig. ad Catull. BOURD.

Pag. 97. *l.* 1.) Εἰόμενοι) Placet *οἰόμενοι*. BROD.

ead. l. 4. Αὐτῶν) Lege *αὑτῶν*. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐρῶντες ἀνεράστων &c.) Profert Thom. Mag. in Ἀνέραστος. HEMST.

ead. l. 6. Ὅτι καὶ &c.) Sic edi curavimus; cum in vulgatis edd. legatur tantum καὶ &c. auctoritatem ſecuti Mſ. a Fabro memorati, & ed. *I.* quae ὅτι habet ſine καί. SOLAN.

ead. l. 7. Αὐτὸ) Legendum αὐτοί. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐ γὰρ δεῖ) Emenda δή. BROD. P. L. & Coll. δή. Emendaverat & Vorſtius in ſuo codice, cuius pars prima penes me eſt. In omnibus impreſſis legitur δεῖ, nullo prorſus ſenſu. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπίχριστος) *Fucata.* BROD.

Pag. 98. *l.* 2. Συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ) Paucis rem totam complectitur Plutus Ariſtophaneus v. 107. Cum illis plane concordant, quae Longinus περὶ Ὕψ. c. 43, p. 236, 238; neque hoc Tollium praeteriit. HEMST.

ead. l. 7. Φευκτῶν) Legendum eſt φευκτέων, quia φευκτὸς mere Tragicum eſt, & *inevitabilis* ſignificat, non *vitandus.* SOLAN. Apud philoſophos αἱρετὰ & φευκτὰ inter ſe pugnant. Cebes p. 77, οὕτω γὰρ καὶ ὠφέλιμον καὶ βλαβερὸν ἂν εἴη, καὶ αἱρετὸν καὶ φευκτὸν ἅμα ἀεί· ſaepiſſime Plato: quare nihil hic mutandum. HEMST.

ead. l. 8. Τέθηπε) *Miratur.* BROD.

in Schol. col. 1. *l.* 7. Τύφω γὰρ) Ὁ prioris ed. mutaverat in τὸ Solanus, induxeratque φασί. Si abſit a ſcripto *C.* legendum eſt τ. γὰρ ὁ φ. καὶ κ. HEMST.

ibid. l. 10. Τῷ μὴ δεῖ δένε ἔχειν οἱ χρήσονται) Verba profecto inquinatiſſima in poſteriori parte. Τῷ μὴ δεῖ δένε ἔχειν quid aliud, quam turpe verborum monſtrum? Doctiſſimus Clericus, primus horum Scholiorum editor, *Videtur*, inquit, *legendum* ἃ μὴ δεῖ ἔχειν. *ut ſenſus ſit: Qui volunt habere, quae non oportet, eos importuna invadit ſuperbia.* Quid ergo τοῖς, οἱ χρήσονται ἑαυτοῖς fiet? Sed & ἐπεισέρχεται ſtatim legendum fuit. Non piget noſtram hic conferre ſymbolam. Ita nempe haec ultima legenda putem, Σύνδρομος γὰρ τούτῳ (τύφῳ) καὶ ἡ ἄνοια. ἀνοηταίνουσι γὰρ οἱ τῷ τύφῳ σεσαγηνευμένοι τῷ μὴ εἰδέναι ἔχειν, ὅ, τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἄκαιρος ἐπεισέρχεται μεγαλοψυχία &c. Vides, quam ferme nihil mutem, veſtigiis modo corruptae ſcripturae inhaerens. Expono autem: *Huic* faſtui *adiuncta eſt deſipientia. Namque quos faſtus conſtrictos tenet* (qui faſtu faſcinati ſunt) *deſipiunt eo, quod neſciunt*, (ſive, *quod ſcientiam non habent*, vel, *quod ſcire nequeunt*) *quemadmodum ſeſe geſturi ſint. In hos intempeſtiva inſuper ſe inſinuat magnanimitas, nata ex divitiarum abundantia.* Ἔχειν εἰδέναι eodem modo Scholiaſtes hic dicit, quo infra in Her-

motimo § 7 ipſe Lucianus, *ὡς πάντα χρὴ ὑπομένειν δι' αὐτὰ, πόθεν ἔχεις εἰδέναι; unde ſcis, propterea eſſe omnia ſubeunda?* Ibid. § 27, Οὐ *μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φησιν. Neque tamen ſcio* (vel *ſcire poſſum*) *num vera dicat.* § 38, Καὶ *εὑρόντες, ἔχοιτε εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλός; Et ubi inveniſſetis, ſciretiſne, illud eſſe ipſum, quod amiſſum fuerit?* Porro pro *εἰ χρήσονται ἑαυτοῖς*, unius literae beneficio emendatius repoſui *ὅ, τι χρήσονται ἑαυτοῖς.* Sic Noſter in Scytha § 3, *οὐκ ἔχων ὅ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ.* In Imaginibus § 5, Ἐθέλω γ' ἂρ εἰδέναι *ὅ, τι καὶ χρήσεται αὐταῖς.* Iſocrates in Panathenaico p. 281 D. Ἀ*πορεῖν ἔφασκεν ὅτι χρήσηται τοῖς παροῦσι.* Emendatius ſcribes, *ὅ, τι χρήσηται τ. π.* Quae poſt haec apud eundem Scholiaſten ſequuntur, non minus ſpurca, & lectori crucem figentia, alius Oedipus expediat. IENS. Malim *μηδ' εἰδέναι ὅ, τι.* C. G. *τῷ μὴ εἰδέναι ἔχει ἥ.* SOLAN. Pro *εἰ* Solanus *ἥ* praetuli I. Ienſii *ὅ, τι.* M. Sladus *διὰ τὸ μηδένα ἔχειν* minus recte. HEMST.

ibid. l. 13. Μεγαλαυχία) Prave antea legebatur *μεγαλοψυχία.* Vide textum Lucianeum. SOLAN. Obtemperavi doctiſſ. Solano. Attamen prope mihi perſuadeo, inveniſſe Scholiaſten in corrupto Luciani Codice *μεγαλοψυχία.* quam *liberalitatem* intellexit: ea cum per ſe ſit valde laudabilis, cavere voluit adiecto *ἡ ἄκαιρος*, ne quis in meliorem partem acciperet. Idem ex eo patet, quod *τὸ φιλάνθρωπον ὑποδύεσθαι* dicatur: hoc ad *μεγαλοψυχίαν* illo, quem indicavi, ſenſu ſumtam optime, ad *μεγαλαυχίαν* minime convenit. Sequentia vero, quae viris eruditiſſimis tam ſpurce foedata, & Oedipo quodam indigere ſunt viſa, ſolius fere diſtinctionis ope ſanari poſſunt atque in integrum reſtitui: *τῇ ἀπὸ τοῦ πλούτου περιττότητι τὸ δῆθεν ὑποδυομένη φιλάνθρωπον. ἀλλά γε δὴ καὶ μαλακία συνέστιον αὐτοῖς* (*ἑαυτοῖς* ſcripſerat Solanus) *ἐκβιάζεται τιθέναι ἑαυτὴν, τὴν θρυψίν τε καὶ θηλύτητα διὰ τὴν εὐπορίαν προβαλλομένη.* Mox ſenſus erit dilucidior, ſi interſeras, *τῆς μὲν τὸ τῶν ἄλλων διὰ τὸν πλοῦτον ὑπερφρονεῖν ἐχούσης.* Facile autem apparet, ab aliquo lectore ſemidocto, qualium in his Scholiis non rara ſunt veſtigia, declamatorie nec caſtigatiſſime eſſe ſcripta. HEMST.

Pag. 99. *l.* 1. Ἐγχέλεις) De multiplici forma numeri pluralis in hac voce, *ἐγχέλυες, ἐγχέλυς, ἐγχέλεις* agit H. Stephan. Th. L. G. T. I, p. 1931, huius etiam loci non immemor. HEMST.

ead. l. 3. Ἐξώδης) Cod. Angl. *ἰξώδης.* utrumque rectum,

ἐξώδης tamen legit interpres. BOURD. Mendoſe plerique libri ἐξώδης. Vera ſcriptura ἐξώδης, quam expreſſimus, ex *l. B.* 1. & *S.* eſt: agnoſcunt etiam P. & L. In uno tamen L. ἐξώλητε. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπολωλέναι) Poſt vocabulum hoc expuncto Πλοῦτος ſcribe ἀλλὰ μεταξὺ &c. διέλαθε. Poſt vocem hanc loquitur Πλοῦτος, τὸ ποῖον; Ἑρμ. ὅτι τὸν θησαυρὸν & reliqua. BROD. Male hic notata Pluti perſona: loquitur enim haec idem, qui ſuperiora, Mercurius. MARCIL. Nomina perſonarum antea perturbata reſtituit iam ante nos Benedictus. SOLAN. Locum in cunctis edd. excepta *Salm.* prava perſonarum diſtinctione laborantem adiuvit, praeter Brodaeum, Franc. etiam Luiſinus Par. III, c. 2. HEMST.

ead. l. 8. Ἑρμ. τὸ ποῖον; ὅτι τὸν Θησ.) Male notata etiam hic perſona Mercurii, & omiſſa Pluti. eſſe debet: Πλουτ. τὸ ποῖον; Ἑρμ. ὅτι τὸν θησαυρόν. MARCIL.

Pag. 100. *l.* 1. Ἐχόμενος τῆς χλαμύδος) ***Laciniam ducens.*** Dixi ad Petron. BOURD.

ibid. Τὴν ἐσχατιὰν) Aeſchin. in Tim. p. 13, v. 43, τούτῳ γὰρ κατέλιπεν ὁ πατὴρ &c. ἐσχατιὰν δὲ Σφηττοῖ, Ἀλωπεκῆσι δὲ ἕτερον χωρίον· ad ea, quales fuerint Atticorum ἐσχατιαὶ, optime docuit antiquus Scholiaſtes & nondum editus, cuius verba ex Harpocratione & Suida paululum emendata deſcribere non gravabor. Ἐσχατιαί εἰσι τόποι ἔσχατοι τῆς χώρας περατούμενοι ἢ εἰς ὄρη ἢ εἰς θάλατταν· τὰ ἐπὶ τοῖς τέρμασι τῶν δήμων ἐσχατιαὶ ἐκαλοῦντο. Ἄλλως· ἐν τοῖς χωρίοις ἐναπελαμβάνοντο ὄρη ἢ ἄκρα κατὰ τὴν Ἀττικήν· παρ' αὐτὰ δὲ ὑψηλοὶ τόποι εἰσὶν, οἱ ἐσχατιαὶ καλοῦνται. Saepe ἐσχατιαὶ *ſingulorum agri ſuis finibus diſtincti & ſeparati,* ut monuit Caſaub. Lect. Theocr. c. XIV, eorum errorem caſtigans, qui *de neſcio quibus agrorum extremitatibus interpretantur;* ſed tamen remotiores, & ad cuiuſque demi fines poſiti, vel mari montibuſve proximi: meminit Demoſth. in Phaenipp. p. 1023 B. ἐπορευόμην Κυθήραδε (lege Κυθηρράδε) εἰς τὴν ἐσχατιὰν αὐτοῦ· καὶ πρῶτον μὲν περιαγαγὼν τὴν ἐσχατιὰν αὐτοῦ πλέον ἢ σταδίων οὖσαν τετταράκοντα· & compluries in ſequentibus, ad quae pertinet Harpocrationis obſervatio in Ἐσχατιά. Nonnunquam vero quin ultimos agri Attici ſive demi fines ἐσχατιαὶ ſignificent, dubitari non poteſt: vide Xenophont. E. II, p. 276, v. 20. Heſych. in Ἁλμυρίδες. eum in modum hiſtorici non raro: ut Diodor. Sic. XVII, pag. 576, τῆς Λυκίας περὶ τὰς ἐσχατιάς· illudque proverbii vice poſitum a Conſtantio

Ep. ad Antioch. in Athanaſii Apol. *καί τοι τὶς ἀγνοεῖ καὶ τῶν τὰς ἐσχατιὰς οἰκούντων.* Quamobrem merito Lucianus Timoni, ut longius ab hominum, quos odio capitali proſequebatur, occurſu ingrato abeſſet, *ἐσχατιὰν* colendam commiſit, *ὀρεινὸν καὶ ὑπόλιθον γήδιον·* non aliter, quam Libanius *Δυσκόλῳ* ſuo, quem pinxit Declam. XXXVI, p. 793 B. 795 B. 799 C. HEMST.

ead. l. 4. *Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι*) Hoc eſt, *Peſſimo cuipiam Athenienſi.* Cleonem & Hyperbolum Ariſtophanis Comoediae infamant. BROD. Ariſtophan. in Pace. BOURD. Adde graviſſimum de *Ὑπερβόλῳ* Thucydidis teſtimonium, qui *μοχθηρὸν ἄνθρωπον* vocat, VIII, 73. SOLAN. Nobile par hominum improbiſſimorum, quos vitiis vitaeque turpitudine infames, neque tamen eo minus Athenis magna praeditos auctoritate, quia ſolent plerumque Comici, iunxit etiam Lucianus: caute quidem neminem alium addens inferiorem; nam hos utroſque in adminiſtranda rep. verſatos provectior aetate videre potuit Timon. Cleon Cleaeneti filius iam vivo Pericle, cum is odio civium atque invidia laborare coepiſſet, viam ad remp. affectavit. Plutarch. Per. p. 170 D. *ἐπεφύετο δὲ καὶ Κλέων ἤδη διὰ τῆς πρὸς ἐκεῖνον* (Periclem) *ὀργῆς πορευόμενος ἐπὶ τὴν δημαγωγίαν·* eo defuncto ſine controverſia primas tenuit, *ὢν καὶ ἐς τὰ ἄλλα βιαιότατος τῶν πολιτῶν, τῷ τε δήμῳ παραπολὺ ἐν τῷ τότε πιθανώτατος,* teſte Thucyd. III, 36. IV, 21. Poſtquam ad Amphipolin pulſus a fortiſſimo duce Braſida, & in fuga caeſus interiiſſet Cleon, deterior Hyperbolus aliquo tempore inter demagogos praecipuum in rep. locum occupavit: ad Ariſtoph. Pac. v. 680 Scholiaſtes: *μετὰ τὸν Κλέωνα Ὑπέρβολος ἐπολιτεύσατο·* mox, *οὗτος μετὰ τὴν τοῦ Κλέωνος δυναστείαν* (ita ſolent aliquando potentiam civis eminentem, qui factionis ſit caput, vocare: *δυοῖν οὐσῶν ἐν τῇ πόλει δυναστειῶν, τῆς Θουκυδίδου καὶ Περικλέους.* Plutarch. T. I, p. 155 A.) *διεδέξατο τὴν δημαγωγίαν·* donec Alcibiadis conſilio ſociatis factionibus, quam aliis paraverat, ipſe nihil minus metuens poenam ſubiret, teſtularumque ſuffragiis ex urbe eiiceretur. In hos utroſque Comici certatim impetum fecerunt, ut oſtendit teſtis inprimis fide dignus Ariſtoph. Nub. v. 549, 558. ubi vide Ez. Spanhemium: neque mirum eſt, qui praeclariſſimis viris nequaquam parcebant, in eos ſtili acerbitatem exercuiſſe, qui tot veris criminibus oppugnari poſſent. Plutarch. T. II, p. 826 D. *τὴν Περικλέους πολιτείαν ἐπαινοῦμεν καὶ τὴν Βίαντος· ψέγομεν δὲ τὴν Ὑπερ-*

βόλου καὶ Κλέωνος. Egregie Dion Chryſ. p. 282 A. Athenienſis populi quaſi δαίμονας & genios, a quorum arbitrio nutuque pendeant toti, numerat Piſiſtratum ac Themiſtoclem: tum Alcibiadem, Niciam, Cleonem & Hyperbolum, τοὺς μὲν τινας ἐπιεικεῖς τυχὸν, τοὺς δὲ πάνυ πονηροὺς καὶ χαλεπούς· p. 541 D. οὐδεὶς πώποτε οὕτως ἐγένετο θρασὺς δημαγωγὸς οὐδὲ Ὑπέρβολος ἐκεῖνος ἢ Κλέων. Cleonem & Cleophontem in hoc genere ſociavit Demetr. περὶ Ἑρμ. § 315. Hyperbolum & Cleophontem Iſocr. de Pac. pag. 174 B. plures Himerius Prop. ad Flavianum apud Phot. p. 615: Ἐσυκοφάντει Περικλέα Κλέων· ἔφυγε Νικίας Ὑπέρβολον· Δημάδης δ' ἔκρινε Δημοσθένην· Κλεοφῶν Ἀλκιβιάδην ἐγράφετο. HEMST.

in Schol. col. 1. *l.* 3. Ὃς ὠσταρκίσθαι) Legendum ὠστράκισται. Quid ſit ὀστρακίζεσθαι, dudum oſtenderunt eruditi. IENS. *V.* ὃν ὠστράκισθαι. EXC. *G.* ὃν ὠστρακῖσθαι. *C.* Περιθυδ. ὃν καὶ ὠστρακίσθαι. SOLAN. Dedi lectionem *C. V.* reſtituerat Solanus ὃς ὠστρακίσθη. Haec autem optimae ſunt inprimis notae, atque ex vetuſto quodam vel Ariſtophanis vel alterius Comici Scholiaſte depromta. Commentatorem noſtrum de Hyperbolo teſtem citat I. Waſſe ad Thucydid. VIII, 73. Quod e C. affert Solanus Περιθυδ. integrandum eſt Περιθοίδης· hoc demo ortus Hyperbolus, ut docuit I. Meurſius de Pop. Att. in Περιθοῖδαι· quare Scholion ſic poteſt ſuppleri: Ἀντιφάνους ἦν Περιθοίδης, ὃν ὠστρ. &c. HEMST.

ibid. l. 5. Καὶ — Ἀνδοκίδης) Lacunam prioris editionis ex C. ſupplevimus, in quibus mox Ἀνδροκίδης legebatur: ſed nihil mutavimus. Vid. Schol. Ariſtoph. ad Veſp. p. 1001, ad Pac. v. 680. SOLAN.

ibid. l. 9. Ὡς Θεόφραστος) Haec omnia in impr. manca ex C. & ſupplevimus & refinximus. SOLAN.

ibid. l. 11. Φρύγα) Prior editio, κατελύθη, καὶ Φρύγα δὲ αὐτὸν εἶναι, Φρύγα (in *V.* exſtat φασὶ, ſed ſcribendi compendio, quod qui deſcripſerat, aſſecutus non fuit, nonnihil obſcuratum) εἰς τὸ βάρβαρον σκώπτοντες. HEMST.

ibid. l. 14. Παρελθόντος) Προσελθόντος· hoc enim poſtulat τῷ βήματι· παρελθεῖν ἐπὶ τὸ βῆμα pariter uſitatum. HEMST.

ibid. l. 17. Ὑπερβόλῳ) Fabulae nomen ab hoc ipſo Hyperbolo: quod non animadverſum in Scriptorum Indice, quos nominat Athenaeus, alios itidem in errorem traxit: recte I. Meurſ. in Att. Biblioth. recenſet etiam Suid. in Πλάτων Ἀθηναῖος, κωμικός. Eiuſdem generis inter eius comoedias Piſander & Cleophon. Cum autem Lydum dixit Hyperbolum,

nihil aliud ſignificare voluit, quam mancipium vile ſervis parentibus natum; quemadmodum Polyzelus Φρύγα vocaverat: tales enim Lydi & Phryges, notiſſima ſervorum nomina. HEMST.

ibid. l. 20. Χρέμητος) Χρέμιδος Schol. Ariſtoph. ad Pac. v. 680. Rectius puto, quod noſter Scholiaſtes habet. Atqui modo ex Androtione notatur, Antiphanis eum fuiſſe filium: ſuſpicari licet, Antiphanem iocoſa Comoediae libertate tranſformatum abiiſſe in Chremetem; quod Theopompum fallere potuit: nam Androtioni maior eſt in rebus patriis habenda fides. Mox lege ἐν δ. Φιλιππικῶν. HEMST.

ibid. l. 26. Ῥιφθῆναι) Exc. *G.* ῥιφῆναι & *C.* SOLAN. Neque aliter in *V.* ſcriptum eſt: idcirco repoſui. HEMST.

ibid. col. 2. *l.* 19. Θουκυδίδης) Lib. III, c. 36 & ſeq. cuius verba nonnulla Scholiaſtes expreſſit. HEMST.

ibid. l. 23. Ἀριστοτέλης δὲ) Sic Exc. *G.* & *V.* In impr. Ἀριστοφάνης καὶ περιζωσάμενον. SOLAN. Exſtat in *V.* tale ſcripturae compendium Ἀριστοτλ΄. quomodo philoſophi nomen plerumque ſolet in membranis exhiberi, & mox vitioſe δημηγορήσας. In his plura ſunt corrupta & alieno loco poſita: illud ἀποσκώπτων Ariſtophani melius quam Ariſtoteli conveniat: veluti modo προσθεὶς ἄρχοντα Εὔθυνον aptius poſt Φιλόχορος interſerantur: Philochorum enim notum eſt hiſtoriam Atticam per Archontes digeſtam literis mandaſſe; quamquam ne ſic quidem haec verba difficultate vacent: nam eius anni, quo Cleon obſtitit, ne pax cum Lacedaemoniis iniretur, archon fuit Stratocles, non Euthynus, niſi forte ἐπιλαχὼν, & ſubſortitione Stratocli defuncto ſuffectus: eam rationem credi poteſt habuiſſe Scholiaſtes, cur de Philochoro moneret, illum huic anno, ſecus atque alii, non Stratoclem, ſed Euthynum inſcripſiſſe ſummum magiſtratum. Quare melius erit, ſi mutatis quarundam vocum ſedibus ita legamus, ὡς Φιλόχορος προσθεὶς ἄ. E. καὶ Ἀριστοτέλης· (in Ἀθηναίων πολιτείᾳ nimirum) Ἀριστοφάνης δὲ καὶ περιζ. Hoc poſtremum annotavit etiam Scholiaſtes ad Aeſchin. Orat. in Tim. MſT. Λέγεται δὲ Κλέων ὁ δημαγωγὸς παραβὰς τὸ ἐξ ἤθους σχῆμα (ſcilicet τὸ ἐντὸς ἔχειν τὴν χεῖρα λέγοντα) περιζωσάμενος δημηγορεῖν. Verum haec a nobis alio loco, ubi magis erit commodum, ad examen accuratius revocabuntur. HEMST.

ibid. l. 28. Βυρσοδέψιν) Βυρσοδέψην corrigendum: neque enim Cleon fuit femina, nec σκωπτικῶς eum hoc femineo nomine fuiſſe appellatum, quoquam modo liquet. Ariſto-

phanes certe in Equit. hunc βυρσοδέψην nominat. IENSIUS.

ibid. l. 32. Μανίας) Lege μανίᾳ· Plutarch. T. II, p. 855 B. hiſtorici malignum animum hoc indicio deprehendi ſtatuit, ſi δυσχερεστάτοις ὀνόμασι καὶ ῥήμασιν ἐπιεικεστέρων παρόντων utatur; veluti quando θρασύτητα καὶ μανίαν Κλέωνος μᾶλλον ἢ κουφολογίαν dicit. Cleonis κουφολογίαν perſtringit Thucydid. IV, 27. ſed idem quoque c. 39, καὶ τοῦ Κλέωνος καίπερ μανιώδης οὖσα ἡ ὑπόσχεσις ἀπέβη. HEMST.

ibid. l. 35. Ἀμεινίου) Conſentit Schol. Ariſtoph. ad Nub. v. 552. Androtion tamen, eodem teſte, ſcriptum reliquerat, interiiſſe Cleonem Archonte Alcaeo, qui Aminiam excepit. hoc Diodorus firmat, multum in iſtius pugnae narratione diſcrepans a Thucydide V, c. 10. HEMST.

Pag. 101. *l.* 3. Ὀρεινὸν) Male Baſil. edit. ult. ὀνειρὸν, ut & quaedam aliae edit. BOURD.

ead. l. 5. Ἐκεῖνος) Non ignoro, quam vim ſaepe pronomen illud habeat, velut, quod paulo ante protulimus e Dione, Ὑπέρβολος ἐκεῖνος· neque tamen non hic malim ἐκείνῳ, ſcilicet Τίμωνι. HEMST.

ead. l. 10. Περιεσχημένον) Adducit Thom. Magiſt. in Κατέσχημαι. HEMST.

ead. l. 12. Ἀργειφόντα) Homeric. Patet Dial. Iovis & Merc. poſtea. BOURD.

Pag. 102. *l.* 3. Ἆρα) Anne ἄρα; ut volunt diſtingui Grammatici, quando eſt interrogantis. REITZ.

ead. l. 4. Εὐαδίκητος) Quem alias Graeci ἐπιτήδειον, Latini *opportunum* & *obnoxium* vocant. Eleganter Hipparch. apud Stob. pag. 573, v. 39, θνατοὶ καὶ σάρκινοι, εὐαδίκητον καὶ φθαρτὸν κεκτημένοι σῶμα. Cum his compone, quae Paupertas de ſe praedicat in Ariſtoph. Pl. v. 558. HEMST.

ead. l. 7. Ἐγχειρίσας) Secuti ſumus emendationem Tan. Fabri, cum tamen in omnibus legatur ἐγχειρήσας. SOLAN.

ibid. Τῷ πάλαι) *Qui dudum fuit Timon.* BROD.

ead. l. 9. Ῥάκος ἤδη γεγενεμένον) *Iam laboribus exercitatum atque attritum.* BROD. Male Brodaeus: melius Eraſm. Ad. in *Pannus lacer, hominem faſtiditum & reiectum* exponit. Hic divitiis & voluptatibus corruptum, atque ad nullos amplius uſus idoneum intellige. Receptam vulgo fuiſſe proverbii formulam Lucianus indicat Pſeudol. § 18: ἄχρι δὴ σε, τὸ τοῦ λόγου, ῥάκος πολυσχιδὲς ἔργ ασάμενος ἐξέωσε· iiſdem verbis περὶ τῶν ἐπὶ μ. σ. § 39. Hinc ſumſit Scaliger in Strom. Proverb. v. 1337. Antiphilus I Anth. LVI, Ep. 3: Μυριετὴς, ἄλλοιο βίου

ῥάκος — qui piſcatione corpus ad ultimam ſenectutem contriverat. Proximum eſt Euripidis in Autolyco primo de athletis apud Athen. X, pag. 413 E. cum aetate florent, incedunt πόλεως ἀγάλματα — ὅταν δὲ προσπέσῃ γῆρας πικρὸν Τρίβωνες ἐκβαλόντες οἴχονται κρόκας. Cadaver Crinagorae ῥάκος dicitur in Epigr. quod edidit R. Bentleius ad Callimach. p. 470. Similes alias uſurpare veteres ſolent figuras: quale mihi viſum fuit Ariſtophanis illud apud Polluc. X, 33, Τί μ' ὦ πόνηρ' ἐξώρισας ὡς κλιντήριον· ita ſi legas, iambus erit tolerabilis; ceteroquin eius loci integritatem non praeſto. Ariſtophanes etiam in Equ. v. 529 Cratinum effoetum & prae ſenio paene delirantem lectulo comparat Ἐκπιπτουσῶν τῶν ἠλέκτρων, καὶ τοῦ τόνου οὐκ ἔτ' ἐνόντος &c. Paulo aliter Seneca, teſte Gell. N. A. XII, 2, *Qui huiuſcemodi verſus amant, liqueat tibi, eoſdem admirari & Soterici lectos:* viliſſimos puta, nullaque artis admiratione dignos. Ion apud Heſych. in Σάρον, ὡς παλαιὸν ἄγεις σάρον· ſic enim emendandum videtur: θέλει δὲ λέγειν, inquit Heſych. ὅτι ἄχρηστοί εἰσι, διὰ τὸ γῆρας· ac ſi diceret, *tanquam ſcopas ducis vetuſtate abſumtas.* Petron. cap. 114, p. 525: *Si quid ingenui ſanguinis habes, non pluris illam facies, quam ſportam.* HEMST.

ead. l. 12. Οὕτως) Legendum οὗτος. BROD.

ead. l. 13. Ἀπολείψει, ἀγαθὴν σύνεργον) Legendum ἀπολείψῃ, ut iam Faber recte monuit. *Hic vero continuo intelliget, qualem me reliquerit, bonam auxiliatricem & rerum praeſtantiſſimarum magiſtram.* Ceterum Scholiaſtes ex Mſ. in fol. legit hic ἀγαθὸν σύνεργον, idque obſervari iubet, cum Πενία, quae loquitur, ſit femina. Sed mirum, ni in malum codicem inciderit interpres ille, ubi vitio librariorum, ignorantium σύνεργος & διδάσκαλος etiam in genere femineo dici, ἀγαθὸν pro ἀγαθὴν ſcriptum fuerit. IENS. Si ἀπολείψει, auctore Tan. Fabro, in ἀπολείψῃ mutes, innumera tibi cum Luciani tum aliorum, qui ita ſcripſere, loca erunt mutanda. Sic noſter in Prometh. c. 5, ὡς μειρακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι καὶ ἀγανακτεῖν εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται. quem locum itidem Ienſius, ut & ſequentem ſollicitavit. Sic in Dial. Terpſ. & Plut. ſeu N. Δ. VI, μὴ δὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας. In Dial. Min. & Soſtr. ἀλλ' ὅρα εἰ δικαίως κολασθήσομαι. Sic Philoſtratus in vita Apoll. IV, p. 146. Vide etiam in Aſino cap. 4, εἰ μή τις ὑπακούσει αὐτῇ &c. 11, εἰ δέ μοι καιρὸς ἐπιτρέψει· in Δικ. c. 30, εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ. SOLAN.

ibid. Ἀγαθὴν σύνεργον) Syneſ. Ep. 100, p. 239 C. φιλοσοφοῦμεν, ὦ ᾽γαθὲ, τὴν ἐρημίαν ἀγαθὴν ἔχοντες σύνεργον. HEMST.

Pag. 103. *l.* 2. Αὐτὸν) Leg. αὐτόν. SOLAN.

ead. l. 8. Τοῖς βώλοις) Qualis gleba Aegyptia: de qua copioſe Achill. Tat. in Clitoph. BOURD. Alciphr. III, Ep. 34, p. 348, de Timone noſtro: ταῖς βώλοις τοὺς παριόντας βάλλει· ibi recte Berglerus monuit, hic itidem ταῖς β. potius legendum eſſe, quam τοῖς, quod in omnibus exſtat Luciani edd. Peritiſſimi Bergleri iudicium ſum ſecutus, etſi non ignorem in Apollonio legi III, 1392, — οἱ μὲν ὀδὰξ τετρήχοτα βῶλον ὁδοῦσι λαζόμενοι πρηνεῖς —. Τοῖς βώλοις Geſnerus ediderat in Aelian. Ep. XIII. bene Ald. & Gen. ταῖς. HEMST.

ead. l. 12. Τῶν εὐχῶν) Praefero σῶν εὐχῶν. Hae voculae ſaepius commutatae. HEMST.

ead. l. 13. Δέχου τὸν ὄλβον) Reſpicit ſolemnem litationis ad populum renuntiationem, de qua Caſaub. ad Theophr. Char. 59. Adde Ἀλεξ. c. 14. SOLAN.

Pag. 104. *l.* 1. Ἀνθρώπους μισῶ) Inde cognomen μισάνθρωπος· c. 44. Interp. Ariſtoph. ad Aves & Lyſiſtr. BOURD.

ead. l. 7. Μηδὲν σκαιὸν) Ποιήσεις ſubauditur. BROD.

ead. l. 8. Τὸ ἄγριον) Τὴν ἀγριότητα. BROD.

ead. l. 10. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα) *Princeps, primae claſſis homo.* BROD. Atticis perinde atque Ionibus locutio familiaris: plura notat Faber ad Lucret. I, 87. Lucian. Baln. § 3, ὁ δὲ μηχανικῶν τε ὢν τὰ πρῶτα· Euripid. Hec. v. 794, — πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων· Ariſtoph. Ran. v. 424, Κἄστὶ τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας· Liban. T. II, p. 211 C. Τούτῳ Μένανδρος μὲν ἦν πατὴρ, τὰ πρῶτα Κορινθίων· Herodot. IX, 77, Ἐν δὲ Πλαταιῇσι ἐν τῷ στρατοπέδῳ τῶν Αἰγινητέων ἦν Λάμπων ὁ Πύθεω, Αἰγινητέων τὰ πρῶτα· nam ſupervacuum illud φέρων, quod edd. trahunt, optime iudicavit Iac. Gronovius, auctore Med. Codice, reſecandum eſſe, obſervans φερόμενον in hoc genere loquendi locum habere, non φέροντα· ſic & Xiphilinus e Dione p. 796 A. Cornelius Fronto ὁ τὰ πρῶτα τῶν τότε Ῥωμαίων ἐν δίκαις φερόμενος. Pari modo Philoſtr. de V. S. II, c. XXVII, § 5, Megiſtias οὐ τὰ δεύτερα φυσιογνωμονούντων νομισθεὶς. Olearium probo itidem § 1, praeferentem ex Cod. S. μηδὲ δεύτερα (niſi forte praeſtet μὴ τὰ δεύτερα) τῶν προειρημένων σοφιστῶν μηδὲ Ἱππόδρομόν τις ἡγείσθω. In multis eandem loquendi formam ſectantur. Sophocl. Philoct. v. 435, Πάτροκλος, ὅς σοι (repono, ὅς σοῦ) πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα· ibi Camerarius ex Euripide profert Herc. Fur. v. 1428, Τὰ μέγι-

ϛτα φίλων ὀλέσαντες, id eſt, Herculem. Phrynich. Ecl. D. A. p. 78, οὕτως ἄρα μέγιστόν ἐστιν ὀνομάτων γνῶσις, ὅπου γε δὴ καὶ τὰ ἄκρα τῶν Ἑλλήνων πταίοντα ὁρᾶται· quin ſcripſerit πταίων ὁρᾶται, vix aut omnino non dubito: Polemonem intelligit, de quo Sophiſtarum principe modo fuerat locutus: ſtructurae rationem exempla, quae poſui, ſatis confirmant; ὢν τὰ πρῶτα, τὰ δεύτερα νομισθεὶς· exquiſitius loquendi genus librarii pro more contaminarunt regulis Grammatices vulgatiſſimis obſecuti: tale erat in Somn. ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμοις. Verum obſervari meretur, iſtam dictionis elegantiam multo frequentiſſime de uno homine, aut certis ſaltem & deſignatis uſurpari: τὰ πρῶτα Ἀθηναίων, hic vel ille, cuius mentio fuerit expreſſa: at τὸ πρῶτον τῶν Ἀθηναίων, quicunque ſunt Athenienſium praecipui. Excuſamus Baſilium in V. Thecl. p. 54, Thamyris γένει λαμπρύνεται, καὶ πλούτῳ κομᾷ, καὶ τῆς πόλεώς ἐστι τὸ κράτιστον· debuerat potius, καὶ πόλεώς ἐστι τὰ κράτιστα· idem accuratius pag. 86, αἱ μὲν γὰρ (γυναῖκες) ἐφήδοντο τοῖς πραττομένοις κατὰ τῆς Θέκλης, ὅσον ἀσελγὲς καὶ ἀκόλαστον ἦν· ὅσον μέντοι γε σωφρονοῦν καὶ κόσμιον &c. Diverſum eſt, quando Sophocl. in Phil. v. 449, τὰ πανοῦργα καὶ παλιντριβῆ & τὰ δίκαια καὶ τὰ χρηστὰ pro hominibus ponit πανούργοις καὶ παλιντριβέσι, & δικαίοις καὶ χρήστοις. Ex Latinis ſimilia notat P. Burm. ad Quinct. Decl. I, p. 13, hunc ipſum quoque Luciani locum proferens. Hemst.

ead. l. 16. Τόνδε φέρω &c.) Homer. Il. O, 202. Brod. Tenuit, ut plurimi principis poëtarum verſus, quaſi proverbii locum. Soſtratus eo quam opportune fuerit uſus ad Antigonum regem, narrat Sext. Empir. adv. Gram. p. 276, § 276. Hemst.

Pag. 105. *l.* 3. Πλείστη χάρις) Loquendi formula teſtificantis gratum animum, tum quoque, ſi quid oblatum honeſte recuſet: § 37. Contra, οὐδεμία σοὶ χάρις, *nullam in partem tibi ſum obſtrictus*: quod impudenti tribuit Theophraſt. Char. Eth. p. 46, qui, cum laviſſet, mercedis vice balneatorem hoc dicto remunerabatur: eo in loco κἀκεῖ ſi vertas, *& ibi*, *& tum porro*, poteſtate illa, quam nec Latini refugiunt, nihil eſt, cur quidquam aliud deſideres. Atticae venuſtatis eſt, quod Ariſtoph. habet in Lyſiſtr. v. 865, 869, οὐδεμίαν ἔχω γε τῷ βίῳ χάριν· τοῖς δὲ σιτίοις χάριν οὐδεμίαν οἶδ᾽ ἐσθίων· *vitam ciboſque nihil amplius moror: nihil in his eſt, quod me poſſit oblectare.* Lyſ. in Andocid. p. 105, v. 34, καίτοι τις χάρις τῷ βίῳ &c. Hemst.

1 *eād. l.* 11. Οὕτως) Erunt forte, qui hac ſint lectione contenti. Mihi multo magis placet. ἀξιῶ καταλιπὼν οὗτος ἀπίστως· ubi magna cum invidia reperi vides illud οὗτος. Alia res eſt § 38 οὕτως ἀτίμως. HEMST.

Pag. 106. *l.* 1. Οἱ οὔτε κόλαξ θωπεύων) Similes ſententiae a multis congeſtae ad Matth. Evang. VI, 20 Ceterum egregius eſt Teletis locus apud Stob. pag. 69, ubi cauſam ſuam Paupertas agit adverſus ingratos, docens quantorum eos bonorum compotes faciat. HEMST.

ibid. Θωπεύων) Κολακεύων, ἀπατῶν, Interp. Ariſtophan. Acharn. Heſych. BOURD.

ead. l. 9. Ἡβηδὸν οἰμώζειν π.) *Ne puberibus quidem exceptis.* BROD. Omnes interpretes ad Iovem haec pertinere ſibi perſuaſerunt; ac ſi diceret Timon: Plutum ſuum ſibi Iuppiter habeat: hac re ſola mihi poterat gratificari, ſi homines univerſos infortunio mactaret: ac tum ſane liquidior oratio procederet ita conſtituta, ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν, ἢν π. ἀ. ἡ. οἰμ. ποιήσαι, vel, ποιήσεις, vel ποιήσῃ. Id quidem non plane repudiandum videtur; neſcio tamen, an ſatius fuerit ad ipſum Timonem referre, hoc ſenſu: Ego hac in ſolitudine averſus a conſpectu malorum, quae noſtra fert aetas, paupertate mea, cui iſte ligo ſufficiet, contentus vivam: at tu, Mercuri, cum illo Pluto, quocum mihi nihil eſſe commune volo, hinc te quamprimum aufer ad Iovem: mihi ad animum explendum hoc unicum fuerit ſatis, ſi cunctos mortales plorare non quidem iuſſero, ſed re vera fecero. Formula ſolemnis & nota, μακρὰ κλαίειν, οἰμώζειν σοὶ λέγω, σὲ κελεύω· id parum erat Timoni pro odio, quo ferebatur in humanum genus, acerbiſſimo, niſi peſſimos ad lacrimas eiulatuſque compelleret, ac peſſimis modis mulcaret: ideo ποιήσαι, non κελεῦσαι vel λέξαι. Convenit ad hanc mentem reſponſio Mercurii, quam ſic capio: Hoc tu ne feceris, o bone: neque enim omnes ad gemitum ſunt facti: quin tu mitte potius iracundum iſtud & iuveniliter ridiculum, ac Plutum recipe. Heracliti dictum ſine dubio reſpexit, qui Epheſios, cum Hermodorum, civem omnium excellentiſſimum, urbe expuliſſent, ἐκέλευσεν ἡβηδὸν ἀπάγξασθαι. B. Πρ. § 14. ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμώζειν· ibi vide plura. Vel ſic tamen in Luciano praetulero: ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν, ἢν πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὸν οἰμώζειν ποιήσω. Vera ſunt, quae de voce ἡβηδὸν notat Tan. Faber: Barlaeus ad hunc locum paene dixeram prorſus nugatur. Vid. L. Bos Anim. c. VI. HEMST.

ead. l. 12. Οὔτοι ἀπόβλητά εἰσι) Ex hoc Homeri Il. 3 verſu: Οὔ γάρ ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα Heliod. lib. 5. Apul. Apol. 1. Caſaub. ad Athen. c. 25, lib. 1. BOURD.

ead. l. 14. Δικαιολογήσομαι) Unde apud Graecos τὰ δίκαια. Demoſth. initio περὶ στεφάνου. Vertit Terentius in Eun. *iuſta*, quod interpp. neque Donatus notarunt. ANONYM. Scribe δικαιολογήσωμαι· nam ἵνα intelligitur. HEMST.

Pag. 107. *l.* 1. Μακρὰν) Ῥῆσιν ſubaudio, ut & in μακρὰ, ῥήματα. BROD. Ex more & lege iudiciorum, in quibus reo plus aquae quam actori concedebatur, quem hic tangit. ANONYM. Reſtitui μακρὰ, quod in ed. *Fl.* ſola, a qua reliquae omnes male diſceſſerunt: ita mox § 38, μακρὰ εἰπεῖν. HEMST.

ead. l. 13. Ἐπιβουλεύουσί μοι) Fabrum, qui σοὶ legendum arbitratur, iuvat Timon § 36, conqueſtus Plutum, infinitorum ſibi malorum cauſam καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγεῖν· cur tamen hic quidquam mutandum ſit, ratio iſta non eſt ſatis gravis: hic Plutus iniurias ſibi factas expoſtulat, ſe ſcilicet obiectum eſſe, quaſi nullius pretii, peſtibus illis, qui, dum Timonem adulatoriis laudibus inebriabant, ſibi omni modo inſidiarentur. HEMST.

in Schol. col. 1. *l.* 4. Ἐπενέγκας) Ita ſcripſi pro ἀπενέγκας. Inepti hominis obſervatio, cui tanquam uſitatius obverſabatur ἀνέχεσθαι genitivo iunctum: quid enim aliud ſibi velit ἐνήλλαξε τὴν σύνταξιν, exputare nequeo. HEMST.

ibid. col. 2. *l.* 2. Εἰσδέξομαι) Solanus repoſuit προσδέξομαι, & pro παραχωρῆται prioris editionis παραχωρήσω· poſterius etiam vidit M. Sladus: prius an Codici debeatur, ignoro. HEMST.

Pag. 108. *l.* 3. Μαλακῆς χλαμύδος) Parum abeſt, quin melius legi putem χλανίδος. Χλανὶς delicatulorum indumentum opportunius tum iunctum habet μαλακὴ, tum τὴν διφθέραν oppoſitam: ita χλανὶς & τρίβων Teleti apud Stob. p. 523. Nihil eſt in ſcriptis Codicibus frequentius, quam ut harum vocum altera locum alterius invadat; qua de re plura dicemus ad Amores. HEMST.

ead. l. 5. Μηκέθ') Ed. *I.* & Mſſ. R. G. & L. Reliquae edd. μήθ', quod ut minus venuſtum exſulare iuſſimus. SOLAN.

Pag. 109. *l.* 1. Ὑπόστηθι) Thom. Mag. in Ὑφίσταμαι, ἀντὶ τοῦ ὑπομένω, λογογράφοι· Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι· ὑπόστηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμέ. Ceterum in hac ſententia L. Bos Ell. Gr. p. 247 ſtatuit vulgarem illam omiſſionem τοῦ ὅρα vel σκόπει ante particulam ὅπως, caſtigatoque interprete ſic vertit: *Saltim*

& fac, ut adulatores illi dirumpantur prae invidia. Mihi ſecus videtur. ſenſus eſt, niſi valde fallor, talis: *Quin tu ſuſcipe curas iſtas, tantumque onus imponi tibi patere, Timon, tum mei cauſa, tum, quamquam durum ſit, atque impetibile, hominem ab optima Paupertate iam ad unguem factum denuo divitiis obrui, ut adulatores iſti invidia rumpantur.* Si forte auctoritati ſuae minus tribueret Timon, telum ſecundae rationis adhibet certiſſimum Mercurius ad eum, qui tam male volebat hominibus, permovendum: quod enim ſpectaculum Timoni gratius, quam ſi adulatores peſſime de ſe meritos rebus ſuis opimis non macreſcere videat, ſed dirumpi? Nihil ergo in hac oratione, quod ſupplementi alicuius indigeat, modo ὑπόστηθι repetitum iungas cum ὅπως οἱ κόλακες &c. Verum interſeri debet καί· καὶ, εἰ καὶ χαλεπὸν τοῦτο &c. HEMST.

ead. l. 2. Οὐκ οἰστὸν) *Ferendum non eſt.* BROD.

ead. l. 3. Διαῤῥαγῶσι) Eunap. Aedes. p. 37, οἱ δὲ παραδυναστεύοντες ῥηγνύμενοι τῷ φθόνῳ. Luciani verba protulit Deſ. Herald. ad Martial. IX, Ep. 99. Saepe etiam indignationem & dolorem, quem quis ex rebus ingratis apud animum concipit, ſignificat. Ariſtoph. Equ. v. 339, & Kuſter. Ariſtides de Momo T. III, p. 679 B. qui nihil in Venere culpandum inveniebat: ὁ δὲ Μῶμος διεῤῥήγνυτο οὐκ ἔχων ὅτι αἰτιάσεται. Hoc quoque Latinis uſitatum. Cicero ad Quint. Fratr. III, Ep. 9: *ut his malis reip. licentiaque audacium, qua ante rumpebar, nunc ne movear quidem.* HEMST.

ead. l. 6. Τῇ εἰρεσίᾳ) Virgil. Aen. VI, 19, alarum remigium etiam vocat. BOURD. E veteribus huiuſmodi multa collegerunt I. Meurſ. ad Lycophr. v. 25, quaedam tamen inconſulte ſcribens, Nic. Heinſ. ad Ovid. A. A. II, 45, Arn. Drakenborch. ad Sil. Italic. XII, 98. HEMST.

ead. l. 9. Σκάπτε, ὦ Τίμων, βαθ. κ. ἐγὼ δὲ ὑμ. ὑποστ.) Verba ultima nec interpres, nec quiſquam, qui ad ea quid commentatus eſt, immo ne Thomas Magiſter quidem intellexit. Sciendum eſt, Plutum aſſumere hic perſonam theſauri ſui, atque adeo dicere, *Fode, mi Timon, alte penetrans,* vel *impingens; ego vero vobis ſuppoſitus ero,* hoc eſt, *ego a vobis effodiar.* Non aliter haec intelligenda eſſe, patet ex praecedentibus § 39, ubi Mercurius ad Timonem, Καὶ σὺ μὲν σκάπτε ὡς ἔχεις· ad Plutum autem, σὺ δὲ τὸν θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ· ὑπακούσεται γὰρ ἐμβοήσαντί σοι. hoc eſt, ubi te, Theſaure, tetigerit Timon ſuo ligone, tuque tactus inclamaris, parcet tibi. Quae notanda inprimis ſunt; quippe ubi clariſſime pa-

tet, Plutum cum theſauro ſuo ab Mercurio confundi, quod idem in loco, quo de agimus, fieri, certiſſimum eſt. Et quis, quaeſo, alius Plutus, quam theſaurus? Ecce, fodit Timon, & continuo theſaurum ipſum, ſive Plutum ligone pertingens, exclamat, *ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῆ κερδῷε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον;* Patet ergo ſatis evidenter, ſuperiora Pluti verba, *ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι*, non ſignificare *ego vero a vobis diſcedam*, quemadmodum vertunt & intelligunt omnes; ſed, *ego vero vobis ſuppoſitus ero*, ſive, ut ita dicam, *ſubſtabo*. Neque vero uſquam in toto hoc dialogo Plutus, ubi Timoni reconciliatus eſt, memoratur vel abiiſſe, vel abitum adornaſſe; cum non ut abiret, ſed ut de integro copiam ſui Timoni faceret, fingatur veniſſe. Fruſtra ergo Faber (praeter ieiunam admodum, quam movet *τῷ ὑμῖν*, controverſiam) tentat *ἀποστήσομαι*, ubi, licet abitum Pluti ſignificaret hic locus, tamen ex Th. Magiſtro potuiſſet diſcere, ipſum ita, uti hodie, & quidem recte, habemus, Lucianum in hoc loco legiſſe; quamquam ipſe Thomas Noſtrum non ſatis percepit, ac Barlaeum in errorem induxit. Ait autem Thomas, *Ὑφίσταμαι καὶ ἀντὶ τοῦ, κρυφίως ἵσταμαι. Λουκιανὸς ἐν Φιλοψευδεῖ· Ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς. καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς ἐν Τίμωνι· Ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι.* Male, ut probavimus, haec Thomas in ultimis: immo iam ipſe aliquo modo veram, quae hic poſcitur, *τοῦ ὑφίσταμαι* dedit ſignificationem; nempe *κρυφίως ἵσταμαι*. Sed longe planius in ſequentibus, *Ὑφίσταμαι καὶ τὸ, ὑποκάτω τινὸς ἵσταμαι. καὶ Ὑφίστημι, τὸ, Ὑποβάλλω τι.* quae omnia noſtrae expoſitioni huius Lucianei loci ſunt convenientiſſima. IENS.

ead. l. 10. *Βαθείας*) Πληγάς. BROD. Intelligendum *πληγὰς*, *infer ictus profundos*, ligone alte in terram demiſſo. Sic § 53, *κατοίσω καὶ τρίτην*, *impingam tertium ictum*. CLER. Intelligunt *πληγάς*· ego *γῆς*· mox *ἐκ τοῦ βάθους*· utrum maluerit, non patefecit Budaeus C. L. G. p. 412, tria Timonis loca proferens, ubi *καταφέρειν* valeat *allidere*, *incutere*, *adigere*. In Somn. § 3, *σκληρότερον κατενεγκόντος ὑπ' ἀπειρίας*, ſcilicet *τὸν ἐγκοπέα*· in Prometh. § 2. Aelian. de Anim. XI, 32, *εἶτα τὴν σμινύην καταφέρων διέκοψε* &c. Achill. Tat. I, p. 15, *καὶ ἀνατείνουσα τὴν ἅρπην καταφέρει τῆς ἰξύος*· prorſus eodem modo atque hic *τὴν δίκελλαν καταφέρειν βαθείας τῆς γῆς*, *ligonem adigere in profundam terram*. HEMST.

ibid. *Ὑμῖν ὑποστήσομαι*) Alii Codices *ἀποστήσομαι*. BROD. Lectio genuina haec, quam ſola tamen habet ed. *I.* in reliquis

enim impreſſis, & ipſis Coll. legitur ὑμῖν ὑποστήσομαι, (niſi quod P. & L. agnoſcunt ἀποστήσομαι) duplici mendo, uti acute viderat Tan. Faber, quamvis ὑμῖν quidem ferri aliquo modo poſſet: Helleniſmus enim eſt frequens apud Graecos & Latinos. Terent. Phorm. *Qui mihi ubi ad uxores ventum eſt, tum fiunt ſenes*; quod & annotatum eſt. In P. vero & L. ὑ— ἀ— Ienſii commenta ad hunc locum adeant, quibus ſubtiliora placent. Chryſoſtom. ad Pop. Ant. 348, 2, εἰ δὲ καὶ διηνεκῶς ἀπολαύσωμεν, ἀλλὰ τῷ θανάτῳ πάντως ἀποστησόμεθα, ut recte Eton. ed. quamquam in aliis quibuſdam mendoſe ſcribatur ὑπ—. De ὑμῖν, unum hunc Livii locum adducam, l. XXII, c. 60, *Haec VOBIS ipſorum militia fuit*. V. Νιγρ. c. 5, & Θυσ. c. 6. SOLAN. Omnium edd. excepta Iunt. lectionem tuetur Thom. Mag. in Ἀφίσταμαι, ἀντὶ τοῦ ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς ἐν Τίμωνι, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. De verbi poteſtate conſentiunt Suidas, Ὑποστήτω ἀντὶ τοῦ ὑποχωρησάτω, &, paulo tamen aliter, Heſychius, εἰξάτω, παραχωρησάτω. Perquam rara ſunt, quae huc conveniant, exempla: multo tritius ὑπεκστήσομαι ut in Achill. Tat. VI, p. 375, Νῦν μὲν αὐτὴν θεράπευσον· ὁρᾷς γὰρ ὡς ἔχει λύπης· ὥστε ὑπεκστήσομαι, καὶ μάλα ἄκων, ὡς μὴ ὀχληρὸς εἴην. quod ipſum ſi legeretur hoc in loco, (utriuſque vocis minimum eſt diſcrimen) nemo mutatum cuperet. Verum quoniam & Codd. quidam ἀποστήσομαι praeferunt, & cum ea lectione acutiſſimi Fabri coniectura conſpirat, nihil aliud ultra quaerendum cenſeo. Euripid. Hec. v. 1054, Ἀλλ' ἐκποδὼν ἄπειμι, κἀποστήσομαι Θυμῷ ῥέοντι Θρῃκὶ δυσμαχωτάτῳ· quod plane congruit. Plato Euthyd. ἀφίσταμαι ἀμάχω τὼ ἄνδρε. Quod ὑμῖν tentaverit Faber, non probo: ὑμῖν, tibi Timoni & Theſauro, qui perſonam in hac ſcena gerit. Quod I. Ienſius arbitratur, ſic exponenda eſſe haec verba, *Ego vero vobis ſuppoſitus ero*, aut, *ſubſidebo*, ignoſcat, ſi dixero, id mihi quidem videri parum conveniens: is enim ipſe locus, unde ſibi praeſidium petit vir doctiſſimus, aliter eſt capiendus. Ibi Plutus neutiquam cum Theſauro ſuo confunditur, aut eius perſonam aſſumit, ſed contra a Mercurio admonetur, ut ad ligonem Timonis fodientis ex intimis terrae viſceribus theſaurum protractum ſubmittat & adducat, quippe inclamanti Pluto obtemperaturum. Haec, uti decebat, ad amuſſim quadrant cum iis, quae Lucianus explicuit § 29, 30 ibi ſollicitudinem Mercurii, quod Theſaurum ſibi comitem non adſciviſſent, ita ſedat Plutus, ut nihil in ea re periculi eſſe confirmet, ſiquidem ipſum in ter-

ra relictum intus iuſſerit manere, nec cuiquam aperire, niſi ſe audiverit evocantem. Olim in mentem mihi venerat, Ἐγὼ δὲ τοῦτον ὑποστήσομαι, *ego vero hunc Theſaurum tibi ſub ligone conſtituam*, vel, *ſponſorem pro me dabo*: quod nunc damno: nam & ſcribendum foret ὑποστήσω, & locus Heſychii longe diverſum habet ſenſum: ὑποστῆσαι enim is dicitur, qui pro ſe alium, ut emat, ſive quod ipſe velit interea latere, ſive quamcunque ob cauſam, vicarium ſubſtituit. HEMST.

ead. l. 13. Ὦ Ζεῦ τεράστιε) Prodigialis Iuppiter invocabatur, ut prodigia bene verteret iis, quibus obveniebant: erat autem prodigium, ictu ligonis theſaurum effodere. CLER.

ibid. Φίλοι Κορύβαντες) Eſtote mihi faventes, o Corybantes. Videbatur Timon ſibi κορυβαντιᾶν, hoc eſt, *furere*, cum ſibi viſus eſſet cum duobus viris colloqui, qui ſe Deos dicebant, deinde theſaurum invenire. Vix nimirum in re tam inuſitata credebat oculis ſuis, & ſanus ne eſſet ipſe addubitabat. Ideo invocat Corybantes furoris praeſides, ut ſibi faventes ſint. *Corybantes* & *Curetes* erant ſatellites Iovis, qui inſtar inſanorum circa eum ſaltaſſe armati dicuntur clypeos haſtis tundentes: qua de re vide Callim. H. in Iov. v. 52, eiuſque interp. Τῶν δὲ Κορυβάντων ὀρχηστικῶν καὶ ἐνθουσιαστικῶν ὄντων, καὶ τοὺς μανικῶς κινουμένους κορυβαντιᾶν φαμέν· verba ſunt Strabonis X, p. 326. CLER. Quia Corybantes metallarii. ANONYM. Illos furoris terrorumque repentinorum auctores propitiabant, ſi quod portentum aut prodigium ſubito fuiſſet oblatum, ſtuporemque excitaret. Similiter exclamat iuvenis ille Ariſtophaneus inter vetularum, quas ſupra portenta quaevis averſabatur, manus prope direptus — ὦ Ἡράκλεις, Ὦ Πᾶνες, ὦ Κορύβαντες, ὦ Διοσκόρω, Ecclez. v. 1061. Notat ibi Faber: *Ex Luciani Timone apparet* (*ſed & aliunde conſtat*) *Corybantas bonis & ſecundis rebus praefuiſſe.* Nimis, credo, feſtinabat, cum iſta ſcriberet: niſi teſtes adſint certiores, nihil ipſum Lucianus iuvabit; apud quem ut Ζεὺς τεράστιος invocatur, ſic & φίλοι Κορύβαντες in prodigio tam inuſitato. Cur tertium addiderit Ἑρμῆν Κερδῷον, palam eſt: vid. Alciphr. III, Ep. 47, & Berglerum. Liban. T. I, p. 367 D. ἦλθον εἰς Διὸς Κτησίου καὶ Ἑρμοῦ Κερδώου· ab his theſauri inventionem avarus homo precibus volebat impetrare. De verſu Euripidis ad Luciani Gallum dicemus. HEMST.

ead. l. 14. Κερδῷε) Mercurio, ut ſupra viſum eſt ad c. 15, acceptum referebant, quicunque theſaurum inveniebant. inde ἕρμαιον toties Noſtro memoratum, κοινὸς Ἑρμῆς, & ſi quae ta-

lia. Κερδῷος apud Lycophronem v. 208 etiam legitur. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Τῷ συγκρούματι) V. συγκυρήματι. C. τῶν συγκυρημένων. SOLAN. Heſych. Συγκύρημα, συντύχημα. Suſpectum μανιῶδει an σπανίῳ τινι δηθεν τῷ σ. quamquam reſpicere potuit ad Corybantas, qui furorem immittere credebantur. HEMST.

Pag. 110. *l.* 1. Μὴ ἄνθρακας) Eraſm. in Prov. *Theſaurus carbones erant.* BROD.

ead. l. 2. Ἀνεγρόμενος) Quaſi hoc ſomnium eſſet. BROD.

ead. l. 4. Ὦ χρυσὲ) Iambus: cetera ex Pindaro 1 Olympionicarum. BOURD. Euripidis verſus, qui apud Stobaeum legitur. VORST. Exſtat etiam inter Eurip. fragmenta ex Bellerophonte v. 64, p. 461 ed. noviſſimae in hunc modum:

Ἔα με κερδαίνοντα κεκλῆσθαι κακόν.

Deinde deſiderantur ſex verſus. & mox:

Ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς,
Ὡς οὐδὲ μήτηρ ἡδονὰς τοίας δ' ἔχει,
Οὐ παῖδες ἀνθρώποισιν, οὐ φίλος πατὴρ,
Οἵας σὺ, χ' οἵ σε δώμασιν κεκτημένοι.
Εἰ δ' ἡ Κύπρις τοιοῦτον ὀφθαλμοῖς ὁρᾷ,
Οὐ θαῦμ' ἔρωτας μυρίους αὐτὴν τρέφειν.

Sine me vocari peſſimum, ut dives vocer.
An dives, omnes quaerimus; nemo, an bonus.
Non quare & unde: quid habeat tantum rogant.
Ubique tanti quiſque, quantum habuit, fuit.
Quid habere nobis turpe ſit, quaeris? Nihil.
Aut dives opto vivere, aut pauper mori.
Bene moritur, qui, dum moritur, lucrum facit.
Pecunia, ingens generis humani bonum,
Cui non voluptas matris aut blandae poteſt
Par eſſe prolis, non ſacer meritis parens.
Tu, compoteſque tale gaudebunt tui.
Tam dulce ſi quid Veneris in vultu micat,
Merito illa amores Coelitum atque hominum movet.

Exſtat etiam huius fragmenti pars apud Stobaeum. (Grot. Flor. 367.) Senec. Ep. 115: *Cum hi noviſſimi verſus in Tragoedia Euripidis pronuntiati eſſent, totus populus ad eiiciendum & actorem & carmen conſurrexit uno impetu: donec Euripides in medium ipſe proſiluit, petens, ut exſpectarent, viderentque, quem admirator auri exitum faceret. Dabat in illa fabula poenas Bellerophontes, quas in ſua quiſque dat.* Henr. Stephanus cohaerere hos verſus inter ſe, licet alioquin argumento conveniant, non putat. Sed

& hoſce duos illi ſubiunctos alicubi legere ſe ait meminiſſe:

Κρεῖσσον γὰρ ἢ σέβοντα τοὺς θεῶν νόμους
Πένητα ναίειν δόξαν ἠμπολημκότα.

p. 27 tract. de habendo delectu ſententiarum, quem Comic. Sententiis praemiſit. V. Athen. IV, p. 159 B. SOLAN.

ibid. Δεξίωμα κάλλιστον) Haec Euripidis. BROD.

ead. l. 5. Αἰθόμενον) Pindarus Hymno Ol. primo. BROD.

ead. l. 7. Γενέσθαι χρυσὸν) In aureum imbrem mutatus Danaë vitium obtulit. BROD.

ead. l. 10. Καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα) De quibus in Charonte, diſſertatione Solonis & Croeſi. BOURD. Vid. I. Perizon. ad Aelian. V. H. VI, 9. HEMST.

ead. l. 13. Τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι) Longus lib. 1 & 2. proprie dicuntur ἀναθεῖναι & ἀνακεῖσθαι, ut notavit Iſaac. Caſaub. ad Athen. BOURD. Mutato vitae genere prioris inſignia Diis praeſidibus ſuſpendebant; quam conſuetudinem Epigrammata veterum inprimis celebrarunt. Long. Paſtor. IV, p. 175. Daphnis iam dominus ex paſtore & ſervo τῷ Διονύσῳ μὲν ἀνέθηκε τὴν πήραν, καὶ τὸ δέρμα· τῷ Πανὶ τὴν σύριγγα καὶ τὸν πλάγιον αὐλὸν &c. Vid. Iungermann. p. 213. Conferendus Ariſtoph. in Plut. v. 843. HEMST.

ead. l. 15. Πυργίον) Pauſan. in Attic. φαίνεται πύργος Τίμωνος, ὃς μόνος εἶδε μηδένα τρόπον εὐδαίμονα εἶναι γενέσθαι, πλὴν τοὺς ἄλλους φεύγοντα ἀνθρώπους. BROD.

in Schol. col. 2. *l.* 2. Ἱδρύεσθαι) Solanus ἱδρύσθαι· ego vulgatum retinui. HEMST.

Pag. 111. *l.* 2. Δεδόχθω) Ex formula ψηφισμάτων, quam paſſim imitatur. BOURD.

ead. l. 5. Ἐλέου βωμὸς) Pauſan. in Attic. Ἀθηναίοις δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἄλλα ἐστιν οὐκ εἰς ἅπαντας ἐπίσημα, καὶ ἐλέου βωμός. BROD. Ara Clementiae Athenis, quam Stat. L. XII Theb. divine deſcribit. ANONYM. V. Δημων. c. 58, & A. G. IV, 995. De ara illa ex inſtituto Meurſius Ceramico gemino c. XVI. SOLAN.

ead. l. 7. Κατάλυσις) Sic B. πρ. c. 10, & Plut. in Catone 641, 1. Apud Clem. Alex. p. 32 C. ἀλλ᾽ ἐκ πατέρων, φατὲ, παραδεδομένον ἡμῖν ἔθος ἀνατρέπειν οὐκ εὔλογον. SOLAN.

ibid. Μονήρης ἡ δίαιτα) Sic poſtea in Saturnal. μονιοὶ λύκοι, quorum victus, ut ſuum, μονήρης. BOURD. Conf. Κρον. Epiſt. ad Div. c. 4, & notam Bourdelotii. Atqui & res nota eſt, & ab Aeliano prodita, συννόμους eſſe lupos, quamvis ille binos tantum tradat, ſive lupum cum lupa, (de anim. IV, 3.) ad

puſtum prodire. Ego proverbialem eſſe phraſin puto, quarum non ſemper ſevere penſitanda ratio eſt. Aliter Bourdelotius, cuius notam, ſi lubet, vide ad Epiſt. ad Div. inter Κρον. c. 4, ubi diſerte noſter *leones & lupos ſolitarios viſci* vulgo tradi ait. SOLAN. Liban. T. I, p. 320 C. ἀλλ' ᾔδει καὶ μονήρη καὶ μόλις ἀρκοῦντα. Saepe aliis in locis utitur. Hippocr. Ep. ad Philopoem. Melancholici σιγηροὶ ἐνίοτε εἰσὶ καὶ μονήρεις, καὶ φιλέρημοι τυγχάνουσι. Ex Scriptoribus Eccleſiaſticis ſumtum illud Heſychii, Μονήρη βίον, μοναχικὸν βίον· iis enim οἱ τὸν μονήρη βίον ἐπανῃρημένοι ſunt *monachi*. Lupi, cum quorum moribus haec vita comparatur, ſunt μόνιοι, μονοπεῖραι. Vid. Bochart. Hieroz. III, c. 10, p. 823, Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Dian. v. 84, Menag. Etymol. L. G. in *Lougarou*. HEMST.

ead. l. 9. Αὐτὸν) Caſtiga αὐτῶν. BROD.

ead. l. 10. Ἴδω μόνον) *Dumtaxat aſpexero.* BROD.

ibid. Ἀποφρὰς ἡ ἡμέρα) Nefaſtus & inauſpicatus dies. Vide Ψευδολογ. VORST.

in Schol. col. 1. *l.* 5. Ἔστι — λόγος) Haec interponi iuſſit Solanus, procul dubio ex *G.* Exc. vel *C.* depromta. HEMST.

ibid. l. 11. Ἐπεμίγνυντο) Prius edebatur ἐπιμίγνυντο. HEMST.

ibid. col. 2. *l.* 2. Φευρουάριον) Matth. Sladus Φεβρουάριον· ſed nota recentiorum ſcribendi forma, quam corrupta pronuntiatio invexit. Mox auctius Solanus, τοῖς καταχθονίοις θεοῖς. De Februarii menſis luſtrationibus Plutarch. Rom. p. 31 A. Quaeſt. Rom. p. 280 B. HEMST.

ibid. l. 6. Ἕτερον) Corruptam hanc vocem cenſeo. SOLAN. Quid ſi ἑτέρων τρόπον; *inferorum more: inferos imitati:* ſic ἑτερόχρωτες, *pallidi.* Confer de Diaſiis Heſych. in v. HEMST.

ibid. l. 10. Ὃ δὲ φράσαι) Exc. *G.* & *V.* ὃν μηδὲ φρ. SOLAN. Idem Matth. Slado venerat in mentem. HEMST.

Pag. 112. *l.* 3. Φυλέται δὲ καὶ φράτορες) Sic in Catapl. Demoſthen. Thucyd. Heliod. BOURD.

ead. l. 4. Ψυχρὰ) *Frigida & inania.* BROD.

ead. l. 6. Τρυφάτω μόνος) Appoſitiſſimus eſt Quinctiliani locus de C. C. Eloqu. c. IX, § 9: *Pulchrum id quidem, indulgentiam Principis ingenio mereri: quanto tamen pulchrius, ſi ita res familiaris exigat, ſe ipſum colere, ſuum genium propitiare, ſuam experiri liberalitatem.* HEMST.

ead. l. 8. Εὐωχείτω (recte Faber εὐωχείσθω) μόνος ἑαυτῷ γείτων καὶ ὅμορος ἔστω τῶν ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιώσασθαι δεήσῃ, ἢν δέῃ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγ-

κεῖν) Diu in poſtrema horum verborum parte, quo eam recte intelligerem, haeſi, nec dum perſpicuum eius ſenſum percipio. An vult Timon, Decretum eſto, ſemel ſemet ipſum excipere laute & ſplendide; ſemel genio ſuo indulgere & frontem exporrigere, ſiquidem moriendum ſit; & ut apud Catullum,

Vivamus, mea Lesbia, atque amemus.

* * *

Soles occidere & redire poſſunt:
Nobis, cum ſemel occidit brevis lux,
Nox eſt perpetua una dormienda.

At turbat illud ſequens, ἢ αὑτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν; quod cum debeat connecti proxime praecedenti membro, non ſatis concinne cum eo cohaeret: multo minus cohaerere poteſt cum ſuperioribus. Faber τὸν στέφανον exponit de corona, qua mortui apud Graecos ſolerent coronari. Dictio quoque ἢν δέῃ ἀποθανεῖν, videtur quidem παροιμιακῶς ſumta; ſed tum dici ſolet κἂν δέῃ ἀποθανεῖν· ubi quis, quamvis homo & mortalis ſit, tamen ſe aliquid quodcunque praeſtiturum iactat. Sic in Ariſtophanis Pluto, verſu 216: Ἐγὼ γὰρ εὖ τοῦτ' ἴσθ', κἂν δεῖ μ' ἀποθανεῖν, Αὐτὸς διαπράξω ταῦτα. & in Lyſiſtrata v. 123: Ποιήσομεν, κἂν ἀποθανεῖν ἡμᾶς δέῃ. IENS. Εὐωχείτω) Nihil mutandum; in eo enim eſt ἔμφασις & elegantia, ut neminem praeter ſe ad epulas vocet. Sicut ille apud Horatium: *Populus me ſibilat, at mihi plaudo ipſe domi.* Sequentia eiuſdem ſunt venuſtatis, ἑαυτὸν δεξιώσασθαι ἢ αὑτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. ANONYM. Reſcripſimus εὐωχείσθω, ut emendavit T. Faber: quamquam in libris nullum hic ſubſidium, qui omnes habent εὐωχείτω. V. Athen. 663 D. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐκσείων τῶν ἄλλων) Prius ſi ſerves, reponendum foret τοὺς ἄλλους. Verbum probum, etſi apud Stephanum nulla munitum auctoritate, notat *eiicere, excutere.* Plutarch. T. I, p. 922 A. Τούτων μέντοι τάχυ τῶν λογισμῶν ἐξέσεισεν αὐτὸν ἡ παρὰ τῶν ὄχλων δόξα. Arrian. Epict. IV, c. 9, p. 413, ἠγωνίας μήτις ἐκσείσῃ σε τούτων τῶν λόγων καὶ ἔργων· ἰδοὺ ἐκσέσεισαι ὑπ' ἄλλου μὲν οὐδενὸς, ὑπὸ σαυτοῦ δέ· ſimilis uſus in ἐκτινάσσειν & ἐκπιπτειν. Apud Chryſoſt. Hom. XXVIII prius legebatur: καθάπερ οἱ ἄνθρωποι κλάδους ἐλαιῶν ἐκκόψαντες ἐκσείουσι τοῖς βασιλεῦσι διὰ τοῦ φυτοῦ ἐλέου αὐτοὺς καὶ φιλανθρωπίας ἀναμιμνήσκοντες· ſed Montfauconius dedit ἐπισείουσι· utrum anteponas, parum refert. Hoc pacto non incommode procederet ἐκσείων τοὺς ἄλλους, *expellens &*

proturbans a me alios omnes. Ut tamen verum fatear, vix dubito, quin emendatione praeclara ipſam Luciani manum aſſecutus ſit ingenioſiſſimus Faber. HEMST.

ibid. Ἅπαξ ἑαυτὸν δ. &c.) Ad haec verba intelligenda duo ſunt notanda: primum ſc. ad eos, qui fatalem horam ſibi adeſſe ſentiebant, arceſſitos fuiſſe amicos, propinquos & vicinos, quorum manus prenſabant, hac ratione ultimum ipſis valedicentes, & ſi quid haberent, quod rogarent mandarentve, per dextram obteſtantes. Vid. Terent. Andr. A. II, Sc. 5. Apud Euripid. in Alceſt. v. 191 moritura Alceſtis *δεξιὰν προὔτειν' ἑκάστῳ.* Inſigne praeterea hac de re exemplum eſt apud Xenoph. K. Π. VIII, c. 43, ubi Cyrus moriens ad liberos, Εἴ τις, inquit, *οὖν ὑμῶν ἢ δεξιᾶς τῆς ἐμῆς ἅψασθαι, ἢ ὄμμα τοὐμὸν ζῶντος ἔτι προσιδεῖν ἐθέλει, προσίτω·* ibidem poſtquam mandata dediſſet filiis, Καὶ χαίρετε, inquit, *ὦ φίλοι παῖδες* &c. Ταῦτα *εἰπὼν, καὶ πάντας δεξιωσάμενος* (nota idem hic verbum, quod apud Lucianum) *συνεκαλύψατο, καὶ οὕτως ἐτελεύτησε.* Secundo notandum, mortuis olim coronas fuiſſe impoſitas: vid. Lucian. de Luct. § 16, Clem. Alex. Paedag. II, Ariſtoph. Ecclez. & Lyſiſtr. Si iam ad utrumque illud attendamus, commode explicari poſſunt haec verba. Scilicet Timon hic, quia erat *μισάνθρωπος*, ab hominum conſortio remotum ſe tenere decreverat, non tantum, dum bene valebat, verum etiam, cum morti foret proximus, hominem nullum neque ex propinquis, neque ex vicinis affore ſibi volebat, cui dextram porrigeret, aut valediceret ultimum; aut qui de more coronam ipſi, cum animam efflaſſet, imponeret: eo innuens, ſe ſolum velle omnia facere, ſolum eſſe uſque ad extremum vitae halitum: non ſaepius modo huic modo illi porrigere dextram, ſed ſemel tantum ſeſe ſuam ipſius prenſare velle manum; ſe ipſum etiam ſibimet coronam imponere, ne hoc facerent alii, cum eſſet mortuus. L. BOS.

ead. l. 10. Ἢν δέῃ ἀποθανεῖν) Mortuis ſtadio vitae decurſo tanquam victoribus corona ſolebat imponi. Porphyr. de Antr. Nymph. p. 270: *ἀφ' ἧς (ἐλαίας) καὶ τὰ νικητήρια τοῖς ἀθληταῖς τοῦ βίου δίδονται καὶ τῶν πολλῶν πόνων τὸ ἄκος.* Quae Suidas habet in Μελιττοῦτα, *στέφανος (ἐδίδοτο τοῖς νεκροῖς) ὡς τὸν βίον διηγωνισμένοις*, ſumta ſunt ex Ariſtophanis Schol. ad Lyſiſtr. v. 601. Plura dabit Kirchm. de Funer. I, c. 11. Ceterum, quantumcunque diſſimulent interpretes, occultum aliquod vitium prodit oratio languens & diſſolu-

ta. Me nondum poenitet priſtinae coniecturae: *ἢν δὲ δέῃ ἀποθανεῖν, καὶ αὐτῷ* vel *ἑαυτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν*. Primum formula quaedam uſitata & elegans *ἢν δέῃ, ſi res & uſus ita prorſus ferant; ſi eo deſcendere ſit neceſſe.* Xenoph. K. Π. I, p. 19, v. 34, *ἢν δὲ δέῃ μοχθεῖν, τῶν πόνων (τὸν ἄρχοντα δεῖ πλεονεκτοῦντα φανερὸν εἶναι.)* Thucydid. VIII, 81, *μὴ ἀπορήσειν αὐτοὺς τροφῆς, οὐδ' ἢν δέῃ τελευτῶντα τὴν ἑαυτοῦ στρωμνὴν ἐξαργυρίσαι.* Sopater apud Stob. p. 312, v. 10, *τὸ μὲν γὰρ αὐτόν τινα, ἤν τι καὶ δέῃ, παθεῖν, αἱρετώτερον τῆς λεγομένης εὐπραξίας πολλάκις.* Antonin. de Reb. ſuis XI, § 3, *Οἵα ἐστὶν ἡ ψυχὴ ἡ ἕτοιμος, ἐὰν ἤδη ἀπολυθῆναι δέῃ τοῦ σώματος*· quam facile vero potuerit intercidere *δὲ* ob ſequentem ſyllabam ſimilem, opus non eſt, ut moneam. Deinde Timon ſenſum fortunae praeſentis cum odio generis humani miſcens ita ratiocinatur, quaſi poſt mortem ipſe ſibi ſolus advocato nemine iuſta funeris curare atque exſequias ire cuperet: *quod ſi in hoc tam felici rerum mearum ſtatu moriendum ſit, debitumque fatali naturae neceſſitati omnino ſolvendum, mihimet ipſe quoque coronam ut imponam, decretum eſto:* animus infeſtus Timonem abripit in facetiam ſane venuſtam & ſalis comici plenam. Neque multum diſtat § 46, *φόνου τάχα προ-κεκλήσει με*· ſcilicet magno vulnere Gnathonides ad orcum demiſſus dicam erat Timoni ſcripturus. Forma loquendi nonnihil diverſa Seneca Ep. XXX, p. 113: *Baſſus noſter videtur mihi proſequi ſe & componere & vivere tanquam ſuperſtes ſibi, & ſapienter ferre deſiderium ſui.* HEMST.

ibid. Στέφανον) Coronam, qua olim mortui coronari ſoliti erant. BROD.

Pag. 113. *l.* 1. *'Επὶ κεφαλὴν πίπτοντα)* Aliud exemplar, *βαπτίζοντα*. BROD. *Πίπτοντα* ed. *I.* Coll. & Mſ. R. G. In reliquis edd. *βαπτίζοντα*. Lege *πτίσσοντα*, & vide *'Ερμ.* c. 79, & quae ibi a me annotata ſunt. SOLAN. Tan. Fabro, qua erat recte iudicandi facultate, merito diſplicuit *πίπτοντα*· quod ſi reperiretur in contextu Lucianeo, ſedes mutare iuſſiſſem. Nihil eſt certius, quam *βαπτίζοντα*· non ſatis erat Timoni in caput iſtum dare praecipitem, niſi protinus etiam ſubmergeret, nulla relicta fugiendi periculi ſpe. Plane poſtulat illam lectionem, quod ſequitur, *ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυνηθείη.* Porro uſitatiſſima phraſis in Luciano *ὠθεῖν ἐπὶ κεφαλὴν*, quae, quo ſuſtentetur, illo *πίπτοντα* nequaquam indiget. HEMST.

ead. l. 3. *Τὴν ἴσην) δίκην, τιμωρίαν.* BROD.

ead. l. 4. Ἐχεκρατίδης) Scribe Ἐχεκρατίδου. Brod. Liquidam Tan. Fabri emendationem, invitis omnibus libris, admiſimus. Solan. Verum eſt, Ἐχεκρατίδης praeter hunc locum nuſquam in hoc libello ſcribi: quia tamen defendi poteſt, a Luciano refingendo manum abſtinui. Primum Ἐχεκράτης & Ἐχεκρατίδης inter ſe convertuntur; neque inſolens eſt, ut primitivum & patronymicum nomen in eadem perſona locum obtineant: ita Λευκόλοφος & Λευκολοφίδης· Ἀδείμαντος ὁ Λευκολοφίδου, quemadmodum legi debet in Xenophontis E. I, p. 258, v. 15, atque Ariſtoph. Scholiaſta ad Ran. v. 1561, ut patet ex eo Platonis, quem profert, loco Protag. p. 220 F. hic tamen ab Ariſtophane dictus & Eupolide Λευκόλοφος. Hippocr. Ἐπιδημ. I, p. 951 E. Ἐπαμινώνα vocat, qui p. 957 B. eſt Ἐπαμινώνδας. Apud Harpocr. in Ἐπιβολή· ὡς καὶ παρὰ Λυσίᾳ ἐν τῷ κατὰ Νικομαχίδου· atqui haec ipſa eſt oratio, quae exſtat, κατὰ Νικομάχου γραμματέως εὐθυνῶν κατηγορία· in ea Νικομαχίδην uno loco p. 184, v. 10, nominat Lyſias, quem alibi ſemper Nicomachum. Hercules etiam Ἡρακλείδης, ut monet Euſtath. ad Il. Ξ, p. 989, v. 47. Euripides filius Μνησάρχου ἢ Μνησαρχίδου Suidae. Hinc apparet, non eſſe de nihilo, quod pro *ab Agnonide* quidam Codices in Corn. Nep. Phoc. c. 3 praeferant, teſte Hier. Magio, *ab Agnone*: quomodo in Argum. Pythion. Pindari idem archon Athenis Simon & Simonides: multa de hoc genere in medium proferre poſſem, quorum ignoratio errandi anſam ſaepe praebuit. Deinde filio nomen patris raro quidem, ſed tamen aliquando aptatur; ut Diogenem Laërtium dici cenſuit Valeſius, Laërtii filium: quod nunc pluribus perſequi non vacat; interea vide Burm. ad Grat. Cyneg. v. 103. Utroque modo Timon Ἐχεκρατίδης Echecratis vel Echecratidae filius dici potuit: nihilominus, ſi vel unus Codex acceſſiſſet, reddere non fuiſſem veritus Ἐχεκρατίδου. Hemst.

ibid. Ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ) Interpretum errores perſequi non iuvat. Egregie de hac loquendi formula meritus eſt L. Kuſterus de Verb. Med. p. 133 & ſeq. longoque intervallo induſtriam ſuperavit Budaei C. L. G. p. 167. 168, & H. Stephani in Theſ. T. IV, p. 730, tametſi nonnulla ſint, quae mallem mutata. Aemilium Portum nihil hic vidiſſe in Lex. Ion. pro hominis ingenio non valde mirum eſt. Otium aliis feciſſe potuerat H. Valeſius, ſi, quae collegit ad Harpocr. p. 74, 284, diſponere licuiſſet ipſi atque in ordinem redige-

re. Νόμον εἰσηγεῖσθαι dicitur is, qui in comitiis populi legem proponit ac ſuadet: tum Ἐπιστάτης, vel Πρόεδρος, vel Πρυτάνις ſententias rogat, populumque mittit in ſuffragia: hoc eſt apud Atticos ἐπιψηφίζειν τῇ ἐκκλησίᾳ, τῷ δήμῳ, ἐς τὴν ἐκκλησίαν, ut Thucydid. I, 87. Emendandus Diogen. L. VII, 10, ἐκκλησίᾳ κυρίᾳ τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν Ἵππων Κρατιστοτέλους Ξυπεταιὼν· concionem legitimam in ſuffragia miſit ex Proëdris Hippon F. Cratiſtotelis, demo Xypetaeon: iſtorum mirifica circumfertur verſio: neque boni interpretis munere funguntur apud Tucyd. VIII, 15. melius Hudſonus in Pſephiſmate, quod Ioſephus habet A. I. XIV, 8. ſed prava loci diſtinctio virum doctiſſimum fefellit: ſcribendum eſt, ἐκκλησίας γενομένης ἐν τῷ θεάτρῳ, τῶν προέδρων ἐπεψήφιζε Δωρόθεος ἀρχιερεὺς καὶ οἱ συμπρόεδροι τῷ δήμῳ, perinde atque apud Diogenem L. In Aeliani editione curatiſſima H. V. III, 17, p. 234, exhibuit e Mſſ. Abr. Gronovius, καὶ διὰ ταῦτα οὔτε ἐψήφιζεν Ἀθηναίοις τὸν τῶν δέκα στρατηγῶν θάνατον· quae ſimulac vidi, non amplius dubitandum putabam, quin vere dudum coniecisſem, οὔτ' ἐπεψήφισεν Ἀθηναίοις τὸν τῶν δ. &c. ſententia non minus liquida, quam expedita. In ipſo hoc Socratis facto referendo eiuſdem verbi uſus eſt apud Xenoph. Ἀπομν. I, p. 414, v. 16. ſtructura variata Themiſt. Or. XX, p. 239 B. οὔτε ἐπιψηφίσαι κατεβιάσθη κατὰ τῶν ἀμφὶ Περικλέα &c. στρατηγῶν· non intellexit Petavius, Male nonnunquam mutari ſolent ψηφίζειν & ἐπιψηφίζειν· hoc pro altero reſtitui debet Heſychio in Αἲξ οὐρανία e Suida: is in Κατεχειροτόνησαν αὐτοῦ neſcio cuius antiqui ſcriptoris locum attulit, qui ad eandem ſine controverſia pertinet hiſtoriam Socratis: ὁ δὲ οὔτε ἐψηφίζετο, οὔτε κατεχειροτόνει, καίπερ Ἐπιστάτης ὤν· in quo ne credideris quidquam eſſe praeſidii ad tuendam Aeliani vulgatam lectionem: multum differunt ψηφίζεσθαι, quod hic ſumtum e Platonis Apol. p. 25 B. & ἐπιψηφίζειν. Eius vice Socrates in Aeſchinis Axiocho § 12. ποῦ δ' οἱ πρῴην δέκα στρατηγοί; ὅτ' ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπηρόμην τὴν γνώμην· omnino perperam haec acceperunt Ficinus, ab eoque praeeunte deceptus Clericus: quod recte quidem animadverſum a doctiſſ. Horreo; ſed idem gravius commiſit, quando locutionem ſaniſſimam & Attici fori propriam ſollicitat, & talem ſubſtituit, quae Graeci ſermonis ingenio prorſus repugnat. Demoſth. adv. Androt. p. 699 F. ταῦτ' ἐπήρετο ὁ Ἐπιστάτης, διεχειροτόνησεν ὁ δῆμος· p. 700 C. οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς καὶ ὁ ταῦτ' ἐπιψηφίζων Ἐπιστάτης

ἠρώτων καὶ διαχειροτονίαν ἐδίδοσαν· nam & ἐρωτᾷν ſimiliter uſurpari ſolet, Schol. Ariſtoph. ad Pac. v. 664 ex Philochoro, προτιθέναι διαψήφισιν Xenoph. E. I, p. 263, v. 39, προτιθέναι, ἀναδιδόναι ψῆφον, χειροτονίαν· quorum diverſam rationem explanandi tempus non eſt; haec enim extremo digito tetigiſſe nunc contenti ſumus. Illud autem Timonis perquam elegans ac facetum, quod ſolus & legem ſuadeat, & ſententias perroget, & ſe quaſi totam populi concionem aſpiciat. HEMST.

ead. l. 8. Ἀγχόνη) *Ingens dolor*, propter quem laqueo vitam finiant. BROD. *Inde laqueus illis paretur*: laqueus pro quolibet mortis genere, ut alibi obſervamus. BOURD. Ariſtoph. Ach. v. 125: — ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; ibi Schol. accentu diſtingui docet ἀγχόνην & ἀγχονήν· ὀξυτόνως μὲν γὰρ τὸ εἶδος τοῦ πάθους· βαρυτόνως δὲ τὸ σχοινίον καὶ ὁ βρόχος· quod praeceptum non huius tantum, ſed aliorum etiam, ſi verum eſt, ſaepiſſime violatur. Aeſchin. περὶ Παραπρ. p. 33, v. 18, τοῦτο δὲ ἄρα ἦν ἀγχόνη καὶ λύπη τούτῳ. Ita βρόχος apud Noſtrum Pſeudol. § 19. Heliodor. VII, p. 339, πνιγμὸς τοίνυν εἶχε τὴν γραῦν. Expreſſit Fulgent. Mythol. p. 7, *moerorum improbior angina*. HEMST.

ead. l. 10. Κεκονιμένοι) *Pulvere conſperſi, feſtinantes*. BROD. Saepe Lucianus, cuius loca Kuſterus indicavit ad Ariſtoph. Eccleſ. v. 291. Polyaen. IV, c. 2, p. 313, Φίλιππος ἱδρῶτι ῥεόμενος, κεκονιμένος ex palaeſtra: prave legitur p. 387 στρατιώτην ἐκδραμεῖν πνευστιῶντα (idem vocabulum Lucianus adiunxit) κεκονιαμένον. Correxerunt in Heſychio: Κεκονιαμένος, κεκονιορτωμένος· perinde eſt, utrum probes κεκονιμένος an κεκονισμένος· κονιορτοῦν frequens in Theophraſto περὶ Φ. I, pro *pulverem plantarum radicibus adſpergere*. Addenda, quae perdocte notat Weſſelingius noſter Obſ. II, 23. HEMST.

ibid. Ὀσφραινόμενοι τοῦ χρ.) Pariter in Ἀναβ. § 48, ὀσφρᾶται τοῦ χρυσίου. Ariſtid. T. III, p. 512 C. de philoſophorum iſtius aetatis impudentiſſima natione: καὶ προσιόντων (τῶν πλουσίων) εὐθὺς ὠσφραντο· καὶ παραλαβόντες ἄγουσι, καὶ τὴν ἀρετὴν παραδώσειν ὑπισχνοῦνται· quae belle conveniunt cum perpetua fere Luciani querela. Cicer. Or. I contra Rull. § 11: *Nunc quiſnam tam abſtruſus uſquam nummus videtur, quem non architecti huiuſce legis obiecerint?* Amm. Marcellin. XXII, c. 4: *lucra ex omni odorantes occaſione*: meminerat credo, dicti Iuvenalis — *lucri bonus eſt odor ex re Qualibet*. His propemodum inducor, ut venuſtius ſcribi credam in Ariſtoph.

Pl. v. 783, Βάλλ' ἐς κόρακας· ὡς χαλεπόν εἰσιν οἱ φίλοι Ὀσφραινόμενοι παραχρῆμ' ὅταν πράττῃ τὶς εὖ, quam, quod vulgatur, Οἱ φαινόμενοι. Paulo aliter Arrian. Epict. I, c. 10, p. 112: ἀλλ' ὀσφρανθεὶς μόνον τῆς Ῥώμης, ἁπάντων τούτων ἐπιλήσῃ. HEMST.

ead. l. 13. Ἀκροβολιζόμενος) E loco altiore atque opportuno lapidibus e longinquo impetens: Xenoph. E. IV, p. 301, v. 27: τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τῶν ὑπερδεξίων βάλλοντες μάλα κακῶς ἐποίουν. Ἀκροβολισμὸς eſt lapidum conjectus apud Philoſtr. de V. A. T. IV, p. 147, in quo haeret Olearius: diverſa loquendi figura VIII, c. 3, p. 324: τοιαῦτα ἠκροβολίσαντο πρὸ τῆς δίκης. HEMST.

ibid. Παρανομήσομεν) Scholia παρανομήσωμεν, quod placet: πότερον ἀπελαύνω, ἢ τόγε τοσοῦτον παρανομήσωμεν. Παρανομεῖν vero, quia omne cum hominibus commercium velut lege lata ſibi Timon interdixerat: ſaepius autem illi παρανομεῖν dicuntur, qui praeter ordinem conſuetum & vitae inſtitutum faciunt. Liban. T. I, p. 806 D. ὁ ἐλπιζόμενος πλοῦτος ἀνέπειθε καὶ παρανομεῖν. HEMST.

in Schol. l. 2. Ἢ ἀντὶ — παρανομήσωμεν) Haec addidit Solanus. HEMST.

Pag. 114. *l.* 2. Γναθωνίδης ὁ κόλαξ) Hoc nomen paraſiticum. Terent. Liban. Long. BOURD.

ibid. Ἔρανον) Copioſe Caſaub. ad Theophraſti Char. p. 281. BOURD.

ead. l. 3. Ὀρέξας) Emendo ex conjectura, ὠρέξατο. BROD. Cur ex conjectura, vel qualicunque cauſa alia, ſuſpicetur Brodaeus IX Miſcell. c. 7 legendum hic ὠρέξατο, pro vulgato ὀρέξας, ne conjectura quidem aſſequor. Quin ſi ὠρέξατο eſſet ſcriptum, locus haud dubie foret vitii poſtulandus. Quid enim, quaeſo, ὁ πρώην ὠρέξατο foret? Deberet ὃς ὠρέξατο. At vulgata ſunt plana & rotunda; quod qui non prorſus infans in his literis eſt, abunde perſpicit. Ceterum lepidiſſime in fine dicit Lucianus ἐμημεκώς. pro quo lector exſpectaret ἐκπεπωκὼς, *qui epotavit ſaepe domi meae integra dolia.* At id, quod conſequitur, ponens loco eius, quod neceſſario praecedit, miram quandam captat iſthoc ἀπροσδοκήτῳ elegantiam; ſimul lurconis illius & bibonis ſpurciſſimam intemperiem tanto magis declarans, ut qui non modo ingentem vini vim in unius domo exhauſerit, ſed & ibidem evomuerit. IENS.

ead. l. 4. Ἐμημεκὼς) Diog. Laërt. 139 F. ἐμεμέκει. SOLAN.

ead. l. 9. Νὴ καὶ σύ γε, ὦ Γνάθ. γυπῶν ἁπάντων βορώτατε) Niſi hic excidit Δία, ut legendum ſit Νὴ Δία, notandus eſt uſus τοῦ νὴ ſimpliciter pro *revera*, ſine Dei alicuius adiuncto nomine. IENS.

ead. l. 10. Βορώτατε) Vide diligentiſſimi Maittairii Ind. Aretaei in Βορός. HEMST.

ibid. Ἐπιτριπτότατε) Sic antea ἐπίτριπτοι ῥήτορες, quod epitheton philoſophis paſſim accommodat. BOURD.

ead. l. 12. Νεοδιδάκτων διθυράμβων) Aſſentior in huius vocis explicatione Tan. Fabro. Ceterum nova cantica prurientes aures inprimis delectabant. De Homeri loco, quem protulit Barlaeus, vide Plat. de Rep. IV, p. 634. Xenoph. K. Π. I, p. 21, v. 21, σφόδρα μὲν καὶ ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα καὶ ἀκμηρὰ εὐδοκιμεῖ. Clem. Alex. Strom. VI, p. 685 C. Ἑπτατόνῳ φόρμιγγι νέους κελαδήσομεν ὕμνους· ποιητής, inquit, οὐκ ἄσημος γράφει· eum eſſe Terpandrum, oſtendit Strabo XIII, p. 919 B. & Euclid. Introd. Harm. p. 19, ex quo Terpandri locus apud Strabonem eſt emendandus. HEMST.

ibid. Διθυράμβων) De quibus fuſe Marcil. ad Horat. Alii ad artem poëticam. Gl. Mſſ. διθύραμβος, ὕμνος εἰς Διόνυσον. BOURD.

ead. l. 14. Ἐλεγεῖα) *Lugubre carmen.* BROD. Unde *Elegi miſerabiles*, quorum uſus maxime in threnis. ANONYM.

Pag. 115. *l.* 1. Προσκαλοῦμαί σε) Vulneris conſulto dati cognitio pertinebat ad Areopagitas: itidem φόνου, πυρκαιᾶς, φαρμάκων, in Amor. § 29; qui locus fugit I. Meurſ. in Areop. c. IX, ceteroquin ſtudioſiſſimum eorum collectorem, quae de Areopago Noſter hinc inde commemorat. His Luciani verbis utuntur praeter Meurſium Heraldus Anim. in Salmaſ. Obſ. ad I. A. & R. V, c. 3, § 8, Perizon. ad Aelian. V. H. V, 15. HEMST.

ead. l. 6. Ἴσχαιμον) *Sanguinem ſiſtens.* BROD. *Sanguinem ſedans.* Vox medica. Hippocr. Galen. ut θυμὸς, θύαιμος, Tzetz. ad Lycoph. BOURD.

ead. l. 11. Ὁ ἀναφαλαντίας) Meminit huius loci I. C. Scaliger ad Ariſtot. H. An. p. 344. Extat praeterea vox haec in Philopatr. §. 12. ſaepius apud Poll. II, 26. ubi vide Comment. IV, 144, 149. Iſtum, quem deſcribit, e ſcena οὖλον θεράποντα, οὖλον μὲν τὰς τρίχας, εἰσὶ δὲ πυῤῥαὶ, ὥσπερ καὶ τὸ χρῶμα, καὶ ἀναφαλαντίαν, Latini proprie vocant *reburrum.* Gloſſ. veteres: *Reburrus*, ἀναφάλαντος· in iiſdem *Calvaſter*, *Recalvaſter*, ἀναφαλαντίας. Rariore forma, quam vix in antiquio-

ribus invenias, ἀναφάλας. Ioh. Malela Chron. P. I, p. 133, P. II, p. 151. φαλαντίας in Philopſ. § 18. Alciphroni reſtituo I Ep. 28 τρίκουρον καὶ φάλαντον, vel, φάλανθον (utroque enim modo ſcribitur) γερόντιον, pro τάλαντον prioris vocabuli poteſtatem pete ab Heſychio in Τρίκουρος. HEMST.

ead. l. 12. Βδελυρώτατος) *Impuriſſimus.* Legend. Caſaub. ad Char. Theophr. BROD.

ead. l. 15. Ἐπομοσάμενος) Saepius peccatum in hac voce: in omnibus enim legitur ἐπωμ. Ienſius de mendo primus monuit. Alicubi tamen recte ſcribitur in edd. ut in Hermot. & in Apol. pro Merc. cond. c. 6. SOLAN.

Pag. 116. *l.* 1. Ὠδικώτερον τῶν κύκνων) Eodem proverbio paſſim utitur. Sic in Cycnis. BOURD.

ead. l. 8. Ἐπιπεδᾶν) Lego ἐπιπεδᾶν: BROD.

ibid. Καὶ ὅπως) Ὅρα ſubaudi. BROD. Vide Προμ. c. 5, & Θ. κρ. c. 1. Sic Eurip. Κυ. ἀλλ' ὅπως ἀνὴρ ἔσῃ. Sic Xenoph. Cyrop. V, p. ed. St. 72 C. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπὶ τῆς τραπέζης μ.) Theogn. 115: Πολλοί τοι πόσιος καὶ βρώσιος εἰσὶν ἑταῖροι. SOLAN.

ead. l. 11. Πιστευτέα) Pro πιστευτέον. BROD. Ad eandem fere formam, qua Homerus Od. Λ. 455, ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιστὰ γυναιξίν. SOLAN.

Pag. 117. *l.* 2. Τὸ δέον) *Si opus ſit.* BROD. Idem eſt propemodum τὸ δέον vel τὰ δέοντα παραινεῖν τινι, quod mox τὰ συμφέροντα νουθετεῖν τινα. Errat Brodaeus: recte Faber. HEMST.

ead. l. 5. Κατέαγα τοῦ κρανίου) *Comminuta eſt mihi calvaria.* BROD. Adducit Thom. Mag. in Καταγῆναι & Κεφαλή. Vid. H. Stephan. Anim. ad Lib. de Dial. p. 44. Κατέαγα τὸ κρανίον ſtructura minus Attica, ut quidem ſanciunt Grammatici, Alciphr. III, Ep. 54. HEMST.

ead. l. 8. Ψήφισμα) *Plebiſcitum. decretum,* de quo mox. BROD.

ibid. Συγγενὴς &c.) Perquam appoſite Niceratus apud Xenoph. in Symp. p. 518, v. 19: ἐμοὶ γὰρ αὖ τῶν φίλων οἱ μὲν εὖ πράττοντες ἐκποδὼν ἀπέρχονται, οἱ δ' ἂν κακόν τι λάβωσι, γενεαλογοῦσι τὴν συγγένειαν, καὶ οὐδέποτε μου ἀπολείπονται. HEMST.

ead. l. 9. Παρ' ἐμοῦ) Sicuti Latinis *ab aliquo ſolvere, numerare, dare,* ſic & Graecis παρά. Theophraſti Teſtamentum apud Diogen. L. V, 54: εἴ τι αὐτοὶ ἐκτήσαντο, καὶ ἃ νῦν παρ' Ἱππάρχου αὐτοῖς συντέταγα δισχιλίας δραχμάς. HEMST.

ead. l. 11. Καὶ ἐδέδετο) *Et in vinculis erat.* BROD.

ead. l. 12. Ἐπειδὴ πρώην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθηΐδι φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικὸν, κἀγὼ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γινόμενον) Haec ultima verba in mendo deliteſcunt. Lege, αἰτῶν τό γε νόμιμον, & videtur bene legiſſe Eraſmus, qui vertit, *id quod ad me redibat.* Sed non tam bene ei ſucceſſit, quando θεωρικὸν interpretatus eſt *aerarium.* Debebat potius interpretari *donativum.* Erat enim τὸ θεωρικὸν pecunia, quae ex publico populo tribuebatur ad ſpectaculorum impenſas Panathenaicorum, Pythiorum & Olympiacorum tempore. Sed ex hoc loco emergit non mediocris difficultas. Timon ſupra non ſemel Κολυττεὺς dictus eſt. At Κόλυττος demus ſeu pagus Atticae, vel potius pars Athenarum Harpocrationi & Suidae Aegeidi tribui tribuitur: quomodo igitur hic Timon dicit ſe acceſſiſſe ad illum, qui Erechtheidi tribui donativum theoricum diſtribuebat, ut ſuam legitimam partem acciperet, qui cum eſſet Colyttenſis domo, non erat Erechtheidis tribulis. Certe hoc videtur ἀσύστατον. Ergo vel falſus eſt Harpocration, & qui eum ſequitur Suidas, & male Colyttum pagum accenſuerunt Aegeidi, (quod magis puto) vel male Lucianus Timonem Colyttenſem facit; quod non eſt veriſimile, cum id non ſemel dixerit. Palm.

ibid. Ἔλαχε — διανέμειν) V. Plaut. Aſin. I, 2, v. 29. Turnebus τριττυάρχην dictum ait, qui hoc munere fungebatur. Solan.

ibid. Τῇ Ἐρεχθηΐδι φυλῇ) Ἐρεχθεία δῆμος τῆς Ἀττικῆς τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς. Steph. Byz. Adi A. G. IV. 1083; nec quidquam muta. Solan. Quam difficultatem eruditiſſimi viri Palmerius & Faber moverunt, qui tolli poſſit, non video. Legi quidem iubet Faber Αἰγηΐδι, tempore Suidae nondum locum hunc Luciani corruptum fuiſſe putans: ſed ex Suida quibus machinis hoc extundi poſſit, mihi plane obſcurum eſt. Ego iniuriam Luciano fieri nullam arbitror, ſi culpam tribus perperam poſitae in eius incogitantiam conferamus: qualia praeſtantiſſimis etiam ſcriptoribus excidiſſe nonnunquam imprudentibus, palam eſt. In Stephano Byzant. vitioſe ſcribitur Ἐρεχθια, ut iam Meurſius animadvertit in Rel. Att. nullo tamen iure Stephanum ipſum accuſans, & corruptiſſimum, in quod inciderit, exemplar: obiecti criminis eum abſolvit ordo literarum, qui ſatis clare teſtatur legi debere Ἐρχία vel Ἔρχεια. Tum porro totus locus hunc in modum eſt conſtituendus: Ἔρχεια, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς, ἀπὸ Ἐρχέως τοῦ ξενίσαντος Δήμητραν· τετρα-

συλλάβως δὲ τοὺς Ἑρχιέας φασίν· ὁ δημότης Ἑρχιεύς· καὶ Ἰσοκράτης Ἑρχιεὺς ἦν· τὰ τοπικὰ, Ἑρχιᾶθεν, Ἑρχιᾶζε, Ἑρχιᾶσιν. Diphthongum in iſtis vocabulis adſciſcas, an ſimplex *ι*, parum refert. HEMST.

ibid. *Διανέμειν τὸ θεωρικὸν*) Pecunia primum bellica; dein *χρήματα εἰς θεῶν τιμὰς καὶ ἑορτὰς διδόμενα ἐν τοῖς Παναθηναίοις καὶ Διονυσίοις.* Heſych. haec autem pecunia dividebatur in ſolos cives, ut pararent ſibi *πετλώματα*, & alia vel ad ſacrificia vel ad ſpectacula neceſſaria, ut patet lin. ſeq. diſtributio videtur *μνᾶς. ἐπέδωκε τοῖς ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν θεωρικοῖς εἰς ἕκαστον μνᾶς, εἰς θυσίας.* Demoſth. ex quibus verbis non omnibus civibus diſtributum videtur *τὸ θεωρικὸν*, ſed *τοῖς θεωρικοῖς.* Vocabant autem *θεωρικοὺς τοὺς τοῖς θεοῖς ἀπαρχὰς ἀπάγοντας, ἐστεφανωμένους.* Heſych. ſive *θεωρικοὶ ἢ θεωροὶ* erant oratores illi, quos extra fines ad ſacra, vel ad trium dierum continuorum ludos, vel ad oracula Senatus mittebat. Sept. Flor. Chriſtian. ad Pac. Ariſtoph. Locus alius hac de re fuſius dicendi. BOURD. Luculenti commentarii vicem huic loco praeſtabit Demoſth. adv. Leochar. p. 1047 B. C. *καὶ μετὰ ταῦτα ἧκε Παναθηναίων ὄντων τῶν μεγάλων τῇ διαδόσει* (interponendum videtur *ἐν τῇ διαδόσει*) *πρὸς τὸ θεωρικόν· καὶ ἐπειδὴ οἱ ἄλλοι δημόται ἐλάμβανον, ἠξίου καὶ αὐτῷ δίδοσθαι* &c. Primus harum largitionum auctor Pericles ad captandam popularem auram, qui propterea in gravem bonorum civium reprehenſionem incurrit: Plutarch. T. I, p. 156 E. *ἄλλοι δὲ πολλοὶ πρῶτον ὑπ᾽ ἐκείνου φασὶ τὸν δῆμον ἐπὶ κληρουχίας καὶ θεωρικὰ καὶ μισθῶν διανομὰς προαχθῆναι.* Plura dabit de *διανομαῖς*, etiam *τοῦ θεωρικοῦ*, Herald. Anim. in Salmaſ. Obſ. ad I. A. & R. VI, c. 3. Attulit hunc Noſtri locum D. Heinſ. Lect. Theocr. p. 321. Τὸ [illegible]γνόμενον Budaeus interpretatur, *virilem portionem ex eo quod diſtribuebatur, poſcens.* C. L. G. p. 84. vid. Kuhn. ad Pauſan. p. 466. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 6. *Θεωρητικὸν*) Pro *θεωρητικὸν* legitur in Luciano *θεωρικὸν*, & quidem melius, ut apparet ex Suida, & notis Bourdelotii & Barlaei. CLER.

ibid. l. 7. *Ἐσπουδάζετο ἀρχαῖον*) Diviſi voces male coniunctas, ne Graecae linguae genio vis fieret. HEMST.

ibid. l. 11. *Προβᾶσαν*) Ante legebatur *προβάσασαν·* quod Graecia non agnoſcit. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. *[illegible]τω δὲ τοῦ θεάτρου καταλ.*) Hiat oratio: verſus unus librarii culpa videtur intercidiſſe, quod vulnus

hunc in modum reſarcio: *μήπω δὲ τοῦ θεάτρου οἰκοδομηθέντος, πολλαὶ τῶν τὰς θέας*, vel *τοὺς τόπους καταλαμβανόντων ὄχλ.* &c. Aliter etiam haec expleri poſſunt, ſi quis Etymologum & Suidam adhibeat: ſed, quod dedi, accommodatiſſimum puto. Hemst.

ibid. l. 3. Ἔδοξεν) Ita ſcripſi pro *ἔδοξαν*. Hemst.

Pag. 118. *l.* 1. Τὸ θεωρικὸν) Duos aut tres obolos, qui ad ſpectandos ludos ſingulis Athenienſibus dabantur. Brod.

ibid. Λιτῶν τὸ γιγνόμενον) *Ratam partem*. Brod. Bene Barlaeus praemunivit has poſtremas voces, ut contra Palmerii mutationem eſſent ſtabiles. Sed debuit ipſe Lucianus ſua vindicare, qui utique in principio ſomnii ſic locutus fuit, *οὐκ εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων ἀεὶ τὸ γιγνόμενον*, ubi advertit Bourdelotium. Sed ſic elegantiſſime Graecis dictum, nemo melius docebit Theophraſto, in capite *περὶ ἀναισθησίας· οἷος λογισάμενος ταῖς ψήφοις, καὶ κεφάλαιον ποιήσας, ἐρωτᾶν τὸν παρακαθήμενον, τί γίνεται*; Denique Noſter in Pſeudomanti c. 54: *Μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος, τοῦ δεῖνος χρησμοὶ ὀκτὼ, ψευσάμενός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτὼ δραχμὰς καὶ τὸ γιγνόμενον ἔτι πρὸς ταύταις πέμψας*. Ita proprium id eſt in pecuniariis rationibus. Gron.

ead. l. 2. Πολίτην) *Civem eſſe*. hi autem oboli peregrinis hominibus non elargiebantur. Brod.

ead. l. 3. Μέγα ὄφελος) *Decus tui generis & praeſidium* cum Horatio dicas. Aeſchin. *περὶ τῆς Παραπρ.* p. 31, v. 22, ridendo Demoſthenem vocat *τὸ μέγα ὄφελος τῆς πόλεως*. Theodotus *ἀγωνιστὴς τῶν πολιτικῶν λόγων καὶ ῥητορικῆς ὄφελος* Philoſtr. de V. S. II, p. 567. Vid. Kuſter. ad Ariſtoph. Eccl. v. 53, & quae dicemus ad § 55. Hemst.

ead. l. 4. Τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων) Ex Pindaro, *στήριγμα*. Bourd. V. Plut. 414, 1; 623, 2; & Ariſtid. Panath. & noſtrum ex Pindaro Δημοσθ. c. 10. Solan. Pindari celebratiſſimum encomium Athenarum, *αἱ λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι Ἑλλάδος ἔρεισμα Ἀθῆναι*, cuius praeter alios meminerunt Aeſchin. Ep. IV, Liban. Socr. Apol. 657 D. Schol. Ariſtoph. ad Nub. v. 298, ridendi materiam Comicis ſuppeditavit. Idem eſt principum virorum, qui civitatis ſunt columina, titulus. Liban. Decl. XXXVI, p. 813: *προσκυνεῖν σωτῆρα καὶ εὐεργέτην, καὶ ἔρεισμα, καὶ ὀφθαλμὸν καὶ κρηπῖδα καὶ τὰ κάλλιστα ὀνομάζοντα*. Plura, hoc etiam Luciani loco non praetermiſſo, collegit Ritterſhuſ. ad Oppian. Cyn. I, v. 1. Hemst.

ead. l. 6. Αἱ βουλαὶ ἀμφ.) Conſule Libanium in hypotheſi Orat. κατὰ Ἀνδροτίωνος. BROD. Areopagum intelligit, & Senatum, qui ſingulis annis legebatur, Athenienſium: τὴν ἄνω βουλὴν, & τὴν βουλὴν τοὺς πεντακοσίους, vel poſtea, τοὺς ἑξακοσίους. Plerumque diſtingui ſolent: τὸν Ἄρειον πάγον ἢ τὴν βουλὴν τοὺς ἑξακοσίους Dion Chryſoſt. p. 541 D. Quid praeter iſtius aetatis, qua Timon vixit, morem Lucianus in hoc libello Athenienſium reip. tribuerit, alibi diſputabimus. HEMST.

ead. l. 7. Ἐπειδὴ Τίμων &c.) Menag. ad Diogen. L. III, 4, p. 136. HEMST.

ead. l. 8. Κολυττεὺς) Suidas: Κολυττεύς· παρὰ Λουκιανῷ εἰς τὸ Τίμων ἢ Μισάνθρωπος. Κολυττεὺς, ὁ δῆμος τῆς Αἰγηΐδος. GUIET.

ead. l. 10. Διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων) Conſueta quaedam in populi decretis formula, quibus viri optime de rep. meriti cohoneſtantur. Exempla, ſi lubet, quaeri poſſunt in Demoſthen. pro Cor. p. 481 D. 486 C. 487 D. 492 E. F. Aeſchin. in Cteſiph. p. 435 D. Diogen. L. VII, 10, Grutero p. 1159 Inſcr. 11. App. ad Marm. Oxon. p. 288 & ſeq. HEMST.

ibid. Νενίκηκε) Ead. narrat. de Merc. cond. § 13. BOURD.

ead. l. 11. Ἐν Ὀλυμπίᾳ) Εἰς Ὀλυμπίαν, ἐν Ὀλυμπίᾳ, cum de ludis Olympicis ſermo eſt, vulgo dici hinc monet Cuper. Obſ. III, 14. HEMST.

ead. l. 12. Τελείῳ ἅρμ.) *Quadriga ab equis perfectae adultaeque aetatis tracta.* BROD. Euſeb. Chr. Can. p. 24, 205, de Nerone: ἅρματι πωλικῷ καὶ τῷ τελείῳ καὶ δεκαπώλῳ. HEMST.

ibid. Συνωρίδι πωλικῇ) *Biga pullorum.* BROD. Πωλικῇ cur addiderit, ex more ludorum patet, in quibus varie certabatur. Vide Pauſan. El. II. 178, 7 & 35. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐθεώρησα εἰς Ὀλυμπίαν) Hunc loquendi morem illuſtrat Duker. ad Thucydid. III, 104. Lyſias p. 103, v. 35, θύειν εἰς ταύτην τὴν πανήγυριν βουλόμενοι ἢ θεωρεῖν. HEMST.

in Schol. col. 2. *l.* 2. Τοίνυν) Ante legebatur τῇ νῦν. HEMST.

ibid. l. 4. Τότε) Reponi malo πότε. HEMST.

Pag. 119. *l.* 3. Πρὸς Ἀχαρνέας) I. Gronovius ad Harpocr. p. 22: *Non dubito, quin etiam* Ἀχαρνεὺς *dixerint pro ipſo demo, unde teſtatur Stephanus Herodianum dixiſſe* Ἀχάρνεις pro Ἀχάρνας· *& ſic fecit fortaſſe Lucianus Timon.* ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχαρνέας. Haec parum ad eximendum huius loci ſcrupulum proſunt: πρὸς ſi retineas, eorum omnino adiungi accuſativum neceſſe eſt, adverſus quos res forti-

ter atque egregie ſint geſtae: ita poſtulat uſus huius praepoſitionis apud hiſtoricos frequentiſſimus. Iam vero Acharnenſes hic omnium minime conveniunt, inter Atticae regionis demos pars praecipua & validiſſima, quorum inprimis intererat, ut Peloponneſii, Archidamo duce Athenienſes adorti, agris ſuis, quos poſitis ibi caſtris evaſtabant, expellerentur. Quam ob rem non dubito, quin ingenioſa Fabri coniectura pleroſque ſit habitura ſuffragatores, περὶ Ἀχάρνας, ut reſpiciat Lucianus illam hiſtoriam, quam Thucydides memoriae mandavit II, 19, 20 & ſeq. Ego tamen nondum a me poſſum impetrare, ut dimittam illud πρὸς· atque adeo perlibenter reſtituam Ἀκαρνᾶνας· ita duplici victoria Timonis virtutem, caeſis & Acarnanibus & Peloponneſiis, fuiſſe potitam mentitur impurus adulator. Acarnanes autem ſtrenui & belli laude ac mercenaria militia clari ſaepe cum Lacedaemoniis adverſus Athenienſes ſteterunt: quin etiam Pericles in Acarnaniam, prius Peloponneſum depopulatus, expeditionem ſuſcepit: Plutarch. T. I, p. 163 D. quo pertinent haec Ariſtidis T. I, p. 302 C. τῶν ἐν Ἀκαρνανίᾳ (ὑπὲρ τῆς ἐκεῖ πραχθέντων Ἑλλάδος) & T. II, p. 48 B. οἶδα δὲ εἰς Οἰνιάδας Ἀκαρνάνων διαβάντας· vide Diodor. Sic. XI, p. 286 B. iam nihil impedit, quo minus Demeas ponere credatur, in hac ipſa expeditione virtutem Timonis enituiſſe: nam ut eo referas, quo voluit Faber, haud omnino neceſſarium videtur: ἀριστεύειν ὑπὲρ τῆς πόλεως recte dicitur, ubicunque locorum quis pro patria fortiter rem gerit. Porro non inſolens eſt, has utraſque voces ſedem inter ſe mutare: Senecae in Hippol. v. 21 pro *Acarnan* vel *Acharnan* reddiderunt *Acharneus* I. Fr. Gron. & I. Meurſius in Rel. Att. Vide, quae dicemus ad Δ. Ἑτ. VII. HEMST.

ead. l. 4. Δύο μοίρας) Complures μόρας ſcribunt. BROD. T. Faber vocem Graecam in verſione retinet; idem (M. viros) inſerit. Alius vir doctus *cohortes* mavult, ego *agmina*. SOLAN. Facinus illuſtre, ſi ſpectes, ad Iphicratem quanta redundarit laus ex eo, quod unam modo Lacedaemoniorum moram conciderit: in illa hiſtoria narranda formulam quaſi ſolemnem veteres uſurpant Iphicratem κατακόψαι τὴν μοῖραν vel μόραν. Demoſth. in Ariſtocr. p. 757 D. Plutarch. Ageſ. pag. 607 F. Harpocr. in Ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ ex Androtione & Philochoro: mihi dubium non eſt, quin hoc ipſum Luciano fuerit in mente. Nullum eſt diſcrimen inter μοῖρα & μόρα, niſi quod haec forma ſit propria Laconicae dialecti: quare nihil erat cauſae, cur pro τὴν μοῖραν in Pauſania III, p. 228, μόραν reponeret

Kuhnius: vid. Poll. I, 129. De mora bene iamdudum notaverat ad Iphicr. Corn. Nepotis Lambinus n. 17. obiter etiam Langbaen. ad Longin. p. 112. A Cragio reprehendendo, qui *μόρας* & *λόχους* recte diſtinxerat, melius abſtinuiſſet I. Meurſius, ut oſtenſum ab Henr. Valeſio in Not. Mauſſaci ad Harpocr. p. 309. HEMST.

ead. l. 5. *Διὰ τὸ μὴ ἔχειν ὅπλα*) Quod nulla arma poſſideam. BROD.

ibid. *Προεγράφην*) *Προσεγράφην*. MARCIL.

ead. l. 6. *Ἐν τῷ καταλόγῳ*) *Κατάλογος* matricula vel tabula, in qua ex civibus eorum, qui militaris erant aetatis, atque ad expeditionem adigebantur, nomina proſcribi ſolebant: hoc eſt *προγραφῆναι ἐν καταλόγῳ*. Marcilio redonamus, quam male addidit, literam: vid. Schol. Ariſtoph. ad Equ. v. 1361. Illam tabulam affigi moris erat publice ad ſtatuas *τῶν Ἐπωνύμων*, heroum, a quibus tribuum Atticarum nomina ſunt ducta, in foro, ut idem docet ad Pac. v. 1183. Qui a Stratego vel Taxiarchis in catalogum fuiſſet relatus, eum ſubterfugere militiam non licebat, niſi cauſas attuliſſet graviſſimas: is litium in populo litigandi iuxta & bellandi ſtudioſiſſimo fons perpetuus. Tolmides apud Diodor. Sic. XI, p. 285 D. *κρεῖττον ἔφησεν ἐθελοντὴν στρατεύειν μᾶλλον, ἢ διὰ τὸν κατάλογον ἀναγκασθῆναι δοκεῖν*. Vide porro Kuhn. ad Aelian. V. H. XIII, 12, S. Petit. ad LL. Att. p. 546, 549. HEMST.

ead. l. 11. *Τῇ Ἡλιαίᾳ*) *Ἡλιαία δέ ἐστι τὸ μέγα δικαστήριον Ἀθηναίων, ἐν ᾧ τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων ἐκρίνετο. ἡ βουλὴ συνεστῶσα ἐξ ἀνδρῶν χιλίων.* Etymol. VORST.

ead. l. 12. *Χρυσοῦν ἀναστῆσαι*) Alciphr. I, p. 126, *τότε ἂν ὡς ἀληθῶς χρυσοῦν αἱ ἑταῖραι σε στήσαιμεν* ibi vide Berglerum. *Στῆσαι χρυσοῦν, χαλκοῦν* vulgatius apud Atticos eſt receptum; ſed *ἀναστῆσαι τινὶ χρυσῆν, χαλκῆν εἰκόνα* Aelian. H. V. VIII, 16. Plura dicemus ad Lexiph. § 11. HEMST.

ead. l. 13. *Ἐν τῇ ἀκροπόλει*) Dixi ad illud Petron. *rident Tritonidis arces*. BOURD.

ead. l. 14. *Ἀκτῖνας*) Radii capiti circumdati Deum notant. Sed numiſmatum enarratores adi, & vide *Ἀλεξ.* c. 27. SOLAN. *Μηνίσκοι*, *lunulae*, *nimbi radiati*, ſtatuarum capitibus apponi ſolebant, ut monuit ex hoc loco L. Kuſter. ad Ariſtoph. Av. v. 1114, & diu ante, productis Ariſtophanis verſibus Scaliger ad Catal. p. 211, Hug. Grotius ad Imag. p. 39. Neque eo tantum addi ſolebant nimbi, ne deſuper avibus conſpurcarentur, quae Scaligeri fuiſſe videtur opinio, verum etiam ho-

noris divinitatiſque ſignificandae cauſa: quam ob rem eorum dignitati conceſſa fuit corona radiata, qui vulgarium hominum ſortem excedere videbantur, quod recte docuit Th. Bartholin. de Luc. Hom. I, c. 12, p. 72, afferens haec ipſa Luciani verba & quae leguntur in libello de Dea Syria. Alia quaedam dedit Schegk. ad Vell. Paterc. II, c. 59, § 6. Hic autem turpiſſimus adulator eum in modum concinnat Timonis imaginem, ut mixtam Iovis Soliſque formam complectatur. Solaribus ſignis acceſſiſſe radios nihil eſt mirum: Pauſan. VI, p. 514, τοῦ δὲ (ἀγάλματος Ἡλίου) αἱ ἀκτῖνες ἀνέχουσι ſaepe duodeni: notum illud Martiani Capellae II, p. 43, — *radiiſque ſacratum Bis ſenis perhibent caput aurea lumina ferre.* Artemidor. IV, 51, viſus ſibi fuit quidam per forum incedere ſpecie ſolis ἔχων ἀκτῖνας ἕνδεκα· στρατηγὸς ἀπεδείχθη τῆς αὐτοῦ πόλεως· καὶ μῆνας ἕνδεκα ἐπιζήσας τῇ ἀρχῇ ἀπέθανε· apparet ſomniatorem iſtum duodecim habiturum fuiſſe radios, ſi integrum explendi menſium numerum poteſtas fato fuerat conceſſa. Plerumque ſepteni; unde Sol ἑπτάκτις, quae vox Proclo reſtituenda in Tim. Plat. p. 11, pro ἑπτάκις· cuius rei non naturalem tantum cauſam veteres Theologi, ſed & myſticam tradiderunt. Hinc ἑπτάτονοι ἀκτῖνες Nonno Dionyſ. XXXVIII, v. 303. eodemque relata fuit ἑπτάτονος vel ἑπτάχορδος λύρα. Inter amuleta quoque draco, is enim, ut notum, ſoli ſacer, ſeptem radiis circumdatus. Galen. περὶ τῆς τῶν Ἁπλ. Φαρμ. δυν. IX: ἐντιθέασί τε καὶ δακτυλίῳ αὐτὸν (χλωρὸν ἴασπιν) ἔνιοι, καὶ γλύφουσιν ἐν αὐτῷ τὸν τὰς ἀκτῖνας ἔχοντα δράκοντα, καθάπερ καὶ ὁ βασιλεὺς Νεχεψὼς ἔγραψεν ἐν τῇ τεσσαρακαιδεκάτῃ βίβλῳ· ut legendum credam τὸν ἑπτὰ ἀκτ. ἔχ. δρ. perſuadet mihi Marcell. Empir. p. 147: *In lapide iaſpide exſculpe draconem radiatum, ut habeat ſeptem radios, & claude auro, & utere in collo.* Tales hactenus reperiuntur in gemmis antiquis. His expenſis, prono curſu delabi me fateor ad illam opinionem, ſcripſiſſe Lucianum, καὶ ἀκτῖνας ἑπτὰ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· cur enim coronae ſeptem? at ratio numeri in noſtra lectione eſt manifeſta. Hemst.

Pag. 120. *l.* 2. Τραγῳδοῖς καινοῖς) Καινοῖς addi conſuevit, quod novae quotannis tragoediae & comoediae agerentur. Brod. Apud Demoſth. pro Cor. ea formula paſſim occurrit. Solan. Formula non ignota: maioris operae videtur rationem eius certam reddere. P. Victorius V. L. IX, 20, novas fabulas a Terentio dici obſervat, ut a Graecis καινὰ δράματα· Graecos autem non fabulas ſolum novas appellaſſe, ſed

hiſtriones etiam novos; unde *καινοῖς τραγῳδοῖς* apud Plutarchum. Per iſta non multum profici ſatis patet. Kuhnius in Aelian. Ind. v. *Καινὸς*, apertius exponit, *tempore, quo novi Tragoedi ſpectantur; novis Tragoedis certantibus*: quamquam ea veterum, quae profert, loca minus accurate cum hac locutione comparet. I. Perizonius ad Aelian. V. H. II, 13, ita verſatur in hac re, ut incertus fluctuet, nec ſatis expeditum habeat, quid conſtitui velit, aut qua in parte a Kuhnio ſibi diſcedendum putet. Scripſerat Euſebius in Chron. p. 205, *Νέρων κιθαρῳδίαις, τραγῳδίαις κατὰ Ῥώμην* &c. *ἐστεφανοῦτο κήρυξιν* (addendum foret ex uſitato Graecorum loquendi more *ὑπὸ κήρυξιν*, ſi recte Scaliger interpretatur, *ſub praeconibus* vel *praeconio*: ſed *κήρυκες* eſt *praeconum certamen*, ut in Philoſtrati V. A. T. IV, c. 24, de Nerone: *αἱ δὲ νῖκαι ἦσαν κιθαρῳδίαι καὶ κήρυκες*· ipſe Euſeb. p. 44: *Νέρων δὲ κηρύκων ἀγῶνα ἐστεφανοῦτο, τραγῳδοὺς, κιθαρῳδοὺς, ἅρμα πωλικὸν, καὶ τὸ τέλειον καὶ τὸ δεκάπωλον*.) Iſtorum pravam Hieronymi verſionem poſtquam caſtigavit vir maximus Anim. in Euſeb. pag. 196, haec mox ſubiungit: *Malim vero*, ludis tragicis & citharoedicis coronabatur ſub praeconio. *Nam hoc frequentiſſimum fuit, ut coronae bene meritis darentur celeberrima die, puta, τραγῳδοῖς, Διονυσίοις, hoc eſt*, ſpectaculis tragicis *aut* Liberalibus, *ut eſt apud Demoſthenem in oratione pro Corona, in ψηφίσμασι, quae ibi producuntur, & in Decreto Athenienſium in gratiam Hyrcani Iudaeorum Ethnarchae apud Ioſephum.* In quibus nihil eſt, quod reprehendam, niſi quod diſiungere videatur Scaliger, *ſpectaculis tragicis aut Liberalibus*, quae fuerant copulanda: quoniam vero ad certum aliquod tempus deſignandum aeque ac *Διονυσίοις*, cui pari ſtructurae forma coniungitur, hic loquendi modus adhibetur, facile concedendum eſt Scaligero, per *τραγῳδοὺς* ipſam ſignificari temporis conditionem, atque adeo ludos ſcenicos, quibus fabulas agebant novi actores; cuius generis ſimilia multa paulo peritiores praeterire non poſſunt: quamvis alioquin propria loquendi ratio alia non eſt, ac ſi Latine dicas, fabulam eſſe commiſſam, aut rem quamlibet eveniſſe ludis Megalenſibus, hiſtrionibus vel actoribus novis, recteque propterea dederit Faber, *tragoedis novis*: nam quod priores interpretes expreſſerant, *per tragoedos novos*, abhorret ab antiqui moris veritate: non enim tragoedi, ſed praecones in theatro ſolebant *ἀνειπεῖν, ἀνακηρύττειν, ἀναγορεύειν στεφάνους*, niſi quis forte tragicus actor idem eſſet & praeco. Nunc videndum eſt, ut cuncta ſimul ſub lectoris conſpectum addu-

cantur, in hac formula quomodo veteres varient. Aeſchin. in Cteſiph. p. 433 C. commemorat *νόμον τὸν δεδωκότα ἐξουσίαν ποιεῖσθαι τὴν ἀνάῤῥησιν τοῦ στεφάνου τραγῳδοῖς ἐν τῷ θεάτρῳ.* & pag. 434 E. *μὴ κηρύττεσθαι τοῖς τραγῳδοῖς.* Diverſa ſunt apud Demoſth. *περὶ Στεφ.* populi decreta, ubi plenius occurrat, *ἀναγορεῦσαι τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγῳδοῖς καινοῖς.* p. 486 C. p. 492: *στεφανῶσαι Χαρίδημον καὶ Διότιμον χρυσῷ στεφάνῳ, καὶ ἀναγορεῦσαι Παναθηναίοις τοῖς μεγάλοις ἐν τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι, καὶ Διονυσίοις, τραγῳδοῖς καινοῖς·* & 493 A. in eo pſephiſmate, quod Cteſiphon in gratiam Demoſthenis ſuaſerat: mox in lege poſterius omittitur *ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις ἀναγορεύεσθαι*, prius ab Aeliano V. H. II, c. 13. ſed in ipſo accuſationis libello, quem Aeſchines adverſus Cteſiphontem detulit p. 481 D. auctius, *ἀναγορεῦσαι ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τοῖς μεγάλοις, τραγῳδοῖς καινοῖς.* Aliquantulum hinc divertit Plutarch. T. II, p. 603 C. Academia domicilium erat perpetuum Platonis, Xenocratis & Polemonis, *πλὴν μίαν ἡμέραν, ἐν ᾗ Ξενοκράτης καθ' ἕκαστον ἔτος εἰς ἄστυ κατῄει Διονυσίων καινοῖς τραγῳδοῖς, ἐπικοσμῶν, ὥς ἔφασαν, τὴν ἑορτήν·* ita diſtingui debent, ne quis errore interpretis implicetur. Contra Scriptor Arg. ad Aeſchinis Orat. conditum a Cteſiphonte decretum iuſſiſſe refert *ἀναγορεῦσαι τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τραγῳδῶν καινῶν·* mutat iterum hanc formam, modo ſcriptura vitio careat, Anonym. in Hypoth. Orat. pro Cor. *ἐν τῷ θεάτρῳ τραγῳδιῶν ἀγομένων καινῶν, ἴσως ὅτι πλῆθη συντρέχει ἐπιθυμοῦντα καινὰ δράματα βλέπειν·* optimum Victorium memoria feſellit, quando notat, *In plebiſcito etiam quodam, incluſo nunc in oratione Demoſthenis pro Cteſiphonte, ſcriptum eſt, τραγῳδιῶν ἀγομένων καινῶν·* extra Hypotheſin illam, cuius auctor ſe non doctiſſimum ſatis prodit, nuſquam invenias. Cum his iam tempus eſt ut componamus, quae in Aeſchinis *παρανόμων γραφῇ* reperiuntur apud Demoſth. p. 481 D. *ἔτι δὲ μὴ ἀναγορεύειν τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις δεῖ τραγῳδῶν τῇ καινῇ·* offendit lectio tam inuſitata: Wolfius adſciſcit *εἰσόδῳ*, haud inepte: Perizonius, ſi verum dicere licet, abſurde *ἡμέρᾳ·* quis enim auribus exercitatis inauditum loquendi genus ferat, *τραγῳδῶν τὴν καινὴν ἡμέραν*; Ego, cum praeſtantiſſimus Cod. Aug. ſuppeditet *καινῶν* vel *τῶν καινῶν*, non video, quid obſtare poſſit, quo minus auctoritati eius obtemperemus tot exemplis firmatae. Porro ſolent integra locutione *καινῶν ἀγωνιζομένων τραγῳδῶν* Plutarch. Symp. p. 710 F. Aeſchin. in Cteſiph. p. 433 B. *οὐδὲ*

ἐκκλησιαζόντων Ἀθηναίων, ἀλλὰ τραγῳδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, οὐδ' ἐναντίον τοῦ δήμου, ἀλλ' ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων. Idem p. 434 B. rariore forma ſcripſit, quam alibi exſtare non ſane memini: γινομένων γὰρ τῶν ἐν ἄστει τραγῳδῶν ἀνεκήρυττόν τινες &c. quod ſi ſanum, qui poteſt aliter explicari, quam, *factis enim, qui celebrari ſolent in aſty, ludis tragicis?* Ἐν ἄστει vero, quia Liberalibus urbanis, Διονυσίοις ἀστικοῖς, τοῖς κατ' ἄστυ, ſive μεγάλοις iſta fieri ſolebat fabularum commiſſio: ſic & p. 435 A. τὸν χρυσοῦν στέφανον, ὃς ἂν τῷ θεάτρῳ ἐν ἄστει ἀναῤῥηθῇ. Tandem in illo populi decreto, cuius Scaliger meminit, ad Hyrcanum miſſo apud Ioſeph. A. I. XIV, 8, pag. 699: ἀνειπεῖν δὲ τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγῳδῶν τῶν καινῶν ἀγομένων, καὶ Παναθηναίοις, καὶ Ἐλευσινίοις ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι eum in modum poſtrema conſtituo. Verum ex hoc loco facile cuivis in mentem veniat, pro τραγῳδιῶν in Anonymo Hypotheſeos auctore revocandum eſſe τραγῳδῶν· eo magis, quod inſolens quiddam & vix uſitatum ſonet, τραγῳδιῶν ἀγομένων. Immo non diffiteor, multo mihi phraſin expeditiorem videri, ſi corrigere concedatur utrobique τραγῳδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, &, τραγῳδῶν τῶν καινῶν ἀγωνιζομένων· nam licet τραγῳδοὺς in hac formula capias pro ludis ipſis ſcenicis, quibus actores novas tragoedias agebant, quod ſecundum Scaligeri mentem prolata a nobis exempla ſatis adſtruunt, tamen vix crediderim, quemadmodum uſurpantur ἀγομένης τῆς ἑορτῆς, ἀγομένων τῶν Διονυσίων, Παναθηναίων, Ὀλυμπίων, ſic perinde dici poſſe τραγῳδῶν ἀγομένων· eſt enim in his rebus perceptu quidem difficilis, attamen aliquis modus, & certi fines, ultra quos uſus, quantacunque libertate gaudeat, non procedit: neque a meo iudicio multum diſcrepabit, ſi quis in ipſo Aeſchine τῷ γινομένων anteponat ἀγωνιζομένων. Ceterum cur τραγῳδοῖς καινοῖς dici conſueverit, ratio eſt, quod Liberalibus urbanis non tantum poëtae recentes fabulas in ſcenam darent, ut diſertis verbis docet Schol. Ariſtoph. ad Nub. v. 311, praeſertim Tragici tetralogias ſuas, quam in rem egregius eſt, at parum hactenus, ni fallor, intellectus Diogenis L. locus III, 56, ſed etiam actores ſcenici ſorte ducti ſuis quiſque poëtis attribuerentur. Atque haec eſt illa νέμησις ὑποκριτῶν, de qua Heſychii verba nonnihil, quam vulgantur, emendatiora proponere iuvat: Νέμησις ὑποκριτῶν· οἱ ποιηταὶ ἐλάμβανον τρεῖς ὑποκριτὰς κλήρῳ νεμηθέντας, ὑποκρινουμένους τὰ δράματα. ὧν ὁ νικήσας εἰς τοὐπιὸν ἀκρίτως παρελάμβανεν· ἔστιν οὖν ὡς ἂν (vel οἷον) διαι-

ρεσις· eadem fere in Suida: quod initio dicitur, neminem morari poteſt: deinceps ſequentia ſic interpretor: *quorum poetarum qui ſuperior diſceſſit, in poſterum ſine ſortis diſcrimine ſuos ſibi actores habebat*: nam in notas Mauſſaci ad Harpocr. p. 294 ſummi Valeſii ſubitanea quaedam eſt, & non meditata coniectura refingentis *εἰς τὸ πιεῖν ἄκρατον παρ.* quam attentiore cura repetitam ipſe ſine dubio primus abieciſſet: *ἀκρίτως χωρὶς κλήρου* pari modo ſumitur a Schol. Ariſtoph. ad Plut. v. 277. Ex his, ut mihi quidem eſt perſuaſum, expediri debet proverbium aliquod ab Harpocratione & Suida commemoratum, quod poſtquam Eraſmus perperam accepit, haud ſcio, an quiſquam alius feliciore cura fuerit aggreſſus. Primum Harpocrationem ita reſtitue: *Τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται. Λυκοῦργος ἐν τῷ πρὸς Δημάδην. Δίδυμος φησὶ* (ita Mediceus Codex: hoc autem probes. an Suidae, *ὡς Δίδυμος φησὶ*, nihil intereſt) *ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἁρμοζομένων πρὸς τὰ ἐπιόντα, καὶ σεμνοποιούντων ἑαυτούς.* Talem, ſi cui forte difficilior videatur, habent ſenſum: *Aliis* (pone, in ſequentem annum) *tragoedis* vel *ludis tragicis decertabit. Lycurgus Orat. contra Demadem. Proverbium ad eos ſpectat, qui ſeſe comparant ad res venturas ſuſcipiendas, & largis promiſſis magnificos ſe faciunt.* Sic nimirum exiſtima, Demadem, ut iudicium effugeret, operam ſuam in poſterum luculentiſſimam Athenienſibus venditaſſe; perfecturum ſe multis & egregiis meritis, ne eos ſui accuſatorum e manibus erepti unquam poeniteat: immo vero, Lycurgum reſpondere, hunc hominem tot criminum convictum, quem nunc teneris, dimittite, & vanis pollicitationibus ductari vos ſinite; ſcilicet *τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται.* Coniecturae fidem facit uſus *τοῦ ἁρμόζεσθαι πρός τι* certiſſimus hac ſtructura: Sext. Emp. adv. Gramm. p. 265, *πρὸς τὰ παρόντα ἁρμοζόμενοι πρόσωπα.* contra *σεμνοποιεῖν ἑαυτὸν πρὸς τὰ ἐναντία*, aut ſimili modo qui dixerit, nemo, ut opinor, dabitur. Iam Eraſmum lege in *Alios tragoedos provocat*: nam de Schotto, homine literarum ſtudioſiſſimo, ad Suidae Prov. C. XIII, n. 86, non magnopere miror, ſi nihil extricet. Nunc teneri non poſſum, quin Mich. Apoſtolii locum proferam ex C. XIX, n. 41. Τορώνη) *Δίδυμος φησὶν, ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἁρμοζομένων καὶ σεμνοποιούντων ἑαυτοὺς πρὸς τὰ ἐναντία. Ἰσοκράτης δὲ φησὶν πόλιν εἶναι ἐν Θράκῃ.* Ex iis, quae dixi, dubium eſſe nemini poteſt, quin iſta *Δίδυμος —— τὰ ἐναντία* ad paroemiam illam commemoratam eiuſque declarationem pertineant: tum animadvertendum, in Harpocratione prae-

cedere, Τορώνην· Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ, πόλις ἐν Θρᾴκῃ &c. His perpenſis quid planius eſt, quam ut colligas, duos articulos diſparatos vel ipſius Apoſtolii culpa, vel Codicis, unde ſua deſcripſit, perverſe in unum coaluiſſe? Porro ſi ſuſpiceris, de Torone quae dicuntur, ad proverbium aliquod explicandum debuiſſe ſcribi, quandoquidem tale eſt Michaelis inſtitutum, id quoque non eſt, ut longe quaeras: ſponte enim offert ſe, literarumque ordini commode reſpondet Τορωναίου λιμένος κωφότερος, cuius meminit Zenob. C. IV, n. 68, hunc in modum reſtituendus: Κωφότερος τοῦ Τορωναίου (vel Τορωναίων) λιμένος] Λιμὴν ἐστὶν ἐπὶ Τορώνῃ τῆς Θρᾴκης· ταινίας δὲ ἔχει δύο μακρὰς τὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους καταιρούσας (vel καθηκούσας, vel potius κατατεινούσας) ὡς μὴ ἀκούεσθαι τοῖς ἐν αὐτῷ τὸν τῆς θαλάττης ἦχον· cui emendationi tanto minus diffido, quod Petri noſtri Weſſelingii calculum tulerit: haec in Prov. Alexandr. truncata n. 91. pariter autem cum in Heſychio v. Λημνίσκους prave legeretur στενὰς, eruditus homo ad marginem reſinxit ταινίας. Vide iam, quomodo mirifica moliatur in Apoſtolio vir primarius Th. Reineſius V. L. I. c. 24, & proverbium excudat Τορωναῖοι, vel, Τορώνης στόγγοι, quale nulla Graecorum memoria putem exſtitiſſe: ſubſcripſit tamen eius ſententiae Reineſio non inferior L. Holſtenius ad Stephan. in Τορώνη· praeterea, ut error ſaepe errorem trahit, pro Iſocrate Socratem, quippe Θρᾳκικὸν auctorem, ſubſtituendum arbitratus eſt; de quo, ſi ad manum habuiſſet Harpocrationis locum, nunquam cogitaſſet. Ceterum ut τραγῳδοὺς ἀγωνίζεσθαι, ſic & τραγῳδοῖς νικᾶν Andocid. in Alcibiad. p. 34. Iſaeus p. 54, οὗτος τῇ μὲν φυλῇ εἰς Διονύσια χορηγήσας τέταρτος ἐγένετο, τραγῳδοῖς δὲ καὶ πυῤῥιχισταῖς (ineptum eſt πυῤῥισταις, quod vulgatur) ὕστατος. Hemst. Ad proverbii, quam dedimus, explicationem confirmandam pertinet illud Alciphronis III, Ep. 71: Διονυσίοις τοῖς ἐπιοῦσι, *proximis Liberalibus*. Ceterum emendatio Zenobii quamquam valde ſit probabilis, haud tamen adſperner, ſi quis, duce Suida, refingi malit: στενὰς δὲ ἔχει δύο καὶ μακρὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους κατάρσεις· ſunt enim κατάρσεις οἱ ἐπιτήδειοι εἰς καταγωγὴν τόποι, καὶ εἰς τὸ προσορμίζεσθαι, ut monet Scholiaſt. Thucydidis ad IV, 26. παραπλέων δὲ τὴν χώραν, ᾗ κατάρσεις ἀναγκαίας καὶ καταφυγὰς ἑώρα τοῖς πολεμίοις. Vide notata de verbo καταίρειν ſupr. p. 296. Idem *in Addendis.*

ead. l. 6. Τουτὶ μὲν οὖν σοι τὸ ψήφισμα) Cl. Faber in his ver-

Lis manifeſtum errorem agnoſcit, quia *σοὶ*, non *τοὶ* vulgatum ſit. Sed ne parum Faber & hic audiendus ſit, vereor. Etenim neutiquam debuit, ut ſaepe alias ſolet, ſeparatim ſpectare Faber haec *σοὶ παρά σε*: at *σοὶ* eo, quo locatum eſt, ordine ſpectatum, elegantiam & conſuetudinem loquendi Noſtro frequentiſſimam exhibet. *Παρέλκει* nimirum *σοὶ*, ut in Nigrino § 5, *Οὕτω σοὶ καὶ αὐτὸς ἔνθους καὶ μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι. Ita tibi & ipſe, plenus numine atque ebrius ſermonibus circumeo.* In Deor. Marinor. Dial. II, § 2, *Τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον*; & III, *Ἡ δὲ, πού σοι γῆς αὕτη ῥέει*; In Necyom. § 21 ſimiliter poſt ψήφισμα apud Inferos *κυρωθὲν* legimus, *Ταῦτα μὲν δή σοι τὰ ἐν ἐκκλησίᾳ.* In Contempl. § 1, *Οὕτω δὴ κάγω σοι πάλιν ἀμφιλυκώττω.* & § 5, *Σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων, ἐπισκόπει ἅπαντα.* & paſſim alibi, etiam apud alios. Miror profecto doctiſſimum Fabrum, quod uſus huius voculae *σοὶ*, ita receptus, eum fugit: nec tantum id hic ad Timonem oſtendit, ſed & ad Mortem Peregrini § 31, ubi cum rectiſſime legatur, *Ταῦτα μέν σοι τὰ ἐν Ἤλιδι*, Faber continuo leg. ait, *Ταῦτα μέν τοι.* — Sicut *σοὶ*, ita & *μοὶ* ſaepe *παρέλκει.* Timon Noſter § 41, *Ἄγε δὴ, ὦ δίκελλα, νῦν μοι ἐπιῤῥώσον σεαυτήν.* Similem in modum *ἡμῖν* eleganter abundat in Necyomant. *Καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφῖξαι.* In Contempl. *Κάτα οἰμώξεται ἡμῖν δηλαδή.* In de Sacrific. *Ἐτεθνήκει ἂν ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος.* In Hermot. *Ἔξω ἡμῖν φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυφλοί.* Non ſatis ad hunc pleonaſmum etiam *τοῦ ἡμῖν* videtur attendiſſe, omnis elegantiae & politae eruditionis quondam decus, Aeg. Menagius, dum in verbis Luciani adv. Indoctum § 3, *οὐδὲ διατριβὰς τοιαύτας ἡμῖν ἐν παισὶν ἐποιοῦ*, non locum habere *τὸ ἡμῖν* ſibi videri ait, legendumque cenſet *ἦ μήν.* Plane autem nihil ibi mutandum: nam vel ex hoc, quem oſtendimus ſatis eſſe frequentem, pleonaſmi uſu poteſt & illic locutus eſſe Lucianus; vel intellexiſſe *ἡμῖν* tanquam *σὺν ἡμῖν*, *nobiſcum.* Dialogum enim iſtum videtur Lucianus ſcripſiſſe contra popularem quendam & aequalem ſuum. Paulo quoque ante dixerat, *Τί οὖν φὴς, καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι*; ubi *ἡμῖν* itidem, ut videtur conſideraſſe interpres, poteſt eſſe *παρέλκον.* — Invenio quoque *τὸ αὐτῷ* apud Lucianum redundare in Contempl. *Εἰ μάθοι, ὅτι ἡ μὲν, ἕξει τέλος αὐτῷ.* Apud eundem in De luctu: *Λοιπὸν οὖν ἐστιν αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα ληρεῖν, οὐθ' ὅ, τι* (ſic enim diviſim, non iunctim *ὅτι*, ut vulgo, legendum) *πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα. Reliquum igitur eſt, cum talia nugari ob eos, qui adſunt, plane ignarum quid filio*

ſuo acciderit. Apud Latinos quoque *mihi, tibi, vobis*, aliquando παρέλκειν, quis ignorat? IENS.

ead. l. 9. Ὅσαγε) Ἀντὶ τοῦ, ὅσονγε. BROD.

ead. l. 11. Ἀλλὰ γαμῶ) Ego, quamquam ceteroquin ſingularis huius libelli venuſtas & comicus lepor mirifice me capiat, offendi me tamen profiteor hac nimis affectata deterrimi aſſentatoris atque incredibili blanditia, quae cum nihil habeat ingenioſe ridiculum, nullam probabilem ingenii adulatorii notam, tuto potuerat a Luciano ac ſine ullo elegantiae diſpendio praetermitti. HEMST.

ead. l. 15. Πλὴν ἣν λαμβάνων) Vid. Deſ. Herald. Anim. in Salmaſ. Obſ. ad I. A. & R. II, c. 9, § 11. HEMST.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Ἀγχιστεὺς) Exc. G. ἀγχιστεία. SOLAN. Ita correxerat etiam M. Sladus. Ceterum haec omnia verbis iiſdem ſunt translata e Suida in Ἀγχιστεὺς, niſi quod ἐγγυτάτω τελευτήσαντος, ubi τοῦ hinc eſt reſtituendum, & συγγενεῖς μόνον, & τοῖς οἴκοις, quae utraque hic peius leguntur. Mutari autem non debet ἐγγυτάτω· ſic οἱ ἀνωτάτω, κατωτάτω &c. HEMST.

ibid. col. 2. *l.* 1. Ἐγγυτάτω) L. ἐγγύτατοι. SOLAN.

Pag. 121. *l.* 1. Τυραννίδι) *Cives tuos ultro pulſans.* BROD. Invidioſe & odioſe ſupra modum Athenis praeſertim. Terent. in Phorm. & paſſim alibi. ANONYM.

ead. l. 2. Τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους) Deſ. Herald. Obſ. & Emend. c. 48. Tyrannidem Athenis vulgo potentioribus & ad inferendas iniurias promtis obiiciebant, nullumque erat in civitate liberrima crimen invidioſius: Comicis frequens. Ariſtoph. Veſp. v. 415, Ταῦτα δῆτ' οὐ δεινὰ, καὶ τυραννὶς ἐστιν ἐμφανής. v. 462. HEMST.

ead. l. 4. Τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας) Commode notavit Stephan. Bergler. ad Alciphr. I Ep. 32: αἰτησόν τι παῤ αὐτοῦ (τοῦ σοῦ ἐραστοῦ) καὶ ὄψει σεαυτὴν ἢ τὰ νεώρια ἐμπεπρηκυῖαν ἢ τοὺς νόμους καταλύουσαν. Poll. IX, 156 ex Hyperidis oratione pro Lycophrone: ἢ νεωρίων προδοσίαν, ἢ ἀρχείων ἐμπυρισμὸν, (ἐμπρησμὸν in quibuſdam libris olim fuiſſe lectum, e Polluce colligi poteſt) ἢ κατάληψιν ἄκρας. Haec erant talia, ut crimen apud Athenienſes nulli gravius potuerit impingi. HEMST.

ead. l. 7. Τὸν ὀπισθόδομον διωρύξας) *Opiſthodomus*, locus eſt Athenis in arce, ubi aerarium. BROD. Ἁπλῶς interpres *effoſſo aerario.* Sed aliud voluit hic Demeas. cum enim dixiſſet τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας, ſubiungit τὸν ὀπισθόδομον διωρύξας,

Nam ὀπισθόδομος locus erat ὄπισθεν τοῦ νεὼ τῆς καλουμένης Πολιάδος ἔχων θύραν, ὅπου ἦν θησαυροφυλακεῖον. Interpres Ariſtoph. ad Plut. Lucian. Herod. Bourd. Haud dubie διαρύξας pro participio ponitur: ſcribe ergo διορύξας. *Immo vero dives es, effoſſo aerario*, ſive, *ut qui aerarium effoderis*. Scholiaſtes legit ὀρύξας, minus recte. Iens. Secuti ſumus Ienſii emendationem omnino neceſſariam. In omnibus διαρύξας prave legitur praeter *I.* quae habet διαρρήξας. Vide initium Ἱστ. β'. Solan.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Ὀρύξας) L. ut in textu eſt διορύξας. Solan.

Pag. 122. *l.* 1. Μικρὸν) Ex ed. *I.* arripui: reliquae μιαρὸν, quod minus arridet, quamvis alibi a noſtro uſurpatum videam, Καταπλ. c. 12; quia hic *robur*, non *iuſtitia*, Timonis requiritur. Solan. Μιαρὸς & μικρὸς ſaepe confunduntur: illud huius vice reſtituit egregie ſummus Bentleius in Callim. Ep. VII. Hic omnino repudiandam cenſeo ſcripturam editionis Iuntinae. Convicium gravius, quale merebatur Demeas, atque Atticis perquam familiare. Hemst.

ead. l. 4. Ἐκπετάσας τὸν πώγωνα) Character philoſophi, quem paſſim proponit, ut Βίων πρ. in Piſc. in Catapl. Bourd.

ead. l. 6. Τιτανῶδες βλέπων) Eraſm. in Adagio, *Titanicus aſpectus*. Brod.

ead. l. 8. Αὐτοβορέας) *Ipſemet Boreas, aut Triton*: Deus marinus ac buccinator. Brod. Sic Αὐτοθαΐδα in Ῥητ. cap. 12. Solan. Praeterquam ex hoc loco aliunde notae non ſunt hae Zeuxidis tabulae, neque Iunius in Catal. Artif. quemquam alium extra Lucianum adduxit teſtem. Αὐτοβορέας autem verus & ipſiſſimus Boreas: αὐτοανθρώπῳ ὅμοιος quale ſit, videbimus ad Philopſ. § 18. Alciphr. III, p. 446, στείλας ἐμαυτὸν ἀγροικῶς &c. αὐτοσκαπανεὺς ἐδόκουν. Ὁ, τε βασιλεὺς τὸν τρόπον ἦν αὐτοαπλότης apud Suid. in v. Vid. Simpl. Verin. ſive Salmaſ. de Transſubſt. p. 534. Eius generis apud philoſophos frequentantur, αὐταρχὴ, αὐτοσοφία, quibus appellationibus Deum afficiunt. Hemst.

ibid. Ζεῦξις) Zeuxidis hanc tabulam, quaenam fuerit, haud facile eſt ex hoc loco coniicere. In Poecile poſitam fuiſſe ſuſpicor. Solan.

ead. l. 9. Ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλὴς) Tangit hunc locum Oct. Ferrar. de Re Veſt. P. II, lib. IV, c. 6. Hemst.

ibid. Κόσμιος τὸ βάδισμα) Sic in Harmon. βαίνειν ἐν ῥυθμῷ. Dixi ad illud Petron. *Inceſſus tute compoſitus*. Sic in tractatu de Saltat. & in Demonact. vita, & antea. Bourd.

ead. l. 10. Σωφρονικὸς) Scholiaſtes hic aliter legit; nempe Σωφρονίσκος· in quo nullam prae vulgata lectione perſpicio elegantiam. IENS.

ead. l. 12. Τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν) Φιλοχρήματοι iſti philoſophi καὶ ῥυπαροὶ τὴν καρδίαν, nihil aliud in his dialogis laudant, quam τὸ ὀλιγαρκές. Sic pag. ſeq. & paſſim, quibus tamen nihil uſquam ſatis. BOURD.

ead. l. 13. Μεγάλην τὴν κύλικα) Sic Lapith. τῷ ζωροτέρῳ *amariore*: amabant calices amariores: μεγάλην autem videtur eſſe κύλικος ὄνομα, ut apud Virgil. 1 Aen. Achil. Tat. lib. 2. BOURD.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Διὰ θυμὸν μετεωρίζεσθαι) Haec Suidae debentur in Βρενθύεσθαι. Ante ὀργίζεσθαι comma fuit in ed. *A.* ſecus atque oportebat: eſt enim, *iram, ſpeciem irati prae ſe ferre.* HEMST.

ibid. col. 2. *l.* 2. Οἷον τοῦτο π.) Prava lectio Scholio huic anſam dedit. Socratem autem intelligit Sophroniſci filium. SOLAN. Diſtingue Οἷον· τοῦτο πέπαιχεν. Intelligi voluit Scholiaſtes οἷον Σωφρονίσκος, tanquam Sophroniſcus aliquis. HEMST.

Pag. 123. *l.* 2. Ὥσπερ ἰκτῖνος) Vid. P. Burm. ad Petron. p. 193. Plato de Rep. I, p. 589 E. ἀλλ' ὥσπερ οἱ λίχνοι τοῦ ἀεὶ παραφερομένου ἀπογεύονται ἁρπάζοντες &c. Teſtimonium eſt coqui non nimis honorificum de philoſophis apud Athen. IX, p. 404 D. Τῷ φιλοσόφῳ παρέθηκα κωλέαν, πόδας· Ἀδδηφάγον τὸ ζῶον εἰς ὑπερβολὴν Ἐστίν —. HEMST.

ead. l. 3. Τὸ γένειον ἀνάπλεως) Ut in Lapith. & Merc. cond. quod in Nigr. § 25 dixit ἐμφορoῦνται. BOURD.

ead. l. 6. Τὰ τρύβλια) Generaliter pro catinis apud Ariſtoph. ubi tamen interpretantur τὸ τρύβλιον εἶδος ὀξυβάφου, ad Pac. ad Concion. aliter etiam Heſych. BOURD.

ibid. Τῷ λιχανῷ) De indice digito, ſive λιχανῷ, Caſaub. ad Athen. c. 13, lib. 1. BOURD.

ead. l. 7. Μεμψίμοιρος &c. ὄφελος) Ita vertenda haec verba: *Semper querulus, ut totam placentam, vel ſuem totum inter alios accipiat, quod edacitatis & inſatiabilitatis culmen eſt.* Teſtatur H. Steph. vocem ὄφελος verti *culmen, faſtigium* in vulgatis Lexicis, ſed ſine exemplo. Hoc accipiat, neque enim aliter hic locus verti poteſt. Quo ſenſu ſumtum ὄφελος deducendum ab ὀφέλλω, quatenus ſignificat, *augeo, accumulo.* Hinc ὄφελος inter alia ab Heſychio dicitur ſignificare αὔξησιν, *augmentum.* CLER.

ibid. Πλακοῦντα —) Ea enim domum auferre apud veteres moris erat. Vid. Νιγρ. c. 25. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅ, τι περ λιχνείας καὶ ἀ. ὄφελος) Ad ſequentia referunt Eraſmus, Benedictus, &, quod miror, Tan. Faber, contra primas edd. in quibus maior eſt diſtinctio poſt ὄφελος poſita. Clerico ſi locutionis indoles, quam & priores ignorarunt, fuiſſet perſpecta, res melius ſucceſſiſſet. De eo, quod in quoque genere praeſtantiſſimum eſt atque excellit, iſtam loquendi formulam uſurpant Graeci. Xenoph. Hell. V, pag. 328, v. 32: παμπληθεῖς ἀπέκτειναν ἀνθρώπους, καὶ ὅ, τι περ ὄφελος ἦν τοῦ τοιούτου (male τούτου τοῦ) στρατεύματος. Arrian. A. A. V, c. 15, p. 214: τῶν πεζῶν ὅ, τι περ ὄφελος ἐς τρισμυρίους, *peditum ſtrenuiſſimos ad triginta millia.* Ariſtid. T. I, p. 5 A. Muſas alloquitur, invitans, ut ſibi Iovis hymnum peracturo propitiae ſubveniant: εἴτε ἐν Ἑλικῶνι τῷ Βοιωτίῳ χορεύετε, τῶν Διὸς ἔργων τε καὶ δωρεῶν ὅ, τι περ ὄφελος, *Vos, o Muſae, operum Iovis & donorum decus atque ornamentum:* Canterus in his vertendis prorſus aberravit. Arrian. de Venat. c. XX, καὶ τοῦ θεάματος ὅ, τι περ ὄφελος ἀπολλύοιτο, *& ſpectaculi quod iucundiſſimum eſt,* vel, *& iucundiſſima ſpectaculi pars intereat:* Holſtenius non accuratiſſime, *& ſpectaculum, maximum operae pretium perit.* Similis uſus in ὅ, τι περ ἄνθος ἦν. Thucyd. IV, c. 133, ὅ, τι ἦν αὐτῶν ἄνθος ἀπολώλει· imitatur Dion Caſſ. XLVI, p. 313 B. πᾶν ὅ, τι περ ἦν (non muto: quamquam videri poſſit, ὅ, τι περ ἦν) ἄνθος αὐτῶν ἔξω τῶν δρώντων (lego τῶν διαδράντων) σφᾶς, ἔφθειραν· L, p. 428 C. καὶ γὰρ πλῆθος πολὺ ὑμῶν ἐστι πᾶν ὅ, τι περ ἄνθος καὶ παρὰ τῶν ὑπηκόων καὶ παρὰ τῶν συμμάχων ἐξειλεγμένον. Igitur in Luciano, ſi lectionem receptam probas, tota placenta, vel porcus earum rerum, quae gulae heluationique inſerviunt, delicatiſſimum, vel caput coenae intelligetur: ſed vereor equidem, ne ante ὅ, τι περ exciderit ἢ, quod reprehendi malim, tali ſententia: *Querulus ſemper, & portione ſua non contentus, ut placentam totam, aut porcum ſolus prae aliis accipiat, aut quodcunque aliud gulae ſupra cetera gratiſſimum fuerit appoſitum.* Hemst.

ead. l. 11. Ἐπὶ τῇ κύλικι) Solent ἐπὶ τῆς κύλικος. Diogen. L. II, 82, ἕως ἂν τις ἡμᾶς ἐπὶ τῆς κύλικος φλυαρῶν διαλλάξῃ· ſed multo frequentius ἐπὶ τῇ κύλικι· Arrian. A. A. VII, cap. 27, ὀδύνην τε αὐτῷ ἐπὶ τῇ κύλικι γενέσθαι ὀξεῖαν. Ariſtaen. I Ep. 3, p. 18, οὓς (Διόνυσόν τε καὶ Ἀφροδίτην) ἐπὶ τῇ κύλικι συνάγοντες ἐθελγόμεθα· minus opportune Mercerus, *quos in pateram coactos delibavimus:* debuerat, *quos inter pocula conſociantes delectabamur.* Aliter Appian. de B. M. p. 363, Χρυσίον ἐπί τε τῇ κύλικι καὶ τῇ τροφῇ &c. προτιθέναι, *aurum illi, qui*

calicibus eductis & cibi ingerendi multitudine ſuperior eſt, praemium ponere. Hinc λόγοι ἐπὶ τῇ κύλικι, *ſermones ad vinum*, ut Cicero dixit *ad vinum diſertos* pro Coel. § 67; vel, *qui ad menſam ſolent ſuboriri*, ut Atta in Megal. apud Serv. ad Virgil. Ecl. VII, 33. Iidem λόγοι ἐπικυλίκειοι Athenaeo initio libri I, ubi vide Caſaub. ἐπικυλίκειοι ἐξηγήσεις Diogen. L. IV, 42. Vox corrupta in Plutarcho de Muſ. pag. 1148 D. Ἔχεις τοὺς ἐπικυκλίους περὶ μουσικῆς λόγους· Interpr. *circularem de muſica diſputationem*; Luiſin. Par. III, c. 11, melius ad ſenſum, *ſermones de muſica ad menſam habitos*: ſed quod Aldus impreſſerat ἐπικυλκίους adiecta litera iuvandum fuit. Hinc κυλικηγορεῖν Athen. XI, p. 461 E. p. 480 C. καὶ τὸ κυλικηγορεῖν, ὅταν ἐπὶ τῇ κύλικι τὶς ἀγορεύῃ. Poll. VI, 29, λάλος, λῆρος, φλύαρος, κυλικηγορῶν, φορτικός. Commoda diſtinctione ſententiam Luciani dilucidiorem dedi. Τότε δὴ ſaepe apud Noſtrum: Duker. ad Thucyd. V, 16. HEMST.

ead. l. 14. Ὑποτραυλίζων) Ψελλίζων καὶ μηδὲν ἔναρθρον λαλῶν. Interp. Ariſtoph. ad Nub. BOURD.

ibid. Γελοίως) In omnibus Luciani operum editionibus γελοῖος; mendoſe, haud dubie. Hemſterhuſius recte in ſua emendavit. SOLAN.

ibid. Εἶτα ἔμετος) Idem Lapith. de his vomitibus copioſe alibi. BOURD.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Βρῶμα Λύδιον) Ex Suida in Καρύκη, & Heſychio, in quibus tamen multo plura. HEMST.

ibid. l. 5. Καί τι) Interpoſuit Solanus, & mox νῦν. Ariſtophanis locus in Pac. v. 272. HEMST.

ibid. col. 2. *l.* 5. Τριβλίῳ) Emenda τρυβλίῳ. IENS. Si tanti eſt monere, idem viſum fuit M. Slado & Solano, qui praeterea pro περικάθηται ex *V.* & *C.* notavit παρακάθηται. HEMST.

Pag. 124. *l.* 1. Τῆς αὐλητρίδος &c.) *Utraque manu tibicinae adhaerentem.* BROD.

ead. l. 2. Τῶν πρωτείων) *Nulli primas conceſſerit.* BROD.

ead. l. 4. Τὰ πρῶτα) *Primum locum tenens.* BROD.

ead. l. 5. Γοητεία) Hanc paſſim nugonibus iſtis exprobrat, ut in Piſcat. in Catapl. BOURD.

ead. l. 6. Πάνσοφον τὸ χρῆμα) Faber legendum monet πάνσοφόν τι χρῆμα. Verum quidem eſt, in hac loquendi formula, ſaepe τὶ poni, ut alibi apud Noſtrum, παρθένος πάγκαλόν τι χρῆμα, & ſimiliter ſaepe apud Aelianum, Ariſtophanem & alios. Sed mihi hoc in loco vulgata ſcriptura praeponitur; intelligendum enim eſt, quaſi diceret, *Denique ut ſum-*

matim dicam, τοῦτο τὸ χρῆμά (Thraſycles nempe) ἐστι πάνσοφον, καὶ πανταχόθεν ἀκριβὲς &c. Id enim hic Articulum τὸ valere, ex toto contextu perſpicuum eſt. Et ſic quoque in Βίων πράσει. Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς· πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων δεόμενον. *Age vero, advertat quilibet animum: id, quod videtis, eſt lautum aliquid, & divites* (emtores) *poſtulans*. Sane non ita temere immittenda falx critica, ubi quid primo aſpectu videtur recedere a vulgari loquendi conſuetudine; cum omnes voces non omni loco adhiberi queant eodem modo. IENS. Ariſtoph. Pac. v. 38: Μιαρὸν τὸ χρῆμα, καὶ κάκοσμον, καὶ βδορόν. HEMST.

ead. l. 8. Οὐκ εἰς μακρὰν) *Brevi*. BOURD.

ibid. Χρηστὸς ὢν) Ironia. BROD. Ironiam Brodaeus interpretatur, quae hoc quidem in loco omni aculeo deſtituta eſt: utcunque tamen exprimere conatus eſt Faber. Mihi, quamquam remedium nullum ſuccurrat, diſplicet illud χρηστὸς ὤν· debebat ſequi ἄξιος ὢν, aut aliud quiddam argutius. Non me fugiunt ταυτησὶ τῆς χρηστῆς Δ. Ἑτ. XII, & huius generis alia non pauca: neque tamen propterea ſententiam de hoc loco muto. HEMST.

ead. l. 11. Ὥσπερ οἱ &c.) Faber deleri hic vult ὥσπερ. Utique ſi quid mutationis hic opus, legerim pro ὥσπερ οἱ, οἵπερ οὖν, ſenſu convenientiſſimo, *qui nimirum divitiarum tuarum admiratione capti* &c At maximam quidquam hic ſollicitandi neceſſitatem non video. IENS. Si interponas, οὐδ' ὥσπερ οἱ &c. omnis orationis intricatioris difficultas fuerit ſublata: ſed cum Ienſio, non maximam eſſe quidquam hic ſollicitandi neceſſitatem ſentio. HEMST.

ead. l. 14. Ἁπλοϊκὸν) Recte *ſimplicitas* cum liberalitate coniungitur, quod ſimpliciores ſoleant eſſe liberaliores. Hinc ἁπλότης ſumitur pro *liberalitate* in N. T. Vide, quae notavimus in Addit. ad Hammond. ad Rom. XII, 8. CLER.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Ἢ καὶ) Notaverat Solanus οὐδὲ, neque tamen addiderat, unde ſumtum ſit. Mihi ſatis facit ἢ καί. HEMST.

ibid. l. 3. Δ. φ. φιλόσοφον γοητείαις καὶ τερατείαις) Id vult Graeculus commentator, philoſophorum veneficia & praeſtigias exemplo Thraſyclis bellius effingi, quam coloribus fieri poſſet a Zeuxide vel Parrhaſio: ſed lege & tria tolle menda, δ. φ. φιλοσόφων γοητείας καὶ τερατείας γρ. IENS. L. φιλοσόφων γοητείας καὶ τερατείας. C. φιλοσόφων γοητείαν καὶ τερατείαν. SOLAN. Hoc ſequendum duxi. HEMST.

ibid. l. 5. Οὗτος) Ita pro οὕτως emendavit Solanus. Ἀπαραλλάκτως intellige, *quam ſimillime*, vel, quemadmodum apud recentiores nonnunquam uſurpari ſolet, *eum in modum*, *ut ſuperari non poſſit.* HEMST.

Pag. 125. *l.* 1. Μάζα) Pro quovis genere panis. tenuiorum cibus, unde mirum, Carionem μάζαν accepiſſe pro delicatiori cibo. Fuere quidem μάζαι in deliciis, ſed compoſitae. Ariſtoph. Heſiod. Athen. Heſych. Suidas. BOURD. Idem plane Thraſyclis temperantiam ſimulantis victus, qui Perſarum, de quo vide Briſſon. de R. P. II, p. 213, 214. Salem pauperioris fortunae hominibus obſonium fuiſſe, res nota: *ſalem delingere*, ἅλα λείχειν Athenis malebat Diogenes Cynicus, quam παρὰ Κρατερῷ τῆς πολυτελοῦς τραπέζης ἀπολαύειν· Diogen. L. VI, 57. Egregia quaedam eſt Apollonii Tyanenſis figura, & ad exemplar Pythagoreorum praeceptorum expreſſa Ep. VII, Πάντα φασὶ δεῖν τὸν ἔμπορον κάλων σείειν· ἐμοὶ δὲ εἴη τὴν ἅλιαν τρυπᾷν ἐν Θέμιδος οἴκῳ· *Mercatorem* (Euphratem ſugillat ex ſapientiae ſtudio lucrum turpiſſime captantem, quales philoſophos Socrates καπήλους appellabat) *oportet omnem*, *ut aiunt*, *rudentem commovere : mihi contra ſit in honeſta pauperie nullas opes venantem iuſte temperanterque vivere.* Haec recte iampridem intellexit Caſaubonus ad illud Perſii Sat. V, — *reguſtatum digito terebrare ſalinum*; itidemque Gatakerus A. M. P. c. 43, p. 879, ne de me dicam ad Poll. X, 169. quo magis mirificus eſt in his explicandis Olearii error, qui indicari tantum debet, non refutari. Τὸ θύμον apud Lucian. & ἡ ἐννεάκρουνος ad Atticorum tenuiorem vivendi rationem pertinet. Ariſtoph. Pl. v. 253, Ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταὐτὸν θύμον φαγόντες· optime Schol. τῆς αὐτῆς πενίας μετασχόντες. HEMST.

ead. l. 2. Θύμον) Male θυμὸν antea, qua loquendi formula paſſim utitur. BOURD.

ibid. Ἢ κάρδαμον) Dixi ad illud Petronii *Naſturcii ſuccum.* BOURD.

ead. l. 3. Ἐννεάκρουνος) Fons Athenis, qui ab aliis dicitur Καλλιρόη· de quo interpr. Ariſtoph. male apud Heſych. εἰνεάκρουνος dicitur. hac de re legendus Thucydides, qui rem totam indicat, & Portus interp. BOURD. Κρήνη Ἀθήνησιν, novem venis ſaliens; unde & hoc nomen iſti impoſitum. Vid. Heſych. & Etymol. M. VORST. Appoſitus eſt Alciphronis locus III, p. 386. *Si nemo me beatorum vocet*, inquit paraſitus, ἀνάγκη με σκάνδικας ἐσθίειν καὶ τῆθεα, ἢ πόας ἀναλέγειν, καὶ τῆς Ἐννεακρούνου πίνοντα πίμπλασθαι τὴν γαστέρα· ibi Berglerum

haec Lucianea non praeterierunt: p. 392, ἐρῶν τῆς Καλλιῤῥόης. Ariſtippus ad Antiſthenem in Epp. Socraticorum p. 25: καὶ ἀπὸ τᾶς Ἐννεακρούνω λούου τε καὶ πῖνε, καὶ τὸν αὐτὸν τρίβωνα θέρεος τε καὶ χειμῶνος ἔχε ῥυπόωντα, ὡς πρέπει ἐλευθέρον καὶ ζῶντα ἐν Ἀθάναις δαμοκρατικῶς. De Enneacruno vel Callirrhoë Athenarum fonte multa commentatores eruditiſſimi ad Thucyd. II, 15. Hemst.

ead. l. 9. Εἰς τὴν θαλ. ἐμβαλεῖς) Hoc Diogenis eſt monitum in Βίων Πρ. § 9, cuius ſuaſu Crates id ipſum feciſſe dicitur. Diogen. L. VI, 87, & Menagius: eam hiſtoriam ob oculos habuit Hieronym. Conſol. ad Iulianum: *Contemnis aurum: contemſerunt & multi philoſophi; e quibus unus, ut ceteros ſileam, multarum poſſeſſionum pretium proiecit in pelagus, Abite, dicens, in profundum, malae cupiditates: ego vos mergam, ne ipſe mergar a vobis: philoſophus gloriae animal, & popularis aurae vile mancipium totam ſimul ſarcinam depoſuit.* Improbat, & merito quidem, Plut. de Nobil. p. 218, § 11: οὐχ ἧττον δ' ὡς ἄχρηστα τὰ χρήματα εἰς θάλατταν καταποντισθήσεσθαί τις κελεύῃ. Paulo aliter Iſocr. in Archid. p. 130 A. οἱ μὲν κεκτημένοι τὰς οὐσίας ἥδιον ἂν εἰς τὴν θάλατταν τὰ σφέτερ' αὐτῶν βάλοιεν, ἢ τοῖς δεομένοις ἐπαρκέσειαν. Phoenicidis apud Stob. p. 80, & Gellii N. A. IX, 2, loca non diſſimilia inter ſe comparavit Bern. Martin. V. L. I, c. 8, recte explanans illud Muſonii, ἄξιος οὐν ἐστιν ἀργυρίου, quod interpretum nemo fuit aſſecutus. Talia vero Lucianus adſcripſit Thraſycli, quae recentioribus philoſophis prius conveniant, quam iis, qui Timonis aetate vixerunt. Hemst.

ead. l. 12. Ἐπεμβὰς) *l.* ed. hic corrupte ἐπιβάς. Vulgatam firmant haec verba Dial. Enip. & Nept. ἡ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουομένη. Solan.

ead. l. 13. Τῆς κυματώδους γῆς) Audio Mſſ. & Tan. Fabrum. Sed quid Lucianus amaverit, colligere etiam poſſumus ex fine Hermotimi, ut ſic ſcribit: Ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἠιόνι καθεζόμενον ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθμεῖν τὰ κύματα. Gron. Κυματώγης) Vide etiam noſtram & Graevii notam ad Hermot. c. 84, ubi eadem vox occurrit, quae & illic in impreſſis in κυματώδη mutata eſt. Solan. Codice Regio ſponſore κυματωγῆς reſtitui: fruſtra Gronovius obducit locum ex Hermotimo: addidiſſe poterat Long. Paſt. III, p. 95, καὶ ἐπὶ τῆς ψάμμου πλησίον τῆς κυματώδους γῆς ἐβάδιζε ζητῶν τὰς τρισχιλίας. Quamquam e Codicibus nihil a Iungermanno ſit notatum, Mollius tamen hic etiam κυματωγῆς debe-

re legi ſuſpicatus eſt. Rem pluribus alias exponemus. HEMST.

Pag. 126. *l.* 1. Αὐτῷ) Καὶ μηδ' ὀβολὸν αὐτοῦ ἀνῆς· αὐτοῦ, αὐτόθι, nempe ἐν τῇ οἰκίᾳ, ſive οἴκοι. MARCIL. Perſpicue legendum σεαυτῷ, vel σαυτῷ, vel ἑαυτῷ, cum hoc de omnibus perſonis dicatur. Id enim vult Thraſycles, ut Timon ne obolum quidem ſibi retineat. Idque iam conſideravit interpres, vertens: *Tu eas alio potiore modo, confeſtim ex aedibus eiicito,* (potius, *confeſtim eum foras effer*) *ac ne obolum quidem tibi reliquum facias, largiens quibuſcunque opus eſt.* Marcilius legit αὐτοῦ, *illic.* IENS.

ibid. Ἀνῇς) Proba ſcriptura, vide Ἀναβ. c. 1. Ed. *I.* ἀνεῖς. SOLAN.

ead. l. 2. Ὧ δὲ μνᾶν, ᾧ δ' ἡμιτ.) Variant hic libri. τάλαντον vulgatarum non agnoſcit *I.* ed. nec reperitur apud Thomam Mag. qui hunc locum adducit v. Ἃ μὲν, ἃ δέ· neque in Scholio, quod vide in Ῥητ. Διδ. Sed pro eo hi omnes habent ἡμιτάλαντον, quod adeo admiſimus; quia ea ratione talentum ſibi integrum, ut philoſopho, quem duplo donari auctor eſt, conficit. Reliquarum ergo edd. *talentum* reiecimus. Sed in eo ſecuti auctoritatem ed. *I.* potiſſimum, in alio reſpuimus, quod μνᾶν non agnoſcit, quod probum & in omnibus legitur. Sic enim gradatim melius ad ſummam, quam captat, aſcenditur. SOLAN.

ead. l. 7. Δύο μεδ. χωρ. Αἰγ.) Medimnus Atticus circiter octoginta libras tritici continebat, Aegineticus plures. Auri vero plus quam, ut opinor, quinquageſies tritico gravioris tantum pondus complexa eſſet eiuſmodi pera, ut viginti camelis opus fuiſſet ad eam baiulandam. Inſaniam pſeudophiloſophi gravice deſcribit Lucianus. CLER. V. Leon Porcius AG. IX, 1483. Drachma etiam Aeginetica dupla fere Atticae drachmae fuiſſe traditur. Attica VII ſolidorum ſive denariorum Anglicorum, Aeginetica XII ſeu unius Schilling. SOLAN. *Modios* etiam Faber: *medimnos* transferre debuerat: vid. Perizon. ad Aelian. V. H. VI, cap. 12. Eodem nomine Strabonis interpretem reprehendit Hoſtus de Menſ. Gr. c. VI. Multis error communis: neque tamen non verum eſt, Graecos recentiores μόδιον & μέδιμνον nonnunquam confundere. Medimni, aliuſve aridorum menſurae Aegineticae nuſquam reperi mentionem factam: propterea negare nolim, ut ponderibus & pecuniae pretio Atticos Aeginetae praeceſſerunt, ſic & menſurarum magnitudine. Sed fieri poteſt, ut, quod de ponderibus & nummis erat certum, ridicule Lucianus ad

menſuram traduxerit. Mox φιλοσοφοῦντα contra ed. *I.* auctoritatem ſervavi. Noſter in Peregr. § 30, Χρυσῷ σαξάμενος πήραν —. HEMST.

ead. l. 8. Φιλόσοφον) Ex edit. *I.* Reliquae φιλοσοφοῦντα. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ) Recte quidem interpretes: ſed malim ἐπιμ. τὴν δικέλλην, *caput tuum pugnis implebo, atque inſuper ligonem admetiar.* Olim in mentem venerat: τὴν κεφ. ἐμπ. κονθυλῶν vel κονδυλῶν, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ, *caput tuum implebo tumoribus ligone admenſus:* ſunt certe κονδύλαι vel κονθυλαὶ, ἀνοιδήσεις in Heſychio, *tubercula, tumores,* etiam tales, qui ex ictibus impactis oriuntur: Schol. Ariſtoph. ad Acharn. v. 1180, ἀπὸ τῆς πληγῆς κονδύλην ἐποίησεν αὐτὸς ὁ Λάμαχος. Verum inſolentius videtur vocabulum, quam ut Lucianum deceat. HEMST.

ead. l. 13. Ὦ δημοκρατία) Vid. Herald. Obſ. & Emend. c. 48. HEMST.

Pag. 127. *l.* 7. Ἐπιχαλαζῶ) Noſter in Gall. § 22, κατεχαλάζησας αὐτῶν ἀφθόνους τοὺς λίθους. *Saxa grandine plura:* Ovid. Ib. v. 470. De telorum, lapidum &c. *nimbis, imbribus,* quae valde ſunt Latinis uſitata, Franc. Iuret. ad Paulin. de Vit. Martin. III, v. 453. HEMST.

ead. l. 8. ΑΝΔΡΕΣ) Sic ex coniectura ſcribere lubuit. In quibuſdam enim nihil erat; in *Fr.* vero *P. S.* & *A.* Βλ. quaſi unus hoc clamaret Blepſias; cum una omnes exclamare territos & trepidantes, magis comicum ſit, & ſimul verbis ἀπῖμεν conſonum. SOLAN.

in Schol. Ἠπαίτων) Quid ſit ἠπαίτων, ignoro. Lege ἠπάτων, *decipiebam.* IENS. Lege ἠπάτων· ſed reliqua huius ſcholii abſurda ſunt: agitur enim de pugnis. SOLAN.

IN HALCYONEM.

Pag. 128. *l.* 1. ΑΛΚΥΩΝ) Halcyonem hunc Luciano adſcriptum Leonis philoſophi Academici eſſe, teſtantur Athen. II, & Laërt. in Plat. Nec Platoni hic dialogus elapſus eſt, ſicut nonnulli putant, quos Socratis perſona in errorem pellexit. Occaſio Dialogi a cantu Alcedinis. Pulcherrimum eſt commentum, in quo ſplendide de immenſa ſummi atque aeterni principis poteſtate diſſeritur, deque divinis rebus. COGN. Non eſt Luciani, ſed Leonis Academici, ſi Antonio Mureto

ſua ſtat fides Or. IV. Luciani quidem prorſus non eſſe, tum dictio lenta & oſcitans, tum ſententiarum levitas, & argumentorum frigus, & delirationes arguunt ſatis. Marcil. Halcyon quidem non eſt Luciani ex animi ſententia loquentis, quippe Epicurei, & forte ex deterrimo Epicureorum genere, qui malos mores cum prava doctrina coniungebant: ſed poſſet eſſe Luciani animi cauſa Platonicum agentis. Profecto haec elegans eſt Platonis imitatio, ſed in qua hoc unum merito arguas futilitatis, quod ſerio narretur putidiſſima fabula, eique aptetur, quidquid in re gravi & comperta de divina potentia dici potuiſſet. Sed ſi dictorum ineptam occaſionem demſeris, & ſententias de divina potentia ſpectaveris ſeorſim, fatebere, vix quidquam de ea melius poſſe dici. Ceterum de Halcyonis fabula vide Steph. Clerici Acad. Quaeſt. V. Cler. Halcyonem dialogum fuerunt olim qui Platoni tribuerent; ſed inter aperte nothos numerat Diogenes Laërtius Platone p. 84 C. Hunc autem ipſum Dialogum ex Galaei Collectaneis aliiſque ſatis conſtat, eum eſſe, qui Platoni tribuebatur; cum ibi inter eius opera, quamvis notatus, reperiatur. Leoni cuidam a Phavorino philoſopho, teſte eodem Diogene, tribuebatur; unde ſatis liquet, non poſſe Lucianum habere auctorem, qui Laërtio coaevus, Phavorino iunior fuit. Eum Leonem Academicum vocat Nicias Nicaenſis apud Athenaeum XI. Muretus etiam Or. IV, & Tan. Faber in Notis ad Phaedri fab. p. 173 C. Et ſane etiamſi haec teſtimonia non ſuppeterent, vix credibile fit, Lucianum de Deorum vi & potentia tam recte ſenſiſſe & tam magnifice locutum. Vide Biblioth. Caeſar. VII, p. 3. Platoni autem minime tribuerim, tum quia veteres reiecerunt, tum ob ea praecipue, quae de duabus Socratis uxoribus in fine leguntur. Solan.

ead. l. 7. Ἄφωνα) Cauſam affert Ariſtoteles, quod his neque pulmo ſit, neque arteria, neque guttur. Horat. in Odis: *O mutis quoque piſcibus Donatura cygni, ſi libeat, ſonum.* Lucian. in Gallo: *πολὺ ἀφωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων·* adv. Indoct. *μᾶλλον τῶν ἰχθύων ἀφωνότερος εἶ.* Cogn.

in Schol. col. 1. l. 2. Ποικίλην) Lege ποικίλη. Haec ex variis auctoribus collata: vide Ariſtotel. περὶ Ζ. I. IX, c. 14. Hemst.

ibid. l. 10. Πηγνῦσα) Πήγνυσι. Modo pro ἐκ βλέννης legendum eſt ἐκ βελόνης, quemadmodum ex Ariſtotele liquet. Hemst.

ibid. l. 19. Ἐν χειμῶνι &c.) Vid. Ariſtot. Hiſt. Anim. V, c. 8. Solan.

ibid. col. 2. *l.* 5. Τῶν πετρῶν) Ταῖς πέτραις· niſi maius vitium lateat. HEMST.

ibid. l. 17. Ὧν μόνων &c.) Scribe: ὧν μόνον εἴτις ἀκ. τ. φ. σ. ἔχει παν. quamquam μόνων retineri poteſt. HEMST.

Pag. 129. *l.* 3. Παλαιὸς ἀ. μεμύθευται λόγος) Occaſio diſputationis fuit fabula de Ceyce & Halcyone. In hunc ferme modum habetur apud Ovid. Metam. lib. XI, 420. Ceyx Luciferi filius Trachiniae rex Halcyonem habuit uxorem; a qua cum prohibitus iſſet ad conſulendum Apollinem Clarium de ſtatu regni, naufragio periit: cuius corpus cum ad uxorem delatum fuiſſet in Trachinem, doloris impatiens illa in mare ſe praecipitavit. Poſtea miſeratione Thetidis & Luciferi converſi ſunt ambo in aves marinas, quae Graecis ἀλκυόνες dicuntur, Latinis Alcedones, ut ait Varro de L. L. lib. III. Hae, referente Plinio X, c. 32, ex Ariſtotele, paulo ampliores ſunt paſſere, colore cyaneo, collo gracili ac procero. Foetificant bruma, qui dies Graecis ἀλκυονίδες, Latinis *Halcyonia* vocantur. Neque apparent, niſi mari tranquillo, maxime Siculo. Faciunt autem ſeptem ante brumam diebus nidos, & totidem ſequentibus pariunt: unde Mantuanus, *Producit Ceycis aves ubi frigida bruma.* Hi dies & nautis ſunt noti: nam in his tempeſtatem non metuunt. Nidificant autem medio in mari. Nidi pilae figura paulum eminenti ore perquam anguſto, grandium ſpongiarum ſimilitudine, ex ſpinis aculeatis compacti, tanta duritie, ut ferro incidi nequeant. Franguntur ictu valido, ut ſpuma arida maris. De tranquillitate Halcyonidum dierum Lucianus hic: τὰς ἁλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμος ἄγει. Hinc ductum eſt adagium iſtud Ariſtophanicum in Avib. v. 1593, Ἁλκυονίδας τ' ἂν ἤγεθ' ἡμέρας ἀεί. id eſt, *Atque halcyonicos egeritis aſſidue dies*: hoc eſt, *tranquillam atque otioſam vitam.* Plautus in Poenulo Act. I, Sc. II, 142: *niſi mihi illam tam tranquillam facis, Quam mare eſt olim, cum ibi halcedo pullos educat ſuos.* Idem in Caſin. Prol. v. 26, *Halcedonia ſunt circa forum;* id eſt, tranquillitas & ſilentium. Virgilius inter prognoſtica futurae tempeſtatis hoc quoque refert Georg. I, 398: *Non tepidum ad ſolem pennas in litore pandunt Dilectae Thetidi halcyones.* — Meminit harum & Theocritus Eid. VII. Homer. Il. K. Servius ad Virgil. Georg. I. Ceryli maris halcyonum Theocritus in Bionis morte: qui, ubi conſenuit, a coniuge alis impoſitus geſtari dicitur: & talis coniugii amor eſt in his aviculis, ut, cum altera ex eis interiit, quae ſuperſtes eſt, longo tempo-

re amiſſam ſociam lugubri voce deploret. Alii *cerylum* ab *halcedone* diſcernunt, ſed tamen de eodem genere eſſe ſtatuunt. Ariſtot. de Hiſtor. Anim. VIII, c. 3, etiam videtur diſcernere ab halcedonibus; attamen eundem locum & victum utrique tribuit. Gaza *caerulum* vertit. COGN. De Halcyone & Alcedoniis copioſiſſime Ulyſſ. Aldrovand. Ornith. XX, c. 60. Is p. 511, ubi de hoc ſcripto mentionem facit, cum iſta chartae mandabat, (*Varinus eiuſdem* (Halcyonis) *Pauſaniam auctorem facere videtur: nam in voce* Κήρυλος *Pauſaniam ſcribit condidiſſe Halcyones*) in errorem incidit non mediocrem: qui facile poteſt deprehendi, ſi quis meminerit, ex Euſtathio ad Il. I, p. 776, eſſe depromta, quae Phavorinus Camers in Lexicon retulit in Ἁλκυονίδες ἡμέραι· nam ad vocem Κήρυλος nihil horum ſimile. Anſam autem labendi haec dederunt verba: Ἰστέον δὲ ὅτι κήρυλοι κατὰ Παυσανίαν ἐν ἀλκυόσιν ἄῤῥενες &c. Pauſanias ille vocabularium dictionum Atticarum confecit, cuius etſi permulta, vellem tamen pro ſuis multo plura deſcripſiſſet verboſus Homeri Commentator. HEMST.

ead. l. 4. Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος θυγατέρα) Auguſtinus Datus cum Benedicto, *Aeoli Graeci filiam.* Scilicet ut plures ad verba attendunt, non ad rem vel Luciani ſententiam, qui volebat *aiunt mulierem quondam, Aeoli filiam, Hellenis neptem*, vel ex Ovidii libro XI Metam. ubi Halcyone vocatur *Aeolis*, vel ex Dicaearcho, cuius verba ſunt: ἡ γὰρ Ἑλλὰς τὸ παλαιὸν οὖσά ποτε πόλις ἀφ' Ἕλληνος τοῦ Αἰόλου ἐκλήθη τε καὶ ἐκτίσθη· quae locutio non minus notat, patrem Aeoli fuiſſe Hellena, quam filium. Contrario modo impingunt in Hermotimo § 39 verba Graeca Εὐανδρίδου τοῦ Ἠλείου interpretantes *Evandrida, Elei filio*, cum patria, non pater deſcribatur. GRON. Aeolum hunc, ut vides, filium Hellenis facit: uti & Apollodorus p. 11, l. 16. Vide etiam Iambl. n. 242. Hygin. F. CXXV. Alius vulgo Hippotae filius traditur, Hippotae ex filia nepos. SOLAN. Aeolum Hellenis filium omnes faciunt Scholiaſtae veteres Theocr. ad Eid. III, 45, Pindar. ad Pythion. Δ. 190, Apoll. Rhod. ad I, 143, Procl. in Heſiod. p. 46. Plin. H. N. VII, 56, p. 480. Aeolus Hippotae filius ab hoc eſt diverſus, ut liquet ex Diodoro Sic. IV, p. 188; ad quem Rhodomannus contexuit Aeolidarum ſeriem. Dicaearchi, quem Gronovius attulit, locus eſt corruptus: Salmaſ. de L. Hell. p. 355, Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος reponendum ſancit: Palmer. Gr. A. p. 8, Gronovio praeivit, intelligendumque ſtatuit Ἕλληνος πατρὸς τοῦ Αἰόλου· verum,

ut Dicaearcho ſecum conveniat, legendum eſt ἀπ' Ἕλληνος τοῦ Διός· mox ipſe: Ἑλλὰς μὲν οὖν ἐστιν, ὥσπερ μικρῷ πρότερον εἰρήκαμεν, ἣν ὁ Διὸς Ἕλλην ἔκτισεν· ſi literis grandioribus ΔΙΟΛΟΥ ſcribatur, origo vitii ſtatim patet. Vid. Clem. Strom. VI, p. 679 A. Hemst.

ibid. Κουρίδιον ἄνδρα) Vid. Reineſ. ad Inſcr. Cl. XIV, n'. 3. *Ceyx Heſperi ſive Luciferi & Philonidis filius*: Hygin. F. LXV; ubi vide Munckerum. Clem. Protr. p. 35 D. Κῆυξ μὲν Αἰόλου Ζεὺς ὑπὸ τῆς Ἀλκυόνης τῆς γυναικὸς, Ἀλκυόνη δὲ αὖθις ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς Ἥρα προσαγορευομένη· cum ceteris in gratiam redibit Clemens, ſi modo unam vocem ſedem mutare iuſſeris: Κῆυξ μὲν Ζεὺς ὑπὸ τῆς Αἰόλου Ἀλκυόνης &c. Schol. Homer. ad Il. I, 558, Schol. Ariſtoph. ad Av. v. 251. Huic in tranſcurſu foediſſimam labem eximemus: ἡ δὲ (Halcyon) ἄγαν περιπαθῶς ὠδύρετο τὸν τοῦ ἀνδρὸς θάνατον παρὰ τῷ Σίλλῳ· immo vero παρὰ τῷ αἰγιαλῷ. Noſter etiam in initio, ἀπὸ τῶν αἰγιαλῶν, & plerique alii halcyonem ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς quiritari tradunt. Hemst.

ead. l. 5. Κήυκα) Rex erat Trachine. Cum noſtro ſentit Hyginus f. 125. Clemens Alex. Ceycem Aeoli filium facit, non Halcyonem, p. 22 A. de regibus verba faciens, qui ſibi Deorum nomina aſſumſerunt. Κῆυξ μὲν, inquit, Αἰόλου ΖΕΥΣ ὑπὸ τῆς Ἀλκυόνης τῆς γυναικός. Ἀλκυόνη δὲ αὖθις ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ΗΡΑ προσαγορευομένη. Sed & Theocriti Scholiaſtes cum Luciano facit p. 287 B. Solan.

ead. l. 6. Τοῦ ἀστέρος) Sic legendum, ut edidimus, litera minuſcula. V. Heſiod. Θ. 381, & Schol. Homer. ad Il. I, 558. Neque enim nomen proprium eſt, ut ſomniarunt illi. V. Ovid. Met. XI, 271. Aurorae is filius. Apud Apollodorum tamen Ἑωσφόρος dicitur Ἀστραίου. eiuſque filius Ceyx dicitur p. 11, l. 20. Solan.

ead. l. 16. Περὶ θεῶν) Forte legendum παρά. Ad hanc fabulam alluſit Euripid. Iph. in Taur. v. 1089. Cogn. Turpiſſime hic mendo omnes ferme libri foedantur, cum περὶ pro παρὰ obtrudunt; cum tamen proclive ſit ex ſimilibus Luciani locis hunc etiam emendare. Vide finem huius ipſius dialogi: τιμῆς οἵας ἔτυχες παρὰ θεῶν, in omnibus recte. Sic l. II ver. hiſt. c. 3, ταύτην παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος λαβοῦσα τὴν τιμὴν, recte iterum in omnibus. At in eodem libro c. 33 errarunt iterum plerique: in *Fl.* tamen, uti & hic, & in *P.* recte eſt ταύτης — ΠΑΡΑ τοῦ Ὕπνου λαχὼν τῆς τιμῆς. Notandum autem, in Aldina ſaepius reperiri π̓ (quod proprie

eſt περὶ) poſitum pro παρὰ, ut in hoc poſtremo loco, & in Dial. Diog. & Herc. ubi γεγάμηκε τὴν Ἥβην π' τοῖς θεοῖς, ab aliis, excepta *Fr.* lectum aut emendatum eſt in παρὰ τ. θ. ut in fine eiuſdem παρὰ τοῖς νεκροῖς. Cum haec ſcriberem, nondum Florentinam videram, quae recte hoc in loco legit παρά. SOLAN. Παρὰ pro περὶ certiſſimum eſt: in multis explorata linguae ratio contra quidquid eſt Codicum Mſſ. valet. Simillime Plato de cicadis in Phaedr. p. 1230 B. ὃ γέρας ἔχουσι παρὰ θεῶν· & mox, γέρας τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβόν· quae plus una vice Aelianus de Anim. eſt imitatus. Euripid. Hel. v. 15, Προγόνου λαβοῦσα Νηρέως τιμὰς πάρα. Cum his egregius locus eſt Plutarchi comparandus de Sol. Anim. p. 982 F. τίνος δὲ γενέσεις καὶ τόκους καὶ ὠδῖνας ὁ θεὸς οὕτως ἐτίμησεν; mox, τῇ δὲ ἀλκυόνι τικτούσῃ περὶ τροπὰς πᾶσαν ἵστησι θάλασσαν ἀκύμονα καὶ ἀσάλευτον· tum φίλανδρος μὲν οὕτως ἐστὶν &c. De Halcyoniis quid aliis indictum ſuperſit, ſunt ſane non pauca, nunc operoſius inveſtigare non lubet: vide Suid. in Ἀλκυονίδες ἡμέραι & Kuſter. Varro apud Nonium p. 145, *Dies deinde illos, quibus Halcyones hieme in aqua nidulantur, eos quoque ſeptem eſſe dixit.* HEMST.

ibid. Ἐπὶ γὰρ τῇ τ. νεοττείᾳ) H. Stephan. Theſ. L. G. T. II, p. 1040 B. profert, ἐπὶ γὰρ δὴ τούτου νεοττείᾳ· quod alicubi repererit, an ita ſcribendum iudicarit, haud equidem ſcio. Particulae certe γὰρ δὴ mox § 3, alibique a Luciano coniunctae, & ad hunc locum apte ſatis conveniunt. HEMST.

Pag. 130. *l.* 1. Ἀλκυονίδας) Ἀλκυονίδες, ἡμέραι τινὲς τὸν ἀριθμὸν ιδʹ. γαληναὶ, ἐν αἷς νοσσεύει ἡ ἀλκυών. Heſych. VORST.

ead. l. 2. Κατὰ χειμῶνα μέσον διαφέρουσας ταῖς εὐδίαις) Certe non debuerunt haec intelligi & verti aut cum Dato *tranquillitatis differentis*, aut cum Benedicto *media hieme ab aliis ſerenitate differentes*, ſed *eminentes, eximias*, quod putidum fere eſt monere, cum ut paſſim, tum in Luciano millies occurrit. GRON.

ead. l. 3. Παντὸς μᾶλλον) Plato p. 53 A. Variant autem hic libri. P. L. & *I.* πάντων habent. Reliqui impreſſi παντός. Neutrum probo. SOLAN.

ead. l. 4. Γαλήνιον) Adducit haec verba Andr. Rivin. de Ven. Sal. & Mal. § 35. Modo παντὸς μᾶλλον an παντων ſcribas, nihil intereſt: utrumque aeque commodum; formula quaedam ſolemnis abſolute ſic ponitur, ut genus nominis, ad quod videtur referri, non curet: ita diceres, hic ſcribi debuiſſe πάσης vel πασῶν, ſcilicet ἡμέρας aut ἡμερῶν. In Pla-

tone & Xenophonte nihil eſt frequentius: mox, *παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται.* HEMST.

ead. l. 8. Τῷ ποτε) Ante *τί ποτε.* GUIET.

ibid. Τοῖς ἐξ ἀρχῆς) Benedictus: *quomodo priſcis hominibus habenda eſt fides?* a quibus ſcilicet haec fabula fuit propagata: neque diſſiteor dici poſſe *τοὺς ἐξ ἀρχῆς* pro *τοῖς ἀρχαίοις*· ſed melius ad ſententiam congruit, quod dedi: atque ita fere Solanus, qui verterat, *quid eſt, quod iis fidem faciat, quae a te dicta ſunt, o Socrates?* Idem vir doctiſſimus, quae paulo poſt ſequuntur, *δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην* &c. hunc in modum fuit interpretatus: *Ex humana enim potentia ignotam, incredibilem & inviſibilem aeſtimamus.* Multum diſſentio; quippe cui placuerit is verborum ſenſus, quem iam ante priores interpretes Datus & Benedictus probarant. *Δοκιμάζειν κατὰ δ.* vereor, ut illa poteſtate ſatis ſit Graecum: tum ſcribendum fuerat, *τὴν ἄγνωστον οὖσαν* &c. ſcilicet *θεῶν δύναμιν*, de qua tamen nullam adhuc mentionem fecit. *Ἄγνωστος, ἄπιστος, ἀόρατος* huiuſque generis vocabula quamplurima utraque agendi & patiendi virtute gaudent. Vide Thom. M. in Ἀθέατος. Ἄμεμπτος. Ἀκέραστος. Ἀπρονόητος. Ἀσύνετος. Ἄφθονος. Ὕποπτος. quaedam notavit Ier. Hoelzlin. ad Apollon. Rh. II, 956; plura Aem. Portus Lex. Ion. in Ἄκριτος· fit tamen nonnunquam, ut interpretes fallant: ſic in Phalarid. Ep. 98, *τὸ ἀνεξέταστον πλῆθος, vulgus, quod nihil expendit, aut ex vero aeſtimat.* In utriuſque autem loci verſione non erat, cur vel minimum amplius haeſitarem, poſtquam magnum in hanc partem momentum accedebat limatiſſimum Petr. Weſſelingii iudicium. HEMST.

ead. l. 12. Ἐοίκαμεν) Hic *ἐοίκαμεν εἶναι* perinde eſt, ac *ἐσμὲν, ſumus:* nam interdum *ἔοικε* non eſt dubitantis, ſed affirmantis. Vid. Aegid. Menag. ad Diog. Laërtii lib. IX, S. 73. CLER. Ad ſimilem Iſidori Peluſiotae ſententiam II Ep. 117 haec notavit Rittershuſius: eius generis alia Pricaeus ad Apul. Mileſ. I, p. 8. HEMST.

Pag. 131. *l.* 2. Τῷ ὄντι γὰρ νήπιος ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρων) Ineptiſſime Benedictus, *revera enim omnis homo infans eſt, maxime vero ſenex;* cum longe accommodatius Datus, *Omnis namque homo infans utique videtur eſſe, vel ultima ſenectute provectus*, quae veriſſima Luciani mentis expreſſio. GRON. Expreſſit illud Aegyptiorum Soloni dictum apud Platonem, *Graecos ſemper pueros.* Suam autem ſententiam validioribus longe quam illi argumentis firmat. Sic &

Seneca apud Lactantium II, 4, *Non*, inquit, *bis pueri ſumus, ut vulgo dicitur, ſed ſemper. Verum hoc intereſt, quod maiora nos ludimus.* SOLAN.

ead. l. 4. Νεογιλὸς) Vox Polluci improbata, qui hunc in modum eſt refingendus II, 8: *τὸ δὲ νεογιλὲς ἢ νεογιλὸν, εἰ καὶ Ἰσαῖος εἴρηκεν ἐν τῷ κατὰ Ἀριστάρχου, οὐ δόκιμον. Νεογιλαῖος* per me licet exſulatum abeat e Graeca lingua: ibi protulit hunc locum Iungermannus. Sententia perſimilis Hipparchi Pythag. apud Stob. p. 573: *Ὡς πρὸς τὸν ξύμπαντα αἰῶνα ἐξετάζοντι βραχύτατον ἔχοντες οἱ ἄνθρωποι τὸν τᾶς ζωᾶς χρόνον.* HEMST.

ead. l. 11. Ἤδη) Ex P. & L. hoc, in impreſſis enim *καὶ δὴ* legebatur. SOLAN. Καὶ δὴ minime mutandum. Ariſtoph. Pl. v. 227, Καὶ δὴ βαδίζω. Themoſph. v. 221. Apud Platonem ſaepiſſime. HEMST.

ead. l. 14. Ἀνυποστάτου) Ἀνυπόστατος χειμάῤῥους Iulian. Or. I, p. 34 C. Agit de hac voce Iſ. Caſaub. ad Athen. III, c. 20. Mox in illis *εἰς ὄρνιθός τινος* abeſſe poteſt *εἰς*. HEMST.

in Schol. col. 2. *l.* 2. Νεογέννητος, *νεογ.*) Has utraſque voces adiecit Solanus, monens praeterea reponi debere *νεογιλός*. HEMST.

Pag. 132. *l.* 3. Τὰ *παιδάρια τὰ παρ' ἡμῖν*) Vid. Gataker. ad M. Antonin. VII, § 23. HEMST.

ead. l. 5. Πολλὰς *ἰδεῶν φύσεις*) *Multas ſpecierum naturas:* immo *πολλῶν ἰδεῶν φύσεις*, *multarum ſpecierum naturas*: quamquam impropria hic eſt ea locutio. CLER.

Pag. 133. *l.* 6. Τεχνῶν) Recte viderat Benedictus, uti & Marcilius & Vorſtius, ſic legendum, non *τειχῶν*, quod in pleriſque legitur. Emendationem eorum firmant ed. *I.* & Codd. Mſſ. P. & L. SOLAN. Recepi, quod in *I. V.* 2. *S. A.* fuit expreſſum, itidemque in margine *A.* 1 *IV.* reliquae *τειχῶν*. In Exc. P. haec notantur: *διὰ τῶν τειχῶν*] *γρ. τυχῶν ἢ τεχνῶν.* Aliud reperio in Exc. ex Chriſtoph. Longolii Luciano cum Mſſ. collato: *διὰ τῶν χειρῶν* (feſtinantis, ut auguror, deſcriptoris errore pro *τειχῶν*, ut legitur in *A.* 1. anni MDIII, ad cuius oram adlita fuit haec vetuſti Codicis collatio) *τούτων*] *χειρῶν. τεχνῶν τῶν.* Praeterea *χειρῶν* habebant C. teſte Solano: eoque pacto iampridem, antequam haec vidiſſem, legendum eſſe ſtatueram: neque me poenitet ſententiae priſtinae: licet enim *τεχνῶν* aſpectu primo ſatis videatur accommodatum, ſi tamen attentius explores, nihil habet, quod ad praeſtantiam alterius lectionis comparari

poſſit: nam primum *αἱ κατὰ τὸν βίον πράξεις* artes, quas homines exercent, iam ſimul complectebantur: deinde *τούτων* appoſitum prorſus languet, ac vigorem orationis interturbat: denique *ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν τούτων οὕτω πολυμηχάνων ἐργάζονται*, ut ad reliquum dictionis nitorem, qui hoc in ſcripto perlucet, admodum reſpondeat, valde vereor. Contra *χειρῶν* adoptaveris, mox iſtae difficultates non ſolum evaneſcent, ſed omnia ita erunt opportuna, ut nihil magis. *Τῶν χειρῶν τούτων*, extollere manus & monſtrare Socratem crede, tanquam teſtes rei, quam proferebat, luculentiſſimas: ſunt autem revera manus, & vocantur *πολυμήχανοι* tum ab aliis, tum a Galeno de Uſu partium corp. hum. lib. I & II. quia, ut ait Ariſtot. *περὶ* Z. M. IV, p. 106, *ἡ χεὶρ ἔοικεν εἶναι οὐχ ἓν ὄργανον, ἀλλὰ πολλά· ἔστι γὰρ ὡσπερεὶ ὄργανον πρὸ ὀργάνων*· propterea quod manus habeat, idcirco hominem eſſe ſapientiſſimum cenſebat Anaxagoras; quamquam melius, Galeno ſuffragante, rationem illam Ariſtoteles invertat, quia inter univerſum genus animalium ſapientiſſimus eſt, ideo datum eſſe homini a natura, ut manibus ſit praeditus. Hinc eadem opera patet, fruſtra fore, ſi quis obiiciat, praeteriri potuiſſe facile manuum mentionem, cum mox ſequatur *διὰ τοῦ σώματος*· ratio enim non eſt in obſcuro, cur manus eximias habuerit, & dignas, quae prae ceteris corporis humani membris ſolae commemorarentur. Hemst.

ead. l. 10. *Ἀμέτρητον ὅσην*) H. Steph. App. de D. A. p. 82, ubi de pleonaſmo nominum *ὅσος* & *ἡλίκος* diſputat. Hemst.

ibid. *Ἔχει*) *B.* 2. Reliquae *ἔχειν*. Solan.

Pag. 134. *l.* 3. *Τηλικαύτην — αὐτὸς*) Ex ed. *I.* eſt. In reliquis enim aliter legebatur, nempe *τηλικοῦτον — αὐτοῦ*. Solan. Multum vereor, ne quod Iunta ſuppeditat, prava ſit Ant. Francini, qui huic editioni praefuit, correctio membranarum fide deſtituta: eo magis quia ſtructura verborum, quam planiſſimam habet lectio vulgata, in hac prorſus laborat. Quid autem expeditius, quam, *πιθανὸν οὖν δόξει, ὅσην ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν ὑπεροχὴν πρὸς* &c. *τηλικοῦτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἀνάλογον διαφέρειν της περὶ ἡμᾶς διαθέσεως*. Hemst.

ead. l. 4. *Αὐτοῦ*) Nempe mundi, quem Deum eſſe ſtatuit Plato in Timaeo. Cler.

ibid. *Φρόνησιν*) Platonici mundum animatum, ſapientia & intelligentia praeditum credunt. Vorst.

ead. l. 8. Ἀναγνῶσαι) Legendi ſignificationem locus poſtulat; Graeci ſermonis uſus ἀναγνῶναι. Contra peccatur in Heſychio: Ἀναγνῶναι, ἀναπεῖσαι Ionum eſt, & Herodoti, apud quem ſaepius hac poteſtate ἀναγνῶσαι, nunquam ἀναγνῶναι. Γραμματικὸν τρόπον, niſi potius mox poſt γράψαι ſit adiungendum, eo tamen referri debet. HEMST.

ead. l. 12. Παραβάλλουσα) An καταβάλλουσα, id eſt, *inſtituens*. GUIET. Sine librorum auctoritate mutavi παραλαβοῦσα; habent enim omnes παραβάλλουσα. Manifeſtior mutationis ratio eſt, quam ut promendo tempus teram. SOLAN. Eadem, quae doctiſſ. Solano, mihi quoque ſe iamdudum obtulit coniectura: neque tamen in contextum recipere conſultum duxi, propterea quod non defore putem, quibus aridebit Guieti καταβάλλουσα. Immo defendi forte poterit παραβάλλουσα, in favo ex congeſta temere materia velut proiiciens animal informe. HEMST.

ead. l. 15. Μέλιτταν σοφὴν) Eodem epitheto gaudet etiam apud Philoſtr. p. 889. SOLAN.

ibid. Θείου μέλιτος) Hinc Virg. IV Georg. *Protinus aërii mellis coeleſtia dona.* Varro de R. R. II, c. 5, *Denique ex hoc* (bove) *putrefacto naſci dulciſſimas apes mellis matres.* COGN.

ead. l. 16. Ἔκτε ὠῶν) De ovorum natura mirabili, & eorum variis generibus loquitur Cael. Rhodigin. Ant. Lect. XXVII, c. 17. Ariſtotel. de Gener. Anim. lib. V. COGN.

Pag. 135. *l.* 2. Τινῶν) An τισίν; GUIET. Legendum τισὶν cum interprete. Videtur hic eſſe alluſio ad locum veteris philoſophi, forte Empedoclis, qui Phyſica verſibus ſcripſerat. CLER. Τινῶν, τέχναις) Vorſtii ſtrictura ſuadente, harum vocum ordinem in libris perturbatum ſic reſtitui. SOLAN. Etſi tranſponas, incommode cadit. Deinde ὡς λόγος pertinet ad ſequentem ſententiam προσχρώμενοι τέχναις ἱεραῖς, quem nexum ſubiecto τινῶν non convenit interrumpi: valet autem, quemadmodum apud Platonem ſaepe, *ut veteris ſapientiae doctrina tradit*: ita λέγειν Democritus: τάδε λέγω περὶ τῶν ξυμπάντων. Vix me retinui, quin redderem in Luciano τισὶν, orationis ſtructura liquida: tum etiam recte τισὶν, quoniam artes quidem aetheris magni ſacras, ſed ignotas tamen, & humanae menti non pervias commemorat. HEMST

ibid. Αἰθέρος μεγάλου) Summi Dei. Lucret. lib. I: *Poſtremo pereunt imbres, ubi eos pater aether In gremium matris terrai praecipitavit.* & Virgil. II Georg. *Tum pater omnipotens foecundis imbribus aether.* COGN.

ibid. Τὰς οὖν ἀθ. δ. μεγάλας οὔσας) Si locus eſt integer, nec quidquam deſideratur, quae ſuſpicio non immerito poſſet ſuboriri, nihil eſt reliquum, quam ut accuſativos abſolute poſitos agnoſcamus: quae ſtructurae ratio ſatis alioquin apud Graecos obvia fefellit interpretes tum hoc in loco, tum ſaepius alibi: exempla dedit ex Pauſania Sylburgius in Praef. p. 930. Vide praeterea Kuhn. ad Aelian. V. H. II, 13, ubi quae pleraque notat Perizonius ſunt aliena, & diverſi generis. Strab. I, p. 7, πολλοὺς δ' ἔτι νῦν ἀνωνύμους ὄντας pro πολλῶν δ' ἔτι νῦν ἀνωνύμων ὄντων· Menodotus apud Athen. XV, p. 672 B. πεπεισμένους τοὺς Ἀργείους. In Diogen. L. IX, 42, ita nunc legitur: φησὶ δὲ Ἀθηνόδωρος ἐν ή Περιπάτων, ἐλθόντος Ἱπποκράτους πρὸς αὐτὸν, κελεῦσαι κομισθῆναι γάλα· Suidas in Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης aliud oſtendit, ἐλθόντα Ἱπποκράτην πρὸς Δημόκριτον· quod quo minus in Diogene conſpiciatur, librariorum imperitiae deberi non dubito: II, 48, τοῦτον ἐν στενωπῷ φασιν ἀπαντήσαντα Σωκράτει, διατεῖναι τὴν βακτηρίαν; ibi recte Kuhnius. HEMST.

ead. l. 7. Ἀηδόνων) Luſciniarum propter Philomelam meminit. SOLAN.

ead. l. 8. Κλέος δὲ μύθων) Vertit interpres: *praeclaram hanc fabulam*, quaſi vertendum ad verbum eſſet, *gloriam fabularum:* ſed κλέος hic eſt, ut ſaepe apud Homerum, pro *fama* auditu accepta: Il. B, 486. Alia loca indicabit Index Euſtathianus ed. Rom. ut & quae de hac voce habet Euſtathius. Itaque Socrates hic inducitur dicens, traditurum ſe liberis, quae a parentibus de priſcis fabulis acceperat. Dogma fuit Platonicum, non quaſvis fabulas, ſed eas, quae ad virtutem faciunt, pueris eſſe proponendas: qualis fabula Halcyonis, quae ad commendationem fidei coniugalis pertinet. Conſulendus Plato lib. II de Rep. ubi multis probat περὶ παντὸς ποιητέον, ἃ πρῶτα ἀκούουσιν ὅτι κάλλιστα μεμυθολογημένα πρὸς ἀρετὴν ἀκούειν· *dandam omnino eſſe operam, ut hae fabellae, quas primas audiunt, elegantiſſimae fictae ad virtutem ſint.* CLER.

ead. l. 9. Θρήνων μελῳδὲ) Ὦ ὄρνι θρηνομελῳδὲ legendum eſt. BROD.

ead. l. 11. Γυναιξί τ' ἐμαῖς) Duas fuiſſe Socrati ſimul uxores, non ſolus Lucianus, aut quiſquis huius opuſculi auctor eſt, tradidit: ſed ante & poſt eum multi; quos errare Panaetius firmiſſimis, Plutarcho iudice, argumentis evicerat. De hac doctorum controverſia plura qui volet, adeat Bentleii de Phalaridis Epiſtolis diſſertationem. Nos de his feminis hoc mo-

do lectorem monitum hic volumus: Xanthippen moroſitate notam, talemque, ut a Socrate ideo tantum ductam tradant, quo patientiam ſibi ſummam tali monſtro conſueſcens compararet. Myrto autem, quam ei ſuperinducunt, Ariſtidis ex filia neptis. De qua, & ea quam ſupra dixi controverſia, conſule Plutarch. in Vita Ariſtidis ſub finem. SOLAN.

ibid. *Ξανθίππη τε καὶ Μυρτοῖ*) Socrati Hieronym. in Iovinian. uxores fuiſſe duas ſcribit Xanthippen & Myrtonem, Ariſtidis neptem, quam alii dicunt filiam Laërtii etiam teſtimonio & Plutarchi in Ariſt. COGN. Iunguntur etiam in Epiſt. Socratic. 27, p. 57. Obſervanda, quae Cyrillus ex Porphyrio ſcribit contra Iulian. VI, p. 186 D. *δύο δὲ σχεῖν γυναῖκας ἅμα, Ξανθίππην μὲν πολῖτιν, καὶ κοινοτέραν πως, Μυρτὼ δὲ Ἀριστείδου θυγατριδῆν τοῦ Λυσιμάχου· καὶ τὴν μὲν Ξανθίππην περιπλακεῖσαν λαβεῖν, ἐξ ἧς ἑαυτῷ Λαμπροκλῆς ἐγένετο· τὴν δὲ Μυρτὼ γάμῳ, ἐξ ἧς Σωφρονίσκος καὶ Μενέξενος.* Xanthippes ſolius, non itidem Myrtus meminerunt Plato & Xenophon. Vid. Diogen. L. II, 26, ibique Caſaub. & Menagium. HEMST. Plato in Phaedonis initio p. 45 E. Xanthippen nominat *ἔχουσάν τε τὸ παιδίον αὐτοῦ καὶ παρακαθημένην·* non procul a fine pag. 86 A. cum iam tempus appeteret educendi poculi cicuta mixti, *ἠνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παιδία, δύο γὰρ αὐτῷ υἱεῖς σμικροὶ ἦσαν, εἷς δὲ μέγας, καὶ αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες ἀφίκοντο·* & mox, *τὰς μὲν γυναῖκας καὶ τὰ παιδία ἀπιέναι ἐκέλευσεν·* tum p. 87 A. *ἐγὼ μέντοι*, inquit Socrates, *οὐχ ἥκιστα τούτου ἕνεκα τὰς γυναῖκας ἀπέπεμψα.* Ex his clarum, utramque marito vixiſſe ſuperſtitem. Ille natu maior filius & *μέγας* Xanthippes eſt Lamprocles, quem bene reſtituit in Epp Socrat. pag. 57 Leo Allatius: ſed monere ſimul debuerat, id nominis abiiſſe violatum librarii culpa in *ἅμα Τυροκλῆς·* nam illud *ἅμα* ex priore ſyllaba ΛΑΜ conflatum nullius uſus eſt, & orationi nocet. Idem peius *ex Myrto prima uxore ſublatum eſſe* ſcribit: etenim apud Xenophontem Lamprocles Socratis *πρεσβύτατος υἱὸς* a patre commodo monitore caſtigatus, quod matri vehementius ſuccenſeret, cum reſpondet *Ἀπομν.* II, p. 432, v. 20, *οὐδεὶς ἂν δύναιτο αὐτῆς ἀνασχέσθαι τὴν χαλεπότητα,* nonne Xanthippen, eiuſque notos mores deſignat? De duabus Socratis uxoribus quibus argumentis Panaetius pugnaverit ad convellendam Platonis auctoritatem, equidem ignoro. IDEM *in Addendis.*

Pag. 136. l. 1. Διπλασίαν τὴν παράκλησιν) Duplam exhortationem, & quod Halcyon pia in virum ſit, & quod is in uxo-

r.m. Haec notantur ad marginem *A.* 1 *W.* HEMSTERHUSIUS.

ead. l. 4. Φαλ.) Φάληρος λειμὼν ἀοίδιμος Ἀθήνησιν. VORST. Scripſit Vorſtius, ſcribere ſaltem debuit, λιμήν. SOLAN.

IN PROMETHEUM.

Pag. 137. *l.* 1. ΠΡΟΜ.) In hoc & ſeqq. Deorum tam coeleſtium quam marinorum dialogis duplex Luciani inſtitutum eſſe videtur: primum ut fabulas elegantiores enarret; ſecundum, ut quae in his poëtarum figmentis a decoro aliena erant, viris cordatioribus deridenda propinaret: quod ab eo ea elegantia & ingenii laude praeſtitum eſt, quae ipſis propemodum Chriſtianis vix quidquam reliqui fecit. Ineſt certe tantus lepos, urbanitaſque cum vi critica coniuncta, ut ab homine non Chriſtiano deſiderari, nedum ſperari amplius quid non poſſit. SOLAN.

ead l. 4. Ὁ μὲν Καύκασος) Quid legerit Ottomarus Luſcinius, huius dialogi interpres, non video: omnino aliud legiſſe ſtatuendum eſt: ſat monuiſſe. BOURD. Huius montis deſcriptionem apud Arrian. in V. A. lib. III reperies. Prometheum vero affixum fuiſſe ad Caucaſum tam multi affirmant, ut vix negari poſſit. Hoc inprimis teſtatur Cicero lib. II Tuſc. Quaeſt. Hoc etiam Apollon. Arg. II in fine aſſerit, quod eius interpres affirmat: illud ipſum Pauſanias, Servius & alii multi. COGN.

ead. l. 10. Ἐπαμύνειεν) In edd. vulgatis ἐπαμύνειν. Sola *I.* δύνωνται addidit. *Fl.* tamen non eget, quippe quae ἐπαμύνειεν exhibeat, quod verum & Lucianeum puto. SOLAN. Veriſſima *Fl.* ed. lectio: Iuntinam interpolatam eſſe clamat illud ἐπαμύνειν δύνωνται. Putaveram olim inſititium eſſe οἱ ἄνθρωποι, &, cum primum ad explicanda τὰ πλάσματα αὐτοῦ fuiſſet adſcriptum, poſt in contextum veniſſe: nam commode procedunt, ὡς μὴ ἐπαμύνειν αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ. Nunc receptae lectioni lubens acquieſco. Aeſchylo, cuius fabulam, antequam haec ſcriberet, a Luciano lectitatam fuiſſe, facile deprehendi poteſt, Prometheus λεωργὸς, ἀνθρωποποιὸς Tatiano Or. ad Graec. pag. 42. *auctor vulgi fictilis* Phaedro IV, 14. Ideo homines ab ipſo ficti πλάσματα πηλοῦ Ariſtoph. Av. v. 687. πηλόπλαστον σπέρμα Aeſchyl. apud Procl. ad Heſiod. p. 46. Retinuerunt Graecam vocem Chriſtiani ſcriptores Latini: Dracont. Hex. v. 311, *Proiicere nec plaſma ſuum vult conditor aevi.* HEMST.

ead. l. 13. Ὑπὲρ τῆς φάραγγος) Philoſtratus in Apoll. Tyaneo (II, c. 3.) refert duo eſſe Caucaſi cacumina ſtadio inter ſe disiuncta, quibus accolae Promethei manus affixas fuiſſe referunt. COGN. Aeſchyl. Pr. Relig. v. 15, Δῆσαι βίᾳ φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ. ubi Stanleus iſta Luciani non praeteriit. — *adſpicite religatum aſperis vinctumque ſaxis* — apud Ciceron. T. D. II, c. 9. HEMST.

ibid. Ἀνεσταυρώσθω) *Crucifigatur*: inde Caucaſus dictus crux; monuit Lipſ. tract. de Cruce: σταυρὸς poſtea. BOURD. Infra ſaepe repetitur hoc verbum: quibus locis uſus eſt L. Bos in Ep. ad Hebr. VI, 4, ut oſtendat ἀνασταυροῦν perinde atque ἀνασκολοπίζειν Graecis eſſe *in crucem agere*, *cruci ſuffigere*, ſecus quam ſcriptoris ſacri interpretes exiſtimarunt, vertentes *rurſum crucifigere.* HEMST.

in Schol. col. 2. *l.* 1. Αὐτοὺς) L. ἀνθρώπους· & ſic C. abb. & *V.* ἀνοὺς. SOLAN. Idem notaverat pro πλαστὰ corrigendum eſſe πλάσματα: mihi varia videtur, ſed peior lectio. HEMST.

Pag. 138. *l.* 1. Ἀπὸ τουτουῒ) Ab hac in contrariam partem. BROD.

ead. l. 3. Ἀπότομοι) Ἀπόξυροι Angl. ut *exceſi ſcopuli* apud Senec. Hercule fur. BOURD. Ἀπόξυροι praeter Angl. etiam P. & L. uti Ῥητ. cap. 7. In impreſſis autem omnibus ἀπότομοι. SOLAN.

ead. l. 5. Ὡς ἀκρώποδι που) Scribe, ὡς ἀκροποδιτί του μόλις ἑστάναι. BROD. Ὡς ἀκροποδητὶ μόλις ἑστάναι) Ἄττοντες· inde *attae*, qui inter ambulandum ſtare neſciunt. Caſaub. ad Suet. Tiber. c. 1. tales ſunt Medi, qui, ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες, μόλις βαδίζουσι. Lucian. Dial. Mort. XXVII, § 3. In Mſ. legitur μόγις, quod idem eſt. BOURD. Ed. *Iunt.* ἄκρω ποδί. Reliquae ἀκροποδιτὶ, quod non tam apte huic loco viſum eſt convenire; ne dicam, iam alibi ſolere ἀκροποδητὶ legi, non ἀκροποδιτί. SOLAN. Nullam video rationem, cur mutandum ſit ἀκροποδιτί; niſi, quod alibi Noſter ſolet, ἀκροποδητὶ malis: alia Luciani loca, ubi hoc ipſum vocabulum inveniatur, annotavit H. Steph. Th. III, p. 515. tum porro ſic ſcribit: *Quibus in locis quidam exponunt*, ſuſpenſo gradu: *cum id potius ſignificet, quod vernacula lingua dicimus*, en pas de larron. *Suidas ἀκροποδιτὶ exponit ἄκροις ποσὶ*, ſummis pedibus: *alii*, ſummis *ſeu* extremis pedum digitis, *quod Luciani locis non convenit.* Quam ob cauſam non convenire putet Stephanus, plane non perſpicio: hic certe nihil aeque ſententiae reſpondet: *ſic ut ſummis pedum digitis inſiſtere vix li-*

ceat. Praeterea malo στενὴν ταύτῃ ὁ κρ. ἔχει τὴν ἐπίβασιν, propter illud που, ἀκροποδητί που. HEMST.

ead. l. 12. Τοῦτ' ἔφης) Sunt vitrea fracta, & conati ſunt evitare interpretes. Sed annotavit pater, τὸ κατελεήσαντας ἀντὶ τοῦ ἀνασκολοπισθῆναι, ut Mercurius Charonti in Contempl. τουτὶ τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον καταστήσεταί μοι. GRON.

ibid. Τὸ κατελεήσατε) Ingenioſe I. Fr. Gronovius. Melius tamen, ut arbitror, locus habebit reſectis, tanquam inutili aſſumento, τὸ κατελεήσατε. Unde natum ſit, proclive eſt animadvertere: adſcripſerat aliquis ad τοῦτ' ἔφης. τὸ κατελεήσατε, commonefaciens, hoc nimirum ex ſuperioribus verbis eſſe intelligendum: deleveris, iam nihil amplius ad integram orationem requires, dummodo vice τοῦ ſcribatur σοῦ. Dial. Deor. I: τοῦτο φῄς, ἐκπεσεῖσθαί με τῆς ἀρχῆς. HEMST.

ead. l. 15. Καὶ ἄλλους δύο) *Nos ambos*. BROD.

in Schol. 'Αποτέτμηται) *L.* ἀποτετμῆσθαι. C. abb. ἀποτετμημένοι & *V*. SOLAN.

Pag. 139. *l.* 2. Τὴν ἑτέραν) Χεῖρα ſubaudio. BROD.

ibid. Κατειλήφθω) Vide eruditiſſ. Dukerum ad Thucydid. VIII, 63. HEMST. Pag. ed. Bip. 261 ſq. Vol. V.

ead. l. 4. Πάντα) Legerim ταῦτα, *ut haec habeas*: nam πάντα nihil hic ſignificat. CLER.

ead. l. 5. Πλαστικῆς) *Quod homines e luto finxeris*. BROD.

ead. l. 11. 'Οστᾶ καλύψας ἀργέτι δημῷ) Idem de Merc. cond. habet autem accuſationem omnem hanc ab Heſiod. 1 ἔργ. BOURD. Theog. 540: Τῷ δ' αὖτ' ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ Εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῷ. Monendus autem lector, Pauſaniam IX putaſſe hoc opus Heſiodeum non eſſe. V. Kennet. SOLAN.

ead. l. 12. 'Αργέτι δημῷ) *Alba pinguedine*. Vide Higinum in Sagitta. BROD.

ibid. 'Ησιόδου) Heſiod. in Theog. 541: — κατέθηκε καλύψας ἀργέτι δημῷ. BROD.

ead. l. 15. 'Εκλεψας) Omnes libri habent κλέψας, quod cum ferri non poſſet, niſi καὶ ſequens deleatur, ſic mutavimus; neque litem credo nobis ea de re quemquam moturum, qui non ſit harum elegantiarum prorſus expers Vide Θ. Δ. I. SOLAN. Religio mihi fuit ſine Codicibus in lectione proba quidquam tentare. Benedictus etiam vertit, quaſi voluiſſet ἔκλεψας· *furatus es, & hominibus dediſti*: debuerat, *ignem furatus, illum etiam hominibus dediſti*. § 6. Artemidor. III, 17: καὶ γὰρ

τὸν Προμηθέα λέγουσι ἐπὶ τῷ πλάττειν τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὸ πῦρ κλέψαι κακῶς ἀπολέσθαι. HEMST.

in Schol. col. 2. *l.* 1. Καὶ θεῶν) Θεῶν, καὶ *V.* uti conieceram. SOLAN.

Pag. 140. *l.* 2. Δεδέσθαι) *Vinculis conſtringi.* BROD.

ead. l. 4. Ἀναίτιον αἰτ.) Homerus Iliad. N, 775. BROD. Ut Dial. Mort. ex Homero. BOURD.

ead. l. 5. Τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτ.) Athenis in Prytaneo publice alebantur bene meriti de republica. BROD. A Platone in Apol. Socrat. εἰ οὖν δεῖ με κατὰ τὸ δίκαιον τῆς ἀξίας τιμᾶσθαι, τούτου τιμῶμαι τῆς ἐν τῷ Πρυτανείῳ σιτήσεως. Tangit alibi. legend. Dionyſ. Halic. l. 5. BOURD. Statua donari aurea, & in Prytaneo publice ali, Athenis honores, qui in viros conferebantur virtute aut meritis in patriam praeſtantiſſimos. Vide Demoſth. 327, & Etym. M. Imitatur autem hic Socratem, qui damnatus iam, cum de poena ageretur, ἕνεκα μὲν, εἶπε, τῶν ἐμοὶ διαπεπραγμένων τιμῶμαι τὴν δίκην τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. Diog. Laërt. 43 D. V. Plat. Apol. Socrat. SOLAN. A Socratis aeſtimatione ſuae litis ſumtum eſſe monet Menag. ad Diog. L. II, 42. Suid. in Σωκράτης· ἐν τῷ τιμήματι δὲ αὑτὸν τῆς ἐν τῷ Πρυτανείῳ σιτήσεως ἐτιμήσατο. Hac de re plura congeſſit Leo Allat. ad Epp. Socrat. p. 192. HEMST.

ead. l. 6. Ἐτιμ. ἂν ἐμ.) *Hac me poena dignum cenſuiſſem.* BROD. Vorſtius & Conſtantinus (in v.) τιμησαίμην. SOLAN.

ead. l. 11. Πλησίον τῶν Κασπίων πυλῶν) Profert hunc locum, & de Caucaſo, cui Prometheum affixum fuiſſe veteres fingunt, pluribus agit Stanl. ad Argum. Aeſchyleae tragoediae. Ab eodem Tragico profectum, quod Prometheum Lucianus dicat οἴκτιστον θέαμα πᾶσι Σκύθαις· vid. v. 417. Varro apud Nonium in *Vaſtitas* p. 417: *Mortalis nemo exaudit, ſed late incolens Sattharum inhoſpitalis campis vaſtitas. Scytharum* Iunius probante Mercero: dubito, an propius ad priſcam ſcripturam *Sacarum.* Fabulae vetuſtae fama tantum valuit, ut rem vere geſtam crediderint accolae, & veſtigia miſerandi caſus oſtentarint: Diodor. Sic. XVII, p. 606 A. Strab. XV, p. 1009 A. Arrian. A. A. V, p. 199. P. P. E. p. 7. Refert Philoſtr. de V. A. T. II, c. 3, τοὺς τῷ Καυκάσῳ προσοικοῦντας odiſſe vehementer aquilas, earumque nidos telis ignitis ſuccendere: θήρατρά τε ἐπ' αὐτοὺς ἵστανται τιμωρεῖν τῷ Προμηθεῖ φάσκοντες· ὧδε γὰρ τοῦ μύθου ἥττηνται· *tantopere ſunt fabulae dediti veram credentes;* haec poſteriorum mens, quam interpres non

percepit. Adde Scholiaſt. Apoll. Rh. ad II, 1252. Hemst.

ibid. Καςπίων) Caſpiis populis Scythici generis vicinae ſunt Tauri montis anguſtiae, ad 8000 paſſuum in longitudinem extenſae, latitudine tam exigua, ut vix plauſtro ſint perviae, quas idcirco Caſpias portas ſcriptores appellant, quod per eas ex Babylonia & Perſide ad mare Caſpium pateat tranſitus. Cogn. Ὄρη δέ εἰσιν αἱ Κάσπιαι πύλαι, μᾶλλον δὲ πέτραι ἀπερρωγυῖαι καὶ κοῖλαι, ὡς ἐν τάξει πυλῶν, ἀπὸ τῶν Κασπίων ἀνδρῶν, ἢ τῆς Κασπίας θαλάσσης οὕτω καλούμεναι, ἃς καὶ κλεῖδας Ἀσίαδος γῆς καλεῖ ὁ Διονύσιος. Euſtath. ad Dionyſ. Per. v. 1039. Vorst.

ead. l. 13. Ἀγωνικῇ) Lego ἀγωνίῃ. Brod.

in Schol. col. 1. *l.* 4. Τὰς σιτήσεις) L. τῆς σιτήσεως ἀτέλειαν, & mox καλῶς pro καλῶν. Poſt ταῦτα Solan. addebat τῇ. Hemst.

ibid. col. 2. *l.* 1. Ψυχρὸν) Lege ψυχρὰν καὶ ἀνωφελῆ. Solan.

Pag. 141. *l.* 1. Ἐς οὐδὲν δέον) *Fruſtra ac temere.* Brod.

ead. l. 2. Ἐπιμελησόμενος) Malim ἐπιμαστησόμενος, *quae mandet*: ab ἐπιμαστάομαι, mando. Cler. Videtur Lucianus ſcripſiſſe ἐπιμελισόμενος. Vide notas ad Dialog. Ai. & Ag. qui XXIX, & ultima dialogi huius verba. Solan. Cave, quidquam mutandum putes: obſcuraveris omnem loci venuſtatem. Aquilam mox eſſe devolaturam, quae iecoris eius curam ſit ſuſceptura, facete Mercurius ait: interea dum Iovis ales ad curam iſtam aggrediatur, nihil obeſſe, quo minus tantulum temporis intervallum abutantur ad acroaſin ſophiſticam. Bellum enimvero curatorem iecinoris Promethei, & per ſane quam iucundum! Hemst.

ead. l. 5. Σοφιστικὴν, οἷος &c.) Non recte dictum putabunt, qui grammaticorum regulis religioſe inſiſtentes, ab iis ne tantillum quidem diſcedi fas putant. Solan. Ideo σοφιστὴν vocat Prometheum § 20; ut & Aeſchyl. P. V. v. 62, ubi haec utraque Luciani loca Stanleum non fugerunt. Hemst.

ead. l. 7. Καὶ ὅπως) Ὅρα ſubaudio. Brod.

ead. l. 8. Καθυφῇς) Interpr. *Nec ius tui patris prodas.* Malim propriam ſignificationem ſequi: *nec quidquam praetermittas eorum, quae ad iura patris tui pertineant.* Brevius Gallice: *n'omettez aucun des droits de votre pere.* Cler. Vide, quae notavi ad Δικ. Φων. §. 30. Illa ὅπως μου ὡς δεῖν. κατηγορήσῃς attulit L. Bos in Ellipſi verbi σκοπεῖν. Hemst.

ead. l. 9. Τοῦ πατρὸς) Mercurius Iovis eſt filius. Brod.

in Schol. col. 2. *l.* 2. Ἐξαιτῆται) Leg. ἐξαιτεῖται. Soni τοῦ H & EI confuſi fuerunt. Cler.

Pag. 142. *l.* 5. Τῶν τοιούτων μεμέληται) Haec ſcriptura ex ed. *I.* eſt, quam firmat P. Codex ab ea tantum diverſus, quod μεμέλεται habet. L. autem μεμελετηκ. τῶν τ. SOLAN. Μεμελέτηται) Eo minus haec movenda, quod rhetorum ſit proprium μελετᾷν, etiam tum, quando ſecum meditantur, quae in auditorio ſint pronuntiaturi. *I.* lectionem nunquam admiſero, niſi prius Graece dici, τούτων μοι μεμέληται, fuerit probatum. HEMST.

ead. l. 9. Τοιοῦτον) An τοιοῦτος; nimirum ὁμότεχνος· ὑφίστασθαι ſaepe caſu deſtitutum per ſe ſignificat *rem aggredi & ſuſtinere, provinciam ſubire*: vel certe τὸ τοιοῦτον, ut in fine § ſeq. Ex Prometheo Liberato Varronis profert Nonius in *Quaeſti* p. 492: *Aemulum illius artis, atque obſtrigillatorem, qui per aliquot annos quaeſti nihil fecerit*: videtur horum alteruter Prometheus aut Mercurius indicari. HEMST.

ead. l. 14. Οὐχὶ δὲ ἀπόχρη μόνα &c.) H. Steph. in App. de D. A. p. 105, ubi de pleonaſmo adverbii μόνον agit, poſt ἀρκεῖ & ἀπέχρησε· quamquam nimis ſubtilem illam Stephani diſputationem non probo. Ceterum Mercurius pro ſua ſollertia non nimis exacte hunc aditum accuſationis inſtituit, videturque partium inter ſe connexio paulo inconcinnior minus ad ſententiam reſpondere: levi mutatione huic difficultati exiſtimo ſubveniri poſſe: πάνυ γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν ἔδει λόγων &c. νυνὶ δὲ ἀπόχρη μόνα τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τ. ἀδ. ut in Tim. § 38, ἐχρῆν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν· ſane οὐχὶ δὲ quid faciat, nullus video. HEMST. Clariſſ. Geſnerus non opus eſſe arbitratur emendatione, modo meminerimus, ironicum eſſe totum exordium, cuius haec ſit vis: *Quaſi vero opus eſſet longa oratione — nec ſatis foret ſola capita exponere* &c. IDEM *in Addendis.*

ead. l. 16. Τὸν βασιλέα) Τὸν Δία. BROD.

Pag. 143. *l.* 1. Οὐδὲν δέον) Hanc formulam explanat, & ſimul haec Luciani verba, H. Stephan. App. de D. A. p. 160. HEMST.

ead. l. 5. Ῥῆσίν τινα μακρὰν ἀποτείνειν) Sumtum a Platone de Rep. X, p. 755 E. καὶ μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείναντας ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς· in Protag. p. 250 C. περὶ οὗ ἐγώ τε καὶ σὺ μακρὸν λόγον ἑκάτερος ἀπετείναμεν. HEMST.

Pag. 144. *l.* 5. Τὸ τῆς ὀργῆς κεφάλαιον ἡλίκον ἐστὶν) Ita MſſT. Codd. P. & L. pro, αὐτὸ τῆς ὀ. τὸ κ. ὅ ἐστιν, quod in impreſſis eſt. SOLAN.

ibid. Ὡς μειρακίου) Sic in Tim. & Toxare. BOURD.

ead. l. 7. Τὸ μεῖζον) *Maiorem partem.* Brod.

ibid. Λήψεται) In Graecis verbis naevus quidam eſt. Ait, μειρακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται. Sine ullo dubio λήψηται legendum; nec aliter videtur accepiſſe interpres. Iens. Dictum ſupra ad Τιμ. c. 19 de huiuſmodi exemplis ſat eſt. Fruſtra hanc lectionem ſollicitat vir doctus. Solan. H. Steph. App. de D. A. p. 145 obſervat, *futurum nonnullis etiam locis adhibitum inveniri, ubi in praeſens itidem, aut praeteritum perfectum reſolvi poſſe videtur;* cuius uſus exemplum hoc profert: tum, *videtur enim* εἰ μὴ λήψεται *eſſe pro* εἰ μὴ λαμβάνει, *vel* λαμβάνοι *in praeſ. opt. aut etiam pro* εἰ μὴ εἴληφε· *non enim loquitur de eo, quod eventurum erat, ſed de eo, quod iam evenerat:* & alia plura perquam ſubtiliter, ut parum abſit, quin nodum in ſcirpo quaerere videatur. Modo reliqui vulgatam lectionem, quamvis aliquanto magis placeat ἥλικον ἐστι· nam αὐτὸς nolim mutatum in αὐτό· ſed videtur adhuc locus ille meliorum Codicum auxilio indigere. Hemst.

ead. l. 8. Συμποτικὰς) Hinc veteres illud uſurpabant, μισῶ μνάμονα συμπόταν. de quo vide συμπ. c. 3. Solan.

ead. l. 9. Ἀπομνημονεύειν) Μισῶ μνάμονα συμπόταν. Id. in Lapith. Bourd.

ead. l. 12. Ἰωλόν τινα μν.) H. Steph. Theſ. T. III, p. 1239, in Ταμιεύω hunc locum proferens ſcribit ἔγχολόν τινα μνήμην, vitio memoriae, an quod ita reponendum putarit. Sed nihil eſt, cur receptam lectionem loco moveamus: ἔγχολος, quamquam forma non diſcrepet ab ἔγκοτος, auctoritate, quantum memini, caret. Saepius autem H. Stephano contigit in eo Lexico, quod collata plurium opera congeſtum fuit, ut veterum ſcriptorum loca longe aliter afferat, quam in edd. legantur, nulla tamen variae lectionis vel mentione facta, vel reddita ratione. Hemst.

ead. l. 16. Διασιλλαίνειν) Sic P. & ed. *I.* In reliquis σιλλαίνειν. Reperitur iterum haec vox in Λεξ. c. 24, & ibi quidem in omnibus libris compoſita, ut hic in *I.* & P. legitur. Enarrat autem Aelianus Var. H. III, 40, dum Σιλινοὺς vult dictos ἀπὸ τοῦ σιλλαίνειν. Solan. Σιλλαίνειν verbum ποιητικώτερον eſt Polluci IX, 148. ubi vide, quae diximus: σιλλοῦν & διασιλλοῦν adiungit Pollux: poſterius in Dione Caſſ. p. 875 B. ὅτι καὶ ἄκων διασιλλῶσαί τι αὐτὸν σκωπτόλης ὢν προήχθη· habet Heſych. in v. & διασιλλαίνειν in Διολουφεῖν. Κατασιλλαίνειν Hippocr. in Παραγγ. p. 27, v. 41. Apparet autem nihil referre, utrum σιλλαίνειν legas, an διασιλλαίνειν. Hemst.

in Schol. Τόπον) Τροπὴν emendavit Solanus: itaque reſtituendum eſſe ſatis patet ex Etymol. in Σίλλοι huic enim priora iſtius ſcholii debentur, unde ſimul liquebit, quam inepte τιλλαίνειν τινὲς hic ponatur, poſteriora Suidae in Σιλλαίνει· apud eum pro ἡ ἀκολασία, quod nihil ad explicationem vocis σίλλος pertinet, recte legitur ἡ κακολογία· tum praeterea, ὁ ταῦτα γράφων σιλλογράφος, quomodo Matth. etiam Sladus repoſuerat. HEMST.

Pag. 145. *l.* 2. Ὥστε ἐγὼ οὐδὲ μν.) Interp. *Ideoque Iovem facti poſtridie non recordaturum putabam, nec tantum ob rem tantillam ſtomachaturum.* Non expreſſit vim locutionis οὐχ ὅπως, atque adeo totius periodi ſenſum infirmavit. debuiſſet enim hoc modo: *Itaque putabam, ne recordaturum quidem Iovem eius facti poſtridie, nedum adeo graviter ob id indignaturum.* οὐχ ὅπως eſt *nedum.* VITRING.

ead. l. 3. Οὐδὲ μνημονεύω) Caſtiga οὐδὲ μνημονεύειν. BROD.

ead. l. 4. Οὐχ ὅπως &c.) Verte, *nedum ut propterea uſque adeo iraſceretur:* quod non expreſſit interpres. CLER.

ibid. Τηλικαῦτα) Id eſt, τηλικούτως. GUIET.

ead. l. 7. Τὸ χαλεπ.) *Quod longe quidem gravius eſſet.* BROD.

ead. l. 9. Τὸ τοῦ λόγου) *Quod proverbio iactatur.* BROD.

ead. l. 10. Τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμ.) Hic locus Eraſmum non fugit in *Mare coelo miſcere.* HEMST.

ead. l. 13. Εὐτέλειαν καὶ ἀγέννειαν) Εὐτέλ. ex L. & ed. *I.* eſt. In reliquis impreſſis pro eo μικροψυχίαν legitur. De ἀγέννειαν leve eſt quod moniturus ſum, in omnibus mendoſe ſcribi ἀγένειαν, niſi quod ſola *Fl.* ἀγέννοιαν mendoſe habet. Sed iſta tenuia, niſi editores cautius animadvertant, tot foedas Graecorum librorum editiones in aeternum propagabunt. SOLAN. Μικροψυχίαν) Quoniam haec vox multo melius ex Graecorum uſu huc convenit, quam εὐτέλεια, non committendum videbatur, ut eam deteriore mutarem. Ἀγενὴς & ἀγεννὴς, quaeque inde ducuntur, ἀγένεια & ἀγέννεια promiſcue fere ſolent uſurpari, ſic ut, ſi Codices hodiernos & rationem in noſtris edd. ſcribendi conſulamus, dignoſci non poſſit, an pro diverſis olim fuerint habita, necne: quamquam, ſi originem atque analogiae leges ſpectes, prius ad genus eiuſque ſordes, alterum ad animum proprie pertineant. HEMST.

Pag. 146. *l.* 2. Τοιαῦτα ἐργάζεται) Angl. τηλικαῦτα ὀργίζεται. BOURD. Omnino ex Codice cum Angl. tum alio, cuius excerpta penes me ſunt, legendum, εἰ κρεῶν ὀλίγων ἕνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται, *ſi parvae carnis cauſa tantopere indignatur.*

Et ſtatim cur non, ut iuſſerat Bourdelotius, & ipſi canones τῶν γραμματικῶν παιδῶν iubent, reſcripſerunt ſequentes editores, praeſertim Mſſ. volentibus, περιελιχμήσατο; eſt enim a περιλιχμάζω. GRAEV. Genuina lectio eſt τηλικαῦτα ὀργίζ. quam exhibent L. Angl. & Mſ. Gr. quam iterum habet Noſter Ἀποκ. cap. 8. quamquam ferri etiam aliquo modo poſſet vulgata τοιαυτα ἐργάζεται. Supra iam dixerat τηλικαῦτα ἀγανακτήσειν, c. 5. SOLAN. Videri poteſt vulgata lectio commendationem aliquam habere ſupra eam, quam Codd. ſuggerunt, quippe quae ſimul complectitur & iram Iovis, & quae poſtea, Prometheo perquam ſane gravia, ſunt conſecuta: praeſertim ſi attendas ad ea, quae mox ab hominum comparatione ducta ſuccedunt. Attamen, quoniam orationem non minus ornat τηλικαῦτα ὀργίζεται, illud dedi iudicio I. G. Graevii & Solani, ut in Lucianum redire ſim paſſus: innumera ſunt exempla, ubi ἐργάζεσθαι & ὀργίζεσθαι fuerint confuſa. HEMST.

ead. l. 5. Μαγείρῳ) Hor. Serm. I, 3: *Si quis eum ſervum, patinam qui tollere iuſſus Semeſos piſces, tepidumque ligurierit ius, In cruce ſuffigat; Labeone inſanior inter Sanos dicatur.* SOLAN.

ead. l. 7. Περιελικμήσατο) Scribe περιελιχμήσατο, ut in Anglic. Cod. & ita reſcripſeram. tangit coquos catilliones, quorum ſupplicium flagella, crux, candens lamina. dixerunt interp. Martial. & Hor. BOURD. *F.* Περιελιχμήσαιτο. GUIET. Recte eruditi correxerunt περιελιχμήσατο. Ipſe quoque Noſter infra in Deor. Dialog. XII περιλιχμησάμενοι. Mox ſcribendum omnino ὀπτωμένων ab ὀπτάω. *Nemo coquum cruce multarit, quod carnes elixans, immiſſum iuſculo digitum viſus ſit circumlambere, aut nonnihil toſtarum carnium avulſum deglutierit.* Idem mendum irrepſit in Noſtri opuſculum, *Fugitivi* inſcriptum, ubi ὀπτωμένων ἀνθρωπίνων σωμάτων, non ὀπτομένων, legendum. Melius ſcriptura haec obſervata in Epiſt. Saturnal. καὶ τὸν ἔλαφον, καὶ τὰ δελφάκια μεταξὺ ὀπτωμένων &c. In Necyomantia: Οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπτωμένων. Similis ſpurcities foedavit Antoninum Liberalem c. 35, Λύκοι δὲ συναντόμενοι καὶ σηναντες, ὑφηγήσαντο τῆς ὁδοῦ. Corrige συναντώμενοι· eſt enim ab συναντάομαι. *Lupi autem obviam facti, & adulantes, ductores ſe viae praebuerunt.* Mirum, id fugiſſe diligentiam duorum, qui noviſſime ſcriptorem illum ediderunt, quorum alter etiam ſecundas huic ſcriptori impendit curas. IENS. Recte in ed. *I.* erat. Aliae omnes mendoſae. Recte etiam in Cod. L. SOLAN.

ead. l. 9. Κονδύλους ἐνέτριψαν) Hoc admodum ignominioſum & ſervis etiam vix ferendum, qua de re egregia notat I. Tollius ad Longin. p. 232. Quomodo differant κονδύλους ἐντρίβειν (κόνδυλον ἐντρίβειν μάλα στερεὸν apud Aelianum eſt V. H. XIII, 38) & κατὰ κόῤῥης πατάττειν, nemo ignorat paulo peritior. Haec Atticorum uſu teruntur: ad quem cenſum vix referri licet κονδυλίζειν & ῥαπίζειν. Ἐπὶ κόῤῥης πατάξας, itidemque ἀλλήλους ἐπιῤῥαπίζοντες Alciphron habet III, p. 368. κᾂν ἐπὶ κόῤῥης σε πατάξῃ τὶς Liban. T. I, p. 238 D. Vide Harpocrat. in Ἐπὶ κόῤῥης. HEMST.

ead. l. 15. Τοῦτο — ἔχον) Iudicent alii. ego τούτου — ἔχοντος ſcriptum fuiſſe arbitror. SOLAN. Τοῦτο — ἔχον omnino retinendum: haec abſolutae ſtructurae forma, qua nominativus genitivi locum tenet, oppido familiaris eſt Graecis: ſaepe tamen factum, ut in illum uſum, tanquam ſcopulum, eruditi viri impegerint. Apud Suidam in Εὐρύβατος male ſollicitat Kuſterus, itidemque in Ῥαστώνευσις, tametſi ceteroquin eum haec loquendi conſuetudo non fugeret, ut ſatis conſtat ex iis, quae monuit ad v. Σολοικισμὸς, & ad Ariſtoph. Plut. v. 277. Revocandam cenſeo lectionem Mſſ. in Strabone VI, p. 397 D. εὐνομηθέντες pro εὐνομηθέντας. Hac de re iamdudum praecepit I. Scaliger Caſtig. in Hippocr. de Vulner. p. 32. Vide Daviſ. ad Clem. Ep. I, c. 11, & quae notavi ad Halcyon. § 8. Καθ' ὁπότερον manifeſte firmatur ex ſequentibus. HEMST.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Κόνδυλος) Haec, quae totidem paene verbis leguntur in Etymologo, inde corrigenda ſunt: παρὰ τ. κ. τ. δ. οἱονεὶ κάνδυλοι· tum, ἢ κένδυλός τις ὢν εἰς τὰ κενὰ δυόμενος &c. quae itidem in Exc. G. rectius ponebantur. Reſtituere facile erat, ſi quis modo ad futiliſſimas Grammaticulorum originationes attenderet. HEMST.

Pag. 147. *l.* 1. Ὁπότερον) Pro hac voce, quae in P. & ed. *I.* legitur, reliquae habent ὁ πρότερον, quod minus probum viſum. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτοὺς γῆν ἄλλως ὄντας ἀν.) Commode interpres. Adſcripſit tamen pater, αὐτοῖς γῆν ἄλλως οὖσαν ἀνέργαστον. GRON. Condonandum eſt aliis, ſi forte minus acute videant, ubi vir perſpicaciſſimus I. Fr. Gronovius haeſitavit Equidem nullum hic a libris ſubſidium deſidero: ſi homines non finxiſſet Prometheus, utique manſiſſet illa materia, ex qua ſunt formati, γῆ ἄλλως ἀνέργαστος, ipſique adeo homines ſine motu temere iacerent, nihil aliud quam lutum rude omnique for-

mae decore nudatum: § 13, ἐκ πηλοῦ ζῶα πεποίηκα, καὶ τὸ τέως ἀκίνητον εἰς κίνησιν ἤγαγον· hoc eſt illud ἀτρεμεῖν, πηλὸν εἶναι ἀκίνητον. Quam ob rem Luciani verba talem habent ſenſum: *utrum plane nullos homines oportuiſſe creari, ſed melius fuiſſe, ſi motus expertes, ut erant, conquieſcerent, terra nimirum prorſus informis atque arte nulla elaborata.* Error interpretum in eo verſatus fuit, quod γῆν non materiam creandorum hominum, ſed vel terrarum orbem, vel terram quamcunque rudem intellexerint. Propert. III, 3, v. 29, *o prima infelix fingenti terra Prometheo.* Quod ſi haec referenda forent ad ipſum terrarum orbem, ut ſane voluiſſe videtur Gronovius, ſcribendum omnino fuerat, ἀτρεμεῖν ἂν τὴν γῆν ἄλλως οὖσαν ἀνέργαστον. HEMST.

ibid. Ὄντας) Mallem ἐῶντας. ut ſimile ſit ei, quod in Ἑρμ. adhibet, c. 35. ſed in libris nihil hic ſubſidii. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ τῶν ἀνθρ.) Καὶ abundat. BROD.

ead. l. 10. Ἀπάνθρωπον) Ab Aeſchylo ſumſit in P. V. v. 20, ut recte Stanleo eſt obſervatum. HEMST.

ibid. Ἦν τοίνυν πάλαι) Ὡς ἦν τοίνυν πάλαι· patet ex § 9. MARCIL. Hac interpungendi ratione, quam & ed. *l.* praefert, omnia ſana, neque Marcilii medela opus eſt. Nos tantum parentheſin, quae antea non notabatur, poſt πάλαι addidimus. SOLAN.

Pag. 148. *l.* 2. Ἀεὶ γάρ τι) Parentheſis in voce καὶ κάλλος terminatur. BROD.

ibid. Προβουλεύω) Alludit Prometheus ad nomen ſuum: nam προμηθεῖν & προβουλεύειν ſunt idem. CLER.

ead. l. 7. Ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα) Ea fuit Epicuri ſententia, θεοὺς ἀνθρωπομόρφους εἶναι ſentientis, quod in eam tantum formam ratio caderet. BROD. Epicurus ſtatuerat Deos ἀνθρωπομόρφους· Prometheus fingit homines θεομόρφους. Eſt autem in his verbis oratio non legitime connexa, quod ἀνακόλουθον Grammatici vocant: iſtum ordinem conceperat Lucianus, τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα, θνητὰ δὲ μέντοι αὐτὰ εἶναι, καὶ εὐμηχανώτατα ἄλλως &c. verum interveniens ſententia ſeriem hanc abrumpit, mutandaeque verborum ſtructurae occaſionem praebet. HEMST.

ead. l. 10. Αὐτὸ εἶναι) Ἔστι ſcribendum videtur pro εἶναι. GUIET.

ead. l. 12. Κατὰ τὸν ποιητικὸν λ.) Γαῖαν ὕδει φύρειν. Heſiod. ἐν Ε. καὶ Ἡμ. v. 61. BROD. Heſiodus Oper. & Dieb. v. 61; quamquam ibi de Pandora ſermo eſt. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρ.) Homines ſe e luto finxiſſe non negat Prometheus; quem ſermonem ex Aeſchyli Prometheo decerpſit Lucianus. COGN.

ead. l. 14. Συνεπιβαλέσθαι) Caſtigo συνεπιλαβέσθαι. BROD. Ex P. & L. haec ſcriptura eſt; uti etiam *B.* 1 editor & Vorſtius coniecerant. In reliquis συνεπιβαλεσθαι. SOLAN. In vindicanda lectione reſtituta cum P. & L. ratio linguae Graecae conſpirat: neque aliter H. Stephanus Th. T. II, p. 570: *Συνεπιλαμβάνομαι ponitur pro Adiuvo, opitulor. Lucianus*, τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας συνεπιλαβέσθαι μοὶ τοῦ ἔργου, *q. d. eſſe mihi adiutricem operis, pro, Adiuvare me in opere.* Cum nullam vitii faciat mentionem, veriſimile eſt, eum ad manum habuiſſe ed. *B.* 1. quo magis mirum, quod idem ſcribit T. I, p. 687, *At* συνεπιβάλλομαι, *una aggredior cum gen. rei, & dat. perſonae. Luc.* συνεπιβαλλεσθαι μοὶ τοῦ ἔργου, *una mecum opus aggredi*: cuius quidem poteſtatis aliud praeter hoc nullum affert exemplum. Ego vix dubito, quin ξυνεπιβαλέσθαι τινὶ τοῦ ἔργου e numero locutionum Graecarum ſit expungendum: contra frequentiſſimum optimis eſt ſcriptoribus συνεπιλαβέσθαι. Suam locutionem tuetur Lucian. Eix. § 8, συνεπιλήψεται τοῦ ἔργου αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητής. Maxim. Tyr. Δ. I, p. 3, φέρε παρακαλῶμεν τὴν τέχνην ταύτην ξυνεπιλαβέσθαι ἡμῖν τοῦ παρόντος λόγου. fruſtra fuit D. Heinſius, cum ſcribi volebat ἐπὶ τοῦ παρόντος λόγου. Δ. XXVI. p. 267, τούτοις καὶ τὸ θεῖον θέλει ξυνίστασθαί τε καὶ συνεπιλαμβάνειν τοῦ βίου· p. 278, τοῖς χρηστοῖς συνεπιλαμβάνειν. Nihil opportunius, quam quod apud Pauſaniam eſt II, p. 159, Ἀθηνᾶν δὲ οἱ (Perſeo Meduſam interemturo) συνεπιλαβέσθαι δοκεῖν τοῦ ἔργου. Parco plura deſcribere, ne taedio ſit exemplorum copia. Ex his porro facile licet arbitrari, quemadmodum emendandus ſit Aelian. Ep. XIX, ἐὰν μή τι καὶ αὐτὴ τῶν ἔργων τῇ Φρυγίᾳ τε καὶ τῇ Θρᾴττῃ συναπολαμβάνῃ. Idem eſt συλλαμβάνεσθαι· quod in Theophylacti Ep. 59 nunc legitur καὶ τῶν πόνων συναντιλαμβάνου, Codex Pal. exhibebat συλλαμβάνου· hoc certe reſtituendum eſt Ariſtaeneto I Ep. 10, p. 46, παρθένος οὖσα θεὸς, Ἀκόντιε, συνελάβετο σοὶ τοῦ γάμου· Mercero nulla fuit vitii in vulgato συνεβάλετο ſuſpicio. Herodot. V, c. 44, Κροτωνιῆται δὲ οὐδένα σφίσι φασὶ ξεῖνον προσεπιλαβέσθαι τοῦ πρὸς Συβαρίτας πολέμου. Mox a Luciano ſic fuiſſe credo: ταῦτ᾽ ἐστὶ τὰ μεγάλα, ἃ ἐγὼ τοὺς θ. HEMST.

in Schol. l. 1. Τοῦ θείου) L. τὸ θεῖον. C. abb. τοῦ θεοῦ. SOLAN. Culpa deſcriptoris εὐδαιμονέστερον hic praeponi ſu-

ſpicor, voceſque iſtas eſſe iungendas cum praecedenti annotatione: ἀντι τοῦ, ἡ παράθεσις· τοῦ θείου δηλονότι. Hemst.

ibid. l. 2. Βαρύτητος) L. Βαρύτατος ὁ λ. Vid. Schol. p. 150, n. 8. Hemst.

Pag. 149. *l.* 4. Οὕτω γὰρ καὶ) Me iudice melius erit, ſi legas, τοῦτο γὰρ καὶ ἀγανακτεῖ &c. Hemst.

ead. l. 7. Ἐπ' αὐτῶν) Ἀπ' αὐτοῦ: Marcil. Ἐπ' αὐτὸν) Cur veterem hanc & probam lectionem Bourdelotio, pauciſſima mutanti, libuerit reiicere, ac pro ea ἐπ' αὐτῶν reponere, non ſatis aſſequor: niſi forte ἀπ' αὐτῶν voluerit. certe ἀπ' αὐτοῦ magis placuit Marcilio & Vorſtio. Sed nihil mutandum: aut certe ſi quid emendandum eſſe viſum fuit, monitum lectorem oportuit. Mendum itaque typographicum putarem, niſi etiam in *H.* & *A.* cernerem. Solan.

ead. l. 14. Γεωργίαις) Intellige non agriculturas cum interpretibus, ſed agros cultos: niſi potius ſit, quod malo, literam mutare, γεωργίοις. Theagen. apud Schol. Pindar. ad Νέμεον. Γ, 21, τὴν ἐκ τούτων ὀρυττομένην γῆν ἐπὶ τὰ γεώργια ἀναφέρειν. Vox Philoni Iudaeo familiaris. Hemst.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Αὐχμηρὰν) Praefigendum eſt ἀκαλλῆ. Hemst.

Pag. 150. *l.* 3. Μεσταὶ δὲ Δ. π.) Ex Arati prooemio. Brod. Lucianus ex Arato ſumſit, quae Virgilius hoc verſu reddidit Ecl. III: *Ab Iove principium, Muſae: Iovis omnia plena.* Cogn.

ead. l. 8. Προμηθέως δὲ οὐδαμ.) Reperta tamen a Meurſio, idque Athenis & in Academia ipſa, *Promethei ara.* V. A. G. IV, 1011; & quidem auctore Pauſania in Att. p. 30, 1: ἐν Ἀκαδημίᾳ δέ ἐστι Προμηθέως βωμός. καὶ θέουσιν ἀπ' αὐτοῦ —— πρὸς τὴν πόλιν ἔχοντες καιομένας λαμπάδας. Quod a ſcholiaſte Sophoclis confirmatur in Oed. Col. notante eodem Meurſio. Vide etiam fragmentum Menandri huc faciens, Ἱερατ. c. 43. Sed nulla ei ſacrificia fiebant. Sola Lampadedromia celebatur. Vide ibi datas Anonymi notas ſub ficto nomine latentis. Solan. I. Brodaeus Miſc. I, c. 18, Prometheum a poëtis Deum haberi docet, oſtenditque aram Athenis ei ſacratam ex Pauſania & Schol. Sophocl. ad Oedip. Col. *Falſo igitur*, inquit, *conqueritur apud Lucianum in cognomine dialogo, nullam ſibi aram dicatam eſſe, nullum exſtructum templum:* & poſtea, *nugatur vero Prometheus, aut, ſi mavis, Lucianus.* Haec ille ſatis acriter, ac propemodum iracunde. Negari quidem non poteſt, aliquos a veteribus honores fuiſſe habitos Prometheo; nam & ludos Athenienſes celebrarunt Προμήθεια, de quibus

Meurſ. Gr. Fer. in V. & Λαμπὰς, quos ſine ſacrificiis omnino peragi potuiſſe, non videtur credibile, & ἱερὸν eius iuxta ac Neptuni Equeſtris in Colono Hippeo commemorat ſcriptor argumenti tragoediae Sophocleae; nam Schol. ad v. 56 aliquantulum diſſentiens συντιμᾶσθαι dicit ἐν Ἀκαδημίᾳ τῇ Ἀθηνᾷ cum Vulcano, ipſique eſſe παλαιὸν ἵδρυμα καὶ ναὸν ἐν τῷ τεμένει τῆς θεοῦ· & Commentator antiquus ad Theogon. Heſiod. v. 614, modo ne fides eius, uſquedum alius adſit auctor magis idoneus, vacillet, ſcribit: Ἀκακήσιον ὄρος Ἀρκαδίας, ἔνθα ἐτιμᾶτο ὁ Προμηθεύς· ne de Pauſania dicam, qui X, p. 806, Panopenſibus eſſe teſtatur πλίνθου ὠμῆς οἴκημα οὐ μέγα, καὶ ἐν αὐτῷ λίθου τοῦ Πεντέλησιν ἄγαλμα, ὃν Ἀσκλήπιον, οἱ δὲ Προμηθέα εἶναί φασιν, eique rei teſtimonia proferri quoſdam lapides, reliquias iſtius luti, unde genus humanum finxerit Prometheus. Sed hi honores, qualeſcunque fuerunt, tamen admodum rari, ac vetuſtate fere obſoleti; praeſertim ſi ad Iovem, Apollinem & Mercurium comparentur, quorum aedibus & ſacris non urbes ſolum, verum etiam pagi vicique paene omnes abundabant: neque facile erit ex antiquitate tota quidquam amplius de Promethei cultu in medium afferre praeter ea, quae a me ſunt indicata. Quocirca cauſam non video, cur tam acerbe reprehendi meruerit Lucianus, quando Prometheum oratoria libertate, eoque magis excuſanda, pro nihilo ducere facit, quod tantillum eſt, ut aliorum comparatione penitus evaneſcat. Hemst.

ead. l. 10. Τίθει δὲ) In P. ἐπὶ ἔτι δέ. In L. ἔτι δὲ, rectius, ſed tum aliter interpungendum. Solan. Τίθει δὲ ut commode ponebatur § 9, ſic minus ad hunc locum reſpondet: quare anteferendum ſine dubio, ἔτι δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε ἐννόησον, εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, οἷον κτῆμα ἢ ποίημα &c. οἷον enim aeque, ſi non magis, placet, quam ἤ. Quod autem in P. ἐπὶ ἔτι δὲ extiterit, librarii culpa factum fuiſſe coniecto, qui, cum pravam voculam ἐπὶ ſcripſiſſet, inducta macula paginam foedare noluit: quod quam frequenter uſu veniat, ignorare non poſſunt illi, qui veteres membranas tractarunt. De ἔτι δὲ, quando a priore argumento ad aliud oratio traducitur, diximus ad Πρ. εἶ ἐν Λ. § 5. Non repugnem, ſi quis pag. ſeq. lin. 13 malit, ἔτι καὶ τοῦτο ἴσως φαίης ἄν. quod ſane notatum quoque video in margine *A.* 1 *W.* Hemst.

ead. l. 11. Ἀμάρτυρον ἢ κτ.) Pro his P. & L. οἷον. Solan.

ead. l. 13. Τῷ ἔχοντι) Hic aliquid deſiderari videtur, quod interpres ſupplevit. Guiet.

ibid. Πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην ὅτι, μὴ γιγν.) Anima haec verba interrogatione: πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην; ὅτι μὴ γιγν. &c. *Quorſum haec dixi? Quia niſi eſſent homines, univerſi pulchritudo teſtibus careret.* GRAEV.

in Schol. col. 1. *l.* 3. Ὁρᾷς ὅπως) In ed. Amſt. haec Luciani fuerunt praenotata, Μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος) κατ' εἰρώνειαν &c. mutavit doctiſſ. Solanus: quam ob cauſam, mihi non plane liquet. Quae autem ſubiecit idem ex G. ita ſunt conſtituenda: θεοὺς ἠδίκηκα) βαρύτατος ὁ λόγος, referrique debent ad ea Luciani verba § 13. HEMST.

Pag. 151. *l.* 5. Τῶν ἡμετέρων) Ἀγαθῶν. BROD.

ead. l. 6. Τιμᾷν) *Multis me honoribus proſequi.* BROD.

ead. l. 7. Πολιτεύματι) Proprie quidem πολιτευμα ſapiens aliquod viri prudentis conſilium ad remp. conſtituendam, aut commoda civitatis augenda: ſed tum quoque callidum quodvis inventum, atque ingenioſe excogitatum, quod cuivis ſingularem aliquam utilitatem pariat. Hinc σοφόν τι πολιτευμα, καλῷ πολιτεύματι περιγενέσθαι τῶν κινδύνων, συμφερόντως ὑπὲρ τινὸς πολιτεύεσθαι apud veteres uſitata. HEMST.

ead. l. 9. Κακοῦργοι) Ἄνθρωποι. BROD. Prometheus ubi ſatis acute per varia argumenta Mercurio demonſtraſſet, ſe, quod homines fabricatus eſſet, rem feciſſe non modo culpa aliqua non dignam, ſed omnibus Deis utiliſſimam, maximeque neceſſariam, per πρόληψιν ſibi ultro obiicit id, quod a Mercurio ſibi obiectum iri probe intelligebat; idque continuo diluit. Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες, inquit, φὴς εἶναι ἐν αὐτοῖς (ἀνθρώποις). Nimirum in eo, quod adulteria, bella, inceſtas nuptias, parricidia, committant, non magis culpandos eſſe ait homines, quam ipſos Deos, apud quos haec quoque flagitia ſint frequentia. Hanc de veterum Deis, eorumque pluſquam humanis culpis, opinionem poëtis deberi, Heſiodo potiſſimum & Homero, ſicut veroſimillimum eſt, ita quoque ab ipſis antiquis ſaepe teſtatum. Paſſim Lucianus noſter, ubi ridiculum quid, vel flagitioſum de priſcorum Deis memorat, id ex iis tam praeclarae religionis μυσταγωγοῖς identidem ſolet repetere. Unus locus ſit inſtar innumerorum. In Necyomantia c. 3 ait Menippus: Ἐγὼ γὰρ ἄχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου, πολέμους καὶ στάσεις διηγουμένων, οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἤδη τῶν θεῶν, ετι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἁρπαγὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, παντα ταῦτα ἡγούμην εἶναι καλὰ &c. *Etenim ego adhuc puer cum eſſem, & audirem Ho-*

merum atque Heſiodum narrantes bella & ſeditiones, non ſemideorum modo, ſed ipſorum etiam Deorum; praeterea eorundem adulteria, violentias, rapinas, ſupplicia, patrum expulſiones, fratrum & ſororum nuptias; haec omnia praeclara ducebam &c. Xenophanes apud Sextum Empiricum, iſtiuſmodi crimina, quorum reos non minus Deos, quam homines facit Lucianeus Prometheus, Deis & ipſe ab Homero & Heſiodo ait eſſe aſſicta: Πάντα θεοῖς ἀνέθηκεν Ὅμηρός θ' Ἡσίοδός τε, Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνείδεα καὶ ψόγος ἐστὶ, Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν. *Omnia Deis aſſignavit Homerus & Heſiodus, Quae apud homines turpia ſunt & infamia, Furari, moechari, alioſque ab aliis decipi.* Ceterum in hoc Luciani loco foediſſima labes, quae omnes editiones inſidet, emaculanda eſt. Quae enim, quaeſo, haec oratio? Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φὴς εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσι &c. Sed ſcripſit Lucianus εἰσὶν, non εἶναι· quod cuivis Graecae linguae gnaro facile me probaturum confido. Primo enim ſi per Helleniſmi rationem liceret ita loqui, κακοῦργοί τινες φὴς εἶναι, oſtendant ſatis ſuperque ſequentia, in praecedentibus requiri εἰσί. Ita namque haec Graeca Latine ſunt vertenda: *At enim flagitioſi ſunt inter illos, inquis, quidam; & moechantur, & bella gerunt, & ſorores ſuas ducunt, & patribus inſidiantur.* Sic, inquam, ipſa verborum textura ſuadet εἰσὶ legendum. Sed & manifeſte in aliis codicibus legi εἰσὶ, teſtatur Brodaeus IX Miſcell. c. 8, in quem, poſtquam haec noſtra abſolveram, opportune incidi. Eſt autem loquendi ratio, interpoſito verbo φημὶ, qualis paſſim obvia eſt, & ſtatim: Ἀλλ' ἐχρῆν ἴσως φήσεις ἀναπεπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους. plane ut Latini *inquit* interponunt. Quin etiam non Graece, mea ſententia, dicitur κακοῦργοί τινες φὴς εἶναι. IENS. Recte hic nominativum a Ienſio improbari, Hemſterh. etiam bene monet. Licet aliter ſenſerit cl. Geſner. in diſſert. ad Philopatr. c. 4, anno 1715 edita; iam aliquantum ab ipſo immutata; ubi alia de nominativo illo pro accuſativo vide. REITZ.

ibid. Φὴς εἶναι) Alii Codices εἰσίν. BROD. Quos Codices, in quibus εἰσὶν reperiatur, Brodaeus memoret, ignoro: hoc certum eſt, conſiſtere non poſſe illud εἶναι, ut bene docuit I. Ienſius. Mihi placet, φὴς vel φήσεις ἴσως, quod occupandae obiectioni inſervit; idque probabilius erit, ſi cogites compendium illud ſcribendi, quo in vetuſtis libris ἴσως exprimitur: mox ἔτι καὶ τοῦτο ἴσως φαίης ἄν, & § 17, ἴσως φήσεις. HEMST.

ibid. Μοιχεύουσι) Hoc quoque vitio immunes non ſunt Iuppiter, Mars, Neptunus. BROD.

ead. l. 10. Πολεμοῦσι) At inſigne eſt Deorum apud Homer. Il. Υ. proelium. BROD.

ibid. Ἀδελφὰς γαμοῦσι) An non Iuppiter Iunonem in uxorem duxit? BROD.

ibid. Πατρ. ἐπιβ.) Nonne & ipſe Saturno Iuppiter? BROD.

ead. l. 11. Παρ' ἡμῖν) *Apud nos Deos.* BROD.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Αὐτὸ) Scribe αὐτὸν, ut in textu. SOLAN.

Pag. 152. *l.* 2. Καὶ εἰ τούτῳ γε) Καίτοι τούτῳ γε. MARCIL.

ead. l. 3. Οὐκ ἀτερπὴς) Leve mendum occurrit in omnibus editis, quod tamen interpretes Latinos fefellit, & ut locum male verterent, effecit. Dixit Prometheus, curam hominum Diis non magis gravem eſſe poſſe, quam paſtori curam gregis, καὶ εἰ τούτῳ γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ φροντὶς οὐκ ἀτερπὴς ἔχουσά τινα διατριβήν. Ottomarus Luſcinius vertit: *quando operoſum iſtud ſibi videbitur; cum alioqui cura illa propter coniunctam exercitationem non admodum appareat eſſe iniucunda.* Salmurienſis autem interpolator: *Cui ſi ſit hoc operoſum, eſt etiam iucundum, & haec non inſuavis ſollicitudo quandam habet exercitationem.* ſed legendum, οὐκ ἀτερπῆ ἔχουσα τινα διατριβήν. Verte: *& ſi ei hoc ſit laborioſum, iucundum tamen etiam eſt, & iſta ſollicitudo ſuavem habet exercitationem*, ſive, *coniuncta eſt cum ſuavi labore.* GRAEV. A Graevio non diſſentio: atque ita plane legendum fuit, ne a ſe Noſter ipſe diſſentiret: in Somn. § 3, ἀλλά μοι καὶ παιδιάν τινα οὐκ ἀτερπῆ ἐδόκει ἔχειν (τὸ πρᾶγμα). Ἀλ. Ἱστ. I, § 3. Iambulus γνώριμον μὲν ἅπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπῆ τ' ὅμως συνθεὶς τὴν ὑπόθεσιν. Anach. § 6, ἀλλ' ἔχει τινὰ χρείαν οὐκ ἀτερπῆ τὸ πρᾶγμα. Διατριβὴ non tam exercitationem vel exercitium hoc in loco notat, quam commodam & minime laborioſam occupationem, quae delectet, ac tempori fallendo ſit: ſic ποιεῖσθαί τι διατριβὴν Philoſtr. de V. S. I, p. 490. Ceterum ſi verba Luciani ſunt integra, tali diſtinctione iuvandus eſt ſenſus: καὶ εἰ τούτῳ γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως καὶ ἡ φροντὶς, οὐκ ἀτ. &c. *iam licet iſti paſtori operoſum illud ſit, tamen ſuavis alioqui etiam haec ipſa cura, quippe coniuncta cum occupatione quadam iucundiſſima.* Verumtamen valde vereor, ne quid deficiat: etenim argumenti, quod Prometheus urget, ſi complexionem totam conſideres, tali fere modo procedere debuiſſe, vix eſt quin tibi perſuadeas: iam licet concedamus paſtori laborioſum eſſe, ſi pro grege continuo excubet; at nobis certe tan-

to excellentiore natura praeditis illa rerum humanarum cura non moleſta nec gravis, ſed potius facilis ac iucunda ludicram quandam & voluptatis non expertem habet delectationem: quid enim feciſſemus nullos habentes, quorum cura nobis erat gerenda? Haec igitur, τι γὰρ ἂν ἐπράττομεν, poſtulare videntur eiuſmodi ſententiam, qualem dedimus. Quod ſi coniectura noſtra non eſt inanis, auxilium erit exſpectandum fideliorum membranarum, quae lacunam iſtam expleant. Facile autem deprehendi poteſt, ea diſputari a Prometheo, quae partim ab Epicuro, partim contra eum dicebantur: tu confer Cicer. de Nat. Deor. c. 20, 37. Hemst.

ead. l. 5. Ἠργοῦμεν) Sic in Timone. Hanc vocem interpretor alibi. Reliqua huius Dialogi apud Homerum & dial. ſeq. cuius tamen finis alius videtur a fine huius dialogi. Bourd.

ead. l. 9. Ἄρτι μὲν ταῦροι) Iuppiter in taurum mutatus Europam rapuit; in Satyrum transformatus Antiopen vitiavit; in olorem, Ledam vel Nemeſim. Brod.

ead. l. 11. Ἐξ αὐτῶν) *Ex ipſis mulieribus procreatos.* Brod. A ſenſu horum percipiendo longe abfuerunt interpretes. Ut παῖδας ποιεῖσθαι ἐκ γυναικὸς creberrimum eſt, ſic Prometheus hic perquam facete, mutata nonnihil locutione θεοὺς ποιεῖσθαι dixit: illos enim ipſos Deos, qui ſe tam graviter ob formatos homines accuſent, tanto in mortales feminas libidinis ardore ferri, ut nullam non formam quantumvis indecoram induentes perlibenter cum iis conſueſcant; liberos etiam Deos ex iis procreare ac ſuſcipere haud dedignentur. Hemst.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Ἡ διατριβὴ) Peſſime enarrat hanc vocem. Solan. Mihi ſecus videtur, ut notavi ad ipſum Lucianum. Hemst.

ibid. col. 2. *l.* 3. Λύδαν) Sonus τοῦ Υ cum ſono τοῦ Η confuſus: ſcriptum enim eſt Λύδαν pro Λήδαν. Cler. Correxerat etiam M. Sladus. Hemst.

Pag. 153. *l.* 5. Μετ' ἀμ. Αἰθιοπῆας) Alludit ad locum Homeri Il. Α, 423. Euſtathius ad eum locum recte animadvertit, reſpici ſuperioris Aegypti incolas, qui Thebis ſeu Dioſpoli duodecim dies feſtos Iovi celebrabant. Similiter Lucianus ita Prometheum de nidore ſacrificii loquentem inducit § 19, ὁρῶ δὲ ὑμᾶς &c. Ille nidor erat cibus Deorum; fumus vero θυμιαμάτων thure aliiſque aromatibus conſtantium potus, qui dicebatur Νέκταρ. Vid. ad Heſiodi Theog. v. 640. Cler.

ead. l. 8. Κλόπειν) Lege κλοπήν. Brod.

ead. l. 9. Ἐσθ' ὅτι) Reſcribendum eſt, ἔσθ' ὅτε ἡμεῖς τοῦ

πυρὸς ἀπολωλέκαμεν ἐξ ὅτου καὶ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν; unquamne accidit, quod ignis iacturam fecerimus, ex quo ille apud homines eſt? Sic Atticos loqui ἔσθ' ὅτε, non ἔσθ' ὅτι, norunt, qui vel primis labris Atticos ſcriptores deguſtarunt. In Somnio § 17 itidem ὅτε pro ὅτι ſcribendum: *χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτε μήκισται εἰσιν αἱ νύκτες· hibernum ſomnium, cum noctes ſunt longiſſimae*: inepte interpres, *quoniam noctes ſunt longiſſimae*, quia legebatur ὅτι. Graev. I. G. Graevius pro ἔσθ' ὅτι legit ἔσθ' ὅτε, *unquamne?* Sed mihi non dubium eſt, quin ὅτι perperam, ut plus decies in hoc ſcriptore, coniunctum, dividendum ſit ἔσθ' ὅ, τι ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν &c. *Quidquamne eſt, quod ex igne amiſimus, ex quo ille etiam apud homines eſt?* Iens. Recte monuit doctiſſ. Ienſius: neque aliter interpretes, quibus difficile fuiſſet errare in ſententia tam perſpicua. Accedit Petr. Horreus ad Aeſchin. Dial. p. 84. neque enim ἔσθ' ὅτι, vel potius τὶ ἔσθ' ὅτι, cuius idem meminit, locum hic ullo modo habet. Hemst.

Pag. 154. *l.* 1. *Δωτ. ἐάων*) Homer. Od. Θ, 325. Brod.

ibid. Ἔξω φθόνου) Huc ſpectat proverb. *φθόνος ἔξω θείου χοροῦ ἵσταται.* Plutarch. II, p. 679 D. Kuster. Sic uſurpat vocem ἔξω Xenoph. Cyrop. VIII in extrema Cyri ad filios amicoſque oratione p. ed. St. 140, *ἃ (ἔργα) ἢν μὲν καθαρὰ καὶ ἔξω τῶν ἀδίκων φαίνηται, δυνατοὺς ὑμᾶς ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἀναδείξει.* & Celſus apud Orig. VIII, p. 392, *ὁ θεὸς ἀγαθός τε καὶ ἀπροσδεὴς καὶ ἔξω φθόνου.* Solan. Fluxit a Platone, cuius eſt in Phaedr. pag. 1222 B. *φθόνος γὰρ ἔξω χοροῦ θείου ἵσταται.* Philo Iud. p. 867 A. *ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὸν λιγυρώτατον Πλάτωνα, φθόνος ἔξω θείου χοροῦ ἵσταται·* idem ſaepius uſurpat, nec minus Plutarchus. Similiter autem ſolet poni, ac ſi proverbii vulgaris formam induiſſet, quod tot veterum poëtarum, Platonis etiam & Xenophontis, ſententiis accidit: vide Clem. Alex. Strom. V, p. 560 D. Maxim. Tyr. Δ. XXV, p. 253, ibique D. Heinſium. Iam itidem apparet, quid ſpectaverit Eunap. in Aedeſ. p. 54: *ψεῦδος γὰρ οὐ μόνον ἔξω θείου χοροῦ, ἀλλὰ καὶ λόγου ἵσταται.* Hemst.

ead. l. 8. *Κνισσᾶν ἀγυιὰς*) Euripid. fine Alceſt. — *βωμούς.* Formula haec non poëtis tantum nota & familiaris, ſed & pedeſtri ſermoni. Vide Demoſth. Solan. Scribendumne ſit *ἀγυιὰς*, an *ἀγυιᾶς*, ipſi veteres in diverſum abierunt: utriuſque ſententiae meminit ad Demoſth. Midian. p. 611 C. Ulpian. p. 653 A. pro poſteriore ſtant Harpocr. in Ἀγυιᾶς, & Schol. Ariſtoph. ad Equ. v. 1317; ubi vide Kuſter. Priorem

ego ampleƈor, ad quam conſtabiliendam pluribus opus foret, quam quae capiat lex notarum praeſcripta: Lucianum in eadem fuiſſe opinione, ex multis eius locis plane colligi poteſt. Vid. Demoſth. in Macart. p. 1038 C. D. Poll. I, 28. HEMST.

ead. l. 12. Ἑλ. *περὶ καπνῷ*) Homer. Il. Α, 317. BROD.

ead. l. 13. Ἡ*μετέρᾳ*) An *ὑμετέρᾳ*; placet magis, ut ad Deos accuſantes Prometheum referatur. GUIET. Ὑ*μετέρᾳ*) In omnibus libris legitur *ἡμετέρᾳ*. abſurde: probabunt, credo, belli homines noſtram emendationem. Poſtquam haec ſcripſiſſem, in *B*. 2. ita recte emendatum eſſe vidi. SOLAN.

ead. l. 16. Ἡ*μῶν*) Ὑ*μῶν* ſcribendum videtur. GUIET.

Pag. 155. *l.* 5. Ὄ*νησο*) *Gaudeas*. BROD. Adducit Th. Mag. in Ὠ*νήσομαι*, monens Atticum eſſe *ὠνήμην* & concinnius, quam *ὠνάμην*. Idem praeceperat Phrynich. p. 8. Ὄ*νησο* ubi repererit Brodaeus, ignoro, niſi quod ſimiliter videtur legiſſe Scholiaſtes. HEMST.

ead. l. 6. Ἓ*ξ καὶ δέκα*) Sic Dial. ſeq. XVI vultures. SOLAN.

ead. l. 9. Μ*άντις ὢν*) Non vates tantum, qualem ſe probat Dial. ſeq. ſed omnis fere vaticinandi artis monſtrator; quod ipſe de ſe praedicat in Aeſchyli Prom. V. v. 483. Exta dicitur inſpexiſſe Caucaſi paſtoris diſſecti apud Plutarch. de Flum. in Phaſide, ſed loco tam corrupto, ut operam in eo abutantur & Mauſſacus, & Mauſſaco longe maior Thom. Reineſius V. L. I, c. 1, p. 4. Ego, ſi licet reparare, quae mihi videntur intercidiſſe, ſanum praeſtabo: *καὶ εἰς Κροκόδειλον* (*ὁ Κρόνος*) *μεταμορφωθεὶς ἔλαθεν· ὁ δὲ Προμηθεὺς ἕνα τῶν ἐγχωρίων ποιμένα Καύκασον ἀνατεμὼν, καὶ κατανοήσας αὐτοῦ τὴν διάθεσιν τῶν σπλάγχνων, εἶπεν* (an potius *εἶδεν*) *οὐ μακρὰν εἶναι τοὺς πολεμίους*. Haec ſi quis improbet, is nobis expediat rationem eorum, quae paulo poſt conſequuntur. Simul hinc alia quaedam conſtat cauſa, cur Prometheus ad Caucaſum fuerit affixus: quae ſi forte vera, iam oleum & opera plane perierit in hoc libello veteratori callidiſſimo. Sed in fabula Promethei, quemadmodum in pleriſque aliis, ea veterum eſt diſſenſio, quae in concordiam omnino redigi non poſſit; quam rem latius pertraƈtare noſtrarum non eſt partium. HEMST.

ead. l. 12. Τ*ις*) Hercules, a quo etiam ſolutum eum quidam tradidere. Vide Heſ. Θ. 526. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀ*φίξεται*) Hercules: hoc proxime ſequens dialogus aperiet. BROD.

ibid. Κ*ατατοξεύσων*) Diodor. Sic. IV, p. 155 D. *τὸν μὲν ἀετὸν κατετόξευσε, τὸν δὲ Δία πείσας λῆξαι τῆς ὀργῆς ἔσωσε*

τὸν κοινὸν εὐεργέτην. Vid. Pherecyd. apud Schol. Apoll. Rhod. ad IV, 1396. HEMST.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Ὡμοίωσο) Corrupte. SOLAN. Credo legendum ὠφέλησο· hoc verbo Grammatici plurimum uti ſolent ad alterum explicandum. Legit autem, legere ſaltem ſe putavit, ὄνησο. HEMST.

ibid. col. 2. *l.* 1. Τοῖς) Τῆς recte repoſuit Solanus. HEMST.

Pag. 156. *l.* 6. Τὴν Θέτιν) Cum Iuppiter Thetidis amore captus uxorem eam ducere vellet, Prometheus futurorum praeſcius a nuptiis eiuſmodi magnopere eum deterruit, quod in fatis eſſe diceret, quicunque ex Thetide naſceretur, patre ſuo maiorem fore. Memor itaque Iuppiter eius exempli, quod ipſe in patrem ſuum ediderat, veritusque, ne ſimiliter a filio de coeli poſſeſſione depelleretur, a Thetidis nuptiis abſtinuit; memorque beneficii, quod in ſe Prometheus contulerat, Herculem ad Caucaſum mittit, qui, interfecta aquila, Prometheum vinculis liberavit. Vide plura apud Servium ad illud Virgilii Ecl. VI, *Caucaſeaſque refert volucres, furtumque Promethei*: & in ſeq. Dial. ubi liberationem Promethei ad Vulcanum refert. Fabula exſtat apud Pindar. Iſthm. Hymn. VIII, Apollon. Rhod. carminis Argonautici libro IV, & Ovid. Metam. IX. COGN. Quod prudenter hic reticet Prometheus, id ſequens aperiet Dialogus. SOLAN.

in Schol. col. 2. *l.* 1. Ἀναρεῖ) Ἀναιρεῖ. *V.* SOLAN. Potius ἀναιρήσει σε. Modo εἰς τὸν Δ. pro πρὸς ſtribligo eſt recentiorum. HEMST.

TANAQUILLI FABRI
NOTAE ET ANIMADVERSIONES IN TIMONEM LUCIANI.

CAPUT I.

Timon quo tempore vixerit. quo anno haec acciderint, quae a Luciano finguntur. Κολυττός. Ἀλαὶ *duplices. Heliodorus eodem in loco bis emendatus.* ῥυθμός. *de arca Deucalionis & Noachi. Lycoreus mons quis. Liacura in Graecia barbara quid, & unde.* σωτὴρ, *& de illa voce iudicium Ciceronis.* ἐσχατιά. *de Epimenidis aevo. Lucianus emendatus.* Οἴτης *pro* Αἴτνης. *de Iovis ſepulcro ex hiſtoria ſacra Evemeri. Scholiaſtes Callimachi emendatus. In Luciano tentata emendatio. Hecatomba. de* ἄστυ *contra ea, quae apud Diodorum leguntur. Lucianus emendatus.*

Pag. 71. ΤΙΜΩΝ) Quandoquidem libelli huius πρωταγωνιστὴς erit Timon, ille cognomento μισάνθρωπος, de eo pauca viſum eſt dicere. Vixit igitur Athenis belli Peloponneſiaci tempore. Nam cetera argumenta ut omittam, Lucianus Demeam rhetora ſic loquentem inducit: καὶ ἠρίστευσε δὲ (de Timone loquitur) ὑπὲρ τῆς πατρίδος πέρυσι πρὸς τοὺς Ἀχαρνέας, (quem locum infra examinabimus) *& ſtrenue ſe fortiterque geſſit pro republica anno ſuperiore, cum Peloponneſii Acharnenſes obſiderent.* Acharnae autem δῆμος Ἀττικῆς anno primo belli Peloponneſiaci obſeſſae ſunt, ut ex Thucydide locupletiſſimo teſte conſtat. Quamobrem ea, quae hic a Luciano narrantur, in annum CCCXXII urbis Romanae coniici debent, qui eſt ante Chriſtum natum CCCCXXIX. Erat autem Timon ex eo Atticae populo ſeu oppido, cui Κολυττὸς nomen. Indidem oriundus Plato philoſophus. Κολυττὸς autem ad radices montis Hymetti iacebat. Quare non temere eſt, quod a Luciano ſcribitur, τίς οὗτός ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ὑμηττὸν, ἐν τῇ ὑπωρείᾳ; Patrem habuit Echecratidem nulla alia re inſignem, quam quod Timonem genuit. De hominis moribus nil attinet dicere, cum eam rem Plutarchus διὰ παρεκβάσεως in vita M. Antonii abſolverit. Hoc addam tantum, Timonem virum bonum fuiſſe, & moribus adeo factis ad humanitatem, nihil ut ipſo χρηστότερον, nihil benignius exſtiterit. Nam quod illum μισάνθρωπον cognominarunt, id hercle perperam fecere. Quemadmodum enim qui Mercurium, Venerem, Sylvanum, & alias id genus nugas Deos eſſe olim negabant, non recte ἄθεοι vocarentur, (neque enim Sylvanus Mercuriuſque Dii ſunt) ſic Timon non recte μισάνθρωπος appellabitur. Quid ita? inquies. Quia non homines ille, ſed feras oderat, quibus aetas illa ſcatebat. Certe qui Ariſtophanis fabulas, veram

Attici ingenii imaginem, ut aiunt veteres magiſtri, legerit, de his mecum tria non commutabit verba. Accedat his Platonis teſtimonium, qui ita ſcripſit in epiſtola XXIV, inter illas, quae non ita pridem a Leone Allatio vulgatae ſunt. Quo enim loco ait ſe in fundum Hepheſtiadeum migraſſe, (Ἡφαιστιάδων debuit ſcribere Leo ex Diogene Laërtio & Hermolao ἐν ἐθνικοῖς, non autem Ἐφεστιάδων) ut ubi ἄποθεν τοῦ ἄστεως vivat, addit: *συνέγνων ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος, μὴ εὑρίσκων μέντοι ἀνθρώπους, οὐκ ἠδύνατο θηρία φιλεῖν. Cognovi ego, Timonem non fuiſſe μισάνθρωπον· ſed cum homines nanciſci in urbe non poſſet, belluas amare haud poterat.* Exſtat eius Epitaphium olim a Callimacho ſcriptum; & item alterum, quod homo providus ſibi fecerat. En tibi, ut quidem tali dignum ingenio eſt:

> Ἐνθάδ' ἀποῤῥήξας ψυχὴν βαρυδαίμονα κεῖμαι·
> Τοὔνομα δ' οὐ πεύσεσθε, κακοὶ δὲ κακῶς ἀπόλοισθε.

Ait Plutarchus, ſepultum eum fuiſſe Ἁλῆσι· ſed cum duae ſint Ἀλαὶ, locum illum Plutarchi de Araphenidibus intelligas, non de Aexonidibus: nam priores Ἀλαὶ ad tribum Aegeida pertinebant, alterae non item. Ceterum hunc libellum ita venuſtum, ita elegantem iudico, eum ut inter politiſſimos Luciani non dubitem referre. Ita ingenioſe & facile compoſitus eſt, ut ei nulla comoedia poſſit comparari. Tum porro, ſi uſquam alibi, pura in eo oratio eſt, atque ita caſtigata, ut nihil ſupra. Habet quidem initium vehementius paulo & tragicum ſpirans, ſed ita hominis fortunis & moribus conveniens, ut nihil ἠθικώτερον fingi queat. Ceterum, ita habeto, Lector, nunquam poſt renatas meliores literas puriorem editum fuiſſe libellum hunc. Idque ita verum eſt, ut ſatis mirari non poſſim hominis illius impudentiam, qui auſus eſt poſteris imponere, profeſſuſque eſt, editionem illam Pariſienſem in forma maxima ex Mſſ. Codd. regiae bibliothecae expreſſam eſſe.

> Νᾶφε καὶ μέμνασο ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τᾶν φρενᾶν.

Nil verius, mi Lector, neque magis in vita degunda utile.

ead. l. 4. Ὦ Ζεῦ φίλιε καὶ ξένιε) Haec Iovis cognomina, & plura item alia, diligentiſſime ſunt & ingenioſiſſime a Dione Chryſoſtomo explicata Oratione I de regno, pag. 8 editionis Morellianae. Ceterum, quod in interpretatione illa omnia Graece, uti ſe habebant, reliqui, id non temere factum eſt: & qui κριτικοὶ ſunt, facile cauſam videbunt.

ead. l. 8. Ὑπερείδεις) [Ἐπερείδεις erat in ed. Graev. harum nott.] Huiuſmodi carminum fulcra Latini tibicines vocabant; eaque voce olim uſus eſt Virgilius, referente anonymo Biographo. Sed admonet me hoc verbum, ut meum de quodam Heliodori loco iudicium aperiam; mihi enim vehemens ſuſpicio fit, corruptum eum eſſe. Is ita ubique legitur: Μηρῷ δὲ τῷ δεξιῷ τὸν ἀγκῶνα θατέρας χειρὸς ἐφεδράζουσα, καὶ τοῖς δακτύλοις τὴν παρειὰν ἐπιτρέψασα &c. Eſt ibi elegantiſſima moerentis Charicliae deſcriptio. lego τὴν παρειὰν ἐπερείσασα, doctis fortaſſe non diſſentientibus. ſed quia non uno vitio hunc locum laborare iudico, iterum mihi tentandus eſt. Quis enim unquam audivit dici, ἀγκὼν χειρός? Scio quidem, & monent veteres magiſtri, ἀγκὼν quandoque eſſe ἐπικαμπὲς τῆς χειρός; ſed hic ex deſcriptionis ſerie non poteſt. Itaque ſic mihi perſuadeo legen-

dum eſſe, ἀγχῶνα θατέρου βραχίονος. Totam illam deſcriptionem legito, ſi te, ſi me, amas. Ad illud autem ἐπερείσασα ut revertar, non omittendum illud, quod in Milite glorioſo Plauti eſt, *os columnatum*; ſed χαμικάτερον.

ead. l. 10. Ῥυθμοῦ) Ῥυθμὸς & μέτρον non ſunt eadem: itaque recte diſtinxit Lucianus; proprie enim ῥυθμὸς ad inceſſum pertinet, ut mihi ex Platone demonſtrare facile ſit lib. III de Republica, & lib. II de Legibus; ex Scholiaſte quoque Aeſchyli in ἑπτὰ ἐπὶ Θηβ. qui ait, βαίνονται δὲ οἱ ῥυθμοὶ, τὰ δὲ μέτρα οὐ βαίνεται. pag. 74 edit. Steph. Ex Luciano praeterea ipſo in περὶ τῆς ὀρχήσεως, cum ait de iis, qui inepte & perperam ſaltant, ἕτερα μὲν γὰρ ὁ ποῦς, ἕτερα δ' ὁ ῥυθμὸς λέγει. Atque utinam veteres illos poëtas datum nobis eſſet ſemel recitantes audire, eorumque choros ſpectare. Quam multa hodie teneremus, quae nos aeternum latebunt circa μέτρον & ῥυθμόν! mira enim veterum circa hanc rem diligentia. Itaque apud Scholiaſten Ariſtophanis legas, ἀρχαῖα ἡ τῶν μέτρων καὶ ῥυθμῶν διδασκαλία.

Pag. 72. *l.* 13. Ὑπὸ μανδραγόρᾳ) Illius enim vis ὑπνοποιὸς eſt, ſeu ſomnifica, ut loquitur Plinius. Xenophon in Sympoſio. τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει. Eſt & tale aliquid in ſexto Platonis περὶ τῆς πολιτείας, ubi ναύκληρος dicitur μανδραγόρᾳ ἢ μέθῃ συμποδισθείς.

Pag. 73. *l.* 8. Κοσκινηδὸν) Παίζει χαριέστατος ſcriptor περὶ τὸ ὁμοιοκατάληκτον, in adverbiis ſcilicet ſimiliter exeuntibus, πετρηδὸν, σαρηδὸν, κοσκινηδόν. Ceterum cum ait σεισμοὺς fieri κοσκινηδὸν, intellige ita frequentes, ita crebros, ita ſibi invicem inſtantes, ut eam cribri agitationem referre videantur, quae fit, cum grana incernuntur.

ead. l. 10. Ῥαγδαῖοι) Notandum hoc Luciani iudicium, qui ὑετὸς ῥαγδαῖος dici φορτικῶς in proſa ſcilicet oratione exiſtimat. At Suidas proprie dici credidit. Nam hominem ῥαγδαῖον, quomodo Alexandrum vocavit Plutarchus, ait dici κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ὄμβρων. Haec & alia huiuſmodi ſedulo obſervanda iudico, ut ad proprietatem Graeci ſermonis perveniri poſſit. Ceterum non ὑετοί τε legendum eſt, ſed ὑετοὶ tantum. Quod autem vocem hanc ῥαγδαῖοι in verſione Latina reliqui, id fieri debuit.

ead. l. 13. Κιβώτιον) Locus apprime notandus; convenit enim cum hiſtoria ſacra, niſi quod, ut ait Comicus, *male diviſa ſunt haec temporibus*. Quae enim de Noacho ſcripta a principe hiſtoricorum Moſe fuerant, ad Deucalionem ſuum tranſtulerunt Graeci. Ceterum quod κιβώτιον Luciano in hac hiſtoria dicitur, aliis λάρναξ eſt, vox eiuſdem ſignificationis. Uſus ea quondam fuerat Nicolaus Damaſcenus, cum de primo diluvio ageret. locus eſt apud Ioſephum. Eadem quoque occurrit apud Plutarchum, in eruditiſſimo libro de ſollertia animalium, quo loco, mirum, & columbae meminit; ſed eam tamen ad fabulatores remittit. οἱ μὲν οὖν μυθολόγοι, ait, τῷ Δευκαλίωνί φασι περιστερὰν ἐκ τῆς λάρνακος ἀφιεμένην δήλωμα γενέσθαι χειμῶνος μὲν εἴσω πάλιν εἰσδυομένην, εὐδίας δὲ ἀποπτᾶσαν. id eſt, *Fabulatores quidem produnt, columbam ex arca omiſſam indicium tempeſtatis Deucalioni fuiſſe, cum ſe rurſus in eam conferret, ſerenitatis vero, cum prorſus avolaſſet.* pag. 968 edit. Pariſ.

ead. l. 14. Λυκωρεῖ) Parnaſſus eſt, aut certe illius pars, (nam ad Parnaſſum appulit Deucalion) ibi quoque olim fuit urbs Lyco-

rea, ut ex veteribus Geographis conſtat. hinc itaque quod hodieque a Graecis incolis Parnaſſus Liacura dicitur.

Pag. 75. *l.* 3. Ὦ θαυμάσιε) Honeſta appellatio: nihil apud Graecos ſcriptores frequentius. ita ὦ γεννάδα, ὦ γενναῖε, ὦ δαιμόνιε, & alia ſexcenta.

ead. l. 5. Δευκαλίωνες) Etſi conſtet, plures fuiſſe Deucaliones, eo tamen confugere nihil neceſſe eſt; ſed locus tantum explicandus. Intellige igitur poenas & calamitates θεηλάτους, quibus humanum genus ſub Deucalione paene periit, leviores eſſe, quam ut &c.

Pag. 76. *l.* 2. Μηδὲ ἀναγνόντες) Verti, *ne legentes quidem;* nam metaphora eſt ducta ἀπὸ τῶν στηλῶν ἀνατετραμμένων.

ead. l. 5. Σωτῆρα καὶ εὐεργέτην) Fere plerumque has duas voces coniungebant; exempla ita crebra, ut pigeat colligere: aliquando etiam dicebant σωτὴρ καὶ θεός. Plutarch. in vita Dionis. Ceterum miror, quod dixit Cicero, σωτὴρ *Latino uno verbo exprimi non poteſt:* nam *ſervator* idem facit Latine, quod Graece σωτήρ. Terentius: *ſervatrix mea.* In Graeco haud dubie erat σώτειρα, quid enim aliud?

ead. l. 6. Ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατιὰν) Cave ſis idem cum illo ſentias, qui vertit, *ad extrema redactus conſilia.* nihil nequius dici aut fingi poteſt, Dii bòni! Saltem meminiſſet Homerici illius:

Ἀγροῦ ἐπ᾽ ἐσχατιήν. ὅθι δώματα, &c. Odyſſ. 4. item:
Ὡς δ᾽ ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ
Ἀγροῦ ἐπ᾽ ἐσχατιῆς, ᾧ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι. Odyſſ. 5.

ἐσχατιὰ hoc quidem loco nihil aliud quidquam eſt, quam ſolitudo, ſeceſſus, pars ruris remotior. Heſych. & Harpocration. Lucianus infra vocabit ſimpliciter ἀγρόν.

ead. l. 13. Νήδυμον) Reliqui vocem Graecam in verſione; eſt enim reſpectus ad Hom. locum.

ibid. Ἐπιμενίδη) Somnus Epimenidis notiſſimus eſt ex Diog. Laërtio, Suida, & quo non? Sed inprimis obſervandum eſt, quod iam dicam. Auctor eſt Diogenes, eum Olympiade XLVII Athenas veniſſe, urbem luſtraſſe, ac peſtilentiam ſedaſſe. Sed id qui fieri potuit, cum dicat, Niciam illum Nicerati filium, clade Sicula nobilem, in Cretam ad eum miſſum fuiſſe? Quod evenire non potuit, niſi annis poſt plus minus CLXX. Plato autem lib. I de Legibus ait advectum eum Athenas πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσι: id erit circa Olympiadem ſeptuageſimam. Id vero qui pote, cum omnes uno ore aſſerant, fuiſſe ipſum Solonis familiarem? Viderint itaque alii. Certe ἀμφοῖν θάτερον· nam aut neceſſe eſt, in unum Epimenidem collatum fuiſſe, quod de pluribus dictum fuerat; (id quod ſaepe uſu veniſſe conſtat in multis) aut verum illud erit, quod de illo quondam dixere Cretes, annos videlicet CCXC vixiſſe. Eſſet hic latiſſimus campus ſcripturienti. Ceterum miror, diligentiſſimum Caſaubonum haec ad Diogenem praeteriiſſe.

Pag. 77. *l.* 1. Οἴτης) Error manifeſtus. legendum enim Αἴτνης· fulmina Iovis ex Aetna, qui mons olim perpetuo ardebat incendio, accendi ait Lucianus. De Oeta nil tale legas. At ibi, inquies, Hercules crematus eſt: fateor. quid tum? Ex eone tempore mons arſit? Ne dixeris.

ead. l. 2. Ἐγκαυσάμενος) Libentius legerim ἀνακαυσάμενος, maxime

cum Eraſmus verterit, *redaccenſo* &c. quamobrem in ſuo codice legit non ἐναυσάμενος, ſed ἀναυσάμενος.

ead. l. 4. Σῆς ταφῆς) Locum Callimachi reſpicit, hymno in Iovem, quem profert quoque Origenes adverſus Celſum Epicureum. is ita ſe habet: Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται· καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο Κρῆτες ἐτεκτήναντο· σὺ δ' οὐ θάνες· ἐσσὶ γὰρ ἀεί. *Semper mendaces ſunt Cretes. etenim ſepulcrum tuum, o rex Iuppiter, conſtruxerunt; tu vero non es mortuus; ſemper enim es.* Ad quem locum doctiſſimus Scholiaſtes haec habet, ſi minus vera, at certe ingenioſa: Ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Μίνωος ἐπεγέγραπτο, ΜΙΝΩΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. τῷ χρόνῳ δὲ τὸ τοῦ ΜΙΝΩΟΣ ἀπηλείφθη· ὥστε περιλειφθῆναι ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. ἐκ τούτου οὖν ἔχειν λέγουσι Κρῆτες τὸν τάφον τοῦ Διός. *Sepulcro Minoïs inſcriptum fuerat,* MINOIS IOVIS [F.] SEPULCRUM. *lapſu autem temporis illud,* MINOIS, *deletum eſt, ita ut relictum ſit tantum,* IOVIS SEPULCRUM. *hinc eſt, quod ferunt Cretes, eſſe apud ſe Iovis ſepulcrum.* Ceterum in loco Scholiaſtae legendum eſt non τὸ τοῦ Μίνωος, ſed τὸ, Μίνωος, ut ſit poſitum ὑλικῶς, ut vulgo loquuntur. Quod vero dixi ſupra, ea mihi videri ſi non vera, at certe ingenioſa, non temere dixi. Nam ex Evemeri ſacra Hiſtoria, quam olim Latinam fecerat Ennius, ſuſpicio eſt, totum illud negotium ſeſe aliter habuiſſe. Locus eſt apud Lactantium: *Iuppiter aetate peſſum acta in Creta vitam commutavit, & ad Deos abiit; eumque Curetes filii ſui curaverunt,* (intellige τὴν περὶ τὸν νεκρὸν θεράπειαν) *decoraveruntque: & ſepulcrum eius eſt in Creta, in oppido Gnoſo; & dicitur Veſta hanc urbem creaviſſe,* (ita loqui amat Ennius; iſthuc autem *creare* Graecum eſt κτίζειν, quod & condere ſignificat) *inque ſepulcro eius eſt inſcriptum antiquis literis Graecis,* Ο ΖΕΥΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ. Ceterum in cod. Reg. legitur καὶ τῆς ἐκεῖ ταφῆς. unde fortaſſe legendum τῆς σῆς ἐκεῖ ταφῆς. verum non eſt tanti.

ead. l. 7. Παρὰ τὸν Ὑμηττὸν) Ibi enim erat Κολυττὸς δῆμος, ex quo oriundus Timon. quod ſupra monui.

ead. l. 14. Καθ' ἱερῶν τελείων ἑστιάσας) Nota. alii enim dicerent τελείων ἱερῶν, non καθ' ἱερῶν.

Pag. 78. *l.* 1. Ἑκατόμβας) De quibuſvis pecudibus dicitur, contra quam pleriſque videtur: nam apud Diodorum memini me legere ἑκατόμβην καμήλων; apud Hom. autem ἑκατόμβας αἰγῶν. Quin etiam citatum video in Schol. Graecis ὄνων ἑκατόμβας, quod & apud veterem ſcriptorem legiſſe me ſcio. Ceterum duplex hecatomba: altera centum pecudibus conſtabat; altera quinque & viginti, ex Schol. Hom. in Iliad. A. itaque minores has hecatombas quaſi ἑκατὸν βάσεις vocabant: per pedes enim, ſeu βάσεις numerabant.

ead. l. 2. Διάσια) Iovis ſacra. *Dialia*, opinor, recte vertas, itidem ut *flamen Dialis* dicebatur, qui Iovi proprius erat. Emenda Schol. Ariſtophanis ad νεφέλας; ubi enim ſcriptum eſt διάσια dicta fuiſſe ἀπὸ τοῦ φυγεῖν τὰς ἄτας, legendum eſt ἄσας, id eſt λύπας. unde apud Heſychium hodieque legitur ἀσάζειν pro λυπεῖσθαι, & ἀσηθεὶς pro λυπηθεὶς, & apud Herodotum in Thalia, ἐδίζετο ἐπ' ᾧ ἂν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀσηθείη ἀπολομένῳ τῶν κειμηλίων.

ead. l. 7. Οὑτωσὶ μὲν εἰπεῖν &c. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ) Locus apprime faciens ad proprietatem Graeci ſermonis. Vix milleſimus quiſque haec obſervat: dicam tamen, quod ſentio. οὑτωσὶ μὲν εἰπεῖν hoc

loco eſt, *ſi quis minus exacte loqui velit* &c. quod in verſione mea expreſſi. Itaque οὑτωσὶ εἰπεῖν & ἀληθεῖ λόγῳ, quodam modo opponuntur.

ead. l. 10. Ἀχρεῖα περὶ τοὺς φίλους) In Mſſ. Reg. legitur περὶ τῶν φίλων. non placet; neque adeo iniuria.

Pag. 79. *l.* 6. Ἄστυ) Admonet me haec vocula loci cuiuſdam, qui apud Diodorum legitur, lib. I, pag. 24 edit. Rhod. Ibi enim ſunt, qui probare conantur, Athenienſes Saitarum (in Aegypto ſunt Saitae) colonos eſſe; hancque afferunt rationem, quod παρ' Ἀθηναίοις μόνοις τῶν Ἑλλήνων, πόλις ἄστυ καλεῖται, idque ducta, ut aiunt, appellatione ab urbe ſeu pago Aegypti, cui nomen Aſty (meminit Hermolaus ἐν Ἐθνικοῖς.) Rem ipſam in medio relinquam; ſed argumentum illud dico telum eſſe plane plumbeum, qui ſciam, paſſim apud Homerum, Herodotum, & antiquiſſimos quoſque ſcriptores, reperiri ἄστυ pro πόλις: quaecunque illa ſit urbs. Quin recentiores quoque Graeci ita uſurpant. nam apud Plutarchum eſt Φωκέων ἄστυ, in vita Themiſtoclis. Terentii autem locus, *An in aſtu venit*, nihilo magis probat. ſcena enim Athenis eſſe fingitur. hic quoque Luciani noſtri, qui nobis in manibus eſt, tantundem efficit. nam ſcena huius δράματος in Attica eſt. Sique Alexandriae res ageretur aut Epidauri, liceret dicere, *An in aſtu venit*, pro, *an in urbem venit*, ſeu illa Epidaurus foret, ſeu Alexandria. Itaque loci illius auctoritate, qui apud Diodorum eſt, non eſt quod tantopere moveamur.

ead. l. 11. Ἠγανάκτει) Lego ἀγανακτοῖ, & ποιήσοιμεν.

CAPUT II.

Lucianus ſex ſeptem locis emendatus. in Xenoph. coniectura. Proſerpina & Ceres θεσμοφόροι. *Diogenes Laërtius emendatus in V. Bionis.* τελεῖν ἐπὶ τέρμα, *recte dici. Lucianus emend. ut & Heſychius in* Ἑρμῆς. *Lucianus emend.* δὴ *pro* δεῖ. *Dionis Chryſoſtomi locus in* Ὀλυμπικῷ *emendatur* διὰ παρεκβάσεως. *de hac voce* ἠβηδὸν, *contra Bud. & Vallam.* ὀρχηδὸν, *& alia quaedam.*

Pag. 79. *l.* 13. Τοσαῦτα πιότατα ταύρων) Aiunt eſſe Atticiſmum, πιότατα αἰγῶν; at ego aio, ſolos barbaros Graece dicere τοσαῦτα πιότατα. Itaque locus vitio non caret. hoc enim loquendi genus Graecae conſuetudinis non eſt. Haec ad oram libri annotaveram, cum ex Codd. Regg. cognovi locum mutilum eſſe: nam in iis planiſſime legitur, τοσαῦτα μηρία ταύρων &c. *tot femora taurorum* &c. notum enim, femora in ſacris praecipue abſumta. Teſtes qui petat, non Homerum, non Ariſtophanem, nec poëtam denique ullum legerit. Itaque ſuperſedebo afferendis teſtimoniis.

Pag. 80. *l.* 10. Λήρους μεγάλη) Puto ſcripſiſſe Lucianum λήρους μεγάλους μεγάλη τῇ &c. Terent. *magno conatu magnas nugas.* alioqui iſtud λήρους nullo adiecto nomine non ſatis efficax videtur.

ead. l. 11. Συνέβη πρὸς ἡμᾶς) Etiamſi nullum in Mſſ. Codd. ſubſidium eſſet, nemini tamen, ut opinor, difficile foret perſuadere, legendum πρὸς ἡμῶν. Video ſane, pleroſque omnes in hac eſſe opinione, Luciani textum, uti vocant, eſſe perquam emendatiſſimum; ſed qui ita cenſent, nae illi haud ſatis attendunt, quid legunt. Nam hoc loco πρὸς ἡμᾶς ſoloeciſmus eſt; & tamen ex tot editoribus nemo animadvertit. o hominum expromptam diligentiam!

Pag. 81. *l.* 6. Πρώην —— Ἀναξαγόραν) Hinc facile cognoſcas, quo tempore vixerit Timon. Legendus Plutarchus in Pericle, Diogenes in Anaxagora.

ead. l. 11. Συνετρίβη παρὰ τὴν πέτραν) Locus corruptus, etſi primo ſecus videatur: cum enim ſcripſiſſet Lucianus, συνετρίβη περὶ τῇ πέτρᾳ, neſcio qui male conciliati tam bonam lectionem παραδιώρθωσαν, feceruntque παρὰ τὴν πέτραν· ſed longe alius eſt ſenſus, ſi παρὰ τὴν πέτραν legas, alius, ſi περὶ τῇ πέτρᾳ. Illud enim *iuxta petram* ſignificat, hoc autem *ad petram.* Illud ridiculum, *fulmen iuxta petram*, aut *prope petram;* hoc non item, *ad petram.* Hanc emendationem Mſ. codicis auctoritas confirmat.

Pag. 82. *l.* 12. Καὶ μόνον οὐχὶ δικράνους ἐξέωθει με τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ τῶν χειρῶν ἀποῤῥιπτοῦντες) Locus corruptus. Qui pote, inquies. Quaeſo nonne ἀνακόλουθον ſit, ſi quis dicat, *fere me furca extrudebat, velut qui ignem ex manibus excutiunt?* Videlicet tota labes ex unius voculae defectu, quae propter ſimilitudinem literarum facile excidit, καὶ ſcilicet, καὶ καθάπερ οἱ &c. quae una efficiet, ut omnia conſtent, ſic, *me veluti fuſcina extrudebat, & ut ii facere ſolent, qui excuſſa manu carbones ardentes amoliuntur.* Dices, non erat tanti; ſane quidem, ſi ſententiae tam exigua res non obfuiſſet; ſed, ut opinor, non eſt quod me, atque adeo quemquam literaturae politioris ſtudioſum, huius diligentiae pudeat.

Pag. 83. *l.* 14. Ἄλλοτε δὲ τοὐναντίον ἠγανάκτεις) Reſpicit locum, qui in Pluto Ariſtophanis eſt: quem huc transferre non vacat, ut nec alia μυρία ὅσα. nam ex Ariſtophanis Pluto haec magnam bonamque partem educta ſunt.

Pag. 85. *l.* 10. Πάλαι μέν σου αἰτιᾶσθαι) Non poteſt ſtare hic locus, niſi legas σε pro σου. Senſus eſt: *numquid ab omni ratione alienum eſt, te olim haec queri, nunc autem plane contraria Pluto obiicere?* alioqui αἰτιᾶσθαί σου ταῦτα ſignificabit, *te in his accuſare*, vel, *te rerum harum accuſare*, quod nihil ad rem, nunc quidem, facit.

ead. l. 13. Τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ ἀνειμένον) Melius ſcribi iudico, τοῦτο γὰρ Τίμωνος τὸ ἀνειμένον.

ead. l. 14. Εὐνοϊκὸν ὡς ἐμὲ) Legerim εὐνοϊκὸν εἰς ἐμὲ, etſi aliter verterim. Si quis autem exiſtimat, εἰς ἐμὲ in lingua communi, & ὡς ἐμὲ in lingua Attica, idem eſſe, fallitur: nam ὡς ἐμὲ Atticum, ſemper *ad me*, vel *in domum meam* ſignificat, non *erga me.*

ead. l. 15. Κατάκλειστον ἐν θύραις) Suſpicor legendum θήκαις, *in arca.* forte etiam pro θύραις ſcriptum fuerit θύλαξι, quae vox aliquando ciſtulam ſignificat, aliquando ſacculum. Deinde ſi hac voce θύραις uti voluiſſet, haud dubie dixiſſet ὑπὸ θύραις, non ἐν θύραις, quemadmodum ſcripſit ſupra, κατακεκλεῖσθαι ὑπὸ μοχλοῖς καὶ κλεισί.

Pag. 86. *l.* 5. Ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς κατασήποντας) Ita Xenophon de avaris: οἱ μὲν ἐπειδὰν τῶν ἀρκούντων περιττὰ κτήσωνται, τὰ μὲν αὐτῶν κατορύττουσι, τὰ δὲ κατασήπουσιν. mox ſequitur locus mihi ſuſpectus: τὰ δὲ ἀριθμοῦντες, καὶ μετροῦντες, καὶ ἱστάντες, καὶ διαψύχοντες. libenter legerim διαψήχοντες, eos ut deſignet, qui pecuniam ſuam fricant, ut aeruginem avertant. Locus eſt lib. 8 Κύρου παιδείας, pag. 211 ed. poſtremae Leunclavianae.

ead. l. 9. Μέτρον) Reſpicit proverbium notiſſimum, μέτρον ἄριστον,

ead. l. 11. Ὦ Ζεῦ, πρὸς τοῦ Διὸς) Huiuſmodi facetia apud Ariſtophanem eſt.

Pag. 87. *l.* 2. Ἀπάγοι μοιχευθησομένην) Cum ſequatur mox ἀνοίγων τὰς θύρας, non poſſum concoquere iſtud ἀπάγοι; qua voce ſignificatur, puellam a marito foras permolendam duci, quod contra Lucianus, qui μεγάλα μυστήρια domi fieri innuit. Itaque lego non ἀπάγοι, ſed προάγοι, unde προαγωγεὺς, verum talis meriti nomen. Deinde in codice Eraſmi ita legebatur; quod ex ipſius verſione facile intelligitur. Sic enim habet, *Vel producat ultro.*

ead. l. 6. Ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων) Tragicum eſt. Ita in illo maxime inclito oraculo, quod olim Laio datum fuit:

Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ.
Heus, liberorum ne ſulcum ſeras Diis
Invitis. ———

Pag. 88. *l.* 1. Τῇ Θεσμοφόρῳ) Virg. *Legiferae Cereri.* Cauſam explicat Diodor. lib. 5. nec ipſa tantum Ceres dicta fuit Θεσμοφόρος, ſed & Proſerpina. Unde apud Plutarchum in vita Dionis legas Θεσμοφόρων τέμενος, *Cereris & Proſerpinae* &c.

ead. l. 2. Ταῦτα) Forte melius τ' αὐτὰ, ita ut dicat Lucianus non *haec*, ſed *eadem.*

ead. l. 4. Στιγματίας) *Notis compunctus*, Cic. A Luciano autem alibi huiuſmodi ſervus καταγράφος dicitur. a Plauto autem *literatus.* Inde amarus ille Ariſtoph. in Samios iocus, Σαμίων ὁ δῆμός ἐστιν ὡς πολυγράμματος. Apud Plutarchum in vita Periclis, quem adito.

ead. l. 6. Καλὴν τὴν δίκην) Ut Galli dicunt in ſermone, *une bonne amende.* Ubi *bona* nihil aliud eſt, quam *magna;* ut apud Horat. *At bona pars hominum* &c. quae tamen hominum pars minime bona eſt: nam avaros deſcribit, homines nec ſibi nec aliis bonos. Ita Lucian. in Pſeudomanti dixit, χρηστὸν δῆγμα, *morſum bonum*, pro vehementi & acri.

Pag. 89. *l.* 1. Δαναΐδων) Diog. Laërt. mihi in vita Bionis emendandus eſt; ubi enim de iis, qui apud inferos aquam vaſis pertuſis ferebant, loquitur, ſic ſcribit: ἔλεγε τοὺς ἐν ᾅδου μᾶλλον ἂν κολάζεσθαι ἐν ὁλοκλήροις καὶ μὴ τετριμμένοις ἀγγείοις ὑδροφοροῦν. At pro τετριμμένοις legendum eſt τετρημένοις, vel, quod eodem recidit, τετρυπημένοις. Nam illud τετριμμένοις, hoc loco nulli rei eſt.

ead. l. 2. Πρὶν εἰσρυῆναι σχεδὸν ἐκχυθησομένου) Facile ſane; prius paene effundetur, quam inſuſum fuerit. Tale aliquid apud Ariſtophanem eſt, ἐν νεφέλ. de ſervo oblivioſo,

Ὅστις σκαλάθυρμά τι ἄττα μικρὰ μανθάνων,
Ταῦτ' ἐπιλέλησται πρὶν μαθεῖν. ———

ead. l. 7. Καὶ εἰς ἅπαξ) Forte aliter diſponenda verba ſunt, ad hunc modum: οὐκοῦν εἰ μὴ εἰς τὸ ἅπαξ ἐμφρήζηται τὸ κεχηνὸς &c.

Pag. 90. *l.* 3. Ἀμφοτέροις) Σκέλεσι videlicet.

ibid. Ὡς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα) Iſtud τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα non pertractate dictum, neque ita frequenter occurrit tale loquendi genus apud ſcriptores mere Graecos. hinc itaque eſt, quod in Cod. Reg. mutatum fuit τελεῖν in ἐλθεῖν· ſed eam lectionem cave admittas, quae ab ignoratione exſcriptoris profecta ſit. Optime enim dicitur τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα. Ita in erudito illo Luciani libello πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν, legitur: θᾶττον ἂν καὶ εὐμερέστερον τελέσειεν ἄχρι

καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν, *facilius ad uſque ſcopum pervenerit.* Idque Thucyd. imitatione, qui pag. 305 edit. 2 Stephanianae, de Braſida loquens, dixit: ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσεν. Quamobrem hoc quidem loco Mſ. Cod. lectionem reiiciemus, quamvis ſe facilitate commendet.

ead. l. 6. Ὀρνέων ὠκύτερον) Horat. de Fortuna — *ſi celeres quatit Pennas.* ſed quod in Mſ. Cod. legitur, impenſius placet, ὀνείρων ſcilicet, quae & alata finguntur.

ibid. Ἔπεσε δὲ ὕσπληγξ) Bene ἔπεσε. nam cum parati omnes eſſent, qui ad currendum convenerant, tunc repagulum illud, quod equis & curribus obiectum erat, deiiciebatur. Lucian. in libello περὶ τοῦ μὴ ῥᾳδίως πιστεύειν τῇ διαβολῇ ſic habet: κἀκεῖ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεὺς τῆς ὕσπληγγος εὐθὺς καταπεσούσης &c.

ead. l. 9. Ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς) Mſ. Cod. ἐγὼ δέ τοι.

ead. l. 10. Οὐδ᾽ ὀβολὸν ὥστε πρίασθαι βρόχον) *Aes laquei pretium,* ait ille.

Pag. 91. *l.* 5. Πλούτων) Nunc de pecunia legataria ſeu teſtamentaria acturus eſt, quae cum nemini niſi morte alterius obvenire poſſit, illam a Plutone Manium Deo dari fingit Lucianus.

ead. l. 9. Φορηδὸν) Verti, *per baiulos domo efferunt*; etſi ſcio, vocem hanc Latine reddi, ſervata proprietate, ſatis commode non poſſe.

ead. l. 10. Πρόκειται) Signanter dixit. Nam de mortuis proprie dicitur; unde alicubi memini legere προκείμενος pro θανών.

ead. l. 12. Ἐπελπίσαντες) Non temere in hoc ſignificatu vocem hanc reperias. Sane nuſquam alibi, quod meminerim, legi. Nam ἐπελπίζειν *in ſpem inducere* eſt: hic autem de iis dicitur, qui ea ſperant, quibus alii praeter ſpem fruuntur.

Pag. 92. *l.* 2. Λίνον) Quo utebantur veteres, ut nos hodie ſerico, ad vinciendas epiſtolas, teſtamenta &c.

ead. l. 9. Πυῤῥίου, Δρόμωνος) Servorum nomina. Πυῤῥίας Latinorum Comicorum Byrria eſt, eadem mutatione, qua olim apud veteres Latii poëtas ſcribebatur Bryges pro Phryges, apud Livium Andronicum, & Pacuvium ſcilicet. Tibius ſervile quoque nomen eſt; unde in libello περὶ τῆς ὀρχήσεως iunxit Davos & Tibios. οἷα Δάων καὶ Τιβίων &c. Contra autem Megacles, Megabyzus, Protarchus, nobilium hominum nomina: ſed Megabyſus Aſianum eſt.

ead. l. 13. Ὁ θύννος) Horat. in hacce materia: *Plures annabunt thynni, & cetaria creſcent.*

Pag. 93. *l.* 1. Παχύδερμος) Tardus, hebes, ſtolidus; ex phyſiognomonia petitum. qui enim cute ſunt craſſiore, eos fere plerumque tardiores eſſe videmus. Neque vero obſcura cauſa eſt. Poteſt & aliorſum referri hoc loco; ſi cui videlicet occalluerint manus opere faciundo.

ead. l. 2. Καὶ εἰ παριὼν ἄλλος μαστίξειέ τις) Error: legendum enim ἄλλως, id eſt *forte, temere, aliud agendo.*

ead. l. 8. Ἱπποτροφίας) Ἥπερ νόσος, ut ait Comicus, δεινὴ φαγεῖν (id eſt δαπανηρὰ) ἐστίν.

ead. l. 10. Εὐγενέστερον Κόδρου) Vide Suidam in Εὐγενέστερος Κόδρου. Huius proverbii meminit & Themiſtius ἐν βασανιστικῷ.

Pag. 94. *l.* 6. Ἱππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ) Eorum meminit ſaepe Plutarchus, Herodotus etiam alicubi. haud dubie Athenienſium ditiſſimi fuere.

ead. l. 11. Ἑρμῆν προσκυνῶν) Lucrum enim inſperatum a Mercurio obiici credebant. Ceterum etſi quod dicturus ſum, a Luciano noſtro alienum eſt, dicam tamen, hac voce admonente, ut locum Heſychii, qui hactenus corruptus legitur, emendem. Ubi enim eſt, Ἑρμῆν ἐπὶ πτώσεως ἰδέας ἔλεγον, καθάπερ ἀγαθοῦ δαίμονος, καὶ Διὸς σωτῆρος, ibi emendandum eſt, Ἑρμῆν ἐπὶ πόσεως ἰδέας &c. nihil certius. Ultimum enim poculum Mercurii erat. Cauſam apud Homer. habes: Ὧ πυμάτῳ σπένδεσκον, ὅτε μνησαίατο κοίτου. His addas licet Iul. Pollucis teſtimonium. Ἑρμῆς, inquit, τελευταία πόσις. Apud Athenaeum legas quoque Ἑρμῆς εἶδος πόσεως παρὰ Στράττιδι. Itaque certa emendatio eſt.

Pag. 95. *l.* 1. Δυσεύρετον —— ἐκλελοιπὸς) Huius διανοίας veluti σπέρμα in Pluto Ariſtophanis. Terentius autem mirabiliter in his verſibus ſane quam moratis: *Nae illius modi iam magna nobis civium Penuria eſt* &c. --- item: *Quam gaudeo, ubi etiam huius generis reliquias Reſtare video! Vah, vivere etiamnum lubet.* His addi & illud poteſt, quod apud Diogenem Laërtium eſt, λείψανα τοῦ χρυσοῦ γένους.

Pag. 96. *l.* 3. Βαθυκήτεα πόντον) In Mſ. Cod. βαθυκύτεα. Videlicet βαθυκύτης nihil aliud erit, quam qui βαθὺ κύτος habet, id eſt, *altas cavitates*. Quod etſi verum eſſe poteſt, mihi tamen nulla poteſt ratione probari, qui ſciam, prioris ſyllabae modum in κύτος brevem eſſe; ſciam praeterea, alluſiſſe Lucianum ad locum illum Theognidis, qui omnibus in ore eſt: Ἣν (πενίαν ſcilicet) δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ εἰς μεγακήτεα πόντον Ῥίπτειν καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ᾽ ἠλιβάτων. Videmus, ſecundum verſum paene integrum a Luciano ſumtum eſſe. Legendumne igitur cenſes, inquis, μεγακήτεα pro βαθυκήτεα? Non auſim ſane affirmare. Quid ita? Quia apud Stobaeum & alios varietatem lectionis reperi: memini praeterea, ita a Plutarcho ſcriptum eſſe, ut a Luciano lectum eſt, βαθυκήτεα ſcilicet. locus eſt in libello περὶ Στωϊκῶν ἐναντιωμάτων.

Pag. 97. *l.* 6. Τί οὖν καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη) Mſ. Τί οὖν ὅτι καὶ ἐν &c. Quod ſi non melius eſt, at certe venuſtius aliquanto.

ead. l. 9. Οὐ γὰρ δεῖ) Mendum eſt. Nam pro δεῖ legendum δὴ, idque ante videram, quam Mſ. Cod. lectiones conſuluiſſem. Alioqui quo tandem pacto ſtare poſſit haec oratio, οὐ γὰρ δεῖ εἰκός; &c. ridiculum, ſi quidquam aliud.

Pag. 98. *l.* 12. Δυσκάθεκτος) Mſ. Cod. δυσκάτοχος. ſed eodem recidit.

Pag. 99. *l.* 1. Ὥσπερ ἐγχέλεις) Mſ. Cod. ὥσπερ οἱ ἐγχέλεις.

ead. l. 4. Ἐκπεφυκότα) Mſ. ἐμπεφυκότα hoc loco male.

ead. l. 6. Ἀλλὰ μεταξὺ ἤδη φλυαροῦν τὰς ἡμᾶς) Diſponenda verba ſunt, ut & ratio & libri ſcripti monent: ἀλλὰ μεταξὺ φλυαροῦντας ἡμᾶς πρᾶγμα ἤδη &c.

ead. l. 12. Καταλείπων) Mſ. καταλείπων ἀεὶ, ut ſibi morem eſſe hunc perpetuum ſignificet.

Pag. 100. *l.* 4. Ὑπερβόλῳ καὶ Κλέωνι) Homines ſunt ſua μοχθηρίᾳ nobiles. Plutarch. Ariſtoph. & ſcripta in eum Scholia.

Pag. 101. *l.* 5. Καὶ ἡ ἀνδρία) Dabunt, uti ſpero, hanc mihi veniam elegantiores homines, ſi a Luciano tantiſper abeam, dum Dionis Chryſoſtomi locum in Ὀλυμπικῷ emendem. pretium operae erit. ſic habet p. 197: οὐ γὰρ λαμβάνω μαθητὰς, εἰδὼς ὅτι οὐδένα ἔχοιμι διδάσκειν, ἅτε οὐδὲν αὐτὸς ἐπιστάμενος, ὥστε ψεύδεσθαι καὶ

ἐξαπατᾷν ὑπισχνούμενος, οὐκ ἔχω ταύτην τὴν ἀνδρίαν. Emenda meo praeſidio, οὐκ ἔχω ταύτην τὴν ἀναίδειαν. Videlicet homo modeſtiſſimus Dion fatetur ingenue, non eſſe in ſe ſitam illam vim, alios ut erudire poſſit, quippe qui indoctus ipſe ſit; vanis autem promiſſis homines lactare, id eſſe a moribus ſuis alieniſſimum; ſe enim eo impudentiae non proceſſiſſe. locum ipſum legito, & a me haud diverſus abibis. Idque clariſſimum & diligentiſſimum virum Iſaac. Caſaubon. non vidiſſe miror.

Pag. 102. *l.* 7. Ἐγχειρήσας) Legendum hoc loco ἐγχειρίσας. Ita paſſim alibi circa hanc vocem erratum eſt.

ead. l. 9. Ῥάκος) Notanda metaphora; quaſi qui veſtem recentem & integram alteri commodarit, poſt certum tempus detritam recipiat.

ead. l. 13. Ἀπολείψει) Leg. vel ἀπολείπῃ, vel ἀπολείψῃ.

Pag. 103. *l.* 4. Ἡμεῖς δὲ προσίωμεν) Mſ. ἡμεῖς δὲ καὶ προσίωμεν.

Pag. 104. *l.* 10. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα) Ita Lucret. *Prima virorum*, pro flore vel principibus gentis, ita infra πρῶτα τῶν κολάκων.

ead. l. 16. Τόνδε Διΐ) Verſus Hom.

Pag. 105. *l.* 14. Τῶν πολλῶν ἐκείνων) Duobus locis *vulgaria* vertit Eraſmus. fallitur, οἱ πολλοὶ quidem, ut nemini ignotum eſt, *vulgus* ſignificat; at τὰ πολλὰ ἐκεῖνα non ſignificat *vulgaria illa.* neque id patitur Graeci ſermonis conſuetudo.

Pag. 106. *l.* 9. Πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὸν) Certe hic unus locus per ſe ſatis probarit, non ſemper ſumi ἡβηδὸν, ut ſumi debere contendunt viri doctiſſimi. Quamvis enim ab Euſtathio vertatur καθ' ἡβῶντας, conſtat tamen, eam ſignificationem perquamplurimis locis non poſſe convenire. Ita apud Herodot. lib. 6, ubi ſcribit, Mileſios, cum Sybaris a Crotoniatis eſſet capta, dolorem ſuum publico luctu eſſe teſtatos: Συβάριος γὰρ ἁλούσης ὑπὸ Κροτωνιητέων, Μιλήσιοι πάντες ἡβηδὸν ἀπεκείραντο τὰς κεφαλὰς, καὶ πένθος μέγα προσεθήκαντο. Quid? puberes tantum caput raſerint, ceteri minime? Cave credas; nam Μιλήσιοι πάντες ἡβηδὸν, nihil aliud eſt, quam Μιλήσιοι ἁπαξάπαντες, *omnes omnino Mileſii.* Scio Budaeum, ſcio Vallam, viros undiquaque doctos, aliter cenſuiſſe; id tamen ſcio, neque in hoc Luciani loco, neque porro in illo Herodoti, verti debere ἡβηδὸν per καθ' ἡβῶντας, aut κατὰ νεότητα, ſed ἀθρόον, vel πάσας καθ' ἡλικίας, ut Suidas ex veteribus gloſſis vertit. Quin etiam memini me legere in Lexico Herodoteo, quod ex Cod. Mſ. Goldaſti evulgatum eſt, ἡβηδὸν converſum per ὀρχηδόν· at illud ὀρχηδὸν legitur apud Herodotum in 7, ubi nil aliud ſignificare poteſt, quam quod Latini dicunt *viritim*, vel, quod propius ad vocis originem accedit, *una ſerie, uno & perpetuo ordine.* Hiſtoria ſic ſe habet. Cum grandis pecunia e reditu metallorum, quae ad Laurium Atticae erant, in aerario eſſet, cives autem Athenienſes viritim ex ea decem drachmas eſſent accepturi, auctor iis fuit Themiſtocles, ut ducentarum navium claſſem ex ea pecunia conſtruerent. Graece ſic: τῶν ἀπὸ Λαυρείου μετάλλων ἔμελλον λάξεσθαι ὀρχηδὸν ἕκαστος δέκα δραχμὰς &c. Sed ibi iterum Valla *ad puberes* ſuos rediit; quia fortaſſe apud Heſychium legerat vocem illam ὀρχηδὸν per ἡβηδὸν converſam fuiſſe. Ceterum in hac voce corruptus Suidas; at illum, monitus, facile emendes.

ead. l. 12. Οὔτοι ἀπόβλητα) Ex Homeri verſu: Οὔτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικύδεα δῶρα.

Pag. 107. *l.* 7. Προεδρίας) De hoc honore lege, quae ab Iſaac. Caſaub. annotata ſunt ad Theophraſti Character. pag. 161.

ead. l. 12. Ὑπέβαλλες) Ut qui libidini alienae ſubiiciunt puelli aut puellae teneritudinem.

ead. l. 13. Ἐπιβουλεύουσί μοι) Legendum arbitror σοι.

Pag. 108. *l.* 2. Ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθεὶς) Latine, *capite protruſus foras.* Phaedr.

ead. l. 5. Μήθ' ἥκειν) Mſ. μηκέθ' ἥκειν.

CAPUT III.

Lucianus emendatus. Parodia ex Pindaro. lectio in Luciano confirmata. Ἐλέου βωμός. *Lucianus emendatur. Lucianus iterum emendatur in* ἐκπείων τῶν ἄλλων. *Pollux & Philoſtratus emendati; ut & Lucianus.* Ἔρανος. νεοδίδακτοι διθύραμβοι *quomodo intelligendum.* διδάσκειν, διδάσκαλος. *diſcipuli apud Terentium.* ἔσω ὑπὸ τῇ αἰχμῇ *quomodo intelligendum.* Ἐπιπηδᾶν. *Lucianus emendatur. Ioſephus emendatur duobus locis. Callimachi locus apud Schol. Pindari emendatus.* ὄθμα *quid. Lucianus duobus locis correctus.* χαρύχα. *Plutarchi locus contra Amiotum explicatur in Alex. Gloſſema ex Luciano eiectum. Plauti locus adverſus Palmerium confirmatus.*

Pag. 109. *l.* 6. Εἰρεσία τῶν πτερῶν) Ita Virgil. *remigio alarum.* Ita γονιμώτατος poëta Lucret. de avibus dixit: *Remigii oblita pennarum vela remittunt.*

ead. l. 8. Σέ φημι) Ita dicere ſolebant, cum urgebant, vocabant, aut revocabant, ceſſatores inclamitabant. Ariſtoph. ſaepe. Latini dicunt, *Heus, heus, tibi dico.* Terent. & ante ipſum Plaut. Qui aliter intelligunt, ad has res ſapiunt minus.

ead. l. 10. Ὑμῖν ὑποστήσομαι) Legendum ἐγὼ δὲ νῦν ἀποστήσομαι· *Nunc vero abibo.* nam iam antea abituriebat. deinde iſtud ὑμῖν non poteſt ſtare. nemo enim ibi praeter unum Timonem erat.

Pag. 110. *l.* 1. Ἄνθρακας εὕρω) Notum proverbium, ἄνθρακες ὁ θησαυρός.

ead. l. 4. Ὦ χρυσὲ) Verſus Euripidaeus: quae autem ſequuntur, αἰθόμενον γὰρ &c. ea ex Pindaro ſunt. Sed quia dixerat ille Thebanus vates, χρυσὸν διαπρέπειν ὡς τὸ πῦρ νυκτὶ, facetus ſcriptor ſenſum invertit, quaſi dixerit Pindarus aurum noctu lucere; (quod aliter eſt, ſcripſit enim, *aurum fulgere inter homines, ut lucet ignis noctu.*) Itaque addit Lucianus, aurum non νύκτωρ tantum, ſed etiam μεθ' ἡμέραν διαπρέπειν, facetia & ingenii elegantia Syro noſtro digniſſima.

ead. l. 10. Τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα) Singillatim Pauſanias. Quaedam etiam Herodotus.

ead. l. 13. Πανὶ τούτῳ) Recte τούτῳ; quippe cuius imago ibi, in ἐσχατιᾷ ſcilicet. Nam ἐσχατιὰ eſt χωρίον νομὰς ἔχον, quibus in locis fere plerumque Panos imago. Neque adeo mirum, pecoris enim Deus Pan. adde, quod διφθερίας pingebatur. Iuſtinus lib. 43: *In huius radicibus templum Lycaeo, quem Graeci Pana, Romani Lupercum appellant, conſtituit: ipſum Dei ſimulacrum nudum caprina pelle* (διφθέρα eſt) *amictum eſt, quo habitu nunc Romae Lupercalibus decurritur.* itaque non abs re eſt, quod διφθέραν ſuam Pani dedicat. Haec

igitur noſtra eſt de hoc loco ſententia. Clariſſ. autem Menagius, praeclararum artium πανήγυρις, & elegantiorum, quantum eſt, hominum amor, aliter cenſet, legique, ut audio, poſtulat, Πλούτῳ τούτῳ, pro Πανὶ τούτῳ. Nam quod alius quidam legendum exiſtimat Πενίᾳ ταύτῃ, fugit illum ratio. Cetera enim ut mittam, non potuiſſe dicere ταύτῃ. quid ita? quia iam abierat Penia. Sed cum vir ille, qui ita ſcripſit, uti audio, is ſit, qui perſonas, διανοίας, iudicia denique, atque adeo omnia in Luciano ἄνω κάτω vertat, ſi rogites, cur ita faciat; nil ab eo feras aliud, quam quod apud Comicum eſt, *Mihi ſic verum eſſe lubet.* ἰὼ, παπαὶ βόμβαξ.

Pag. 111. *l.* 4. Ὑπεροψία) Editi quidam habent ὑποψία, ſed eodem errore, quo apud Philoſtrat. in vita Apollon. lib. 3, cap. 9, primulo ſtatim initio, τῆς τε ὑποψίας ἐπελάθετο. lege fidenter ὑπεροψίας.

ead. l. 5. Ἐλέου βωμὸς) Huius arae meminit quoque alibi Lucian. in Demonacte, ἐν δικαστηρίοις; Philoſtrat. in vita Pollucis Sophiſtae, & Pauſan. in Atticis. Ceterum huic Deo Ἐλέῳ primi omnium aram ſacrarunt Athenienſes, ut ex illa luculentiſſima Nicolai oratione apud Diodorum liquet.

ead. l. 6. Ἐπικουρῆσαι) In Cod. Eraſmi legebatur ἐπαρκῆσαι, vertit enim *ſuppeditare.*

ead. l. 7. Ἐθῶν) Mſ. ἠθῶν.

ibid. Μονήρης δίαιτα) Hanc vitam qui vivebant, ii μονήρεις & ἰδιασταὶ dicebantur. Laërt. in Thalete.

Pag. 112. *l.* 8. Εὐωχείτω) Legendum εὐωχείσθω. nam εὐωχέω ſignificat *aliquem convivio accipere,* εὐωχεῖσθαι autem *epulari.* error turpiſſimus.

ead. l. 9. Ἐκστείων τῶν ἄλλων) Hic vero locus eſt, qui me, ſi quiſquam alius, torſit; neque, ut opinor, iniuria. Non enim Graece dici poteſt ἐκσείειν τινὸς, ſed τινά; itaque pro ἐκσείων τῶν ἄλλων, mihi vehemens ſuſpicio eſt legendum ἑκὰς ὢν τῶν ἄλλων, *longe ab aliis*, vel *ab aliis remotus.* Non poëtae tantum, ſed & Thucydides, & Herodotus, ita hac voce utuntur. Si quid habes melius, Lector doce, & favebo.

ead. l. 10. Στέφανον) Mortui enim in Graecia olim coronati. teſtimonia paſſim. Neque tantum mortuos, ſed & ſepulcra & cippos coronare mos fuit.

ead. l. 12. Δυσκολία) Emenda Pollucem lib. I, cap. 2, περὶ τυράννου. Ubi enim legitur, τύραννος ἀνόσιος, εὔκολος, palam eſt legi debere δύσκολος. Et miror, poſtremum editorem non vidiſſe. Emendes quoque licet Philoſtrat. lib. 3 Apollon. cap. 8. Nam ubi legitur φειδώμεθα τῶν ἀνοήτων τε καὶ εὐκόλων, haud dubie legendum ἀνοήτων τε καὶ δυσκόλων.

ead. l. 15. Πίττῃ καὶ ἐλαίῳ) Quo maius incendium fiat ſcilicet.

Pag. 113. *l.* 2. Βαπτίζοντα) Male in libris ſcriptis πίπτοντα.

ead. l. 3. Τίμων Ἐχεκρατίδης) Mendum eſt. lege Τίμων Ἐχεκρατίδου, *Timon Echecratidae filius.* quod & ſupra viſum eſt, & infra occurret. Quis igitur negligentiam priorum interpretum & editorum non miretur?

Pag. 114. *l.* 2. Γναθωνίδης) Apud Terentium Gnathonici ex Menandro.

ibid. Ἔρανον αἰτήσαντι) Qui *coenam* vertunt, ii mihi dormire vi-

dentur. Longe enim aliud ἔρανος, aliud δεῖπνον; neque hic quidquam commune habent. Sed cum ea vox diligentiſſime fuerit a viro undiquaque doctiſſimo explicata in eruditis illis in Theophraſt. commentariis p. 272, addam tantum ita eſſe exponendum Philoſtrat. p. 95 & 527 poſtremae editionis; ita etiam intelligendum eſſe locum Dionis Chryſoſtomi p. 116. Locos ipſos afferre piget. Ceterum vocem Graecam in interpretatione retinui, idque Plinii iunioris iudicium ſecutus, & inopia linguae Latinae coactus.

ead. l. 12. Νεοδιδάκτων διθυράμβων) *Qui nuper evulgati ſunt.* διδάσκειν enim ad ἐπιδείξεις theatricas pertinet: inde illa frequenter legas, κωμῳδοδιδάσκαλος, τραγῳδοδιδάσκαλος, διθυραμβοδιδάσκαλος. quin etiam aliquando διδάσκαλος ſimpliciter pro eo, qui drama aliquod edit; ut apud Ariſtoph. in Pluto: Οὐ γὰρ πρεπῶδές ἐστι τῷ διδασκάλῳ. Inde apud Terentium *diſcipuli* pro actoribus. *Num immemores diſcipuli?* id eſt, num actores tui animo ſunt ita omiſſo, ut &c. Quo loco qui legunt, *Num immemor es diſcipuli*, ποῦ τὰς φρένας ἔχουσι; inde eſt etiam, quod in comoedia Italica Doctor ſaepe prodit. Inde etiam διδάσκειν per ſe ſolum pro *comoediam* vel *tragoediam* docere, (Latini enim uſurpant quoque.) apud Diodor. lib. 14, Ἀστυδάμας ὁ τραγῳδὸς τότε πρῶτον ἐδίδαξεν. Ita igitur hoc loco διθυράμβοι νεοδίδακτοι. Qui aliter explicant, quaſi diceret Gnathonides, ſe modo illa carmina didiciſſe, male explicant.

ead. l. 14. Ἐλεγεῖα ᾄση) Quia elegia ab origine prima luctui dicata erat. Inde eſt, quod & apud Heſych. ἐλεγεῖα dicuntur ἐπιτάφια ποιήματα.

ibid. Ἄση ὑπὸ τῇ δικέλλῃ) Ridicule qui vertunt, *ab hoc doctus ligone*; nihil enim in Luciano tale. Sed quod Latine dicitur *canere*, vel *ſaltare ad tibiam, ad citharam*, id Graece eſt ᾄδειν vel ὀρχεῖσθαι ὑπὸ τοῖς αὐλοῖς, ὑπὸ τῇ κιθάρᾳ; & hinc tota loci huius venuſtas pendet. Lucian. lib. περὶ ὀρχήσεως ſic loquitur: διδάσκουσα πολλὰ τῶν πάλαι ὑπ᾽ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. Aliter quoque dixiſſe puto, nimirum ἐν αὐλῷ; ibidem, παίδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ. Sed non memini me alibi legere. Interim vides, Lector, quam exigua res venuſtiſſimum ſenſum perdat.

Pag. 116. *l.* 2. Καὶ προσῆλθον) Eraſmi codex habebat, καὶ γὰρ &c. ſcilicet διὰ παρενθέσεως.

ead. l. 7. Ξυνέφηβοι) Vocem Graecam retinui, veteres ſecutus. Ceterum priuſquam hinc abis, emenda Pollucem lib. 1, cap. 7, ἐπιδιετὴς δὲ, ἡβάσκων ἢ ἐξ ἐφήβων δύο ἔτη, certiſſime legendum eſt unica voce, ἐξεφηβῶν δύο ἔτη, id eſt, qui ex ephebis exceſſit a duobus annis.

ead. l. 8. Ἐπιπηδᾶν) Non ſignificat inſultare, ſed avidius, cupidius, immodeſtiuſque aliquid appetere. Ita Themiſtius oratione prima: ἀλλ᾽ ἐμὲ ἐπιπηδᾶν ὑπολήψονται καὶ ἐπιβατεύειν, καὶ ἐφαρπάζειν μὴ ἐθελόντων διδόναι.

Pag. 117. *l.* 3. Ἔσται ταῦτα) Ita dicebant pro, ταῦτα ἀσφαλῆ καὶ βέβαια τυγχάνει. Latini, *ſic erit*, pro, haud dubie, at alias aliud.

ead. l. 12. Ἐρεχθηΐδι) Mendum eſt. legendum enim Αἰγηΐδι; quippe Κολυττὸς erat tribus Aegeidis, teſte Harpocrat. δῆμός ἐστι τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς Κολυττός. Ceterum tempore Suidae nondum hic locus Luciani corruptus erat. Nam ubi ait, Colyttum tribus Aegeidis

fuiſſe, Timonem Luciani laudat. Miror, elapſum hoc fuiſſe diligentiae clariſſimi viri Ioannis Meurſii in libello de populis Atticae, in quem infinitas correctiones congeſſit, quae ad horum locorum appellationes pertinent.

Pag. 118. *l.* 1. Θεωρικὸν) De aere theorico diligentiſſime Harpocration, ex quo verbum de verbo tranſtulit Suidas, quae de hac voce habet. Legendi quoque Demoſthenis interpretes.

ead. l. 3. Ὄφελος) Ioſephum bis emendo huius verbi occaſione, ἐν τῇ τῆς ἀρχαιολογ. γ'. κεφ. β'. Ubi enim in Baſilienſi editione, & poſtrema etiam, omnium, quotquot fuerunt, inquinatiſſima, legitur, καὶ τῆς ἐπὶ τροφῇ χάριτος, πότου μὴ παρόντος, οὐδέν. Locus eſt ita corruptus, ut niſi addatur haec vox ὄφελος, a nemine ſanae mentis verti poſſit. Initio quoque pro καὶ, legendum ὡς, & totus locus ita concipiendus: ὡς τῆς ἐπὶ τροφῇ χάριτος, πότου μὴ παρόντος, ὄφελος οὐδὲν ὄν. diligens lector Ioſephum adibit. Iſtud autem ὄφελος οὐδὲν ὄν, verti ea ratione debet, qua δέον εἰπεῖν, & δόξαν τῇ βουλῇ, id eſt, κατὰ τὸ δόξαν τῇ βουλῇ. Atque utinam praeſtantibus ingeniis Iuberet aliquando tanti ſcriptoris emendationem ſuſcipere; ſymbolam certe daremus; quadringentos amplius locos ex ingenio emendatos conferre poſſemus. Plura facere eſſet ſane perfacile, ſed doctioribus, & qui Lutetiae vitam agerent, & codicibus Regiae bibliothecae frui poſſent; *Nobis non licet eſſe tam beatis.*

ead. l. 4. Ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων) Magnifice ſane. Ita Pindarus olim Athenas vocaverat ἔρεισμα τῆς Ἑλλάδος, cuius loci meminit Plutarchus, & Schol. Ariſtoph. Ceterum non poſſum hic praeterire Ioſephi locum, in quo graviſſimum mendum eſt, quia verbum ἐρείδω, unde natum ἔρεισμα eſt, corruptum fuit. ita habet: ὅτι μὲν νέος ἂν ἥμαρτε καὶ μήπω τὸ φρονεῖν ἐνηρισμένος, nullo aut ridiculo ſenſu. Nam iſtud ἐνηρισμένος nihil ad rem. Itaque mihi certius certo eſt legendum, μήπω τὸ φρονεῖν ἐρηρεισμένος, id eſt, κατὰ τὸ φρονεῖν, vel κατὰ φρόνησιν, *Qui prudentia ſatis firmus nondum eſt.*

ead. l. 6. Βουλαὶ ἀμφότεραι) Scilicet ἡ ἄνω καὶ ἡ κάτω. Locus eſt apud Heliodorum, ubi Cnemon caſus ſuos commemorat. eſt aliquid etiam apud Liban. argumento Orat. κατ' Ἀνδροτίωνος. eum adito, ſi vacat.

ead. l. 12. Τελείῳ ἅρματι) Cum duodecies circa metam currus flectebatur: πωλικῷ vero, cum octies tantum. Scholiaſtes Pindari edit. Rom. in Pyth. φασὶ δέ τινες ὅτι δώδεκα δρόμους ἀνύει τὸ τέλειον ἅρμα· τὸ δὲ πωλικὸν, ὀκτώ. Tum vero affert Callimachi locum, cui ἤπια φάρμακα πάσσειν decretum eſt. ſic habet: Δωδεκάκις περὶ δίφρον ἐσήγαγεν ὄθματα δίφρου. Sed quid hoc, quaeſo, εἰσήγαγεν ὄθματα δίφρου περὶ δίφρον; Davus profecto ſum, inquies, non Oedipus. Igitur ſic exiſtimato, illud δίφρον nulli rei eſſe; ſcripſerat enim Callimachus νύσσαν, (ita metam vocabant:) in illis autem verbis ὄθματα δίφρου nil corruptum, ſed vox tantum explicanda, quae nullibi, quod ſciam, reperitur, ὄθμα ſcilicet. eſt quidem apud Heſychium ὄθματα, ὄμματα νεολεῖς, (emenda & ſcribe, ὡς Αἰολεῖς; nam ὄθματα Aeolice ὄμματα ſunt;) ſed in hoc Callimachi loco ὄθμα nihil eſt aliud, quam *motus*, vel *agilitas*, *celeritas*, *rapiditas*. Nata autem haec vox eſt, (quam nos primi eruimus) ex ὄθεσθαι, quod κινεῖσθαι aliquando ſignificat, ut ex Euſtathio diſcere eſt. Quemadmodum autem Horatius alicubi dixit, *flaminum celeres lapſus*, ἀντὶ τοῦ flamina celeriter

labentia, ita Callimachus dixit ὄθμα δίφρου (δίφρου eſt ἅρματος) ἀντὶ τοῦ, εὐκίνητον ἅρμα. Itaque Callimachi verſum Latine ſic vertas licet: *Duodecies circa metam egit celerem currum.* In eodem verſu lego, ἐστήλασεν pro ἐστήγαγεν· quod improbaturum ſcio neminem, qui quidem ad has reculas ſapiat.

Pag. 119. *l.* 3. Πρὸς Ἀχαρνέας) Ἀχαρναὶ, ut auctor Thucydides ἐν πρώτῃ, erat, χωρίον μέγιστον τῆς Ἀττικῆς τῶν δήμων. diſtabat ab urbe 60 ſtad. ſed non eſt, quod quis exiſtimet atrocem ibi pugnam pugnatam fuiſſe. Nam equites tantum certavere ἐν Φρυγίοις, (locus eſt Atticae) & quidem ἱππομαχία βραχεία. itaque hinc facile cuivis apparet, quam rhetorice loquatur Demea, mendaciolo rem, ex praeſcripto artis, pingens, cum ibi ingentem ſtragem editam fuiſſe ſignificat. Ceterum ἀριστεύειν πρὸς Ἀχαρνέας ὑπὲρ τῆς πόλεως, non eſt, ut puto, quod vulgo volunt; debet enim iſtuc ſignificare, *fortiter pro patria*, ſeu *urbe, pugnare adverſus Acharnenſes*, ut πολεμεῖν πρός τινας. Idque ſi verum eſt, error hic erit, iſque manifeſtiſſimus. Acharnenſes enim Attici erant, Timon autem Athenienſis; qui tamen laudatur, quod adverſus Acharnenſes ſtrenue pugnavit. Itaque legendum mihi videtur, περὶ Ἀχαρνὰς, quomodo in hac ipſa re loquitur Thucydides; περὶ Ἀχαρνὰς, inquam, cum Peloponneſios, qui *circa Acharnas* erant, convellere conati ſunt Attici, ut oppidum obſidione ſolverent.

ead. l. 4. Δύο μοίρας) Mille armatos. Nam τὴν μοῖραν ἀναπληροῦσιν ἄνδρες πεντακόσιοι. Ceterum μοίρας dicas, vel μόρας, perinde eſt, & Mſſ. Codd. variant.

ead. l. 11. Ἡλιαία) Nullum olim Athenis forum maius fuit. Harpocration, Pauſanias. Nota autem differre βουλὴν, ἐκκλησίαν, (quod per δῆμος intelligo) & ἡλιαίαν; quod diligenter monuit Heſychius.

Pag. 120. *l.* 4. Συγγενὴς ἀγχιστεὺς) Recte. differentiam enim agnoſcunt grammatici inter has voces; Heſychius minime.

ead. l. 7. Ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σὲ) Error manifeſtus. Quid enim hoc ſit, σοι παρὰ σέ; legendum ἐγὼ δέ τοι καὶ τὸν υἱὸν &c.

Pag. 121. *l.* 7. Ὀπισθόδομον) Ubi aerarium. Ariſtophanes in extremo Pluti.

Pag. 122. *l.* 8. Αὐτοβορέας) Facete, ficta vox, *ipſiſſimus Boreas*, qualis a Zeuxide pictus eſt.

Pag. 123. *l.* 3. Καρύκης) Erat Λύδιον ἔδεσμα ἐξ αἵματος καὶ ἄλλων ἡδυσμάτων συγκείμενον, Heſychius. ſed omnium optime Erotianus: Καρύκη, εἶδός ἐστιν ὑποτρίμματος ἐκ πλειόνων ἀρτυμάτων συντιθέμενον· καρυκεύειν δὲ, τὸ ταράττειν, ἣν καρύκην φασὶν αἱματώδη τὴν χροὰν ἔχουσαν. ἔνιοι δὲ τὴν παρ᾽ ἡμῖν καλουμένην αἱματείαν, καρύκην ὠνόμασαν, οὐκ ὀρθῶς. ὅτι δὲ τρίμματός ἐστιν εἶδος ἐξ ἀρτυμάτων, μαρτυρεῖ καὶ Φιλοκράτης ὁ Σάμιος, καὶ ἄλλοι. Quod autem ait Erotianus, αἱματείαν non recte vocari καρύκην, bene ſane: nam αἱματεία, vel, ut apud Pollucem eſt, αἱματία, eſt quod vulgo dicimus, *ſoupe brouillée*, ex ſanguine anſerino, aut leporino, aromatis praeterea, & iniecto aceto, quod ius eſt nigrum aut certe fuſcum.

ead. l. 11. Ἐπὶ τῇ κύλικι) Unde διαλέξεις & λόγοι ἐπικυλικεῖοι· unde etiam λέγειν & ᾄδειν ἐπὶ τῇ κύλικι apud Platonem pag. 332 edit. Laemarianae. Admonet me hic locus, ut Amioti errorem in vita

Alexandri aperiam. Neque vero id facerem, niſi Plutarcho interpretis ſui error obeſſet: etſi enim Amioto faveo ut qui maxime, plus tamen Plutarcho favere aequum eſt. Locus praeterea, quo de agitur, illuſtris eſt, & non indiligenter legendus. Rem ipſam, uti ſe habet, paucis dabo. Harpalus Alexandrum cum fugeret, Athenas ſe recepit. Populus hominem ex urbe quatere volebat: pro illo ſtetit Demoſthenes pretio corruptus (calice aureo, & talentis 20 ſcilicet.) Rhetor Atticus, quem muneribus expugnatum fuiſſe populus olfecerat, ſeſe purgare cum ſtuderet, nemo audire, immo obſtrepere omnes, praeter, neſcio quem, hominem ſane elegantis ingenii, qui e conſeſſu cum ſurrexiſſet, Quid autem, ait, viri Athenienſes, eum, qui calicem habeat, non audietis? (eſt autem mira quaedam in eo dicto gratia atque facetia) Graece ſic pag. 857: *οὐκ ἀκούσεσθε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦ τὴν κύλικα ἔχοντος;* Si quis veterum morem teneat, quo nonnunquam *σκόλια* ſua canebant, is venuſtatem huius dicti facile agnoſcet. Talis autem ille mos: ſumto in manum calice, canebant illa cantica, de quibus paſſim ſcriptores: quae plerumque erant *βιαφελῆ*, quandoque etiam amatoria. Calicem qui tenebat, is ab aliis audiebatur, neque interpellebatur a quoquam. Ceterum hic mos ad oram quorundam codicum notatus fuerat his verbis: *ἐν γὰρ τοῖς συμποσίοις τὴν κύλικα ἔχοντες ᾖδον τὰ λεγόμενα σκόλια.* Haec etſi vera ſunt, tamen Amiotus interpretum Plutarchi, quotquot unquam fuerunt, longe doctiſſimus, ibi ſe turpiter dedit; ſic enim vertit: *Comment, Seigneurs, refuſez vous à ouïr un perſonage qui a le langage ſi bien doré?* Quae autem ud oram libri addita ſunt, (ab eo, necne, haud ſane ſcio,) nihilo certe meliora ſunt: *Il y a une alluſion à ce mot* κηλεῖν, *qui ſignifie rejouïr par un doux chant, & comme enchanter;* nihilo, inquam, meliora iſthaec ſunt: nam inter κηλεῖν & κύλιξ nihil quidquam commune eſt, non certe magis, quam inter λόγος & φιλία, aut voces quantumvis ſignificatione diſſitas; ſed tota loci illius venuſtas ex iis, quae ſunt a me ſuperius commemorata, pendet. Vertendum autem verbum de verbo fuerat, *Hé quoi, Meſſieurs, ne voulez vous pas écouter celui qui tient la coupe en main?* Tum vero Graecorum more allato, tota res erat explicanda. Sed quorſum iſthaec? inquies. Non temere, ut opinor, id a me animadverſum fuit, & elucidatum. Atque utinam hinc prudentiores fierent noſtri homines. Nam cum omnium, qui unquam Graecos ſcriptores interpretandos Gallice ſunt aggreſſi, doctiſſimus, in re adeo nota erraverit, quid ab iis, qui hodie vivunt, exſpectes? quorum plerique (nam quoſdam novi quam doctiſſimos) nec Graece ſciunt, nec Latine quidem. Ex iis certe aliquis ſcriptorem quendam Gallice, ut audio, convertit, cuius ſcriptoris ſi vel pagellam tantum intelligat, *μωρίαν ὀφλισκάνω ἀσμενέστατα.* idque ita verum eſt, ut, ſi mentiar, nil mihi vel humani quidquam, vel divini credi velim. Abhinc autem ſex ſeptem annis memini me rogatu amici cuiuſdam doctiſſimi viri, conferre verſionem neſcio cuius ex Ciceronis orationinus; Dii boni! Nunquam vidi literas magis illiteratas. Nuper autem, nuper, doctiſſimum poëtam (& quos non? nam nihil iſtis ardelionibus ſacrum eſt) adeo deformatum, adeo perditum vidi, eum ut agnoſcere, quantumvis mihi familiarem, nequiverim. Nihil pudere? acre vero hominis iudicium! mulierculis

& ſalgamariorum, ac pharmacopolarum pueris talem ſcriptorem committere? Videlicet de Dei providentia dubitare, nihil eſt; quod nunc diſcent propolae tali interprete. Quidni Virgilium denique poſt tot alios, quidni Ariſtophanem, & Plautum corruptum eunt? Nam Homerum quidem ipſum, ſat ſcio, non attingent. Nuper enim νέος quidam φωσφόρος exortus eſt, qui pronuntiavit, paedagogici ingenii eſſe, verſus Homericos, cum aliquando a veteribus producuntur, Gallice convertere. Ad ea quid dicas, Lector, niſi, δὸς, ὦ παῖ, δὸς ἐμοὶ λεκάνην, ἐμεσείω γάρ?

Pag. 124. *l.* 6. Πάνσοφον τὸ χρῆμα) Legendum πάνσοφόν τι χρῆμα.

ead. l. 11. Ὥσπερ οἱ τὸν πλοῦτον) Delendum ὥσπερ, & ſcribendum οἱ, iungendumque cum συνδεδρομήκασι.

Pag. 125. *l.* 1. Μάζα) Nihil aliud, quam ἄλφιτα ἐλαίῳ πεφυρμένα. Ceterum dignitate pani cedebat: nam ex Solonis inſtituto μάζα pro feſtis diebus in Prytaneo dabatur. panis autem, feſtis. docet Athenaeus. Σόλων δὲ τοῖς ἐν πρυτανείῳ σιτουμένοις μάζαν παρέχειν κελεύει, ἄρτον δὲ ταῖς ἑορταῖς παρατιθέναι.

ead. l. 3. Ἐννεάκρουνος) Fons ita dictus Athenis, qui deinde Καλλιρόη vocatus eſt, ut ſcribit Harpocration, & ex eo Suidas. Heſychius autem in hac voce mutilus eſt. legendum enim apud eum eſt, Καλλιρόη κρήνη ἐν Ἀθήναις.

ead. l. 13. Κυματώδους γῆς) Gloſſema; vera autem lectio in Mſ. Cod. Reg. reperitur, κυματώγης ſcilicet; quae vox ab Euſtathio in Odyſſ. exponitur ἀκτὴ ἔνθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἄγνυται. monetque, eam vocem apud Herodotum reperiri; & vere monet, nam ſexies ſepties apud nobiliſſimum illum ſcriptorem occurrit. Itaque indiligentiam Suidae mirari ſubit, qui nihil ad manum habuit, cum in hanc vocem ſcriberet, praeter Agathiae locum. Sed antiquum obtinet Suid. ſolet enim, neglectis veteribus, ad recentiores decurrere.

Pag. 126. *l.* 1. Αὐτῷ) Lege σεαυτῷ.

ead. l. 2. Τάλαντον) Mſ. ἡμιτάλαντον.

ead. l. 7. Αἰγινητικοὺς) Ad ridiculum. nam menſura Aeginetica ceteris menſuris erat amplior, certe Attica.

ead. l. 11. Κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων) Locus eſt apud Plautum in Aulularia, — *Poſtquam impleviſti fuſtibus iſtorum caput*, quem fruſtra ſollicitavit ingenioſiſſimus Palmerius legens, *impluiſti in caput.* fruſtra, inquam; id enim Graecorum imitatione dicebat Plautus; qui non in Aulularia tantum, ſed in Caſina quoque ea loquendi ratione uſus eſt. — *Ego te implebo flagris.* Et certe tale aliquid videor apud Ariſtophanem legiſſe.

ead. l. 15. Μῶν) In Mſ. eſt Τίμων. ſed dividuum facito, τί; μῶν &c. *quid? num te* &c.

ERRATUM.

Pag. 94. *lin.* 16. ᾽γαδὲ *leg.* ᾽γαθὲ.

BINDING SECT. APR 2 1 1970

PA Lucianus Samosatensis
4230 Opera
A2
1789
v.1

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY